

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE 'BURG SERIES **BOOK ONE**

FOR YOU

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

KRISTEN ASHLEY

FOR YOU

Kristen Ashley

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Senin için

Kristen Ashley

Kristen Ashley tarafından Smashwords'de

yayınlanmıştır Telif Hakkı 2011 Kristen Ashley

Kristen Ashley yazarına ait diğer kitapları keşfedin:

Rock Chick Serisi:

Rock Chick

Rock Chick Kurtarma

Rock Chick Redemption

Rock Chick Renegade

The 'Burg Series:

Huzur İçinde

www.kristenashley.net

Smashwords Sürümü, Lisans Notları

Bu e-kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu e-kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Eğer bunu paylaşmak isterseniz

kitabı başka bir kişiyle birlikte okuyacaksanız, lütfen her kişi için ek bir kopya satın alın. Bu kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız veya sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa, lütfen Smashwords.com'a geri dönün ve kendi kopyanızı satın alın. Bu yazarın emeğine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

* * * * *

Bu kitap, Bulldogs'un evi ve büyümek için harika bir yer olan
Brownsburg, Indiana, ABD kasabasına adanmıştır.

* * * * *

Teşekkür

Boone County, Indiana Şerif Departmanı eski İletişim Sorumlusu Stephanie Redman Smith'e ve Lebanon, Indiana Polis Departmanı'ndan Çavuş Steve Smith'e *Sizin İçin*'i yazarken sağladıkları katkı ve yardımlar için teşekkür etmek istiyorum. Elbette bazı özgürlükler kullandım ama hangileri olduğunu sadece polisler ve eski sevkiyat memurları bilecek (umarım). Bu romanda benimle birlikte çalıştığınız ve Colt'un sesini ve hikayeyi daha gerçek ve çoğunlukla doğru hale getirmeme yardımcı olduğunuz için her ikinize de teşekkür ederim.

Birinci Bölüm

Angie

O güne kadar Alexander Colton'dan kaçmayı bir sanat haline getirmiştım. Tüm çalışmalarım Angie yüzünden boşa gidecekti. Zavallı, tatlı, aptal, ölü Angie.

* * * * *

Martin Fink ve Christopher Renicki çağrımaya yanıt veren ilk iki üniformalı oldu. Marty ve Chris'i uzun zamandır tanıyordum. Ortak olmaları iyiydi. Chris zekiydi; Marty ise o kadar değil.

Ara sokaktaydık, Chris olay yeri incelemesi yapıyordu, Marty de yanımda duruyordu. Işıkları sessizce yanıp sönen birkaç ekip arabası çöp konteynerinin iki yanına yanaşmış, artan kalabalığı zapt etmek için başka üniformalılar gönderilmiş ve Alec ortaya çıktığında olay yeri şeridi emniyete alınmıştı.

Başka bir yere park etmişti ve beklediğim gibi bara gelmedi. Birincisi barın anahtarları ondaydı. Bir diğeri, barı neredeyse benim kadar iyi biliyordu ve bunun tek nedeni zamanının çoğunu barın sonunda oturarak geçirmesi değildi, kardeşim barın içinde onun önünde duruyordu, ikisi de bira içiyor ve uzak durduğum için duyamadığım şeyler hakkında konuşuyorlardı.

Bir başka sürpriz de ortağı Sully' yanında olmamasıydı. Marty ve bana doğru yürürken onu izledim.

Kasabadaki dedektifler -ki çok fazla değildi- üzerlerine tam oturmayan, ucuz takım elbiseler ya da kravatlı güzel pantolonlar ve gömlekler giyiyorlardı.

Alec değil.

Kot pantolon, botlar, geniş deri kemer, kendisi için dikilmiş gibi görünen spor ceket (muhtemelen Susie Shepherd'ın hediyesi) ve güzel bir gömlek.

Alec çocukken bile büyük bir adamdı, sürekli büyüyordu. Babam durmazsa başının bulutlara değeceğini söylerdi. Annem Alec ve kardeşim Morrie'nin en iyi arkadaş olduklarını düşünürdü çünkü ikisi de sınıftaki en büyük çocuklardı ve bu şekilde büyüdüler. Ancak Morrie hem büyüdü hem de büyüdü. Alec'in boyu uzadı ve genişledi ama zayıf kaldı. Alec, lise boyunca ve hayattaki her şeyde Morrie'nin hücum hattının sıkı ucuydu. Morrie angarya işleri yaptı ama asla şan şöhret sahibi olmadı.

Alec nasıl blok yapılacağını biliyordu ve bu konuda gerçekten iyiydi ama arada bir parlama şansı buluyordu.

Alec'in siyah saçları çok uzundu ama çocukken bile saçları hep çok uzundu ama o zaman öyle yapmıştı çünkü annesi o kadar boktan bir anneydi ki saçlarını kestirmeyi hiç hatırlamazdı. Annem sonunda Morrie'yi aldığıında Alec'i de berbere götürmüştü. Daha sonra sırf Alec olduğu için saçlarını uzun tuttu. Şimdi kulaklarının ve boynunun etrafında kıvrılıyordu ve Alec'in her şeyinde olduğu gibi biraz vahşi görünüyordu.

Orada durdum ve bana ve Marty'ye doğru ilerleyişini sessizce izledim, gözleri benden hiç ayrılmıyordu. Angie'ye bakmadı bile.

"Şubat," dedi kısa bir baş sallamayla. "Alec," diye cevap verdim.

Gözleri garip bir renkteydi, açık kahverengi ve biraz da altın sarısı. Babasının da gözleri aynıydı ama babasının gözleri tam olarak Alec'inkiler gibi değildi. Alec'in babasının gözleri acımasızdı.

Ona Alec dediğimde gözleri de ağzı gibi sertleşirdi. Hep öyle olurdu. Herkes ona Colt derdi. *Herkes*. Annem ve babam bile yıllar önce olanlardan sonra ona Colt demeye başladılar.

Artık ona sadece ailesi ve ben Alec diyorduk, babası ikinci kez hapse girdiğinden ve annesi hiç ayık olmadığından ve onunla hiç konuşmadığından ailesiyle pek konuşmuyordu. Ben de onunla pek konuşmuyordum.

Ona Alec dememden nefret ederdi ama ona Alec dememin nedeni kaltak olmak falan değildi, sadece o benim için Alec'ti, her zaman öyleydi.

"Colt," dedi Chris dikkatini çekerek ve Alec ona baktı. İşte o zaman Angie'yi gördü.

Ben de ona baktım ve keşke bakmasaydım dedim. Zaten yeterince, çok fazla şey görmüştüm, asla unutamayacağım kadar çok şey.

Angie ile aynı liseye gitmiştik. Bir zamanlar arkadaştık, iyi arkadaştık. Hala öyleydik diyebiliriz ama iyi arkadaş değildik.

Hayır, artık hiçbir şey değildik çünkü o artık ölmüştü.

Alec'in orta kısmı görüş alanıma girdi ve Angie'yi görmemi engelledi. Gözlerimi Alec'in hâlâ sert olan yüzüne kaldırdım ama şimdi sert bakışlarını Marty'ye yöneltmişti.

"O neden burada?" diye sordu, sesi kızgın geliyordu.

"Ne?" Marty her zamanki gibi kafası karışmış bir sesle sordu.

"Tanrım, Marty," diye mırıldandı Alec, sesi hâlâ kızgın geliyordu ve gözleri bana dikilmişti. "İçeri gir, Feb."

Ona baktım ve kılımı bile kıpırdatmadım.

"Şubat, içeri," diye tekrarladı.

Hâlâ ona bakıyordum.

Bana doğru bir adım attı ve alçak sesle "Şubat" dedi.

Vücudum sarsıldı ve başımı salladım. İçerisi iyi olacaktı. İçerisi harika olurdu.

İçeri girdim, doğrudan Morrie ve benim ofisime, annemle babamın eski ofisine, Morrie, Alec ve benim neredeyse içinde büyüdüğümüz ofise - ve kahveye gittim. Ağzımın arkasındaki kusmuğun tadını hâlâ alabiliyordum. Aslında kusmamıştım ama kusma tehlikesi vardı.

Morrie içeri girdiğinde bir fincan dolduruyordum.

Alec büyüktü ama kardeşim devasaydı. O da gösterişçiydi.

Bana doğru yürüdü, elimdeki kahve fincanını aldı, yere bıraktı, diğer elimdeki cezveyi çekti, filtrenin altına kaydırды ve sonra beni kucakladı.

Sanırım o zaman ağlamaya başlamalıydim. Ama ağlamadım.

"İyi misin Feb?" Morrie sordu ve ben de başımı salladım, yanağım onun iri, fiçı gibi göğsüne yaslandı.

Kısa bir süre neden orada olduğunu merak ettim. Açma sırası onda değildi, bendeydi.

Benim tahminim? Alec onu aramıştı.

Başımı salladığımda "Abla," diye fısıldadı ve ben de gözlerimi kapadım. Artık bana çok sık "abla" demiyordu, çocukluğumuzdan beri dememişti. Bunu özlemiştim.

Yine de gözyaşı dökmedi.

"Kahve ister misin?" diye sordum, Morrie geri çekildi ve bana bir bakış attı. Gördüğü şeyden hoşlanmamıştı, bunu biliyordum ama yine de "Evet" dedi.

Ona bir fincan hazırladım ve Alec kapı çerçevesini doldurduğunda yudum alıyorduk.

Işıқта sol gözünün altındaki yara izini gördüm. Küçük, buruşuk bir hilal şeklindeydi, yaklaşık başparmağınız büyüklüğündeydi. O kadar küçük olması tuhaf gelmişti, yapıldığı zaman çok kanadığını düşününce.

Onu her gördüğümde olduğu gibi, beynimde geriye dönüşlere neden oldu. On altı yaşındaki Alec'in annem ve babamın banyosundaki klozette sessizce oturduğu ve on dört yaşındaki benim orada durup annemin ıslak bezlerinden biriyle Alec'in yüzündeki kanı sildiğim anılar. Morrie içeri giriyor, bana buz veriyor, ben de onu sarıp Alec'in şişliğinin altındaki açık kesiğe tutuyorum

göz. Babam içeri giriyor, Alec'i, kanlı yüzünü, yırtılmış, kanamış ve şişmiş parmak eklemlerini, hareket ederse işkence olacakmış gibi vücudunu tutuş şeklini görüyor ve "Polis senin evine gidiyor Colt, sen benimle, Jackie ve çocuklarla hastaneye gidiyorsun" diyor.

Babam ona ilk kez o zaman Colt demişti. O zamandan beri ona başka bir isimle hitap etmedi.

"Tanrım, ne oluyor Colt?" Morrie onu görünce şöyle dedi. "Annemle babamın barı mı? Ciddi misin? Bunu kim yapar ki?"

Alec'in bakışları Morrie'ye kaydı ve başını salladı.

Bunun iyi bir soru olduğunu düşündüm. Barlarının arkasında bir ceset mi? Çılgınca. Annem ve babam bu kasabada çok sevilirdi. Onların ailesi de öyleydi. Morrie de öyleydi.

Ben mi? Emin değildim.

Belki de öyleydim. Ya da en azından bir zamanlar öyleydim.

"911'i aradın," dedi Alec ve gözleriyle tam olarak buluşamasam da ona baktım.

"Evet."

"Onu buldun mu?" Alec sordu.

"Evet."

"Ara sokakta ne yapıyordun?"

Görmeden ona baktım ve sonra "Darryl" dedim.

"Siktir. Lanet olası Darryl," diye mırıldandı Morrie, şimdi sesi kızgın geliyordu. "Darryl mi?" Alec sordu.

"Geceleri çöpü asla dışarı çıkarmıyor. Ona her gece söylüyorum. Adamın kulaklarının arasında hiçbir şey yok," diye açıkladı Morrie, Darryl hakkında Tanrı'nın dürüst gerçeğini söyleyerek ve bir elini kalın sarı saçlarının arasından geçirerek. "Arka kapıya bırakır ve unuttur. Sabah ilk gelen kişi, genellikle ben ya da Feb, onu çıkarır."

Bu tam olarak doğru değildi. Sabahları ilk gelen kişi genellikle bendim, Morrie değil. Yine de itiraf etmeliyim ki, ara sıra, yani nadir izin günlerimde bu oluyordu.

"Dün gece açık mıydın?" Alec bana sordu ve ben başımı salladım. "Gece izinliyim," dedim ona.

Morrie, "Ben açtım," diye araya girdi.

Alec, Morrie'ye döndü. "Angie burada mı?"

Morrie başıyla onayladı. "Dostum, o hep burada."

Bu doğrudu. Angie düzenli bir müşteriydi. Ayrıca düzenli olarak sürtük kıyafetleri giyiyor, düzenli olarak kafayı buluyor ve düzenli olarak kendisine işkence eden şeytanları defedecek birilerini tavlıyordu, ancak belli ki bu çabaları asla uzun sürmüyordu çünkü her zaman geri dönüyordu, genellikle de ertesi gece. Çok yakından bakmadığınız ve yaşam tarzının cildine ne yaptığını görmediğiniz sürece Angie'nin gözleri zor değildi. Angie için seçenek sıkıntısı yoktu.

"Eve biriyle mi gitti?" Alec, Morrie'ye sordu.

Morrie, üzerinde fermuarlı kapüşonlu bir sweatshirt olan bir tişört giymesine ve eli hiç hareket etmemesine rağmen, boynunu rahatsız olduğunda yaptığı o komik şekilde, çok sıkı bir yakayı ve kravatı çekiştiriyormuş gibi hareket ettirdi.

Sonra "Cory" dedi.

"olsun," diye mırıldandı Alec ve bunu tekrar söyleyebilirdi.

Cory'nin karısı Bethany üçüncü çocuklarına hamileydi. Bethany aynı zamanda bir çılgıncıydı. Ve Bethany sinir krizi geçirecekti. Bu Cory'nin ilk sapkınlığı değildi. Cory ne zaman cesaretini toplayacak kadar sarhoş olsa bana asılırdı. Angie'yle de ilk kez yatmıyordu. Bu aynı zamanda Bethany'nin Angie'yi ilk öğrenişi de olmayacaktı. Gerçi Angie'nin ertesi sabah bir sokakta ölü bulunması ve Cory'nin bir cinayet soruşturmasına dahil olması da ilk kez olacaktı.

"Dün gece birini gördün mü? Tanıdık olmayan? Kötü bir his mi uyandırdı?" Alec, Morrie'ye sordu ve bunun kardeş dili olduğunu biliyordum.

Alec, Morrie'ye biri hakkında kötü hisleri olduğunu söyleyerek kariyerini ortaya koyardı. İkisi de insanları kitap gibi okuyabiliyordu, bunu sonsuza dek yapabilirlerdi. İkisine de başarılı bir şekilde yalan söyleyememiştim, bir kez bile, denemiştim. Alec'in polis olması şaşırtıcı değildi, ailesine ve eskiden nasıl biri olduğuna bakınca bunu anlayamasanız bile doğuştan gelen bir şeydi. Morrie'nin barı devralması da şaşırtıcı değildi. Çok büyük olmayan ama küçük de olmayan kasabamızda bile müşteri kitlesi düzenliydi. Yine de sorun çıkabilirdi, özellikle de yarışlar varken ve herkes içeri girebiliyorken. İyiye kötüden ayırabilmeliydiniz, böylece kötülerini olay çıkmadan yakalayabilirdiniz.

"Hayır, kimse yok. Jack ve Jackie'lerde normal bir gece," diye yanıtladı

Morrie. Alec bana baktı. "Çöp nerede?"

Tekrar baktım ve "Çöp mü?" diye tekrarladım.

"Çöpü atmak için ara sokağa gittiğinizi söylemişsiniz. Suç mahalli, görebildiğim kadarıyla, değiştirilmemiş. Nerede?"

Alec konuşmayı kesti çünkü ben hareket etmeye başladım. Pek bir şey düşünmüyordum. Neden hareket ettiğimi bile bilmiyordum.

Kahve fincanımı yere bıraktım, Alec'in yanından geçip bara gittim. Ağır panel çoktan kalkmış ve 911'i aramak için içeri girdiğimde koyduğumu tahmin ettiğim menteşelerinin üzerinde duruyordu. Barın arkasına yürüdüm ve telefonun yanında yerde duran iki büyük çöp torbasına baktım.

Onları geri taşıdığımı ve arama yapmak için yere bıraktığımı fark etmemiştim bile.

Arkamı döndüğümde Alec'in yakınımda durduğunu ve gözlerini çöp kutusuna diktiğini gördüm.

"Az önce kapıya gittim," dedim boğazına, boynunun büküldüğünü, çenesinin bana bakmak için eğildiğini gördüm ama gözlerim hareket etmedi. "Az önce kapıya gittim," diye tekrarlardım, sonra başım sarsıldı, kulağım omzuma doğru gitti ve ani hareketle ensemde garip bir acı hissettim. "Az önce kapıya gittim," dedim tekrar, aptalca bir nedenle şimdi fısıldayarak, "kapıyı açtım ve onu gördüm."

İşte o zaman ağladım.

Hiçbir şey hissetmedim, hiçbir şey görmedim, hiçbir şey duymadım, ağzımdaki kahvenin tadını almadım, sadece beynim doluyken ağladım.

Onu gördüm, Angie'yi, tüm kanını ve açıkta kalan tüm *parçalarını* gördüm. Asla görmemem gereken yerlerini, derisi olan yerlerini, olmayan yerlerini, her şeyini, çöp konteynerinin yanındaki sokakta cansız yatan her şeyini.

Sonra Alec'in "Onu yakaladım" dediğini duydum ve kollarının bana dolandığını fark ettim.

Kendimi geri çektim ve uzaklaştım. Alec ile mesafe, *başkasıyla* cehennem ama *özellikle* Alec'le, iyiydi.

Gözyaşlarımı kontrol etmek için gözlerimi kaydırdım, ona bakmadım. "Ben iyiyim."

Bir süre sessizlik oldu ama Morrie bana yaklaştı. Cüssesinin barın arkasındaki uzun boşluğu doldurduğunu hissedebiliyordum.

"Bana sabahını anlatmalısın," dedi Alec ve ben anlatmak istemedim ama gözlerimi onunkilere diktim.

"Ne?"

"Bana sabahını anlat, Feb," diye tekrarlardı Alec.

"Açılışa hazırlanmak için geldim -" Ben başladım.

"Tüm sabahınız," diye araya girdi Alec.

Ağzımın açıldığını, dudaklarımın ayrıldığını hissettim. Daha önce yaptığımı bildiğim halde sanki ilk kez yapıyormuşum gibi derimin derimden ayrılma hissini hissedebiliyordum. Ama o zaman öyle hissetmemiştim. Sanki ilk kez yapıyormuşum ve dudaklarım ağır çekimde ayrılmış gibi hissediyordum.

Keşke kahvemi getirseydim diye düşündüm. "Uyandım -"

"Saat kaçta?"

Başımı salladım. "Normal saat, saat yedi, yedi buçuk."

"Yedi buçukta mı kalkıyorsun?" Morrie sanki bir vidam gevşemiş gibi sordu. "Evet."

"Kahretsin Feb, bizim bir barımız var," dedi Morrie. "Yedi buçukta nasıl kalkıyorsunuz?"

"Bilmiyorum, sadece yapıyorum" ve yaptım. Sabah üç buçukta başımı yastığa koysam bile yedi ile yedi buçuk arasında uyanıyordum. Bu bir lanetti.

"Uyandın, sırada ne var?" Alec araya girerek Morrie'ye *sus* bakışı attı. Yıllar boyunca bunu yaptığını çok görmüştüm. Genellikle Morrie çenesini kapatmazdı. Bu sefer sustu.

"Kediyi besledim -"

"Bunu tek başına mı yaptın?" Alec sordu.

Ona baktım ve sonra "Kediyi beslemek mi?" dedim.

Başını salladı ama sert bir hareketti, sarsıntılıydı. "."

Nefesimi içime çektim, soruya cevap vermek istemiyordum, Alec'in bu bilgiye sahip olmasını istemiyordum, verebileceğim her iki cevabı da. Ama vermek zorunda olduğumu bilerek başımı salladım.

Başını salladı, bu hareket de sert ve sarsıntılıydı. "Kedini besledikten sonra ne yaptın?"

"Yoga yaptım -"

Alec'in kaşları birbirine çarptı ve şimdi bana sanki bir vidam gevşemiş gibi bakıyordu. "Yoga mı yapıyorsun?"

"Şey... evet."

"Tanrım" diye mırıldanarak gözlerini kaçırıldı.

Yoganın nesi olduğunu bilmiyordum ama sormadım da. Bunun bitmesini istedim. Aslında, günün bitmesini istedim, yılın, bundan bir yıl sonra tüm bunların soluklaşmasını ve çok daha az gerçek olmasını istedim.

"Dediğim gibi, yoga yaptım, duş aldım ve sonra Meems'e yürüdüm."

"Meems'e giderken seni gören oldu mu?" Alec sordu.

"Bu da demek oluyor?" Morrie'nin sesi sinirlenmiş gibi çıkıyordu.

Alec, "Bırakın soruları ben sorayım, her şey bitecek ve yolumuza devam edebileceğiz," diye cevap verdi.

"Jessie," diye araya girdim, hâlâ hikâyemi anlatma görevindeydim ki bu iş bitsin ve yolumuza devam edebilelim. "Onun evine yürüdüm ve sonra Jessie benimle Meems'in evine yürüdü."

Jessie Rourke ve Mimi VanderWal benim en iyi arkadaşlarımdı, liseden beri öyleydiler.

"Sen ve Jessie Meems'e gittiniz, sırada ne var?" Alec sordu.

"Meems'te , kahve içtik, kek yedik, her günkü gibi muhabbet ettik," diye cevap verdim.

Her günkü gibiydi ama bazen Jessie gelmiyordu ve sadece ben, günlüklerim, kitabım ya da gazetem ve Meems'te bir fincan kahvem ve çöreğim vardı.

Jessie'nin orada olduğu zamanları tercih ederdim. Meems mekanın sahibiydi ve ben oraya gittiğimde çok kalabalıktı, bu yüzden konuşacak vakti yoktu. Benim masama "rezerve" yazan bir plaket koymuştu, oysa herkes onun benim masam olduğunu biliyordu ve sabahları benden başka kimse oraya oturmazdı. Plakete ihtiyacı yoktu, çocuklarından biri masaya "Feb's Spot, burada otur ve öl" yazmıştı. Meems'in çocukları biraz vahşiydi ama eğlenceliydiler.

"Meems'ten ne zaman ayrıldın?" Alec sordu.

Omuz silktilim. "Saat on, muhtemelen o civarlarda. Doğruca buraya geldim." Doğruca J&J'ye gelmek uzak değildi. Mimi'nin Kahve Evi'nden iki kapı aşağıdaydı. "Kapıyı açtım, kahveyi ısıtmaya başladım ve muhtemelen orada olduğunu bildiğim çöpü dışarı çıkarmak için arka salona gittim. Oradaydı. Kapıyı açtım, poşetleri aldım ve -"

Durdum ve yanımdaki çöp torbalarına baktım. Gerisini söylememe gerek yoktu.

Alec'in sesi bana doğru geldi. "Başka bir şey görüyor musun, Feb?"

Bir nefes aldım çünkü buna ihtiyacım vardı ve bunun büyük bir nefes olduğunu düşündüm ama sığ geldi. Göğsüm boş gibiydi, nefes alıp verebiliyordum ama onu dolduracak kadar nefes yoktu, bir daha da olmayacaktı ve ona baktım.

"Başka bir şey var mı?"

"Sen dışarı çıktığında sokakta kimse var mıydı?"

Morrie bana yaklaştı ve kolunu omuzlarıma doladı. "Tanrım, Colt. Ne diyorsun lan sen?"

"O sıcak," diye cevap verdi Alec, kelimeleri kırpılmıştı, kısaydı, sanki söylemek istemiyormuş ama söylemek zorundaymış ve ağzından olabildiğince hızlı çıkmasını istiyormuş gibi ısırılmıştı.

"Sıcak mı?" Ben sordum.

Dişlerinin alt dudağına batışını izledim. Bunu neden yaptığını biliyordum. Hayatım boyunca onu bunu yaparken çok görmüştüm. Cidden ama *cidden* kafası güzel olduğunda yapardı.

"Ceset," dedi, "Angie." "Ne?"

Morrie sordu.

"Hâlâ sıcak," diye yanıtladı Alec. "Öleli çok olmamış."

"Aman Tanrım," diye fısıldadım, göğsümdeki o boşluk hissi yanmaya başladı, kusmuk boğazıma geri döndü ve onu yutmak zorunda kaldım.

"Benimle *taşak* mı geçiyorsun?" Morrie patladı.

"Bir şey görüyor musun, Feb? Bir şey duydun mu? Herhangi bir hareket, herhangi bir şey," Alec zorladı, cevaplar istiyordu ama bunu sessiz ve nazik bir şekilde yapıyordu.

"Tanrı aşkına," diye küfretti Morrie. Alec ona,

"Morrie, hiç yardımcı olmuyorsun," dedi.

"Siktir et Colt, kız kardeşim yeni bir cinayet mahallinin kapısını açtı!" Morrie böğürdü. "Adamın dışarıda olabileceğini mi söylüyorsun?"

Kaslarımın tutulduğunu hissettim.

Alec bunu ya gördü ya da hissetti ve "Morrie, Tanrı aşkına, hiç yardımcı olmuyorsun," dediğinde sesi korkutucu bir hal aldı.

Morrie ve Alec anaokulundan beri çok iyi arkadaş olabilirlerdi ama çok kavga ederlerdi. Hiçbir zaman hoş değildi ve fiziksel olabiliyordu. Bir süredir böyle bir şey olmamıştı ama yine de bir bu kadar büyük bir şey olmamıştı.

"Ben bir şey görmedim," dedim hızlıca ve görmedim ve o anda görmediğime sevindim.

Angie'ye bunu yapanın yanına kâr kalmasını istemiyordum ve eğer bir şey görseydim, ödüm bokuma karışsa da yalan söylemeyecektim. Ama hiçbir şey görmedim ve bu beni rahatlatı.

Kötü bir insan değildim. Ama iyi bir insan da değildim. Alec'in yaptığı gibi iyi şeyler yapmadım. Ben sadece normal bir insandım, kendimi kendime sakladım. Ayrıca tüm yetişkinlik hayatım boyunca barmenlik yaptım ve bir barda büyüdüm, şimdi yarı işletmecilik yaptığımdan bahsetmiyorum bile. Bu yüzden başka şeyleri de kendime sakladım. Bu bir iş tehlikesiydi; sarhoş olduklarında herkes size her şeyi anlatırdı. Bilmek istemeyeceğiniz şeyler.

Ama Angie için doğru olanı yapardım.

Umarım Alec bunu biliyordur.

Doğrudan gözlerimin içine baktı ve ben de izin verdim. Bu bir süre devam etti ve çok rahatsız ediciydi. Saklayacak bir şeyim olduğundan değil, sadece bu günlerde Alec ne zaman doğrudan gözlerimin içine baksa, bu beni çok rahatsız ediyordu. Yıllardır çoğunlukla bundan kaçınmayı başarmıştım, ama şimdi işte oradaydı.

"Colt o pisliği bulana kadar benimle kalıyorsun," dedi Morrie ve ben de Alec'le göz temasını kesip kardeşime baktım.

"Değilim."

"Ya onunla kalırsın ya da benimle." Bu Alec'ten geldi.

Bakışlarımı ona çevirdim, bir an için savruldu çünkü ben Alec'ten kaçma sanatını mükemmelleştirirken, onun da bu jeste karşılık verdiğini fark ettim.

"Bunu da yapmayacağım."

"İki seçenek var Feb," dedi Morrie, kolu omuzlarıma dolanırken.

"Ben bir şey *görmedim!*" Sesim yükselmeye başlamıştı.

"Şansa bırakmayacağım," diyen Morrie'nin sesi kolay kolay ikna olacakmış gibi çıkmıyordu. "Bu çok saçma," diye mırıldandım, sinirlenmeye başlamıştım.

Normal bir insandım ve kendimi kendime saklardım, yani kendimi kendime saklamayı *severdim*. Kardeşimle ve *kesinlikle* Alec'le yaşamayı değil.

"Saçma mı?" Alec'in sesi garip bir şekilde yumuşak ve zorlayıcıydı, dikkatimi ona çekti ve yüzü yine sertleşti. *Bana* kızgındı.

Ve nedenini biliyordum.

Ara sokaktaki tüm korkunç, kanlı kanıtları görmüştüm. "Ben Morrie'yle kalacağım."

Morrie'nin kolu omuzlarımı sıktı.

Alec yine dudağını ısırды, hâlâ bir şeye kızgındı, o anda ne olduğunu bilmiyordum ama bana bakmaya devam ediyordu. Sonra dudağını bıraktı ve dişlerini sıktı, her iki çenesi de esnedi ve kelimeleri ısırıp ısırmadığını merak ettim.

Yaptığı şeyin bu olup olmadığını anladı, çünkü hiçbir şey söylemeden önce bana sonra da Morrie'ye başını salladı ve uzaklaştı.

* * * * *

Colt evine girmeden önce Susie'nin orada olduğunu biliyordu.

"Siktir," diye mırıldandı içeri girerken.

Ona anahtarını asla vermemeliydi. Üç yıldır ara sıra (çoğunlukla ara sıra) görüşüyorlardı ve Susie bunu yapmaktan uzak durmayı başarmıştı. Bunu sadece iki hafta önce Morrie ile balığa çıktığında köpeğine bakacak birine ihtiyacı olduğu için yapmıştı ve Susie bunu yapması için ona yalvarmıştı. Anahtarı asla geri vermemişti ve Susie'nin ne anahtarı isteyecek zamanı ne de istediğinde öfke nöbetiyle başa çıkacak sabrı vardı.

Susie'nin orada olduğu gerçeğini görmezden geldi ve doğrudan mutfağa gitti, buzdolabından bir bira çıkardı ve tezgahın kenarını kullanarak üstünü kopardı.

Susie içeri girdiğinde birasını yarılammıştı. Birası gibi çenesi de aşağı indi ve ona baktı.

Doğduğundan beri kasabanın güzeliydi, mezuniyet balosu kraliçesi, balo kraliçesi. Babası çeşitli yerel mağazalara ve bir sürü mülke sahipti, ta ki hepsini büyük zincirlere ve arazi geliştiricilerine satana kadar, para kazandı ve ölümünden sonra kızını kasabadaki tek multi-milyoner yaptı.

Susie Shepherd iki kez nişanlanmış ama hiç evlenmemişti. Colt'un bildiğine göre, her iki adam da yalvararak vazgeçmişlerdi, her ne kadar Susie'nin vazgeçen taraf olduğu söylentisi yayılmış olsa da.

Üç yıl sonra Colt neden kaçtıklarını biliyordu.

Çok güzeldi, aklına koyduğunda ya da bir şey istediğinde çok tatlı olabiliyordu ve çok iyi yatıyordu ama aynı zamanda tam bir sürtük de olabiliyordu.

O da February gibi sarışındı ama Susie'nin sarı saçları February'inki gibi kalın, uzun ve vahşi değildi. February saçlarını neredeyse düzgün hale getirmek için ne yapması gerekiyorsa yapsa bile, saçları yine de uçlarından dışarı fırlıyor, ona meydan okuyor ve February'in denese de saklayamadığı daha derin kişilik özelliğine tanıklık ediyordu.

Susie de February gibi uzun boyluydu, sadece February'in büyük göğüsleri, dolgun kalçaları ve tatlı poposu onda yoktu. Ve Susie'nin bacakları uzun olmasına rağmen, February'in bacakları gibi sonsuza kadar uzanmıyordu, sanki onu becerirken sizi yakınlaştırmak için iki kez etrafınızı sarabilirdi.

Ve Susie'de o bakış yoktu, Şubat'ın on dört yaşındayken almaya başladığı, yaşlandıkça olgunlaşan o bakış. O bakış, senin sikini yalayacağını ve bundan zevk alacağını vaat ediyordu. Yüzünüze oturacağını ve bundan hoşlanacağını söyleyen bakış. O bakış sana

Köpek stili ya da herhangi bir stil yapmanıza izin verirdi ve daha fazlasını isterdi, daha sert yapmanız için yalvarırdı. Onu becerdikten sonra yatakta göbeğinin üzerinde bırakabileceğinizi söyleyen o bakış ve bardaki erkeklerle buluşmaya gitmenize tamamen razı olurdu. Canı isterse kalkar, temizlenir ve seninle gelirdi ama sen onunkine karışmadığın sürece o da sana karışmazdı.

"Geç kaldın," dedi Susie, sanki onun için geç kalmanın ne demek olduğunu biliyormuş gibi ama bilmiyordu.

"Angie Maroni bu sabah öldürüldü."

Onun nefes duydu ve hangi dünyada yaşadığını merak etti.

Öğlene kadar kasabadaki herkes Angie'den haberdar olmuştu.

Öte yandan Susie, kasabada içki içme yaşının üstünde ve bazılarının altında olan herkes gibi J&J's Saloon'un eşliğinden adımını bile atmamıştı. Susie Indianapolis'te alışveriş yapar, saçını orada yaptırır, arkadaşlarıyla orada buluşurdu. Kimse onu gerçekten sevmese de kraliçe gibi davranabilmek için burada yaşıyordu.

"Bu nasıl oldu?" Susie sordu ve Colt o ara sokakta Angie'yi tekrar gördü ama durdurmak istese de yapamadı ve onu Şubat'ın gözleriyle gördü.

Küçük bir kasabaydı ama büyük bir şehre ve iki yarış pistine yakındı, bok yayılmıştı ve yirmi yıldan fazla bir süredir polis, on altı yıldan fazla bir süredir dedektif olarak, suçla ve kesinlikle ölümle doluydu.

Ama Angie, Tanrım, yüzlerce ölüm seçebilirdi, hatta Feb'in görmeyi tercih edeceği cinayetler bile.

Colt'un Susie'ye söylediği tek şey "Bıçak," oldu.

Onunla ilişkisini bitirmeye çok yakındı, aylardır bitirmek istiyordu bir türlü fırsat bulamamıştı. Yine de Angie'nin baltayla nasıl öldürüldüğünü ona anlatmaya hiç niyeti yoktu. Dikkat etmeye başlarsa muhtemelen eninde sonunda öğrenecekti ama bunu ona söyleyecek kişi o olmayacaktı.

"Özür dilerim Colt," diyerek yaklaşmaya başladı.

"Benim için üzülme, Angie morgda."

Kendini tutmadan önce dudağı kıvrılmaya başladı. Bunun onu kızdıracağını biliyordu.

Ama o bunu gördü ve bu onu . "Angie iyi bir kadındı."

tutamadan önce gözlerini tekrar devirmeye başladı. Bu onu daha çok kızdırdı.

Susie gördü.

Susie, "Hareket eden her şeyle yatar," diye savundu.

"Sorunlu bir kadın olmadığını söylemedim, iyi bir kadın olduğunu söyledim." "Belki de işin hakkında konuşmamalıyız," diye önerdi. çıkar."

Susie onun aklından çıkmasını istemiyordu. Susie bu konuda düşünmek ya da konuşmak istemiyordu. Hiç konuşmadı ve konuşsa da umurunda değildi.

Konuşmak isterse February onu dinlerdi. Ona bir bira getirir ya da bir Jack ve kola doldurur ve konuşmaya devam ederdi. İş bittiğinde parmaklarının ucunu kulağının etrafında gezdirir, sonra boynuna doğru kıvrırdı, dokunuşu sıcak, sabit ve gerçekti ve adamın zihni boşalırdı.

Colt Susie'ye, ", Puck hakkında konuşalım," dedi ve Susie başını salladı.

Colt bunu yapmasını istememişti ama Susie zorlayınca Alman çoban köpeği Puck'a izin vermişti. Colt balık avından eve döndüğünde Puck, Susie'nin bakımı altında şaşırtıcı bir şekilde hiç de kötü görünmüyordu. Ama döndükten bir gün sonra Puck'ın cesedi yere yığılmış halde bulundu. Colt, Susie sabahları Colt'un arkasından çıkarken genellikle yaptığı gibi kapıyı tam olarak kapatmadan dışarı çıktığından şüpheleniyordu. Bu, Colt'un evi gibi daha önce de yaptığı bir şeydi ve içinde ne sakladığı onun için pek önemli değildi. Akıllı bir köpek olan ve koşmayı seven Puck, Susie kapının kapalı olduğundan emin olmadığında neredeyse her zaman dışarı çıkıyordu. Yine de zor değildi. Sadece patisiyle kapıyı biraz daha çekip açması ve gitmesi gerekiyordu. Puck'a bir araba çarpmıştı ya da Colt onu bulduğunda görünüşüne bakılırsa birkaç tane çarpmıştı.

Normalde balık tutmaya giderken Puck'ı da yanında götürürdü ama Morrie'yle birlikte denemek istedikleri yeni bir yere gittiler ve kiraladıkları kulübede evcil hayvanlara izin verilmiyordu. Böylece Susie anahtarı aldı.

Colt o köpeği çok sevmişti. Susie'yi suçlamamıştı, çünkü bunun bir anlamı yoktu, özellikle de yakında hayatından çıkacağı gerçeği göz önüne alındığında. Ama lanet köpeğini özlemişti ve bunu inkâr edemezdi, onu suçluyordu.

"Puck?"

"Yakın zamanda tekrar balığa çıkmayacağım ve çıksam bile Puck artık burada değil. Anahtarına ihtiyacın yok."

Gözleri yavaşça kapandı, göz kapakları sanki hareketi uzatıyormuş, onun zamanını daha fazla emiyormuş gibi inişlerinde acele etmiyordu.

Onun ne dediğini biliyordu.

Yapmazsa aptallık etmiş olurdu. Aylardır onu dışarı çıkarmamış, geceyi onun evinde geçirmemiş, onu kendi evine davet etmemiş, arayıp sormamış, artık ona neredeyse hiç dokunmamış, o kadar uzun zamandır onunla sevişmemiş ve sadece Puck ölmeden önceki gece onunla yatmıştı çünkü eve geldiğinde yatağında uyuyordu. Bu da onu çok kızdırmıştı. Onu yataktan kaldırıp eve göndermeyi ya da kanepede uyumayı düşünmüştü ama ikisiyle de uğraşamayacak kadar yorgundu.

Yeni keşfettiği köpeğine göz kulak olma arzusunun çaresiz oyunu, bunun geleceğini bildiği anlamına geliyordu.

Ve şimdi zamanı gelmişti.

Gözlerini açtığında Susie'nin kızgın olduğunu anladı ve Susie'nin kızgın olduğu zamanlar hiç hoş olmazdı.

"Şubat," dedi. "Ne?"

"Her şey iyiydi, sen ve ben, ta ki Şubat kasabaya dönene kadar."

Tanrım, yine mi bu?

Yanıliyordu. Şubat iki yıl önce dönmüştü, Jack ve Jackie emekli olup Florida'ya taşındıktan sonra Morrie'ye barda yardım etmek için geri gelmişti. Susie'yle o zamanlar bir ara vermişlerdi.

Ve herkes Colt'un Şubat'a yaklaşmasının mümkün olmadığını biliyordu.

O seçimini yapmıştı ama Colt bunun üstesinden gelmişti. Ona söylemişti ama o dinlememişti. Kariyerini bitirebilirdi, hapse girmesine neden olabilirdi ama bunu Morrie için, Jack ve Jackie için ve özellikle de Şubat için yapmıştı.

Yaptığı şey için onu affedemediğinden değildi. Onun kararlarına güvenemiyordu. Çünkü yaptığı şeyi yaptıktan sonra, onu bir daha asla içeri almadı ve bu...

Bu onu affedemedi.

Ve belli ki, bir süre denedikten sonra vazgeçtiğine, sonra on beş yıl boyunca uzaklaştığına ve son iki yıldır ondan uzak durduğuna göre, bunun kendini affedemediği için olduğunu düşündü.

Hayır, Susie'yle olan sorununun Şubat'la hiçbir ilgisi yoktu.

"Bunun Şubat'la bir ilgisi yok."

"Seninle ilgili her şey Şubat ayına bağlı."

Colt bu tartışmayı yapmayacaktı. Geç olmuştu, güne Angie'nin cinayetiyle başlamıştı; Feb'i yirmi iki yıl sonra ilk kez kollarına almıştı.

Cory ve onun altı aylık değil de on sekiz aylık hamile görünen gürültücü, çığırtaan karısı Bethany ile pek de eğlenceli olmayan bir zaman geçirdi, ancak Colt, Cory'nin Angie'yi kesmek için içinde bir şey olmadığını bilmesine rağmen kocasına bir mazeret de vermişti; ve çözmesi gereken yeni bir davada çıkmaz üstüne çıkmazlarla karşılaşılıyordu çünkü bu kasaba Angie Maroni'ninki kadar vahşi bir cinayet görmemişti ve ona ne olduğu duyulursa her yer çılgına dönecekti.

Hayır, Susie'yle tartışmaya girecek hali yoktu.

"Sadece anahtarımı ver, Sooz."

"Neden bu oyunu oynuyorsun anlamıyorum Colt. İsteseydin, bütün barın önünde dizlerinin üzerine çöküp sikini yalardın."

Pekâlâ, belki de Susie'yle tartışmak için içinde bir şeyler vardı. "Ağzından çıkanı kulağın duysun."

Başını eğerek meydan okudu. "Şubat'a sarıldın mı?" İstiyor muydu? Ona doğrudan verecekti.

"Evet, Şubat'la birlikte değilim. Bu onun ağzını sikimin etrafında tercih etmeyeceğim anlamına gelmiyor. Seni becerirken onu düşünmediğim anlamına gelmiyor. Eve gelip günümü onunla paylaşmayı umursamayacağım anlamına gelmiyor, çünkü o günümü paylaşırdı ve sen bunu hiç umursamazdın. Ama daha önce milyonlarca kez söylediğim gibi, bu olmayacak, bunu uzun zaman önce biliyordum, Feb de biliyordu. Bitti."

O konuşurken gözleri yarıldı ve eğildi. "Bana bu saçmalığı anlatma. Bu ikiniz arasında hiç yapılmadı."

"Bu tartışmayı daha önce de yapmıştık."

Şubat kasabaya dönmeden önce de vardı. Susie bunun peşini hiç bırakmadı, tıpkı eski karısı Melanie'nin de peşini bırakmadığından şüphelendiği gibi.

Melanie'nin aksine, muhtemelen Susie ilk kez onu becerirken Şubat'ın adını söylediği için bu işin peşini bırakmamıştı. Ama adam zil zurna sarhoştı ve Susie'yle ilişkiye girmesinin tek yolu da buydu.

Yine de yatakta iyiydi ve daha fazlası için geri gelmeye devam ediyordu, bu yüzden başlangıçta kim tartışabilirdi ki?

Sonraki otuz ay boyunca hiçbir mazereti yoktu, çoğu zaman ara vermişlerdi.

"Sen bir aptalsın," diye tükürdü.

"Sadece lanet anahtarımı ver."

Mutfak tezgahının üzerinde duran çantasına doğru yürüdü. "Ondan almazsan bana geri dönersin."

Colt bunun şüpheli olduğunu düşündü. Yaşadıkları küçük kasabada çok fazla seçenek yoktu, zaten kapılmamış olan da yoktu. Bazıları onun alanına sık sık girmediğinden değil; sadece başka bir adamın kadınıyla yatmayacağından. Yine de, Susie'nin tatlı olabildiği nadir zamanlarda bile, ki bu ne zaman ilişkiyi bitirse ve Susie sürünerek geri gelse, buna değmezdi.

Böyle olmayacağına yemin etmesine rağmen her zaman böyle bitiyordu. Her zaman Feb'le ilgili değildi, ama her zaman çirkindi.

"Haklısın," dedi ona, yumruğunu parmaklarından sarkan anahtarının etrafına sararak, "seninle yeterince aptallık ettim." Onun gözlerinin içine baktı. "Artık bitti."

Kızın yüzünün renginin açıldığını ve irkildiğini gördü. Her ne dediyse, kız ne demek istediğini anlamış olmalıydı çünkü her zaman her istediğini elde eden ve üç yıldır onu elde etmek için çok çalışan ama başaramayan Babasının Küçük Kızına vurduğu darbeyi bile görebiliyordu. Bunun yerine, ondan istediğini alıyor ve geri kalanını geri veriyordu.

"Susie tısladı, gözleri yine yarılmıştı, güzel yüzü kötüleşmişti.

Saçmalıyordu. Ertesi gün onu arar ve özür dilerdi. Hep öyle yapardı.

Colt ertesi gün yeni bir telefon almak için zamanı olup olmadığını merak etti.

Bu düşünceyle telefonu çaldı ve Susie'den uzaklaştı, birasını tezgâha koydu, anahtarını ön cebine soktu ve telefonunu arkadan çıkardı.

Ekrana bakıp çevirerek açtığında ve kulağına götürdüğünde Susie gitmişti.

"Morrie."

"Dostum, hemen buraya gel."

Colt'un kanı buza dönüştü. Morrie'nin sesi korkmuş gibiydi. "Ne?"

"Postayı yeni açtım. Dostum, sadece," Morrie nefesini tuttu, "Colt, dostum, buraya gel."

"Barda mısın?" "Evet."

"Şubat orada mı?" "Evet."
"O iyi mi?"
"Bildiğim kadarıyla."
"şeyi görüyor mu?" "Hayır."
"Beş dakikaya oradayım."

* * * * *

Colt J&J'e girdi.

Geç bir saatti, hafta içi bir geceydi ama mekan tıklım tıklımdı.

Colt cinayetin insanları kendine çeken bir yönü olduğunu biliyordu. Hemen herkesin kafasında şiddetten etkilenen o hastalıklı yer vardı. Ama bunun daha çok Morrie, Feb ve kısmen de Angie için bir destek gösterisi olduğunu da biliyordu.

Bir kasaba trajediyle parçalanabilir, insanlar birbirine düşebilirdi. Ama onun kasabası değil.

Ya da en azından bunu durdurmak için elinden geleni yapacaktı.

O içeri girdiğinde, barın arkasındaki Feb gözlerini ona doğru kaydırıp ve başını, başka tarafa bakmadan önce yaptığı o narin hareketle eğdi. Hareket çok küçüktü, sadece çenesi yana doğru çıkıktı ama bunu yapma şekli büyük bir etki yarattı.

Son iki yıldır adam bara her geldiğinde bunu yapıyordu. Artık ona eskiden nasıl olduğunu hatırlatan tek şey buydu. Lisedeyken, adam onun sınıfının önünden geçerken ya da kız onun dolabının önünden geçerken, gözleri onunkilerle buluşurdu, her zaman onun bakışlarını arardı ve başını eğerek çenesini yana doğru kaldırırdı, bu hareket sade, akıcı ve zarifti.

Hem hiçbir şey yoktu hem de şey vardı. Okuldaki diğer çocuklar onu gördü ve istedi ama o sadece Colt'a verdi.

Morrie, Jack ve Jackie dışında, o zamanlar hayatındaki tek iyi şey Şubat ayıydı.

Ve o çene eğimleri, o zamanlar, içindeki en iyi şeydi.

Ona gülümserdi ve o da gülümsediğinde bunu zar zor fark ederdi çünkü gülümserken hep gözlerini kaçırırdı.

O lanet çene eğimiyle tanıdığı en iyi flörtçüydü ve daha iyisiyle hiç karşılaşmamıştı.

Artık onun gülümsemesini beklemiyordu. O gülümsemeden önce, gülümseyeceğinden değil, gözlerini çoktan kaçırmıştı.

Tıpkı şimdi yaptığı gibi, bir müşteriye başını sallıyordu, yine hafif ve çekici bir hareketti ve adam bu manzara karşısında çenesinin sertleştiğini hissetti.

Gözlerini kaçırdı ama onun böyle giyinmemesini dilemekten kendini alamadı. Angie gibi giyinmiyordu, hem de hiç, ama Feb'in kıyafetlerle arası her zaman iyiydi. Bu gece açık pembe bir Harley Davidson tişörtü giymişti; boğazına uzun, dikdörtgen, siyah boncuklardan yapılmış, önünde gümüş bir madalyon bulunan üç katmanlı bir Kızılderili gerdanlığı sarılmıştı, bu onun imzasıydı ve farklı renklerde birkaç tane vardı; gerdanlığın altına dolanan daha fazla gümüş kolye; Kulaklarında uzun, gümüş çemberler; düzleştirilmiş saçları o gece biraz uzamak için yeterince zaman bulmuştu; ve onları göremese de, dar olmayan ama ona çok iyi oturan solmuş kot pantolon ve muhtemelen siyah motosiklet botları giydiğini biliyordu.

Eve döndüğünden beri, bildiği kadarıyla, bir erkeği olmamıştı. Teklif yokluğundan değil. J&J's şehir sınırları içindeki tek bardı, ana cadde üzerindeydi. Sınırların dışında birkaç bar vardı, çoğunlukla avcılarının, balıkçıların ya da golfçülerin sığınaklarıydı. Barları olan restoranlar vardı. Ve yarış pistine yakın birkaç bar vardı, müşterileri geçici, çoğunlukla kaba halk, drag, NASCAR ve cüce yarış hayranları, kamp alanlarına yakın ve uygun oldukları için bu yerlere gidiyorlardı. Yıllar içinde şehir sınırları içinde başka barlar da açılmış ve herkes J&J'ye gittiği için başarısız olmuşlardı. Şubat geri döndüğünden beri erkekler oraya daha çok gidiyordu. İş yerindeki erkeklerin, evli olanlar da dahil (ve özellikle) onu düşünerek düzenli olarak otuz bir çektiklerini biliyordu. Ne yazık ki bunların hepsini duymuştu.

Sorun gerdanlıklar ve boynunda sallanan gümüşlerdi. Onu becerdiğiniz hayal ederken ya da yatağınızda uykusunda yuvarlanırken o kolyelerin şingirdadığını neredeyse duyabiliyordunuz.

Ama en çok da gerdanlıklardı. Onlarla ilgili bir şey, Feb'in söylemesini istemediğinden şüphelendiği, belki de söylediklerini bile bilmediği bir şey söylüyordu, ama yine de erkeklerle konuşuyorlardı.

Evde olması iyi olmuştu. Kimse Morrie'ye bulaşmazdı ve eğer yeterince aptallarsa, çoğu Colt'un onun için neler yaptığını duymuştu ve kesinlikle kimse oraya gitmezdi. Colt, onun küçük kasabalarda bar işleterek göçebe hayatı yaşadığını bildiği için, o on beş yıl boyunca hayatını nasıl yaşadığını hayal bile edemiyordu.

Morrie ve Colt'un arkasını kollamadığı adamlar. Belki de bilmiyordu ve yaşadığı yere sığınmayacaktı. Belki de dersini almıştır.

Bu artık onun işi ya da sorunu değildi, bir daha da olmayacaktı.

Tabii biri bunu onun sorunu haline getirmezse. O hâlâ Colt'tu ve ne olursa olsun, o hâlâ Şubat ayıydı.

Darryl'in barın diğer ucuyla ilgilendiğini gördü ve bir içki içmek istedi ama doğrudan arkadaki küçük ofise gitti.

Morrie dağınık masasında oturuyordu, vücudu kamburlaşmıştı, dirseği masanın üzerinde, alnı elindeydi.

Bu poz Colt'a iyi bir his vermedi.

Colt kapıyı arkasından kapattı ve Morrie sıçradı.

"Siktir. Siktir. olsun, burada olmana sevindim," dedi Morrie, ayağa kalkıp hızla ilerleyerek.

İri bir adama göre şaşırtıcı derecede hızlı ve çevikti. Bunun muhtemelen her Cumartesi birlikte bire bir basketbol oynamaları ya da hava kötü olduğunda raketbol oynamalarıyla bir ilgisi vardı. İkisi de hayatları boyunca sporcu olmuşlardı, gençken ara sıra sarhoş olup kafayı bulsalar ve sigara içseler de ikisi de her zaman takıntılı bir şekilde formda kalmıştı.

Colt'a göre bunun nedeni, gençliğinin çoğunu annesinin hap içmesini, sigara içmesini ve bir şişe votkayı emmesini izleyerek geçirmesiydi. Votkayı dökme zahmetine bile girmez, doğrudan şişeden, kesmeden içerdi. Onun kendinden geçmediği ya da sarhoş olmadığı bir zamanı hiç hatırlamıyordu, çoğunlukla her ikisini de. Bir ray kadar inceydi, nadiren yemek yedi ve gençken bile teni yaşlı bir kadın eti gibi üzerinde asılı dururdu.

Babası da pek iyi değildi. Hap kullanmıyordu ama ot içiyor ve satın alacak parası olduğunda kokain çekiyordu. Bir işi olduğunda gündüzleri ayık kalıyordu ama geceleri Colt'un annesiyle birlikte kafayı buluyordu. Çoğu zaman bir işi olmadığı için Colt'un babasıyla ilgili anıları onun ayık olmadığı zamanlarla doluydu.

Morrie'ye göre, Colt'un anne ve babasıyla birlikte olduğu ve bir barda büyüdüğü için formda kalmıştı.

Morrie içinde bir parça çizgili kâğıt olan bir Ziploc poşeti alıp Colt'a uzattı.

Morrie eliyle kâğıdı göstererek, "Bu bugün postayla geldi, Şubat'a gönderilmiş," dedi. "O şeyin içine koydum, çantaya. Kirlenmesini istemedim.

Ne olduğunu anladıktan sonra zar zor dokundum." Başını masaya doğru salladı, içinde bir zarf olan başka bir çanta orada duruyordu. "Aynı şeyi zarf için de yaptım, o da burada."

Morrie'nin polisiye dizileri izlemesi iyiydi.

Colt kâğıda baktı. Uzun zamandır böyle bir kâğıt görmemişti. Okulda kullanılan bir şeydi. Eski görünüyordu, yazılar solmuştu. En üstte kurşun kalemle Feb'in adı yazılıydı.

Notu okudu ama anlamadı. Genç kız saçmalıklarına benziyordu, el yazısıyla yazılmış bir öfke nöbeti. Hatta liseden sonra IU'ya giden ve bir daha geri dönmeyen Kevin Kercher'dan bile bahsediyordu. Colt mektubun altına gönderenin imzasını attı.

Angie.

"Ne oluyor lan?"

"Doğru olan ne lan!" Morrie patladı. "Arkaya bak!"

Colt kâğıdı ters çevirdi ve yine kurşun , bu kez daha koyu, daha yeni ve farklı bir el yazısıyla, "*Senin için*" sözcüklerini gördü.

Bağırsaklarına ağır ve rahatsız edici bir şey yerleşti. Orada olmasını istemediği bir şey. Çocukken odasında annesiyle babasının kavgasını dinlerken hissettiği, seslerindeki değişimden kavganın ne zaman kızılaşacağını anladığı, annesinin kafasını duvara çarpmadan ya da acı çılgılığını duymadan önce saniyeler içinde sayabildiği gibi bir his. Yıllardır böyle hissetmemişti, yıllardır. Morrie buz getirirken ve Jack ile Jackie çocuklarını ona bakmaları için bırakırken, onlar dünyasını sarsma işine devam ederken ne yapacaklarını bilen iyi çocuklar yetiştirdiklerini bilerek, babasının yüzünden akmasına neden olduğu kanı silen Feb ile o klozette oturduğundan beri.

Kendi etini açmak ve o ağır şeyi koparıp atmak istedi. O şey oraya ait değildi. Yıllarca kendini bu tür bir ağırlığı taşımayan bir adam haline getirmek için çalışmıştı. Jack ve Jackie ondan kurtulmasına yardım etmişti, Morrie ve Feb de... Onu geri istemiyordu, asla, ama özellikle de orada olmasının Feb'le bir ilgisi varsa.

Morrie'ye baktı. "Feb'i buraya getir." "Onun bunu görmesini istemiyorum."

"Onu buraya getirin."

"Colt -"

"Morrie, bunun bir cinayetle ilgisi var, onu buraya getir, lanet olsun."

Morrie gözlerini çok uzun süre tuttu. O kadar uzun süre ki Colt durumun kötüye gideceğini düşündü. Morrie'yle pek çok kez kavga etmişti ama aralarındaki husumet asla uzun sürmemişti.

Ama bu Şubat ayıyla ilgiliydi.

Sonunda Morrie, "Kahretsin," diye mırıldandı ve kapıdan çıkıp gitti. Colt kafasında olay yerini gözden geçirdi.

Angie, Jack ve Jackie'nin barının hemen arkasındaki çöp konteynerinin yanında öldürülmüştü, atılmamıştı.

Laboratuvar sonuçları henüz gelmemişti, otopsi sonuçlanmamıştı ama görünürde bir boğuşma yoktu. Gözleri doğal olarak kapalıydı, bu da muhtemelen baygın olduğu ama darp edilmediği anlamına geliyordu. Kafasında yara yoktu, belki de katledilirken uyuşturulmuştu ki bu iyi bir şeydi, en azından Angie için öyleydi.

Cesetten uzaklaşan kanlı ayak izleri, o kadar kan, ona yaptığı şey, katilin elini yüzünü bulaştırmış olmalıydı. Ayak izleri beş adım ötede aniden sona erdi. Bir arabaya binmiş, giysileri ve elleri muhtemelen Angie'nin kanıyla kaplanmış ve uzaklaşmıştı.

Balta ayak izlerinin bittiği yerden çok uzakta bulunmamıştı, onu bir kenara atmıştı. Baltanın üzerinde parmak izi yoktu, olay yerinde bulabildikleri bir DNA da yoktu, ancak buranın sık kullanılan bir ara sokak olduğu düşünüldüğünde, buldukları her şeyi hala eliyorlardı.

Ama sadece ayak izleri, balta ve Angie'nin cesedi olduğu anlaşıldı. Tüm bıraktığı bu.

Ve bu bir "erkek" olmalıydı. Hiçbir kadın yaraları kesecek güce sahip değildi, temiz, hassas, sanki yaşamak için odun kesiyormuş ve ne yaptığını biliyormuş gibi.

Kadın bir Alman nişancı değilse, "erkek" olmalıydı.

Colt'un düşünceleri Şubat ve Angie'ye kaydı.

Gününü geçirirken bir zamanlar iyi arkadaş oldukları gözünden kaçmamıştı.

Daha birkaç gece önce bile Feb'in Angie'nin masasına gidip masanın yanında durduğunu, Angie'ye bakıp duyamadığı ama Angie'yi güldüren şeyler söylediğini görmüştü.

Angie pek gülmezdi, flört etmedikçe ya da Feb, Angie'nin dikkatini çekmek, melankolik yüzünü birkaç dakikalığına da olsa yeniden canlandırmak için onunla şakalaşmak üzere yanına gelmedikçe hiç gülmezdi.

Ama uzun zaman önce daha fazlası vardı.

Angie ve Feb ortaokuldayken, Angie de neredeyse Colt kadar Jack ve Jackie'ye gidiyordu. Jack ve Jackie, Morrie ve Feb de sokak hayvanlarını toplardı. Jack ve Jackie'nin evi Colt kendini bildi bileli hep çocuklarla ve insanlarla doluydu. Angie'nin evi de Colt'unkinden çok daha iyi değildi, bu yüzden Colt gibi, ama ne yazık ki Angie için sadece bir süreliğine evlat edinilmişti.

Birinci sınıfta bir şey olmuştu. Angie'nin gelmeyi bırakmasına neden olan bir şey.

Colt nota baktı. Kevin

Kercher oldu.

Feb kapının önünde belirdi ve omzunu kapıya yasladı. Onu içeri aldı ama gözleri onunkilerle buluşmadı.

Yumruğunu saçlarına dolamak ve o sabah yaptığı gibi, euchre'de ortak olduklarında ya da evine yemeğe gittiği binlerce seferden birinde yemek masasının karşısında otururken ya da arabasının arka koltuğunda onun altındayken, derin, kahverengi gözleri doğrudan onunkilere bakarken, saklayacak, kaçacak, korkacak hiçbir şey yokken yaptığı gibi ona bakmasını sağlamak için ani bir dürtü duydu.

Bu dürtü etkisini göstermeden önce bir elini kaldırdı ve saçlarını yüzünden geriye doğru çekerek başının arkasında tuttu, kulağını ve kulağından sarkan gümüş halkayı ortaya çıkardı.

Kulağındaki küpede bir şey vardı, gerdanlığın söylediği şeyi söyleyen aynı şey. Ve Colt bunu o zaman anladı.

Vücudunun savunmasızlığını vurguluyor, sizi elinizi etrafında kıvırmaya, dişlerinizi ona yaklaştırmaya, en kötüsünü yapabileceğiniz ya da tamamen farklı bir şey yapabileceğiniz bir yerde baştan çıkarıyordu.

Kadının sesi ona doğru geldi. "Morrie benimle konuşmak istediğini söyledi?" Colt kızın kulağından ona baktı.

O sabahtan beri kıyafetlerini değiştirmişti. Colt, Morrie'nin onu toparlanması ve Morrie'nin evine taşınması için evine götürdüğünü biliyordu. Şimdi barmen kıyafetlerini giymişti. Bahşişler muhtemelen o sabah giydiği hafif, şekilsiz hırka yerine bu kıyafetlerle daha iyiydi. Gerçi Feb ne giyerse giysin, eğer isterse bir bakışıyla sizden iyi bir bahşiş koparabilirdi.

Yine de bitkin görünüyordu, omuzları çökmüş, gözleri donuklaşmıştı.

"Otur, Feb."

Tartışmadı, sadece elini bıraktı, kapıdan uzaklaştı ve sandalyeye yöneldi.

Colt kapıya doğru yürüdü, kapıyı kapattı ve ona doğru geri döndü.

Başını geriye doğru eğip ona baktı, omuzları hâlâ sarkıktı, kolları düzdü, elleri gevşekçe birbirine kenetlenmiş, hafifçe ayrılmış kalçalarının arasında duruyordu. Angie'nin ölümü herkesi olduğu gibi onu da derinden yaralamıştı, özellikle de onun parçalanmış, kanlı bedenini bulduğunuzda, ama özellikle Feb gibi birini derinden yaralayabilirdi.

"Sana bir şey göstermeliyim."

Başını salladı.

Adam ona Ziploc poşetini uzattı ve kadın ellerini çözerek poşeti aldı. tararken kaşlarının her birinin iç kısmında dikey çizgiler oluşmasını izledi. Gözleri kâğıtta aşağı doğru hareket etti, sonra tekrar yukarı ve sonra tekrar aşağı.

"Anlamıyorum..." kaşlarının kenarındaki çizgiler kayboldu ve başı geriye gitmeden hemen önce dudakları aralandı. "Ne -?"

"Bunun ne olduğunu biliyor musun?" Colt sordu.

"Evet," diye fısıldadı ve sonra aniden ayağa fırladı.

Eli dışarı çıktı ve gömleğini kavradı, yumruğu gömleğin içine öyle sıkı kıvrılmıştı ki, parmak eklemlerinin beyaz, derisinin her tarafının alacalı kırmızı olduğunu gördü. Başı eğikti, nota bakıyordu ve gömleğindeki eli kuvvetle ileri geri hareket ediyordu, göğsüne vururken gömleğini de beraberinde götürüyordu, bunu yaptığının farkında değildi.

"Aman Tanrım. Aman Tanrım," diye bağırdı, notayı tutan eli artık titriyordu.

"Notu bana ver, Feb." "Oh

Tanrım."

"Notu bana ver."

"Aman Tanrım."

Notu ondan aldı, aynı zamanda eli göğsünde onunkini kapattı, hareketi durdurdu ve vücuduna sıkıca tuttu.

Gözleri adamın diğer elindeki nota takılmıştı.

"Bana bak Şubat," yaptı, yüzünün solgun olduğunu gördü ve dikkatlice emretti, "bana nottan bahset."

"Böyle bir not yok."

Elini kaldırıp salladı ve söylemek zorunda olduğu şeyi söylemek istemedi ama söylemek zorundaydı. "Tam burada, Feb."

"Yani, *yirmi beş yıl önce falan* ." Lanet olsun, hepsinin canı cehenneme.

Kadının söyleyeceğinden korktuğu şey buydu. "Bana nattan bahset," diye tekrarladı Colt.

Başını sertçe iki yana salladı - inkâr mı ediyordu, odaklanmaya mı çalışıyordu - bilmiyordu. Eli gömleğinin içinde daha da sıkılaştı, kendi elinin altında hissetti ve ağırlığının bir kısmını ona yasladı, yumruğunu etine daha da bastırdı.

Bekledi, ona zaman verdi. O da aldı.

Sonra ona, "Eskiden iyi arkadaştık, bunu biliyorsun," dedi.

"Biliyorum."

"Angie her buraya gelirdi." "Biliyorum."

"Kevin'i severdi."

Bunu bilmiyordu ama şaşırmamıştı. Kevin yakışıklı bir çocuktü; pek çok kız ondan hoşlanıyordu. Feb ve Angie birinci sınıftayken son sınıfta olan Colt'tan bir sınıf öndeydi, o zamanlar Angie için yakalanması imkânsız biriydi.

"Bana çıkma teklif etti."

Colt bu ağırlığın midesine doğru kaydığını hissetti.

"Çok kızgındı, ondan hoşlanıyordu, *gerçekten* hoşlanıyordu," diye devam etti Feb. "Onunla çıkmadın," Colt bunu bir gerçek olarak ifade etti, çünkü bunu biliyordu öyleydi.

"Tabii ki yapmadım," diye cevap verdi Feb hızlıca.

Ve işte oradaydı. Ağ fırladı ve ikisini de yakaladı.

Tabii ki yapmadı çünkü o sırada Feb onundu. Colt bunu biliyordu. Feb biliyordu. Siktiğimin Kevin Kercher'ı da biliyordu. Herkes biliyordu.

Sözleri kafatasında tıngırdamaya devam etti.

Tabii ki yapmadım. Tabii ki yapmadım.

Hızlı. Sert. Tıpkı onunki gibi bir gerçeği ifade ediyordu. Şu anda oldukları şeyden başka bir şey olsalardı, *olmaları gereken* şey olsalardı, kısa ve küçümseyici olurdu ve kulağa öyle geliyordu. Sadık eş, bağlılığını belirtmesi gerekmediği halde belirtiyordu. Verili, temel bir şeydi bu, ilişkileri ne kadar cazip olursa olsun asla yerinden oynamayacak bir ana kaya üzerine kurulmuştu. Sahip oldukları şeyi, yani dünyayı tehdit ediyorsa buna değmezdi.

Colt aa karşı savaştı, savaşmak zorundaydı; bu onun işiydi ve Feb gittikten ve Melanie onu terk ettikten sonra artık onun dünyasıydı.

"Bu notu hatırlıyor musun?" diye sordu.

"Evet, ama zar zor."

"Onu mı?"

"Sanırım yle," diye başını salladı. "Bilmiyorum. Muhtemelen. Yirmi beş yıl önceydi."

"Düşün, Feb."

"Ben Alec'im!" diye tersledi. "Ama bu yirmi beş yıl önceydi!"

Tanrım, ona Alec demesinden nefret ediyordu. Bunu neden yaptığına dair hiçbir fikri yoktu, nefret ettiğini biliyordu ama yapıyordu. Ona asla Colt dememişti, Alec'in gittiğini, ailesinin ona verdiğı ve onu çağırdığı ismin artık sahiplenmek istemediğı bir şey olduğunu söylediğı o geceden sonra bile. Colt olarak bilinmek istiyordu, altı yaşındayken Morrie ile birlikte onun için uydurdıkları isim. Kendi kendine verdiğı isim. Ona Alec demeyi bırakması için yalvardı ama o asla bırakmadı.

Öfkesini bir kenara bırakarak, "Bir dakika dur ve düşün," ısrar etti.

Gözlerini kapadı, çenesini yana yatırdı, ağırlığını daha çok göğsündeki eline verdi, hâlâ oraya dokunduğunun ve onun da kendisine dokunduğunun farkında değildi, yoksa uzaklaşacağını biliyordu. Her şey olup bittiğinden beri Feb için mesafe önemliydi. Sadece ona karşı değil, herkese karşı, ama fark etmişti ve bu onu asla kızdırmıyordu, *zellikle de* ona karşı.

Gözlerini açtı. "Bayan Hobbs'un sınıfı. Geometri. İkinci ders." Başını salladı ama "O dersi birlikte almıştık. O zaman notu bana vermişti. Sanırım onu attım."

Aklına geldi ve Colt hatırladı.

"Koridorda dvşmştnz," dedi.

Gözleri büyüdü ve başını salladı. "İtme maçı. Angie başlattı. Bayan Hobbs ayırdı. *Kahretsin*," başını yana salladı, "tamamen unutmuşum." Tekrar ona baktı. "Angie ağlıyor ve ğlık atıyordu ama daha çok ağlıyordu. Aklını kaçırmıştı. Onu eve gönderdiler."

"Ağlıyordun."

Hatırladığı buydu. Dolabının başındayken gözlerinin yaşlardan kızardığını görmüştü. Onunla sınıfa kadar yürümüştü. Kendi dersine geç kalmıştı. ğle yemeğinde Morrie'ye söylemişti ama Morrie kavgayı başka birinden duymuştu. Okuldan sonra onu eve bırakabilmek için futbol antrenmanına katılmasını sağlamışlardı. Colt onu kendi arabasına bindirdiğini bile hatırlıyordu.

Sessiz kalmıştı. Neden kavga ettiklerini hiç söylememişti. Feb böyle olabilirdi, bazı şeyleri sonsuza dek içine atabilirdi, bu onun çok uzun zamandır yaşadığı bir kabus olan bir kişilik özelliği idi. Sadece Angie bir gün oradaydı ve ertesi gün yoktu. Feb yıkılmıştı. Sonra Jessie'nin ailesi kasabaya taşındı ve Feb ile Jessie birlikte oldular, Mimi'yi de yanlarına aldılar ve Angie genç kızlarda olduğu gibi bir anı olarak kaldı.

"Hâlâ anlamıyorum. O not neden şimdi geri geldi?" diye sordu.

Şimdi ona imkânsızı sormak ve bunu yaparken de onu yırtmak zorundaydı.

"Okuldan birini hatırlıyor musun, o dönemden birini, herhangi birini... bir öğretmen, bir çocuk, bir hademe, barın müdavimlerinden biri, sana yakın görünen herhangi biri?"

Kaşlarındaki çizgiler geri geldi. "Benimle ilgileniyor musun?" "İlgileniyorum."

İşte oradaydı. İmkansız olan.

Herkes Feb'le ilgileniyordu, o zaman ve şimdi. Herkes aileyle, Jack, Jackie, Morrie, Feb, hepsi ölmeden önce büyükanne ve büyükbabalarıyla ilgileniyordu. Susie Shepherd ve zengin babası o kasabada Elmasların Kralı ve Prensesi olabilirlerdi ama Jack ve Jackie Owens, oğulları Morrison ve kızları February Kalplerin Kralı, Kraliçesi, Prensi ve Prensesiydi.

Kim bilebilirdi ki? Feb'in peşinde onu takip eden, fotoğraflarını çeken, notlarını çalan, çöplerini karıştıran, onun için tapınaklar inşa eden düzinelerce hasta herif olabilirdi. Colt ona düzenli olarak mastürbasyon yapan düzinelerce kişi tanıyordu.

Adamın eli elini sıktı. "İlgileniyor musun?" diye sordu. "Doğal olmayan bir şekilde."

"Alec, ne diyorsun sen?"

Colt konunun etrafından dolandı. "Senin attığın bir notu alacak biri. Yirmi beş yıl boyunca saklayacak biri. Ailenizin barına postalayacak biri. Feb, seninle doğal olmayan bir şekilde ilgilenen biri."

Tüm vücudu sarsıldı, hatta eli bile adamın gömleğinin üzerinde kıvrıldı. "Hayır," diye cevap verdi, inkârın çukuruna doğru kayarak.

"Düşün."

"Bu neyle ilgili?" "Zaman ayır, Feb, düşün."

"nedir, Alec?"

Kızın elini çekip aldı ama başparmağını kızın avucuna sokarak ve parmaklarını kızın elinin etrafında kıvrarak aynı anda notu çevirdi ve arkasını gösterdi.

Elini ağzına götürdü, yüzündeki renkten geriye ne kaldıysa hepsini süpürdü. Adam onun sallanışını izledi ve elini elinin içinde kullanarak onu geriye ve aşağı itti, sandalyeye oturmaya zorladı. Kadının elini bıraktı ve kendi elini boynuna götürerek başını dizlerinin arasına soktu.

"Derin nefes al."

Onun nefes alışını dinledi.

Colt onun önünde çömeldi ve elini boynunda tuttu. Bir süre sonra, "Benimle misin?" diye sordu.

Başını salladı ve adamın eline baskı uyguladı, biraz yukarı kalktı, ona bakabilmek için boynunu eğdi, dirsekleri dizlerine gitti.

Elini olduğu yerde tuttu.

"Onu benim için öldürdü," dedi, sesi boştu.

Colt başını salladı. "Ondan onu öldürmesini sen istemedin. Bunu yaptı çünkü aklı başında değil."

"Barıştık," diye fısıldadı, "Angie ve ben. Aynı şey değildi ama barıştık. Baloda Buster Poindexter' 'Hot, Hot, Hot' şarkısında dans ettik. Sen de oradaydın. Angie ve ben konga hattını başlattık."

O da oradaydı. O konga sırasını hatırlıyordu. O zamanlar Notre Dame'da birinci sınıf öğrencisi olan Jason Templeton'la arkada oturduklarını, ikisinin de izlediğini ve kışlarıyla güldüklerini hatırlıyordu. Purdue'de ikinci sınıf öğrencisi olarak eve dönüp son sınıf öğrencisi kız arkadaşını baloya götürürken kendini aptal gibi hissedeceğini düşündüğünü hatırlıyordu. Ama aptal gibi hissetmemişti. Çok eğlenmişti; Feb her zaman nasıl iyi vakit geçireceğini bilirdi ve Colt da onun bunu yapmasına bayılırdı. Masalarının önünden geçen konga sırasını ve Feb' bir yandan ona sırtırken bir yandan da şarkının sözlerini avazı çıktığı kadar söylediğini hatırlıyordu. Sonra boynunu bükmüş ve elleri Feb'in belinde olan Angie'ye dönüp bakmıştı. Birbirlerinin yüzlerine güldüler ve sonra Feb, en önde, her zaman partiyi başlatan kişi olarak, konga hattını uzaklaştırdı.

"Onun ölmesini istemedim, o zamanlar, kavga ederken bile -" "Bunu biliyorum."

Başını eğmeden önce kısa bir süre gözlerinin içine baktı. "Buna inanamıyorum."

Colt konuyu tekrar gündeme getirdi: "Şubat, düşün," dedi, "o zamanlar seninle ilgilenen, sana kendini komik hissettiren ve şu anda hâlâ etrafta olan herhangi biri var mı?"

Başını eğdi ve salladı, uzun saçları adamın elinin üzerinden kayarak yüzünün etrafına döküldü.

Tanrım, o kadar çok saç vardı ki, hiç bu kadar çok saç görmemişti, hiç bu kadar yumuşak bir şey hissetmemişti.

Adam elini kızın boynundan çekti ve kız başını kaldırdı. Gözleri onunkileri bulmadan önce adamın yere düşen eline baktı. Bir an için yumuşak ve kaybolmuşlardı, ona sadece kendisinin bulunduğunu hissettirebileceğini söylüyorlardı ve neredeyse ona tekrar dokunacaktı, elini ihtiyacı olan yere geri koyacaktı ki kadın doğruldu ve bakışlarını ondan kopardı.

Onu geri istiyordu, o kadar çok istiyordu ki karnındaki ağırlığın değiştiğini ve onu elinden aldığı, dışarıda tuttuğu için ona duyduğu öfkenin parladığını hissetti. Kahretsin, şimdi bile onu içeri almıyordu.

Dudağını ısırды, öfkesini kontrol etmek için yaptığını bildiği bir şeydi bu. Annesi ve babası onun içindeydi, iliklerine kadar işlemişti ve bu kontrolü sıkı sıkıya tutuyordu, tutmak zorundaydı. İkisi de çirkin ve vahşi olabiliyordu, kelimelerle, yumruklarla. Colt'ta da vardı, iki kez kontrolsüzce ortaya çıktı, iki kez neredeyse yumruklarıyla birini öldürüyordu - biri kendi babası, diğeri Feb'in kocasıydı.

"Hayır," diye cevap verdi, "hiç kimse." "Şubat -"

"Düşüneceğim, Alec. Bunu düşüneceğim. Biraz zamana ihtiyacım var. Ama söz veriyorum, düşüneceğim ve sana haber vereceğim."

Yine ona bakıyordu, gözlerinin içine. Yalan söylemiyordu. Düşünecekti. Ama şu anda bu herkes için çok fazlaydı. Çoğu insan Angie'nin cesedini bulduğu için bile kendini kaybederdi. Feb dayanıyordu.

Öfkesi dağıldı. Bu artık onun haddine değildi ama onunla gurur duyuyordu. "Numaram sende var mı?"

O çukurlar kaşlarına geri döndü ve gözlerindeki o kayıp bakış, onu maskeleymeden önce geri geldi.

"Morrie'de."

Colt doğruldu ve cüzdanını bulmak için kot pantolonunun arka cebini karıştırdı. Bir kartvizit çıkarıp ona uzattı ve cüzdanı kapatıp geri itti.

Ayağa kalktı, kartı iki elinin baş ve işaret parmaklarıyla iki alt kenarından tutuyordu, başı eğik bir şekilde izi inceliyordu.

"Dikkatli olmanı istiyorum. Cep telefonunu her zaman yanında taşı, şarjda tut. Nereye gittiğini ve oraya vardığında insanlara haber ver. Asla yalnız kalmayın. Hoşuna gitmeyen bir şey hissedersen, seni yanlış hissettiren birini görürsen, masum olmaları önemli değil, bana söyle, Feb." Başını kaldırdı ve ona baktı. "Birkaç soru sormam, araştırmam onları incitmez." Onun yanaklarını emişini izledi ve tereddüt ettiğini biliyordu, Jack ve Jackie'nin kızı, baştan aşağı. "Bu ciddi, bu cinayet, Feb. Bu Angie'yle ilgili."

Gözlerini sıkıca kapatıp başka tarafa baktı ama gözlerinin parladığını görmeden önce değil. Sonra bir nefes aldı ve gözlerini açtı, parlaklık gitmişti, kontrolüne kilitlenmişti. Tekrar ona bakarak başını salladı.

Colt'un teslim etmesi gereken tatsız bir iş daha vardı ve bundan nefret ediyordu ama yaptı.

"Yarın ilk iş olarak bir liste yazmalısın." "Liste mi?"

"Sana haksızlık eden, seni küçümsediğini hissettiğin herkes -"

"Alec -"

"Bilmeyen biri size zarar verdiğini ya da sizi üzdüğünü düşünebilir."

Gözleri yeniden parladı ve alt dudak titredi. "Alec -"

Kızın dudaklarının bu şekilde hareket görmekten nefret ediyordu, gözyaşlarına karşı koymaya çalışırken boğazının yandığını biliyordu ama acımasız olmak zorundaydı, hayatlar tehlikedeydi. "Eğer bu seninle ilgiliyse, bunu kilit altına almalıyız."

"İnsanlar -"

"Korkunç," diye başını salladı Colt, "ama korkup nefes almaya devam etmelerindense -" "Benden nefret edecekler," diye fısıldadı.

"Yapmayacaklar. Ama yaparlarsa, aptaldırlar. Bu seninle ilgili değil. Bu aklını kaçırmış hasta bir pislikle ilgili. Seni suçluyorlar, onlarsız daha iyisin."

"Senin için söylemesi kolay, senin gibi insanlar." "Senin gibi insanlar."

Yüzünde bir şey değişti, okuyamadı, oradaydı ve gitti.

Ama bu her neyse, karnındaki ağırlığın daha da artmasına neden oldu.

"Feb, bu lanet herifin ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok, ama yapmam gereken -"

Elini kaldırdı ve aralarında salladı, bu hareket çaresizdi. "Bir liste yazacağım."

"İşte benim kızım" demek dilinin ucundaydı. Ama söylemedi.

İşte o zaman bu işin bedelinin ağır olacağını farkına varıldı. Şubat'a, ona, muhtemelen Morrie'ye ve şüphesiz neler olup bittiğini duyar duymaz geri dönecek olan Jack ve Jackie'ye. Muhtemelen çoktan yola çıkmışlardı.

Ve ödenmesi gereken bedel sadece Angie'nin cinayeti ve Feb'in hayranı yüzünden değil, Colt ve Feb'in yıllar sonra yeniden bir araya gelmekten başka çareleri olmadığı içindi.

"Artık bara dönebilir miyim?" diye sordu.

Colt başıyla onayladı.

"Morrie ile konuşmak ister misin?"

Sorusu ona bir darbe gibi çarptı, onu çok iyi tanıyordu. Ve iki yıldır düşünmediği, düşünmesine izin vermediği bir düşünce aklına geldi.

Hayatının liflerine işlemiş olan bu kadın nasıl olur da bu kadar uzaklaşabilirdi?

Colt tekrar başını salladı.

Feb çenesini kaldırdı ve başka bir şey söylemeden kapıdan çıkıp gitti. Onu gözden kaybettiğinde Colt'un boynu büküldü ve dudağını ısırıldı.

Ya bu olacaktı ya da lanet ofisi parçalara ayıracaktım.

İkinci Bölüm

Pete

Morrie mutfağa girdiğinde iki buçuk saattir ayaktaydım.

Kahve içerek ve hayatımın çamurunu süzerek, akli dengesi yerinde olmayan bir psikopatın bana yanlış yaptığına karar verebileceği birini düşünmeye çalışarak geçirdiğim en keyifli iki buçuk saat değildi. Her ne kadar bunu genellikle beni daha yumuşak hissettiren yogamı yaptıktan sonra yapmış olsam da.

Bu süre zarfında, bu yeni yaşam durumunun yürümeyeceği sonucuna da vardım.

Morrie'nin karısı Delilah, çocukları da yanına alarak bir yıl kadar önce onu terk etmişti. Bunun gerçekleşmesi uzun sürmemiştir ama yine de Morrie, her erkek gibi, dikkatini . Kadının kaçıışı onu şaşırtmıştı. Onun gidişini bir darbe gibi karşılamıştı. Ama biz barı devraldıktan sonra Delilah değişmişti.

Dee her şeyi olduğu gibi anlatabiliyordu ama yine de eskiden şerbet kadar tatlı, bir aziz kadar sabırlı, harika bir anne, Morrie için iyi bir eştı ama Morrie'nin inşaatta çalışmasını seviyordu. Erkenden dışarı çıkar, erkenden eve gelir, ailesiyle yemek masasına otururdu. Öğlen dışarı çıkmaz, sabah üçten sonra evde olur, onu ya da çocuklarını nadiren görürdü.

J&J'ler konusunu anlamadı. Delilah J&J'nin önemini anlamadı. Annem ve babam emekli olduklarında ve ben sırf Morrie aile J&J's'i kaybetmesin ve kasaba da kaybetmesin diye barı işletmesine yardım etmemi istediği için geri döndüğümde bile.

Dee beni tanıyordu; aramızdaki mesafeye rağmen yakındık. J&J's dışında hiçbir şeyin beni eve getiremeyeceğini biliyordu.

Dee'nin eski evi vardı ve Morrie'nin de yeni bir evi - bir apartman dairesi, şehirde yeni bir site. Çok yeniydi, kişilikten yoksundu ve ben nefret ediyordum. Morrie de öyle. Nefret edilecek pek çok şey vardı ama en çok ağaçlardan nefret ediyordum. Dışarıdaki peyzajı düzenleyen ağaçlar inceydi, bahçe dükkanından aldıkları floresan etiketler hala üzerlerindeydi, kışın ve rüzgarın yükünü taşımalarına yardımcı olmak için sopalar ve tellerle tutturulmuşlardı; yazın yaprakları bir parça gölge yapacak kadar bile atılmıyordu. Muhtemelen on yıl içinde güzelleşeceklerdi, ama şimdi varlıkları "Yeni!" diye bağıırıyordu ve bu konuda hoşuma gitmeyen bir şey vardı. Benim kasabamda garip görünüyordu çünkü kasabanın geri kalanı

eski, oturmuş, yerleşmiş ve güvenli. Değişimi sevmediğimden değil, değişime alışmıştım, hem de çok. Sadece kasabamdaki değişimden hoşlanmıyordum.

Ama üç yatak odası ve çok önemli iki banyosu vardı. Bir yatak odası Morrie'ye, biri oğlu Palmer'a, diğeri de kızı Tuesday'e aitti.

Dee işte bu kadar değişmişti. Morrie adını babamızın idolü olan Jim Morrison'dan almıştı. Bana Sevgililer Günü'nün denk geldiği ayın adı verilmişti, annemin en sevdiği bayramdı ve göbek adım Valentine'dı, annemin bana o gün hamile kaldığını söylemesi de cabası. Morrie, Dee'yi (Dee onu o kadar çok seviyordu ki fazla çaba sarf etmesine gerek kalmamıştı) aile geleneğini sürdürmeye ikna etmiş ve Morrie bir Led Zeppelin hayranı olduğu için oğluna Robert Palmer'ın adını vermişti. Ayrıca Dee'yi kızlarına Salı ismini koymaya ikna etmişti; her ikisi de kızlarına hamile kaldıkları haftanın günü olduğuna yemin ediyorlardı ve bu aynı zamanda o yıl Sevgililer Günü'ne denk geliyordu. Dee çocuklarına bu çılgın isimleri koyarken neredeyse hiç gıkını çıkarmıyordu.

Öte yandan, Morrie ve ben isimlerimizden dolayı hiç acı çekmedik ve Dee o zamanlar kardeşimi sevmişti. Çocuklarına isim koymasına izin verecek kadar sevmişti. Onu o kadar çok seviyordu ki, ailesinin bir bara yenildiğini görünce onsuz yapamazdı.

Tüm bunlar, televizyon odalarındaki çekyatlarında uyumadığım anlamına geliyordu, ki yıllar boyunca eve geldiğimde yaptığım şey buydu, bazen annem ve babamla kalmadığım zamanlarda rotasyon yaparak zamanımı aile üyeleri arasında paylaşıyordum. Noel veya Şükran Günü ya da çocukların doğum günleri veya annemle babamın 40. yıldönümleri gibi başka bir aile etkinliği için eve gelirdim. Tüm bunlar yerine dün gece Salı gününün tek kişilik yatağında uyudum.

Evdeki yatağım kraliçeydi. Bazı geceler ölü gibi uyudum. Diğer geceler Taşındığım geceler.

Dün gece yer değiştirdim ve neredeyse iki kez Salı günkü yatağımdan düşüyordum. Ve kedim Wilson, yeni çevresine alışkın olmadığı için uzak durdu.

Wilson ayağımda olmadan uyuyamazdım ya da ben hareket ederken o yakın bir yerde uyurdu. Wilson sarılmayı severdi. Sıcaklığımı severdi ve yer değiştirdiğimde bile aldırmazdı, sadece benimle birlikte yer değiştirirdi.

Bu yüzden uyumadım.

Yıllardır iyi uyuyamamıştım. Ama en azından biraz uyudum. Eve gitmem gerekiyordu.

Morrie doğruca kahve fincanına gitti ve kendine bir fincan doldurdu. Üçüncü yudumuna gelene kadar ne konuştu ne de bana baktı.

Sonra yaptı. "Bak, bu anlaşma harika olacak." Kardeşimi severdim ama o tam bir *erkekti*.

O kendi evinde, kendi yatağında, büyük bir yatakta uyudu. Ben ise evimden uzakta, yabancı bir yatakta, küçük bir yatakta uyudum. Ama o kalktı ve kahve demlenmişti, yapmak zorunda olmadığı bir kahve, yani her şey harika olacaktı. "Morrie, bu işe yaramayacak. Salı günkü yatak..." Bana baktı, "Ben Zaten yeterince uyumuyorum." "Colt'un kanepesi çekiliyor." Hay sikeyim. Hayatta olmaz. Hayatta olmaz. "Jessie'nin yanına taşınacağım."

Jessie'nin kocası bir kimyagerdi, Lilly'de çalışıyordu ve çok para kazanıyordu. Çocukları yoktu çünkü bu Jessie'nin canı ne zaman isterse o zaman eğlenme ve canı ne zaman isterse yapma eğilimini azaltacaktı. Üç yatak odalı bir evleri vardı. Yatak odalarından birini Jessie egzersiz odasına dönüştürmüştü. Diğer yatak odası Jessie'nin kışına çılgınca bir saç girdiğinde tuttuğu bir iç mimar tarafından dekore edilmişti. Üzerinde büyük, kuştüyü bir yorgan olan çift kişilik bir yatak ve bir sürü yastık vardı ve Jessie'nin annesi ve babası ya da kız kardeşi ve kız kardeşinin kocası ziyarete geldiğinde yastıkların üzerine nane şekeri koyduğunu biliyordum.

Yerimden edilmişken nane şekeri yapabilirdim çünkü ürkütücü, hasta bir psikopat bana bağlanmıştı ve sevdiğim insanları öldürüyor, bana liseden notlar gönderiyor ve beni Alec ile zaman geçirmeye zorluyordu, bana dokunduğu zaman.

"Alınma ama Jimbo ahmağın teki ve 45'liği de yok," diyerek önerimi reddeden Morrie, Jessie'nin kocasını hafifçe aşağıladı; o da ne yazık ki ahmaktı ama kolay lokma da değildi.

Konuyu değiştirdim. "Lütfen bana çocuklu evinizde silah bulundurmadığınızı söyleyin."

"Biliyorum. Ben bir Amerikalıyım. Nasıl kullanacağımı biliyorum, çocuklarım ondan uzak durmayı biliyor ve zaten kasada kilitli olduğu için sorun çıkarmak isteseler bile alamazlar."

Bıraktım ve başka bir şey denedim. "Al aptal biri değil ve büyük silahı var."

Meems'in kocası Al aptaldan başka bir şey değildi. Futbol takımının orta sahasında, Morrie'nin hemen yanında oynuyordu. Zaman onu biraz yumuşatmıştı ama hantal biri yapmamıştı. Ve o bir avcıydı.

silahları vardı. Ve beni seviyordu, bana zarar vermeye çalışan ya da karısına ve çocuklarına yaklaşan herkesin beynini uçuracağını biliyordum.

Hayır, bu doğru değildi. Karısına ve çocuklarına yaklaşan olursa, Al silahını kullanmaz, elleriyle girip onları parçalara ayırırdı.

"Sana yer yok, Feb. Onların evi dolu."

Bu doğrudu, dört çocukları vardı ve Al Lilly'de kimyager değildi. Otoyol ekibinde çalışıyordu. Sendikalı bir işti, maaşı iyiydi ve Kahve Evi de küçümsenecek bir şey değildi çünkü Meems yemek yapabiliyordu. Kekleri orgazmikti ve kurabiyeleri ve kekleri o kadar güzeldi ki, sırf bir tane yiyebilmek için ruhunuzu şeytana satabilirdiniz. Yine de dört çocukları vardı ve Meems katalog alışverişine düşküncü. Postacısı Bob, geçen yıl geçirdiği fitikten onu sorumlu tutuyordu ve şaka yapmıyordu.

"Colt çok çalışıyor. Çekmecede uyumak zorunda kalmazsın. Muhtemelen yatağını kullanmana izin verir."

Eğer Morrie komiklik yapıyorsa, ben gülmüyordum.

"Eğer o her zaman gitmişse, orada kalmamın bana ne faydası olacak?"

Morrie'nin yüzünün değişmesini, direncinin sert bir şekilde yüzüne yansımasını izledim ve beynimde dolaşan bir kova dolusu saçmalığın bir kısmını biliyordum

Dün gece uyumadığım sırada, tam da o anda ağzımdan kaçacaktı.

"Colt hakkında
konuşmalıyız." Başımı
salladım.

Kahve fincanı büyük bir gürültüyle yere düştü ve ben bir adım geriye sıçradım. Yere baktım, fincanın tam ortadan ikiye ayrıldığını ve kahvenin her yere yayıldığını, tezgahın kenarından aşağı döküldüğünü, bir kahve şelalesi halinde yere damladığını gördüm.

Kardeşıme baktım. "Lanet olsun, Morrie."

Döndü ve kolunun altıyla kahve fincanının sapını fırlattı, fincanın tırtıklı bir kısmı hala ona bağlıydı, öyle bir güçle lavaboya fırlattı ki fincan tekrar kırıldı ve parçaları her yere saçıldı.

Bu sefer atlamadım ama bir adım geri attım.

"Morrie -"

Morrie öne doğru eğildi. "Benimle konuşacaksın Şubat, hemen şimdi konuş benimle."

Uzlaştırıcı bir jestle elimi kaldırdım ama Morrie başını salladı.

"Ya şimdi anlatırsın ya da annemle babam anlatırsın. Seçim senin ama çok uzun zaman oldu. Hepimiz çok uzun sürmesine izin verdik. Sana yıllar önce, Pete'den önce söyletmeliydik."

"Dur!" Bağırdım.

Kimse benimle Pete hakkında konuşmadı.

Hiç kimse. Meems değil. Ne Jessie. Ne annem ne de babam.

İçlerinde en çok sevdiğim kardeşim bile, ki bu çok şey ifade ediyordu.

Bunun işe yarayacağını düşündüm, daha önce birçok kez işe yaramıştı. Herkes Pete hakkında konuşamayacağımı biliyordu.

Ama işe yaramadı. Morrie hızlı hareket etti. Ne olduğunu anlamadan elini üst koluma doladı ve beni sarstı. Kontrollü değildi, neredeyse vahşiceydi ve şiddetiyle başım geriye düştü.

Nefesim hızlı ama ince gelmeye başladı. Morrie babamın kontrolden çıkabilen öfkesine sahipti, ancak ikisi de incinmesi gerekmeyen hiç kimseyi incitmemişti. Annemde de kontrolden çıkabilen bir öfke vardı ama biz kadındık ve incinmemiz eylemlerden ziyade sözlerden kaynaklanıyordu ve ne yazık ki bunlar daha uzun sürüyordu.

"Ne oldu lan?" Morrie yüzüme bakıyordu. "Ne oldu da işler kötüye gitti? Yaptığın şeyi sana ne yaptırdı?"

"Bırak beni Morrie."

"Cevap ver, Feb."

"*Bırak beni!*"

Bir sarsıntı daha ve başım geri döndü. "*Cevap ver bana!*"

"*Canımı yakıyorsun!*" diye bağırdım.

"*Senin aklını başına getirmeliyim!*" diye bağırdı.

Kusacakmışım gibi bir ses çıkardım, istemsizdi ve kulağa kötü geliyordu. Sonra artık nefes almıyordum, ince, işe yaramaz nefesler bile değil - hiçbir şey, oksijen yok.

Morrie'nin yüzü değişti ve geri adım atarak beni bıraktı. Kırbaçlanmış, yaralanmış görünüyordu, yüzündeki ifade iğrençti, yaptıklarının ve söylediklerinin bilgisi ona saldırıyordu.

"Abla," diye fısıldadı ama ben başımı salladım.

Artık sevgili ağabeyine geri dönemezdi. Ondan sonra olmaz. Ondan sonra olmaz. İmkânı yok. Hayatta olmaz.

"Jessie'nin yanına taşıyorum," diyerek arkamı döndüm.

"Feb, yapma. Korunmaya ihtiyacın var. Sana göz kulak olacak birine ihtiyacın var."

Geri döndüm. "Birkaç saat içinde, Morrie, iyi iş çıkardın."

İrkildi, darbemin ağırlığıyla başı geriye doğru sallandı. Tam da dediğim gibi, öfkem kelimelere döküldü ve şu anda kolumun acıdığından çok daha fazla acıdı.

Başımı mutfağını yemek alanından ayıran bara doğru salladım. Üzerinde, muhtemelen kahveyle ıslanmış, sabahın çoğunu yazarak geçirdiğim liste duruyordu.

"O listeyi Alec'e ver, o istiyor."

Öylece bıraktım. Yapmak zorundaydım. Ve toparlanmak için uzaklaştım.

* * * * *

Pete'in annesi LeeAnne kulağıma, "Çok sinirlisin," dedi. "LeeAnne -"

"Sana onun numarasını vermeyeceğim, seni kaltak." "Bu önemli."

"O kadar önemli bir şey yok."

"Biri öldü."

LeeAnne sustu ve bakışlarımı Meems ve Jessie'ye çevirdim, ikisi de Meems'in Kahve Evi'ndeki arka ofisinde toplanmışlardı. İkisi de beni izliyordu, ikisi de kızgın ve taciz edilmiş görünüyordu, ikisi de bunun bana neye mal olduğunu biliyordu ve ikisi de benim yerime ücreti ödeyebilmeyi diliyordu.

"Adı Angie. Dün gece onunla benim aramda geçen bir şey yüzünden öldürüldüğüne dair kanıtlar ortaya çıktı. Birinin onu öldürmüş olma ihtimali var." Tanrım, bunu nasıl söyledim? LeeAnne kaltağın tekiydi, tarihteki en kötü kayınvalideydi ama yine de terbiyem bunu doğrudan söylememi engelledi. "Her neyse, benimle iyi geçinmeyen herkes tehlikede olabilir."

"Sen zehirlisin," diye tükürdü LeeAnne, "hep öyleydin."

LeeAnne'den bile bunu anlamamıştım. Kaltağın tekiydi ama beni hastanede görmüştü ve oğlunun bana bunu yaptığını biliyordu.

Pete'i dövenin *ben olmadığımı* biliyordu. O lanet, boktan, berbat gece eve gelen ve bana daha önceki zamanların hepsinden çok daha kötü saldıran *ben değildim*. İçkiyi fazla kaçırdığımız ya da Pete'in deyimiyle "tutkulu ama değişken ilişkimiz" diye geçiştirilebilecek zamanlar (ilkinin çok fazla olmadığını, sonuncusunun ise çok fazla olduğunu düşünüyordum). *Ben değildim*

Bana tecavüz etmeye çalıştı, ben de karşı koymak zorunda kaldım, çok korktum, savaşı kaybettim, ancak bir şekilde kaçıp Morrie'nin evine gittim.

Alec'in Morrie'de olduğu bir zamanı seçen bendim. Hırpalanmış, kanlar içinde, giysileri yırtılmış, zar zor ayakta durabilen, oraya tek parça halinde giderek bir mucize gerçekleştirmiş olan *bendim*. Alec'in şöyle bir bakıp Morrie'ye döndüğü ve "Sen ona bak, ben de ona bakacağım" dediği kişi bendim. Ve benim *için* Alec doğruca evime gitti ve neredeyse kocamın canına okuyacaktı.

"Lütfen, LeeAnne, bana onun numarasını ver," dedim.

"Hâlâ sol gözünün dışını göremiyor oğlum," diye karşı çıktı.

Bunun doğru olduğundan hiç şüphem yoktu. Alec ona bir numara yaptı. Diğer şeylerin yanı sıra retinası da yırtılmış.

Hak ettiğinden fazlası değildi. Bana bir numara yapmıştı. İkimiz de aynı anda hastanedeydik.

Daha erken çıktım.

Pete dışarı çıktı ve şehri terk etti. Suç duyurusunda bulunmadı. Bunun nedeni muhtemelen Morrie, babası ve diğer çeşitli kasaba halkının bunu Pete'in tek seçeneği haline getirmesi idi.

Üzgün olduğumu söylemeyecektim.

Üzgündüm. Çok üzgündüm. Ruhuma sızdığı için çok üzgündüm. Ama Pete Hollister için üzgün değildim.

Geriye dönüp baktığımda, Pete'in her zaman bir pislik olduğunu gördüm. Ama yakışıklı biriydi. Alec kadar yakışıklı değildi ama Alec'i kaybettiğime göre Pete işimi görürdü. Ve birine ihtiyacım vardı. Alec'in bıraktığı boşluğu dolduracak birine. Hayır, bu bir boşluk değildi. Bir yaraydı. Yarayı kapatamıyordum, bu yüzden acımı dindirecek birine ihtiyacım vardı. Ya da aklımdan çıkaracak birine. Pete bunu yaptı, bu işte iyiydi. Bu çabada çılgınca başarılı olmak için kendi acı markasını sundu.

Üzüldüğüm şey Alec'in Pete'i incitmiş olmasıydı ve bunu yaptığı için benden nefret etmek yerine kendinden nefret edeceğini biliyordum. Ben de onu bu duruma soktuğum için üzgündüm. Sahip olduğu tek şey buydu, o ve Morrie o kadar uzun süredir bana bakıyorlardı ki, Alec'le aramızdaki şeyler değişse bile nasıl farklı bir şey yapacaklarını bilmiyorlardı. Ve beni öyle gördüğü için üzgündüm, yenilmiştim, onun Şubat'ı değildim, bir daha asla onun Şubat'ı olamayacaktım. O gitmişti, tıpkı bana bir zamanlar olduğu Alec'in gittiğini söylediği gibi. Pete onu benden dövmüştü. Adıma cevap verdim ama kim olduğumu bilmiyordum.

Şubat artık gelmiyordu. Neredeyse yirmi yılını bunu anlamaya çalışarak geçirdim ama asla başaramadım. Bildiğim tek şey, onun benim eskiden olduğum kız olmadığıydı.

"LeeAnne, eğer bana numarasını vermek istemiyorsan lütfen ara ve uyar -"

"Arayacağım. Ona sürdüğün geri döndüğünü ve destek olması gerektiğini söyleyeceğim. Seninle tanıştığı gün karanlık bir ."

Sonra telefonu kapattığını duydum.

Cep telefonumu kapattım ve parmaklarımı telefonun etrafında kıvırdım. Jessie ve Meems'e, "Tamam, bu iş bitti," dedim.

Titriyordum.

LeeAnne'den ne kadar nefret ettiğimi unutmuştum. Her zaman Pete'den ne kadar nefret ettiğime o kadar odaklanmıştım ki annesinden nefret etmeyi unutmuştum. Ama şimdi hatırladım.

Çocukken bile nefreti bilirdim çünkü Alec'in ailesinden hep nefret ederdim.

Çocukken bile, bunu anlamadan ve onunla benim aramda bir şey olmadan önce, telefon geldiğinde Alec'in yüzünün aldığı şekilden nefret ederdim, annesi anneme onu eve getirmesini söylerdi (annem onun orada olduğunu hatırladığı zamanlarda). Ya da babası onu almaya geldiğinde.

Sonra büyüdüğümde ve içimde doğru ve gerçek bir yerde onun benim olduğunu anladığımda, onlar yüzünden havaya girdiğinde onlardan daha çok nefret ettim. Çünkü kasaba onların yaptığı çılgınca bir şeyden bahsediyordu; annesinin içki dükkanına sarhoş gidip vitrine düşmesi, bir sürü rom şişesinin devrilerek yere düşmesi ve polisin onu sürükleyerek götürmesi gibi. Ya da babası bir futbol maçına sarhoş bir şekilde gelip diğer takımın tribününde durup Alec hakkında yüksek sesle böbürlendiğinde ya da onların çocuklarına hakaret ettiğinde ve bizim taraftan bazı adamlar, koçlar ve hatta Alec de dahil olmak üzere bazı oyuncular babasını arbededen çıkarmak zorunda kalmadan önce üzerine atladığında.

Ancak polisin babasını götürdüğü ve Sosyal Hizmetlerin annesine geri gelmeyeceğini söylediği ve babamla Morrie'nin Alec'i Morrie'nin odasına taşıdıkları o geceden sonra bu nefret kayboldu. Çünkü geceden sonra güvendeydi, iyileşiyordu, nihayet evindeydi ve artık nefret etmem gerekmiyordu.

Ve bir süreliğine, Alec'in nihayet benim olduğu o yıllarda, nefretin nasıl bir his olduğunu unuttum.

Zafer günleri.

"Şubat -" Meems başladı.

Ayağa kalktım. "Bara gitmem gerek."

Jessie bana, "Birkaç gün izin alırsan kimse rahatsız olmaz," dedi.

"Kasaba bana tuhaf herkesin bir sonraki sonunun bir sokakta kanlı ve ölü olabileceğini öğrendiğinde saklanmaya başlayacağım."

Jessie ve Meems birbirlerine baktıktan sonra ikisi de bana döndü.

Meems bana "Bunun için kimse seni suçlamayacak, Feb," dedi.

"Doğru," diye cevap verdim.

"Feb, herkes bir şekilde senin şu anda hissettiğin gibi hissettiğini anlayacaktır," dedi Jessie.

"Belki Alec bu adamı yakaladıktan ve korku geçtikten sonra. O zamana kadar..." Asılı kalmasına izin verdim.

Pek çok küçük kasabada bulundum, bazen sadece aylar geçirdim, bana evimi hatırlatan birkaç kasabada ise bir yıldan fazla kaldım. İnsanların nasıl düşündüğünü biliyordum. Nasıl dönüşebileceklerini biliyordum. Hatta bir kez görmüştüm ve hiç hoş değildi. Olaya dahil bile olmamıştım ama yine de izlemek acı vericiydi.

"Kız -" Meems yeniden başladı. "Bara gitmem gerek."

Ben hareket ettim, onlar da kenara çekildi. Beni tanıyorlardı, söylediklerimde ne zaman ciddi olduğumu ve ne zaman iş yaptığımı biliyorlardı.

Meems'e el salladım ve Jessie de J&J'ye kadar olan kısa mesafede yanımda yürüdü.

"Jack ve Jackie ne zaman ?" Jessie sordu.

Morrie dün sabah Alec gittikten yaklaşık iki saniye sonra onları bardan aramıştı. Karavanlarıyla yola çıkmışlardı ve dün öğleden sonra yola koyulmuşlardı. Babamın buraya gelmeye ne kadar kararlı olduğuna bağlı olarak her an gelebilirlerdi. Jessie ve benim botlarım kaldırıma çıktığında babamın muhtemelen çok istekli olduğunu ve kasaba sınırını geçiyor olabileceklerini düşündüm.

"Her an olabilir."

Barın kapısını açarken Jessie, "Bu iyi olacak," diye mırıldandı.

Onunla aynı fikirde değildim.

Annem ve babam da Morrie'nin hissettiği baskıyı hissedeceklerdi. Beni güvende tutma baskısı. Başımın üzerinde asılı duran bu ağırlığı hissetmemi engelleyen baskı, her an, hiçbir kontrolüm olmadan düşüp beni altında ezebileceğini biliyordu. Alec ve benden gelen baskı, kısa sürede hissettikleri baskı

Pete'i bulmadan önce, Pete gittikten sonra evde kaldığım kısa sürede hissettikleri baskı. Alec ve benim eski halimize dönmemizi tüm benlikleriyle istemenin, bunu gerçekleştirmeye istekli olacak kadar çok istemenin baskısı, bunu yapmanın hiçbir yolu olmadığını bilmenin baskısı ve hayal kırıklığı.

Jessie ve ben içeri girdiğimizde Morrie'nin (ve bardaki diğer herkesin) kafası bana bakmak için yukarı kalktı.

Bombanın ne zaman düşeceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Dün gece Morrie bana, Alec'in kendisine Angie'nin notunun gizli kalacağını ve listeme koyduğum herhangi biriyle yaptığı sohbetlerin de gizli kalması için elinden geleni yapacağını söylediğini anlattı.

Alec birçok şeyde iyiydi. Eyalet çapında bir sıkı uç olmuştu. Purdue'den kısmi burs kazanmıştı. Akademi'den sınıf birincisi olarak mezun olmuştu. Ailesinin pis kokusu altından sürünerek çıkmış ve insanların saygı duyduğu bir çocuk, şimdi de bir adam olmuştu. Kardeşimin en iyi arkadaşı, ailemin bir diğer oğlu olma konusunda iyiydi. İyi bir polisti. Hatta harika bir erkek arkadaştı, en iyisiydi, ta ki öyle olmayı bırakana kadar.

Ama burası küçük bir kasabaydı. *O kadar* iyi değildi.

Öte yandan, bana haksızlık eden son kişi Alec'in sayesinde birkaç gün boyunca bir tüpten nefes almıştı, yani kim bilebilirdi ki?

Doğruca bara giden Jessie'den ayrıldım. Arka tarafa gittim, çantamı ofise koydum ve barın arkasına geçtim.

Morrie'nin dairesinden ayrılışım, onun bir kez olsun açılmak zorunda kaldığı anlamına geliyordu.

Jessie'nin yanına taşınmam, orada duş almam ve günü orada geçirmeye hazırlanmam, ardından Mimi'nin ofisinde Pete'in kaltak annesini aramak zorunda kalmam nedeniyle her zamankinden daha uzun süre uzak kalmam, normalden çok daha geç geldiğim anlamına geliyordu.

Barın arkasına vurduğumda, Morrie "Feb -" dedi.

"Kendine sakla," derken ona bakmadım bile, "bana zaman tanımalısın."

Söyleyebileceğim tek şey buydu ama rahatladığını hissettim çünkü zaman , kin tuttuğumu bildiği ama eninde sonunda bunu unutacağımı da bildiği anlamına geliyordu.

"Sizi bilmem ama benim bir içkiye ihtiyacım var. Meems'in kahvesi bomba gibi ama şu an için yeterli değil," diye açıkladı Jessie.

Joe-Bob Jessie'nin yorumuna güldü.

Joe-Bob her gün öğlen, açılış saatinde ön kapının yanındaki bar taburesine kışını dayayan ve kapanış saatine kadar, işlemek ya da Frank'in restoranına gidip hamburger yemek dışında o tabureden kışını kaldırmayan bir müdavimdi. Sayamayacağım kadar çok kez o taburede uyuyakalmıştı.

Onu kendi haline bıraktık. Her ayın sonunda hesabını ödüyordu ama bunu nasıl başardığını bir tek Tanrı biliyordu. Artık kira ödemediği, Dee'ye ipotek konusunda yardım ettiği ve nafaka ödemediği için Morrie için işler zordu. Bu üzücü ve yanıltıcı ama Joe-Bob artık Morrie tarafından seviliyordu. Onun hesapları Morrie'nin çocuklarının başını sokacak iki ev tutmasına yardımcı oluyordu.

Joe-bob'la gülmedim, Jessie'ye bir içki aldım ve sonra işe koyuldum. Dün gece olduğu gibi bugün de Angie'yi, notu, Alec'i, kedim Wilson'ın Jessie'nin kocası Jimbo'yu hapşırtıp hapşırtmayacağını ya da herhangi bir şeyi düşünmemeye çalışarak zaman geçirdim.

Yaklaşık bir saat sonra kapı açıldı ve Alec ile ortağı Sully içeri girdi.

Durduramadığım ve belki de durdurmak istemediğim için, çenemin Alec'i gördüğümde her zaman yaptığı gibi sözsüz bir selamlama hareketini yaptığını hissettim. Her zaman ve sonsuza dek. Hatırlayabildiğimden beri.

Bunu yapardım çünkü bu onun bana gülümsemesini sağlardı, yıllardır görmediğim bir gülümseme, başkalarının gördüğü bir gülümseme ve yakışıklıydı, bu yüzden hoşlarına gittiğinden emindim, en azından kızların. Ama anlamadılar. Ne kadar değerli olduğunu anlamadılar. Kendilerine yönelik olmayan bu gülümsemenin neler yapabileceğini anlamadılar. Onun gücünü. Sanki her gülümsediğinde bir hazine sandığı açıyor ve "Bunların hepsi senin" diyordu.

Şimdi bunu yaptım çünkü bu onun yüz ifadesini değiştirdi. Gülümsemedi ama orada bir şey vardı, hazine değildi ama yine de değerliydi. Nostaljinin acı verici olabileceği şekilde nostaljikti, ama yine de değerli ve bağımlılık yapıcıydı, tıpkı bir uyuşturucu gibi. Arada bir unutuyordum, ama o içeri girdiğinde, özlem bana saldırıyordu, savaşmak için çok fazla, onun için can atıyordum. Bu yüzden peşinden gittim, çenemi kaldırdım, sonra yüzü değişti ve kafamı çevirmeden önce onu içmek için kendime yarım vuruş izin verdim.

Tüm olanlardan sonra bile bugün de farklı değildi.

Elimden geldiğince çabuk, Alec'i vurduğum anda Sully'ye baktım ve dün neden ortalıkta olmadığını anladım.

Cehennem gibi görünüyordu. Dolgun gözleri, kırmızı çerçevesi burnu ve elinde fazla kullanılmış yırtık pırtık bir mendil vardı.

Bara geldiğinde Sully'ye, "Sana sıcak, ballı su lazım," dedim; sıcak, ballı su, annemin üşüttüğümüzde Morrie'yle bana içirdiği şeydi.

Muhtemelen sadece annelerin yaratabileceği harikulade etkiler dışında hiçbir tıbbi etkisi yoktu. Çocuklarını önemseyen ve hastalandıklarında onlara dünyadaki en değerli varlıklarmış ve çocuğunun soğuk algınlığı geçene kadar dünya düzelmeyecekmiş gibi bakan anneler. Benim annem gibi anneler.

Sully gülümseyerek, "Bana sıcak, ballı viski lazım," dedi.

Sıcak, ballı viski içebilirim. Balı almak için köşedeki bakkala koşmam gerekecekti ama sadece altı kapı ötedeydi.

"Görevde misin?" Ben sordum.

Bana bir bakış attı, kötü bir bakış değildi. Acıyan ya da suçlayan bir bakış değildi. Endişe ve anlayış dolu bir bakıştı.

"Bu vakada, bu soğukta ölene kadar görevde kalacağım gibi geliyor."

"Üzgünüm, Sully."

"Bir daha özür dilersen seni yemeğe davet ederim."

Bu beni güldürdü, yirmi dört saatten fazla bir süredir ilk kez gülüyordum ve boğazımda paslı bir his vardı.

Yine de, Sully'nin karısı Lorraine berbat bir aşçıydı. Bu konuda ünlüydü. Evlendikleri ilk yıl lise bandosunun bağış gecesine yarım düzine güveç getirip bandonun yarısını ve kasabanın bir kısmını gıda zehirlenmesine uğrattığından beri.

Öğleden sonra odayı dolduran fazladan bedenler, iş ve muhtemelen Alec'in orada olması beni aniden sıcak hissettirdi.

"Yemin ederim, bir daha özür dilemeyeceğim" derken kazağımı çıkarıp altımdaki atlete kadar soyundum.

Sully'nin kahkahası, kazağımın kulaklarımın üzerinde olması nedeniyle boğuktu.

Alec'in yorumu, söylediği sırada kazağın çıkarılmış olmasından kaynaklanmıyordu. o.

"Koluna ne oldu?"

Ellerimi bıraktım, kazağım hala iki elimdeydi ve bana baktım Kol. Morrie'nin parmak izleri gün gibi açıktı, mor ve maviydi ve kızgın görünüyordu.

Kahretsin, ama ben her zaman kolay dövüşen biriydim.

"Kahretsin," diye mırıldandı Morrie, gözleri koluma yapışmıştı.

"Kahretsin, ne?" Alec, bakışları en az kendisi kadar suçlu görünen Morrie'ye kayarak sordu.

"Alec," dedim.

"Colt," dedi Sully.

"Kahretsin, ne?" Alec, Sully ve beni görmezden gelerek tekrarladı, kızgın görünüyordu. Hayır, katil gibi bakıyordu.

Onu bir kez o şekilde görmüştüm. O zaman kendimde değildim ve ödüm bokuma karışmıştı. Şimdi tamamen kendimdeydim ve işemek üzere olduğumdan endişeleniyordum.

"Alec, yapma -" Denedim.

Morrie gözlerini kolumdan ayırdı ve arkadaşına baktı. "Colt -" "Kahretsin, ne?" Alec beni tamamen görmezden gelerek onun sözünü kesti. "Bunu ona sen mi yaptın?" Sully ona yaklaştı. "Colt."

"Lütfen sakın , önemli bir değildi," diye tekrar denedim.

Alec beni yine görmezden geldi. "Ona elini mi sürdün?"

Morrie, "Arka tarafa gidip konuşalım," diye önerdi.

"Bu yüzden mi Jessie ve Jimbo'nun yanına taşındı?" Alec sordu. Oh Tanrım.

Hiç şehirde yaşamamıştım. Seyahat ederken, kendime dönmenin bir yolunu bulmaya çalışırken bile küçük kasabaları seçtim. Bunu yaptım çünkü asla yüz­süz değildiniz, uzun süre değil. Asla bir sayı değildiniz. Küçük kasabalarda halkın başına bir şey geldiğinde, tüm kasaba bunu hissederci. Birini tanımasanız, sadece adını ya da hakkında bir şeyler bilseniz bile, bir şey bunu hissedersiniz. Bir kart gönderdiniz. Onları ya da onları önemseyen birini gördüğünüzde bir gülümseme verirsiniz, "merhaba "dan daha fazlasını söyleyen bir gülümseme. İnsanlar birbirini kolladı. Sevmediğiniz insanlara bile dostça davrandınız çünkü yapılacak doğru şey buydu ve muhtemelen onları tekrar görecektiniz, belki ertesi gün değil ama yakında. Ve onların çocuğu sizin çocuğunuzla aynı okula giderdi. Ya da onların iyiliğine ihtiyaç duyacağınızı bildiğiniz bir zaman olurdu ya da siz onlara kendinizinkini verirdiniz.

Ama bazen küçük bir kasabada yaşamak berbattı. Bu da o zamanlardan biriydi.

"Gerçekten, çocuklar, şimdi zamanı değil -" Jessie konuşmaya girdi ve o da en az Sully ve benim kadar başarısız oldu.

Alec, Morrie'ye "Senin görevin onu güvende tutmaktır," dedi.

Morrie, "Colt, inan bana, bu konuda konuşmak istemiyoruz," diye karşılık verdi.

"Jimbo onu güvende tutamaz. En ufak bir fikri bile olmaz," dedi Alec.

"Affedersiniz," diye araya girdi Jessie.

Alec'in gözleri bana kaydı. "Ya Morrie'yle kalırsın ya da benimle kalırsın."

"Alec," dedim.

"Colt, Adamım, sen Biliyorum o yapamam olur. Sen birincil üzerinde Sully ona soruşturmayı hatırlattı.

Alec kararlıydı, gözlerini benden , bir karar vermişti. "Morrie sıçtı batırdı, sen benimle kal."

"Seninle kalmayacağım."

"Jimbo'yla kalmıyorsun ve" başını koluma doğru eğdi, "Morrie'yle de kalmıyorsun."

Jessie, "O bizimle iyi," dedi.

Sully ona, "Seninle kalamaz dostum, davadan alınırsın," dedi.

Alec dudağını ısırıldı ve Morrie'ye baktı. "Onu neden işaretlediğini açıkla."

"Dediğim gibi," Morrie artık sinirlenmeye başlamıştı, "arka tarafa gidelim."

"Dün yaşadıklarından sonra neden üzerinde senin işaretinle orada durduğunu açıkla," diye itti Alec, zaten kızgındı.

"Dostum, dediğim gibi -"

"Neden o pislğin yumruklarını ona kullandığını ve sadece lanet *kardeşinin* onu işaretlemesini sağladığını açıkla."

Zaten sessiz alarmda olan, herkesin dinlediği ve bunu saklamadığı barda alarm verildi.

Ben hissetmedim. Başka bir şey hissettim. Hoş olmayan bir şey. Beni hasta hissettiren bir şey.

Morrie'nin sesi titreyerek, "Colt, beni Petele kıyaslama," diye uyardı.

"Açıklamıyorsun."

"Neler oluyor burada?" dedi babam, kışkımdaki cep telefonum çalarken.

Kimse kapının açık olduğunu fark etmemişti. Kimse annemle babamın içeri girdiğini fark etmemişti. Hiç kimse.

Babam Morrie ve Alec'in arasına bakıyordu, yüz ifadesi onların tartışmalarından birine ya da benim Morrie'yle olan tartışmalarımdan birine karışmak zorunda kaldığında her zamanki gibiydi.

Annemin gözleri üzerimdeydi.

Düşünemedim. Bir şeyler söylemeli, durumu yatıştırmalıydım. En azından Noel'den beri görmediğim annem ve babama selam vermeliydim.

Mart ayıydı. Ama bunun yerine telefonu arka cebimden çıkardım, açtım ve kulağıma götürdüm.

"Alo?"

Kelimeleri bile duymadım, çığlıklar o kadar yüksekti ki hiç kelime duyulmuyordu.

Ama telefonun içinden bile öfkeyi, acıyı ve suçlamayı hissedebiliyordum.

"Yavaşla," dedim cırtlak sese doğru, "ne?"

"*Hacklendi!*" LeeAnne'e ait olduğunu dalgınlıkla fark ettiğim bir ses kulağıma göğsümün tekrar boşalmasına neden olan bir kelime haykırdı. "*Hacklendi!*" diye tekrarladı.

"Ne?" Fısıldadım.

"Aradığımda ev sahibi evindeydi. Telefonu açtı. Bana *lanet* olası bir baltayla öldürüldüğünü söyledi."

"Kim?" Sordum ama biliyordum. Biliyordum. Biliyordum, biliyordum, biliyordum. "*Kim?*" diye bağırdı, "*Pete!*"

"Aman Tanrım," diye fısıldadım ama telefon elimden kayıp gidiyordu.

Ben düşürmedim, Alec orada onu benden alıyordu. Sonra telefonumla konuşuyordu. Annemin, babamın, Morrie'nin, Jessie'nin, Joe Bob'un, Sully'nin sesini duydum. Ellerini üzerimde hissettim.

Sonra hızlıca kadınlar tuvaletine koştum. Meems'in çöreği ve onun evinde içtiğim kahve geldi. Sonra daha çok perişan oldum. Ve daha fazla. Hiçbir şey ama vücudum başka bir şeyi dışarı atmamı istiyordu. Ne kadar çırpınırsam çırpınayım atamadığı bir şey. Çabayla göğsümdeki acıyı, boğazımın arkasındaki yanmayı, birinin saçlarımı tuttuğunu, benim tuvalete tutunup kustuğumu hissettim.

"Kes şunu Feb," dedi annem kulağıma, çok yakındı, vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordum.

"Onu çıkarmalıyım," diye nefes nefese kaldım. "Orada başka bir şey yok, tatlım." "Onu çıkarmalıyım."

Serin eli tıpkı çocukluğumda olduğu gibi sıcak alnımı sardı ve gözlerimi kapatıp dokunuşuna odaklandım.

Kabarmayı bıraktım ve kalçalarımın üzerine oturdum.

"Git, Jessie. Markete. Diş fırçası, diş macunu. Morrie'ye buraya biraz limonlu limon, soğuk bir bira ve ıslak bir bez getirmesini söyle."

Jessie'nin hareket ettiğini duydum ama onu görmedim.

Çöp konteynerinin yanında bir ceset gördüm, ama bu sefer Angie'nin değildi. Pete'in cesediydi.

Ondan nefret ettim, beni incitti, neredeyse bana tecavüz ediyordu, kocama, ama bu doğrudu. Şüphelendiğim şeyi, erkeklerin iyi olmadığını kanıtladı. İyi adamlar vardı, Alec gibi, ama iyi değillerdi ve boktan adamlar vardı, Pete gibi, ama iyi değillerdi. Tek bildiğim buydu. Yarayı iyileştirmesini istemiştım ama yaranın ortasındaiken bunu yapamayacağını biliyordum. Sonra acımı dindirmesini istedim, ama o bana sadece daha fazlasını verdi ve elimde kalan her şeyi aldı.

Ama onun ölmesini istemedim. Herhangi bir şekilde değil ama *bu* şekilde değil. "Feb, bana bak, annene bak."

Ona bakmadım, "Benim neyim var?" diye sordum. "Tatlım, bana bak."

Başımı salladım. "Anlamıyorum."

Eli yanağıma geldi ve beni ona bakmaya zorlamaya çalıştı ama ben karşı koydum, boynumu sabit tuttum, dişlerimi sıktım, duvara baktım.

"Tatlım -"

"Sıradaki kim?"

"Şubat, beni korkutuyorsun," dedi annem. "Bana bakmanı istiyorum."

Bir şey yapamadan, hatta yapıp yapamayacağımı bile bilmeden, eller koltuk altlarımdaydı ve ayağa kaldırıldım, kabinden dışarı çekildim, annemi tuvaletin yanında diz çökmüş, başı geriye eğik, gözleri omzumun üzerinde bir noktada, benden daha yüksek bir noktada gördüm.

Boynumu büktüm ve başımı geriye doğru eğdim ve Alec'in beni tuttuğunu gördüm.

"Yardıma ihtiyacımız var mı?" Sully sordu, sesi genizden geliyordu ama otoritesi hâlâ oradaydı.

Bu tür bir otoriteyi sadece bir polisten duymuştum. Öğretmenler farklıydı. Babamınki daha da farklıydı. Annem daha da farklıydı. Öğretmenler, babalar ve anneler, bazen dinlersiniz, bazen dinlemezsiniz. Ama bir şekilde hep bir polisi dinlersiniz.

"Belki de biriyle konuşmaya ihtiyacı vardır," dedi annem, yavaşça ayağa kalkarken ama ben onun ayağa kalktığını görmedim.

İtilip kakıldım ve Alec ile yüz yüze geldim.

"Biriyle konuşmaya ihtiyacın var mı?" diye sordu, vücudu eğilmişti, yüzü bana dönüktü ve sorusunun ne hakkında olduğunu bilmiyordum, bu yüzden cevap vermedim.

"Belki de dinlenmesine yardımcı olacak bir şeye ihtiyacı vardır." Bu öneri Morrie'den geldi. "Pek iyi uyuyamıyor. Belki de onu bir doktora götürmeliyiz."

Doktor."

"Dinlenmene yardımcı olacak bir şey ister misin?" Alec sanki Morrie başka bir odada 'le kulaklıkla konuşuyormuş ve ben kardeşimi duyamıyormuşum gibi sordu.

Cevap vermedim. Sadece Alec'e baktım, doğrudan onun tuhaf ama güzel altın sarısı gözlerine baktım.

Elleri, her ikisi de başımın yanlarına geldi. Avuç içleri çok büyük, çok sıcak, yanaklarımdaydı. Parmakları, çok uzun, çok güçlü, saçlarımı örtüyordu. Yüzü, çocukken tanıdığım ve bir erkeğe dönüşmesini izlediğim yüzü, görebildiğim tek şeydi.

"Şubat, konuş benimle." Konuştum.

Ama tek çıkarabildiğim "Alec" oldu.

Sonra öne düştüm ve göğsüne yüz üstü çakıldım. Ceketine tutundum ve dayandım.

Ve iki gün içinde ikinci kez Alec'in kollarında ağladım (aslında).

Alec'in telefonunun çaldığını duydum ama o telefona bakmadı. Yüzüm yere düşerken parmakları saçlarımın arasından geçti ve iki eli de oldukları yerde kaldı, başımın arkasına dolanarak beni göğsüne bastırdı.

Uzaklaşmam gerektiğini biliyordum, mesafenin çok önemli olduğunu biliyordum ama yapamadım. Bir sülük gibiydim, ona yapışmıştım ama kan emmek yerine güç emiyordum.

Pete hakkında konuşamazdım, şimdi bile, kimseyle, özellikle de Alec'le. Ama Pete *için* ağlamadığımı, sadece Pete *için* ağladığımı bilmesini istiyordum. Kimse bunu hak etmiyordu, her ne kadar bir pislik olsa da, Pete bile.

Ama bunu Alec'e ya da başkasına söyleyemezdim.

Ağlamam durdu ama hâlâ ceketine tutunuyordum, yüzüm göğsündeydi, çünkü artık saklanıyordum.

Alec gözyaşlarımın dindiğini duydu ve parmak uçlarının kafa derime baskı yaptığını hissettim.

"Benimle şimdi konuşabilir misin?"

Ellerini çektim, gitmesine izin verdim ve geri adım attım.

Banyoda yalnızdık.

Titrek bir nefes aldım ve omurgamı dikleştirdim. Sonra ona baktım. "Bence Doktor'u görmek iyi olur. Morrie haklı, pek iyi uyuyamıyorum."

"Neden?"

"Ne?"

"Neden harika uyumuyorsun?"

Başımın sallandığını hissettim ve "Çünkü Salı günkü yatak küçük." diye cevap verdim.

Başını iki yana salladı. "İhtiyacın olmadığı halde saat yedide kalkıyorsun, saat üçten sonra eve gitmen gerekiyor. Geceleri üç, dört saat uyuyorsun. Bu hiç iyi değil. Neden uyumuyorsun?"

"Bilmiyorum. Hayatım boyunca barlarda çalıştım, hep böyle oldu."

"Hayır, değil."

Karnıma yumruk atmış gibi göbeğim geriye doğru hareket etti.

Eskiden nasıl uyuduğumu biliyordu. Biz çocukken çok yatıya kalmıştı. Ergenlik çağındayken hepimiz sabahları çok geç uyurduk. Bu annemi çıldırtırdı ama gençler böyledir. Purdue'dayken Morrie hafta sonunu onunla geçirmem için beni gizlice oraya götürürdü, yurt odasındaki küçük yatağında onunla birlikte uyurdum, asistanlardan saklanırdım. Geç saatlere kadar uyurduk ve oda arkadaşı banyoyu kontrol eder, Alec'e her şeyin yolunda olduğunu söyler ve boş olduğunda beni gizlice aşağı indirirdi. Ya da o daireye taşındığında üç oda arkadaşı vardı ama o en üst kata, köşesinde üç çeyreklik küçük bir banyosu olan çatı katındaki odaya el koymuştu. O odadaki yatak çift kişilikti, çok daha iyiydi. Çalışma masası vardı, çok genişti. O odayı çok sevmiştim, orası bizim yerimiz, bizim dünyamızmış gibi davranabilirdim ve öyle de yaptım. Yatak mükemmeldi, sıkışık olmamamız için yeterli alan vardı ama yakın uyumak zorunda kalmamamız için yeterli değildi.

Eskiden harika uyurdum, bunu biliyordu.

Eskiden sevildiğini bilen birinin uykusunu uyurdum. Şimdi ise uyumuyorum.

"Feb, cevap ver bana."

"Bilmiyorum, tamam ?" Sesim sabırsız çıkıyordu. "Fark eder mi?" "Bu ne zamandır devam ediyor?"

Görünüşe göre Alec için önemliydi. "Yeterince uzun zamandır alışkınım." "Bu hiç iyi değil."

"Şimdi değil. Şimdi bir süreliğine zihnimi kapatmam gerekiyor, sadece bir süreliğine."

Beni öyle bir izledi ki sanki beni inceliyormuş gibi hissettim. Her ne gördüyse, bunun onu hem rahatsız ettiğini hem de öfkeliendirdiğini söyleyebilirdim.

Sonra ceketinin içine uzandı ve telefonumu çıkardı. Bana uzattı, ben de aldım ve sonra eli kotunun arka cebine gitti.

ve kendininkini çıkardı. Bakmak için çevirip açtığında gördüğü şey karşısında gözleri büyüdü, sonra birkaç düğmeye basıp kulağına götürdü.

Ona baktım ama o bakışlarını banyonun zemininde sabit tuttu.

Sonunda dedi ki, "Leslie? Ben Colt. Doc'a bir iyilik yapmam lazım. Feb Owens için zaman ayırmalı. Uyumakta zorlanıyor." Bana baktı. "Öyle mi? Dört mü? Güzel. Şubat orada olacak. Teşekkürler." Telefonunu kapattı. "Saat dörtte doktorla randevun var."

"Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etme. Seninle işim bitmedi."

Ağzım tükürikle doldu ve onu yuttum. Yüzü tekrar sertleşmişti, ona Alec dediğimde olduğu gibi ve hoşnutsuz olduğunu biliyordum.

Nedenini öğrenmek için beni bekletmedi.

"Beni içeri almayacaksın, bunu açıkça belirttin, ama birini içeri almalısın. Bu şekilde devam edemezsin, bu seni canlı canlı yer. Aileni, arkadaşlarını izletiyorsun ve bu doğru değil. Bu *sen değilsin*."

"Alec -"

"Kapa çeneni."

Çenemi kapattım çünkü ses tonu kabaydı ve beni korkutuyordu, tepeden tırnağa korkunun elektriğini hissediyordum. Daha önce hiç böyle davrandığını görmemiştim, bana karşı değil.

Bir keresinde bana kızmıştı, gerçekten kızmıştı, ondan ayrıldığımda. Ama o zaman bile şimdiki gibi değildi.

"Tanrım, Feb, Doktor'la konuş, biraz yardım al. Angie'yle, bu bokla başa çıkamazsın -"

Pete'in adını söylemeden önce konuşmayı kesti, muhtemelen otomatik olarak geri adım attığım için. Bakışları ayaklarıma düştü ve çenesinin büküldüğünü gördüm, dişlerini sıkıyordu.

Sonra tekrar konuşmaya başladı. "Bu bokun başlamasından çok daha öncesinden beri seni rahatsız eden şeyle uğraşmazken tüm bunlarla uğraşamazsın." Konuşmak için ağzımı açtım ama o eğildi ve sözünü bitirdi. "Ve hayır, beni kandırmaya çalışma ve Tanrı aşkına, kendini de kandırma. Mesele evlendiğin o pislik ve onun sana yaptıkları değil. Seni rahatsız eden her neyse ondan çok daha önce başladı ve ikimiz de bunu biliyoruz, özellikle de *ben*."

Sözlerinden, dürüstlüğünden ve aynı zamanda hâlâ yalanına devam etmesinden dolayı kendimi bitkin hissettim. Asla kabul etmedi, asla itiraf etmedi, hepsi gibi davrandı, sanki yanlış bir şey yapmamış gibi, beni

Kötü adam olmak. Onu asla suçlamadım ama o ne yaptığını biliyordu ve hiçbir zaman en ufak bir suçluluk ya da pişmanlık belirtisi göstermedi. Şimdi, bunca yıl sonra bile, bunu çoktan aşmış olmam gerekirken, onun sözleri beni anında vurdu ve nefesimi kesti.

Yine de fısıltıyla "Alec -" diyebildim.

Ama daha fazlasını söylemedim, zaten söyleyecek bir şeyim de yoktu, çünkü sözümü kesti. "Ve *son* kez söylüyorum, bana Alec demeyi bırak."

Yaklaştı, çok yaklaştı ve bana bakabilmek için başını eğdi. "Bana Alec dediğini çünkü senin için öyle olduğumu . Artık o değilim, o her uzun zamandır değilim, o yüzden bana Alec demeyi kes.

Alec."

Cevap vermeme fırsat vermedi. Arkasını döndü ve uzaklaştı. Atletim ve kot pantolonumla banyoda durdum, cep telefonumu elime aldım, kapıya baktım, aniden üşüdüğümü hissettim ve belki de haklı olduğumu düşündüm.

Beni rahatsız eden şey hakkında Doktor'la konuşmanın zamanı gelmişti.

Ve ona Alec demeyi bırakmanın zamanı gelmişti çünkü tam o sırada Alec'imden geriye kalan her şeyi kaybetmiştim.

Uzun zamandır çenemi eğerek ona Alec diye hitap ediyordum.

Ama o anda artık dayanamayacağımı biliyordum. Uzun zamandır Alec olmamıştı ve gitmesine izin vermeliydim.

* * * * *

Colt geç saatte J&J'ye girdi ve Joe-Bob'u taburesinde otururken gördü, arkada da birkaç motorcu vardı. Colt onları daha önce hiç görmemişti, muhtemelen oradan geçiyorlardı. Motorcular biralarını çekmiş, bilardo oynuyorlardı. Angie'nin her zamanki masası boştu, şansı yaver giderse gecenin bu saatinde boş olurdu, ama şimdi boş olduğunu görünce yumruklarını sıkı.

Jack ve Morrie barın arkasındaydı. Taramasını tamamladıktan sonra ikisi de ona bakıyordu. İkisi de Colt'un her zaman oturduğu barın ucuna doğru ilerliyordu; arkası ofisin kapısına dönüktü ve bu sayede barı tam olarak görebiliyordu.

Colt bir tabureye kaydı ve Morrie, "Görevde değil misin?" diye sordu. "Evet."

Morrie iki büküm oldu, eğildi ve camekânlı buzdolabından üç bira şişesi çıkardı. Jack raflara doğru ilerledi, burbonu ve üç bardağı aldı. Colt aklının dün öğrendiği şeylere gittiğini fark etti,

Feb'in yoga yaptığı önemsiz ama bilinmeyen bir gerçektir. Bu bilgi son iki gün içinde yarım düzine kez beynine girmiş ve onu kızdırmıştı çünkü onun hakkında bunu bilmiyordu. Ve bilmemek onu rahatsız ediyordu. Onu daha çok rahatsız eden şey, bunun onu rahatsız etmesiydi.

Morrie şişelerin kapaklarını açarak onları sert bir gümbürtüyle barın üzerine yerleştirdi. Jack bardaklara buz koyduktan sonra burbonu döktü ve bardakları kaydırmadan önce Colt'un bardağına içecek tabancasıyla bir kola patlattı. Kesik olan Colt'a gitti, iki düz shot, biri Morrie'ye gitti, Jack sonuncuyu aldı ve bir yudumda içti.

Bu alışılmadık bir şeydi. Jack burbonunu severdi ve onu yudumlayacak kadar da zekiydi. Ayrıca kartlarını göğsüne yakın oynayacak kadar da zekiydi ve bunu neredeyse her zaman yapardı. Bu hareket, onu tanıyan herkese ruh halini açığa vuruyor ve Colt'un karnındaki ağırlığın rahatsız edici bir şekilde değişmesine neden oluyordu.

Colt iki parmağını kullanarak birayı boynundan yakaladı ve sağlıklı bir şekilde çekti.

"İyi miyiz?" Morrie sordu.

Colt'un gözleri şişenin etrafında dolaşarak arkadaşına kaydı. Birayı bara bıraktı.

"Pek sayılmaz ama Şubat bunu aştı ve Şubat'ın benimle pek bir ilgisi yok, bu yüzden sana kızmamı gerektirecek bir durum yok."

Morrie'nin dudakları inceldi ama sessiz kaldı.

"Bu konuyu sonra konuşuruz. Bize Pete'den bahset," diye sordu Jack ve Colt ona döndü.

Colt bu konuşmayı yapmamak için büyük paralar ödeyebilirdi. Ama bu adamlara saygı duyuyordu ve bilmeleri gerekiyordu, bu yüzden bok gibi hissetmesine ve işi bittiğinde daha da bok gibi hissedeceğini bilmesine rağmen doğru olanı yaptı.

Yine de birayı bıraktı ve başlamadan önce bir yudum burbon aldı.

"Pete'in işi üç gün önce bitti. Neden kimse annesine söylemedi, bilmiyorum. Bildiğimiz kadarıyla o ilkti."

Jack burun deliklerinden keskin bir nefes aldı.

Colt konuşmaya devam etti, "St. Louis ile bilgi alışverişinde bulunuyoruz. Cinayet çoğunlukla aynıymış ama Pete olay sırasında uyanıkmiş ve katil onu evde öldürüp bırakmış. Saldırganla mücadele etmiş ama adam muhtemelen kaçarken Pete'in ensesine bir darbe almış. Bu onu etkisiz hale getirmiş ama öldürmemiş. Pete'i yatağına sürükledi ve Angie'ye yaptığının aynısını yaptı. Üzerindeki kıyafetleri çıkardı,

Angie'nin aksine hepsi kasıklarına, karnına ve kalbine yakın yerlere darbeler indirdi. Yatak, yer, duvarlar kan içinde kaldı."

Jack ve Morrie onun gözlerini tuttular, gözlerini ayıramadılar. Colt bunu daha önce de görmüştü, utanç verici bir hayranlık, kulağına asit gibi gelen ama dinlemekten kendini alamadığı sözler duymak.

Colt birasına geri döndü ve devam etmeden önce bir yudum aldı. "Çocuklar dün ve bugün Angie'nin evinde çok zaman geçirdiler. Sonuçlar geliyor. Angie iyi bir temizlikçi değilmiş ve çok fazla ziyaretçisi varmış. Bir süre evinden aldığımız eşyaları eleyeceğiz. DNA ya da parmak izi bırakan ve kayıtları olan birkaç kişi var ama pek olası değiller. Onlara . Cory onun evinden saat bir gibi ayrıldığını söyledi. Ayrıldığında hala sarhoş olduğunu söyledi. Bilemiyorum, muhtemelen yatağını toplamaya zaman ayırmıyordur, ama orada uyumuş ve katil onu oradan almış gibi görünüyor, gerçi zorla girilmemiş, ama cüzdanı oradaymış, arabasının anahtarları, arabası dışarıdaymış. Angie yürüyen biri değildi, bir yere gittiğinde arabasını alırdı, sarhoş olsa bile. Toksikoloji sonuçları geldi. Uyumak için kendine ilaç tahmin ediyoruz, muhtemelen buna ihtiyacı var. Yatağın yanında reçetesiz satılan uyku ilaçları varmış, kanında dört tane var. Normalde iki doz alındığına göre ya baygındı ya da adam onu götürdüğünde ciddi şekilde sersemlemişti."

"Tanrı'ya şükür," diye mırıldandı Jack.

Colt devam etti. Söyleyecek çok şeyi vardı ve bunu bitirmek istiyordu, eve gitmek istiyordu, uyumak istiyordu, ertesi günün getireceği her türlü bok için dinlenmeye ihtiyacı vardı.

O yüzden devam etti. "Katil Angie'nin vücudunu açıkta bıraktı, gösteriyi planlamıştı. Muhtemelen onu dışarı çıkarmadan önce giydirmiş ama ne sütyen, ne iç çamaşırı, ne de ayakkabı giydirmiş. Göğüslerini göstermek için üstünü yukarı çekmiş, eteğini beline kadar çekmiş. Kasıkları ve karnı dışında silah darbesi yok."

Jack ve Morrie yine sessiz kaldılar, bu acı gerçekler karşısında söylenecek bir şey yoktu.

"Vücutları onun yaptığı şekilde sergilemek, Pete'in durumunda çıplak, Angie'ninkinde açıkta, mahrem yerlerini kesmek, bu bir aşağılama çabası," Colt durakladı, "Şubat'a bir hediye" derken bok hissi yoğunlaşıyordu.

"Tanrı ," diye fısıldadı Morrie.

Colt onlara "Bu iş eyalet sınırlarını aştı," dedi. "Federaller harekete geçti. Onlarla konuştum bile. Yarın sabah bir toplantı var. Federaller Quantico'yu aradı. Profiller ilk iş Virginia'dan geliyor."

"Bu iyi, değil mi?" Morrie sordu.

Colt hiç Federallerle çalışmamıştı ama çalışmış, konferanslara gitmiş, bu konuda bir şeyler okumuş bazı adamlar tanıyordu. Bazen tam bir baş belası olabiliyorlardı. Çoğu zaman taze gözler ve bu tür bir deneyim hoş karşılanırdı.

Colt bunu memnuniyetle karşıladı.

"Bu iyi bir şey," dedi Colt, "ama onları Feb ve geçmişim hakkında bilgilendirdim bile. Bir adım geri çekileceğim."

Jack, Colt'a karşı her zaman kullandığı ses tonunu kullanarak, "Bunun üzerinde çalışmalısın, evlat," dedi. Morrie'ye karşı kullandığı ses tonunu, Feb'e karşı kullandığı ses tonunu; Colt'un kendi babasından hiç duymadığı o baba ses tonunu. Jack'in ona inandığını, yapılması gerekeni yapabileceğine inandığını, doğru yapacağına inandığını, kimsenin daha iyisini yapamayacağına inandığını söyleyen ses tonu.

Colt, "Ben geri adım atmam, onlar beni geri iter," diye cevap verdi. "Buranın benim kasabam olması umurlarında değil. Onlar için önemli olan bu adamı yakalamak ve yakaladıktan sonra da yakalanmasını sağlamak. Bunu tehlikeye atacak hiçbir şeye ihtiyaçları yok ve buna müsamaha göstermeyecekler." Yanıt gelmeyince Colt ikisine de bir bakış attı. "Sully yerel birincil olacak ve ben de hâlâ çalışıyor olacağım."

"En azından bu da bir şeydir," dedi Jack.

Colt onlara "Daha fazlasını bulduk," dedi. "Chris araştırdı. Şaşırtıcı bir şekilde sabahın o saatinde kimse Angie'yi kesen bir adam görmemiş. Yine de Chris gümüş renkli bir sedan gördüklerini söyleyen iki tanık bulmuş ama marka ve modelini not etmemişler. Audi ya da Mercedes olduğunu düşünmüşler, ehliyeti yokmuş. Cinayet saatinde arabayı ara sokaktan çıkarken görmüşler."

"Bu fazla bir şey değil," dedi

Morrie. "Hiç yoktan iyidir," diye yanıtladı Jack.

Morrie başını salladı ve Colt'a baktı. "Pete üç gün önce öldürüldüyse ve Feb o notu Angie'nin öldüğü gün aldıysa, bir şey mi kaçırdık? Ne -"

"Pete'in February'e ne yaptığını herkes biliyordu," diye belirtti Jack. "Açıklamak için bir nedeni yoktu."

"Evet, bu doğru. Yine de katil St. Louis'de bir kartvizit bırakmış," dedi Colt onlara.

İki adamın da gözleri ona döndü.

"St. Louis Polisi bunu anlayamadı, zaten kafasından ciddi şekilde vurulmuş biri olduğunu biliyorlardı ama ben söyleyene kadar mesajı almamışlardı," dedi Colt ve Jack ile Morrie sessiz kalınca onlara haberi verdi. "Kanlı bir sahne, katliam, ama Pete'in komodininin üzerinde

Üzerinde kan olmayan tertemiz bir buket çiçek, ortalık karıştıktan sonra oraya konmuş," durakladı, "laleler," diye kesip attı.

"*Siktir!*" Morrie tısladı.

Laleler Feb'in en sevdiği çiçeklerdi. Colt, Ekim ayında lale bulduğu için biraz pahalıya mal olsa da her doğum gününde ona lale alırdı. Çiçekçi onları özel olarak sipariş etmek zorunda kalmıştı. Sevgililer Günü'nde de ona alırdı. Ergenlik çağındayken yatak odasında, yatağının üzerinde büyük bir resim, beyaz bir arka plan, vazoda pembe ve beyaz lalelerden oluşan bir spreyci vardı.

Colt konuşmaya devam ediyor, bu adamın kızlarını, kız kardeşlerini ne kadar iyi tanıdığına dair rahatsız edici düşüncelerden uzaklaşmaları için onlara bilgi veriyordu. Şubat'ın laleleri sevdiğini bilmek için fazla bir şey gerekmiyordu, sadece dikkat etmeniz gerekiyordu ama aynı zamanda yakın olmanız da gerekiyordu.

"Çiçekler konusunda çıkmaz sokak. Çiçekleri kendisi düzenlemiş, vazoyu Pottery Barn'dan almış ve St. Louis bölgesinde kaç tane Pottery Barn olduğunu kim bilir, buradan oraya herhangi bir alışveriş merkezine gidebileceğinden bahsetmiyorum bile. Vazoda parmak izi yok, etiket ya da kalıntı yok. Çiçekleri herhangi bir yerden almış olabilir, mevsiminde olduklarını düşünürsek. Bahar geldi."

Colt da ilkbaharda ona lale alırdı, çünkü onları kolayca bulabilirdiniz, her yerdeydiler ve onları severdi. O gün bugündür bahar Colt için lale demekti ve bazen dikkatini vermediğinde ve düşüncelerinin yönünü kontrol edemediğinde, onları bir markette, Janet'in Çiçekçi Dükkan'ının vitrininde görür ve kendini durduramadan, "*Bunları Şubat için alacağım,*" diye düşünürdü.

"Feb tehlikede mi?" Jack sordu ve Colt ona baktı.

Jack bu kartları göğsüne yakın tutmaya çalışıyordu ama elindeki kartlar sabit olmaktan çok uzaktı.

"Bir şey diyemem," diye yanıtladı Colt, "ama Federaller, özellikle de profil uzmanları, daha fazlasını bileceklerdir."

Jack başını salladı. Hoşuna gitmemişti ama salladı.

Colt başka bir işe geçti. "Sully ve ben Feb'in listesini inceledik. Beş isim. Sohbet ettik."

"Sessiz kalacaklar mı?" Morrie sordu.

Colt bu ziyaretleri düşündü. Kısa sürmüştü ve hepsi aynıydı, her biri. Haberler eğlenceyle karşılanıyor, üzüntüler geçmişte kalıyordu, o kadar hafifti ki zar zor hatırlanıyorlardı. Sonra Sully ve Colt onlara daha fazla bilgi verdiler ve eğlence sona erdi ve korku . O

son tepkiye şaşırmadım. İkisi de aynı şeyi söyledi: "Zavallı Feb."

"Aman Tanrım" ya da "Zavallı Angie" değil.

Angie tanınan biriydi, işinde tutunmayı başarmıştı ama kasaba halkının çoğu tarafından saygı görmüyor, hoş görülüyordu. Bazıları onun için üzölmüş olabilirdi ama çoğu onu düşünmüyordu ve düşündüklerinde de fazla düşünmüyorlardı.

Feb, bu farklı bir hikayeydi.

Colt, "Ne kadar süre sessiz kalacaklar, bilmiyorum," diye cevap verdikten sonra arkadaşının gözlerini yakaladı. "Delilah'nın yanına geri taşınmalısın."

Morrie sırtıttı. "Kahretsin, bana bilmediğim bir şey söyle." Colt başını salladı, Morrie anlamıyordu.

"Şubat'ın bu dünyada çok az insanı sevdiğini söyleyebilirim. Jack, Jackie, Jessie, Meems, onların aileleri, senin çocukların ve *sen*."

Morrie'nin sırtışı soldu.

Colt devam etti. "Angie ve Feb yıllar önce aptalca bir genç kız kavgası yaptılar ve Angie bunu yuttu. Sence Dee o listede olmayabilir mi, bu adam Feb'in işini hallettiğini düşünüyor, bu adam Dee'nin seni incittiğini ve bunun aracılığıyla Feb'i incittiğini düşünüyor?"

Colt, Morrie'nin tüm bedeninin gerginleşmesini izledi.

Colt, "Onunla konuş, yanına taşın, durumu açıkla," diye ısrar etti. "Seninle gelmemi istiyorsan, ben oradayım. En azından bu iş bitene kadar yanına taşınmana izin verecektir."

"Bu gece vaktin var mı?" Morrie sordu.

"İhtiyacın olan her zaman," diye yanıtladı

Colt. "Gidelim," dedi Morrie.

Jack gözlerini Colt'tan ayırmadan, "Durun bakalım," dedi. "Bu iş baskı altında, bu yüzden ikinizin gitmesine izin vereceğim. Bu konuşacak bir şeyimiz olmadığı anlamına gelmiyor."

"Jack -" Colt başladı.

"O banyoda ne gördüysem onu gördüm Colt. Hepimiz gördük," Jack.

Jack'in ne gördüğünü tahmin edebiliyordu. Colt'un gördüğü ve gömleğinin içine sızdığını hissettiği şey, Feb'in onu döve döve öldüren ve Şubat Owens'ın son parçalarını da atan bir ahmağın ölümüne hüngür hüngür ağlamasıydı. Dönüşmesine neden olan şeyden sonra geriye pek bir şey kalmamıştı ama yine de oradaydılar. Arada bir ortaya çıkıyorlardı. Pete'in onunla işi bittikten sonra kayboldular. Geriye sadece çenesinin eğikliği kalmıştı ve nadiren kahkahası

Korunaklıydı ve neredeyse içinde eski Şubat'ı duyabilirdiniz. Ama bu nadiren ve sadece Morrie'nin çocuklarıyla birlikteyken oluyordu. Morrie, ailesi, hatta Jessie ve Meems'le bile değil. Görmemişti ve itiraf etmekten nefret ama iki yıl boyunca ve on beş yaşından önce evde olduğu her an onu izliyordu.

Colt ona, "Kusura bakma ama Jack, görmek istediğin şeyi gördüğünü sanıyorsun," dedi.

"Kusura bakma Colt ama ben herkesin gördüğünü gördüm. Kendini tutmak için ne yaşamam gerekiyorsa onu yaşadın," diye karşılık verdi Jack.

Bu onu kızdırdı. "Ben geri durmuyorum."

"Yirmi yıldır kendini tutuyorsun."

Colt, "Bu konuşmayı yapmayacağız," diye açıkladı.

"Öyleyiz ama şimdi değil. Sen ve Morrie'nin koruması gereken bir gelinim var. Bununla ilgilenin, bunu sonra konuşuruz."

Colt tepkisini bastırdı, Jack onun için söylemek istediklerini söyleyemeyeceği kadar önemliydi. Yine de bu konuşmayı yapmayacaklardı, şimdi, yarın, gelecek hafta ya da hiçbir zaman.

Colt yine de başını salladı. Jack de başıyla onayladı.

"Gidelim," Morrie sabırsızlanıyordu.

Colt birasından bir yudum daha aldı ve bar taburesinden kayarak tekrarladı. "Hadi gidelim."

Üçüncü Bölüm

Puck

"Ben Ajan Warren, FBI."

Yakışıklıydı Ajan Warren ve o da bunu biliyordu.

Bana elini uzattı ve ben de . Muhtemelen yıllar boyunca alıştırma yaptığı düzinelerce tokalaşması vardı Bu seferki sert ama güven vericiydi. "Bu Ajan Rodman," diye yanındaki adamı işaret etti Ajan Warren,

Ajan Warren'ın yang'ına yin.

Warren moka tenli siyahtı, keldi, kalın ve uzun kirpikleri saçlarını kaybetmek yerine kafasını kazıttığını gösteriyordu, uzun boyu zayıftı ama zayıf değildi. Rodman beyazdı, çörek yemeyi bırakması gerektiğinin işaretlerini veriyordu, açıkça keldi ve bunu saklamıyordu ve hayatımda gördüğüm en geniş, en parlak altın alyansa sahipti.

Ajan Rodman'ın el sıkışması da bir o kadar sert ve güven vericiydi.

Onlar benim düşmanım değildi. Yardım etmek için buradaydılar.

Bunu öğrendiğim iyi oldu.

Göz ucuyla bir hareket gördüm, Colt ve Sully yukarı doğru yürüyorlardı. Bu bana pahalıya mal oldu ama daha başlamadan çene eğimini yakaladım.

"Colt," dedim bana doğru geldiğinde ve Sully'nin vücudu sözümle sarsıldı.

Colt hareket etmedi, yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu. Yine de gözleri garip bir şekilde bana kilitlenmişti ve bu da içimdeki kıpırdanmaya karşı koymama neden oldu.

Colt, "Şubat," diye karşılık verdi.

"Sully," dedim Sully'ye, biraz daha iyi görüldüğünü ve adımı söylerken sesinin o kadar da genizden gelmediğini fark ettim.

"Şubat."

İkisi de beni Şubat ayında aramadı, şaşırdım. FBI'nın önünde resmi görünmek isteyeceklerini düşünmüştüm.

Sonra ajanların önünde onlara Şubat olmadığımı fark ettim. Ben Feb'dim, beni tanıyorlardı. Kendilerinden biriydim, kasabalarının bir vatandaşıydım ama korumak için yemin ettikleri bilinmeyen birinden daha fazlasıydım.

Bunu bilmek de güzeldi.

"Bilmelisiniz ki Bayan Owens, Teğmen Colton soruşturmada çekildi," diye söze girdi Ajan Warren, FBI adına konuştuğu her halinden belliydi.

Bu beni de şaşırttı ama bu şaşkınlığımı gizlemedim çünkü bunun altında kontrol edilmesi imkânsız olan mantıksız bir korku vardı.

Bu nedenle ben de cevabımı yakalayamadım.

"Neden?" Ses tonum açık bir suçlama içeriyordu. Bunu kastetmişim ve FBI Sözcüsü'ne .

Warren'ın kara kaşlarının kızarmış gözlerinin üzerinde birleşmesini izledim. "Teğmen Colton ikinizin bir geçmişi olduğunu söyledi."

Colt'un bu geçmişi iyice açıkladığından şüpheliydim ama umurumda da değildi.

"O iyi bir polis."

Warren, "Böyle bir şey söz değil," dedi.

Rodman ilk kez konuştu: "Aslında onun kendi başına kenara çekilmesi sizin ifadenizin doğruluğunu kanıtlıyor."

Anlayamıyordum ve anlamak da istemiyordum. "O iyi bir polis," diye tekrarladım.

"Şubat," dedi Colt ama ben ona bakmadım.

Warren bana "Davaya önyargılı yaklaşabilir," dedi. Warren'a "Bunu yapmaz," diye bilgi verdim.

Warren, "Belki değil ama bu riski göze alamayız ve o da bunu yapmamızı istemiyor," diye cevap verdi.

İşte o zaman ne söylediğimi, ne yaptığımı ve neden bahsettiğime dair hiçbir fikrim olmadığını fark ettim.

Sonunda çenemi kapattım.

Warren, "Teğmen Sullivan yerel birincil yetkili," dedi. "Colton bilgilendirilecek ve danışman sıfatıyla davada kalmaya devam edecek."

Bana FBI diliyle konuşuyordu, başka bir deyişle, "danışma kapasitesi" saçmalığıyla neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yoktu ve ona soramazdım, şimdi değil, Colt'un önünde değil ve asla kimseye soramazdım çünkü başka birine ne kadar çok şey bilmek istediğimi ve bunun Colt'u bu davada ne kadar çok istediğim hakkında ne söylediğini söylerlerse, doğru olmayan sonuçlara atlayabilirlerdi.

Pek hoşuma gitmedi ama sessiz kaldım.

"Tanışmanı istediğim birkaç kişi daha var," dedi Warren. "O halde korkarım bu sabah epeyce vaktinizi almamız gerekecek."

FBI, alt katın yan tarafındaki cam duvarlı bir oda olan konferans salonunu ele geçirmişti.

Kasabadaki Polis Karakolu, modern ve okullara daha yakın olan daha büyük bir kütüphane inşa edilmeden önce kasaba kütüphanesi olarak kullanılıyordu. Karakol eski, yakışıklı bir tuğla binaydı. Ön cephesini eski zaman polis karakollarına benzetmişlerdi; ön basamakların altındaki geniş beton korkulukların üzerinde iki siyah ışık direği vardı ve bunların tepesinde de ön yüzlerinde "Polis" yazan büyük, yuvarlak, beyaz ışıklar bulunuyordu.

Yıllar önce evdeyken Palmer ve Tuesday'i bir tura çıkarmıştım, çünkü burayı halka açmışlardı. Her ne kadar kendime bunu büyüdüğünde Colt Amcası gibi olmak isteyen Palmer için yaptığımı söylesem de Colt'un nerede çalıştığını merak ediyordum.

Bodrumda hücreler ve tecrit vardı. Birinci katta dosyaların bulunduğu geniş bir açık alan, ön kapıya bakan büyük bir banko, arkasında birkaç masa, yan tarafta konferans odası, diğer tarafta birkaç kabin, arkada ofisler. Arka köşede küçük, ses geçirmez, pencereless bir odada sevkiyat yapılıyordu. Odanın ortasında ekipmanlar, birbirine bakan iki masa ve aralarında düğmeler ve kadrantlarla dolu bir dikme vardı. Sevk memurları, Connie McIntyre ve Jo Frederick'in şu anda yaptığı gibi, kulaklıklarını takarak karşılıklı oturuyorlardı. En üst kat Colt'un boğa güreşi salonu dediğini duyduğum yerdi, ama resmi olarak Soruşturma Birimi olarak biliniyordu, birkaç dedektifin masaları ve sorgu odaları oradaydı. Yukarıda kilitli dolaplar, içinde duşlar olan büyük bir banyo ve silah, cephanes, kurşun geçirmez yelek gibi şeyleri sakladıkları bir malzeme odası vardı.

Sully ajanlarla ve benimle konferans odasına geldi ama Colt merdivenlere yönelirken bana bakmadı.

Profil uzmanlarıyla tanıştım ve Colt'a daha önce söylediklerimin çoğunu tekrarlayarak biraz zaman geçirdim. Soruları daha kapsamlıydı ve sık sık bazı şeylerin üzerinden geçiyorlardı, daha önce cevapladığım şeyleri tekrar tekrar cevaplıyordum. Sabırlı çalıştım ve bunu başardım çünkü Doktor bana uyku hapi vermişti ve dün gece saat dokuzdan bu sabah saat sekizi biraz geçene kadar uyumuştum ki annem beni Jessie'nin çift kişilik yatağında uyandırdı (geceyi Jessie'nin çekyatında geçirmişti) ve Colt'un aradığını ve FBI'nın beni en kısa zamanda Merkez'e çağırdığını söyledi.

Yıllardır bu kadar çok uyumamıştım; o kadar uzun süredir ki sanki saatler değil de günler kaybetmişim gibi geliyordu. Yine de kalktım, duşta uykumu üzerimden attım ve FBI için giyinmem gerektiğini düşünen Jessie ile hafif bir tartışma yaşadım.

Her zamanki gibi sadece ben olmanın en iyisi olduğunu düşündüğümde bunu yapmamı kolaylaştırmak için büyüyen dolabının yarısını misafir odasına taşıdı.

Ben kazandım.

FBI bana göre bilmeleri gerekmeyen şeyler sordu ama ben yine de onlara anlattım. Saklayacak bir şeyim olduğunu düşünmelerini istemedim ve Colt'un da öyle olduğunu düşünmelerini istemedim. Bu yüzden onlara Colt'la lise aşkı olduğumuzu, onun her zaman ailemizin bir üyesi gibi olduğunu ve hâlâ öyle olduğunu söyledim. Onlara Colt'la ilişki mi neden bitirdiğimi söylemedim ama Pete'le ilgili her şeyi anlattım; Pete'in şehri terk ederek doğru olanı yaptığını ama bu kararı ailesinin ve arkadaşlarının yardımıyla aldığını açıkça belirttim.

Bu noktada ayrıntıya girmedim.

Ayrıca tüm seyahatlerimi, nerede çalıştığımı, ne kadar kaldığımı elimden geldiğince gözden geçirdim. On beş yıl hatırlanacak çok şeydi. Hayatımın bazı bölümleri beynime kazınmıştı. İlk yarısı ve son iki yılı. Seyahat ettiğim on beş yıl, o kadar da değil.

Sorgulamaları sırasında düşünmek için bulduğum boş anlarda, bu on beş yılı bir tür sis içinde yaşamış olmamı belli belirsiz tuhaf buldum. Kendimi yeniden keşfetmeye çalıştığımı sanıyordum ama meğer bu süreyi bir keşif yolunda değil de var olmak için harcamışım.

Colt'un merdivenlerden indiğini gördüğümde uzun zamandır hayatımda olan, beni takip eden ve cinayet çılgınlığına kapılan olası psikopatı (tekrar) gözden geçiriyorduk, tavırları aceleciydi, gözleri ön kapıdaydı ve benim gözlerim de onu takip ediyordu.

Annem ve babam içeri giriyorlardı, babam Ziploc poşetinde bir şey taşıyordu, başparmağı ve işaret parmağı arasında çürümüş gibi tutuyordu.

Hayatımı paylaştığım insanlara kimin saldırdığına dair hiçbir fikrim olmadığını açıklarken sesim yarıda kesilince otomatik olarak ayağa kalktım.

Tüm ajanların ve Sully'nin kafalarını çevirip pencereden dışarı baktıklarını fark etmedim çünkü kapalı konferans odasının kapısına doğru yürüyordum.

"Bayan Owens," diye seslendi Warren ama onu duymazdan geldim ve dışarı çıktım. "Ne oldu?" Odanın diğer ucundan sordum, annem ve babam sıçradı ve

kafalar bana döndü.

Sırtı bana dönük olan Colt döndü ve şimdi çantayı tutuyordu.

Gördüğüm poşet, örneğin bir televizyon programında komik olabilirdi. Evimdeki Ziploc poşetlerinin ön yüzünde bir çizgi halinde büyük pembe papatyalar vardı.

Ama kağıt parçası, üzerinde papatyalar olan bir Ziploc poşetinde olsa bile komik olmadığını biliyordum. Daha az komikti çünkü evime postayla geldiğini biliyordum, bu yüzden o poşetin içindeydi. Ailem evimi kontrol etmeye gitmişti; annem bunu yapacaklarını söylemişti. Ve belli ki yapmışlar.

Onlara ulaştım ve Colt, "Feb, ajanların yanına dön." dedi. "Ne oldu?"

"Şubat -" Colt başladı ama ben hızla uzandım ve papatya torbasını elinden kaptım.

Sonra daha hızlı geri çekildim ve ona sırtımı döndüm.

Colt bana doğru uzanıp çantayı geri almadan önce, *köpek konusunda seni üzdüğüm için özür dilerim...* sözlerini gördüm.

"Ajanlarla birlikte geri dönün dedim," dedi ama ben elindeki nota bakıyordum.

"Puck," diye fısıldadım nota.

Köpeğinin yanındaydım. Yıllardır Puck'ı besliyordu ve çoğu zaman ben eve ziyarete geldiğimde ortalıkta görünmese de, ailem onun tek ailesi olduğu ve ben de özel günler için geldiğim için, o hep yanındaydı.

Puck da öyleydi.

Görevde olmadığı zamanlarda Colt bu köpeği neredeyse her yere yanında götürüyordu. Son iki yıldır Morrie ve Dee, sonra da sadece Morrie ona bakıyordu.

Colt, Sully ve Lorraine ile Colorado'ya kayak yapmaya gittiğinde Puck.

Puck'ı seviyordum, bu yüzden Colt tatile gittiğinde, Puck'ın yanında olabilmek için Morrie'yi ziyarete gittim.

Puck harika bir köpekti.

Ve Morrie bana geçen hafta barda Puck'ın öldüğünü söylemişti. Belli ki Morrie Puck'ı benim kadar sevdiğimi bilmiyordu çünkü barın hemen arkasında, herkesin görebileceği bir yerde gözyaşlarına boğulduğumda Morrie şok oldu ve ne yaptığımı fark edip ofise dönerek Puck için özel olarak ağlamaya başladım.

Psikopat beni de görmüştü.

"Bunun davayla bir ilgisi var mı?" Warren'ın sorduğunu duydum. Colt'un, "Sanırım, evet," diye cevap verdiğini duydum.

"Bakabilir miyim?" Warren kibar davranıyordu ve ben de notun el değiştirmesini izledim.

Ama tek düşünebildiğim Colt'un köpeğini öldürdüğümdü. Kayıp kadınlar barlarda içerek hayatlarını tüketiyor; ezik pislikler muhtemelen kadınların

Louis'de yaşıyor; ve şimdi hiçbir canlıya zarar vermeyen, sadece koşulsuz sevgi veren ve mama ve aşı masrafları biraz fazla olan Alman çobanları - hepsi benim yüzümden gitti.

"Üzgünüm Colton ama bunu Bayan Owens'a göstermemiz gerekiyor," dedi Warren ve ben de ona döndüm, hareketlerim sanki eklemelerimin yağlanmaya ihtiyacı varmış gibi kasılmıştı. "Bu üzücü olacak," diye beni bilgilendirdi.

Ona "*Şaka mı yapıyorsun?*" diye bağırarak bir bakış attım ama konuşmadım. Sadece elimi kaldırdım ve notu aldım.

Yazılı olarak şöyle diyordu:

Köpek konusunda seni üzdüğüm için özür dilerim. Öyle olsun istememiştim. Seni incittiği gibi incittiği için mutlu olursun sanmıştım. Onunki en kötüsü olmalı.

*Öyle
olacak.
Senin
için.*

Okumayı bitirdikten bir saniye sonra kör oldum, kelimeler kağıttan silindi ve hiçbir şey göremedim.

Sonra Ajan Warren'a döndüm. "Televizyonda bir açıklama yapmalıyım, ona durmasını söylemeliyim. Bana yardım etmediğini söyle. Bunun beni mutlu etmediğini söyle."

Nowakowski adındaki profil uzmanlarından biri, "Eğer bunu yapmaya istekliyseniz, bunu değerlendiririz Bayan Owens, ancak şu anda medyayı bu konuda uyarmak istediğimizden emin değiliz" dedi.

"O zaman bir şekilde bir mesaj göndermem gerekiyor." Sesim yükseliyordu. "Beni mutlu ettiğini sanıyor. Ona durmasını söylemeliyim."

"Bayan Owens -" Nowakowski başladı.

"Beni izliyor. Kardeşim Puck'ın öldüğünü söylediğinde ağlamaya başladım... barda ağlamaya başladım. Beni izliyor. Görünür olmalıyım. Angie'ye, Puck'a yaptıklarını görmem lazım. Ona bana yardım etmediğini, zarar verdiğini göstermeliyim."

Ajanlar birbirlerine baktılar ve ben bir varlığın yaklaştığını hissettim ve bunun babam olduğunu tecrübelerimden biliyordum.

"Burada olmama gerek yok." Sesim hem yükseliyor hem de daha histerik bir hal alıyordu. "Burada yardım etmiyorum. Dışarıda olmam gerekiyor." Kapıları işaret ettim, kolum sert bir şeye çarptı, o şey Colt'un göğsüydü ama durmadım. "Beni görebileceği bir yerde olmalıyım! Beni görmesine ihtiyacım var -"

"Kızım, sakın ol," dedi babam, eli omzuma kıvrıldı. Biri bana iğne yapsa sakın olamazdım. Colt'un köpeğini öldürmüştüm.

Döndüm ve başımı arkaya eğdim. Üçüncü gün, üçüncü ağlama nöbeti Colt'u ceketinin yakasından tutup ayak parmaklarımın üzerinde doğruldum, gözlerimden düşen yaşları hissettim, anlık tuz nehirleri. Çok fazla su vardı, gözlerim açıldı ama onu seçemiyordum, tamamen bulanıktı.

"Özür dilerim. Çok üzgünüm. Puck'ı incittiği için çok üzgünüm. Çok üzgünüm"

Colt'un eli enseme dolandı, sabitliği ve sıcaklığı o kadar büyük bir şok yarattı ki konuşmayı bıraktım.

"Şubat, sorun yok," Colt'un sesi sessizdi, sadece benim için, sadece benim için.

Başımı salladım, bu hareket doğal değildi ve yanılttı, etrafımdaki her şey katledilirken ben yaşıyor ve hareket ediyordum. Gözyaşlarım hâlâ kontrolsüzdü, ellerim ceketinin içinde kıvrıldı ve onu salladım. "Öyle değil."

Ama değildi. Hiçbiri değildi.

"Feb -" diye başladı ama ben kendimi kaybettim.

Kendimi kaybettim çünkü sonunda hasta hayranımın onun son oyunu olarak gördüğü şeyi derinden kavradım.

Ve bu düşünce tahammül edilemezdi.

Colt'un ceketini sert bir şekilde çekerek yumruklarımı göğsüne indirdim ve "*Sana zarar vermek istiyor!*" diye bağırdım.

Sonra tekrar tekrar yaptım, bu beş kelimeyi tekrarlayan çığlıklarım bölündü, yumruklarım göğsünü yumrukluyor, ceketini taciz ediyordu, ta ki kolları bana dolanana, beni kendine çekene ve kollarımı bedenlerimizin arasına hapsedene kadar.

Başım hâlâ arkaya eğikti ve Colt hâlâ bulanıktı ve hapsedilmiş olsam bile hâlâ histeriktim. "*Sana zarar vermek istiyor!*"

"Burada onu sakinleştirebilecek nitelikte biri var mı?" Ajan Warren sordu ve ben dönmeye, Colt'un kollarından kurtulup yeni düşmanımla yüzleşmeye çalıştım ama Colt beni öyle sıkı tuttu ki sadece boynum büküldü.

"*Uyuşturulursam yardım edemem!*" Çığlık attım.

"Şubat, sakinleşmen gerek," dedi Colt kararlı bir şekilde.

Başım geriye döndü ve ona baktım, hâlâ göremiyordum ve ağlıyordum. "Köpeğini öldürdüm."

"Puck'ın ölümüyle hiçbir ilgin yok." "Köpeğini ben öldürdüm."

"Histerik biri," diye mırıldandı biri.

Boynum sesin geldiği yöne doğru büküldü ve "Birinin köpeğini öldürseydin sen de öyle olurdun!" diye kör bir çığlık attım.

Colt'un kolları o kadar sıkıydı ki nefesim ciğerlerimden çıkmaya zorlandı ve fısıltıyla şu sözleri söylediğini duydum: "Bebeğim, kes şunu. Köpeğimi sen öldürmedin."

Bebeğim, kes

şunu.

Bebeğim, kes

şunu.

Bebeğim, kes

şunu.

Yumuşak kelimeler kafamın içinde dönüp duruyor, tüm konsantrasyonumu alıyordu. O kadar ki, ayakta duracak halim kalmadı ve ağırlığımı Colt'a verdim, başımı eğdim ve göğsüne bastırduğım ellerimin üzerine koydum.

Bebeğim, kes , ne dediğini bilmiyorsun.

Bunu yıllar önce ondan ayrıldığımda söylemişti.

Bebeğim, kes şunu. ilişkinin nasıl olduğunu biliyorsun.

Bunu yıllar önce de söylemişti, Purdue'ye gittiğinde özgür bir ajan gibi davranması gerektiğini söylediğinde ve eğer bana geri dönerse o zaman bunun olması gerektiğini anlayacağımızı söylediğinde. Reddetmişti. Özgür bir ajan olmak istemediğini söylemişti. Benden başka kimseyi istemiyordu.

Bebeğim, kes şunu. Morrie anlıyor, ailen de anlıyor.

Bunu yıllar yıllar önce, beni ilk kez öptüğünde söylemişti ve ben çıldırmıştım çünkü o öpücüğü çok istemiştım ve olmasını istediğim her şeydi ve vaat etmesini istediğim her şeyi vaat ediyordu ama Morrie'nin, annemin ve babamın kızacağından endişelenmişim.

"Artık beni izlemesini istiyorum," dedim ellerime, gözyaşlarım hâlâ akıyordu ama artık ne sesim ne de gözyaşlarım yüksek çıkıyordu. Benim sözlerim de onunkiler gibi sadece Colt içindi. "Bana ne yaptığını görmesini istiyorum."

Colt'un kolları tekrar sıkılaştı. "Umurunda olmayacak, Feb, bunca yıldan sonra bir şey onu bu yola soktu ve artık geri dönemez. Ama sen bundan daha güçlü olmalısın, Sully'ye ve FBI'a yardım etmelisin ve sonuna kadar güçlü durmalısın." Kollarından biri bana dolandı ve eli enseme gitti, oramı sıktı ve ben de ona bakmak için başımı arkaya doğru eğdim, ona odaklanabildim ama yine de gözyaşlarımın arasından sadece göz kırpyordum. "Ve bir son olacak, söz veriyorum, Şubat, ve bu benim sonumla bitmeyecek. Onun yaptıklarının sona ermesiyle bitecek."

Başımı salladım, inandığım için değil, inanamayacak kadar korktuğum için. Başımı salladım çünkü onun inandığı açıktı.

"Puck için üzgünüm," diye fısıldadım ve kulağa aptalca ve kendimi toparlayamamışım gibi geldiğini biliyordum ama boynumdaki eli beni bir kez daha sıktı.

"Öyle olduğunu biliyorum. Ben de öyleyim."

Colt bunun aptalca olmadığını biliyordu, sadece herkesin yapacağı gibi üzgün olduğumu söylediğimi ve Puck öldüğünde ondan kaçtığım için bunu yapmadığımı biliyordu.

"Bu iş bitti, başka bir köpek almalısın" diye tavsiyede bulundum.

Ağzı hareket etti, nasıl olduğunu anlamadım ama bu öfke değildi. Başka bir şeydi, çekici, neredeyse büyüleyici bir şey.

"Bunu düşüneceğim."

Ağzından doğrudan gözlerinin içine baktım. "Güzel."

"Bayan Owens, devam edebilir miyiz?" dedi Ajan Warren arkamdan ve Colt bakışları tekrar bana dönmeden önce oraya baktı.

"İyi misin?" Colt bana sordu.

Hayır, iyi değildim. Bana kalan her iyi şey, Zafer Günleri'nin anılarında ya da bazen Morrie'nin beni güldürdüğü zamanlarda ya da çocuklarının ne kadar harika olduklarını gördüğümde ya da Meems'in keklerinden birini ısırdığımda ya da onun Al'a bunca yıl ve dört çocuktan sonra bile kıyafetlerini yırtmak ister gibi baktığını gördüğümde ya da Jimbo aptalca bir şey yaptığında Jessie'nin yüzünün yumuşamasını izlediğimde sıkışıp kalmıştı.

Benim için, hayatımı bir süre başkalarının iyi olmasıyla yaşadım.

Ama uzun zamandır ilk kez çoğu zaman bir sisin içinde yaşamaktan ve geri kalanında kendimi bok gibi hissetmekten bıkmıştım ve iyiyi de geri istiyordum, ama kendim için istiyordum.

"İyiyim," diye yalan söyledim.

Eli ve kolu gitti, kendi ayaklarımın üzerinde durdum ve bunu yapmaya o kadar konsantre olmuştum ki doğrudan uzaklaşmadım. Başımı arkaya eğip Colt'un gözlerinin içine bakmadan önce bir süre dengemi test ettim, nefes aldım ve sonra konferans salonuna geri döndüm.

Birisi bana taze bir kahve getirdi ve herkes yerine geçti.

"Şimdi belki de Bayan Owens, bu yeni kanıtın ışığında," Ajan Nowakowski papatya torbasını dikkatlice masanın üzerine koydu, sesi nazik ama araştırmacıydı, "Teğmen Colton ile olan ilişkinizi tekrar gözden geçirmeliyiz."

Gözleri üzerimdeydi ve dün Colt'un yaptığı gibi beni inceliyordu ve yaşamak için yaptığı işi göz önünde bulundurduğumda, görebileceği çok şey olduğunu düşündüm.

Bu yüzden, bu önemli olduğu için, Sully'ye bakmadan ve ortağının çenesini kapalı tutmasının mümkün olmadığını bilmeme rağmen Tanrı'ya dua ederek, "Alec Colton üç yaşından yirmi yaşına kadar hayatımdaydı. Kardeşim gibi değil, daha fazlası. Bunu herkes biliyordu, ailem, arkadaşlarımız, kasabadaki herkes. Ayrılığımız sürpriz oldu ve bazıları için hala öyle, o kadar büyüktü. Ondan ayrıldım ve neden ayrıldığım önemli değil, sadece ayrıldım. O benden ayrılmadı. Bu adam, her kimse, bunu umursamayacaktır. Ondan sonra raydan çıktım ve bu adam, her kimse, her şeyi bildiği gibi bunu da bilecek. Ve suçu Ale'ye atacak... Colt'a." Kahvemden bir yudum aldım, yutkundum, sonra derin bir nefes aldım ve devam ettim. "Mesele lise aşkları değildi. Lisede *sevgiliyken* bile daha fazlası vardı. Çok daha fazlasıydı, birçok insanın hayatında sahip olduğundan daha fazlasıydı. Bunu herkes de biliyordu. Ayrıca bir kez raydan çıktığımda asla geri dönemeyeceğimi de biliyorlardı. Eve döndükten sonra bile. Sanırım Colt'a bunu ödetmek istiyor, hatta Colt'un hatası olmadığı halde beni götürdüğü için ödetmek istiyor. İşte bu, hikâye bu. Colt'la sahip olduğumuz şeyin ne kadar büyük olduğunu ya da hayatınızdaki o kadar büyük bir şeyin yok olup gitmesinin ne kadar acı verdiğini ya da bir zamanlar onun doldurduğu yerin ne kadar boş olduğunu ya da o boşluğu dolduracak bir şey bulmanın ne kadar imkânsız olduğunu anlatacak kelimeler yok ama herkes kendimi boşa tükettiğimi bildiği için, bu adamın da bildiğinden şüpheleniyorum." Arkama yaslandım ve sözümü bitirdim, "Bu kadar."

Herkes sessizdi. Sully'ye şöyle bir baktım, dizlerine bakıyordu.

"Teğmen Colton şanslı bir adamdı," dedi Ajan Nowakowski nazikçe ve gözlerim ona kaydı. Hâlâ beni inceliyordu ama şimdi gözleri de sesi kadar nazikti.

"Hiç kuşkunuz olmasın efendim," diye cevap verdim, "Alec Colton asla şanslı olmadı. Bu dünyaya tanıdığınız en şanssız orospu çocuklarından biri olarak geldi ve sahip olduğu her şey için kıcını yırtarak çalıştı."

Sesimin ne kadar gururlu, ne kadar öfkeli çıktığına dair hiçbir fikrim yoktu ama göz ucuyla Sully'nin başını kaldırdığını gördüm ama dikkatimi onun üzerinde tutan şey Ajan Nowakowski'nin bir sonraki söylediği idi.

"Şubat, eğer bunun doğru olduğunu düşünüyorsanız hata sizindir."

Yüksek bir yankılanma sesi duydum, sanki küçük bir nem damlası kuru, oyuk bir çukurun dibine sığıyormuş gibi.

Neredeyse sesin kaynağını bulmak için etrafıma bakacaktım ki, sesin içimden geldiğini ve onu duyan tek kişinin ben olduğumu fark ettim.

* * * * *

Colt J&J'ye girdi, saat erkendi ama görevde değildi. Federaller ve Sully hâlâ çalışıyorlardı ama İstasyon'daki olaydan sonra zaten az olan "danışmanlık kapasitesi" iyice azalmıştı.

İstasyondan kaçmasının bir başka nedeni daha vardı ve o da Sully'nin o gün ona "Şubat'ın o odada söyledikleri" hakkında konuşmaları gerektiğini muhtemelen bir düzine kez söylemiş olmasıydı.

Görünüşe göre herkes onu ve Şubat'ı tartışmak istiyordu, Susie, Jack, Morrie, Sully.

Sully'ye gelince, Feb'e karşı dürüst olmak gerekirse, Colt paylaşmak isteyip istememenin onun seçimi olduğunu düşünüyordu. Sully'nin ne söylediğini bilmek isterdi, bunda hiç kuşku yoktu, ama bunu ona söylemeyi o seçmeliydi.

J&J's'e girerken büyük olasılıkla kızartma tavaından doğrudan ateşe atlayacağını biliyordu. Ama Feb, Puck'a olanları duyduğunda barda ağladığını söylemişti ve bu da katilin onu ağlarken görmek için barda olduğu anlamına geliyordu ve bu nedenle Colt J&J'de kalabalığı inceleyecekti.

Cuma gecesi idi ve J&J's her cuma olduğu gibi tıklım tıklımdı. Darryl ve Jack barda çalışıyordu, Feb ve Ruthie, Morrie ve Feb'in her sabah paspas ve temizlik için gelen Fritzi dışındaki tek çalışanı, ikisi de masaların arasında içki dağıtıyordu.

Morrie hiçbir yerde görünmüyordu.

Feb başını kaldırdı, onu gördü ve yüzlerce müşteriye yaptığını gördüğü gibi çenesini eğdi, merhaba dedi, sözsüz olarak "Size ne getireyim?" veya "Bir tane daha ister misiniz?" diye sordu.

Colt tam olarak o sabah, hatırlayabildiğinden beri ilk kez çenesini eğmeyi reddettiği zaman hissettiği gibi hissetti. Ona ilk kez Colt dediğinde hissettiği gibi hissetti, defalarca yapmasını söylediği ama sonunda yaptığında nefret ettiğini fark ettiği bir şeydi bu.

Bir şey fırlatmak istedi.

Ama bunun yerine çenesini eğdi ve tepkisini gizledi, tıpkı bir gün önce banyoda ona Alec dediği ve artık paylaştıkları tek iyi şeyi ellerinden aldığı için bu kadar büyük bir ahmak olduğu için kendini tekmelediği gibi.

Ya da o öyle sanıyordu.

O sabah çene eğimini reddettikten sonra, davadan alındığına dair küçük bir tıslama nöbeti geçirdi. Colt bunu Federallerin kendisine hakaret ettiğini düşündüğü için mi, yoksa davada çalışmasını istediği için mi ya da her ikisi için mi yaptığını bilmiyordu. Kadının "O iyi bir polis," dediğini kafasının içinde tekrar tekrar duyuyordu ve bu ses çok hoşuna gidiyordu ama bunu inkâr edemezdi.

Ayrıca, köpeğinin ölümü bir yana, onun yaralanma ihtimaline verdiği tepkinin, eski kocası için döktüğü gözyaşlarından çok daha büyük olduğu da inkâr edilemezdi. Onu sakinleştirmeleri gerekeceğini düşünmüşlerdi, lanet olsun, o da öyle düşünmüştü. Tamamen kontrolden çıkmıştı.

Ama *onun* kendisini sakinleştirmesine izin vermişti. Ne babası, ne annesi, ne de kendisi kendini toparlayabilmişti. Colt yapmıştı.

Feb kendini kaybedebilirdi. Annesinin öfkesi onda da vardı, her ne kadar sakin olsa da, ama daha da kötüsü, o da tıpkı annesi gibi duygusaldı. Hem Feb hem de Jackie en ufak bir provokasyonda haklı bir öfkeye ya da teselli edilemez gözyaşlarına boğulabiliyordu. Jack'in Jackie'ye yaptığı gibi, Colt da o günlerde Şubat'ı sakinleştirebilen tek kişiydi.

Ve gün, yine yapmıştı.

Ve son olarak, artık onun gözlerinden ya da dokunuşundan kaçmıyordu. O sabah, yaşadığı dramdan ve Colt'un kendisini toparlamasına yardım etmesinden sonra, Colt'un kollarına girmiş ve yeni bir köpek alması gerektiği hakkında konuşmaya başlamıştı. Warren o anı böldüğünde Colt'un elleri adamın boynunu sıkmak için kaşınmıştı. Ama Colt sonunda Feb'in gitmesine izin verdiğinde, uzaklaşmadı, mesafe koymadı. Yakın durdu ve uzaklaşmadan önce adamın gözleriyle buluştu.

Bunların ne anlama geldiği ya da bir anlam ifade edip etmediği hakkında hiçbir fikri yoktu ve bu sadece onun gerçekten boktan bir durumla başa çıkma yöntemi idi. Ona yol gösterecek ve bekleyecekti.

Yapmayacağı şey Sully, Jack ya da Morrie'nin bunun üzerine işemesine izin vermektir. Eğer bu karmaşadan iyi bir şey çıkarsa, ikisi arasında bir yumuşama olursa, bunu kabul edecek ve kimsenin üzerine işemesine izin vermeyecekti.

Hayatta olmaz.

Barın sonundaki taburesine kaydı ve odayı taradı. "Görevde değil misin?" Jack sordu ve Colt başıyla onayladı.

Biranın kapağından çıkan tıslamayı ve şişenin önüne düşerken çıkardığı gümbürtüyü ve o ana kadar Jack'in "Görevde değil misin?" diye sormasını ve ardından gelen tıslama ve gümbürtüyü ne kadar özlediğini unutmuştu.

Ailenin tekrar bir araya gelmesi berbat bir şeydi ama bir arada olmalarından memnun olduğunu da inkâr edemezdi.

"Morrie nerede?" Colt, Feb'in bir barda oturmak için fazla genç görünen çocuklarla dolu bir masayla konuşmasını izlerken sordu.

"Üç saat önce gelmeliydin, Üçüncü Dünya Savaşı'nı kaçırdın," Jack'in eğlenerek verdiği cevap Colt'un gözlerini ona çevirmesine neden oldu.

"Üçüncü Dünya Savaşı mı?" Colt gülümseyen Jack'e sordu, Jack'in hoşgörülle gülümsemesine mi yoksa bu hoşgörülü gülümsemenin kızını hedef almasına mı daha çok şaşırdığından emin değildi.

Jack son yirmi yıl boyunca çenesini kapalı tutmuştu ama Colt, Feb'in onun kınamasını hissettiğini biliyordu. Biliyordu çünkü bunu kaçıramazdı, herkes görüyordu. Jack kızını seviyordu, hep sevmişti, hep sevecekti. Bir zamanlar babalar ve kızlarının olması gerektiği gibi yakındılar. Feb Jack'in küçük kızıydı, Susie gibi babasının küçük kızı değildi, Jack ve Feb'in sahip oldukları şey özeldi ve çok güzeldi.

Ama Jack onun Colt'tan ayrılmasını ve ardından gelen davranışlarını, evliliğini ve kaçışını, kurduğu aileye karşı kişisel bir hakaret olarak algıladı. Jack'in tarzı bu olduğu için onu ve kararlarını kabul etmişti ama onlardan hoşlanmıyordu ve hoşlanıyormuş gibi de yapmıyordu. Colt onun kızına gülümsediğini, onunla birlikte güldüğünü görmüştü ama o hoşgörülü gülümsemeyi yirmi yıldır görmemişti.

Colt'un bakışları şimdi tepsisini kolunun altına sıkıştırmış olan ve çocuğun ehliyetlerinden birini inceleyen February'e kaydı. Kadının bir şeyler söyledikten sonra başını ona doğru eğmesini izledi. Çocukların hepsi barın loş ışıklarında solgunlaştı ve rahatsız bir şekilde ona baktılar, bazıları bunu yapmak için sandalyelerinde döndüler. Feb başka bir şey daha söyledi ve hemen ceketlerini kaptılar, sandalyelerinin ayakları umutsuzca yere sürtünüyordu, ses müzikten duyuluyordu. Onların aceleyle ayrılışı sırasında Feb el konulan ruhsatı avucuna vurdu, gözleri babasına gitti ve onları yuvarladı.

Colt'un nefesi kesildi.

Jack kahkahayı patlattı.

Feb her zaman gözlerini devirirdi. Dünya, Feb'in gözlerini devirmeye değer bulduğu aptalca şeyler yapan aptallarla doluydu, çoğunlukla da kendi yaptığı aptalca şeyler.

Onun kendine ve başına açtığı tüm belalara her zaman bayılmıştı çünkü içine girebildiği tüm yaşamı emmeye çok hevesliydi. Aptalca, çılgınca ya da utanç verici bir şey yaptığında asla yüzü kızarmaz, sadece gözlerini devirir, başını geriye atar ve gülerdi.

"Sanırım Feb o gençlere hizmet etmediği için bizi kapatmayacaksınız memur bey," dedi Jack, sesi kıkırdarak titriyordu. "Sahte kimliklerinizi gösterip içki dükkânlarına, barlara ve belaya bulaşmak için bu kadar pratik yapmanız iyi oldu. Demek ki Morrie ve Feb onları bir mil öteden fark edebiliyor."

Colt dinliyordu ama Feb'in başka bir masaya geçmesini, çenesini kaldırıp onlara bir merhaba-ne-getirebilirim-cha demesini izliyordu.

"Üçüncü Dünya Savaşı..." Jack, Colt'un dikkatini tekrar çekerek, "Şubat Morrie'nin eve taşındığını öğrendiğinde oldu. Nedenini bilmiyor, bunun bir uzlaşma denemesi olduğunu düşünüyor. Üç saat önce Morrie'ye eve gitmesini, artık tam zamanlı çalışan karısına akşam yemeğinde yardım etmesini, bulaşıkları yıkamasını, çocuklarına ev ödevlerinde yardım etmesini ve *sonra* yatmasını, sonra da buraya gelebileceğini söyledi." Colt bunun iyi bir tavsiye olduğunu düşündü ve Jack konuşmaya devam etti. "Morrie ona çocuklarının on ve on iki yaşında olduğunu ve yatmak için yardıma ihtiyaçları olmadığını ve Dee'nin çocukluğundan beri bulaşıkları yıkadığını söyledi." Colt bunun çok aptalca bir yanıt olduğunu düşündü ama Jack devam etti. "Şubat aklını kaçırdı, ona ahmaklığı bırakıp evine, ailesinin yanına dönmesini söyledi." Colt bunu görmüş olmayı diledi. "Morrie ona Cuma olduğunu ve yoğun bir Cuma gecesinde bu barı terk etmesinin mümkün olmadığını söyledi." Colt keşke burada olup arkadaşının kışına tekneyi basabilseydi diye düşündü. "Feb ona bir seçeneği olduğunu söyledi, ya müşterileriyle ilgilenecek ya da ailesini koruyacaktı."

Jack konuşmayı bıraktığında Colt, "Başka seçeneğim yok," dedi.

"Evet," diye sırttı Jack ona. "Morrie bu yüzden burada değil." Jack'in bakışları kızını aradı ve tekrar konuştuğunda sesi daha yumuşaktı. "Feb'in uzun zamandır böyle davrandığını görmemiştim." Sözlerini bitirdiğinde Colt'a bakmadı. "Görünüşe göre bu durum onu biraz korkutmuş. Bunu yaptığı için o şerefsize teşekkür etmeyeceğim ama yine de memnunum."

Colt sessizliğini korudu ama bunu birasını çekerek .

Jack o anda dikkatini Colt'a çevirdi. "Bana öyle geliyor ki bu işten bir çıkar elde edebilirsin evlat ve yüz mil yarıçapındaki bir alanda hiç kimse bunu elde ettiğin için seni suçlayamaz."

Colt birayı bıraktı ve ağzını açtı ama Jack ellerini teslim olma jestiyle havaya kaldırdı.

"Tüm söyledığım bu. Artık bir erkeksin, nasıl uygun görürsen öyle oynarsın."

Colt Jack'in gözleri Colt'un omzunun üzerinden geçti ve Colt'un sırtındaki bir şeyi takip etti.

Colt döndü ve Feb'in çubuğun menteşeli kısmını kaldırıp kayarak arkasına bıraktığını gördü.

Gözleri Colt'unkilere takıldı ve arkasını dönmeden önce, "Hey," dedi. Yeni bir tane daha.

Hiç selam vermedi, "merhaba" bile demedi.

Sonra arkasını döndü ve bardan aşağı doğru yürüdü. Colt'un gözleri kızın kışını takip etti. Sonra kendisine sırtırken yakaladığı Jack'e kaydılar.

Aman Tanrım.

Colt ona sessizce, "akıllıca değil, ihtiyar," dedi.

"Benim yaşım mı? Elimde kalan tek şey umut," diye karşılık verdi Jack ve bara doğru yöneldi.

Jack çok boktan biriydi. Adamın her şeyi vardı.

Colt birasını yudumlarırken barı taradı, müşterileri listeledi, onlar hakkında bildiklerini zihninde gözden geçirdi ve Feb'in herhangi birini suçlamadaki tereddütünü anladı. Oradaki herkesin çoğunu tanıyordu. Bunların çoğunu hayatı boyunca tanımıştı.

Birkaç serseri vardı. Jack bir motorcuydu, Colt onu tanıdığından beri bir hawg'u vardı. Ön camında "motorcu dostu" tabelası vardı. Harley kardeşlerinin gelip rahatlamalarını, bılardo oynamalarını ve evinde birkaç kadeh içmelerini severdi.

Morrie ve Feb geleneği sürdürdüler.

Morrie'nin bir Fat Boy'u vardı ve Feb'in muhtemelen tek bir mağazada satılandan daha fazla Harley Davidson tişörtü vardı. Arkada, yakanın altında, eğer saçlarını yukarı kaldırırse ya da yazın veya geceleri çok yoğun olduğunda başının tepesinde bir düğüm veya at kuyruğu , son on beş yılının hikayesini orada çıplak bir şekilde görürdünüz. Harley tişörtlerinin yakasının altındaki küçük bir çıkartmada, tişörtün hangi şehirdeki hangi mağazadan ve hangi eyaletten geldiği belirtilirdi. Ülkenin dört bir yanındaki Harley mağazalarına gitmişti. Harley altın üçgeninden, Deadwood'dan, Rapid City'den ve hepsinin büyükbabası Sturgis'ten birkaç tane vardı. Geçen gece bir tane giymişti ve bu gece üzerinde Sturgis Motosiklet Rallisi tişörtü vardı, asker yeşili kumaşının göğsünde çiçeklerle birbirine bağlanmış sırttan kafatasları .

Bu geceki gerdanlığında uzun kahverengi boncuklar vardı.

Adamın gözlerini üzerinde hissettiğinde dört kişi aşağıdaydı.

Başını kaldırdı ve çenesiyle birasını işaret etti. "Bir tane daha ister misin?"

Bu alışılmadık bir şey değildi. Son iki yıldır pek dostça davranmamış olabilirdi ama bir barı vardı ve ona bir bira getirmişti.

"Evet."

Yaklaştı, buzdolabından bir bira aldı, barın altındaki şişe açacağına soktu ve kapağını çıkardı. Şişeyi adamın önüne koydu ve eski şişeyi kaldırıp dibinde dönen tortulara bakarak onu şaşırttı. Sonra da pratik bir kolaylıkla şişeyi uzun, ince, gri plastik cam geri dönüşüm kutusuna fırlattı.

Gözleri onunkilere geldi. "Jack Chaser?"

Bu alışılmadık bir *durumdu*. Ona bir bira getirmiş olabilirdi ama eskisini kaldırmamıştı ve konuşmayı hiçbir şekilde ilerletmemişti.

"Bu gece kendimi yeteneklerimi koruyormuş gibi hissediyorum," dedi ona.

Başını salladı, bakışları başka yöne kaydı. "İyi karar. Federaller şehirde. Sapık serbest dolaşıyor. Yetenekler iyi olurdu."

İsa. *Kimdi* bu kadın?

O daha ne olduğunu anlayamadan, "Fikrini değiştirirsen seslen. Bu gece annem ve babamın karavanında onlarla kalacağım. Canın bir şeyler içmek isterse babam seni arabamın arkasına bindirir."

Kadın uzaklaşmaya başladı ama adam adını söyleyerek onu yakaladı.

Kadın adama döndü ve adam "Neden karavanda kalıyorsun?" diye sordu.

Ona baktı ama yine gözlerini kaçırdı, ama bu kez karanlıkta ışıldadıklarını görmeden önce değildi.

"Jimbo'nun kedilere karşı biraz alerjisi var. Uyandığında gözleri keçeleşmiş, deli gibi hışırıyor." Bu haber karşısında mizahını gizledikten sonra ona dönüp şöyle dedi: "Jessie Jimbo'yu kovmak istedi ama bir psikopatın elinde saç spreyi kutularından biri ve çakmak olan iki kadından korkmayacağını . Wilson ve ben bir süreliğine evsiz kaldık. Karavanda kalacağız."

Colt bunu komik bulmadı.

"Tanrım, Feb, sadece yanıma taşın."

Niyeti komik olmak olmasa da Feb'in yüz ifadesi onun da kendisini komik bulmadığını gösteriyordu.

"Colt -"

Onun sözünü kesti. "Tartışmak için bir neden yok."

Ona doğru bir adım attı ve sesini alçalttı. "Paçayı kurtardın. Dee ile işler yolunda gider ve bu uzlaşma bir geceden fazla sürerse annem, babam ve ben Morrie'nin evine taşınacağız."

"Jack hakkında ne hissettiğimi biliyorsun ama o artık genç bir adam değil."

"Belki değil ama aptal da değil. Bir şey olursa ne yapacağını bilir."

"Bir polisin ne yapacağını bileceği gibi değil."

Başı sorusuyla ve giderek artan sabırsızlığıyla birlikte eğildi. "Ne kadar endişelenmem gerektiğini düşünüyorsun?"

"Yok, sen benimle kal."

"Colt, benden *hoşlanmıyorsun* bile. Neden senin yanına taşınayım ki?"

"Senden hoşlanmadığımı kim söyledi?"

Adam omuzlarını itmiş gibi bir ayağı üzerinde geri adım attı ve yüzünde sanki adam sürpriz bir saldırı gerçekleştirmiş gibi bir ifade vardı.

"Şubat -" Colt başladı.

"Şubat! Kadın, burada bir içki içmek için ne gerekiyor?" Sheila Eisenhower barın diğer ucundan bağırdı, kendisine hafif bir hakaretle bakan Joe-Bob'un yanında duruyordu ve büyük olasılıkla Joe-Bob'un akşam uykusunu bölmüştü.

"Onu yakaladım," diye seslendi Jack ve aceleyle barın diğer ucuna doğru ilerleyerek, sersemlemiş Tony Mancetti'yi, Jack'in Sheila'yı susturmak ve Feb ile Colt'a konuşmaları için zaman kazandırmak için aceleyle barın üzerine bıraktığı yarım çekilmiş bira bardağına bakarken bıraktı.

Feb, Tony'ye doğru ilerlerken, "Zekice, sadece zekice," diye mırıldandı.

"Feb, konuşmamız daha bitmedi," dedi Colt, sesi kısa ve kesikti.

," diye atıldı Feb omzunun üzerinden ve Tony'nin birasına doğru hızla ilerledi.

Colt kendi birasından öfkeyle bir yudum aldı, çünkü şişenin serinliği şu anda Sheila Eisenhower'ın boynunu sıkmak için duyduğu kaşıntıyı yatıştırıyordu.

Feb sonraki yirmi dakika boyunca ona yaklaşmadı ve Colt elindeki tek kartı oynadı.

"Jack!" diye seslendi ve Jack onu duyduğunu belirtmek için başını Colt'a doğru salladı, Ruthie için doldurduğu siparişi bitirdi ve Colt'a doğru yürüdü.

"Bu gece seninle karavanda kalabilir ama Feb'i, seni ve Jackie'yi yarın gece yanımda istiyorum."

"Evlat, ikinci yatak odan ıvır zıvırla dolu ve Jackie'ben geçen Noel'de senin çekyatında yattık. Sana bunu söylemekten nefret ediyorum evlat, ama bu topaklı."

"Karavanı dışarı çek ama Feb içeride."

Jack dudaklarını birbirine bastırarak, "Dün kız arkadaşımın uykusuzluk sorunu olduğunu öğrendim ve tekrar edeyim, çekişin topak topak olmuş," dedi.

"Üzerinde uyurken onu çıkarmayacağım."

Jack'in gözleri . "Feb'e yatağını mı veriyorsun?"

"Elinde balta olan bir adam eve gelirse, Feb'in kanepede oturmasını istemem."

Jack ona öyle bir bakış fırlattı ki, Colt Jack arkasını dönmeden önce onu yakaladı.

Colt bu bakışı Jack'ten hayatında pek çok kez görmüştü. Futbol maçlarından sonra. Jack'in kızını götürdüğü dört baloda. Colt Purdue'dan mezun olduktan sonra. Jack onu ilk kez polis üniforması içinde gördüğünde. Onu dedektif yaptıkları gün.

Karnında taşıdığı ağırlık giderek hafifledi. Jack ona baktı.

"Bundan hoşlanmayacak."

"Fazla seçeneği yok." Jack sırtıttı. "Bir kediyle birlikte geliyor."

Bu hiç de hoş bir ihtimal değildi. Colt sadece bir köpek insanı değildi, kedileri de pek sevmezdi.

" çekilirse derisini yüzmem."

Jack başını arkaya atıp öyle yüksek sesle güldü ki, barın aşağısında yere düşmüş bir havluyu almak için eğilen February başını çevirip onlara baktı. Çok uzaktaydı, ışık çok loştu, Colt yüz ifadesinin endişeli mi yoksa kızgın mı olduğunu anlayamadı.

Muhtemelen ikisi de.

Jack hâlâ kıkırdayarak, "Bir şey ," dedi.

"İstediğin kadar al ama onu evime sok."

Jack ona bir sırtıma daha fırlattı ve Colt bundan sonra söyleyeceği şeyden nefret etti ama işinin bir parçası da böyle şeyler söylemekti. Bunu yapmaktan hiç hoşlanmıyordu ama değer verdiği insanlara karşı yapmaktan hiç hoşlanmıyordu.

"Bu konuda çok rahat olma Jack. Profilciler adamın profilini çıkardı. Onu evimde istiyorum çünkü güvende değil. Sana ne duyuyor musun?"

Jack anında ayıldı ve eğildi. "Seni duydum, söyleyecek daha çok şeyin var mı?"

O da öyle söyledi. "Onun yaşlarında, muhtemelen bizimle aynı okula gitti. Son derece zeki, organize ve saplantılı. Cinsel bir sapkın. Muhtemelen iyi bir işi var ve iyi yapıyor. Muhtemelen onu tanıyor. Muhtemelen, zeka seviyesiyle, kimsenin onun kadar zeki olduğunu düşünmüyor.

Onu yakalamak ve sapıklığını gizlemekte çok iyi. Onun dikkatini çekmek istiyor. Kız hedefin dışına çıktığında, hoşuna gitmeyen bir şey yaptığında, örneğin benim yanıma taşındığında, odak noktası ona yanlış yapanlardan, onun kendisine yanlış yaptığını düşündüğü şeye kayabilir. Bu bir profil, kesin değil ama bu adamlar işlerinde iyiler ve söylediklerini dinlememek aptallık olur."

"Belki de senin yanına taşınmamalı."

"Belki değil, ama onun başka bir yerden memnun musun?" Jack onun ne demek istediğini anlamıştı Colt da bunun Jack'in yüzünde yazılı olduğunu gördü.

Colt ona, "Yirmi yılı aşkın bir süredir kafayı ona takmış durumda," diye hatırlattı. "Onu harekete geçiren bir şey oldu ve bu kızın eve gelmesi değildi. Onun yaşlarında, iyi bir işi, iyi bir geliri olan, akıllı, başına bir şey gelmiş, mesela işten çıkarılmış, karısı onu terk etmiş, herhangi bir şey duyarsan bana haber ver, ben de Sully'ye haber vereyim."

"Karısı mı?"

"Sapıklığını saklamakta iyidir, Jack. Adam evli, kadının hiçbir şeyden haberi olmaz."

"Tanrım."

"Yarın gece onu evime getir ve bu gece tek gözün açık uyu."

"Hiç uyuyacağımı sanmıyorum, evlat."

"Ben de uyumazdım."

"Bu pisliği yakalayacaklar mı?"

"Onu yakalayacaklar ama sadece yakalanana kadar durmayacağını için."

"O kadar çok düşmanı yok Colt. Aslında sadece bir tane var ve o da çoktan öldü."

"Onları uyduracak."

"Tanrım."

Colt bitirmeye karar verdi. "Bunun ne olduğunu düşündüğünü biliyorum Jack, ama öyle değil. Sadece ailemi güvende tutuyorum."

Jack tamamen ona döndü ve gözlerinin içine baktı. "Söylediklerini dinle evlat. Az önce söylediklerin bana bunun *tam olarak* düşündüğüm şey olduğunu söylüyor."

Colt'a cevap verme fırsatı vermeden uzaklaştı ve Colt kendini Jack ile Febin uzak durduğu barın sonunda buldu ve bir biraya daha ihtiyacı vardı.

Beş dakika sonra Darryl çubuğun menteşeli kısmını kaldırdı ve içeri girdi.

"Bana bir bira getirir misin, Darryl?"

"Tamamdır patron," dedi Darryl, bir bira çıkardı, Colt'un önüne koydu ve çevirmeden kapağını kapatmadan uzaklaştı.

Colt, bu adamdan gerçekten kurtulmaları gerektiğini düşünerek Darryl'in uzaklaşmasını izledi. Darryl için iki kere iki dört etmiyordu.

Barın üzerine uzandı, altındaki şişe açacağını kullanmak için çevirdi ve tekrar yerine oturduğunda Amy Harris'in ona doğru ilerlediğini gördü.

Bu, omurgasına bir ürperti gönderdi.

Amy'yi otuz yıldır tanıyordu; okulda Feb'le aralarında idi.

Çok güzel ve minyondu ama her zaman acı verici bir şekilde utangaç olmuştu. Liseyi bitirmiş ve J&J'nin karşısındaki bankada veznedar olarak işe girmişti. O zamandan beri o işi yapıyordu, asla yükselmedi, asla ilerlemedi. Ne kadar güzel olursa olsun, Colt'un kadarıyla hiç erkek arkadaşı olmamıştı, zaten Colt da Amy'ye pek ilgi göstermiyordu. Aslında, otuz yıldır onunla aynı kasabada yaşamasına rağmen onu nadiren görüyordu. Onu bakkalda, postanede, caddede araba kullanırken görüyordu ama sık sık değil.

Onu J&J'de hiç görmemişti.

Başını çevirip barın aşağısına baktı ve Colt onun gözlerini takip etti.

Bir yandan bir motorcuyla konuşurken bir yandan da ona içki dolduran February'e bakıyordu.

Bu soğukluk tüm gövdesini kaplayacak şekilde yayıldı ve kilitlendi. Amy'ye dönüp baktığında, Amy çok yakındaydı.

"Burada... oturan var mı Colt?" diyerek yanındaki tabureyi işaret etti ki bu iyi bir şeydi çünkü o kadar sessiz konuşuyordu ki Colt onu zar zor duyabiliyordu.

"Otursana," diye davet etti ve kadın yapmadan önce tereddüt etti.

Çantasını barın üzerine koymadan önce gözleri Şubat'a kaydı ve ellerini düzgün bir şekilde yerleştirmese ne yapacaklarından korkuyormuş gibi katladı.

"Nasıl gidiyor Amy?"

Kadının sorusu karşısında vücudunun gerildiğini ve ona bakmak için yavaşça boynunu çevirdiğini gördü.

"İyi değil," dedi, yine o kadar sessiz konuşuyordu ki Colt onu zar zor duydu.

"Nedenmiş o?"

Başı hafifçe sarsıldı ve gözlerini açmadan önce kapattı ve onun yakalayamadığı bir şey fısıldadı.

"Yine mi geldin?"

Boğazını temizledi ve daha yüksek sesle "Angie" dedi.

"Angie. Evet," diye cevap verdi Colt, gözlerini ondan ayırmadan, onunkiler çantasına bakmak için hareket etmişti.

"İnsanların uzak duracağını düşünmüştüm," dedi ve elini kaldırdı, yaralı bir kuş gibi havada garip bir şekilde çırpındı, sonra tekrar çantasına bıraktı, yaralı kuş aşağıdaydı, "buradan." Barın etrafına göz gezdirdi ve gözleri tekrar onunkilere kaydı, sonra ellerini tekrar çantasına bıraktı ve sözlerini bitirdi.

"Sanırım yanılmışım."

"Neden uzak duracaklarını düşündün?"

"Bilmiyorum. Sadece yaptım. Angie."

"Angie'yi tanıyor musun?"

Omuz silkti ve sonra bakışları adamın göğsüne kaydı. "Bankamızda bir hesabı vardı. Her Cuma işten sonra benim istasyonuma gelirdi." Tekrar omuz silkti ve çantasına baktı. "Ona karşı iyiydim, diğerleri de olabilirdi..."

Sesi uzaklaştı, söylenmeden bırakılan kelimelerin söylenmesine gerek yoktu.

Vücudu aniden sıçradı ve biraz daha yüksek sesle, "Her neyse, Morrie ve Feb'e desteğimi göstereyim, barlarına gelip bir şeyler içeyim diye düşündüm. Ama sanırım herkes aynı şeyi düşündü."

"Her Cuma böyle oluyor."

Gözleri onunkilere takıldı ve şaşkınlığını ya da deneyimsizliğini gizlemeye çalışmadı. "Gerçekten mi?"

Colt'un elinden bir şey gelmiyordu. Doğru şeyi yapmak isteyen zararsız, utangaç bir münzeviydi ve muhtemelen bunu yapmak için kozasını terk edip dışarı çıkması her şeyini almıştı.

O da ona sırtıarak "Gerçekten mi?" dedi.

Kızın gözleri adamın yüzünden uzaklaşıp başka bir şeye takıldı ve adam kızın solgunlaşmasını izledi.

Onun bakışlarını takip etti ve Şubat'ın barın yarısına kadar inmiş, vücudu buzla kaplanmış gibi ikisine baktığını gördü.

Ama yüzündeki ifade çiğdi, o kadar çiğdi ki tanık olmak zordu.

"Gelmemeliydim," diye fısıldadı Amy, sesi aceleci ve telaşlıydı şimdi, hatta korkmuştu ve Colt'un başı ona doğru sallandı.

"Ne?"

"Şubat... bana burada ihtiyaçları yok. Ben eve gideyim."

O tek bir hece bile söyleyemeden taburesinden kaydı ve kalabalığın arasından ilerledi.

Colt bir anda onu unuttu ve Şubat'a baktı.

Dönmüştü ve şimdi ayakta duruyordu, barın arkasındaki raflara bakıyordu, iki eli de yukarıdaydı, dirsekleri bükülmüştü. Saçlarını kaldırmış, başının arkasında yüksekte tutuyordu, ağır dökülüğü ellerini gizliyordu.

Hareket etmiyordu.

Colt bekledi ama kadın ne bir şişeye ne de bir bardağa uzandı. Sadece raflara baktı, hareketsizdi.

Jack kızına bakmadan, "Feb, sevgilim, tekila," diye seslendi.

Feb hâlâ hareket etmiyordu.

"Ne oluyor lan?" Colt onun hareketsiz kalışını izlerken mırıldandı.

Sonra gövdesinde buharlaşan o ürpertinin geri geldiğini ve göğsünü tırmalamaya başladığını hissetti. Ayağa kalktı, barı menteşelerinden geri çekti, etrafından dolaştı, aşağı indirdi ve Şubat'a doğru ilerledi.

Tüm vücudu sarsılmadan önce bir eli dirseğindeydi, kollarını indirdi ve ona döndü.

"İyi misin?" diye sordu.

Gözlerini kırpmadan adamın yüzüne baktı.

"Feb, seninle konuşuyorum." Parmakları hâlâ kızın dirseğine dolanmıştı ve onları orada sıkı.

"Ne?" diye sordu.

"İyi misin?"

Trans halinden çıktı, çenesini indirdi ve uzaklara baktı, aynı zamanda kolunu dirseğinden bükerek kaldırdı ve adamın elinden kurtulmaya çalıştı.

Parmaklarını daha da sıkı.

Başını kaldırmadan önce adamın eline baktı. "Ben iyiyim." "Seni korkutan bir şey mi var?"

"Kedi mezarımın üzerinden geçti."

"Mezarınızın üzerinden kedi geçer, ürperirsiniz ve devam edersiniz, donup kalmazsınız ve transa geçmezsiniz."

"Transa geçmedim," diye yalan söyledi.

"Burada bir şeyler mi ?" Jack Colt'un arkasından sordu. "Bir şey Şubat'ı korkuttu," diye yanıtladı Colt.

"Hiçbir şey beni korkutmadı," diye yalan söyledi Feb yine.

"Bir şey onu korkuttu mu?" Jack, Feb'i yalan söylediğini anlayacak kadar tanıyordu. "Beni hiçbir şey korkutmadı!" Feb'in sesi giderek yükseliyordu.

"Sadece unuttum

bir dakikalığına ne yaptığımı hatırlamıyorum."

"Mezarının üzerinden bir kedi geçti sanıyordum," dedi Colt ona yalanını itiraf ederken. "O da öyle," diye karşılık verdi.

"Hangisi kızım?" Jack sordu.

Feb kolunu Colt'un elinden çekip aldı, bir adım geri çekildi ama şimdi öne doğru eğilerek yüksek sesle, "İkiniz *de geri çekilin!*" diye bağırdı.

Sonra onları itti, barın sonuna doğru koştu, girişi menteşelerinden fırlatarak açtı, barın üzerine yıkıldı ve yüksek bir ses çıkararak barı salladı ve Colt'un birasını da beraberinde götürdü.

Tüm bunları görmezden gelerek ofisin kapısını açtı ve arkasından çarparak kapattı.

Colt göz ucuyla Jack'in kendisine döndüğünü gördü ama bakışlarını ofis kapısından ayırmadı.

"Sence korkmuş mudur yoksa kadın mıdır?"

"İkisi de," diye yanıtladı Colt ve barın aşağısındaki ofise doğru yürüdü.

İçeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Feb masanın başında duruyordu, profili ona dönüktü. Saçlarını yine yüzünden uzaklaştırmış ve başının arkasında bir yumruk halinde tutarak boynunun çizgisini, gerdanlığının daha fazlasını ve gümüş halka küpesini ortaya çıkarmıştı.

"Geri çekilin dedim," dedi masadakine. "Seni ne korkuttu?"

Dönmedi, kolunu bırakmadı, sadece tekrarladı, "Cidden, bu hiç hoş değil ve sen de bunu biliyorsun. Geri çekil."

Ona doğru yürüdü ve kolundan tutarak aşağı çekti ve kadın ona döndü, gözleri onunkileri buldu.

"Amy miydi?" diye sordu.

İşte yine oradaydı. O çığ bakış. Ancak ofiste ışık daha iyi ve o daha yakinken buna tanık olmak çok daha zordu. Aslında, onun yüzündeki o ifadeyi asla unutamayacağını biliyordu.

"Amy'ydi," dedi adam sessizce ve kadın kolunu adamın elinden çekerek ondan uzaklaşmak için bir adım attı ama adamla masa arasında sıkışıp kalınca sertçe masaya çarptı. Masa devrildi ve bazı kâğıtlar dağınık üst kısımdan yere kaydı.

İkisi de kâğıtları görmezden geldi.

"Konuş benimle, Feb."

"*Onunla* konuştun *mu?*" diye sordu. "Ne konuştum?"

"Nasıl olduğunu açıkladınız mı?"

"Neyin nasıl olduğunu açıklamak mı?"

"Onu listeme almadım ama onunla konuşacağınızı düşündüm."

Colt'un göğsünü pençeleyen o soğuk bir yer buldu, içeri girdi ve içeri dondurdu.

"Neden Amy Harris ile konuşayım ki?"

Kaşları bir araya geldi, kenarlarında oluşan çizgiler bu kez daha derindi. Suçlama.

"Sana inanmıyorum," diye fısıldadı ve işte oradaydı, ses tonunda açıkça görülüyordu. Suçlama.

"Belki bunu açıklamak istersin," diye önerdi, dikkatli davranarak.

Burada bir şeyler oluyordu, anlamadığı bir şeyler, onu ürkütmenin ötesinde acı veren bir şeyler ve her ne haltsa, bunun onunla ve lanet Amy Harris'le bir ilgisi vardı.

Gözlerini onunkilerden ayırdı ve başını salladı.

"Açıklamama gerek yok," dedi masaya. "Bence var."

Gözleri geri geldi. "Siktir git."

Artık endişelenmiyordu, şimdi sinirlenmeye başlamıştı. "Ne?"

"*Siktir* dedim." Son iki kelimenin üzerine eğildi. "Konuş onunla, Colt. Bunu yaptığında, o da ."

"Şimdi bilmem gerektiğini düşünüyorum."

Başını tekrar salladı ve mırıldandı: "Bok dolu. Çok boktan." "Şubat."

"Uzun zamandır kötü adamım Colt, buna alışkınım," dedi ona, hiçbir anlam ifade etmiyordu. "Doğru şeyi yapmaz ve onunla konuşmazsan kötü adam *sen olursun*. Öyle mi?"

Onu iterek geçti ve hâlâ öfke içinde, kapıyı kapığı gibi açıp kendini içeri attı.

Onun peşinden gitmek istiyordu ve olay çıkmasını umursamıyordu. J&J's olay çıkarmaya müsait bir bardı. Adil payını görmüştü.

Ama öfkeliydi, bu yüzden kontrolünü bulması biraz zaman aldı ve bu biraz zaman aldı.

Bir kez kilitlediğinde, aklına birkaç şey geldi.

İçgüdüleri ona her ne olduysa bunun Şubat'a yapılan yanlışlar için kanlı bir adalet sağlamaya kararlı bir katille ilgisi olmadığını söylüyordu.

İçgüdüleri ona her ne olduysa, sevdiği Şubat Owens'ın bambaşka bir Şubat Owens'a dönüşmesiyle ilgili olduğunu söylüyordu.

Derin, sakinleştirici bir nefes aldı ve düşüncelerini sıraladı.

Bildiği tek bir şey vardı, eğer Feb bir şeyi derinden tutmak ve istiyorsa, bunu yapacaktı.

Ve bu her neyse o kadar derine gömmüştü ki, kimse onu çıkaramazdı.

Bu yüzden onu çıkarmak için başka bir yol bulması gerekecekti.

Amy ile başlayalım.

Dördüncü Bölüm

Butch

Cep telefonum çaldığında dün geceden kalma yatağında oturuyordum, ki bu yatak annem, babam ve benim annemin karavanın ocağında yaptığı pastırma, yumurta ve kızarmış ekmek yediğimiz bir masaya dönüştürülmüştü.

Tabağımın yanında duruyordu ve ona baktım. Ön ekranda "Colt Arıyor" yazıyordu.

Colt beni daha önce hiç aramamıştı ve ben de onu hiç aramamıştım. İki yıl boyunca Colt'un numarasını telefonuma programlamaktan başarıyla kaçınmıştım ve Colt'un da benimkine aynı şeyi yaptığından şüpheleniyordum.

Ama işte oradaydı, telefonumda onun adı vardı. "Bilinmeyen arayan" değil, onun adı.

Bir yerlerde Morrie lanet Colt'u lanet telefonuma programlamıştı, pislik herif.

Ve biri, muhtemelen lanet olası Morrie, Colt'a numaramı vermişti.

Telefonu kaptım, açtım, kulağıma götürdüm ve "Alo?" dedim. "Baban seninle konuşacak mı?"

Karşımda oturan babama baktım, sonra tabağıma baktım, sonra da pencereden dışarı baktım.

"Evet" demeden önce bir iç çektim. "Ne zaman bitecek?"

Babama dönüp baktım. "Colt arıyor. Onun evinde ne zaman olacağımızı bilmek istiyor."

Babam arkasındaki dar kapıya baktı ve bana döndü. "Sabahki anayasamdan sonra. Sanırım otuz dakika," elini kaldırdı, göğsüne vurdu ve sözlerini bitirmeden önce yüksek sesle geçirdi, "belki kırk beş."

Gözlerimi kapattım. Babamın "sabah anayasası" aynı zamanda karavanın duşu olarak da işlev gören odada gerçekleşirdi. Üstelik bu, evdeki yatağım kadar büyük olan bir karavanda .

En azından bu bilgi, Colt'un evine ve Colt'un yatağına taşınmak zorunda olduğum hapını yutmamı biraz daha kolaylaştırdı.

"Bunu duydun mu?" Telefonda söyledim.

Colt bana, "Tanrım," diye seslendi, "Jack'e söyle, yan taraftaki sürücüye geri dönsün," dedi.

"Anladım."

"Sen oraya vardığında ben de orada olacağım."

"Sabırsızlanıyorum," diye yalan söyledim ve kulağa şirretçe geldiğini biliyordum ama neden umursuyordum ki? "Şubat."

Bekledim ama başka bir şey söylemedi. "Ne?" diye sordum. Sonunda sabrım tükenerek sordum.

"Hiçbir şey. Sonra görüşürüz."

"Sonra," diye cevap verdim ve telefonumu .

Saat dokuzdu ve sabah kötü başlamıştı. Bunun başlıca nedeni Colt'un Amy Harris'e öldürücü sırtışlarından birini yaptığını gördükten sonra hâlâ boktan bir ruh halinde olmamdı. Ayrıca bu olaya verdiğim tepki yüzünden de boktan bir ruh hali içindeydim.

Sonra babam bana Colt'un yanına taşınacağımı söyleyince sabah daha da kötüleşti. Bunu bana odamı temizlemem, kendimi toparlamam ve kimya dersinden kalmamam ya da Yaşlı Bayan Baumgartner'ın evine gidip süpürge yapmam, toz almam ve kedisinin kum kabını temizlemem gerektiğini, çünkü artık bunu yapamayacak kadar yaşlandığını söylerken kullandığı ses tonuyla söyledi.

Tabii ki o yaşta olduğum için bu sesi görmezden gelebileceğimi düşündüm.

Sonra babam bana katilin profilinden bahsetti. Sonra o ve annem bana tam olarak ne kadar endişeli olduklarını gösteren bakışlar attılar.

Sonra Colt's'a taşınmaya karar verdim.

Hoşuma gitmedi ama kabul ettim. Profili duymak hoşuma gitmese de Colt'un koltuğunda, silahının yakınında ve onu nasıl kullanacağını bildiği yerin benim için en güvenli yer olduğunu inkâr edemezdim.

Kafamı toparlamak için babamın sabah anayasa zamanını kullandım.

Utangaç, tatlı, güzel Amy Harris, ki yirmi yıl sonra bile güzelliğinden bir şey kaybetmemiştir, hayatında ilk kez J&J'ye gelir, içki sipariş etmez (bu arada), Colt'la konuşur ve Colt ona gülümser, sonra da kaçır gider.

Ne olmuş yani?

Uzun zaman önceydi. Uzun, çok uzun zaman önce. Bunu aşmam gerekiyordu.

Kanıt A, hayatımın yarısını bu saçmalık yüzünden kaybetmiş olmamdı. Ondan kaçmaya çalışmak için şehirden şehre sürüklendim ama sonunda asla peşini bırakmadım ve

başladığım yere geri döndüm. O driftte iyi zamanlar da oldu, kötü zamanlar da oldu ama pek harika zamanlar olmadı. Aslında hatırlayabildiğim kadarıyla hiç yoktu. Ve eğer dikkatli olmazsam, hayatımın bundan sonraki yarısı da pek iyi geçmeyecekti.

Kanıt B, adamın köpekleri eziyor ve insanları parçalıyordu çünkü benimle bağlantılı olduğu ve bu şeyleri benim için yaptığı gibi kaçık bir sanrıya tutunuyordu. Muhtemelen aşık olduğu bir şey vardı ve bunu asla bırakmadı ve şimdi, onlarca yıl sonra, iş bu noktaya geldi, iki eyalette ölü insanlar ve köpekler.

Dolayısıyla, kanıtlar bunu aşmam gerektiğine işaret ediyordu. Uzun zaman önceydi, insanlar hayatlarına devam etmişti ama ben geçmişte takılıp kalmıştım.

Kendimi şimdiki zamana çekmem, bu son kâbusu atlatmam ve bir hayat kurmam gerekiyordu.

Ben de öyle yapacaktım.

* * * * *

Babam Colt'un evine yuvarlandı ve karavanı başarıyla geri çekmeden önce ihtiyaç duyduğu dört denemeyi gerçekleştirirken pencereden onu inceledim

Colt'un yan sürücüsüne.

Bunu, arka ucunda tek arabalık bir garaj olan ve altında bir muşamba altında bir sürat teknesi bulunan uzun, sağlam, yan çıkıntılı bir yola yaptı.

Colt'un bir sürat teknesi olduğunu biliyordum, Morrie ve çocuklar bundan bahsederlerdi ama ben hiç görmemiştim. Colt bazen yazları Morrie ve çocukları (ve eskiden Dee'yi) göle götürürdü. Her iki çocuk da Colt amcalarının onları göle götürmesine bayılırdı, döndüklerinde bu konuda hiç susmazlardı. İkisi de su kayağı yapmayı biliyordu ve bana Colt'un *hızlı* gittiğini söylediler.

Colt, Morrie ve ben annem ve babamla göle giderdik. Babamın teknesi yoktu ama bir tane kiralardı. Denememe rağmen hiç kayağa binmemiştim. Colt tembel olduğumu söyleyip dalga geçerdi ama aslında kaymayı tercih ederdim. Tubing yaparken tamamen kontrolden çıkıyordun. Olabildiğince uzun süre dayanır ve heyecanın tadını çıkarırdınız. Ayrıca teknede oturup rüzgârın saçlarınızı yüzüme savurmasını ve tenimi dövmesini de seviyordum. İster sürat teknesinde ister bir bisikletin arkasında olun, rüzgar saçlarınızı okşarken manzaranın yanınızdan akıp gitmesinden daha güzel bir duygu olamazdı.

Karavanın arkasından Colt'un evine doğru yan pencereden dışarı baktım.

Colt'un kırık dökük bir mahallede kırık dökük bir evi vardı ama Morrie'nin mahallesinden o kadar iyiydi ki komik değildi.

Bunun nedeni evlerin büyük, görkemli ve güzel olması değildi. Değildiler. Küçük ve tek katlıydılar ama evlerin ucuza inşa edilmesi gerektiği ve alanın çok önemli olduğu bir zamanda inşa edilmişlerdi, bu yüzden evler küçüktü ama bahçeleri çok büyüktü.

Mahalle Morrie'ninkinden daha iyiydi çünkü bu evler uzun süredir oradaydı. Evinizi ne renge boyayabileceğinizi, arabanızı nereye park edebileceğinizi ya da bahçenize ne koyabileceğinizi söyleyen hiçbir kural yoktu. İnsanlar ön tarafa perdeli verandalar ve arka tarafa güverteler inşa etmişlerdi. Eklentiler yaptılar. Ön pencerelere çiçek kutuları koymuşlardı. Arka bahçelerinde oyun parkları ve yuvarlak, yer üstü havuzları vardı. Evlerinin önünde, Jones'ların (ya da her kimse) orada yaşadığını gururla ilan eden, üzerlerine çiçekler boyanmış özel yapım ahşap plaketler vardı.

Ön kapılarının yanındaki eğik direklere Amerikan bayrakları asmışlardı. Bazılarında Amerikan bayrağı değil, üzerinde lisenin maskotu olan bulldog resmi olan mor ve beyaz bayraklar asılıydı. Bu evlerde okulda bir çocuk olduğunu bilirdiniz, muhtemelen bir atlet ya da amigo kız ya da ev sahipleri kendileri mezundu ya da her ikisi de. Diğerleri altın ve siyah Purdue bayrakları ya da kırmızı ve beyaz IU bayraklarıydı. Diğerleri ise mevsimlikti; sonbaharda turuncu, kahverengi ve altın yaprak desenleri, ilkbaharda pastel çiçekler, Paskalya yumurtaları, Cadılar Bayramı cadıları, Noel poinsettiaları veya kardan adamlar.

İstenmeden dikilmiş tonlarca ağaç vardı, bir düzen içinde değil, bir peyzaj mimarının bir deftere çizdiği bir tasarıma göre değil. Ağaçlar büyük ve uzundu, geniş gövdeleri kaldırımları çatlatacak kadar uzamıştı ve bir iki ay içinde yapraklandıklarında sıcak ve nemli yaz aylarında tüm mahalleyi serin bir esinti gibi hissettirecek kadar gölge dalları vardı.

Harika bir mahalleydi ve Colt'un evi Melanie için satın aldığı evdi.

Colt, ben ayrıldıktan yaklaşık beş yıl sonra Melanie Seivers ile evlendi. Boşanmaları üç yıl önce gerçekleşmiş ama Melanie ondan bir yıl önce gitmiş.

Okulda benden sonraki sınıftaydı - güzel, siyah saçlı, siyah gözlü, tatlı, sessiz, Melanie'nin uzun olması dışında Amy'ye çok benziyordu. Onu okuldayken de tanıyordum, okuldan sonra da. Ben orada olduğumda Colt'la birlikte aile etkinliklerine gelirdi.

Melanie'nin hakkını vermelisin, Colt'a karşı eskiden olduğum gibi olsam bile bana karşı hep nazikti. Asla kendimi komik hissettirmedi, asla yanımda kendini komik hissettiğini . O sadece iyi bir kızdı.

Yine de hamile kalamıyordu, Colt'un hatalı ekipmanı değil, kendisinininki. Bunu çok zor karşıladı. Annemle babam, Morrie ya da Delilah bana bu konudan hiç bahsetmemiş olsalar da, annem arayıp Melanie'nin Colt'u terk ettiğini ve boşanacaklarını söylediğinde, çok fazla olmasa da nihayet bu konudan bahsetti.

"Bazı kadınlar... bilmiyorum, Feb... çocuksuz hayatın bir anlamı olmadığını düşünüyorlar. Melanie de , ne kadar tutunmaya çalışsa da Colt'un parmaklarının arasından kayıp gitti. Ona başka seçenek bırakmadı, bırakmak zorunda kaldı." Çocuklar konusunda olmasa da ne demek istediğini anlıyordum. Tutmaya çalıştığı bir kız daha kaçmıştı. Ne zaman bırakacağını bildiğini düşündüm.

Denemekten vazgeçmek için.

Melanie şehrin öbür ucundaki başka bir küçük kasabaya taşınmıştı. Kuş uçuşu uzak sayılmazdı, ama şehir araya girdiğinden ve buradan oraya gitmek için otoyollarda ve yan yollarda gezinmek zorunda kaldığından, başka bir eyalette de olabilirdi. Hayatında çocuklar ya da Colt olmadan şimdi ne yaptığını bilmiyordum. Colt'u terk ettiği için deli düşündüğümü biliyordum. Colt her şeyi olan bir adamdı ama ben bile, işin özüne indiğinizde, onun iyi olmadığını düşünecek kadar aptal değildim.

Babam karavanın kontağını kapattıktan sonra Wilson ve ben yan kapıdan dışarı atladık. Bir elimde onu kedi taşıyıcısına koymuştum, diğer elimde çantam vardı ve çantamı omzuma asmıştım.

Colt ön bahçede durmuş babamın ikinci denemeden dördüncü denemeye kadar park etmeye çalışmasını izliyordu. Wilson ve ben karavandan atladığımızda bana doğru yürüdü ve bana bakmadan Wilson'a tutundu ve sonra etrafımda eğilip çantamı aldı ve sonra eve girdi.

Arkama baktığımda annemin Wilson'ın kum kabını taşıdığını gördüm. Çenesini kapıya doğru uzattı ve ben de nefesimi içime çekip dışarı verdim ve Colt'u takip ederek yeni kâbusuma girdim.

Oturma odasına girdiğimde kedi kutusu sehpanın üzerindeydi ve Colt önünde çömelmiş, tel kapıyı açıyordu.

Bu zamanı etrafa bakmak için kullandım.

Colt'un Melanie'yi hemen hemen sildiğini görünce şaşırdım, tabii iç tasarımıyla pek ilgilenmiyorsa. Burası bir bekâr evi değildi ama çiçekli duvar kâğıtları ya da dallardan yapılmış çelenkleri yoktu.

küçük melek figürleri (bunların hepsini Melanie'nin Colt'la evini dekore edeceği şekilde hayal ettim).

Duvarda büyük, çift genişlikte bir çerçeve vardı, Colt'un mor ve beyaz lise futbol forması Purdue formasının yanındaydı, her ikisi de dikkatli ve aynı şekilde yerleştirilmişti, her birinde aynı numara, altmış yedi, omuzlarında soyadı "Colton". Duvarda bir kutu çerçeve içinde çerçevelenmiş, paspasa tutturulmuşlardı. Onu aldığından beri görmemiştim ve sadece ona bakarak sessiz bir nefes aldım.

Babası bunu ona yıllar önce Noel'de vermişti. Colt o kadar beğenmişti ki, ambalajı düştükten sonra ona bir kez baktı, babama bir kez baktı ve odadan çıktı. Nedenini biliyordum; erkekler bu tür duyguları göstermekte iyi değillerdi. Babam da tıkanıp ama bunu öksürüğünün arkasına sakladı. Annem ağlamaya başladı. Morrie Colt'u takip etmişti.

Bu anıyı silkeledim çünkü o sırada benim de boğazım düğümlenmişti ve şimdi bunu yapmak istemediğim için etrafa bakmaya devam ettim.

Odada ayrıca uzun, geniş, rahat bir kanep ve koltuk vardı ki bunların son model olmadığını söyleyebilirdim ama yine de bir şey değildi. Koyu renk ahşap sehpaaların üzerinde, gölgeleri soluk, sağlam lambalar, orada burada çerçeveli fotoğraflar. ne olduğunu göreceğ kadar yakın değildim ama hepsi insan resmiydi. Güzel bir yerdi.

Sağda mutfak, önünde bir barın üzerinde yemek alanı. Mutfağın yeniden yapıldığını görebiliyordum, gerçi yakın zamanda yapılmamıştı ama kesinlikle orijinal değildi ve birileri bu işe biraz para yatırmıştı ve bu kişinin Colt olduğunu tahmin ediyordum ve bunu bebezsiz Melanie için, bir mutfağın bebek özlemini dindireceği umuduyla yaptığını tahmin ediyordum ki bu da bir erkeğin yapacağı bir şeydi ya da daha doğrusu, şefkatli bir erkeğin, tedavisi mümkün olmayan bir hastalıktan muzdarip karısı için yapacağı bir şeydi.

Arka tarafta, Colt'un vaktini geçirdiği yer olduğunu tahmin ettiğim bir çalışma odasına açılan çift genişlikte bir açıklık vardı, çünkü büyük, düz ekran televizyonunu burada tutuyordu (son modeldi ama benim deneyimime göre erkekler televizyon söz konusu olduğunda etrafta dolaşmazlardı). Televizyonun önünde, aralarında bir masa bulunan, birbirine açılı iki büyük koltuk, köşede müzik seti, müzik setinin etrafında disklerle dolu bir sürü dar CD rafı, duvarlarda bardan emekli edilmiş neon bira tabelaları ve yan tarafta süslü bir bardo masası vardı. Çalışma odası evin orijinali değildi, Colt'un ya da selefinin eklediği bir uzantıydı. Tahmin ediyordum ki

Polisin o mutfak ve sürat teknesiyle ilgili maaşı, Colt o evi Melanie için satın almadan önce de vardı.

Solda, bunun gibi pek çok evde bulunduğum için bildiğim bir hol, iki yatak odası ve bir banyoya açılıyordu.

"Buradasın," dedi Colt ve ben koridorun kapısından ona baktım.

Çömeldiği yerden kalktı ve çantamı tekrar kaptı. Wilson, benim pofuduk grim, kutunun içinden iki kedicik patisini çıkarmıştı ve etrafına bakınıyor, yeni yönünü bulmaya çalışıyor ve muhtemelen beni kesebilmek için başparmaklarının olmasını diliyordu, şu anki boktan hayatında kendini dört farklı günde dört farklı evde buluyordu, bunlardan sadece biri evdeydi.

Kedimi teselli edecek vaktim yoktu, Colt koridorda gözden kaybolarak sözleriyle ne demek istediğini gösteriyordu.

Takip ettim. En sondaki odaya girdi.

Geldiğimde Melanie'nin buradan da gittiğini gördüm. Mavi duvarlar. Koyu mavi yatak örtüsü. Bebek mavisini çarşaf. Yatağın üzerinde, Purdue kampüsünün köşesinde Colt, Morrie ve benim çok zaman geçirdiğimiz eski bir bar olan Harry's Chocolate Shoppe'un içinin fantastik bir sepya baskısı vardı. Fotoğrafta bar ve barmen, insanlardan arındırılmış, sadece ahşap, tabureler, raflar, şişeler ve barın arkasındaki ayna, gerçek hayatta olduğu kadar eski ve havalı görünüyordu.

O baskıyı istiyordum, harikaydı.

Ama dikkatimi çeken şey yatak oldu. *Çok büyüktü.* California King olmalıydı.

Colt iri bir adamdı ama sanırım o bile o yatakta kaybolurdu. Kesinlikle kaybolurdum. O devin içine girsem beni bir ay bulamazlardı.

Çantamı yatağın üzerine bıraktı ve bana baktı.

"Çarşaf değişti, banyo şurada." Çenesini salladı ve ben de açık bir kapının ardında, muhtemelen Colt ve Melanie'den önce eklenmiş olan bir ana banyo olduğunu gördüm. "Daha sonra kendini evinde hissedebilirsin. Yapmanı istediğim bir şey var."

Banyo kapısından Colt'a baktım ama o çoktan odadan çıkmıştı. Yine peşinden gittim.

O sırada annem ve babam da gelmişti. Annem çoktan mutfakta kahve yapmaya başlamıştı. Babam Wilson'ın boş çantasını almış, mutfakta muhtemelen teknenin arkasındaki garaja açılan bir yan kapıya doğru ilerliyordu. Wilson

halının üzerinde yol alıyor, kokluyor, Puck'ı kokluyor ve bundan hoşlanmıyordu. Wilson ve ben hariç herkes bu eve yabancı değildi. Rahattılar, evlerindeydiler, hoş karşılanmışlardı ve içimden başarısız bir şekilde görmezden gelmeye çalıştığım çirkin bir şey geçti.

Colt yemek masasının yanında durdu.

"Yıllıklarımı çıkardım, bakmanı istiyorum." Masanın üzerindeki dört büyük, sert ciltli, plastik kaplı kitap setine dokundu ve sonra bir kağıt parçası alıp kitapların üzerine koymadan önce bir kez salladı. "Bu Bayan Hobbs'un geometri sınıfının listesi, ikinci ders, birinci sınıfınız. Bu isimlere bakın, kitaplara bakın, dün aldığımız profile uyabilecek herhangi birini düşünün, sadece bu listedeki isimleri değil, herhangi birini." Gözleri benimkilere takıldı. "Baban sana profilden bahsetti mi?"

Başımı salladım.

"Güzel. Bak. Düşün. Beni ara." Kesik kesik, kısa cümlelerle konuşuyordu ve aklıma benimle vakit kaybetmediği geldi ve aklıma bunun bir şeye, muhtemelen sabahki yorumuma ya da dün gece tam bir pislik gibi davrandığında onu terk etmeme ya da onun evinde olmama sinirlendiği geldi.

Anneme döndü. "İşe gitmem lazım."

Annem barın mutfak tarafına geldi, ellerini barın koydu ve "Bu acele niye? Davadan alındığını sanıyordum."

"Ceset bu sabah erken saatlerde şehir sınırlarının hemen içinde bulundu." Nefesimi çektim ve o kadar gürültülüydü ki Colt bana döndü. "Başka bir şey, kötü giden bir uyuşturucu satışına benziyor."

Annem başını salladı. "Cinayetlerin olmadığı ve etrafımızdaki tek uyuşturucunun ot olduğu bir zamanı hatırlıyorum."

Colt, "Şehir genişliyor, on yıl sonra bizi yutacak," dedi. "Şehir yayılır, suç yayılır."

Bu çirkin bir gerçektir. Eskiden şehirle aramızda kilometrelerce mısır tarlası vardı. On beş yıl boyunca eve her gelişimde bu tarlaların bir kısmı daha alışveriş merkezleri ve siteler tarafından yutuldu. Hala ince bir tarım arazisi kalkıyla korunuyorduk ama bu kalkan hızla zayıflıyordu.

Colt'un dikkati tekrar bana döndü. "Bu kitapları karıştır, Feb. İşin bitene kadar J&J'ye girme. Öğlene kadar aramanı bekliyorum."

Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama o yine barın etrafında hareket ediyordu. Mutfığa gitti ve annemin yanağını öpmek için eğildi. Babam geldi.

Colt ona el salladı, sonra da "Görüşürüz" dedi ve gitti.

"Nereye gidiyor?" Colt kapıyı kapatırken babam sordu.

"İş, dün gece bir uyuşturucu satıcısı öldürüldü," diye cevap verdi annem, kupaların olduğu dolaba doğru ilerlerken onları tam olarak nerede bulacağını biliyordu.

"Kahretsin, bir zamanlar buralarda olan en kötü şey J&J'de bir bar kavgasıydı. Polisler geldi, çocukları gece boyunca kurumaları için bir hücreye atıldılar ve ertesi sabah karılarının onları eve götürmesine izin verdiler." Annemin yanına gitti ve boynuna bir öpücük kondurdu. "Tam zamanında çıktık, Jackie, hayatım."

Babam bunu tekrar söyleyebilir.

O ve annem tam zamanında çıktılar.

Gerçi benim için kötü haber, onlar çıkınca ben tekrar girdim.

* * * * *

Annem Colt'un evini temizliyordu. Babam Dee ve Morrie'lerde Dee'nin yapması gereken ama Morrie'nin bir türlü vakit bulamadığı bir işi yapıyordu. Elimde cep telefonum vardı ve arama yapmam gerekiyordu.

Bir saatimi o listedeki isimleri inceleyerek, Colt'un yıllıklarındaki her yüze bakarak ve insanların yazdıklarını okuyarak geçirmiştim ve yazdıklarından Jeanie Shumacher'ın bir hain (arkadaşımış gibi davranıyordu!) ve bir sürtük (şimdi üç çocuğu olmasına, Pazar Okulu öğretmenliği ve Okul Aile Birliği başkanlığı yapmasına rağmen) olduğuna karar vermiştim. Ve Tina Blackstone'un yazdıklarına bakılırsa tam bir sürtüktü (her zaman Colt'un peşindeydi, şimdi bile J&J'de ona yaklaşıp patentli bakışını atıyordu ve ondan kaçıyor olmama rağmen, onu defalarca vurduğunu gördüğümde kendi kendime gülümsüyordum). Ve Amy Harris'in hiç bir şey yazmadığını fark ettim.

Hiçbir şey dikkatimi çekmedi. Listedeki isimlerin çoğu hatırlamadığım ve ancak fotoğraflarla karşılaştırdığımda zar zor hatırladığım kişilerdi. Birçoğu gitmişti, artık kasabada hatta Indy'de bile yaşamıyorlardı. Baktım, düşündüm ama aklıma hiçbir şey gelmedi.

Bir adamdan başka bir şey yok.

Telefonumu çevirip açtım, aşağı kaydırduğımda Colt'un adını buldum ve sonra git tuşuna bastım.

"Feb," dedi kulağıma. "Loren Smithfield," diye karşılık verdim.

"Ne?"

O zamanlar bu kelimeyi kullansaydık, Loren Smithfield bir oyuncu olarak tanınırdı. Uzun boylu, koyu sarışın, saçları biraz paslıydı, iyi bir vücudu vardı ama bir atlet değildi.

Hayır, Lore okulun çapkını ve kesinlikle okulun boynuzlu köpeğiydi.

Kaç kızı becerdiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim Jessie'yi lise son sınıfta, ilk üçünde tatlı tatlı konuştuktan sonra tavladığıydı. Sonunda onunla bir randevuya çıktı ve üçüncü randevuda, pantolonuna girdi ve bekaretini aldı.

Dördüncü buluşma olmadı ve Jessie'nin kalbi kırıldı ve saklamaya çalışsa da aşağılandı.

Loren Meems'i çivilemeye çalıştı, beni çivilemeye çalıştı.

Herkes.

Geometri dersinde yanıma oturdu ve benimle aşırı derecede flört etti; Colt'la beni bildikleri ve Colt'un bunu öğrenmesi halinde herkesin canına okuyacağını bildikleri için pek çok erkek bunu yapmazdı. Loren okul boyunca benimle flört etti, özellikle de o derste ve üçüncü sınıfta Psikoloji dersinde yanımda otururken.

Zekiydi, gerçekten zekiydi, iyi notlar alırdı ama dahası da vardı. Babam ona zeki derdi. Hızlı düşünürdü, kelimelerle arası iyiydi, her şeyi herkesten üç kat daha hızlı düşünürdü ve bu da onu mükemmel bir flörtçü yapardı.

Harika bir el yazısı vardı ve ismini havalı ve tuhaf bir şekilde imzalardı. Yaratıcı. Testlerin başında bile acele etmez, beni her zaman biraz komik hissettirirse de her zaman süper havalı olduğunu düşündüğüm rock 'n' roll süslemelerini koyardı.

"Loren Smithfield," diye tekrarladım

Colt'a. "Feb, Lore profile uymuyor."

Hayır, daha çok Colt bunu yapmasını istemiyordu. Lore, Colt ve Morrie'nin içki arkadaşıydı. Her gece düzenli olarak gelmezdi ama ayda birkaç kez J&J'ye ve geldiği zamanlarda da barın sonunda Colt'un yanında otururdu, Morrie önlerindeydi, hepsi erkek erkeğe sohbet ederlerdi, bazen başlarını salları, bazen bilmiş bilmiş sırtır, bazen de alçak sesle, kaba kahkahalar atarlardı.

"Geometri dersinde yanıma oturdu. Okul boyunca benimle flört etti. Hareket eden her şeyi çiviledi."

Bir süre tereddüt ettikten sonra Colt, "Lore üç kez evlenmiş, üç çocuğu var, ikisi ilk eşinden, biri de son eşinden. Babasının inşaat firmasında çalışıyor ve bir Ford F160 kullanıyor."

"Yani?"

"Şubat, peşinde olduğumuz adamın masa başı işi var. Lore elleriyle çalışıyor. Ve bu adam muhtemelen hasta bir şey yapmadığı sürece onu kaldıramaz. Lore o çocukları eski yöntemlerle yaptı, test tüpüyle değil. Sence Lore hasta işlerle uğraşsa bu kadar başarılı olur muydu?"

Colt'un ne dediğini biliyordum. Lore'un üç karısı vardı çünkü Lore değişmemişti. Hâlâ hareket eden her şeyi çiviliyordu. Parçalarını şehir dışında aramadı ama herkesin burnunun dibinde işini yaptı. Karıları sonunda bundan bıkip onu kovdular.

Etrafta dolaşıyordum, sapkınlıklarını seven insanlar olduğunu ve bazen bu sapkınlığın kirli ve hatta ürkütücü olabileceğini biliyordum. Ancak İncil Kuşağı'nın tam ortasında yer alan bu kasabada kirli ve ürkütücü sapkınlıklara katlanabilecek bu kadar çok kadın seçeneği olacağını tahmin etmemiştim.

Colt sözlerini şöyle sürdürdü: "Ve görgü tanıkları sokaktan Ford F160 değil, gümüş renkli bir sedan çıktığını görmüşler."

"Loren aptal değil, Colt. Sabahın köründe bir kadını öldürmek için ara sokağa girseydi kendi kamyonetini kullanmazdı. Bir araba kiralardı."

"Sen ve Lore hakkında bilmediğim bir şey mi var?"

Colt'un sesi tuhaflaşmıştı - daha sert, yıpratıcı, arkadaşı Lore'u suçlamamdan daha fazlasına sinirlenmişti.

Ama endişelenmem gereken başka şeyler vardı.

Lore'u sevdiğimi söyleyemem, sevmediğimi de söyleyemem. Çoğunlukla iyi bir adamdı, komikti, ilginçti. Yine de Colt'tan kaçtığımdan farklı nedenlerle ondan kaçıyordum. Loren ısrarcıydı ve ona bir yolu olduğu izlenimini vermek istemiyordum çünkü eğer varsa, asla bırakmazdı.

Birini, hatta Loren'in kesinlikle olduğu gibi bir pisliği suçlamak benim için kolay değildi. Ama cinayetten bahsediyorduk.

"Hayır, bilmediğin bir şey yok."

"Benden bir bok saklama Feb, bununla olmaz." Sesi hâlâ kızgındı, aslında şimdi *daha da* kızgındı.

"Bunun benim için kolay olduğunu mu sanıyorsun? Lore'un çocukları var. Jessie onunla yattı. olduğu ortaya çıkarsa, Jessie yıllarca korkar. Şunlar

çocuklar -"

Colt sözümü kesti. "Hepsi bu mu?"

Saçlarımı arkadan tutarak yüzümden uzaklaştırdım ve sessiz kaldım. Sonra saçlarımı bıraktım ve usulca tekrarladım: "Bu benim için kolay değil Colt. Bu sadece kolay değil, aynı zamanda hoşuma da gitmiyor." Duraksadım ve sözümü bitirmeden önce yutkundum, "hiç de değil."

O zaman ikimiz de sessizdik.

Colt sessizliği bozdu ve sesi artık kızgın gelmiyordu. "Listeyi tekrar gözden geçir, Feb. O listede hâlâ kasabada ya da kasabaya yakın olan ve profile uyan üç adam var. Ve gümüş arabaları var."

Bu kadar çok şey bilmesine ve bu kadar titiz olmasına biraz şaşırmıştım. O sabah benden ne yapmamı istediğini biliyordu, tam olarak biliyordu.

"Kim bunlar?" Ben sordum.

"Söylemiyorum, sadece listeye bakın."

"Bu davada çalışmadığını ?"

"Resmi olarak değil ama bu siz cesetler bulurken, kollarımda ağlarken ve köpeğim ölmüşken elim kolum bağlı oturacağım anlamına gelmiyor."

Bu beni tekrar sessizleştirdi.

Colt sessiz değildi. "Feb, listeye geri dön."

"Pekâlâ."

Bir süre hiçbir şey söylemedi ve nedense gitmesine izin vermedim, telefonumun diğer ucunda onunla birlikte mutfağında durdum.

Sessizliği tekrar bozarak, "Sully ile konuşacağım. Birisi Lore'a bakacak."

Bu beni hiç de iyi hissettirmedi ama bu konuda bana güvenmesine sevindim. "Tamam," diye kabul ettim.

"Sonra görüşürüz."

"Sonra görüşürüz."

Telefonumu kapattım ve listeye geri döndüm.

* * * * *

Ben barın arkasındayken J&J'e girdi.

Öğleden sonraydı ama cumartesiydi ve iyi bir kalabalığımız vardı, ezici bir şey değildi ama insanların durumu henüz fark etmediğini düşünmeme yetecek kadar vardı, bu nedenle J&J'den ve benden vebadan kaçır gibi kaçıyorlardı.

Onu gördüğümde boynumun sıkıştığını hissettim. Susie Shepherd.

Onu hiç sevmemiştim çünkü sevilmesi kolay biri değildi. Her yarışmayı kazanırdı, kendini dünyanın kraliçesi olduğuna inandıracak kadar çok tacı vardı (ve ben öyle olduğundan şüpheleniyordum). Ayrıca ikinci sınıftan beri amigo kızların başındaydı. İkinci sınıf öğrencisinin amigo kızların başına geçmesi duyulmamış bir şeydi, birincilik her zaman son sınıf öğrencisine verilirdi. Ama Susie'nin babası öyle yapmıştı, yani Susie iki yıl üst üste kızları kandırarak birincilikten etmişti. Ponpon kız değildim ama bunun alçakça olduğunu düşünmüştüm.

O zamandan beri evdeyken J&J'de takıldığımda arada bir Wyatt Taylor'la bir içki paylaşarak görüşmeye devam ettim. Wyatt, Colt ve Morrie'nin grubundaydı ama okuldan sonra uzaklaştı çünkü yüksek lisans derecesi almış ve bir kısmı ülke dışında olmak üzere çok fazla seyahat anlamına gelen harika bir iş bulmuştu. Dostça davranmaya devam etseler de polisler ve inşaat işçileriyle arası pek iyi değildi.

Wyatt Susie'yle çıkılmış, ona aşık olmuş ve evlenme teklif etmişti. Sonra Susie onu tavladığını düşünmüş ve gerçek yüzünü göstermiş, o da iptal etmiş. Onu terk ettiği konusunda çenesini kapalı tutarsa babasının kendisini ziyaret edeceğini ve Hawaii'ye gideceğini söyledi. Hawaii'ye gitti. Yine de herkes onu terk edenin o olduğunu biliyordu çünkü o bir kaltaktı.

Bara doğru yanaştı, gözleri üzerimdeydi ve lastik eldiven giyip kirlenme kıyafeti ve maske takmadığına şaşırmıştım. J&J'de bira ve shot içmek Susie'nin tarzı değildi.

Colt'un ona nasıl yakalandığını sık sık merak ederdim ama ona bakınca artık merak etmeme gerek kalmadı. Gençken de güzeldi, şimdi de. Bir afet.

Ancak son birkaç gündür başıma gelen onca şeyi düşününce onu tamamen unutmuşum. şimdi onun erkek arkadaşının yatağında uyuyacaktım.

Bu hiç iyi değildi.

Morrie ofisteydi, babam barın aşağısındaydı ve Ruthie de içki siparişlerini almak için kalabalığı tarıyordu.

Her şey bana bağlıydı çünkü üzerime doğru geldi.

"Hey Susie," diye selamladım, yüzünde tertemiz kıcını koymadan önce taburenin dezenfekte edilmesini tercih ettiğini söyleyen bir ifadeyle bir tabureye kayarken ona doğru bir adım attım. "Sana bir içki getireyim mi?"

Sıradan olmaya çalışıyordum. Hakkımdaki her şeyi biliyordu ve Colt'un benimle hiçbir şey yapmak istemediğini herkes biliyordu. Dahası, erkek arkadaşı polisti.

konuşmaya, her şeyi akışına bırakmaya ihtiyaım vardı ve o, zihnimde, bu kaynaktı. Nasıl olduğunu biliyor olmalıydı.

Tek söylediği "Diyet" oldu ve döndüm, eğildim, barın arkasından bir bardak kaptım, sonra geri döndüm, içecek tabancasını aldım ve bardağı buz kutusuna daldırdım. "Bolca buz," tekrar daldırdım, "bir limon ekle."

"Lütfen" yok. Ben onun kölesiydim, bu bir emirdi. Hala bir sürtük olduğunu görebiliyordum.

Tepsiden bir limon çıkardım ve bardağın kenarına yerleştirdim. Hatta iki tane ince, kırmızı pipet de attım. O gece erkek arkadaşının yatağında uyuyacaktım, bir pipetten fazlasını hak ediyordu.

Bardağı aldı, pipetleri emdi ve arkasını döndü. Joe-Bob'un onu kümesteki uçamayan bir tavuk gibi izlediğini ve bir tilkinin az önce telin altına girdiğini gördüm.

Neyse ki işten çıkarıldım ve ofise gidip Morrie'ye buzdolaplarını dolduracağımı söyledikten sonra hızlıca arka depoya gittim.

Elimde karışık bir kutu birayla dışarı çıktığımda Morrie barın arkasındaydı, gözleri Susie'de (onu görmezden geliyordu) ve telefonu kulağındaydı. Bardaki konuşmalar kesilmişti. İnsanlar bekliyordu. Bir hesaplaşma olacağını biliyorlardı, Susie bunun için can atıyordu.

Tüm bunları görmezden geldim ve kutumla ve buzdolaplarıyla işe koyuldum, çömeldim ve yeniyi eskiyle birlikte döndürdüm.

Morrie'nin aramasından Colt'un J&J'ye varmasına kadar geçen süre beş dakika sürdü. Kaçmak istedim ama kaçarken söyleyeceklerimin duyulmasını istemediğim için kutuyu bir sonraki buzdolabına kaydırdım ve yeniden stoklamaya devam ettim.

"Colt," dediğini duydum Susie'nin.

Colt'un pek de dostane olmayan yanıtı "Burada ne halt ediyorsun?" oldu.

Bu beni şaşırttı. Onu dışarı çağırıp GMC'sinde oturtacağını ya da arka ofise götüreceğini sanmıştım. Colt'un tarzı buydu. Onunla barda yüzleşmek değil.

Susie, "Bir içki içiyorum," diye cevap verdi. "Saçmalık."

"şimdi, Colt -"

Colt, "Bunu mu istiyorsun, hadi yapalım," diye davet etti ve ben de eski şişeleri çıkarıp bir kenara koyarak, yeni şişeleri geri koyarak, eskilerini önlerine koyarak dönmeye devam ettim.

"Telefonuna cevap vermiyorsun," dedi Susie ona.

"Açıyorum, sadece sen aradığında açmıyorum."

Aman Tanrım. Belki de artık onun kız arkadaşı değildi, ne biliyordum ki? Ne Colt, ne Morrie, ne de bir başkası beni Colt'un romantizm döngüsünde tuttu.

"Sana ne demiştin?" Susie dedi, sesi artık çirkindi. "Şubat'la birlikte oldum. Üç gün oldu ve şimdiden senin evinde."

Kahretsin, bunun benimle ilgili olduğunu *biliyordum*.

Bunun kaçmak için bir işaret olduğuna karar verdim. Ayağa kalktım ve buzdolabını ayağımla kapatarak planımı gerçekleştirmeye hazırlandım.

"Kımıldama," diye emretti Colt, sesi sertti, bana hitap ettiğini anlamak için gözlerimi ona çevirdim.

"Ne?" Ben sordum.

"Burası senin yerin. Seni burada rahatsız etmek ona düşmez," dedi Colt bana.

"Bence siz ikiniz bunu ofise götürmelisiniz." Babam artık oradaydı.

Susie babamı görmezden geldi. "Tina Blackstone aradı, kedisini ve çantasını evinize taşıırken gördüğünü söyledi."

Tina Blackstone'un Colt'un komşusu ve Susie'nin arkadaşı olduğunu da unutmuşum (gerçi Susie muhtemelen Tina'nın Colt'la çeşitli vesilelerle birlikte olmaya çalıştığını bilmiyordu). Ve Tina'nın sadece bir kaltak değil, işgüzarın teki olduğunu ve eski sevgilisini kuruttuğunu da unutmuşum, bu da yarı zamanlı çalışmasına gerek olmadığı anlamına geliyordu ki bu da Susie için Colt'u gözetleyecek zamanı olduğu anlamına geliyordu.

"Ve bu senin işin çünkü...?" Colt sordu.

"Bu benim işim çünkü kendini aptal durumuna düşürdüğünü görmek istemiyorum. Daha bir hafta bile olmadı Colt ve sen herkesin içinde bunun için öğürüyorsun. Bu üzücü."

Başımın hafiflediğini hissettim ve yumruğumun Susie'nin yüzüyle buluştuğu görüntüler kafamın içinde patladı.

Morrie'nin de aynı şekilde düşündüğünü biliyordum çünkü şöyle bir öneride bulundu: "Bence bizim gazozumuz da bitmiş Susie. Belki de Frank'inkine gitmelisin, bakalım onun sodasını daha mı çok seviyorsun?"

Susie de Morrie'yi görmezden geldi. "Bakalım tahminim doğru mu Colt? Sor ona. Dizlerinin üzerine çöküp sikini emmesini iste. Çabucak o bari aşacaktır."

Ben içeri girdim, Morrie ve babam da girdi ve her yer sessizleşti, zaten dinliyorlardı, şimdi bunu açıkça yapıyorlardı ama Colt elini kaldırdı, avuç içi dışarıda, gözlerini Susie'nin yüzünden hiç ayırmadan bana doğru baktı ve nedense ben, babam ve Morrie donup kaldık.

Colt büyük, sessiz barda çınlayan bir sesle, "Baban gitti Susie," dedi, "bu yüzden seni koruyacak sadece paran var ve paran umurunda olmadığı için sana doğrudan vereceğim. Seni becerdim çünkü sarhoştum ve aptalca davranıyordum ve sen bana Şubat ayını hatırlattın. Bunu yapmaya devam ettim çünkü bu doğruymuş davranmaya devam edebilirdim, ta ki sen bir sürtük olduğunu kanıtlayana ve artık bunu görmezden gelemeyeceğime kadar. Senin saçmalıklarına katlanmaya değmezdi. Sana fikrimi değiştirmen için çok fazla şans verdim ve sen hiçbirini kullanmadın. Üç gün önce söylediğim gibi, bitti. Benden bu kadar. Bir sahne istedin, işte burada. Aldın."

Colt'un az önce bana, kardeşime, babama, eski kız arkadaşına ve kasabamızdaki yirmi kadar vatandaşa Susie'yle yattığını çünkü onu benmişim gibi davranabildiğini söylediği gerçeğini düşünmemeye çalışıyordum ama bunu düşünmemek imkânsızdı çünkü yapmıştı. Tam o anda, tam orada, gözümün önünde.

Susie Colt'a doğru eğildi. "Sen bir aptalsın."

"Bunu düşünen tek kişi sensin. Kahretsin, muhtemelen seni siken adamların yarısı yaparken Feb'i düşünüyordur," diye cevap verdi Colt.

Morrie buna güldü, başkaları da güldü, birkaç kişi, sadece kim olduklarını göremedim çünkü gözlerimi önümde olanlardan ayıramıyordum.

Susie'nin hazır bir cevabı yoktu, çünkü verecek bir cevabı yoktu. Hatalı bir strateji uygulamıştı ve o anda bunun farkına varmıştı.

Sonunda başka bir hatalı strateji, sahte kabadayılık denedi ve tısladı, "Bu Alexander Colton'dan sonra sürünerek bana geri dönebileceğini sanma."

"Her zamanki gibi yaratıcı bir hafızan var, Sooz. Sürünen ben değilim. Sordum, dizlerinin üzerine çöken sen olursun düşündüm."

"Cehenneme git."

"Benim alanımdasın, ben zaten demektir."

Colt iyiydi ve onunla sözlü atışmaya girmemeyi aklıma not ettim. Susie kaltaklığı bir sanat haline getirmişti. Onu yenmesine şaşırmıştım. Beni yere sererdi.

Koltuğundan kaydı, çantasını omzuna attı ve giderken Colt'a ters bir bakış fırlattı.

Ona soda için bize borçlu olduğunu hatırlatmamaya karar verdim. Colt zaten onun yaralarına yeterince tuz basmıştı, elli dolar olmadan da yapabiliirdik.

Başını dik tutarak ve saçlarını savurarak çıktı. Joe-Bob rahat bir nefes aldı. Bardaki bütün gözler Colt'la bana çevrildi.

Colt bana "Ofiste," diye çıkıştı ve ofise doğru yürümeye başladı.

En iyi seçeneğimin onu takip etmek olduğunu düşündüm ve öyle yaptım. Kapıyı arkamdan kapattım ve sırtımı kapıya yasladım. Normalde Colt'la aramdaki mesafe çok önemliydi ama son zamanlarda bu benim için pek işe yaramıyordu. Ama az önce olanlardan ve söylediklerinden sonra, mesafe çok önemliydi.

"Sully ve ben kasabanın notlar, Federaller ve senin bu işlere karışman hakkında konuşmasını engellemeyi başardık. İnsanlar seni ve beni bu ofise girip çıkarken görüyor, İstasyon'da olanlar ve Tina Blackstone'un koca ağzı üzerinde hiçbir kontrolümüz yok. Tüm bunlar , bununla başa çıkabilecek misin?"

Colt belli ki Susie'ye söylediklerini görmezden gelmeye karar vermişti ve ben de bunun iyi bir oyun olduğunu düşünerek ona izin verdim.

"Evet," dedim ona.

"Hemen sonuca varacaklar." "Hep öyle yaparlar."

"Onu kaybetmeyeceğini bilmem gerek."

"Kaybetmek mi?"

"Kaybet onu."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum. "Yarı yolda bırakmak."

Ona bakakaldım ve sonra tekrarladım, "Ne demek istiyorsun?"

"Akıllı başında biri olarak bilinmiyorsun, Feb. Çok fazla stresin var. Daha önce de başın belaya girdi ama Susie gibi psikopatları ve orospuları öldürmedin ve on beş yıl boyunca ortadan kayboldun. Kıçını kaldırırsan seni güvende tutamayız."

Şimdi kendimi kaybediyordum ve Colt'la sözlü kavgaya girmek için zihnime aldığım not, beynimin çırpınışları arasında bir yerlerde kayboldu.

"Bu nasıl benimle ilgili hale geldi?"

Sorumu duymazdan geldi. "Bunu atlatabileceğine dair güvence vermeni istiyorum."

"Bu saçmalığa inanamıyorum."

"Sadece bana söz ver, çok fazla olursa Morrie'yle, annenle, Jessie'yle, Mimi'yle, her kim olursa olsun konuşacaksın ve öylece çekip gitmeyeceksin."

İşte o zaman kendimi kaybettim. Aramızdaki mesafeyi sinirli üç adımda kapatarak yüzüne doğru yürüdüm ve konuşurken *yüksek sesle* konuştum.

"Colt, yirmi beş yaşımdaydım ve kaçtığımda kocamdan dayak yemiş ve aşağılanmıştım. Kasabanın yarısı benim için üzüyor, diğer yarısı da aptal olduğumu düşünüyordu. Başımı dik tutamıyordum. Bunun nasıl bir his olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok ama size söyleyeyim, *bok gibi* bir his. Beni duyuyor musun?" Bağırđım. "Beni burada tutacak hiçbir şeyim yoktu ve bu yüzden ayrıldım. Şimdi bağlarım var. Bu bara sahibim. Kardeşime saygım var. Ona bir ortak olarak elimden geleni yapacağıma söz verdim ve bunu yapacağım ve farklı bir şey yapacağımı ima etmeni takdir etmiyorum."

Tekrar konuştuğunda sesi alçak ve uzlaşmacı bir hal aldı ama geri adım atmadı ya da kapladığım yerden çekilmedi. "Bunun için minnettarım Feb, ama takdir etmelisin ki, senin pek de paylaşmayı seven biri olmadığını biliyorum ve bu davada bir mola vermiyorlar, yakında bu bok daha iyiye gitmeden önce daha da kötüleşecek."

"Ben aptal değilim Colt, bunun farkındayım."

"O zaman bunu tek başına yapacağını düşünemezsin. Denerseniz, bunun ağırlığı altında ezilirsiniz ya da bu baskıyı hisseder ve yok olursunuz."

"Beni bunu söyleyecek kadar iyi tanıyorsun."

" biliyorsun," dediğinde sesi uzlaştırıcı tonunu kaybetti. "Ben eskiden olduğum kişi değilim Colt."

"Lanet olsun Feb, bunu ben de biliyorum, uzun zamandır bu kabusu yaşıyorum."

"Zavallı," diye tükürdüm, öfkemden ne söylediğimi ya da söylemem gerekip gerekmediğini bile düşünemedim, "*benim* kâbusumu yaşamayı dene, seni pislik."

Yüzüme vurma sırası ondaydı. "Benimle paylaşırsan, o atışı yaparım."

"Bunu neden yapıyorsun?" Bağırđım. "Senin çok iyi bildiğin bir şeyi paylaşmama gerek yok."

"Bu senin sürekli nakaratın, Feb, belki de yalan söylemediğimi ve hiçbir fikrim olmadığını hala anlamadın mı?"

"Bir saniye bile olmaz!"

"Tanrım," ısırdı ama işim bitmişti ve bir adım geri attım.

"Bu iş *çoktan* bitti, neden hâlâ bunu konuşuyoruz anlamıyorum."

"Belki de bir anlamı olduğu içindir?"

"Kime?"

"Lanet olsun," diye bağıırıyordu Colt şimdi, "bir şey umurunda olmayan iki insanın bu konuda bağııracağını mı sanıyorsun?"

Buna verecek bir cevabım yoktu çünkü bunu düşünmeye bile niyetim yoktu.

Beni okudu ve kazandığım mesafeyi kapatarak yüzüme geri döndü. "İkimizin de önemsedığı pek çok insan bu pisliğe bulaştı ve şimdi bu onların yüzüne vuruluyor. Tekrar söylüyorum. Bunu konuşmalıyız ki sonunda bu konuyu kapatıp yolumuza devam edebilelim."

"Ben hayatıma devam ettim, Colt."

"Saçmalık Feb, sen de benim gibi sıkıştın kaldın."

Ondan uzaklaşıp kapıya doğru döndüm ama kolumu yakaladı ve beni geri döndürdü.

"Daha işimiz bitmedi."

"İşte burada yanılıyorsun," diye tersledim ve sonra ona zaten bildığı şeyi söyledim, "öyleyiz. Yirmi iki yıldır öyleyiz."

Kolumu elinden çekip kapıdan çıkmadan önce onun irkilmesini yakaladım. Herkesin duyduğunu bilmek utanç vericiydi. Bazıları duymamış gibi davranıyor, bazıları ise hiç oralı olmuyordu. Ama Susie'nin kitabından bir sayfa alarak, başımı dik tuttum ve elimi kaldırıp saçlarımın altından geçirdim, boynumdan ve omuzlarımdan çekerek sırtımdan aşağı düşmesine izin verdim.

Hemen barın arkasına geçtim ve "Bir tane daha ister misin Joe-Bob?" diye sordum.

Joe-Bob sessizce, "Her zaman bir tane daha lazım, Feb," diye cevap verdi ve gözlerinin bana karşı nazik olduğunu biliyordum ama ona birasını getirdiğimde onlarla buluşmadım.

Joe-Bob ile çok zaman geçirdim. Çoğunlukla sessiz bir içiciydi, muhtemelen yaşından daha yaşlı görünüyordu; karısı onu terk etmişti, çocukları çoktan gitmişti. Kafayı bulduğunda pek konuşmazdı, bazen paylaşacak havaya girerdi ama bu nadir olurdu, bu yüzden onu çok iyi tanımiyordum. Yine de hayatımın demirbaşlarından biriydi ve bir süredir de öyleydi ve gözlerini üzerimde nazikçe görmek beni mahvedecekti.

Colt'un benimle işi bitmemiştı, Susie'ye davranış biçiminden öyle olmayacağını anlamalıydım.

Barda kapıya doğru yürürken herkesin duyabileceğı kadar yüksek sesle, "Evde görüşürüz, Feb," dedi.

Bu oyunu iki kişi oynayabilir.

"Geç kalacağım," diye seslendim arkasından, "yorganı benim için çek, bebeğim."

Elinde kapıyı açarak durdu, gözleri bana kaydı ve karanlık bakışları altında sinmemem bir mucizeydi ama içimi açıkça boşaltmadan önce hiç tereddüt etmedi. "Tatlım, senin için her şeyi yapacağımı biliyorsun."

Kapı onu görüş alanımdan çıkardı ve bar, konuşma mırıltısı kaslarımı harekete geçirmeden önce dört vuruş boyunca sessiz kaldı.

Morrie bana yaklaştı. "Colt hakkında konuşmak ister misin?" "Siktir git Morrie," diye tersledim.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye mırıldandı Morrie ama sesinde bir kahkaha vardı ve yüzlerini silmeden önce Joe-Bob'la gülümsemelerini yakaladım ve bir düzineden fazla meraklı gözün altında barın üstünü silmeye koyuldum, her santimi pırıl pırıldı.

* * * * *

Colt karanlıkta kanepede sırtüstü yatarken, dışarıda Şubat için açık bıraktığı ışık pencerelerde kapattığı panjurların arasından parlıyordu. Kanepede otururken gayet iyi hissettiğini, ancak üzerinde yatarken, çekmece olmasa bile, topaklandığını keşfetmişti.

Feb'in, kanepeye yerleşmeden önce evde olduğu kısa süre içinde ondan uzak durmuş olan kedisi Colt'un ayaklarının dibine atladı. Hayvan, Colt'un bacağından karnına, oradan da göğsüne doğru ilerlemeden önce haklı olarak tereddüt etti. Sonra karnının üzerine yatmadan önce bir süre orada durdu.

Colt o lanet şeyi üzerinden istedi ama bunun yerine parmakları kedinin boynuna gitti ve kulaklarının arkasını ovdu. Kedi hemen mırlamaya başladı.

Tansiyonunu düşürmeye çalışan Colt, Şubat ayını ve o günkü kavgalarını düşünmedi.

Aynı şeyi yapmaya çalışırken, Susie'den ve J&J'deki davranışının adını bir ölüm listesine yazdırmış olabileceği fikrinden uzak durdu.

Onun yerine Amy Harris'i düşündü.

O sabah bankaya gittiğinde kadının hasta olduğunu öğrenmişti. Müdürü Dave Connolly bu durumdan rahatsız olmamış, aksine endişelenmişti. Dave, Colt'a onun uzun zamandır, hatta kendisi işe alınmadan önce de orada çalıştığını ve orada olduğu sürece sadece bir kez, o da büyükannesinin cenazesine gitmek için yarım gün izin aldığını söyledi. Soğuk algınlığı ya da baş ağrısı olsa bile gelirdi ve yakınlarda oturduğu için kar yağdığında her zaman ilk olurdu çünkü erken çıkar ve yürürdü.

Bankada Amy'yi bulamayınca Colt onun evine gitti. Arabası evin önündeydi ve perdelerde bir hareket görmesine rağmen zili çaldığında kapıya cevap vermedi. Ne ilk, ne ikinci, ne de üçüncü çalıştı.

Colt küçük bir kasabada polisti. Yıllar önce pek bir şey , hız cezaları, arabayla gezen çocuklar, birinin evinde çok gürültülü bir parti, J&J'de bir kavga. Arada bir bir aile içi huzursuzluk oluyordu, bazen insanlar komşularının çocuklarına nasıl davrandıklarıyla ilgili endişelerini dile getirmek için arıyorlardı.

Artık daha fazla uyuşturucu vardı, sadece çocuklar denemiyordu, yetişkinler de kullanıyordu. Bu da her yerde daha fazla suç anlamına geliyordu. Çok şey görmüş, çok şey duymuş, insanların komşularına, eşlerine, çocuklarına, kendilerine boktan şeyler yaptığını biliyordu.

Yine de, bir şehir polisinin sahip olacağı acımasız deneyimlere sahip değildi.

Ne olursa olsun, bu gördüklerinden ders almadığı anlamına gelmiyordu ve polis olduğunuzda öğrendiğiniz ilk şeylerden biri insanların davranışlarını izlemektir. Ne söylediklerine değil, ne yaptıklarına, yüzlerindeki ifadelere, ses tonlarına ve her zaman içgüdülerinize göre hareket etmek.

Ve Colt'un dün gece kendisine saldırdığını hissettiği o buz gibi duygu, Amy'nin J&J'ye, yani aslında bir suç mahalline sürpriz bir şekilde gelip ortadan kaybolması ve özellikle de konu Feb'e geldiğinde böyle davranmasıyla geri geldi. İçgüdüleri ona Amy'yle ilgili bir şeylerin doğru olmadığını söylüyordu. Amy'nin kapısını kıramazdı ama araştırabilirdi ve Susie ve Feb'le olan olaydan sonra öğleden sonrasını bunu yaparak geçirdi.

Amy'nin iyi bir kredisi olduğunu, tüm faturalarını ödediğini, evinin borcunu ödemeye yakın olduğunu, çünkü çoğu zaman çift ödeme yaptığını (bu da bir veznedar maaşıyla parasını harcayacak çok fazla şeyi olmadığı anlamına geliyordu) ve hiç park cezası bile almadığını tespit etti.

O gece erken saatlerde Dave Connolly'yi evinden aramış ve Amy'den haber alıp almadığını sormuş, Dave'e Amy'nin dün gece J&J'ye geldiğini, hasta görünmediğini ama tuhaf davrandığını ve endişelendiği için o gün onu kontrol edeceğini söylemiş.

Colt, Dave'in yönetim dersleri alması gerektiğini keşfetti. Colt onu tanıdığı sürece hep konuşkan biri olmuştu ama bir çalışan olmasına rağmen, biraz ikna edince Dave Amy hakkında konuşmaktan çekinmiyordu.

Bankada Colt'a zaten söylediklerinin dışında söylenecek pek bir şey yoktu. Güvenilir bir çalışandı, günün sonunda çekmecesinin denk gelmediği zamanlar bir elin parmaklarını geçmezdi, iş arkadaşları tarafından sevilecek kadar sosyaldi ama hiçbirine arkadaş diyecek kadar sosyal değildi ve çoğunlukla içine kapanıktı.

"O kadar utangaç ki, gülünç. Müşterilerle konuşabilmesi bir mucize," dedi Dave. "Hiç arkadaşı olup olmadığını bile bilmiyorum, onlardan ya da hafta sonları ne yaptığından hiç bahsetmiyor. Anne ve babasına yakın olduğunu biliyorum ama onlar şimdi Arizona'da yaşıyor. Sanırım kelebek koleksiyonu yapıyor çünkü bütün kızlar ona üzerinde kelebekler olan bir şeyler alıyor, eğer Gizli Noel Baba'ysa ya da onun gibi bir şeyse. Cidden Colt, o kadar utangaç ki kurdeşen dökmeden J&J'ye girebilmesine şaşırdım." "Çok yazık" demeden önce duraksadı. O iyi biri. Güzel küçük şey, herkes öyle düşünüyor."

Bu Amy'nin sesine benziyordu. Pek dikkat etmemiştii ama hatırlayabildiği kadarıyla okulda da böyleydi.

Ayrıca, insanlar öldürölürken ve Feb ile onun kelleleri tehlikedeyken Colt'un hiç hoşlanmadığı bir şekilde kulağa garip geliyordu.

Ve son olarak, hiç arkadaşı ve yakın bir ailesi olmadığı için, ne yazık ki Amy hakkında hiçbir ipucu yoktu.

Anahtarın kapıya vurduğunu duydu ve Feb'in evde olduğunu anladı.

İçeri girer girmez kedisi Colt'u terk etti ve hâlâ mırıldanarak odanın öbür ucuna yürüdü.

Elektrik düğmesini ararken elindeki yüzüklerin duvarda kaydığını duydu ve sonra dışarıdaki ışıklar söndü. Feb boynuna ve kulaklarına gümüş , çoğu zaman bileklerine de takardı ve ellerinde de her zaman çeşitli gümüş yüzükler olurdu, birkaç parmağında da olabilirdi, neredeyse hepsinde de.

O yüzükleri yatarken takıp takmadığını merak etti.

Mırıltı artarak hareketlendi ve Colt, Feb'in kedisini aldığını ve onun da harekete geçtiğini anladı.

Kedisine fısıldadığını duyduğunda koridordaydı, "Sessiz ol, Mr. Purrsie . Evde olduğuma sevindiğini biliyorum."

Tanrım, kedisine "Bay Purrsie Purrs" diyordu. Colt kediler hakkında fazla bir şey bilmiyordu ama onunkinin aptal bir kedi olmadığını biliyordu ve eğer bu lanet şey İngilizce anlıyor ve onuruna yapılan bu hakareti fark ediyorsa gözlerini oyardı.

Yatak odasının kapısını kapattı ama ev yüksek kaliteli malzemeden inşa edilmemişti, her şeyi duyabiliyordunuz. Bu nedenle de

Tuvalet sifonu ve lavabodaki musluk açılıp kapanıyor, açılıp kapanıyor, açılıp kapanıyor, ellerini yıkıyor, muhtemelen yüzünü yıkıyor, dişlerini fırçalıyor.

Sonra sessizlik ve onun yatağına tırmandığını anladı.

"Tanrım," diye mırıldandı karanlıkta.

Sehpanın üzerindeki telefonu hem çaldı hem de yüksek sesle titredi. Yerinden kalkıp telefonu aldı ve açıp kulağına götürmeden önce ekranda Sully'nin adını gördü.

"Sully."

"Seni

uyandırdım

mı?" "Hayır."

Sully sessiz kaldı ve sonra, "Kahretsin Colt, bir tane daha var,"

dedi. Colt gözlerini kapadı ve kanepede doğrulup oturdu. "Konuş benimle."

"Adamın adı Butch Miller. Feb'in dün anlattığına göre, yıllar önce onun barında çalışmış. Idaho Springs, Colorado. Cesedi kız arkadaşı tarafından bulunmuş. Sisteme girdiği anda büyük bir ping sesi geldi. Warren ve Rodman çoktan uçağı bindiler."

"Allah ," diye yemin etti Colt. "Sanırım aynı yöntem."

"Pete'in mektubuna kadar," dedi Sully ona, "laleler ve lanet olası Pottery Barn vazosu da dahil. Yani bu adam Pete'i öldürdü, buraya geldi, Angie'yi öldürdü, son iki gününü bir yolculuğı çıkararak geçirdi ve Butch denen adamı öldürdü."

Colt, "Ayrıca onu beklediğimizden daha iyi tanıdığı anlamına geliyor, sadece kasabadaki insanların değil, son on yedi yıldaki insanların peşinden gidiyor," diye yanıtladı.

"Evet."

Colt, "Bu iyi bir şey değil," diye açıkça belirtti.

Sully, "Bu hiç iyi değil," diye tekrarladı.

"Bir yere varabiliyor musun?"

"Lore şehirde ve hiç ayrılmıyor, attığı her adım için bir mazereti var. Lore'u bilirsin, yalnız kalmayı pek sevmez."

Bu bir sürpriz değildi. "Peki ya diğer üçü?"

"İki tanesiyle konuştuk. Pek olası değiller. Denny Lowe ise şu anda baş şüpheli."

Colt Denny Lowe'u düşündü.

Denny hayatı boyunca o kasabada yaşamıştı. Tıfıl bir çocuktı, üzerinde et yoktu, her zaman yağlı saçları vardı, geç büyüdü, bu arada bir sürü bok aldı ve çoğunlukla Susie Shepherd ve çetesi tarafından acımasızca alay edildi. Ama büyüdüğünde, büyüdü. Susie o zamana kadar mezun olmuştu ama herkes onun haline çok şaşırmıştı. Yakışıklıydı ama uzun boylu değildi,

Orta boylu, zayıf ama sert yapılydı. O da Amy gibi acı verici bir şekilde utangaçtı, ama bir kez kendine geldiğinde, bunu üzerinden atmış görünüyordu. Okuldaki en popüler çocuk değildi ama bir çatlak da değildi. Sully'nin onu araştırması, Northwestern'e gittiğini ve bilgisayarlarla ilgili bir şeyler yaparak ayrıldığını, eve taşındığını, para kazandığını, The Heritage'da golf sahasının dışında büyük bir evde yaşadığını, bir karısı olduğunu ve çocuğu olmadığını gösterdi. Colt onu pek görmüyordu, bazen Frank'in evinde karısıyla yemek yerken, bazen markette, yine hep karısıyla, birkaç kez de içki dükkanında, karısıyla değil.

J&J'ye gitmişti ama oranın müdavimi sayılmazdı. Colt onu yıllardır orada görmemişti. Şubat'ta döndüğünden beri de görmemişti.

Yine de profile uyuyordu.

"Colt?" Feb'in seslendiğini duydu.

Kucağına bakıp Denny Lowe'u düşünüyordu ve Feb'in odasından çıkışını kaçırdı. Başını kaldırdı ve koridorda onun karanlık silüetini gördü.

Her şeyin canı cehenneme, şimdi bunu ona anlatmak zorunda kalacaktı.

"Bana bir saniye ver Feb," diye mırıldandı, döndü ve arkasındaki ışığı yaktı, sonra geri döndü, üzerinde büyük bir tişörtten başka bir şey olmayan kadını gördü, kedisi kucağındaydı. Bacaklarını bir daha görmemek için gözlerini kucağına dikti ve telefona, "Denny neden kancanda?" diye sordu.

"Ortadan kayboldu. Karısı da öyle. Kapıyı açan yok ve işe de gitmemiş. Bu hafta izinli olduğunu söylediler."

"Belki de tatildedir."

"Olabilir. Arabası kesinlikle gitmiş ama hiçbir havayolu şirketinin rezervasyon listesinde o ya da karısı yok. Aile ve arkadaşlar tatil hakkında hiçbir şey bilmez. Ve tatilde kredi kartınızı kullanırsınız. Ne onun ne de onun kartında işlem yok. Komik olan, Denny Lowe'un son birkaç aydır ortak hesaplarından yüklü miktarda para çekmesi. Toplamda 15 bin dolar çekmiş."

O soğuk göğsünde gezindi ve "Hesabını nereden bulmuş?" diye sordu.

"İlçe Bankası."

Kahretsin, Amy'nin çalıştığı yer.

Colt, "Kanca derine saplanmış gibi görünüyor," dedi.

Sully, "Feb'le onun hakkında konuşacak kadar derin," dedi.

Lanet olsun.

Başını kaldırdı, kadının gözlerini buldu, omzunu duvara ve kedisinin boynunu kaşırken mırıldandığını fark etti ve "O burada. J&J'den yeni geldi."

"İstasyondaki olaydan sonra belki de bunu yapmadan önce ona biraz burbon içirmelisin." Sully şaka yapmaya çalışıyordu.

Colt gülmek istemedi. "Feb rom içer."

"Doğru," Sully hâlâ bunun komik olduğunu düşünüyordu. "Bugün J&J'de duydum, dostum. Bu haber şehirde sümük gibi hızla yayılıyor. O evi sevdiğini biliyorum, umarım çatı uçup gitmeden ikiniz aynı çatı altında yaşayabilirsiniz."

Colt'un sabrı tükeniyordu. "Sohbet etmek mi istersin yoksa Feb'le konuşmamı mı istersin?"

"Romu getir. Feb'le konuş."

"Sonra konuşuruz."

Colt telefonu kulağından uzaklaştırmaya başladı ama Sully'nin çağrısı onu durdurdu. "Colt?"

"Evet."

"Duymak istemediğini biliyorum ama söyleyeceğim. Lorraine'e göre, siz ikiniz birlikte olmak için doğmuşsunuz. Ve Feb'in dün söylediğini duyduğum şey..." Bunu havada bıraktı ama Colt bir kelime bile edemedi Sully devam etti. "Senin ve onun sorunlarını çözmezsen, dostum, bu bir trajedi olur."

"İşin bitti mi?" Colt sordu.

"Bitirdim."

"Rapor edilecek bir şey olursa seni ararım. Daha sonra."

"Daha sonra."

Telefonunu çevirip kapattı ve sehpanın üzerine fırlattı. Gözleri Feb'e kaydı, hâlâ duvara yaslanmıştı ve vücudunu destek alır gibi tutuyordu.

"Hâlâ rom içiyor musun?" diye

sordu ona. "Sadece söyle," diye

yanıtladı.

Battaniyeyi geriye attı ve kalkıp mutfığa doğru yürüdü. Işıkları yaktı ve içkilerini sakladığı dolaba gitti. Dee romu Şubat gibi içerdi, bir şişesi olduğunu biliyordu ve haklıydı. Jack ile birlikte şişeyi aşağı indirdi ve birkaç bardak aldı.

"Colt, cidden," dedi arkasından. "Neyle kesiyorsun?" diye sordu.

iç çektiğini duydu ve sonra "Ben bakarım" dedi.

Ona doğru döndü. "Yeterince içki karıştırıyorsun. Ne kesiyorsun?"

Buzdolabına doğru ilerlemeyi bıraktı, bir süre hareketsiz durduktan sonra karşı tezgâha yöneldi. Onun tezgâha yaslanmasını ama kedisini bırakmasını izledi.

"Diyet," diye yanıtladı sonunda.

Buzdolabını açtı ve "Lanet olsun" demekten kendini alamadı.

Buzdolabı yiyecek ve içeceklerle dolup taşıyordu. Hiç bu kadar dolu olmamıştı, Melanie orada yaşarken ve Melanie yemek yapmayı severken bile.

"Ne?" Feb sordu.

"Jackie buradaydı," diye cevap verdi Colt, birkaç kutu gazoz aldı, onun için diyet yaptı, sonra burbonunu sadece buzla kesmeyi tercih edeceğini düşünerek arkasına koydu.

Onun içkisini karıştırdı, kendi içkisini doldurdu, içine buz koydu, kendi içkisini ona uzattı ve yakın durdu. Kadının sırtı tezgâha dönüktü; Colt'un sırtı ise tezgâha dönüktü. Kadın belini tezgâha dayamış, Colt da kalçasını onun yanına yaslamıştı.

Gözleri yerde, içkisini içerken onu izledi.

"Bunu yumuşatabilir miyim bilmiyorum, Şubat," diyerek ona Tanrı'nın dürüst gerçeğini söyledi.

"Denemeyin," dedi yere.

"Colorado'da Butch Miller adında birini öldürdü."

Başını o kadar hızlı çevirdi ki elindeki içki sallandı ve buzlar kenarlara çarptı.

"Colorado mu?" diye sordu

sessizce. Colt başıyla onayladı.

"Butch?" Hâlâ sessiz duruyordu. Colt

tekrar başını salladı.

Bir yudum daha içti, bu sefer kesinlikle bir yudum değil, ve gözleri yere döndü.

"Bu adam sana yanlış mı yaptı?"

Dudaklarını yaladı, yeri incelemeye devam etti ve başını salladı.

"Ne yaptı?"

"Fark etmez."

"Fark eder, Feb."

Ona bakmak için sadece boynunu bükte. Kendini kaybediyordu; bunu yüzünden açıkça görebiliyordu. "Öyle mi? Neden?"

"İkinizin arasında özel bir şeydi, bilmemiz gerek. Halka açıktı, bu başka bir şey."

Gözlerini kaçırmadan önce bir süre onun gözlerini tuttu ve "Siktir, bu mantıklı" diye mırıldandı.

"Ne yaptı?"

Boynunu bir daire şeklinde hareket ettirdi, sonra bir elini kaldırarak saçlarını yüzünden uzaklaştırdı, başının arkasında tuttu, sonra hızlı ve alçak sesle, "Çalıştığım barın sahibiydi. Takıldık. Bir süre iyiydi ama sonra kötüleşti. Ben de ondan sonra ayrıldım."

"Nasıl kötüleşti?" "Beni aldattı."

"Özel miydiniz?"

Elini bıraktı ama gözlerini kaldırmadı. "Öyle olduğumuzu sanıyordum ama görünüşe göre kabul etmedi."

"Bunu bilen var mı?"

"Ben, Butch, düzüştüğü kadın." "Başka kimse var mı?"

"Hayır."

"Emin misin?"

Sonra ona baktı. "Hayır, emin değilim. Butch kaçamakları hakkında övünmüş olabilir, o da övünmüş olabilir. Kim olduğunu bilmiyordum ve sohbet edecek kadar uzun süre takılmadım. Sadece eşyalarımı toplayıp çıktım. Gördüğüm kadarıyla bir kar tavşanına benziyordu, muhtemelen bir turistti ya da parkasına asansör biletini iliştiirmiş dağa çıkmış bir şehir kızıydı. Barda çalışıyordum, kendimi berbat hissettiğim için eve geldim ve onları iş üstünde yakaladım."

Tanrım, o gün Susie'yle olan sahnesinin kötü olduğunu düşünüyordu. Kıyaslanamaz.

"Onunla birlikte mi yaşadın?"

Gözlerini kaçırdı ama yüzünü kesen acıyı yakaladı. Çiğ değildi ama görmesi de kolay değildi. "Bir hafta önce taşındım."

"Siktir, Feb."

İçkisinden bir yudum aldı ve yere doğru şöyle dedi: "Havalı bir kasabada bar sahibi olan yakışıklı bir adamdı. Nasıl eğleneceğini biliyordu ve bunu yapmaktan hoşlanıyordu, tabii ki hoşuna giden herkesle." Başını iki yana salladı. "Beni aldatması bok gibi gelse de..." durakladı, bir içki daha aldı, başını tekrar salladı ve "Butch" diye fısıldadı.

Colt elini kızın ensesine götürdü ve onu kendine doğru çekti. Kız direnmedi, sadece yana doğru düştü, omzu Colt'un göğsüne çarptı ve onun çukurunun altına sıkışana ve şakağı köprücük kemiğine çarpana kadar göğsü boyunca kaydı.

Elini kızın boynunda tuttu ama sıktı.

Elini çekmeden önce ona bir dakika verdi ama sadece saçlarını yolundan çekmek için, böylece onu ten tene tutabilecekti. Yine karşı koymadı, uzaklaşmadı, hatta gecenin bir yarısı onun mutfağında duruyordu, üzerinde bir tişörtten başka bir şey yoktu, Colt'un üzerinde ise bir şorttan başka bir şey yoktu.

"İyi misin?" diye sordu.

"Hayır."

Boynunu sıktı.

"Biliyorum Feb," dedi yumuşak bir sesle, "ama konuşmaya devam etmende bir sakınca var mı?" Başı geri geldi ve ona baktı. "Söyleyecek başka bir şey var mı?" "Denny Lowe hakkında birkaç soru sormam gerekiyor."

Kaşlarında yine o çizgiler oluştu ve geri çekildi. Adam elini bıraktı, kadının bardağını aldı, tazeledi ve yerine dönerek ona doğru yürüdü.

Ona izin verdi, uzaklaşmadı, sadece gözlerine bakmak için başını geriye doğru eğdi.

"Lowe'u soruşturuyorlar," dedi ona. "Onu hatırlıyor musun?"

"Ben, evet, ben..." durdu ve başını yana eğdi, "Denny'nin işi zordu Colt, Susie onun için bir kaltaktı. Ama son gülen o oldu. Mezun olduğunda muhteşemdi. Sınıfımdaki kızların yarısı ona aşıktı -"

Birden konuşmayı kesti, yüzü her şeyden arındı ve tezgâhtan aşağı kayarak yana doğru bir adım attı.

Sonra yüzünü döndü, elini tezgâha dayadı ve ağır bir şekilde yaslandı.

"Ne?" diye sordu. Colt sordu ama kız konuşmayınca Colt kızın içine girdi ve "Şubat, ne?" diye tekrarladı.

Ona odaklandı ve "Birinci sınıfta, öğle yemeğinde, öğle yemeği sırasında..." dedi, durdu ve başını iki yana sallayarak "*Siktir!*" diye tısladı.

Colt elini kızın saçlarının altından geçirip parmaklarını tekrar boynuna doladı ve kızın dikkatini üzerinde tutmak için farklı bir nedenle baskı uyguladı. İstedikini elde edince kız ona döndü.

"Şubat, bana ne olduğunu söyle."

Başını salladı ama sarsılarak. "Susie onun peşinden gidiyordu, o ve amigo kızlardan bazıları, birkaç sporcu. Tanrım, orada kimlerin olduğunu bile hatırlamıyorum.

ama en çok Susie'nin konuştuğunu hatırlıyorum."

Kadın konuşmayı bıraktığında Colt, "Ne oldu?" diye sordu.

"Ben de katıldım," dedi ona, "ben ve Angie, ama çoğunlukla ben. Her zaman koca ağızlı olan bendim."

Bu doğrudur.

"Ve?" diye bastırdı.

"Ve hiçbir şey, hepsi bu. Sadece onlara doğru yürüdüm ve siktirip gitmelerini, onu rahat bırakmalarını söyledim. Bu konuda da nazık değildim. Susie benim için birkaç kelime etti ama sporcular uzaklaştı, muhtemelen senin ve Morrie'nin benimle tartışırsanız bundan hoşlanmayacağınızı bildikleri için. Arkasında kimse anlayınca Susie de geri çekildi. Denny o sırada çoktan gitmişti. Hiçbir şey yapmadı, hiçbir şey söylemedi, sadece olabildiğince çabuk kaçtı. Susie'yle birlikte olduğum için gittiğini bile görmedim. Öylece ortadan kayboldu."

"Bunu sadece o zaman mı yaptın?"

Başını salladı.

"Denny hiç teşekkür etti mi, minnettarlığını gösterdi mi?"

"Hiçbir şey, varlığımdan haberdar olduğunu bilmiyordum," dedi ona, sonra gözleri hala onun üzerinde, uzaklara gitti ve devam etti. "Koridorlarda ona gülümserdim. Hatırlıyorum. Cılızken bile ona gülümserdim. Ama şişmanladığında da," tekrar Colt'a odaklandı ve sözlerini şöyle bitirdi: "O da bana hiç gülümsemedi, gözlerinin içine baktı."

Colt hiçbir zaman sıksa olmamıştı ve onunla hiç alay edilmemişti, büyürken baş etmesi gereken kendi cehennemi vardı ama bu o değildi.

Şubat da hiçbir zaman sıksa olmamıştı ve o ve Morrie sayesinde kesinlikle hiç alay konusu olmamıştı. Çok güzel bir kızdı ve büyüüp çok güzel bir genç kız, çok güzel bir kadın olmuştu.

Yağlı saçlı, utangaç, sıksa, alaycı bir çocuğa gülümseyen güzel bir kız, lanet olsun, bulutlar açılmış ve melekler ışıklarını onun üzerinde parlatmış gibi hissetmiş olmalı.

"Denny bara çok sık gelir mi?" Colt sordu.

"Eve geldiğimden beri onu görmedim," diye cevap verdi ve ardından, "Colt, onu liseden beri gördüğümü sanmıyorum," dedi.

"Görebildiğimiz kadarıyla profile uyuyor, Feb, ve ortadan kayboldu ve kaybolmadan önce bankasından on beş bin dolar çekmiş."

Feb başını geriye attı ve gözlerini kapattı. "Bu ."

Dikkatini çekmek için boynunu bir kez daha sıkı ve dikkatini .
Başını dikleştirdi ve tekrar ona baktı.

Colt nazikçe, "Her türlü şey tetikleyicileri harekete geçirir," dedi, "belki de bu onunkini harekete geçirmiştir."

"Bu delilik."

Colt kendini tutamayıp gülümsedi. "Tatlım, adam o, pek de normal davranmıyor."

Göz kapakları gibi gözlerinin etrafındaki deri de yumuşadı ve dudakları "Bu doğru" diye mırıldanmadan önce uçlarından yukarı doğru kıvrıldı.

Onun yüzünün böyle yumuşadığını, o küçük gülümsemeyi, bakışlarının çok şey anlattığını, mizahı paylaştığını ama yine de bir şeyler sakladığını hiç görmemişti. Kahretsin, ama çok seksiydi.

Konuşmaya devam ettiğinde hareket etmedi, elini çekmedi. "Angie'yi bildiğini görebiliyorum, o sınıftaydı, notu alabilirdi. Ve Pete," eski sevgilisinin adını söylerken tereddüt bile etmemişti, Colt şaşırmıştı ve Morrie'nin kapısının önünde kanlar içinde ve kırık dökük görüldüğü günden beri Colt'un yanında Pete'in adını söylememişti, "herkes onu biliyordu. Ama *Butch*?"

"Bu o, bir iz var ve onu bulacağız."

Başını sallamadan önce bir süre onu inceledi, sonra gözleri boğazına kayd. "Benim için bir şey yapar mısın Colt?"

Yapmak istediği şey ona Colt demeyi bırakmasını ve tekrar Alec demesini söylemekti ama bunu söylemedi.

Onun yerine "Ne?" dedi.

Elini kaldırdı ve adamın viskisini tutan bileğini kavradı. Kadehle birlikte adamın elini vücutlarının arasından yukarı kaldırdı ve kadehini adamın kine dayadı. Ona bakmadan önce başını eğdi, bakışları bir saniye boyunca içkilerinde kaldı.

"Angie berbat biriydi ama iyi bir insandı. Ailesi neredeyse seninki kadar baktandı ve ona fazla sevgi gösterilmedi," dedi Feb usulca ve sonra onun bardağını kendi bardağına bastırdığını hissetti. "Angie'ye," diye fısıldadıktan sonra bir yudum aldı.

Colt onun boynuna baskı uyguladı ve kendi yudumunu almadan önce birkaç santim daha yaklaştı.

Konuşmaları bittiğinde, kadın bardağını tekrar aralarına koydu ve adam da onun işaretini alarak kendi bardağını onunkine dayadı. Konuşmaya devam etmeden önce gözleri bu kez farklı bir şekilde yumuşadı.

"Harika bir köpeğin vardı
Colt." Kahretsin, onu
öldürüyordu. "Biliyorum,"
diye fısıldadı.

"Puck'a," diye fısıldadı ve her ikisi de kadehlerini kaldırıp tekrar içmeden önce kadehinin eline bastırıldığını hissetti.

"Bu daha zor olacak," dedi ona, kadehi yine onun kadehine dayandı ve gözleri yine onun boğazına dikildi.

"Yap," diye mırıldandı.

Ona baktı ve "Hıyarın tekiydi ama bunu hak etmedi," dedi ve bardağını onunkine bastırdı. "Pete'e."

Colt, Pete Hollister'a her şeyi anlatan bir kadeh kaldırılacaksa, bunun o kadeh olduğunu düşündü ve Feb gibi o da içti ve yerlerine döndüler.

"Onu tanıımıyordun ve beni mahvetti ama beni güldüren eğlenceli bir adamdı." Kısa bir nefes aldı ve daha kısa bir iç çekişle bıraktı. "Butch'a."

Son kadehte Colt kendi bardağını boşalttı, Feb de öyle yaptı ve kendi bardağını tezgâhın üzerine bıraktı, Feb'inkini onun elinden alıp kendi bardağının yanına koydu. Sonra elini kızın boynuna koyarak vücudunu kendine doğru çekti ve kollarını kıza doladı.

Kollarını onun beline doladı.

Sonra onun göğsüne fısıldadı: "Gördün mü? Sana gitmeyeceğimi söylemiştim." "Harika gidiyorsun, bebeğim."

Vücudunda tuttuğunu bilmediği direnç akıp gitti ve kadın ona karşı yumuşadı.

"Şimdi ağlayabilir miyim?" sordu ama sesi zaten ağlamakta olduğunu söylüyordu. "Al bakalım."

Dört gün, dört ölüm, dört kez Feb onun kollarında ağladı.

Onu olduğu yerde hissetmekten hoşlandığını itiraf etmezse Susie'nin onu suçladığı gibi aptal olacaktı.

Ama bu, bu bok bittiğinde sevinçten zıplamayacağı ve o anda ruhunu satacağı anlamına gelmiyordu, böylece kız bir daha asla ağlamayacaktı.

Gözyaşlarının dindiğini duyduğunda, "Teşekkür ," dedi.

"Ne için?" diye sordu göğsüne.

"Bunu içinde tutup seni daha çok yiyip bitirmesine izin vermek yerine bana verecek kadar güvendiğin için."

Kollarında hafif bir sarsıntı , direniş değil, şaşkınlıktı, sonra tekrar yerine yerleşti.

Sonunda başını arkaya yatırdı ve adam ona baktı ama kollarını hareket ettirmedi.

"Uyumam gerek," dedi usulca. "Bunu yapabilecek misin?"

"Doktorun haplarından biraz alacağım."

"İçki içtiysen sorun olur mu?" "Şişeyi kontrol edeceğim."

Geciktirmek için başka bir taktiği kalmayan Colt, kadının gitmesine izin verdi. Kapıya doğru yöneldi ama çerçevenin içinde dönüp ona baktı.

"Ağır olduğunu biliyorum Colt. Ağırlığını paylaştığın için teşekkürler," diye fısıldadıktan sonra aceleci adımlarla yürüdü ve koridorda gözden kaybolduktan sonra uzun süre arkasından bakakaldı.

Evet, onu öldürüyordu.

Colt mutfağın ışığını söndürdü, kanepeye gitti, oturdu, telefonu aldı ve Sully'yi aradı.

Beşinci Bölüm

Kurtarma

Kendimi sersemlemiş hissederek kalktım, haplar çok işe yaradı ama ne zaman duracaklarını bilmiyorlardı.

Yorganı Colt'un yatağının üzerinden attım, iki kez yuvarlanarak geniş yatağı boydan boya geçtim, bacaklarımı yana attım, kalktım ve kendimi Colt'un banyosuna sürükledim.

O kadar sersemlemiştim ki, Wilson'ın klozette oturup dişlerimi fırçalamamın onun karnını doyurmaktan daha önemli olmadığını söyleyen suçlayıcı gözlerle beni izlemediğini fark edene kadar sabah rutinimi yarılamaştım. Wilson bir kedi idi ve bu nedenle mesafeli olabiliyordu ama beni seviyordu ve bunu belli etmekten çekinmiyordu. Ben bir odadayken, Wilson da odadaydı. Üzerimde yatmıyor ya da bana sürtünüp mırlamıyor olabilirdi ama evin erkeği olduğunu ve bana eşlik etmesi gerektiğini biliyordu, bu yüzden beni sık sık yalnız bırakmıyordu.

Bu yüzden alışılmadık bir şekilde ortalıkta görünmeyen kedimi aramaya çıktım, Colt dün gece benimle Pete'in şerefine kadeh kaldıracak kadar havalı davransa da, Wilson'ın iki tür öldüren bir manyak tarafından öldürülmesi için kedimi dışarı çıkarırsa onu öldürürüm.

Colt'un kısmen açık olan yatak odasının kapısını tamamen açtığım anda miyavlamaları duydum.

Oturma odasının kapısına geldiğimde Colt'un mutfakta durduğunu gördüm, elinde bir kahve fincanı vardı, sırtı bana dönüktü, boynu bükülmüştü, gözleri miyavlamaların kaynağı olan yere bakıyordu.

Görüşümün derinliğinde ve genişliğinde, oturma odasının bir kısmı, yemek alanı, mutfak ve hatta sürat teknesinin bir kısmını, babam ve annemin karavanının bir kısmını gösteren mutfak penceresi de dahil olmak üzere her şeyi gördüm.

Ama tek gördüğüm Colt'un sırtıydı ve bu harika bir manzaraydı. Neredeyse dün geceki önden görünüşü kadar iyiydi, gömleksiz, saçları dağınık ve şort giymişti.

Kahretsin, bu adamı *bulmaları* gerekiyordu ki ben de oradan çıkabileyim. Yemek alanına geldiğimde Colt döndü ve gözlerini bana dikti.

"Çenesini kapatmasını nasıl sağlıyorsun?" diye sordu, yüzü bulanıktı.

Wilson miyavladı.

"Onu sen besle," diye cevap verdim ve mutfığa yöneldim.

"O zaman Tanrı aşkına, besle onu," diye mırıldandı Colt, döndü, geri çekildi, kalçalarını tezgâha yasladı ve bir kolunu çıplak göğsünün üzerinde çaprazladı, kahvesi hâlâ yukarıdaydı, kaşları hâlâ zavallı, savunmasız Wilson'a dönüktü.

Wilson'ı besleme işine giriştim. Wilson hareketlerimi gördü, ne yapacağımı biliyordu ve kedicik kapanını kapattı.

"Tanrıya şükür," diye mırıldandı Colt ve ben gülmemek için kendimi zor tuttum ama gülümsememi de engelleyemedim. "Ona başka bir isim koymalısın," dedi Colt bana.

"Wilson'ın nesi var?" Wilson'ın yemeğini sordum.

"Adı Wilson mı?" Colt arkamdan sordu, omzumun üzerinden ona baktım ve kaşlarının çatıldığını gördüm.

"Evet," dedim, yemeğe döndüm ve annemin dün koyduğu Wilson'ın kedi su kabının yanına, yere koymak için hareket ettim.

Colt, "Dün gece ona başka bir şey demiştin," dedi.

"Öyle mi?" Annemin dün kupaları çıkardığı dolaba gidip açtım ve boşanma sırasında Melanie'nin Colt'unkilerin hiçbirini uymadığı için eşleşen kahve kupalarını aldığını gördüm.

Colt bana "Evet, ona 'Bay Purrsie Purrs' dedin" dediğinde bir tanesini seçtim.

Boynumun gerildiğini hissettim.

Aman Tanrım. Bu benim kedi konuşmamdı, bunu sadece Wilson ve ben yalnızken yapardım. Wilson buna bayılırdı. Ne zaman kedice konuşmaya başlasam bana yaklaşıp ya da başka bir odadaysa koşarak gelirdi. Ama kedice konuşmalarımı başka kimsenin duymasına izin vermedim. Colt'un uyuduğunu sanıyordum yoksa asla yapmazdım. Belli ki Colt uyumuyordu. Kahretsin.

Yorum yapmamaya karar

verdim. "Şubat mı?"

"Mm?" Kahve fincanına doğru mırıldandım, kendime bir fincan doldurdum ve dönmedim.

"Şubat."

"Öyle mi?" Buzdolabını açmak ve sütü almak için yana kayarak sordum.

"Şubat." Kahretsin, kahkahasını adımın içinde duyabiliyordum.

"Ne?"

"Tatlım, bana bak."

Sütü bardağımın yanına bıraktım ve ona bakmak için döndüm. Gülümsüyordu.

"Komik olan ne?" Ben sordum.

"Bay Purrsie Purrs çok komik," diye cevap verdi Colt, bunun çok olduğunu düşünüyordu ve gülmek için kendini zor tuttuğunu söyleyebilirdim.

Gözlerimi devirip "Her neyse" diye mırıldandım ve Colt "Bebeğim" diye mırıldandığında tekrar dönmeye başladım.

Sesinin tınısıyla bakışlarımı onunkilere çevirdim ve sanki başım süper ağır çekimde hareket ediyormuş gibi hissettim. Ama gözlerimiz buluştuğunda her şey birden hızlandı. Colt bir hamleyle bir adım öne çıktı, kolu dışarı çıktı ve beni belimden yakaladı, sonra geri adım attığında ben de onunla birlikte gittim. Ani bir hareketle vücuduna çarptım ve ellerim düşüşümü desteklemek için otomatik olarak göğsüne geldi. Ellerim işe yaramadı, kolları etrafımda kilitlendi, başı eğik bir şekilde aşağı indi ve ağzı benimkine çarptı.

Buna hazırlıklı değildim. Son zamanlarda sık sık onun kollarına giriyordum ve bu iyi hissettiriyordu, hatırladığımdan daha iyiydi çünkü beni tutması daha iyiydi, bu adam, bu Colt, daha yaşlı, daha zeki, daha güçlü, daha deneyimliydi.

Ama o mutfak tezgâhına yaslanmışken, ben ona yaslanmışken ve ben geceliğimle onun mutfağındayken, onun kolları bana dolanmamış, ağzı ağızımda olmamış, ellerim onun çıplak göğsünün sert kaslarında olmamış ve çıplak bacaklarım onunkilere .

İtmeye bile çalışmadım. Ağzımı açarak dilini içeri davet ettim. İçeri girdi ve bacaklarımın arasındaki spazmı hissettim, anında ıslak ve hazırı ve ağzına doğru inledim çünkü çok iyi hissettiriyordu.

Parmak uçlarımda yükseldim, vücudumu onunkine bastırdım. Ellerim göğsüne, omuzlarına kaydı, parmaklarım onu bana bağlayan saçlarına girdi, kolu belime dolanırken diğer eli yukarı kalktı. Avucunun içinde bir tutam toplayıp başımın arkasına dayadığında saçlarımın ağırlığının hafiflediğini hissettim.

Islak, sert ve çaresiz bir şekilde sevişmeye başladık ve onu o kadar çok istiyordum ki önce külotumu sonra da şortunu indirip zıplayarak bacaklarımı kalçalarına doladığımı ve onu içeri aldığımı hayal ettim. Ön sevişmeye ihtiyacım yoktu. Sadece o öpücüğe ve Colt'a ihtiyacım vardı.

"Hey çocuklar, Frank'e gidiyoruz... *sikişmeye!*"

Yırtıp atacaktım ama Colt'un başı yukarı kalkmasına rağmen kolları o kadar sıkıydı ki bir santim bile kıpırdayamadım.

"Jack, yoldan çekil, var... oh."

Babam, muhtemelen bizi uyandıracağını düşünerek yüksek sesle sesleniyor ve arkadan gelip babama, anneme homurdanıyordu.

Herkes birbirine baktı.

Colt'a bakmadım ama hem annem hem de babam kendilerini tekmelemek ister gibi bakarken aynı zamanda doğum günleri olduğunu hatırlamış ve piyango kazandıklarını öğrenmiş gibi görünüyorlardı.

Neye benzediğim hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Colt'un gücünü, daha da sıkılaştan kollarını temkinli bir şekilde çekerek test ettiğimde beni bırakmaya niyeti olmadığını anladım. Bu belirsiz durumda onunla mücadele etmemeye karar verdim ve olduğum yerde kaldım.

Kimse bir şey söylemeyince, ben devreye girdim. "Frank'inkini yapabilirim." "Sonra geliriz," dedi annem.

"Daha sonra gelmek zorunda değilsin," dedim ona, Colt'un kollarını bir kez daha çekmeye çalıştım ve aynı dirençle karşılaşınca yine vazgeçtim. "Bir orduyu doyuracak kadar yiyecek aldın, kahvaltıyı burada yapabiliriz."

"Neden geri gelmiyorsun?" Colt konuştu ve sadece sesini duymakla kalmadım, kasıklarımdan göğsüme doğru gürlediğini hissettim ve bu hiç de kötü bir his değildi.

"Geri geleceğiz," dedi babam, geri .

"Sana biraz zaman vereceğiz. Bir saat," dedi annem, babamla birlikte geri çekilirken. "Jackie, bir saat mi?" Babam mırıldandı.

Annem telaşla, "Bir saatten fazla," diye düzeltti.

"Bizi aramalarına izin versek nasıl olur?" Babam önerdi.

"İyi fikir," diye mırıldandı annem ve bir kolunu kapıyı tutmak için uzatmış olan babam, annem ortadan kaybolmuştu, bana ve Colt'a şöyle bir baktı, Colt'a başıyla bir selam verdi ve sonra kapıyı kapattı.

Colt'un kollarını daha sert bir şekilde geri çektim ama kollar kıpırdamadı.

Ona bakmak için başımı geriye eğdim ve ellerimle omuzlarına sabit bir baskı uyguladım.

"Bırakın gideyim."

"Kedine neden Wilson adını verdin?" diye sordu.

Onun anlamsız ve delice sorusu karşısında yaşadığım şaşkınlıkla, sabit basıncım kesildi.

"Ne?"

"Wilson. Bir kedi için garip bir isim." "Colt."

Sırıttı. "Bay Purrsie 'tan daha iyi." Tekrar baskı uyguladım. "Colt."

Boynunu bükerek yüzünü benimkine yaklaştırdı ve "Harika bir öpücük bebeğim" diye mırıldandı.

Basınç kesildi ve fısıldadım, "Colt." "Hoşuma gitti."

"Sanırım gerekiyor," diye açıkladım. Beni görmezden geldi. "Hem de çok."

"Belki Joe-Bob'un yanına taşınırım. O Vietnam'daydı. Belki göğüs göğüse çarpışmayı biliyordur."

"Ağzımın içinde inlediğinde... kahretsin," diye mırıldandı Colt, kollarıyla beni sıkarken.

"Öpücük hakkında konuşmayı keser misin?" Ciyakladım.

geri geldi ama "Taşınmıyorsun" dedi. "Bence en iyisi bu."

"Kıçına şaplak atılsa bile senin için en iyisinin ne olduğunu bilemezsin."

"Colt."

"Yine de bir deneyeceğim."

"Colt!" Bağırđım, omuzlarını ittim ve kolları tekrar sıkılaşıp beni geri çekmeden önce yaklaşık üç inçlik bir alan kazanmayı başardım.

"Ailenle kahvaltıya gitmek ister misin?" diye sordu.

İstediğim şey dünyada güvenli bir yer bulmaktı, tek, küçük, güvenli bir yer. Bunun New York' en pis bölgesindeki bir ara sokakta karton bir kutu olması umurumda değildi. Eğer katillerin, yatağında uyuduğum adamın şirret eski kız arkadaşlarının ya da bana bağırıp çağırın, kedime ne isim verdiğimle dalga geçen ve yirmi iki yıl öncesine göre *çok çok* daha iyi öpüşebilen eski lise sevgililerinin olmadığı güvenli bir yerse, o zaman o olmak istiyordum.

"Ne istediğimi bilmek ister misin?" Colt'a sordum.

Bir eli saçlarıma gitmeden önce kollarıyla beni sıktı ve saçlarımı yumruğuna doladığını hissettim.

"Evet, ne istediğini bilmek istiyorum."

Sonra ve istediğimin bu olduğunu bile bilmeden, "Dee, Morrie ve çocukların da bizimle gelmesini istiyorum ve evet, annem ve babamla Frank'in evinde kahvaltı etmek istiyorum. Tüm aile, Frank'in kreplerini yiyip kahve içerek ve hayat normalmiş gibi davranarak."

Gözleri yüzümde gezindi ve sessizce, "Bunu istiyorsan, sana bunu sağlayabilirim," dedi.

"İstiyorum," dedim sessizce.

"Tamamdır, bebeğim."

Sonra beni bıraktı, ellerini belime koyarak beni nazikçe birkaç santim geriye çekti, döndü, tezgahdan telefonunu aldı, açtı, bir tuşa bastı ve yaklaşık beş saniye sonra, "Morrie, Dee ve çocukları topla, Şubat Frank'in yerinde bir aile kahvaltısı istiyor. Bizimle, Jack ve Jackie ile bir saat içinde orada buluş." "Tamam" demeden önce gözleri bana kaydı. Orada görüşürüz. Sonra görüşürüz."

Telefonunu kapattı ve "Bir duş al Feb, yoksa geç kalacağız" dedi.

Yapacak başka bir şey bulamayınca Colt'tan uzaklaştım, kahvemi bitirdim ve Colt'un çok sevdiğim kraker kutusu evinden geçtim, çok sevdiğim Harry'nin baskısının olduğu yatak odasına girdim, büyük ve rahat olan ve çok sevdiğim yatağının yanından geçtim, normal olan ama yine de onun olan banyosuna girdim, bu yüzden çok sevdim ve orada duş aldım.

* * * * *

Pazar günleri altın günlerdi, hep öyleydi.

Yıllar önce biz gençken, annem ve babam Pazar günleri barı açmazlardı. Bu da o günün aile günü olduğu anlamına gelirdi, annem ve babam evde olurdu. Colt, Morrie ve babam televizyonun önünde oturup futbol maçlarını izler, annem ve ben de arada sırada gidip gelirdik. Annem onlar için mısır gevreği, kuruyemiş ve tuzlu bir yapışkanla kaplayıp pişirdiği çubuk krakerlerden atıştırmalıklar hazırlardı. Ya da üzerine gerçek, eritilmiş tereyağı döktüğü büyük kaseler dolusu patlamış mısır yapardı. Geceleri bizi büyük bir aile yemeğine, rosto, köfte ya da kızarmış tavuğa oturturdu. Ondan sonra bir oyun oynardık, genellikle takımlar halinde, erkekler kızlara karşı. Ya da daha sonra kağıt oynardık, çoğunlukla euchre ve Colt her zaman benim ortağım olurdu.

Büyüdüğümüzde barı açtılar ama saatleri kısalttılar, üçte açıp on birde kapatıyorlardı. Morrie, Colt ve ben genellikle dışarıda arkadaşlarla takılır ya da evde kalıp video izlerdik ya da Colt ve ben odamda sarmaş dolaş olurduk.

Pazar günlerini hep sevmişimdir ama uzun zamandır gerçekten iyi bir pazar günü geçirmemişim.

O gün Colt bana gerçekten iyi bir Pazar günü yaşattı. O kadar iyi bir Pazar ki, yaptığı şey için onu neredeyse affedebilirdim.

Frank's, Pazar sabahları kiliseden sonra her zaman olduğu gibi çok kalabalıktı. Büyük bir masa için bekledik ve bir yığın yemek için beklemeye değdi.

Frank'in kabarık, yaban mersinli, tereyağlı ve ılık şuruplu krepleri, dipsiz bir fincan birinci sınıf kahvesi ve etrafta gürültücü bir aile. Palmer ve arasında bir koltuk ayarladım, böylece Tuesday'i yanından dürtüp kıkırdamasını sağlayabiliyordum ve Palmer'ın kafasını tutup öpücükler veriyordum, böylece babasına bakıp "Baba! Feb Teyze beni *öpüp* duruyor!" diye sızlanıyordu.

Bazen aynı anda üç konuşma olurdu. Bazen biri herkesin dikkatini çekerti. Bazen biri bir hikaye anlatır ve herkes gülerdi. Bazen biri komik bir şey söyler ve herkes gülerdi.

Hepimiz günün ışıltısını hissettik, Dee bile. O kadar ki Dee inanılmaz bir şey yaptı ve açılışa hazırlanmamıza yardımcı olmak için bizimle J&J'ye kadar yürüdü. Ben işime bakarken Dee de benimle takılıyordu ve bunun sebebinin Morrie'yi kalbine geri almaktan emin olamaması olduğunu tahmin ediyordum. Morrie'yi kalbine geri almasını istiyordum ama zorlamak istemiyordum, bu yüzden beni takip etmesine izin verdim ve ona ne yaptığımı gösterdim. İlgili görünerek, dikkat ederek ve sorular sorarak beni şaşırttı, ben de biraz abarttım ve ona başka şeyler de gösterdim. Barı açtığımızda Colt'un yanına oturdu, diyet içti, Colt'la sohbet etti ve güldü. Çocuklar ofiste oturmuş, muhtemelen her şeyi berbat ediyorlardı ve Morrie ile benim günlerce bir şey bulamayacağımızı biliyordum.

Daha sonra Meems ne olduğunu sormak için beni aradı ve ben de ona Pazar günü olduğunu ve herkesin J&J'de takıldığını söyledim. Yirmi dakika içinde Meems ve Al içeri girdiler, Meems Dee ile sohbet etti ve sonra o ve Dee, Tuesday ve Palmer'ı dışarı çıkardılar, böylece Meems'in annesi onları ve Meems'in çoluk çocuğunu Al'ın aldığı yeni bir DVD'yi izlemek için evine götürebilecekti ve daha sonra akşam yemeği için onlara ünlü ev yapımı corndog'larını ikram edecekti. Jessie'yi arayıp çetenin orada olduğunu söyledim ve kısa bir süre sonra Jessie ve Jimbo da geldiler.

Pazar günleri müşteriler neredeyse her zaman sadece müdavimlerden oluşurdu. Genellikle Pazar günlerini birlikte geçirecek kimseleri olmayan ama yalnız kalmak istemeyen yalnız ruhlar. Sandalyelerinde ya da taburelerinde otururlar, gözleri genellikle barın üzerindeki televizyona takılıdır, siparişlerinden daha fazlasını istemek için masalarında ya da taburelerinde olduğunıza dair bir ipucu verirsiniz sizinle sohbet etmeye her zaman hazırdırlar. Ve bir Pazar günü her zaman siparişlerinden daha fazlası hakkında sohbet etmek için zamanınız olurdu.

Babam, annem, Morrie ve ben zamanımızın bir kısmını müşterilerle konuşarak geçirdik, annem ve babam Morrie ve benden daha çok konuştular.

yapmak için. Ama çoğu zaman kendimizi Colt, Dee, Jimbo, Jessie, Meems ve Al'ın yanında sohbet ederken ya da gülerken bulurduk.

Colt'u ve öpücüğümü düşünmedim. Ailemle ve arkadaşlarımla birlikte olmayı ve bir boka tutunmadan ve içimde çoğunlukla ölü hissetmeden bunun ne kadar iyi hissettirdiğini düşünmeye karar verdim. Gülmenin ve bunu doğrudan karnınızda hissetmenin ne kadar iyi geldiğini. Sevdığınız birinin komik bulduğu bir şey ya da çocuğunun yaptığı sevimli bir şey hakkında konuşurken yüzünün canlanmasını izlemek ne kadar iyi hissettiriyordu. Angie, Pete ve Butch gibi bir daha asla böyle zamanlar geçiremeyecek olanların aksine hayatta olmak ne kadar iyi hissettiriyordu. Bunun çok değerli olduğunu ve acıya tutunmanın, tam yanınızda, tutabileceğiniz kadar yakınınzdayken bile böyle zamanları kaçırmak anlamına geldiğini fark etmek ne kadar iyi hissettirdi.

Akşam bara gittik ve Al ile Meems, Jimbo ile Jessie'ye bir tur bilardo için meydan okudular. Saatlerdir durmadan içiyorlardı ve bir Cumartesi gecesi normalde olduğundan daha fazla gürültü yapıyorlardı ve bir Cumartesi gecesi ciddi şekilde gürültülü olabiliyordu.

Onları izlerken Morrie'nin Dee'nin taburesinin arkasına dolandığını, eğildiğini ve boynunu öptüğünü gördüm. Ayrıca altın bir Pazar gününün sihrini gösterdiğini ve Dee'nin uzaklaşmaya çalışmak yerine ona daha iyi erişmek için başını eğdiğini de izledim. Gözlerim onu da yakalamış olan Colt'a kaydı ve onun gözleri de benimkilere geldi. Bir gülümsemeyi paylaştık ve onunki beni özel bir yerimden vurdu, her zaman bana ait olan bir yerimden, yıllar önce onun bile girmesine izin vermediğim bir yerimden. Gülümsemesi oraya kilitlediğim kapılardan fırladı ve bir süre kalacakmış gibi yerleşti.

Gözlerimi kaçırdım ve temel kuralımı çiğnemenin tam zamanı olduğunu düşündüm. İsteyken asla içki içmezdim. Eğer barın arkasındaysam, ayıktım. Morrie bu geleneğe uymazdı ama asla sarhoş olmazdı, sadece arada bir, genellikle Colt ya da diğer arkadaşlarından biri uğradığında bir bira içerdi. Kendime bir rom ve diyet yaptım ve barın sonuna geri getirdim.

Morrie, Colt'un sırtına bir tokat atmadan önce, "Kahvaltıyı Feb'in seçmesine izin verdin, kadını akşam yemeği için Reggie'nin pizzasını istiyor," dedi ve "ahbap, kıçını tabureden kaldır, sipariş için benimle gel," diye ekledi.

Reggie'nin yeri köşeyi dönünceydi. Reggie İrlandalıydı, kızıl saçları vardı ve güldüğü zaman bira göbeğini kaşırdı ki bu çok sık olurdu, çoğunlukla da kendi şakalarına. İrlandalı bile olsa, ülkedeki en iyi o yapardı. Sen

Sipariş vermek için oraya gidiyordunuz ve bizim gibi yeterince yakınsanız, teslimatı yapması için oğlu Toby'yi gönderiyordu.

Colt taburesinden kaydı. İçimi barın üzerine koymuştum, elimi de barın etrafına dolamıştım. Colt gitmeden önce gözleri elime kaydı, uzandı ve parmak uçlarıyla parmak eklemelerimi sıyırdı. Dokunuş oradaydı ve gitti, sistemime doğru zapladığını hissetmeseydim hayal edebilirdim.

Orada durup elimde kıvrılmış içeceğime bakarken ön kapının kapandığını duydum.

"Feb," diye seslendi Dee ve başımı kaldırdım.

Gözleri benim üzerimdeydi ve mutlu görünüyordu. Onu bir süredir bu şekilde görmemiştim, bakışı Colt'un dokunuşunun kalıcı etkisini sildi ve ona gülümsedim.

"Kardeşime bir şans daha verdiğin için teşekkürler." Mutlu yüzünden bir bulut geçti ve keşke hiçbir şey söylemeseydim dedim. "Kahretsin, Dee, özür dilerim. Çenemi tutmalıyım -"

Sözümü kesti. "Colt'la aranızda neler oluyor?"

"Bir şey yok," dedim bir çırpıda. "Bana yardım ediyor, sadece iyi davranıyor. Yoğun bir dönemden geçiyoruz. O kadar yoğun ki ateşkes gibi bir şey ilan ettik."

"Ateşkesler hakkında pek şey bilmiyorum ama tahminimce, ateşkes ilan bile, düşmanlar birbirlerinin ellerine dokunmazlar ve mutfakta öpüşürken aileleri tarafından yakalanmazlar."

Annemin ve/veya babamın çenesi düşüktü.

Tamamen Dee'ye döndüm. "Dee, tatlım, bu konuda büyük fikirlere kapılma." "Biliyorsun, Melanie senin yüzünden gitti."

Gözlerimin büyüdüğünü hissettim, gerçekten büyüdüklerini hissettim ve acaba kafamdan mı fırlıyorlar diye düşündüm.

"Ne?"

"Senin yüzünden gitti."

Bu doğru olamazdı. Doğru olmasını bile *istemedim*.

"O yapmadı, annem bana çocuk sahibi olamadığı için gittiğini söyledi."

"Çocuk sahibi olamadığın için Colt gibi bir adamı terk eder miydin?"

Buna cevap vermedim.

"Adam Colt'a mı benziyor?" diye

devam etti. İçkimden bir yudum

aldım.

"Adam Colt gibi mi davranıyor?"

Ona bir bakış attım ve sessizce, "Dee, unutma, ben ayrıldım -" dedim.

Başını iki yana salladı. "Sen gittiğinde Colt hâlâ yolunu bulmaya çalışıyordu. Sanırım bir nedeniniz vardı ama bunu kendinize sakladınız, adil bir oyun ve kimsenin yargılayacak yeri yok. Sonunda, ikiniz ayrıldığınızda, o kaç yaşındaydı? O bir erkekti ama biz kızlar onun hala bir çocuk olduğunu biliyoruz. Ama o artık bir erkek. Aptalca şeyler için terk etmeyeceğiniz türden bir adam."

"Gebe kalamamak aptallık değildir," diye Melanie'yi savundum.

"Hayır, haklısın. Palmer ve Salı günü ne yapardım bilmiyorum. Ama Morrie evlendiğim adam olarak kaldı, benim için yaşadı, bar için yaşamadı, o bana her zaman yeterdi."

"Morrie bar için yaşamıyor."

Dee bana bir bakış attı ve onu suçladığımı söyleyemezdim. Kocam ya uyuduğu ya da barda olduğu için onu hiç görememek bana da böyle hissettiriyordu.

Morrie lise ve sonrasında sahada oynamıştı. Hiç ciddi bir kız arkadaşı olmamıştı, bir kere bile.

Dee ile yıllar önce tanışmıştı, iki kasaba ötede oturuyordu. Bir futbol maçından sonra tanışmışlardı, Dee formalarını giymiş, kendi takımını yendikten sonra soyunma odalarına doğru yürüyordu. Beş dakika kadar süren bir sohbe dalmışlardı ve Dee onu hiç unutmamıştı.

Bir arkadaşının bekârlığa veda partisindeyken onunla tekrar karşılaştı. Kızları trol yapıyordu, J&J's geç gelmişti, yaklaşık altı bar sonra. Kız kafayı bulmuştu ve Morrie de o sırada J&J'de takılıyor, inşaatta çalışıyordu. Yine sohbet etmeye başlamışlar ve kız ayrılacağını, kız arkadaşının arabasına binip başka bir bara gideceğini söyleyince Morrie küplere binmiş. Kısmen onun gitmesini istememişti, kısmen de direksiyonunda sarhoş bir kadının olduğu bir arabaya binmesini istememişti. Daha yeni tanışmış olsalar bile, çok sert bir kavga etmişler, Morrie kazanmış ve onu evine götürmüştü. O zamandan beri birbirlerinden ayrılmıyorlardı - altı ay içinde nişanlandılar, sadece bir yıl sonra evlendiler.

J&J's'i devralana kadar, bunca yıl ve iki çocuktan sonra bile, onun üzerine titrediğini ve onun da bu iyiliğe karşılık verdiğini söylemek doğru olur.

Ama şimdi Morrie aile şirketinin yönetimini ciddiye alıyordu, belki de fazla ciddiye alıyordu. Bunun içinde kaybolmuştu ve bundan hoşlanmıyordu.

Ne demek istediğini anladım.

"Bebeklerim benim dünyam, ama senin iyi bir adamın var mı?" Dee dedi ki. "Bunu yapmak senin için zor olmazdı."

"Annem Colt ve Melanie'nin bir şeyler yapmaya çalıştıklarını ama Melanie'nin -" "Melanie Juliet değildi."

Ona sessizce baktım, çünkü neden bahsettiğini bilmiyordum.

Dee devam etti. "Romeo ve Juliet, ölmediklerini ama Juliet'in sinirlenip kaçtığını söyleyin. Herkes Romeo ve Juliet olduğunu bilecekti, her zaman Romeo ve Juliet olacaktı, daha sonra Romeo Nancy ile takılsa bile. Nancy'yi kimse duymadı, kulağa doğru bile gelmiyor, Romeo ve Nancy. Herkes Romeo'nun Juliet'le birlikte olması gerektiğini bilir. Romeo Nancy'yi sevse bile, Nancy asla Juliet olmadığını bilirdi."

Dee'nin Colt'la beni, sonunda birbirlerinin kollarında ölen aşıklara benzetmesini istemedim çünkü bugünlerde bu çok yakın bir benzetmeydi.

Dee'nin Colt, ben ve Melanie hakkında böyle düşünmesini hiç istemedim.

"Dee -"

"Hayatını Colt'la birlikte senin gölgede geçirdi. Bir bebeği ona bağlayacak kadar çok istiyordu, çünkü bir kadının diğer yarısının gerçek diğer yarısı olmadığını bilerek hayatını imkân yoktu. Onun kalmasını *sağlayacak* bir yol bulmalıydı ve Colt ne olursa olsun ailesi için kalacaktı. Ona bunu veremezdi ve o bulutun altında, eve her gelişinde Colt'un başını ne zaman çevireceğini merak ederek yaşayamazdı."

Bu konu hakkında konuşmak istemiyordum. Tehlikeli bir zeminde ilerliyorduk.

"O bir erkek, Dee, ama Melanie'yi terk etmez."

Doğru olduğundan emin olamasam da söyledim, benim yüzümden değil, Colt'un bir aleti olduğu için ve deneyimlerime göre bu, tüm erkekler için en temel gerçektir.

"Onun yapmaması önemli değil, o yapacağını *düşündü*. O bulutun altından çıktı ve ben onu suçlamıyorum. En başta neden o bulutun altına girdiğini bilmiyorum. Kendisini perişan etti ve Colt'un onun yok oluşunu izlemesine neden oldu." Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama Dee elini bana doğru salladı ve devam etti. "Melanie'yi severim, beni yanlış anlama, o iyi bir kız. Ama onun için doğru olanı yapmadı. Onu terk ettiğini hissetti ve bu çok acımasızcaydı. Sahip olamayacağı bir şeyi istedi, bunu biliyordu ve yine de uzanıp onu aldı ama bedelini o ödedi."

Tekrar. Söylemeden bıraktığı şeyin ne olduğunu biliyordum ve o söylenmemiş kelime beni bir bıçak gibi kesti.

"Dee -"

"Herkes ikinizi mutlu görmek istiyor, Şubat, birlikte, ayrı, fark etmez. Sadece mutlu," diye eğildi, "ama ikiniz de mutlu değilsiniz kızım ve hepimiz nedenini biliyoruz. Bu ikinizi de parçalıyor ve hepimizi de parçalıyor."

"Seni seviyorum bebeğim," dedim sessizce, "ama olan biten onca şey varken buna ihtiyacım yok."

"Olan biten onca şeyden sonra, kızım, buna her zamankinden daha çok ihtiyacın var."

"Bilmediğin şeyler var."

"Evet, biliyorum ama bunlar *yirmi yıl önce* oldu, Feb."

"Ama -"

"Alexander Colton elime dokundu, ben hareket ederken kıcıımı izledi, güldüğümü gördüğünde yüzünde o gülümseme belirdi, özellikle de her türlü cehennemden geçerken, yirmi yıl önce olan her neyse onu aşmayı ve mutluluğa tutunmayı öğrenecektim."

Bir şey söylemeye başladım, ne olduğunu bilmiyordum ama söyleyemedim. Çünkü öfkeli bir erkek sesinin "Seni *amcık!*" diye bağırdığını duydum.

Başım döndü ve Loren Smithfield'in odanın diğer ucuna doğru ilerlediğini gördüğümde varlığımın her zerresi dondu.

"Seni lanet *olası amcık!*"

Benimle konuşuyordu. Bunu biliyordum çünkü gözleri benim üzerimdeydi, beni işaret etmesinden bahsetmiyorum bile.

"Lore, ne oluyor lan?" Al bیلardo masasından yüksek sesle sordu ama ıstakası yan yatmış, yumruğunun içindeydi ve yaklaşmaya başlamıştı.

Lore, 'ı görmezden geldi, hedefini gözüne kestirmişti ve Al bile onun hedefini gözden kaçırmamasına izin vermeyecekti. Barın bana ait olan kısmına geldi ve bir yumruk indirerek sıçramama neden olan yüksek bir ses çıkardı. "Angie'yi öldürdüğüm için beni işaret et! *Bu da ne demek oluyor?*"

Aman Tanrım. Bunun iyi olduğunu düşünmemiştim.

"Lore, sakın ol dostum," dedi Jimbo, babam ve (belli belirsiz, çünkü Lore'un yüzünü saran öfkeden aklımı kaçırarak kadar korkmuştum) Joe-Bob gibi yaklaşarak.

Dee gözleri Lore'a kilitlenmiş, taburesinde donmuş bir şekilde otururken, annem, Meems ve Jessie geride kaldılar.

Ben de öyle yaptım, Lore'un öfkesiyle aramda bir güvenlik bariyeri olarak Dee'nin yanında yerimi korudum.

Lore bana bir parmak salladı. "Çocuklarım var, bu saçmalıkları duyuyorlar... bir iş, bir itibar, bu kasabada bir hayat, insanlar benim hakkımda bu saçmalıkları düşünüyor, *sen* benim hakkımda bu saçmalıkları düşünüyorsun. Tanrım, seni *kaltak!*" Eğildi, tüm vücudu bir tehditti, hala beni işaret ediyordu. "*Seni kesmeliyim, seni çılgın amcık!*"

Tüm söylediği buydu çünkü aniden orada değildi. Onun yerine bir metre gerideydi ve hâlâ sandalyelere çarparak, kollarını sallayarak ilerliyordu ve Colt sessizce, sakince onu takip ediyordu, hareketleri yavaş ve ekonomikti, gözleri Lore'un üzerindeydi, sanki Lore bir avdı.

Lore uzuvlarının kontrolünü ele geçirdi, gözlerini Colt'a kilitledi ve tehditkâr olduğu kadar savunmacı bir duruş aldı. "Geri çekil, Colt."

"Bir yere gidip sakinleşmelisin, Lore," diye durmasını tavsiye etti Colt, bir duruş sergilemeden, sadece gevşek bacaklı ama tetikte ve hazır görünüyordu.

"Siktir et onu! Angie'yi öldürdüğümü söyledi," diye bağırdı Lore. "Bunu nasıl duydun?" Colt usulca sordu.

"Marty, Josh'un evinde bira içiyorduk."

Colt başını öyle mutsuz bir şekilde salladı ki, Marty'nin az önce başını belaya soktuğunu düşündüm.

Colt Lore'a, "Benim isteğim üzerine soruşturmaya yardım ediyor," dedi. "Evet, ve *beni* parmakladı!"

"Şubat senin yaptığını hiç söylemedi."

"Evet, eğer bu doğruysa Chris neden dün gelip nerede olduğumu sordu?"

"Prosedür."

"Saçmalık."

"Chris sivil kıyafetlerle sana geldi ve bazı sorular sordu, Lore. Neden böyle yaptığını anlamıyor musun?" Colt onun cevabını beklemedi ve sözünü bitirdi.

"Bitti, bırak gitsin."

"Siktir et Colt, çocuklarım bunu duyacak -"

"Marty kapalı tutsaydı ve sen de soğukkanlılığını koruyup bu bara gelip kendini rezil , bunu . Şimdi bütün kasaba öğrenecek ve kendinden başka suçlayacak kimse kalmayacak."

"Evet, ve Feb."

Colt'un vücudu gevşek ama tetikteyken düşmanca bir hal aldı.

"Tekrar ediyorum, Feb benim tarafımdan yapılan bir talep üzerine hareket ediyordu."

"Ve tekrar ediyorum, bunu yaparken Angie'yi siktiğim için beni . Kahretsin, o pis amcığa dalmadım bile, kim bilir bütün kasaba sikini soktuktan sonra orada ne yüzüyordu? Ve *ben* onu öldürmekle mi suçlanıyorum?"

"Vahşice öldürülen masum bir kadından ." "*Angie*'den bahsediyorum."

Colt hareket etti ve dolayısıyla Lore da hareket etti. Tam olarak sürpriz bir saldırı sayılmazdı ama yine de Lore, Colt bir yumruğunu yakasına indirip onu havada uçurmadan önce savunmaya geçmeye fırsat bulamadı. Lore sırt üstü bir masanın üzerine düştü ve Colt onun üzerine eğildi.

"Bu iş karışacak, Angie hakkında bu şekilde konuşmaya devam *edersen* ve Feb ile bir daha bu şekilde konuştuğunu duyarsam tüple nefes almak zorunda kalacaksın."

Bu boş bir tehdit değildi ve bardaki herkes bunu biliyordu. Lore gözlerini Colt'a dikti ve akıllıca çenesini kapalı tuttu.

Colt yakasından tutup masadan çekti ve bir hamleyle uçurdu. Lore kendini toparladı ve tekrar savunmaya geçti, bu sefer tehdit yoktu, korkmuştu. Onu suçlamadım, Colt tek eliyle onu havada uçurmuştu.

"Bir vatandaştan bir soruşturmaya yardım etmesini istediğimizde bunu bir amaç için yaparız," dedi Colt ona, sesi buz gibiydi. "Az önce senin yaptığın gibi bir cezalandırma olacağını düşünürler ya da daha kötüsü tereddüt ederler veya hiç yardım etmezler. Yani boku yedik. Becerilmekten hoşlanmam, Lore. Ben sikerim, anladın mı?"

Colt'un kışının çaldığını duydum ama Lore'la yüzleşirken bunu duymazdan geldi. Çok uzun bir süre sonra Lore, "Seni yakaladım," diye mırıldandı.

"Şimdi bir yere git ve sakinleş. Buraya geri gel, bir içki iç ve Feb'ten özür diledikten sonra o içkiyi iç. Anlaştık mı?"

Lore'un bakışları bana doğru kaydı ama tekrar Colt'a bakmadan önce içimden geçti.

"Temiz," dedi Lore.

"Marty'yi görüyorsun, onu uyar, bir süre benden uzak dursa iyi olur."

"Marty'nin işi bitti," diye mırıldandı Al Jimbo'ya.

Lore çenesini sarsmadan önce bir süre Colt' baktı, gözleri babama kaydı ve yüz ifadesi değişti, çünkü Colt ve babamı düşman edinmiş olabilirdi, özellikle de arkadaşın oldukları ve onları sevdiğin için düşman edinmek istemezdin. Koşullar kuşkusuz uç noktadaydı ama Lore o zaman fark etti ki

bunu düşünmemişti. Kadınlara davranış biçimine bakılırsa beni . Ama yaptıklarıyla bunu hak eden iki adama saygısızlık etmişti ve o bardaki hiç kimse, ya da sabaha kadar bunu duyacağından kuşku insanlar, bir süreliğine de olsa ona göz açtırmayacaktı. Ne yapmış olursa olsun Jack Owens'ın kızına amcık diyemezsiniz ve Alexander Colton'ın yüzüne bakıp kontrolünü kaybetmesine neden olamazdınız ve Lore o anda kendi itibarına uzun bir süre unutamayacağı bir darbe indirdiğini anlamıştı.

Kendini rezil etmesinden ve yumruğunu bile kaldırmadan yenilmesinden bahsetmiyorum bile.

Lore, kafasını yere bıraktıktan sonra aceleyle çıkışa yöneldi.

Colt'un kıcı tekrar çaldı ve nefesinin altından küfretti, telefonunu çekip açmadan ve kulağına götürmeden önce gözleri kapalı kapıya kilitlendi.

"Pekâlâ, bana mı öyle geliyor yoksa kalp krizi mi yoksa orgazm mı geçireceğine karar vermekte zorlanan başka biri var mı?" Meems sordu.

"Orgazm," dedi Jessie hemen.

"Evet, burada da aynı," diye ekledi Dee.

"Siktir," diye mırıldandı Al.

Jimbo başını salladı ama karısına sıırttı.

Morrie, "Bu tam bir vızılı öldürücüydü," dedi.

O zaman titrediğimi fark ettim.

Colt bara doğru yürürken telefonuna "Anladım, sonra," dedi, gözleri benim üzerimdeydi, telefonunu kapatıp kotunun arka cebine soktu. "İyi misin?"

"Lore az önce bana etti," dedim ona.

"Biliyorum, iyi misin?"

"Bunu birden fazla kez söyledi."

Colt dudağını ısırды ve sonra . "Tamam ama sen iyi misin?"

"*Yüksek sesle* söyledi."

"Şubat -"

"Ben

iyiyim."

"Emin

misin?"

"Ben

iyiyim."

Ya da kendisine birden fazla kez c-kelimesiyle hitap edilen biri ne kadar iyi olabilirse o kadar iyi.

"Beni yarı yolda bırakmayacaksın değil mi?" Colt sordu.

"Hayır, ben iyiyim" diye tekrarlamadan önce içimi çektim.

"Çılgına dönüp kışına tekmeyi basmayacaksın değil mi?"

Gözlerimi devirip öne doğru eğildim ve yavaşça, "Colt, dedim ya, ben... iyiyim." dedim.

Sırıttı. "En son bana gözlerini devirdiğinde seni öpmüştüm bebeğim."

Nefesimi çektim ve yanılmıyorsam Dee, Meems, Jessie de öyle yaptı. ve Joe-Bob.

Konuşmayı bırakmanın ve belki de hayatımın geri kalanında sessiz kalmanın en iyisi olduğunu düşündüm.

Colt babasına döndü. "İşim var, Jack, çağrı. İşim bitmedi, Feb ile evde kalacak mısın?"

"Kesinlikle."

Colt Dee'ye baktı. "Pizzayı kaçırdığım için üzgünüm."

"Ben de üzgünüm," diye fısıldadı Dee, gözbebekleri benimle Colt arasında o kadar hızlı gidip geliyordu ki nöbet geçirmemiş olması mucizeydi.

"Sana bir dilim ayırırız," diye teklif etti Morrie, elini Colt'un omzuna atıp bir yandan sıkarken bir yandan da ileri geri çekiştirdi.

Colt bana bir kez daha sırtarak, "Ben sıcak severim," dedi. "Feb ve ben izin gecesinde bir tane daha sipariş edeceğiz."

Nefesimi tekrar içime çektim ve içkimi ona fırlatmayı düşündüm ama "Sonra," dedi ve ben düşüncemi eyleme geçiremeden hedef mesafesinden uzaklaştı.

Ben kapıya bakarken, Morrie barın arkasına doğru yürüdü ve kolunu omuzlarıma dolayarak beni yanına çekti.

"Aile burada, Şubat, arkadaşlar, her şey yolunda. Colt hakkında konuşmaya hazır mısın?" Morrie sordu.

Başımı kaldırıp kardeşime baktım.

"Siktir git." Al kıkırdadı ve ben de ona baktım.

"Sen de siktirip gidebilirsin."

Al, Jimbo ve Morrie kahkahalara boğuldular.

Gözlerimi devirdim, yuvarlanmayı yakaladım, bir daha asla gözlerimi devirmeyeceğime yemin ettim ve içkimi geri yuvarladım.

* * * * *

Colt eve girdiğinde Jack ve Jackie'nin çalışma odasındaki koltuklarda ve televizyonun açık olduğunu gördü. Jack'in koltuğu düzdü ve horlaması

sürekli ama sessiz. Adam içeri girdiğinde Jackie kapıya döndü ve ona o sıcak karşılama gülümsemelerinden birini verdi. Jackie Owens'ın pek çok gülümsemesi vardı, bazıları o kadar büyüktü ki yüzünü yarıyor, ışık saçıyordu. Bu gülümseme o kadar büyük değildi ama daha tatlıydı, birçoğu sevgi ve evle ilgili olan bir sürü kelime söylüyordu.

Colt kapıyı kapatmak için döndüğünde, Feb'in yemek alanı tarafındaki mutfak barının önünde bir taburede oturduğunu gördü. Elini barın üzerindeki bir kitabın üzerine koymuş, diğer elinde parmaklarını bir kaleme dolamıştı, uzun bacaklarından biri sallanıyordu, diğeri yukarı doğru bükülmüştü ve topuğu oturağın içindeydi. Bol ama kısa bir şort, bir hırka ve ayaklarına büyük gelen çoraplar giymişti. Gövdesini ona doğru çevirmiş ve gözleriyle onu tarıyordu.

Kapıyı kapatıp kilitledikten sonra tekrar döndü ve mutfağa yöneldi, gözleri Feb'in üzerindeydi. Başını eğdi ve ona odanın öbür ucundan onu okuyormuş izlenimi verdi. Sonra döndü, kalemi bıraktı, bir kurdele aldı, kitabının içine koydu ve kapattı. Tabureden zıplayarak indi ve o gelmeden iki adım önce mutfak kapısında idi.

"Burbon mu bira mı?" diye sordu ona.

Evet, onu okumuştı.

"Burbon."

"Dün geceki gibi mi?"

"Evet."

Kadın dolaba yöneldi ve o da dönüp adımlarını geri takip ederek mutfaktan çıktı. Ceketini silkti, sandalyenin arkasına attı, rozetini kemerinden çıkardı ve omuz kılıfını kollarından aşağı kaydırıp, geri dönmeden önce her ikisini de yemek masasının üzerine bıraktı. O oraya vardığında Jack buzun üzerindeydi ve kadın kendine rom ve diyet hazırlıyordu. Yaptığı işi bırakıp ona bardağını uzattı ve kendi içkisini hazırlamayı bitirdi.

Sonra döndü, ellerinin topuklarını tezgâhın kenarına koydu ve kışını tezgâhın üzerine kaldırdı, yerleşti ve bardağını aldı. Hırkasının altına beyaz, nervürlü bir atlet giymişti. Gövdesini sarıyor ve hayal gücüne pek bir şey bırakmıyordu. Gerdanlığı yoktu, küpeleri de öyle ama kolyeler boğazına dolanmıştı ve yüzükleri hâlâ üzerindeydi.

Gözleri ona kaydı ve *bana anlat* dedi.

Colt onun bu bakışı mükemmelleştirdiğinden şüpheleniyordu, bu mesleki bir tehlikeydi. Yine de kimsenin bu bakışı tam olarak yakalayamadığından da şüpheleniyordu. Müşterilere attığı bakışlar, onların arkalarına yaslanıp bir süre kalmalarını ve bol bol içmelerini isterdi. Ona attığı bakış, dün gece kendisine yaptığı iyiliğe karşılık vermek istediğini gösteriyordu. Adamın kafasında bir yük vardı ve kadın bu yükü taşımasına yardım etmeye hazırdı.

Kalçasını kadının dizlerinin yanına yasladı ve burbonundan bir yudum aldı.

Adam konuşmayınca, "Küçük bir kasaba için çok işiniz var," dedi. Adam başını salladı. "Birileri ceset atıyor."

"Bunu gazetelerde okudum."

"Evet, Monica Merriweather bu gece oradaydı. Kendisini Lois Lane sanıyor," dedi Colt.

Monica Merriweather yerel bir gazetede çalışıyordu. Gazete haftalık ve çoğunlukla topluluk haberlerini yayınlıyordu. Monica neredeyse her haberi yazıyor, lise maçları, kilise çekilişleri, bağış toplama amaçlı briç turnuvaları gibi her yere gidiyordu. Kadın pek uyumazdı ve uyuduğunda da Colt muhtemelen boynunda fotoğraf makinesiyle yattığını düşünürdü.

"Şimdi kaç oldu?" Feb sordu ve Colt bir burbon daha içti.

"İki ayda beş." "Bu çok fazla görünüyor."

Colt Şubat ayına baktı.

Susie işi hakkında hiç konuşmazdı. Melanie'nin hassas bir bünyesi vardı, bu yüzden Colt onu bundan korumayı öğrenmişti. Şubat ayından beri başka kadınlarla da birlikte olmuştu; önce Melanie'yle, sonra Melanie'yle Susie arasında ve Sooz'la geçirdiği molalarda. Bazıları istikrarlıydı ama hiçbiri paylaşmak zorunda hissettiği kadınlar değildi.

Feb şu anda epik boyutlarda bir bok fırtınasının içindeydi ve yine de bununla başa çıkabileceğini düşünüyordu.

"Öyle. Her seferinde aynı. Başka bir yerde öldürülüyorlar, nerede olduğunu bilmiyoruz, cesetler uzağa atılıyor, ormana, bir dereye, her zaman yağmur yağdığında, kanıtlar yıkılıyor. Asla aynı yerde değiller ama birbirlerinden uzakta da değiller ama kolayca bulunabilecekleri bir yerde."

"Dünkü mü?"

"Evet, dün ve bugün. Gittikçe tırmanıyor."

"Ne düşünüyorsun?"

"Ne düşüneceğimi bilmiyorum. Indianapolis Metropolitan Polisi ile çalışıyoruz ve onlar da kafalarını kaşıyorlar. Çöp alanları temiz, ayak izi yok, kanıt yok, tanık yok. İçeri giriyor, işini yapıyor ve çıkıyor. Tüm kurbanlar çete üyesi, hepsi siyah, hiçbiri 21 yaşından büyük değil, büyük oyuncular değil. Alnından vurulmuş, boğuşma izi yok, vücutta, bileklerde, ayak bileklerinde iz yok, bağlanmamışlar. Sanki katil onları gafil avlamış, olay olduğunda ona doğru bakıyorlarmış, geldiğini görmüşler, hızlı gelmiş ve çok iyi bir nişancı."

"Çete savaşı mı?"

"Çete çocukları, bir cesedi bulunsun diye şehirden on beş mil uzağa, taşraya götürüp atmazlar."

"Nefret suçu mu?" Feb sordu.

Colt buna inanmasa da "Belki," diye cevap verdi. Kasabalarında ırkçılık yaygındı, bunu inkâr edemezdi ama motivasyonun bu olduğundan şüpheliydi. Eğer bu çocuklar kasabaya sızmış ve adam toplamaya başlamışlarsa, bunu anlayabilirdi. Ama bölgeleri şehirdeydi, muhtemelen orada öldürülmüş ve nakledilmişlerdi. Birileri ava çıkmıştı.

Feb onu tekrar okudu.

"Vigilante?" Çok hızlıydı.

"Ben de öyle tahmin ediyorum." "İğrenç mi?"

"Ne?"

Sesi kısıldı. "Cesetler. İğrenç mi?"

Bununla ilgili bir şey onu gülümsetti. "Bence ölü bedenler her yönden iğrenç tatlım, tabutta yatan büyükannen bile olsa. Kafasının arkasında bir delik açılmış cesetler kesinlikle iğrençtir."

Yüzünün alt yarısı buruştu, burnunu kırıstırdı ve adam kıkırdamaktan kendini alamadı. Uzanıp elini kızın dizine doladı ve onu bırakmadan önce sıktı.

Jackie, "Bu adamı yatağa götüreceğim," diye anons edince Colt ve Feb yanlarına bakıp Jackie'nin tökezleyen Jack'i iki eliyle tutarak yan kapıya doğru götürdüğünü gördüler.

Jack bir gümbürtü çıkardı ve "İyi geceler çocuklar" diye mırıldandı.

Jackie onlara gülümsedi ve kapıdan çıkıp gözden kayboldular.

Colt kapı kapandıktan sonra uzun süre ona baktı, sonra onun kıpırdadığını hissedince gözleri tekrar Şubat'a kaydı.

"Bu seni etkiliyor," dedi yumuşak bir sesle.

Colt başını salladı. "Bu çocukların çoğunun yaşam beklentisi yüksek değil. Sokakta hayatta kalırlar, genellikle girip çıkarlar sonra yakalanıp tekrar içeri girerler. Arada bir içlerinden biri kendini toplar ve dışarı çıkar. Bulduğumuz çocuklardan herhangi biri sonunda kendini toparlayanlardan biri olabilirdi. Hayatlarında yaptıkları iyi bir şey değil ama hayatın ne zaman değişeceğini asla bilemezsiniz. Bu çocukların kendilerini toparlamalarına yol açacak bir aydınlanma yaşama şansları olmadı ve ben bundan hoşlanmıyorum."

İçkisini bıraktı, sonra eli yukarı, yüzüne doğru kalktı, sonra duraksadı ve aşağı indi. Boynuna yerleştiğini hissetti, parmakları etrafında kıvrıldı ve hafifçe eğildi, ama daha da yaklaştı.

Haklıydı. Şubat ona dokundu ve zihni karardı.

"Bilmelisin ki insanlar senin ne yaptığını bildiklerinde daha rahat uyurlar," dedi Colt'a. Colt başını salladı ama Colt devam etti, eli Colt'un boynunda sıkılaştı. "Genel olarak demiyorum Colt. Yaptığın şeyi *senin* yaptığını bilen insanlar daha rahat uyuyor."

Tanrım, onu öpmek istedi.

O bunu yapamadan elini bıraktı, tezgâhtan atladı ve ona meydan okuyan bir gülümseme verdi.

"Bahse girerim bilardoda kışını tekmelerim," dedi.

Adamın hareket etmesine ya da bir şey söylemesine fırsat vermeden bardağını kaptığı gibi mutfaktan çıktı.

Bunu yaparken kışının sallanmasını izledi ve sonra kendine biraz daha burbon doldurup onu takip etti.

* * * * *

Colt bir sarsıntıyla uyandı; bunun nedeni Feb'in omzunu sarsmasıydı.

Kanepede iki büklüm oldu ve karanlıkta onun silüetine baktı. "Ne?"

Etrafına uzanmak için ona doğru eğildi, ışık yandı ve adam ani parlaklık karşısında gözlerini kırıştırdı.

"Günlüklerim," diye fısıldadı.

Büyük tişörtüyle kanepede onun yanına çömelmişti ve ayağa fırladı, eli saçlarına gitti ve yüzünden çekti. Hareketleri sertti. Tedirgindi.

Konuşmaya devam etti. "Bir süre önce, çok değil, haftalar önce?" diye sordu, sesi yüksek, garip, stresliydi, "Eve gittim. Tuhaf hissettim, bilmiyordum, sadece tuhaf bir şey hissettim."

O soğuk göğsünü sarmaya başladı; battaniyeleri geriye attı ve ayağa kalktı, hareketleri onu ona yaklaştırdı.

Ona bakmak için başını arkaya eğdi ve saçlarını bıraktı ama elini yana salladı, avuç içi yukarıdaydı, hem korkmuş hem de çaresiz görünen bir hareketti ve bu soğuğun daha da yaklaşmasına neden oldu.

"Neden garip hissettirdi?" Colt sordu.

Başını salladı ama "Dairem doğru gelmiyordu. Aslında birkaç kez oldu. Düşünmedim, tamamen unuttum, aptal olduğumu düşün. Bir kadın, yalnız yaşıyor, aptalca şeyler düşünüyor..." Başını tekrar salladı ve bu sefer daha sessiz bir şekilde, sesindeki korku ve kırılganlık belirgin bir şekilde ortaya çıktı, "olay şu , o zamanlardan birinde, dolabımın zemininde bir günlük buldum."

Soğuk pençelemeye başladı.

Kendini bildi bileli Feb'in günlükleri vardı. Onlara yazarken saklanmazdı. Çocukken ve gençken Jack ve Jackie'nin oturma odasında, bacaklarını bir koltuğun üzerine atmış, günlüğü kalçalarında, kalemi sayfayı çiziyor olurdu. Ondan ayrıldığında, sırası geldiğinde ve nedenini anlamadığında, bir tane çalmayı ve nedenini öğrenmek için okumayı düşündü, ama bunun asla affetmeyeceği bir ihanet olduğunu biliyordu. zamanlar değişmesine neden olan şeyin tersine döneceğini ve hemen geri döneceğini ummuştu ama asla dönmedi ve artık çok geçti.

Hâlâ yaptığını biliyordu. Meems'e kahve içmeye gittiğinde onun hiç değişmediğini görmüştü. Her zamanki masasında, kitap önünde, başı öne eğik, bir eliyle ensesindeki saçlarını yüzünden uzak tutuyor, diğer eliyle sayfaya bir şeyler yazıyor, kahve fincanı önünde, tabağında muffin kalıntıları. Hatta o gece mutfaktaki barda bir şeyler yazıyordu.

"Günlüklerinizi dolabınızın zemininde tutmadığınızı tahmin ediyorum," diye sordu Colt, kadın başka bir şey söylemeyince.

Tekrar başını salladı. "Annemin bana on iki yaşımdayken verdiği günlükten başlayarak hepsini sakladım, üzerinde tırnağınızla kırabileceğiniz bir kilit olan küçük günlük." Dudaklarını yaladı ve "Dolabımın üstündeki bir kutudalar. Hiçbir şey düşünmedim, neden bilmiyorum, garipti ama birinin..."

Sesi kesildi, gözleri daldı ve adam bir kolunu kaldırıp elini boynunun arkasına koydu ve dikkatini çekmek için sıktı.

Ona odaklandı ve fısıldadı, "Evime biri girmiş Colt." "Hadi gidelim."

Hiç tereddüt etmedi. Aynı anda koridorun sonundaydı. Feb kıyafetlerini banyoya götürdü ve o da yatak odasında üstünü değiştirdi. Kız odaya girdiğinde Feb oturma odasındaydı, deri ceketini giymiş ve anahtarlarını eline almıştı.

GMC'sine gittiler, bindiler ve adam onları kızın dairesine götürdü.

Onun evine hiç gitmemişti ama nerede olduğunu biliyordu. Eski bir sitede oturuyordu, bakımlıydı, düzenliydi, kirası yüksekti, aydınlatılmıştı, iyi bir park yeri vardı. Kiracılar, iyi bir işi olan ve yeni başlayan genç yetişkinler ya da evlerinin bakımı çok zorlaştığı için oraya taşınan ve destekli yaşama geçene kadar orada kalan yaşlılardı.

Şubat'ın zemin katta, otoparka bakan, önündeki bakımlı çimenlik alana açılan, sokağı ve diğer daireleri görebilen bir kapısı vardı. Otoparkın yanında, yazın arabalara gölge yapması için akıllıca dikilmiş, uzun boylu, dolu ağaçlar ve binaya yakın bir şekilde sarılmış iyi kesilmiş çalılar vardı.

Birisi kapısına kadar geldi, saklanmasına imkan yoktu.

Anahtarı sokmaya çalışırken eli titriyordu. Colt yüzüğü onun elinden çekip aldı ve içeri girmelerine izin verdi.

Kadın ışığı yaktı ve adam buranın bir stüdyo olduğunu görünce şaşırdı, fazla yer yoktu ve rahat da değildi. Televizyon yok, müzik seti, büyük bir yatak, yoga matı rulo yapılmış ve duvara yaslanmış, her tarafta çerçeveli fotoğraflar var ama süsleyecek başka bir şey yok.

Orada vakit geçirmediğini, neredeyse her zaman barda olduğunu fark etti. Orada değilse Meems'in yerinde ya da Jessie'nin yanındaydı. Bir kanepesi bile yoktu, sadece büyük, aşırı doldurulmuş bir koltuk, önünde bir sedir, yanında bir masa ve muhtemelen günlüklerini yazdığı ve okuduğu ayaklı lamba vardı.

Odanın içinde yürüdü ve bir kapıyı açtı, bir ipi çekti ve ışık yandı. Stüdyo düzenliydi, dolabı da öyleydi. Raflı bir gömme dolaptı, giysiler düzenli bir şekilde asılmış, dikkatlice organize edilmişti, kot pantolonlar ve pantolonlar bir bölümde, gömlekler renk koordinasyonlu, kazaklar düzgünce katlanmış ve üzerine istiflenmişti.

raflar, ayakkabılar ve botlar özenle düzenlenmiş.

Parmak uçlarına basarak yükseğe uzandı ve bir kutuyu aşağı çekti. Dizlerinin üzerine çökmeden önce dolaptan zar zor çıktı, kutu önündeydi ve içine baktı.

Colt ona doğru yürüdü ve kutunun içinde karmakarışık duran bir sürü uyumsuz kitap görmek için aşağıya baktı. Başını geriye eğmişti ve gözlerinin dibinde parlayan yaşları görebiliyordu.

"Acelem vardı, bir yere yetişmem gerekiyordu, düşeni kutuya attım, geri dönüp ayırırım diye düşündüm ve unuttum," diye fısıldadı. "Bakmadım bile."

Onun ne dediğini biliyordu. "Kaç kişi gitti?"

Tekrar kutunun içine baktı. "Onları düzenli tutuyorum. Neden bilmiyorum ama düzenli tutuyorum."

Yanına çömeldi ve eli tekrar boynuna gitti. "Şubat, kaç kişi gitti?"

Ona bakmadan başını salladı. "Şubat."

Sonunda ona baktı.

"Bilmiyorum, çok fazla."

Colt gözlerini kaçırdı ve "*Siktir!*" diye tısladı.

Elini kızın üst koluna götürdü ve doğrulurken onu yukarı çekti. Sonra elini tekrar boynuna koydu, onu yakınında tuttu, parmakları derine bastırdı, telefonunu çıkarıp Sully'yi ararken uzaklaşmaması gerektiğini belirtti.

"Lo. Colt?" Sully kulağına söyledi, Colt onu uyandırmıştı.

"Feb'in evine bir ekip göndermeni istiyorum. Üç numaralı daire, Brown'daki kompleks."

"Kahretsin," diye mırıldandı Sully, uzun zamandır polis olduğu için bu kelimeyi söylerken sesindeki uyku çoktan gitmişti. "Ne?"

"Adam buradaymış. Günlüklerini almış."

Sully bir an sessiz kaldıktan sonra, "Bu her açıklıyor," dedi.

"Federalleri arayın, buraya bir ekip gönderin."

"Tamamdır."

Colt telefonunu çevirip kapattı ve arka cebine soktu. Feb'in boynu elinin altında titriyordu.

"Tatlım."

Başını salladı, devam etti, vücudu titriyordu ama gevşek tuttu, elleri iki yanında sallanıyordu. Kaybolmuştu, savunmasızdı.

ihlal edilmişti ve bu bilgiyle ne yapacağını bilmiyordu.

Onu daha yakına çekti ve elleri otomatik olarak karnına geldi. "Şubat."

Başını geriye doğru eğdi. "Evime girdi." "Biliyorum, bebeğim."

"Günlüklerimi okudu."

"Benim için bir arada tut."

"Benim hakkımda her şeyi biliyor."

"Feb, kendine gel."

Başını iki yana salladı.

Sonra gözlerini sıkıca kapattı ve bir damla gözyaşı sol gözünün köşesinden kayarak elmacık kemiğinden aşağı düşmeden önce bir santim boyunca ıslaklığın izini sürdü.

Gözlerini açtığı anda, "Wilson buradaydı. Wilson dost canlısıdır. Muhtemelen kedime *dokunmuştur*."

"Feb, kendini toparlamalısın."

Elleri gömleğinin içine kıvrıldı ve nefesini içine çekti.

"Kaçmak istiyorum, Colt," diye fısıldadı, şimdi sesi titriyordu.

"Biliyorum istiyorsun."

"Çok korkuyorum."

"Biliyorum, bebeğim."

"O buradaydı," diye fısıldadı ve sonra öne doğru düşerek yüzünü Colt'un göğsüne yasladı; korku dolu titremesi gözyaşlarına dönüştü ve Colt kollarını ona doladı.

Beşinci gün, beş ağlama krizi. Bu lanet herifi *öldürmek* istiyordu.

"Seni buradan çıkarmamız gerekiyor. Seni eve geri götüreceğim," dedi ona.

Başını salladı, yüzü adamın göğsüne doğru kayıyordu ve adam nefes alıp alamadığını merak ediyordu, ona o kadar sıkı sarılmıştı ki.

Onu uzaklaştırdı, dışarı çıkardı, dairenin güvenliğini sağladı ve arabasına götürdü.

Neredeyse eve varmışlardı ki, "Daha önce bir şey söylemeliydim. Kendimi aptal gibi hissediyorum. Yapmalıydım -"

"Yapma bunu, Feb."

Sessizliğe gömüldü.

Colt onu evine aldı ve hemen karavana geri döndü. Etrafta dolanmadı ama kapıya vurdu.

Jack, gömleksiz ve kot pantolonlu, saçları vahşi, gözleri vahşi, kapıyı açtı. "Silahını aldın mı?" Colt sordu.

Jack'in gözlerinin eve kayışını izledi; tekrar Colt'a baktı, yutkundu ve başını salladı.

"Anladım. Katil son zamanlarda değil, haftalar önce onun evindeymiş. Ekip şimdi oraya gidiyor. Onlar çalışırken ben de orada olmak istiyorum. Feb'le birlikte içeride olman gerek."

Jack tek kelime etmedi, ortadan kayboldu, botları ve tişörtüyle geri geldi, elinde de kalkık burunlu tabancası vardı.

Oturma odasına geldiklerinde, Feb kanepede battaniyesinin üzerinde oturuyordu, topukları koltukta, kedisi kollarında kıvrılmıştı, gözleri boş bir şekilde duvara bakıyordu.

Colt Şubat'a gitmek istedi ama Jack'e döndü.

"Ona doktorun haplarından ver. Kızını yatağa götür. Ama sen uyuma."

Jack'in gözleri kızına yapışmıştı ama başını salladı.

Colt tekrar Feb'e baktığında gözlerinin onun üzerinde olduğunu gördü.

Yine ona doğru gitmek istedi ama bunun yerine kapıdan çıktı. Avluya üç adım atmadan kapının kilitlendiğini duydu.

* * * * *

"Sully!" Chris seslendi ve Sully ile birlikte Feb'in ön yolunda duran Colt, Chris'i Feb'in dairesinin kapısında görmek için döndü.

Sully boş durmuyordu ve çocuklar da boş durmuyordu, ne bu davayla ne de Şubat'la ilgili bir davayla. Görünüşe bakılırsa Sully bu dava için ilçedeki tüm departmanlardan bir araya getirilmiş olan tüm görev gücünü harekete geçirmişti. Işıkların yanmasına yetecek kadar gürültü çıkaracak kadar çoktular. İnsanlar pencerelerden onları izliyordu, bazıları cüppelerine sıkı sıkı sarınmış, ayaklarında terliklerle dışarı çıkıp açıkça izliyorlardı.

Haber yayılacak, insanlar spekülasyon yapacak, bilgi üzerindeki kontrolleri ellerinden kayacaktı. Şafak söktüğünde, anket yaptıklarında buharlaşacaktı.

Hem Sully hem de Colt Chris'e doğru yürüdüler.

Chris'in gözleri Sully'deydi, yüzü asıktı, sonra Colt'a baktı. "Pekâlâ, Colt. Bir şey bulduk ve sen de kendini toparlamalısın, dostum."

Göğsünü terk etmeyen o soğuk ısırmaya başladı.

"Sen... lanet olsun, Sully," dedi Chris, "burada olmalı mı?"

"Ne buldun?" Colt sordu. Chris cevap vermedi.

Sully Chris'e, "O olacak," diye güvence verdi.

Chris Colt'a bir bakış fırlattı ve kapı çerçevesinden dışarı çıktı. Sully ve Colt içeri girdiler. Çocuklar işleriyle uğraşıyorlardı, altısı da. Yukarı baktılar ve sonra başka tarafa baktılar.

Feb'in savrulmuş yatağının üzerinde üç plastik torba vardı, üçünün de içinde beyaz mendiller vardı, toplanmışlardı ve huysuz görünüyorlardı.

Döl paçavraları.

Colt dudağını ısırды ve elleri yumruk şeklinde kıvrıldı.

Chris, "Onları yatak başlığıyla bazaların arasına sıkışmış halde buldum," dedi. "Çarşafı değiştirse bile onları bulamazdı."

Tanrım. Feb, hasta bir herifin menisiyle bir yatakta uyuyordu. Sully telaşla, "Bu iyi Colt," dedi, "DNA. DNA'yı bulduk."

Colt çantalara baktı.

Muhtemelen yatağın üzerine diz çökmüş, onu düşünerek otuz bir çekiyor, yatağının başucundaki çerçeveli fotoğrafına bakıyordu; profilden çekilmiş, yüzü kahkahalarla dolu, hem Palmer hem de Tuesday kollarının arasında kıpırdanırken çekilmiş bir fotoğraf. Çocuklar şimdikinden daha küçüktü, belki dört ve altı yaşlarındaydılar. Gıdıklama kavgası yapıyorlarmış gibi görünüyorlardı.

"Colt, dostum, odaya geri gel. Bu çok iyi." "Onun yatağında otuzbir çekti."

"Sonunda yedi."

Colt Sully'ye baktı. "Bunun beni daha iyi hissettireceğini mi düşünüyorsun? Ya da bunun Feb'i daha iyi hissettireceğini mi düşünüyorsun?"

"Yaklaştık, kaybedersin, aptalca bir şey yaparsın -"

Bu onu kızdırdı ve Colt vücudunun gerildiğini hissetti. "Aptalca bir şey yapmayacağım, Sully. Kahretsin," Sully onu inceledi ve sonra başını salladı, Colt küçük alanda Colt'a geniş bir mesafe bırakan Marty'ye baktı ve Chris'e döndü. "Marty'yle konuş, bu dışarı çıkmasın."

Chris, "Marty'nin bu gece çuvalladığını biliyorum ama Lore bunu atlatacak ve kasaba da anlayacaktır," dedi.

"Marty'yle konuşacaksın," diye tekrarladı Colt. "Bu gece yaptıklarından dolayı onu ihbar edebilirim ve etmeliyim de. Bu sızıntıda onun lanet rozetini alacağım."

"Colt -"

Colt eğildi. "Biraz ."

Chris ellerini . ". "

Colt döndü ve kapıdan çıktı. Sully de onu izledi. Feb'in evinin önündeki çimenlikte durdular.

"Burada kendini kızdırmaktan başka bir şey yapmıyorsun. Eve, Şubat'a git," dedi Sully.

Şubat'a eve dön.

O anda Colt, February'in elinin boynunda olması dışında hiçbir şeyin kendisini daha iyi hissettireceğini düşünmüyordu ama bu senaryoda onu rahatlatmak onun işi değildi.

Bu sözler onu daha iyi hissettirdi. Bunca zaman, bunca olaydan sonra neden böyle yaptıklarını düşünmek bir saniyesini bile ayırmadı. Sadece iliklerine kadar öyle olduğunu biliyordu.

Colt ortağına başıyla selam verdi, gözlerini yere dikerek kamyonetine yürüdü, bindi ve Şubat ayındaki evine gitti.

* * * * *

Colt eve girdiğinde Feb'in kanepede battaniyesinin altında uyuduğunu, Wilson'ın ayaklarının dibinde kıvrıldığını, Jack'in ise o gece daha önce oturduğu taburede oturduğunu, tabancasının önündeki barda durduğunu, saçlarının eskisinden daha vahşi olduğunu ama gözlerinden daha vahşi olmadığını gördü.

Colt ona doğru yürüdü, yaklaştı ve alçak sesle, "Seni ve Jackie'yi yarın burada istiyorum," dedi.

Jack yüzünü ifadesiz tuttu ve başını salladı.

"Kendinizi evinizde hissedin, bu iş bitene kadar burada olacaksınız. Jackie'ye yatak odasındaki eşyalarla ne yapmak istiyorsa yapmakta özgür olduğunu söyleyin."

"Kendinden ," dedi Jack.

Yapardı. Jackie, Colt'un kızının bu gece olduğunu öğrendiği kadar düzenliydi. Eşyaları, genellikle de Jack'in eşyalarını dışarı attığı zamanlar dışında temizlik yaparken hiç bu kadar mutlu olmamıştı, bu da Jack'i çileden çıkarıyordu. O bir istifçiydi.

Jack tabancasını aldı, ayağa kalktı, yan kapıya doğru yürüdü ve Colt da onu takip etti.

Jack kapıya döndü. "Bir şey bulabildiler mi?"

"Hâlâ bakıyorlar."

"Bir şey buldular mı?" Jack tekrarladı, karısının yanındaki yatağa girip başını yastığa koymadan önce tutunacak bir şeye ihtiyacı vardı.

Colt ona baktıktan sonra, "Bir yakaladık. DNA'mız var."

"Nasıl yani?"

Colt sessiz kaldı.

"Kıl falan mı bıraktı?" "Bırak öyle kalsın, Jack."

Jack bir süre öylece baktı ve sonra, "Bilmek istemiyorum," dedi. "Hayır, istemiyorsun."

"Yani biliyorum." Colt onun bildiğinden şüpheleniyordu.

Jack'in gözleri kızına kaydı, başı bir kaplumbağa gibi kalktı, Colt'a dönmeden önce boynundaki kaslar öne çıktı. "Onu güvende tutacaksın, duydun mu?"

Colt başıyla onayladı, Jack kapıyı açtı ve Colt çerçevenin içinde durup Jack karavanda kaybolana kadar izledi ve sonra daha uzun süre izledi.

Sonunda kapıyı kapattı ve kilitledi. Sonra tüm evi, her odayı, hatta ikinci yatak odasını bile dolaştı ve kapıları ve pencereleri kontrol etti, güvenli olduklarından, panjurların kapalı olduğundan, Şubat ve kendisinin sıkıca kapandığından emin oldu.

Bunu yaparken zihni az önce geçtiği sessiz, gece sokaklarını taradı.

Eve dönmek için acele etmemiş, blokları dolaşarak Denny Lowe'un kullandığı gümüş renkli Audi'yi aramıştı. Burası Audiler için uygun bir mahalle değildi, buradaki insanlar Amerikan malı alırlardı ve o bir tane bile bulamamıştı. Ancak şafak ufku öpmeye başladığında ve Colt'un evine yürüyerek ulaşmanın zor olacağı kadar uzaklaştığında Colt arabayı eve sürdü.

Ev güvenli hale geldiğinde yatak odasına gitti ve yorganı geri çekti. Yatağı o yapmıştı. Dün onun için hazırladığı zamanlar dışında hiç zahmet etmemişti.

Sonra kanepeye gitti ve Feb'i kucağına aldı. Feb baygındı, ölü gibiydi, tutunmak için kollarını bile kaldırmıyordu. Onu yatağına taşıdı ve yatırdı. Karnına doğru yuvarlandı, bir bacağını kaldırdı ve elini yastığın üzerindeki yanağının altına soktu. Colt yorganı omzuna kadar çekti.

Wilson ayağa fırladı ve ayaklarının dibindeki pozisyonuna geri döndü, Şubat orada olduğu sürece nerede uyuduğu konusunda seçici değildi.

Colt o kediye giderek daha çok sevdiğini fark etti.

Colt kıyafetlerini çıkardı, şortunu çekti, silahının kılıfını çıkardı ve onu ve telefonunu yatağın yanına koydu.

Sabah ödemesini yaptıktan sonra onun yanına sürünerek girdi. Çok uzağa gitmeyecekti, kanepeye kadar bile.

Neden bir adamın ülkeyi dolaşıp Feb'e olan fanatik sevgisini göstermek için insanları doğramasını kaldırabiliyordu da aynı adamın evine girip otuz bir çekmesini ve hatıra bırakmasını kaldıramıyordu, bilmiyordu. Üzerinde durmadı. O gece ondan çok uzakta olmayacaktı.

Jack ve Jackie'nin yanına taşındıktan sonra, Colt eskiden ağır uyurdu. Ama Feb ondan ayrıldıktan sonra uykusunda hareket etmeye başladı. Melanie'yle bir kraliçesi vardı ve onu sürekli uyandırıyor, asla yeterli yer yoktu. Melanie onun kendisini uyandırmasından hoşlandığını söyledi. Sarılmaya çalışıyordu ama Colt'un vücudu bilinçsizken de aktif olduğu için bundan pek hoşlanmıyordu. O gittikten sonra büyük bir yatak almıştı.

Şimdi Şubat bu kadar , yatağın çok büyük olduğunu hissetti.

Ortaya doğru kaydı ve hareketleriyle onu uyandıracağından endişelenmeden yakınına çekti; uyuyamayacağını biliyordu.

Kedisi garip bir nedenden dolayı mırlamaya başladı. Çok gürültülüydü. Colt artık Wilson'ın lakabını nasıl aldığını biliyordu.

Wilson'ın mırıltılarını ve Feb'in derin nefes alışını dinledi ve ışık panjurlardan güçlü bir şekilde süzülürken uykuya daldı.

On beş dakika sonra telefonu çaldı ve .

Altıncı Bölüm

Marie

"Öyle mi?" Duydum ve gözlerim kırpışarak açıldı.

Bunu yaptıklarında Colt'un sırt çizgisini gördüğüme yemin edebilirdim, eğimliydi çünkü bir ön kolunun üzerindeydi ve örtüler beline kadar iniyordu. Telefonu kulağındaydı.

"Tamam, en kısa zamanda orada . Belki bir saat sonra." Telefonu kapattı ve komodinin üzerine fırlattı.

Sersemlemiş, hâlâ kısmen uyuyor ve bununla mücadele ediyordum, ben de bir ön kolumun üzerinde ayağa kalktım. "Burada ne yapıyorsun?" Ne yaptığımı merak etmeme rağmen sordum.

orada da yapıyordum. Babam beni yatağa götürmeye çalışsa da kanepede uyuyakalmıştım. Ama ürkmüştüm ve kendi başımın çaresine bakabilecek yaşta olmama ve bunu uzun süredir şüpheli bir başarıyla yapıyor olmama rağmen, yine de babamdan uzak kalmak istemiyordum.

Colt bana döndü ve silinmiş görüldüğünü fark ettim, gözleri gölgeli ve yorgundu. Bunu fark ettim ama bulanık zihnimde daha önemli şeyler vardı.

"Uyumaya devam et bebeğim," dedi usulca. "Burada ne yapıyorsun?" Tekrar sordum.

Wilson uyandığımızı fark edince kahvaltı vaktinin geldiğine ve bunun bize bildirilmesi gerektiğine karar verdi. Yataktan bana doğru miyavlamaya başladı.

"Feb, sen uyumaya devam et. Ben Jack'i çağırayım."

Wilson bana doğru geldi ve elime kafa attı. Otomatik olarak onu tırmalamaya başladım ve miyavlamalar yüksek sesli mırıltılarla karıştı.

Ama aklım *hâlâ* yatakta benimle birlikte yatan Colt'taydı. "Bu yatakta ne yapıyorsun?"

Yorganı arkaya atıp dışarı çıkmadan önce bana bir bakış attı.

"İşim var," dedi, soruma cevap vermedi. "Kediyi besleyeceğim."

Kapıya yöneldi ama ben de yorganı arkaya attım ve hızla ayağa kalktım.

"Benimle yatağa giremezsin," diye onu bilgilendirdim.

Kapıdan içeri döndü. "Şubat, bu konuda kavga etmeyeceğiz, sadece zamanım yok değil, aynı zamanda enerjim ya da eğilimim de yok."

Kemiği olan bir köpek gibiydim. "Beni yatağa taşıdın ve benimle birlikte yatağa girdin!" Sesim yükseliyordu. Colt bunu duymazdan geldi ve kapıdan çıkıp gitti.

Wilson, bunun yakında kahvaltı edeceğinin sağlıklı bir göstergesi olduğunu düşünerek, onu bıraktığım yataktan atladı ve peşinden zıplayarak dışarı çıktı.

Kendi adıma, tepindim.

"Colt!" Koridora çıktığımda

bağırdım. Cevap vermedi.

Mutfığa gittiğimde, dün gece yıkadığım kedi kabını almak için bulaşık süzgecine uzanıyordum.

"Dünkü öpücük hakkında konuşmamız gerekiyor," diye açıkladım, aslında bu konuda konuşmak istemiyordum ama bu sabahki koşullar göz önüne alındığında, bazı şeyleri açıklığa kavuşturmamız gerektiğini hissediyordum.

"Yapacağız," diye kabul etti Colt. "Şimdi olmaz,"

diye geçiştirdi Colt. "Şimdi."

Kedi maması kutusunun kapağını açtı ama bana bir bakış fırlattı. "Şimdi olmaz."

"Şimdi."

Tamamen bana döndü; Wilson bu gecikmeyi fark etti ve tekrar miyavlamaya başladı.

"İşim var," diye tekrarladı.

"Bunu zaten söylemiştin."

"Bu konuşma zaman alacak. Sana söylüyorum, bende o kadar yok." "O zaman yap!"

Bana doğru bir adım attı ve elini o kadar hızlı enseme doladı ki, bunu yaparken nefes bile alamadım. İşte o zaman Lore'un acısını biraz olsun hissettim. Colt'un dün Lore'u serdiğinde hızlı hareket ettiğini görmüştüm, hatta bunu beni öpmeden önce yaptığını da görmüştüm ama yine de buna hazırlıklı değildim.

Beni kendine çekti ve neredeyse düşmemi engellemek için ellerimi kaldıramayacaktım ama kaldırdım ve ellerim göğsüne indi.

"Eve şafak vakti geldim. Yarım saat boyunca seninle o yataktaydım. İçindeydim çünkü işimi şansa Kapıdan biri pencereden de girebilir. Pencereden girerlerse, önce beni yakalarlar. Şimdi beni anlıyor *musun*?"

Zihnim bulandı, midem bulantıyla kıvrıldı ve ona bakakaldım. "Dün gece bir şey bulmuşsun," diye fısıldadım.

Beni bıraktı ve kedi mamasına geri döndü.

"Colt."

Colt yemeği çatalla kaseye yerleştirdi. "Bir şey bulduk. Ziyarete geldiğinde orada vakit geçirirdi."

"Aman Tanrım."

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum ama Colt'un korumasındaki tırmanış bunun iyi bir şey olmadığını söylüyordu. Bu, deli bir adamın bir sayfaya yazılmış düşüncelerimi çalarak zihnimi işgal etmesiyle ilgili değildi. Bu onu korkutan bir şeydi ve o bir polisti, onu korkutan pek bir şey olduğunu sanmıyordum.

Yemeği Wilson'ın önüne koymak için hareket etti ve Wilson dört ayak üzerinde yere çömelip yüzünü yemeğe gömdü.

"Ne buldun?"

Doğruldu ve bana baktı. "Bu sabah daha fazlasını öğreneceğim. Ben ayrıldığımda hala çalışıyorlardı."

"Ne buldun?" "Duş

almam lazım."

"Colt -" Ben başladım ama o uzaklaşıyordu.

Kaybolduktan sonra uzun süre kaybolduğu koridora baktım. Ana banyodaki duşun sesini duyduktan sonra bile.

Bir süre sonra beni, kocaman yatağında benimle birlikte uyuyacak kadar yakın durmaktan daha fazlasıyla koruduğunu fark ettim. Beni paylaşmayarak koruyordu ve ben de zihnimi temizlemeye karar verdim.

Bazılarının bilmek isteyeceğinden

şüpheleniyordum. Ben bilmek istemedim.

Yeterince biliyordum ve bu içimi parçalıyordu. Bir mola verebilirdim.

Dışarı çıktığında, saçları ıslak, geriye doğru taranmış ama yine de boynuna doğru kıvrılmış, kot pantolon, bot, gömlek giymiş, rozeti kemerine takılı, omuz kılıfı takılı, silahı yerinde, ceketi elindeydi, kahve ve tost yapmıştım. Ona kahve de koymuştum ve seyahat kupasında sıcak tutuyordum.

Ceketini silkerek mutfağa girdi ve ben ona döndüm, bir elim kupasına sarılmıştı, diğer elim ise dört dilim tereyağlı tostun bulunduğu tabağı tutuyordu.

"Tost ve kahve yaptım," dedim.

Ellerime bakıyordu ama ben konuştuğumda gözleri yüzüme geldi. İçlerinde bir şey bana komik geldi, kötü anlamda değil, iyi anlamda. O bakış, dünkü gülümsemesinin yanına yerleşti, hala derinlerdeki o özel yerde duran gülümsemenin yanına.

Bana doğru hareket etmeyi bırakacağını düşündüğümde, bırakmadı ve ona yer açmak için kollarımı iki yana sallamak zorunda kaldım ve o da bunu yaptı. Elleri başımın arkasına geldi, parmakları saçlarımdaydı, yumruk yapıp aşağı doğru çekti. Ağzı ağızma gelmeden önce başımı geriye eğmekten başka çarem kalmadığında boğazımın derinliklerinden gelen şaşkın bir ses çıkardım.

Bu öpücük aç, ıslak ve umutsuz değildi. Dil yoktu. Sert, ağzı kapalı ve hızlıydı.

Yine de bana bir numara yaptı ve bacaklarımın arasında çok hoşuma giden bir kıvrılma hissettim.

Beni bıraktı, fincanı aldı ve üstündeki tost dilimini aldı.

"O öpücüğü de sonra konuşuruz," dedi ve arkasını dönüp uzaklaştı. Kapıda tekrar döndü ve emretti, "Bunu benden sonra kilitle. Jack'i içeri göndereceğim. Yalnız değilsin Feb, asla. J&J'nin deposunda bile. Meems'e kadar yürümek için bile. Hareket et; bir gölgen olduğundan emin ol. Tamam mı?"

Orada durup tabağı tutmaya devam ettim ve başımı salladım.

"Güvende kal bebeğim," dedi, sesindeki polis otoritesi gitmişti, bu ifade sessiz ve tatlıydı ve içimdeki o özel yere doğru yürüdü, koltuğuna oturdu ve diğerleri gibi bir süre kalmaya niyetlenerek arkasına yaslandı.

"Sen de," diye cevap verdim ve gitti.

Kendimi toparlamam biraz zaman aldı. Bunu yapmamın tek nedeni kapının kilitli olmamasıydı ve bundan nefret ediyordum ama bu beni çok korkuttu.

Tabağı bıraktım, oturma odasına yürüdüm ve kapıyı kilitledim. Mutfığa dönerken telefon çaldı.

Mutfığa gittim ve telefona uzandım. Eski moda bir mutfak duvar telefonuydu, sarı, kutu gibi, basmalı düğmeleri ve uzun, kıvrıcık bir kablosu vardı, böylece bir şeyler yaparken boynunuzun kıvrımında tutarak mutfakta dolaşabilirdiniz. En çok da Colt'un mutfığında boynumda telefonla dolaştığımı hayal edebildiğim için hoşuma gidiyordu.

Kulağıma götürdüm ve "Alo?" dedim.

Kimse konuşmadı.

Yine bir kıvrılma hissettim, kuzeydeydi, karnımdaydı ve hoş değildi. "Alo?"

Tekrarladım, bu sefer kararsızdım.

"Um... merhaba, Colt orada mı?" Kahretsin, Melanie'ydi.

"Melanie?" İstemediğim halde .

"Şubat mı?" diye sordu ve ben onun da bunu istemediğini biliyordum. Kahretsin, kahretsin, kahretsin, kahretsin.

"Uh... evet. Nasıl gidiyor?" Aman Tanrım, bundan nefret ediyordum. "Um... iyi. Sen nasılsın?" O da bundan nefret ediyordu.

Tek düşünebildiğim Romeo ve Juliet ile Nancy'ydi ve Dee'yi bir daha gördüğümde kafama bu saçmalığı soktuğu için ona gününü gösterecektim.

"İşler pek iyi değil. Belki duymadın ama Angie'yi buldum -" Açıklama moduna giriyordum; yanlış bir fikre kapılmasını istemiyordum.

"Duydum," diye sözümü kesti Melanie, sonra devam etmeden önce durakladı. "Zavallı Angie."

"Evet."

"Colt orada mı?" diye tekrarladı.

"Hayır, o... gitti. Sadece onu kaçırdınız."

"Cep telefonunu arayacağım."

"Melanie -"

"Zaten önemli değil." "Mel -"

"Kendine iyi bak, Feb."

"Mel -"

"Görüşürüz."

Sonra telefonu kapattı. Gözlerimi sıkıca kapattım ve telefonu ahizeye geri koydum. Anahtarın yan kapıyı tırmaladığını ve babamın içeri girdiğini duydum.

"Günaydın sevgilim."

Babamın bu selamlaşmada "iyi" kelimesini kullanmaması işime geldi. İyi bir sabah değildi, sadece sabahtı ya da daha doğrusu boktan bir sabahtı.

"Günaydın baba," diye cevap verdim.

* * * * *

Morrie, babam ve ben J&J'yi açtıktan yaklaşık beş dakika sonra cep telefonum çaldı.

Ekranda "Colt arıyor" yazıyordu.

Açtım ve kulağıma götürdüm, "Alo?" "Selam."

"Her şey yolunda mı?"

"Dün gece sana ne anlattım biliyor musun?" diye sordu, "havuzda senin kışını yerden yere vurmada önce."

İyi bir bilardocuydum. Hayatım boyunca barlarda çalışmışım, çok pratik yapmışım. Yine de Colt kışını sildiğini söylerken yalan söylemiyordu. Beni kızdırdı ama yaptı. Utanç vericiydi.

"yerleri silmedin," diye yalan söyledim. "Tatlım, ben senin kışınla yerleri sildim."

Gözlerimi devirdim ve "Her neyse" dedim.

Yumuşak kahkahasını duydum ve bu günlerde gülecek pek bir şey olmadığını fark ettim.

"Dün geceyi hatırlıyorum," dedim.

"Onu yakaladık."

İçimde garip bir sevinç hissettim ve mutlu bir şekilde etrafımda dolandım. Bu davada çalışan ben değildim, dışarı çıkıp cesetler gören ben değildim. Ama Colt'un bir parça zaferle karışık rahatlamasını duyuyordum. Kötü adamı yakalamıştı ve memnundu.

"Kimdi o?"

"Calvin Johnson."

Buna inanabilirdim ama yine de şaşırmışım. Cal Johnson'ı tanırdım, uzun zamandır tanırdım. Dik kafalıydı ve bu fikirlerini sık sık ve yüksek sesle paylaşırdı. Ayrıca çabuk sinirlenirdi. İyi bir adamdı ve bunu söyleyebilirdim çünkü bir çete üyesi olmadığımı düşünürsek bana karşı hep iyi davranmıştı. Ama doğru ve yanlış konusunda kesin bir anlayışı vardı ve yanlış bir şey yapsa bile onu doğru bir şey yapmaya itmek için fazla bir şey gerekeceğini düşünmüyordum.

"Bunu görebiliyorum," dedim Colt'a.

"IMPD onu dün gece yakaladı. Fluke. Onu aylak aylak dolaşırken gördüm, yaşlı, beyaz bir adam, kaba, siyah bir mahalle, göze çarpıyordu. Muhtemelen ava çıkmıştı. Konuşmak için durdular, belindeki silahı gördüler ve onu içeri aldılar. Kasabalı olduğunu öğrendiler ve sorgulamaya başladılar. İşbirliğine yanaşmadı ama beni ele verdi."

"Ona itiraf ettirdin mi?"

"Evet, bir öfke olarak başladı. Kardeşi Los Angeles'ta yaşıyor, büyük yeğeni bir çete tarafından kabul töreni için alınmış ve ona çok kötü davranmışlar. Çok fazla öfke duymuş, bununla ne yapacağını bilememiş ve onu serbest bırakmanın bir yolunu bulmuş. Ama sonra sokakları temizlemenin hoşuna gittiğini fark etmiş ve yapmaya devam etmiş."

Zavallı Cal. Çete kabul törenlerini duymuştum. Onun yaşında, büyük yeğeni onlu yaşlarının başında olmalı. Yine de yeğeninden haberim olmamasına şaşırmıştım. Haberler hızlı yayılırdı, kötü haberler daha hızlı. Cal bunu kendine saklamıştı ki bu akıllıca değildi. Yani bir şekilde dışarı çıkarması gerekiyordu ve o da yanlış yolu seçmişti.

"Yine de," diye devam etti Colt, "bence yakalandığı için memnundu. Bundan hoşlanıyordu ve bundan zevk almaya başlamıştı ama içinde bunun yanlış olduğunu ve gittiği karanlık yolun daha da karanlıklaştığını bilecek kadar iyilik vardı. Muhtemelen cesetleri bu yüzden attı, böylece bulunabileceklerdi."

Cal, Colt ve IMPD'yi yakalamak bazı çete üyelerinin hayatını kurtarmıştı ki bu iyi bir şeydi. Ayrıca cesetlerin kasaba sınırlarına atılmasını da engellemişti ki bu da kesinlikle iyi bir şeydi. Ayrıca Cal'in ruhunun daha da kararmasını engellemişti ki bu da iyi bir şeydi. Colt sayı yapmıştı ve bu çok büyüktü.

Bu yüzden sessizce "Aferin bebeğim" demekten kendimi alamadım.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra "J&J'de misin?" diye sordu. "Evet."

"Bu gece çalışmayın. Reggie'ninkini alalım, eve götürelim, bira içelim ve ben de sana havuz itibarını kurtarman için bir şans vereyim."

Bunu kutlama yapmak istediği için söylediğini biliyordum, beni korkutan şey benimle kutlama yapmak istemesiydi. Daha da kötüsü, "eve götür" kısmı dışında kulağa bir tür randevu gibi geliyordu, bu da tamamen başka bir şey gibi görünmesine neden oldu.

"Colt -"

"Jack'le konuşacağım, o ya da Jackie sen varsan yerine bakabilir." "Colt -"

"Seni altıda alırım."

Kesinlikle bir randevu gibi bir ifade.

"Beni dinle, Colt -"

"Görüşürüz,
bebeğim." Sonra
kapattı.

Nefes almakta zorlanıyordum. Bunun nedeni kızgın olmam değil, Colt'la birlikte pizza yemek, bira içmek ve Colt'un çalışma odasında bilardo oynamak istememdi. Dürüst olmak gerekirse başka şeyler de istiyordum. Onları o kadar çok istiyordum ki, bu çok fazlaydı.

Nefes almamı zorlaştıran şey bu değildi.

Nefes almayı zorlaştıran şey, uzanıp tutarsam onlara sahip olabileceğimi bilmemdi. Ve bunu bilmenin heyecanı ve beklentisi inanılmaz derecede heyecan vericiydi.

Çok geç olmadan acıyı bırakıp hayatımı yaşamaya karar vermem başka bir şeyin de gerçekleştiği anlamına geliyordu. Colt'un tekrar içeri girmesine izin veriyordum ya da o kendi yolunu zorluyordu, muhtemelen her ikisi de. Altın Pazarlar, harika öpücükler ve sizi korumak için elinden geleni yapan bir adam bu tür şeylerin olmasını sağlıyordu. Dee'nin tavsiyesine uymaya, onu affetmeye, unutmaya ve yoluma etmeye hazır olup olmadığımı bilmiyordum. Bunca yıldan sonra bile, son birkaç günde onun nasıl bir adam olduğunu an be an öğrendiğim halde, itiraf etmeliyim ki hâlâ çok korkuyordum.

* * * * *

Saat üç buçukta haberlerin yayıldığını ya da bir kısmının yayıldığını biliyordum.

Bunu biliyordum çünkü bir Pazartesi öğleden sonrası için barda normalden çok daha fazla insan vardı.

Ben de biliyordum çünkü Morrie sonunda onu köşeye sıkıştırdıktan sonra bana söyledi çünkü o ve babam müşterilerle özel konuşmalar yapmak için kenara çağırılıyorlardı.

Öncelikle, herkes Colt'la bu barda ve İstasyon'da sahnelerimiz olduğunu biliyordu.

İkincisi, herkes Colt'la bir saniye önce birbirimizin etrafında döndüğümüzü ve zar zor konuştuğumuzu, bir saniye sonra bu barda ve İstasyon'da sahneler yaşadığımızı ve dahası, onunla yaşadığımı biliyordu.

Üçüncüsü, komşularımın yarısı Colt ve çocukların sabahın erken saatlerinde daireme girip çıktıklarını izlemekle kalmamış, Chris ve Marty komşularımın kapılarını çalarak evime giren birini görüp görmediklerini sormuşlardı. Hiç şüphesiz Chris ve Marty ile sohbet etmişler, dairelerine geri dönmüşler ve hemen telefona sarılmışlardı. Komşularımın çoğu emekliydi ve bu paylaşılmayacak kadar ilginç bir dedikoduydu.

Lore'un gelip kendi işini yapması ve beni soruşturmaya yardımcı olan biri olarak ifşa etmesinden bahsetmiyorum bile.

Son olarak, telefonum hiç susmadı. Hiç bu kadar popüler olmamıştım. Bazıları, yakın arkadaşlarım, açtım ve onlara bir tür "Meşgulüm"/"Yorum yok"/"Seni sonra arayacağım" saçmalığı verdim. Diğerlerini ise hiç açmadım.

İyi haber şu ki, kimse benden kaçmıyor ya da gözleriyle bana hançer göndermiyordu. Bara geliyorlar ve içki içiyorlardı.

kaçındım. Daha çok merak ve biraz da endişe hissediyordum ve bununla başa çıkabiliyordum.

Öğleden sonra sürünerek ilerliyor ve dramım yeni bir hal alıyordu. Acaba daha uzun sürerse sonunda alışır mıyım diye merak ediyordum. Bundan şüpheliydim.

Morrie, Palmer ve Tuesday'i de yanına alarak içeri girdi. Ofise doğru koşarak "Hey büyükbaba! Hey Feb Teyze!" diye bağırarak ofise koşullar ve ofis kapısının arkasında kayboldular.

O gün ofisteydim ve çocuklar ofisin altını üstüne getirmişlerdi. Masadaki hiçbir şey eski yerinde değildi ve bilgisayar tamamen berbat durumdaydı ve dün içeri girdiklerinde olduğundan yaklaşık elli tane daha fazla başvuru vardı. Yine de Morrie'yle çocukluğumuzun çoğunu geçirdiğimiz barda olmaları hoşuma gidiyordu ve sevdiklerimiz yakın olduğu için burası iyi bir yerdi.

Morrie barın arkasına doğru ilerlerken telefonunu kulağına dayamıştı. "Evet Dee, onları okuldan aldım. Burada işler yoğun. Onları almak için işten sonra gelebilir misin?"

Yakındaydı, bu yüzden sözleri üzerine koluna sert bir yumruk attım.

"Yow!" diye bağırdı ve ben de gözlerimi ona diktim. "Hiçbir şey Dee, tatlım, sadece Feb'in keyfi yerinde değil." Kıkırdadı ve "Bu kadar bebeğim. Sonra görüşürüz."

Telefonunu hâlâ ona ters ters bakıyordum. "Bu ne içindi?" diye sordu bana.

"Dee'ye gelip çocukları almasını söylediğim içindi. Yorgun, bugün pazartesi, pazartesisler berbattır. Çocukları almak için yolundan çıkmak istemiyor. Zaten babam burada, meşgulüz ama seni idare eder."

"Bugün yolundan çekilmek isteyecektir," diye cevap verdi.

"Evet, neden? Çünkü senin doğal karizman onun gününü aydınlatacak?"

"Hayır," diye karşılık verdi. "Çünkü bu akşam Costa'da rezervasyonum var ve orayı çok seviyor. Bir aile yemeği yiyeceğiz. Bu bir sürpriz."

Şaşırmış ve etkilenmiş bir halde ağzımı kapattım. Morrie doğru söylüyordu, Dee Costa'yı deli gibi seviyordu, çocuklar da öyle. Ben de seviyordum. Herkes Costa'yı severdi. Bir kasaba ötede harika bir Yunan restoranıydı. Doğum günleri, istediğiniz üniversiteye girmek gibi şeyleri kutlamak için gidilen bir yerdi. Sadece pazartesi gecesi aile gecesi değil.

Morrie bu işten büyük puan alacaktı.

"Söyleyecek başka bir şeyin var mı?" Morrie sordu ve ben de bir şey söylemedim.

Birden babamın güldüğünü duydum ve aynı anda kollarını bana doladı ve bana kocaman sarıldı. Ben de otomatik olarak ona sarıldım. Sonra barda durup dururken babam tarafından kucaklanmanın şaşkınlığını üzerimden attığımda, onun bana sarıldığını *hissettim* ve bu his beni neredeyse ağlatacaktı.

Babam sarılmayı severdi, Morrie gibi sevecendi ama uzun zamandır babamdan böyle bir sarılma görmemiştim... lanet olası... zaman.

İşte o zaman ona gerçekten sarıldım.

Beni bırakmadan önce kulağıma "Kızımı seviyorum," diye fısıldadı.

Arkasından "Ben de seni seviyorum baba" dediğimde gözlerim yaşarmıştı. Morrie büyük eldivenini başımın yan tarafına koydu ve onu itti.

Gözyaşlarımı kontrol etmek için derin bir nefes aldım ve kardeşime gülümsedim çünkü başımı iterek o da beni sevdiğini söylüyordu.

Ve bir şekilde eve dönmüş gibi hissettim. İki yıl önce temelli kalmak için eve döndüğümde ya da ziyaret için eve geldiğim zamanlarda olduğu gibi değil, gerçekten, sonunda eve dönmüştüm.

* * * * *

Korkunç Üçlü beşi çeyrek geçe ortaya çıktı. Benim için bu Jessie, Meems ve Dee demekti.

İçeri girdiler, gözleri üzerimdeydi ve başımın belada olduğunu biliyordum.

Dee, bekliyordum. Üçünün bir arada olması bunu planladıkları anlamına geliyordu ve bu kötü bir haberd.

"Selam bebeğim," diye seslendi Morrie Dee'ye.

"Hey, tatlım," diye cevap verdi Dee, "hemen geliyorum. Çocukları eve götürmeden önce Feb ile konuşmam gerek."

İşte . Bela.

Morrie, Dee'nin ses tonunu okudu. Okudu ve bu ona iki şey yaptırdı: sırtmak ve kaçmak.

Jessie, Meems ve Dee barın Colt'un tarafına geçtiler ve ben de yaklaştım.

"Size bir içki getireyim mi?" Ben sordum.

Jessie, "Buraya içki içmeye gelmedim, kızım," diye cevap verdi. Bunu biliyordum. Kahretsin.

"Ne var yok?" Ben sordum.

Jessie bana, "Bobbie'den duyan Lindy, Lisa'dan duyan Lisa, Ellie'den duyan Ellie, bu sabah Melanie'yle konuştuğunu söylüyor," dedi.

Zihnim bu durumla başa çıkmak için mevcut stratejileri gözden geçirdi.

İlgisizlikte karar kıldım. "Evet, tabii, bu sabah aradı."

"Ve?" Meems sordu.

"Ve hiçbir şey, Colt gitmişti. İş vardı," diye cevap verdim.

"Ve?" Bu kez Jessie söyledi.

"Hiçbir şey," diye cevap verdim.

"Kızım, senin her neyse eski sevgilin seni arıyor, *sabah* ilk iş seni onun *evinde* buluyor, sen de kız arkadaşlarını arıyorsun, böylece biz de bu konuyu kapatabiliyoruz ve böylece başkaları bizi aradığında şaşırdığımız için göt gibi görünmüyoruz," diye beni bilgilendirdi Jessie.

"Önemli bir değildi," diye karşılık verdim.

Dee bana, "Colt'u yemeğe davet etmek için arıyordu, böylece bir kez daha denemek isteyip istemediğini," dedi.

"Neye bir daha?" diye sordum ve sonra anladım. Biliyordum. Kahretsin, biliyordum. "Önemli olmadığını söyledi" diye fısıldamadan önce yüzümdeki kanın çekildiğini hissettim.

"Yalan söyledi," dedi Meems.

Jessie, "Bu konuda sana tam olarak izin vermeyecektir," diye belirtti.

"Kahretsin," dedim ve sonra öne doğru eğildim, dirseklerimi bara dayadım ve alnımı ellerimin arasına aldım.

Çeşitli nedenlerden dolayı bu saçmalığa ihtiyacım yoktu. Bunlardan en bariz olanı, başımda yeterince bela olmasıydı. Bir şekilde daha acil görünen ise Melanie'nin Colt'u geri istemesini istemememdi çünkü Colt'un Melanie'yi geri istediğini öğrenmek istemiyordum.

"Şubat," diye Dee.

"Düşünmem için bana bir dakika verin," dedim bara.

Jessie, "O zaman bu düşünceye bizi de dahil et, çünkü belki biz de yardımcı olabiliriz," diye önerdi ve ben de doğruldum.

"Bunu nasıl yapacaksın?" Ben sordum.

Meems, "Öncelikle, Colt konusunda parmağını çekmeni ve ona tekrar denemeye hazır olduğunu göstermeni söyleyerek," dedi.

"Aslında biz de bu şekilde yardım edecektik," diye girdi Dee.

"Harika. Bu işe yarar. Teşekkürler." Ses tonum tamamen alaycıydı.

"Seni yine öptü mü?" Dee sordu ve dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Onu öptü," diye mırıldandı Meems.

"Bilardo da oynadılar. Colt onun kıcıyla yerleri sildi."

Bu, Dee'nin yanına kendini dikmiş olan ve benim fark etmediğim annemden geldi.

Annem o gün Colt'un ikinci yatak odasını temizlemek için serbest bırakılmıştı. Saat onda beni aradı ve Bud Anderson'la konuşarak Colt'un evine saat üçe kadar yepyeni bir orta boy yatak ve standart çerçeveli bazalar getirmesini istediğini söyledi. Yaptığı pazarlık hakkında on dakika boyunca bana övündü. Annemin neden aniden Colt'un ikinci yatak odasını temizleyip döşediği üzerinde durmadım. Daha önce de belirttiğim gibi, uğraşacak yeterince işim vardı.

"Havuzu nereden biliyorsun?" Anneme sordum.

Annem, "Colt Morrie'ye, Morrie Jack'e, Jack de bana söyledi," diye cevap verdi.

Bir dahaki sefere evden kaçtığımda büyük bir şehre gidecektim. En büyüğüne. Çin'e. Sadece milyarlarca insanın olduğu değil, dillerini bilmediğim ve güzel yemeklerinin olduğu bir yere.

"Colt senin kıcını mı sildi?" Jessie hayretler içinde kalmıştı. "Bilardoda harikası."

Meems, "Belki de konsantre olmakta zorlanıyordu," diye önerdi.

Dee, "Colt bilardo masasının üzerine eğilirse konsantre olmakta zorlanırım," dedi ve hepsi birden yüksek sesle kız gibi kıkırdamaya başladılar.

Bu anı gözlerimi onlardan ayırıp bara bakmak için değerlendirdim.

Evet, tam da şüphelendiğim gibi herkes bizi izliyordu.

İşleri yoluna koyma zamanı.

Eğildim ve alçak sesle dedim ki, "Anlaşma şu. Bana iyilik yaptığını düşündüğü için insanları öldüren bir manyak var. Günlüklerimi çaldı, yani benim hakkımda her şeyi, tüm özel düşüncelerimi biliyor." Bu yeni haber karşısında soluk soluğa kaldılar, görmezden geldim ve devam ettim. "Colt havalı davranıyor, çok havalı, olması gerekenden daha havalı. Ona minnettarım. Bunun ne anlama geldiğini ve bunu keşfetmeye hazır olup olmadığımı bilmiyorum. Bunu her seferinde bir saniye olarak alıyorum çünkü bu acımasız şeyle içimde kalan tek güç bu. Daha fazlasını yapmaya çalışırsam, çözülürüm."

Hepsi bana bakıyordu ama ben devam ettim.

"Kendimi toparlamam için hepinizin yardımına ihtiyacım var. Bu, paylaşmak istediğim bir zaman gelirse, şu anda size geri çekilmenizi söylesem bile paylaşma hakkımı saklı tuttuğum anlamına geliyor."

Garip bir şekilde gururlu görünen annem dışında hepsi düzgün bir şekilde azarlanmış görünüyordu. Ama konuşmam bitmemişti, ben de konuşmaya devam ettim.

"Melanie'ye gelince, o iyi bir kadın. Bu sabah yaşadığı şoku hak etmiyor ve şu anda onu azarlamamızı da hak etmiyor. Her şey olacağına varır. Bu 'en iyi kadın kazansın' değil çünkü ikimiz de bunu hak etmiyoruz ve Colt da hak etmiyor. Burada söz konusu olan hayatlar, düzgün insanların hayatları ve bu Melanie için de geçerli. Öyle mi?"

Hepsi birbirine baktı ve sonra bana başlarını salladılar.

Jessie'ye baktım. "Sen de Ellie, Lisa, Bobbie ve Lindy'ye aynı şeyi söyleyebilirsin. Burada ciddi şeyler söz konusu ve Colt'un hedefe kilitlenmesi gerekiyor. Uğraşacak daha fazla saçmalığa ihtiyacı yok."

"Pekâlâ, kızım," diye fısıldadı Jessie.

Meems, "Biz sadece yardım etmeye çalışıyorduk," dedi.

"Öyle olduğunu biliyorum," dedim onlara, "ve bunu takdir ediyorum. Ama artık nasıl olduğunu biliyorsunuz."

Kimse başka bir şey söyleyemeden Morrie kız grubunun yanına geldi. "bunu bozmaktan nefret ediyorum, kızlar, ama Delilah ve ben bir yemeği aldık rezervasyon," diye duyurdu Morrie.

Dee'nin yüzü gevşedi ve ona dönerek, "Öyle mi?" diye sordu.

"Costa's, dört kişilik masa ve kışımızı kaldırsak iyi olur. Geç kaldık, masayı kurtarmayacaklar."

"Costa'nın," diye fısıldadı Dee, yüzü artık gevşek değil, parlak ve canlıydı ve bakışını içimde mutlu bir gıdıklanma gibi hissettim.

Morrie kolunu onun omuzlarına doladı ve onu taburesinden kaldırdı.

"Bebeğimin en sevdiği," dedi. "Hadi çocukları alalım."

Ofise doğru yürüdüler ve ben anneme gülümsedim. Annem de gülümsedi.

"Costa's. Yowza. Morrie büyük silahlarını çekiyor," diye yorum yaptı

Meems. "Bazen, nadiren olur ama bazen... erkekler öğrenir," dedi annemin sesi.

Kendi taburesinden kayarak barın arka tarafına doğru ilerlerken bilgelik ve deneyimle doluydu.

"Sanırım şimdi bir içki alacağım," dedi Jessie bana.

Meems bize "Ben değil, çocuklar beslenecek," dedi, "sonra görüşürüz canlarım." Öpücükler gönderdi ve on saniye sonra kapıdan çıkıp gitti.

Jessie'nin içkisini hazırladım ve tam önüne oturtuyordum ki cep telefonum çaldı. Çıkardım ve ekranda "Colt arıyor" yazıyordu. Çevirip açtım ve kulağıma götürdüm.

"Alo?"

Colt, "Şubat, tatlım, geç kalacağım ama çabuk orada olacağım," dedi. "Colt -"

"geldiğince çabuk.

Sonra görüşürüz."

Sonra telefonu kapattı.

"Colt?" Jessie telefonumu kapatıp kotuma geri koyduktan sonra sordu.

İçimi çektim ve "Evet, kötü bir adam yakaladı ve evinde Reggie's, bira ve bilardo ile kutlamak istedi" dedim.

Jessie'nin dudakları sıkıştı, sonra yana kaydı ve orada kaldı. Saniyeler geçip dudakları yerinde kalırken onu izledim.

"Acıtıyor, değil mi?" Ben sordum.

"Ne?"

"Bir kez olsun çeneni kapalı tut." Jessie sırttı.

"Orospu," diye ve bunu kastetmemişti.

"Orospu sensin," diye fısıldadım ama bunu kastetmemiştim.

Sonra bara göz attım ve içkiye ihtiyacı olan müşterilerim olduğunu gördüm.

* * * * *

Saat altıya beş kala Colt, Denny Lowe'un evinin bahçesinde Sully ile buluştu.

"İyi haber şu ki, üç farklı eyalette insanları kimin hacklediğini biliyoruz. Kötü haber ise, elimizde bir ceset daha var," dedi Sully Colt'a ve Colt gözlerini kapattı.

Onları açtığında, "Konuş benimle" dedi.

"Marie Lowe, Denny'nin karısı. Bu öğleden sonra temizlikçi tarafından bulundu. Temizlikçi Meksikalı ve dört kelime İngilizce konuşabiliyor. Çıldırmış olması da pek yardımcı olmuyor."

"Ne kadar kötü?"

"Bunun ilk olduğunu ve tüm bu saçmalığı başlattığını düşündüğümüze göre, yöntemine karar vermemişti. Onu baltayla parçaladı."

"Tanrım."

"Ondan geriye pek bir şey kalmamıştı. Saçı kalmamıştı ve parmağındaki alyansları evinin etrafındaki resimlerde görebilirdiniz, o olduğunu anlayamazdınız. İşe koyuldu. O öldükten sonra da saldırmaya devam etti. Öfkeli görünüyordu."

"Nedenini biliyor muyuz?"

"Hayır. Kazmaya başlayacağız."

"Onun ilk olduğunu öğreniyoruz, ona bunu yaptıran her neyse, onu bu yola sokan da o olabilir."

Sully başını salladı.

"Ne zamandır ölü?" Colt sordu.

"Bir süre gibi görünüyor, bir süre gibi *kokuyor*, kesin olarak bilmiyorum." "Temizlikçi ne sıklıkla geliyor?"

"İspanyolca bilmediğime ve kimsenin de bilmediğine göre bunu da bilmiyorum."

"Tercümanınız geliyor mu?"

"Evet, tahmini varış süresi," saatine baktı, "belki beş, on dakika."

Colt gözlerini kaçırarak parmaklarını saçlarında gezdirdi ve "Lanet olsun!" diye küfretti.

"Evet, bunu şimdi söylüyorsun, cesede bakana kadar bekle."

Colt tekrar Sully'ye döndü ve ön kapıya doğru çenesini kaldırdı. Sully başıyla onayladı ve yolu gösterdi. İçeri girmeden önce botları için pamuklu örtüler ve plastik eldivenler alıp giydiler.

Colt buranın para koktuğunu hemen fark etti. Denny'nin bir bilgisayar programcısı olduğunu, ülkenin dört bir yanındaki hastanelerin kullandığı bazı yazılımlar tasarladığını ve iyi para kazandığını biliyordu ama bu ev bundan daha fazlasını söylüyordu. Marie Lowe iyi bir zevke sahipti. Katıksız bir zarafet.

Tabii ki fuayeyi boydan boya kana bulayan ve geniş, kıvrımlı merdivene kadar uzanan, iğrenç bir ölüm kokusunun eşlik ettiği kan yolu hariç.

Sully konuşurken Colt'u merdivenlerden yukarı çıkardı. "Onu yatak odasında, yatakta öldürmüş, en azından bu mantığa uyuyor. Onu oraya sürüklemiş olsa da, her şey mutfakta başladı, her yer kan içindeydi."

"Kimse kayıp ihbarında bulunmadı mı?"

"Onu araştırırken çalışmadığını öğrendik. Tırnak randevusunu kaçırıp kaçırmadığını bilmiyoruz," dedi Sully. "Buralı değil, bildiğimiz yakın bir ailesi yok ama onu fazla araştırmadık. Kırk yaşında olduğunu biliyoruz. Uzun süredir evlilermiş ama çocukları yokmuş. Belki onunla Northwestern'de tanışmıştır."

Yatak odasına girdiler ama Colt oraya varmadan önce gördü çünkü duvarlar kan içindeydi.

Kesinlikle öfke güdümlü.

Marie Lowe'un cesedinden geriye kalanları gördüğünde "Lanet olsun," diye fısıldadı.

Meksikalı temizlikçi yıllarca kâbuslar görecekti.

Sully'ye döndü. "Tercümana söyle, temizlikçinin ailesini buraya çağırın. Onlarla yardım hakkında konuş. Bu onun kafasını bir süre karıştıracak."

Sully, "Anladım," diye cevap verdi ve Colt tamamen odaya girdi.

Çocuklar yatakta çalışıp fotoğraf çekmeye devam ediyorlardı. Adli tabip Andy Milligan ceset torbasını çoktan yere sermişti. Andy'nin o pisliği nasıl toplayıp torbaya koyacağı Colt'u aşıyordu ama bunun kendi işi olmadığına çok memnundu.

Colt yatağın etrafından dolaştı ve masanın üzerinde özenle çerçevelenmiş büyük bir fotoğraf gördü. Düğün fotoğrafı. Denny ve Marie, Marie hayatının en mutlu günüymüş gibi gülümsüyordu. Fotoğrafta genç görünüyordu, belki yirmili yaşların başındaydı. Güzeldi, sarışındı, gözleri koyu kahverengiydi, uzun boyluydu, Colt'un elbisesinin tüm kumaşıyla birlikte bile görebildiği iyi bir vücudu vardı. Elbisesi ve çiçekleri bir şey ifade ediyorsa, birileri düğün için biraz pasta harcamıştı. Colt, Denny'nin paralı bir aileden gelmediğini çok iyi biliyordu ama babası yerel eczacı olduğu için fena sayılmazdı, bu da muhtemelen Marie'nin ailesinin zengin olduğu anlamına geliyordu.

Colt'un gözleri fotoğraftaki Denny'ye kaydı.

Denny bir sırrı varmış gibi görünüyordu. O kadar geniş gülümsemiyordu, rahat ve mutlu görünmüyordu; resmi ve sert görünüyordu.

İkinci en iyiye razı olmuştu.

Colt onları kasabada gördüğünde fark etmemişti çünkü Marie Lowe'a pek dikkat etmezdi ama kız Feb'e çok benziyordu.

Sully onun aklından geçenleri okuyarak, "Biliyorum," diye mırıldandı.

Colt vücudunu yataktaki dağınıklıktan uzak tutarak Sully'ye döndü.

Colt, "Chris ve Marty, Feb'in evinde tanık oldular," dedi çünkü bunun doğru olduğunu biliyordu, Chris onu aramıştı.

Sully, "Evet, yine sıcıp batırmış," diye cevap verdi. "Bilmiyorum, belki de yaşlıların her şeye burnunu sokmak yerine sürekli kestirdiğini sanıyordu, ama onun tarifine uyan bir adamı Feb'in evine girerken gören dört kişi var. İsmi June Wright olan bir bayan, adamı iki kez gördüğünü ve bir keresinde anahtarıyla sorun yaşıyormuş gibi görüldüğünü söylüyor. Ya da en azından o anda öyle düşünmüş. Onun Feb'in erkek arkadaşı olduğunu düşünmüş."

Bu yorum Colt'un midisini . "Kilidi açmak mı?" Colt sordu.

"Muhtemelen. Baktınız mı bilmiyorum ama kilidi pek değil."

"Evet, böyle Şeylerin olmaması gereken küçük bir kasabada yaşadığı için değil. Nüfusun çoğunun böyle kilitleri var."

"Skipp'i arasak iyi olur, hırdavat dkknı istila edilecek." "Zaten yle," dedi Chris yaklaşarak, "Angie'nin öldüğü gün." "Chris," diye selamladı Colt onu.

Chris, "Selam Colt," diye cevap verdi ve Sully'ye baktı. "İlginç bir Şey buldum."

"Yani?" Sully sordu.

"Bu yerde beş tane lanet olası Őömine var. Hepsi odun yakıyor, gaz değil, sahte değil, gerçek odun Őmineleri."

Colt bunun nereye varacağını biliyordu.

Chris devam etti. "Hepsinin yanında odun yığınları vardı, hepsinin ve evin arkasında  sıra derinliğinde büyük bir odun sırası vardı. O kadar çok odun var ki, hepsini bitirmek için beş yıla ihtiyaçları var. Ayrıca kesmek için bir kütük de var. Görünüşe göre Denny Lowe odunlarını kendi kesiyormuş ve bunu bir hobi gibi yapıyormuş. Hem *de çok* sevdiği bir hobi."

Sully, "Bu adam kafayı yemiş," diye mırıldandı.

Chris, "Evet, hobi olarak odun kesmek, bu adamın vurulmasının üzerine krema koyuyor," dedi ve başını yatağa doğru salladı.

Colt, mütevazı sayılabilecek bir geliri olan ama odununu kendi kesen bir adamı düşünüyordu. Odunları teslim alabilirdi ama bunun yerine dolu kütükleri teslim almak zorunda kalıyordu. Bu mahallede polisler, tüm ağaçları kesen fanatik bir komŐunun odun kestiğini duymuş olmalıydı. Bu mahalledeki insanlar Şikayet etmeyi umursamıyordu. Büyük vergiler ödüyorlardı ve paralarının karŐılığını almaları gerektiğini düŐünüyorlardı. Cumartesi ğleden sonra saat üçte komŐunun çocuğu müzik setinin sesini çok aarsa polisi ararlardı. Denny'nin sürekli odun keserken çıkardığı gürültü hakkında Şikayet almamış olmaları bir mucizeydi.

Çoğu adam mecbur olduğu için odun keserdi, istediği için değil. Colt'a öyle geliyordu ki, Denny Lowe'un bir süredir içinde bir öfke vardı.

Sully Chris'e, "Buranın taranması ve birinin komŐularla konuşması gerekiyor," dedi. "Takviyeye ihtiyacın olursa bana haber ver, onları çağıralım. Federaller buraya geliyor ve onların da bu işe adam sokacağından hiç Őphem yok."

Chris başını sallayarak, "Anladım," dedi ve havalandı.

"Kaynaklarımızı zorluyorsun, sen 'danışma kapasitesindesin', Marty'nin yarım beyni var ve birkaç saatte bir görev gücünden çocukları çağırman gerekiyor. Sokakta polis yok, bu ayki hız cezası kotamızı kaçıracağız," diye şaka yaptı Sully.

Colt ona gülümsedi. "Bu adam tarih kitaplarına girecek, Sully, çevrimiçi ansiklopedilerde kendi sayfan olacak."

Sully de gülümsedi. "Lorraine'e söylesen de düzgün bir fotoğrafımı çekse iyi olur."

Colt onun omzuna bir tokat atıp sıktı. Sonra yatak odasından çıkıp koridorda , kan yolundan kaçındılar ve Sully merdivenlerin başında durdu.

Colt ona döndüğünde, "Şubat nasıl?" diye sordu.

"Kendini toparlıyor."

"Beni ve herkesi şaşırtıyor, takla kaçacağını sanıyordum." Durakladı. "Bu iyi bir sürpriz."

"Evet."

"Bunu mi?" "Yardım alacak."

Sully ona dikkatle baktı. "Evet. Öyle." Bir nefes aldı ve, "Dinle dostum, her yerde sen ve Feb hakkında dedikodular var ve şimdi Lorraine'den Melanie'nin -" dedi.

"Bu sabah aradı."

Sully şaşkınlıkla geriye doğru sallandı. "Siktir, gerçekten mi?" Colt başıyla onayladı.

"Colt... dostum, söylentiye bilmelisin -"

"Söylentiler doğru. Aradı, akşam yemeği yemek ve bir şeyler konuşmak istedi." "Akşam yemeği mi yiyorsun?" Sully sessizce sordu.

"Hayır."

Sully'nin kaşları havaya kalktı. "Bu kadar mı? 'Hayır' mı?"

"Bu kadar."

"Tanrım."

Colt ona, "Üç yıl önce aramalıydı, Sully," dedi. Sully ona bir bakış attıktan sonra sırtıttı ve "Şubat" dedi.

Colt inkar etmek için bir neden görmedi ve "Şubat" diye onayladı.

Sully topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı, hâlâ sırtıyordu ama şimdi deli gibi sırtıyordu, çok mutluydu. "Ne şansın var sanıyorsun?"

"Bilmiyorum. Bekleyip gerekecek, tıpkı benim gibi."

Colt daha fazla zaman kaybetmedi, zaten geç kalmıştı. Sully'ye bir "Görüşürüz," dedi, döndü ve koşarak merdivenlerden indi.

Sully arkasından seslendi, "Akşamı J&J'deki yerinde mi geçiriyorsun?"

"Reggie's, bira, bilardo ıstakası ve Feb ile evimde geçiriyorum," diye seslendi Colt, konuşurken kafasını kaldırmadan, kimin duyduğunu umursamadan. Dibe vurdu, zarif fuayeden geçip kapıdan çıktı.

* * * * *

Colt altılı paketi ön kapıya kadar taşıdı, Feb de Reggie'nin pizza kutusunu.

Odaya girdikleri anda boya dumanlarının saldırısına uğradılar.

"Kahretsin," diye mırıldandı Feb ve Colt gülümsedi.

Kapıyı arkalarından kapatıp kilitledi ve döndüğünde kadın çoktan mutfığa doğru yönelmişti. Kadın kutuyu tezgâhın üzerine bıraktığında adam oraya varmıştı. Birayı buzdolabına koydu, kızın elini tuttu ve onu mutfaktan dışarı çekti.

"Colt" derken geri çekildi.

Wilson oturma odasına girdi ve yüksek sesle miyavladı.

Feb kedisine "Sessiz ol pookie," dedi.

"Pookie?" Colt omzunun üzerinden sordu ve onu koridora doğru sürükledi. Kız ona bir bakış attı ve "Bana nedenini söylemek ister misin?" diye sordu.

Adam ikinci yatak odasının kapısında durup onu yanına çektiğinde konuşmayı bıraktı. Sonra içeri uzandı ve ışığı açtı.

Odanın ortasında basit bir çelik karyola üzerinde bir şilte ve bazalar vardı. Yatak ve bazaların üzerinde plastik vardı. Odada başka hiçbir şey yoktu ve duvarlar alçıpanla kaplanmıştı.

Feb, "Sanırım bir misafir odası alacaksın," dedi.

Colt bakakaldı. Ev, çoğunun ne olduğunu bile hatırlamadığı bir sürü eşyayla doluydu. Bir gün içinde her şeyin temizlenmesi, zemin kaplaması yapılması ve yeni mobilyalar alınması bir mucizeydi.

Colt, "Annen geçmez," diye belirtti.

"Umarım içinde değerli bir şey yoktur."

Colt ona baktı ve "Hayatta değerli olan tek şey nefes almaktır," dedi.

Colt, kadının nefes almayı bırakıp son zamanlarda yaptığı gibi doğrudan gözlerinin içine bakmasını izledi. Bakışlarında şaşkınlık ve daha fazlası vardı, bir şey, Colt'un umduğu gibi bir davet.

Eli hâlâ kızın elindeydi ve diğer eliyle odaya uzanıp ışığı söndürdükten sonra onu mutfığa götürdü ve gitmesine izin verdi.

Kadın pizza kutusuna gitti, adam da biraya.

"Bir seçeneğin var Feb, biraz Reggie's yiyebilirsin ve sonra sana bazı boktan haberler verebilirim ya da sana bazı boktan haberler verebilirim ve sonra biraz Reggie's yiyebilirsin."

Bir elinde iki şişeyle buzdolabından döndü ve onun kutunun kapağını tekrar pizzanın üzerine bıraktığını gördü, boynu bükülmüştü, gözleri onun üzerindeydi.

"Boktan haberler, sonra Reggie'ninki," diye cevap verdi, sesi sessiz ama titrekti. Hazırlık yapıyordu.

Elinin topuğu ve tezgâhın ağzıyla biraların kapaklarını kapattı ve kendi birasını vermek için döndüğünde kadın hâlâ tezgâha bakıyordu.

"Tüm bu işaretlerin ne olduğunu merak ediyordum." Colt'a baktı. "Sana bir şişe açacağı lazım."

"Bir tane var. Şurada," diyerek mutfığın karşısındaki çekmeceyi işaret etti. "Buzdolabı şurada," başparmağını buzdolabına doğru salladı ve söylenmesi gereken tek şeyin bu sözler olduğunu hissetti.

Ona doğru yürüdü, elinden birasını aldı, sonra çekmeceye doğru yürüdü, karıştırdı, bir şişe açacağı çıkardı ve ona doğru geri yürüdü. Etrafindan dolanıp yukarı uzanarak şişe açacağını buzdolabının üstüne koydu ve uzaklaştı.

"Şimdi ," dedi.

Colt iki şey yaptı. Bir kolunu uzatıp kızın beline dolayarak vücudunu kendine çekti ve kahkahayı bastı.

Feb'in bedeni koluna doğru sarsıldı ve o da kolunu sıktı. Kadın hareketsiz kaldı ve ona baktı. Adam gülmeyi bıraktı, ona bir bakış attı ve sonra birasından bir yudum aldı.

"Boktan haberler," dedi elindeki birayı bıraktığında.

Gözlerini ondan ayırmadan birasından bir yudum aldı.

"Marie Lowe, Denny'nin karısı, bugün yatağında öldürülmüş olarak bulundu." Feb gözlerini kapattı ama Colt konuşmaya devam etti, ne kadar çabuk anlatırsa o kadar iyiydi. "Bir süredir ölüymüş, günler önce, belki de daha uzun süredir. Muhtemelen Denny'nin ilk karısıydı."

Feb gözlerini açtı ve "Ona karşı hiçbir şeyim yoktu. Onu tanıımıyordum bile."

"Sanırım bunların hepsi onun."

Başını salladı ve "Dahası var mı?" diye sordu.

"Pek bir şey bilmiyorum. Ben oraya vardığımda olay yerini incelemeye yeni başlamışlardı. Gittim, ayrıldım, geldim ve seni aldım. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu."

Bakışları adamın omzunun üzerinden geçti ve "Dört" diye fısıldadı.

"Şubat mı?"

Bakışları geri geldi ve "Dört kişi ve bir köpek" dedi. Colt'un kolu tekrar gerildi ve başını salladı.

"Ne kadar evli kaldılar?" diye sordu. "Bir süre," diye yanıtladı.

"Neden o?"

"Bilmiyorum. Yarın daha fazlasını öğreneceğiz." Bakışları tekrar adamın omzunun üzerinden geçti.

"Marie Lowe," dedi usulca, ismi dilinin üzerinde deniyordu ve tadının hoşuna gittiğini düşünmüyordu.

"Reggie'nin, bebeğim," dedi aynı yumuşak sesle ve gözleri tekrar onunkilere döndü.

"Reggie'nin," diye cevap verdi.

* * * * *

O gece, her şeyi bildiğini sanan Colt, Şubat Owens hakkında birkaç şey öğrendi.

Öncelikle, ilk fırsatta mücevherlerini çıkardı. Mutfak tezgâhının önünde durdu, tabağı Reggie dilimleriyle doluydu ve ellerini kaldırarak Colt'un bir çıtçıtla tutturulmuş olduğunu gördüğü gerdanlığı çıkardı. Sonra küpeleri. Sonra bilezikler. Son olarak da yüzükler.

Onları mutfak tezgâhının üzerine bıraktı, tabağını ve birasını alıp çalışma odasına geçti. Ama Colt birkaç dakika boyunca tezgâhın üzerinde duran ve yıllardır her gece yaptığı gibi Şubat tarafından oraya bırakılan takılara baktı ve göğsünde bir his kıvrıldı. O anda anlayamadı, o gecenin ilerleyen saatlerine kadar anlayacaktı, tek bildiği soğuk olmaktan çok uzak olduğuydu.

Sonra dört oyunları sırasında onun konsantre olduğunda bilardo oynayabildiğini öğrendi. Onu bir kez yendi, diğer üç oyunu aldı ama kıcını kırbaçlamadı.

Yedikleri, içtikleri, konuştukları için yavaş giden oyunlardı ve Feb evinde dolaşp sahip olduğu fotoğraflara bakıyordu, bazıları Melanie'nin onun için çerçevelediği ve geride bıraktığı, hiçbir

Melanie'nin Feb'i bir tehdit olarak görmediğini söyleme şekliydi bu ama Colt içten içe onun böyle düşündüğünü biliyordu. Diğerleri ise sürekli fotoğraf çeken Delilah'dan geliyordu; özel günlerde, gölde geçirdikleri zamanlarda, hatta hiçbir şey yapmadıkları, sadece Morrie'yle onun evinde, Colt'un, Jack ve Jackie'nin evinde, parkta oynadıkları zamanlarda bile. Her doğum gününde ve Noel'de Dee en güzellerini çerçeveletip ona verirdi, Colt'a her zaman onun için nasıl alışveriş yapacağını bilmediğini söylerdi, Colt da ona her zaman doğruyu söylerdi, ona istediğini verirdi. Diğerleri Jackie'den, çok değil. Aralarının iyi olduğu zamanlara ait eski fotoğraflardı ama sadece birkaç tane vardı. Jackie'nin Feb'le geçirdiği güzel zamanları hatırlamasını istediğini biliyordu ama ona acı çektirmek istemiyordu.

Feb çerçeveleri eline alarak ya da duvardaki çerçevelere bakıp anılarını anlatarak Colt'u şaşırtıyor, bunu bazen gülümseyerek bazen de gülerik yapıyordu. Kendini korumaya almıyordu. Korkacak ve saklayacak bir şey yokmuş gibi davranıyordu.

Tezgâhının üzerindeki mücevherin göğsünde bu hissi uyandıran şeyin ne olduğunu anlamasına neden olan şey onun kahkahasıydı. Bu Feb'in geçmiş günlerdeki kahkahası değildi. Artık daha sık geliyordu, farklıydı ve Colt bu değişikliği anlamıştı. Bu yeni bir tür kahkahaydı çünkü daha deneyimli, dünyevi, boğuk, daha derin, *kadını* bir kahkahaydı. Kahkahalarla dolu bir hayatı kanıksamış bir kızın kahkahası değildi bu. Her kahkahanın bir armağan olduğunu bilen bir kadının kahkahasıydı.

Ancak Darryl hakkında yaptıkları konuşma, mücevher hakkındaki duygularını nihayet anlamasını sağladı.

Darryl'in gitmesine izin vermesi gerektiğini söylemiş, adamın bir yük olduğunu açıkça belirtmişti.

Feb bir atış hazırladı, gövdesi masanın üzerine eğilmişti, kot pantolonunun içinde güzel poposu sergileniyordu. "Bunu yapamam," dedi ve üçlüyü cebine attı.

"Feb, onu her zaman çuvallarken görüyorum. Hatta insanlar bunun hakkında konuşuyor. Sen ve Morrie benden daha çok görüyorsunuz."

Masanın üzerinde dolanıyordu, gözleri bir sonraki atışını tarıyordu ve "Elbette. Yine de yapamam." dedi.

Colt onun atışını, hedefe odaklandığı anda gördü ve hizalamaya hazırlandı.

"Şubat," dedi Colt, kızın tüm konsantrasyonunu topa vermesi gerekmeden önce.

"O eski bir mahkum ve bir -"

Doğruldu, ıstakasının alt kısmını yere koydu, yumruğunu ıstakaya sardı. İstakayı önüne sıkıştırdı ve doğrudan adamın gözlerinin içine baktı.

"Evet Colt, o eski bir mahkûm ve bazen de aptal. Kimse onu kabul etmeyince babam onu buraya getirdi." Colt konuşmaya başladı ama Feb devam etti. "Ayrıca karnını doyurmaya çalıştığı bir ailesi, terk etmemek uğraştığı bir karısı olan eski bir mahkûm. O eski bir mahkum, başkasının yanında iş bulamaz, bize sahip değil. Balsa bile onu tutmazlar. O eski bir mahkum, doğru ve dürüst kalmaya çalışıyor, eğer gitmesine izin verirsek ve hayatı darmadağın olursa bunu yapması zor olur. Çöpü atmayı unutuyor, siparişleri yarı yolda unutuyor, imzaladığı teslimat bildirimlerini yanlış yere koyuyor. Ama bunların hiçbiri ailesini seven ve iyi bir hayat isteyen bir adam kadar önemli değil."

Colt buna itiraz edemezdi ve etmedi de. Feb konuşmanın bittiğini anladı, atışını yaptı ve ıskalamadı.

Kız masanın etrafında dönüp bir sonrakini aradığında, aklına geldi ve anladı.

Pazar sabahı ona verdiği öpücük, gözlerini devirip ona eskiden nasıl olduğunu hatırlatmasıyla ilgili değildi. O sabahki öpücük de aynıydı. Colt'un dün gece onunla yatağa girmesi ve şimdi onunla pizza ve bira içmesi de aynıydı.

Yapmaları gereken konuşmadan kaçınmıştı çünkü neden bir gün ruhunun karanlık bir yerinde Şubat ve Colt'un olmayacağını bildiğini ve oraya geri dönmeyeceğini ve ertesi gün onu öptüğünü, onunla flört ettiğini, ona bokunu bir arada tutmak için ihtiyaç duyduğu aile gününü verdiğini bilmiyordu.

Artık onun mücevherlerine bakarken göğsünde hissettiği o duygunun, eskiden sahip olduğu Şubat ve Colt'a geri dönmekle ilgili olmadığını biliyordu.

Bu, Şubat'ı ve Colt'u bulmakla ilgiliydi.

Sabah kalktığında o mücevherin orada olmasıyla ilgiliydi çünkü akşam eve döndüğünde onu oraya koymuştu. Eskiden olduğu kızla değil, şimdi olduğu kadınla ilgiliydi. İşe gitmesi gerektiğinde ona tost yapan ve seyahat kupasına kahve koyan bir kadınla ilgiliydi; gününü dinleyen ve boynunda bir el, buzlu bir burbon, her gün gördüğü boktan şeyleri kaldırabilecek bir anayasa ve sonra onu bir bılardo oyununa davet eden bir kadınla ilgiliydi; sırf o hayatının olması gerektiği gibi olmayacağını bildiği için berbat eden bir adama barında çalışması için para ödeyen bir kadınla ilgiliydi; ve bir kadın

En güzel günü, ailesi ve arkadaşlarının etrafında olduğu, konuşmak, gülmek ve birlikte olmaktan başka bir şey yapmadığı bir gündü.

Bunun aynı zamanda geçmişleriyle de ilgili olduğunu biliyordu, bir zamanlar tanıdığı kızın orada olduğu, gömüldüğü, belki de bir daha asla çıkmayacağı gerçeği ama bu paylaştıkları geçmişi ve onun Şubat olduğu gerçeğini silmiyordu.

Ama bu daha çok şu anda ve burada olanlarla, onun kim olduğuyla, onun kime dönüştüğüyle ve onun bundan hoşlandığı gerçeğiyle ilgiliydi.

Ve biliyordu ki, doğru oynarsa Jack'in söylediği avantajı elde edebilirdi.

Ve bunu kabul edecekti.

Onu dördüncü oyunda yendikten sonra esnemesini bastırdığını gördü ve "Dün gece ne kadar uyudun?" diye sorduğunda gözleri de sesi gibi yumuşadı.

Yalan söylemedi. "Yaklaşık üç saat."

Istakasını duvardaki askıya götürdü ve "Dinlenmen gerek" diyerek yerine koydu.

Haksız değildi ama yatağında onunla birlikte dinlenmek istiyordu, çıkarmadığı o iki gümüş kolye hareket ettikçe şingirdiyordu. Onun hiç çıkarmadığından şüphelendiği kolyeler. Narin zincirleri vardı ve onu "parti bebeği" ilan eden kalın, dikdörtgen bir tılsım sarkıyordu, diğeri ise kalın olmayan bir disketi, üzerinde dövülmüş bakırdan yapılmış bir kalp vardı, kalbin kenarlarına bir çiçek kazınmıştı, üzerindeki kelime diğer tılsımıyla çelişiyor, onları takan kadının karmaşıklığını duyuruyordu. Kalbin tepesinde "barış" yazıyordu.

Ancak Colt, Denny Lowe'un evinde olduğunu öğrendiğinde başına bir sürü bela daha geldiğinde uyuduktan sonra onunla yatağa girmesine izin verdiğinden şüpheleniyordu ama uyanıkken ve akli başındayken buna bir daha izin vermeyecekti. Ve bu oyunu doğru oynamak için onu zorlamayacaktı.

"Yatmaya mı gidiyorsun?" diye sordu ve kız, sorusunun nereye varacağından kuşku duyarak ona baktı.

"Pizzayı temizleyeceğim ve evet, ben ve Wilson erken bir gece geçirebiliriz."

"Sen temizlenirken ben de üstümü değiştireyim," dedi ve uzaklaşırken gözlerinin üzerinde olduğunu hissetti.

Yatak odasına girdiğinde yatağın hazır olduğunu gördü. Yere attığı dün geceden kalma giysileri ortadan kaybolmuştu. Şortu çamaşır sepetindeydi. Bir çift daha aldı ve günlüğünü fark etti, yanında kalem

komodinin üzerinde. Üstünde adını göremediği bir kitap. Yanında bir şeyin küveti. O sıcak his göğsünün derinliklerine doğru ilerlerken kendi kendine gülümsedi.

Adam, Feb ya da Jackie'nin koridordaki dolaba kaldırdığı battaniye ve yastığı taşıyarak dışarı çıktığında o mutfaktaydı.

Battaniyeye baktı ve sonra bakışları ona geldi. Adam rahatlama görmedi. Başka bir şey gördü, tam olarak hayal kırıklığı değildi ama yakındı.

Çalışma odasının ışıklarını söndürmüştü ve şimdi mutfaktan çıkıp o düğmeyi de çevirdi.

"İyi geceler Colt," diye mırıldandı adam battaniyeyi kanepenin üzerine atarken. Colt'un gözleriyle tam olarak buluşmadı ama eskiden olduğu gibi gözlerini kaçırmıyordu ve Colt yine kendi kendine gülümsedi.

"İyi geceler, Feb," diye cevap verdi ve gözleri onunkilere kaydı, küçük bir hareket ya utandığını ya da bilinmeyen bir duygunun derinliğini gösteriyordu ama oradaydı. Elini kaldırıp saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdığında bu duygu daha da pekişti, kesinlikle utangaç ve hatta belki de mahcuptu. Bu, Şubat'ın neredeyse kız gibi görünmesine neden oluyordu ve Colt bundan da hoşlanıyordu.

Başını salladı. "Evet, iyiydi," gözlerini başka tarafa çevirdi ve "iyi uykular," diye bitirdi.

Colt içeri yerleşti ve Feb kapıyı arkasından kapattı. Kadının işine devam edişini dinledi ama sesler kesildiğinde bile ışık sönmedi. Ya günlüğünü okuyor ya da yazıyordu. Günlük olduğundan şüpheliydi. Hasta herif Denny Lowe sayesinde artık düşüncelerini sayfa sayfa paylaşıırken iki kere düşünecekti.

Colt'un aklı Denny'den Amy'ye gitti.

İçgüdüleri Colt'a ikisinin de Feb'le birlikte bu pisliğe bulaştığını söylüyordu. Amy'nin bu işe nasıl dahil olduğunu Colt bilmiyordu ve onun hakkında bildiği bu kadar az şeyi bildiğini hayal bile edemiyordu. Ama hem Denny hem de Amy ortadan kaybolmuştu, Denny bir cinayet çılgınlığı için, Amy ise sırta kadem basmıştı.

Colt o sabah Indy'ye giderken bankadan Dave Connolly'yi aramıştı. Dave, Amy'nin yine hasta olduğunu ve sesinin de öyle geldiğini söyledi. Ama Dave'in söylediğine göre bunu sesli mesaj yoluyla yapmış, Pazar günü bir mesaj bırakmış, çok kötü olduğunu ve Pazartesi günü Doktor'u görmeye gideceğini söylemişti. Colt Dave'e Amy'nin bankada özel bir arkadaşı olup olmadığını sormuştu; diğerlerinden daha çok sohbet ettiği bir müşteri, bir ihtimal de olsa yakınlık duyduğu bir iş arkadaşı.

Dave'in cevabı tüyler ürperticiydi. İçerideyken Angie ile konuştuğunu, bazen meşgul değillerse uzun uzun sohbet ettiklerini söyledi.

Bunun dışında Amy'nin yakın olduğu biri varsa o da Julie McCall'du.

Colt'un o gün Amy'nin evine uğrayacak, Doktor'u arayıp Amy'nin gelip gelmediğini öğrenecek ya da bankaya gidip Julie McCall'la konuşacak vakti olmamıştı ama yarın ilk iş olarak bunu yapmak üzere zihnindeki programa çizik attı.

Bu düşünceyle yatak odasının ışığı söndü. On dakika sonra telefonu çaldığında hâlâ uyanıktı.

Eline aldı, ekrana bir göz attı, çevirerek açtı ve kulağına götürdü. "Sully."

Sully, "Stres faktörünü buldum," dedi. "Ne?"

"Marie Lowe'un yan komşusu aynı zamanda yakın bir arkadaşı. Marie'nin öldüğünü öğrendiğinde çılgına dönmüştü ama çılgına dönse bile Chris onun pek de şaşırmamış gibi davrandığını düşünüyordu. Chris beni aradı ve bu biraz zaman aldı, kocasının spor salonundan eve gelmesini bekledi, kocası orada olmamızdan memnun değildi. Aralarında konuştular, özel bir sohbet yaptılar ama sonunda onu konuşmaya ikna ettik."

"Ne döktü?"

"Bir kısmını biliyoruz, Denny Lowe seks konusunda hasta bir herif. İlk evlendiklerinde kaldıramadı, bu arada balayı tam bir felaketti. Evlenmeden önce onunla yatmamış. "Satın almadan önce malları denemek gerekir."

Colt, Sully'nin masum yorumu karşısında dişlerini sıktı.

Birlikte geçirdikleri onca yıldan sonra bile Feb ile hiç seks yapmamıştı. Tapu dışında her şeyi yapmışlardı ve Feb'in onu ağzına almasına izin vermiş ne de Feb Feb'i kendi ağzına almıştı. Birlikte yatmışlar ve her zaman sevişmişlerdi. Adam onu boşaltmış, kadın da onu eliyle boşaltmış. Ağzını kızın neredeyse her yerine sokmuştu, aynı şekilde Şubat da onun kine. Ama Colt bir karar vermişti, kız ayrıldıktan sonra aptalca bir karar olduğunu düşündü, Jack'e parmağına yüzük takmadan önce kızını beceremeyecek kadar saygı duyuyordu. Feb o zamanlar bile ateşli bir küçük parçaydı, onun kararından hoşlanmadı ama saygı duydu ve ona teslim oldu. Bu onu yirmi iki yaşında bakir bırakmıştı, Feb hayatındayken bu hiç umurunda değildi ama Feb hayatından çıkıp çılgına döndüğünde ve hareket eden her şeyi becermeye başladığında bu onu çok kızdırdı.

Sully kulağına, "Daha sonra Denny bir şeyler denemelerini önerdiğinde ortaya çıktı," diyerek onu düşüncelerinden uzaklaştırdı.

Sully konuşmayı kesti ve Colt'un vücudu gerildi. "Ne gibi şeyler?"

"Marie o zamanlar anlamamıştı, Chicago'da yaşadıkları için.

Yaklaşık iki yıl öncesine kadar anlamıyordu."

Göğsündeki sıcak his buharlaştı ve karnındaki ağırlık daha da ağırlaştı.

"Neydi o?"

"Rol yapma oyunu, Colt. Hazırlan, adamım..." Sully, Colt'a zaman tanıyarak durakladı, "Ona Alec dedirtti ve o da ona Şubat dedi."

"Lanet olsun," diye fısıldadı Colt, derisinde bir ürperti hissederken midesindeki ağırlığı unutarak.

Sully sessizce, "Daha da kötüleşiyor, dostum," dedi. "Onu bana ver."

"Rol yapma oyunu değişti, sapkınlaştı, sertleşti. Marie bundan hoşlanmıyordu ama onu sevdiği için yapıyordu. Rol yapma oyunu hayatın içine sızdı. Marie Lowe'u kimsenin tanımamasının ve en iyi arkadaşının komşusu olmasının bir nedeni vardı. Öyle bir noktaya gelmişti ki, onsuz dışarı çıkmasına neredeyse hiç izin vermiyordu. Düşünüyorum da, dostum, onları etrafta görüyordum ama onu hiç tek başına görmedim. Markette bile."

Colt da bilmiyordu.

"Adı Carly olan komşu," diye devam etti Sully, "Marie'nin sonunda olayı anladığını söyledi. Marie bir gün geldi, tam bir karmaşa , ağlıyor ve söyleniyordu. Carly onu sakinleştirmiş ve Marie kuaförde randevusu olduğunu ama kahve almak için Meems'e uğradığını söylemiş. Sabahtı, Feb oradaydı. İçeri girdiniz ve çıkmadan önce, 'Hey February, Morrie'ye şöyle şöyle söyle' gibi bir şey söylediniz ve Feb, 'Elbette, Alec' dedi." Bu Carly'yi çok korkuttu, çünkü Marie'yi çok korkuttu, Marie'nin ona söylediklerini kelimesi kelimesine hatırladı.

Colt doğruyu söyledi: "Çünkü bu çok ürkütücü Sully," dedi.

"Evet," diye onayladı Sully, "işlerin korkutucu bir hal aldığı yer burası, gerçi bu ikisi böyle olacağını bilemezdi."

"Devam et."

"Denny, Feb ve senin arandaki anlaşmanın ne olduğunu öğrenmeye karar verdiler. Carly, Marie'nin dışarı çıkmasına, saçını yaptırmasına, manikür yaptırmasına ve bunun gibi Denny'nin onunla yapmak istemeyeceği şeylere izin verildiğini söyledi. Marie sorular sordu, Carly sordu, ikiniz hakkında çok şey öğrendiler."

Colt hiç şaşırmamıştı. Kasaba halkı konuşurdu, Colt bunu biliyordu ve aradan kaç yıl geçerse geçsin, Feb ve Colt her zaman en sevilen sohbet konularından biri olmuştu.

Sully devam etti. "Bunu hiç anlamadılar ya da en azından Denny ile ne ilgisi olduğunu anlamadılar. Marie hafiyecilik oynamaktan bıktı ve Carly'ye Denny ile yüzleşeceğini söyledi. Öğrendi. Gitmeye hazırlanıyordu. Sert seksten, oyunlardan, sadece senin adını söylediğinde sertleşmesinden bıkmıştı. Onunla sevişirken kendi adını hiç söylememesi."

"Bu yüzden onunla yüzleşti ve o da öfkeden deliye döndü." "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Evde bir şey buldun mu?"

"Büyük bir ev, incelenecek çok şey var. Feb'e ait bir tapınak yok, resimleri yok, onu Feb'e bağlayacak hiçbir şey yok. Marie'yi öldürmeden bir süre önce başlayan para çekme işleminin nedenini de bilmiyoruz. Andy, Marie'nin bir haftadan fazla süredir ölü olduğunu düşünüyor. Temizlikçilerinin geçen hafta Teksas'ta aile ziyaretinde olduğunu öğrendik. Denny Pazartesi ziyaretlerini unutmuş olmalı."

Colt, "Denny muhtemelen onu işe almadı ya da evin temizlenmesini düşünmedi," dedi.

"Evet," dedi Sully.

"Hepsi bu kadar mı?"

"Biraz daha fazla, büyük bir şey değil. Marie mahallede sevilirdi. Komşular üzgündü, onun tatlı olduğunu söylüyorlardı. Güzel kurabiyeler yapardı. Çocuklarının doğum günlerini her zaman hatırlar, onlara kartlar ve cömert hediye çekleri alırdı. Bütün dünyasının o sokak olduğunu düşünerek sık sık ziyarete giderdi. Denny, o kadar değil. Bir akşam yemeğine katılırdı ama çoğunlukla sessiz olduğunu ve popüler olmadığını, sürekli odun kestğini söylerlerdi."

Colt hayal edebiliyordu.

"Başka bir şey var mı?" Colt sordu.

Sully, "Ailesi geliyor, geceyi otoyol kenarındaki Holiday Inn'de geçirecekler," diye cevap verdi. "Yarın ilk iş olarak bir görüşme ayarladık. Federaller de şu anda Denny'nin ofisinde. Ofisleri açmak için baş adamı yemek masasından kaldırdılar. Yarın daha fazlasını öğreneceğim."

"Bu adamı bulmak için ne yapıyorlar?"

"APB. Fotoğrafi, eşkali, arabası hakkında bilgi yayıldı, her yerde ajanlar Feb'in çalıştığı farklı yerlere uğrayıp sorular sordu,

fotoğrafını gösterip, uyarılar bırakıyorlar. Şimdiye kadar bir şey çıkmadı. Nowakowski aradı, Şubat'ın bir liste daha yapmasının zararı olmayacağını söyledi."

Colt dişlerini tekrar sıktı, Feb'ten bunu yapmasını istemeye can atmıyordu.

"Bu gece benim için başka bir şeyin var mı?"

"Hayır, ama yarın daha fazlasını öğrendiğimde seni ararım." "Teşekkürler."

"Reggie'ninki nasıldı, bira ve Şubat?" Sully sordu, ses tonu aldatıcı bir şekilde rahattı, ciddi bilgi paylaşımı sesi gitmişti, şimdi meraklı görünüyordu.

"Seni son gördüğümünden beri bir kadına mı dönüştün?" Colt karşılık verdi. "Sadece merak ettim," demeden önce Sully'nin kıkırdadığını duydu.

"Dediğim gibi, ben öğrendiğimde siz de ."

"Kahretsin, Lorraine çok kızacak. Bana etli bir şeyler almamı söyledi."

"Raine'e yarınki kahve partisine eli boş gideceğini söyle." "Dediğim gibi, çok kızacak."

Colt gülümsemesini engellemeye çalışmadı. "Sonra görüşürüz."

"Sonra görüşürüz."

Colt telefonunu masaya bırakıp arkasına yaslanmadan önce koridora baktı ve yarı yarıya Feb'in orada durduğunu görmeyi bekliyordu. Ama muhtemelen Doktor'un haplarından birini aldığı için orada değildi.

Bu yüzden bir dakika geçmeden kapının açılması ve Feb'in karanlıkta halının üzerinde yumuşak ayak seslerini duyması onu şaşırttı.

Bir bardak su içmek için mutfığa gittiğini ya da telefon görüşmesini öğrenmek için dışarı çıktığını tahmin ediyordu.

İkisini de yapmadı.

Koridorun kapısında durduğunu ve daha fazla ilerlemediğini tahmin etti.

İki dirseğinin üzerine kalktı. "Feb?"

"Colt."

Bekledi. Sully'nin kendisiyle paylaştığı şeylerin hiçbirini onunla paylaşmaya niyeti yoktu. Ve yeni listesi sabahı bekleyebilirdi.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu. "Hayır."

"Uyku sorunu mu?"

Kadın hareket etti; adam onun silüetinin öne doğru geldiğini gördü. Kanepenin yanında durdu ve ona bakarken gözlerini hissetti.

"Telefon görüşmesi -"

"Her şey yolunda Şubat," diye yalan söyledi gerçeği söylemeden önce.

"İlerleme kaydediyorlar."

Nefesini içine çekti. Sonra bıraktı.

Sonra aniden kanepeye, onun kalçasının yanına oturdu.

"Feb -"

Kolunun hareket ettiğini gördü ve sonra elinin göğsünün tam ortasına indiğini hissetti.

"Colt," dedi, sesi daha önce ondan hiç duymadığı bir sestti.

Daha alçak, o kadar boğuktu ki neredeyse cızırtılıydı, ihtiyacı iletiyordu.

Onu doğru okuyup okumadığını bilmiyordu ve umurunda da değildi. Sonuçlar kötüyse daha sonra ilgilenecekti. Eğer iyiye, bu fırsatı kaçırmayacaktı.

Oturmak için ayağa kalktı, eli göğsüne doğru kayd ve bir elini başının arkasına doladı. Ağzını kendi ağzına çekti ve başının avucunun içinde eğildiğini hissetti, hazırlanıyordu.

Çok zekice.

Dudakları onunkilere değdiği anda açıldı ve dilini içeri kaydırıldı. Aletin sadece onun tadıyla bile sertleşmeye başladığını hissettiğinde, parmaklarının boynuna dolandığını, sıkıca tutunduğunu ve göğsünü onunkine bastırıldığını hissetti.

Onu istiyordu, onu aramaya gelmişti ve alacaktı.

Kanepede ağzını alacaktı ama onu yatağında becerecekti.

Adam kadının ağzından kurtuldu ve battaniyeyi geriye atıp bacaklarını kanepenin kenarına atarak doğruldu. Kadın da onunla birlikte geldi ve ona doğru döndü.

"Colt -" diye başladı.

Ama onu kollarına çekti, ağzı tekrar aşağı indi, kızın ağzı tekrar açıldı ve işte . Kızın öpücüğündeki ihtiyaç, erkeğin kızın öpücüğünde hissetmesini beklediği kadar fazlaydı, kız erkeğin ağzında inledi ve tıpkı ilk seferinde olduğu gibi, inanılmaz hissettirdi.

Elleri onun tatlı kıcının üzerinden aşağıya doğru kayd. Ne istediğini biliyordu ve ellerini onun omuzlarına koydu, zıpladığında ivmeyi derinleştirmek için kullandı. Adam onun kıcını elleriyle yakaladı ve kadın bacaklarıyla onun kalçalarını, kollarıyla da omuzlarını sımsıkı tutarak çevreledi.

Tüm bunlar onlar öpüşmeyi kesmeden gerçekleşti.

Döndü ve onu yatak odasına götürdü ve ışıkların açık olmasını diledi. Onu becerirken görmek istiyordu. Ama bunu yapmak için zaman harcamayacaktı.

Onun da acelesi vardı. Odaya başını kaldırdı ve adamın ağzıyla temasını keserek kollarını adamın omuzlarından çekti. Elleri gömleğine gitti, başının üzerinden çekti ve bir kenara fırlattı.

Aman Tanrım, böyle bir şey daha yaptı, on sekiz yaşındayken yaptığı gibi boşalacaktı ve ilk kez ona otuz bir çektirdi, yaklaşık altmış saniye süren bir çaba.

Yatağa bir dizini koydu, sonra kızın kıcını yatağa yerleştirdi, sonra geri çekildi, parmaklarını kızın külotuna soktu. Külotu bacaklarından aşağı çekip bir kenara fırlattı, yine onun karanlık formundan daha fazlasını görebilmeyi diledi ama şimdilik dokunmak ve tatmakla yetinecekti.

Şortuyla uğraşmadı ve onu tekrar öpmekle de uğraşmadı. Sabırsızdı, onun tadına bakmak istiyordu, uzun zamandır bekliyordu ve bu bekleyiş nihayet sona ermişti. Colt elleriyle kızın bacaklarını ayırdı ve ağzını kıza dayadı. Kız ona doğru eğildi ve iniltisini duydu, sonra kolyelerinin şingirdediğini duydu ve bu çok hoşuna gitti, ona karşı hırladı.

Feb yine inledi.

Nazik değildi, klitorisini sertçe emdi, dilini derinlere gömdü. Bacaklarını omuzlarının üzerine çekti ve topuklarını içeri soktu, sırtını kaldıraç olarak kullanarak kendini ağzına doğru salladı, elleri saçlarında, onu kendisine tuttu. Çok sıcak, çok tatlı, bu ihtiyaç, muhteşemdi.

Kadının da kendisi kadar çaresiz olduğunu görmek onu memnun etti. Birkaç dakika içinde ağzına boşaldı ve bunu yaptığında klitorisini daha sert emdi ve inlemeleri nefes nefese kaldı.

Colt ayrıldı, şortunu çıkardı ve kızın üzerine çıktı, onu göğüslerinden yakaladı ve başı yastıklara çarpana kadar yatakta yukarı çekti. Colt sikini eline alıp ucunu içeri yönlendirdiğinde Şubat hâlâ orgazm oluyordu. Sonra ileri fırladı ve kendini derinlere gömdü.

Evet.

Kesinlikle... lanet olsun... muhteşemdi.

"Alec," diye nefes aldı.

İşte bu . Eğer bir kontrolü varsa bile, adını söylediğinde kontrolünü kaybetmişti. Adam onu emdiği kadar sert sikti ve kadın bacaklarını

Kalçaları, kolları sırtına dolanmış, bir eli yukarı kayarak saçlarına girmiş, o lanet kolyeler şingirdiyor, her derine inişinde küçük bir nefes geliyordu.

Daha derine gidebilmek için bir kolunu başının etrafına dolayarak onu sabit tuttu, diğer elini aralarına koydu ve parmağıyla onu tekrar buldu.

"Hayır, çok fazla," diye fısıldadı, kalçaları şaha kalkmıştı. "Siktir et bebeğim, benimle geliyorsun." "Alec, ben zaten -"

"Benimle gel Feb," diye ikna etti, "acele et bebeğim."

Nefesi kesildi, kalçaları onunkilerle birlikte hareket etti ve kendini bıraktı.

"Çok fazla," diye fısıldadı yine, ama bu sefer farklı bir şeyi kastediyordu. "böyle tatlım, buluyorsun."

"Aman Tanrım, Alec." Sesinde şok vardı, şok açlıkla karışmıştı. Bunu daha önce hiç yaşamamıştı. "Yine oluyor. Ben -"

Aletin etrafında kasıldı ve o kadar harika hissettirdi ki neredeyse sadece onu hissetmek her şeyi unutturdu. Ama iniltileri yakalamak için ağzını onunkinin üzerine kapatacak kadar akıllı vardı, bunu yapmak onu uçuşunun kenarına gönderdi ve dünyası patladı.

Aşağı indiğinde, onun sikini içinde kavradığını hissetti, tatlı dalgalanması, uzun bacaklarının hala etrafında sıkıca kilitlenmiş olması kadar güzeldi, kolları onu tutuyordu, parmakları şimdi hissi ezberliyormuş gibi saçlarını karıştırıyordu.

Parmakları aralarında daha derine kaydılar ve parmaklar ilerlerken kadın adamın kulağına alçak sesle bir şeyler söyledi. Adam şimdi yavaşça onun içine girip çıkıyordu. Elini çekmeden önce parmaklarını sikinin kökünün etrafında dolaştırdı, sonra ona doğru kaydırды, ıslaklığını, aralarındaki bağı hissetti, hoşuna gitti, aslında bayıldı.

Yüzü kızın boynundaydı, hareket etti ve çenesinin menteşesini öptü, sonra tekrar hareket etti ve dudaklarını kızın kılere dokundurdu.

Karanlıkta onun gölgeli yüzünün açıklarına baktı. Onu kollarına ve bacaklarına kilitlemişti.

"İyi misin?" diye sordu.

"Mm hmm," diye cevap verdi, eli saçlarının arasından geçip parmak uçları çenesinde gezinirken. "Sana Alec dediğim için özür dilerim."

Colt kısa bir kahkaha attı, çekildi ve yuvarlandı, kollarını ona dolayarak onu da yanına aldı. Yatakta olduğu için örtüler karışmıştı, bedenini ve Feb'in bedenini hareket ettirerek örtüleri altından çekip aldı ve sırt üstü yatarak onu yanına yatırdı.

Başını onun omzuna yasladı ve kolunu karnına doladı. "Olma."

"Ne?"

"Bana Alec dediğin için üzülme."

"Hoşuna gitmedi."

"Umursamadığımı fark ediyorum."

Kaslarının gerildiğini hissetti ve yavaşça, "Her şey değişti," dedi. Kesinlikle değişmişti.

Kolu kızın beline dolanmış, eli sırtının alt kısmında, kıcı avucunun içinde olacak şekilde aşağıya eğildi ve sıktı.

"Sen artık Colt'sun," diye fısıldadı.

"Feb -"

"Ve..." diye başladı aceleyle, çünkü şimdi paylaşmazsa asla paylaşmayacağını biliyordu, "Colt'tan *hoşlanıyorum*."

Colt gözlerini sıkıca kapattı.

Gözlerini açıp kör bir şekilde karanlığa baktığında, "Seninle bir anlaşma yapalım, tatlım," dedi.

"O da ne?"

"Bana Colt diyebilirsin ama seni becerirken bana Alec diyeceksin."

Onun nefes aldığını duydu ve hissetti. Uzun bir süre tuttu. Sonra bıraktı ve vücudu onunkine karşı gevşedi.

"Aslında, bu yatakta olduğun her an bana Alec diyebilirsin bebeğim. Seni beceriyor olsam da olmasam da."

Onun içine daha da yerleşti ve mırıldandı: "Götlük yapma..." durakladı ve sözlerini "Alec" diye bitirdi.

Adam güldü ve kadının kolu adamın karnına dolandı. "Uyu bebeğim," diye ısrar etti.

"Tamam."

Onun nefes alışını dinledi ve son yirmi dakikadır akıllıca uzak duran Wilson'ın yatağa atlayıp yerleştiğini hissetti. Colt kedinin ağırlığını Feb'in ayaklarının dolandığı ayağının üzerinde hissetti.

Wilson mırıldanmaya başladı.

Şubat, uykusuzluk çeken biri için şaşırtıcı bir şekilde, dakikalar içinde onun yanında ölü bir ağırlık haline geldi.

Ve Colt, Şubat'ın onu tekrar içeri almasını beklemenin çok uzun bir zaman olduğunu düşündü ama beklemeye değdiğine karar verdi çünkü Şubat'ta olmak muhteşemdi.

Yedinci Bölüm

Amy

Uykuya daldığım pozisyonda uyandım, Colt'un eli artık kıcımda değil, ağır bir şekilde kalçamda duruyordu. Wilson ayaklarımızın dibindeydi.

O gün paylaşma zamanının geleceğini biliyordum. Colt'la, Jessie'yle, Meems'le ya da Delilah'la değil.

Çünkü dün gece her şeyi berbat ettim.

Dün gece Colt'un yatağında yatarken, paylaştığımız geceyi, önceki geceyi, o günkü telefon konuşmalarını, öpücükleri, tüm bunların Colt'tan geldiğini düşünmek bile beni ediyordu. O ki, kendime bakmayı bile düşündüm.

Bunu yapamadan telefonu çaldı ve sesinin mırıltısını duydum ve biliyordum, sadece biliyordum, benim hakkımdaydı. Colt'un benimle ilgilenmesi, Colt'un beni güvende tutması, Colt'un üç saat uyuması ve kâbusumu sona erdirmek için geç saatlere kadar telefon etmesi ile ilgiliydi.

Telefon görüşmesinin bitmesini bekledim ve ne yapacağımı biliyordum. Kararı ben vermedim. Sadece yapacağımı biliyordum. Bunun hakkında düşünmedim çünkü bunu düşünmek beni yapmaktan alıkoyacaktı ve hiçbir şeyin beni alıkoymasını istemiyordum.

Akıllıca değildi. Aptalcaydı ama istiyordum ve Colt'un da istediğini hissediyordum, ona verecektim ve bunun için daha sonra endişelenecektim.

Aynı eski aptal Şubat ayı. Ben

de yaptım.

Şimdi oradaydım ve ailemle, arkadaşlarımla, Colt'la her şey tehlikedeydi.

Nasıl sonuçlanacağını, tüm bunlar bittikten sonra ne olacağını görmek için beklemeliydim.

Ama ben yapmadım.

Aynı eski aptal Şubat ayı.

Dikkatlice hareket ettim, ondan uzaklaştım, yogaya ya da tekilaya ihtiyacım olduğuna karar verdim. Sabah olduğu için yogayı seçmek zorundaydım ama tekilayı tercih ederdim.

Sırtımı ona dönmüştüm. Kolunu belime dolayarak beni yakaladığında yatağın diğer tarafına yaklaşmamıştım bile.

"Nereye gidiyorsun?" Sesi uykudan boğuk çıkıyordu ve beni tekrar bedenine çektiği için kulağıma geliyordu.

"Wilson'ı besle," dedim ona.

Diğer kolu geçti. "Wilson bekleyebilir." "Wilson sevmez -"

Konuşmayı kestim çünkü elleri hareket etti, biri karnımdan bacaklarımın arasına indi, diğeri göğsümü avuçlamak için yukarı kalktı. Sonra parmağı ve başparmağı meme ucuma kapandı ve o kadar muhteşem bir his ki, otomatik olarak kıcıımı kasıklarına bastırdım ve göğsümü eline doğru itmek için sırtımı eğdim.

"İşte benim kızım," diye kulağıma fısıldadı ve boynumu öptü; parmaklarının eşlik ettiği sözleri tam bir sihir yarattı.

Elini tutmam uzun sürmedi, boynum bükülmüştü, inlemelerimi bastırmak için yüzümü yastıklara bastırmıştım.

Colt, "Ağzını bana ver, Feb," dedi ve ben onu bekletmedim. Hemen boynum diğer tarafa doğru büküldü.

Beni itti ve öptü ve bu daha önceki tüm öpücüklerden daha iyiydi. Ondan aldığım her öpücükten daha iyiydi, şimdiye kadar aldığım her öpücükten daha iyiydi. En iyisiydi.

Kalçalarım sarsılmaya başladığında ağzı benimkinden ayrıldı.

"böyle, kendini oraya götür," diye ağzıma karşı cesaretlendirdi.

"Alec."

"İşte bu bebeğim."

Kalçalarım şaha kalktı, yaklaşmıştım ve çaresizleşiyordum. "Alec." Adı bir yalvarış gibi geliyordu.

"Sikimi mi istiyorsun?"

"Evet," diye fısıldadım. Onu hissedebiliyordum, sertti, kıcıma bastırıyordu ve derinlere dalmanın nasıl bir his olduğunu biliyordum ve bunu nefesten daha çok istiyordum.

"Kıcıını eğ, tatlım."

Söyleneni yaptım, bana istediğimi verdi ve içeri kaydı, eli bacaklarımın arasında hala beni çalıştırıyordu, diğer eli yukarı, çeneme doğru kaydı, boynumu bükte. İlerliyordu, nefes nefese kalmıştım, yaklaşıyordum, ona uzanıyordum.

Colt'un çakıllı sözleri bana verdi. "Sikimin etrafına gel, Feb." Yine bana söyleneni yaptım.

Hiç bu kadar iyi olmamıştı. Şimdiye kadar sahip olduklarımın en iyisiydi.

Ve dün gece daha da iyiydi, iki kez geldi, uzun, sert, hızlı bir şekilde, duyulmamış, inanılmaz, parlak.

Bu sefer, aynısından daha fazlası, onun gibi bir şey değil. Ruh parçalayıcı.

Ve bunun sadece harika olduğu için değil, Colt olduğu için olduğunu biliyordum.

Aşağı indim ve o itmeye devam ederken kıcımlı ona sunmaya devam ettim, elim kolundan aşağı indi, bacaklarımın arasına gitti, onunkini kapladı, ellerimizi bir arada tuttu, içime girip çıktığını hissettim.

"Çok güzel hissediyorsun," diye fısıldadım ve bu doğrudur. "Bebeğim," diye hırladı.

Elim onunkinde sıkıştı. "Bunun gibisi yok Alec, senden iyisi yok."

Kendini derinlere gömdü ve saçlarıma doğru inledi, ben de elini daha da sıkıttım.

Sırtıma yerleşti, kalçaları dün geceki gibi hafifçe hareket ediyor, bir inç dışarı kayıyor, sonra geri geliyor, bana tatlı, samimi bir okşama verirken bağlantıyı koruyor.

hoşuma gitmişti. Haklıydım, çok güzel hissediyordu. Çok aptaldım.

"Bir dahaki sefere," dedi Colt saçlarıma arkasına doğru, sesi doygun ama tuhaf bir şekilde hoşnutsuz geliyordu, "seni becereceğim, böylece seni görebileceğim."

Bir dahaki sefere olmayacağını ilan eden akıllı Şubat olmak istedim ama bunun yerine, tehlikede olan şey her şey olsa bile, kesinlikle bir dahaki sefere olacağını bilen aptal Şubat oldum.

"Bebeğim, 'ı beslemem gerek," diye fısıldadım ama Wilson artık gitmişti ve miyavlamasını duyamıyordum, bu da garipti.

Colt'un kolları gevşemeden önce gerildi.

"Ben uyuyacağım," diye kıpırdandı ve kürek kemiğimi öptüğünde bunun eğilmek için olduğunu anladım, "beni bir saat sonra uyandırır mısın?"

Bu bir ricaydı, ben de "Tabii" dedim.

İçimden çıktı, bunu yaparken kollarıyla beni bir kez daha sıkıttı ve bıraktığında yataktan kalktım.

Ona bakmak için dönmek gibi bir hata yaptım. Colt ön kolumun üzerindeydi, sadece birkaç santim ve gözleri vücudumun üzerinde geziniyordu. Bilmiyordum.

ne gördüğünü. Hiçbir zaman alçakgönüllü olmadım, etrafta gösteriş yapmadım ama bir sevgilim olduğunda da saklamadım.

Colt'la durum farklıydı. Ne görmek istiyorsa onu görmesini istedim. Artık on altı yaşında değildim, yirmi bile değildim, hatta otuz bile değildim. O da değildi ama vücudu harikaydı, o zamankinden daha iyi, daha iri, daha güçlüydü. Onun da aynı şeyi düşünmesini istiyordum ama düşündüğünden emin olamıyordum.

Hemen gömleğime uzandım ve onu giydim. Sonra külotuma da aynısını yaptım ve kapıya doğru ilerledim.

"Bebeğim, buraya gel," diye seslendi Colt ve ben bir hata daha yapıp tekrar döndüm.

Bir ön kolunun üzerindeydi, saçları dağınık, yüzü nazikti.

Dün gece saçlarına dokunmuştum ve nasıl hissettirdiğini unutmıştım, kalın ve yumuşaktı, parmaklarımı üzerinde gezdirebileceğim kadar uzundu. Colt'un saçlarını severdim, hep sevmişimdir.

Nazik gözlerine bakmak, parmaklarımın arasından kayan saçlarının hayaletini hissetmek, onu hala içimde hissetmek, bacaklarımın arasında tatlı bir morluk hissetmek ve bundan hoşlanmak, hepsi ayaklarımın beni ona götürmesini sağladı.

Öne doğru eğilerek yatağa bir dizimi koydum. Tüm bunları hiç düşünmeden yaptım. Yumuşak çağrısı, bakışı, paylaştığımız şeylerin anısı, görünmez bir kement gibiydi, beni içine çekiyordu.

Uzandı, eli başımın arkasına dolandı ve beni öpmek için aşağı indirdi, ağzı ayrılmadan ve bir inç geri çekilmeden önce dillerin tatlı bir dokunuşu.

"tosttan daha fazlası için havamda olacağım," dedi bana.

"Anladım," diye cevap verdim, eğer tosttan daha fazlasını istiyorsa, alacağına karar verdim. Ona bir kahvaltılık smorgasbord hazırlayacaktım. Eğer istediği buysa, ormanda ellerim ve dizlerim üzerinde, burnumu orman zeminine dayayarak yer mantarı arardım.

Sırıttı ve gitmeme izin verdi.

Odadan kaçtım ama kaçmamış gibi görünmeye çalıştım.

* * * Bir

saat sonra odaya geri döndüm.

İlk kez geri gelmiyordum.

Şaşırtıcı derecede sessiz Wilson'ı besledikten sonra (her nedense oturma odasındaki çeyyatta uyuyan anne ve babama aldırıyor gibiydi, babam usulca horluyordu) odaya geri döndüm.

Colt yüzüstü yatmış, bir dizini kaldırmış, bir kolunu dışarı atmış uyuyordu. Uyurken iyi görünüyordu ama her zaman iyi görünüyordu, bu yüzden şaşırmamalıyım. Ama uyumasında bir şeyler vardı, gençliğimizdeki gibi değildi, bazen uyanıp bir süre uyumasını izlerdim ve uykuya dalmadan önce onu sevmemin nedenlerini kendime hatırlatırdım. Şimdi enerjisinin sanki kapatılmış gibi durduğunu görmek garip geliyordu, çünkü bu onun çok büyük bir parçasıydı. Beş yaşından beri tanıdığım Colt, birdenbire benim için tamamen yeniydi.

Yoga kıyafetlerimi banyoya götürdüm, dişlerimi fırçaladım, yüzümü yıkadım ve üzerimi değiştirdim, sonra sessizce kahve yapmak, Colt'un kahvaltı menüsü için fikir edinmek üzere buzdolabının içindekileri taramak ve kahvaltı hazırlığı yaparken beni bir arada tutmak, güvende tutmak ve güçlü tutmak için evde bulunan sevdiklerimi uyandırmamak için sessiz olmaya çalışmak üzere oradan ayrıldım.

Ama artık Colt'u uyandırma vakti gelmişti ve bunu nasıl yapacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Yatağa oturdum ve derin bir şekilde eğildim, uzaktaydı ama uyandığında onu görebilmek için arkasında değil önünde olmak istedim. Elimi uzattım ve parmak uçlarımı kulağının etrafına kaydırđım, yıllar önce sinirlendiğinde yaptığım bir şeydi bu. Annesinin yaptığını duyduğu bir şeye kızmıştı. Babası alkolü araba kullanırken o çocukları öldürdüğünde ve tutuklanıp mahkemeye çıkarılıp hapse atıldığında endişelenmiş ve bunu belli etmemeye çalışmıştı. Dokunuşum her zaman işe yaradı ve o zamanlar bunu yaptığımda kendimi sihirli güçlerim varmış gibi hissediyordum.

Dokunuşumla gözleri açıldı ve yarı yuvarlandı.

"Kusura bakma bebeğim, bir saat oldu," diye fısıldadım ve ona gülümsedim. "Ben kahvaltı hazırlayayım."

Kolunu belime doladığında geri çekildim ve yataktan çıkmaya başladım, vücudumun kontrolden çıkmasına şaşıarak geriye doğru uçuyordum. Bacaklarım havada uçtu, sırtım göğsüne çarptı, kığım kalçasına çarptı ve sonra beni döndürürken kaydım. Sırtım yatağa düştü ve Colt'un gövdesi benimkine yaslandı, onun kalçalarının üzerindeydi, ağzı boynuma gitti ve beni oradan öptü.

"Colt -"

Eli yan tarafımdan aşağı kaydı ve gözlerinin hareketini izleyebilmek için başını kaldırdı. "Bu da ne?"

Üstüme kahve döküp dökmediğimi merak ederek aşağı baktım, bu ilk kez olmazdı.

"Ne?"

"Ne giyiyorsun?"

Tekrar yüzüne baktım. "Yoga kıyafeti."

Gözleri benimkilere kaydı. "Hoşuma

gitti." "Colt -"

"Çok sıkı," dedi eli kaburgalarımındaki kumaşta gezinirken. "Colt -"

Eli yukarı doğru hareket etti ve göğsümü avuçlayıp parmak uçları yoga kaşkorsemin üst kenarından geçtiğinde nefesimi tuttum. "Dekolte."

değildi, gülümsedim. "Daha önce hiç dekolte görmemiş gibi davranıyorsun."

"Gördüm, hatta seninkinden bir ipucu bile gördüm bebeğim. Ama hiç yatağıma girmedin ki yakından görebileyim."

Yapmıştı ama son zamanlarda

yapmamıştı. "Colt -"

"Ve ona dokun."

Gözlerimi devirdim.

"Güzel," diye bitirdi.

Onun bu sözü bacaklarımın arasında bir kıvrılma yarattı.

Yine de, "Takip etmeniz gereken kötü adamlar var ve bunu yaparken yetersiz beslenmeden bayılmamanız için size kahvaltı hazırlamam gerekiyor, o yüzden beni kaldırın" dedim.

Bana sırtıttı. "Hayatımda hiç bayılmadım, Feb." "Bugün başlamayalım o zaman."

Başını eğip beni öptüğünde sırtıtmayı kesmedi. Kısa değildi, diller birbirine değiyordu ama derin ve kapsamlı bir öpücüktü ve o kadar hoşuma gitmişti ki elimi kaldırıp saçlarının arasına soktum ve ağzını kendime kilitledim.

Ağzımla işi bittiğinde geri çekildi, gözleri yüzümü taradı ve ifadesi ciddileşti.

"Konuşmamız gerek, Feb."

Kahretsin. O haklıydı. Yine de konuşmak istemiyordum, ne o zaman ne de başka zaman. Bunu atlatmaya, nereye gideceğini görmeye, kötü giderse sonuçlarına katlanmaya hazırdım. Ama bu konuda konuşmak istemiyordum.

"Bu gece Costa'da rezervasyon yaptıracağım," diye devam etti. "Costa's mı?" Konuşmak istemediğimi unutarak fısıldadım.

Daha önce de belirttiğim gibi Costa's" çok severdim ve yıllardır, annemle babamın 40. Evlilik Yıldönümünden beri oraya gitmemiştim.

Sırtışı geri geldi ve "Evet" dedi.

"Morrie dün gece Dee ve çocukları oraya götürdü."

"Biliyorum. Morrie, duruşma uzlaşmalarından 'duruşmayı' çıkarma arayışında dalga geçmiyor."

"Fark ettim," diye cevap verdim ama aklımda Colt ve benim Costa'daki halimiz vardı.

Costa'ya gittiğinde dalga geçmedin. Bizi orada gören herkes bunun bir randevu olduğunu anlar ya da tekrar birlikte olduğumuzu düşünürdü. Son birkaç gündür Colt'la çıkmamız garip olsa da öyle görünüyordu. Ve dün gece inkar edilemezdi, Colt ve ben tekrar bir araya gelmiştik.

Ve bu fikir o kadar hoşuma gitti ki Costa'da gerçekleşecek konuşmayı hiç düşünmedim.

Onun yerine başka bir şey düşündüm.

Kot pantolon, tişört, kazak ya da hırka dışında bir şey giymem gerekecekti ve o kadar uzun zamandır bunun dışında bir şey giymemiştim ki giyebileceğim neyim olduğunu bile bilmiyordum. Ve bunu öğrenmek için evime gitmek istemedim.

Sonra aklıma geldi. Jessie.

Jessie bu son travmayı atlatmamı sağlayacaktı. Jessie usta bir alışverişçiydi. Mimi bir katalogun canına okuyabilirdi ama Jessie buradan Chicago'ya kadar bütün alışveriş merkezlerini avucunun içi gibi bilirdi.

"Alo? Şubat mı? Odada mısın?" Colt seslendi ve ona odaklandığımda yüzü artık ciddi değildi.

"Jessie'yi aramam gerek."

Kaşları birbirine yaklaştı. "Tatlım, Costa'nın ve bizim konuşmamız seni Jessie'ye nasıl getirdi?"

"Giyecek bir şeye ihtiyacım var."

Başı şaşkınlıkla sarsıldı, sonra yüzü yumuşadı ve beni tekrar öptü, içime doğru yuvarlandı, elleri üzerimde hareket ediyordu, bunu bir yere götürüyordu.

Oraya varmadan önce ağzımı onunkinden ayırdım ve fısıldadım, "Colt, kapı açık ve annemle babam dışarı çıkıyorlar."

Boynu büküldü ve gözleri bana dönmeden önce kapıya baktı. "Bir kuralım var, bebeğim. Jack ve Jackie evdeyse, sen benim odamdasın ve kapıyı kapatacaksın. Tamam mı?"

Çok otoriter davranıyordu. Dahası, o evde her şeyi duyabiliyordunuz. Kapı kapalı olabilirdi ve bir yatağı ona dayayabilirdik.

Annem ve babam her kelimeyi, her sesi duyabileceklerdi.

Yine de tereddüt etmeden "Evet" dedim.

Tekrar yuvarlandı, üstümden ve yanımdan geçti, elleri beni sıkıca kavradı ve beni ayağa kaldırmak için kendisiyle birlikte götürdü. Sonra beni döndürdü ve kıcıma bir tokat attı.

"Bana kahvaltı hazırla," diye emretti ve omzumun üzerinden ona bir bakış fırlattım ve keşke yapmasaydım dedim. Şortuyla dolaşırken vücudunun çoğunu görmüştüm ama hepsini görmemiştim. Harika olduğu konusunda yanılmıyordum, hatta genç bir atlet olduğu dönemden bile daha iyiydi. İnanılmazdı.

"Tatlım, sikime mi bakacaksın yoksa bana kahvaltı mı hazırlayacaksın?" Colt sordu, sıçradım ve yanaklarımın ısındığını hissettiğime yemin edebilirim. Kırk iki yaşında bir kadındım. Neyim vardı benim?

"Tamam," diye mırıldandım ve oradan uzaklaştım.

Babam çekmecenin yanında durmuş, 'ını ve eşinin kazağını giymiş, geriniyordu. Annem kıcının üzerine kalkmış, sırtını kanepenin arkasına dayamış, saçlarını yüzünden çekiyordu.

İkisinin de gözleri bana geldiğinde dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Bu hissi unutmuşum," dedi babam, "sabahlara kadar çalıştıktan sonra kıcıyı sürükleyerek eve giriyorsun."

"Ben de," diye yanıtladı annem yorganı arkaya atarak, "kemik yorgunu." "Bize borçlusun hayatım," dedi babam.

Babama borçlu olduğum için mutluydum. Reggie's, bira ve Colt'la dün gece ve o sabah olanlar, benden ödememi istediği her şeye değerdi.

"Bunu ikiyle çarp, çünkü muhtemelen bu gece tekrar yapman gerekecek," dedim ve mutfağa gittim.

Bu konuşmayı yapabilirdim ama bir görevim vardı. Colt'un ana banyosunda duş açıktı ve ne kadar zamanım olduğunu bilmiyordum. Dün Colt hazırlanmak için hiç vakit kaybetmemişti. Bugün de acil bir işi yoktu ama Colt bana hazırlıklı bir adam gibi gelmemişti. Sadece on dakikam olabilirdi.

"Bu nasıl?" Babam sordu.

"Colt ve ben Costa'ya gidiyoruz," diye cevap verdim.

Yine aynı, eski, aptal Şubat. Çenemi kapalı tutmalıydım. "Ne?" Annem fısıldadı ve ben fırının ızgarasını açarken Fırın, başımı kaldırıp etrafıma baktım.

Annem bana bakıyordu. Babam koridorun aşağısına bakıyordu.

Dün gece içeri girip kanepeyi boş gördüklerinde ne düşündüklerini bilmiyordum ama ne düşündülse onları rahatsız etmedi. Belki de bunu dert edemeyecek kadar yorgundular. Büyük olasılıkla Colt'un benimle ilgileneceğine güveniyorlardı.

Şimdi şafak söküyordu.

"Sonra açıklarım. Colt'un işe gitmesi ve benim de onun frittatasını yapmam gerekiyor." "Frittata mı?" Annem yine fısıldadı ve ben başka bir fısıltıyla nefesimi tuttum.

aptallığının göstergesi.

Frittataralarımla ünlüydüm. Dışarıdayken, eve her döndüğümde Frittata Sabahı mutlaka programa çizilirdi. Özellikle Morrie, frittataralarımı çok severdi. Onlara saygı duyardı. Noel sabahı ya da Costa'da rezervasyon yaptırmak gibiydiler. Yapması kolay olsa da özel bir durumdu. Yine de, ben bile kabul etmek zorunda kalsam da iyiydiler.

"Anne, sadece... konsantre olmama

izin ver." "Elbette, tatlım."

İçinde önceden hazırlanmış çiğ, makaslanmış pastırma parçaları olan tavanın altındaki ocağı yaktım, yumurtalar, doğranmış mantarlar ve kıyılmış sarımsak daha sonra içine girecekti. Rendelenmiş kaşar peynirini de ızgaranın altına koymadan önce üzerine atacaktım.

Bunu tostı yapmaya başladığım sırada yaptım. Bunun benim için neden bu kadar önemli olduğuna dair çoklu görevler yapıyordum; oraya girmeyecektim. Sadece öyleydi.

Ben yemek yaparken, annem ve babam koridordaki banyoda sırayla oturuyorlardı; annem çekmeceyi açıyor, babam geri itiyor, annem minderleri geri koyuyordu.

Yanılmamıştım, Colt süslenmemişti. Kot pantolonu, kemeri, botları, gömleği, saçları ıslak, kemerinde rozeti, ceket ve omzunda kılıfıyla dışarı çıktığında annem ve babam giyinik bile değildi. Onları yemek masasının üzerine fırlattı ve ben frittata'yı bitirmek için ızgaranın altına kaydırırken mutfağa gitti.

Bunun nasıl sonuçlanacağını merak ediyordum, Colt'la birlikte devasa vardiyamızın ardından annem ve babamın da katıldığı bir kahvaltı yapıyorduk.

Colt doğrudan kahveye yönelirken bana dokunmadı ve ben de hayal kırıklığına uğramamaya çalıştım. Onun yerine tabakları çıkardım.

"Feb bize doğaçlama bir Frittata Sabahı yaşıyor," diye duyurdu annem, mutfağa ve cezveye de koşarak, annemin geceliğini giyerek

Pamukluydu ve kolları kapalıydı, boynunun etrafında küçük çiçekler işlenmişti. Dizlerine kadar iniyor ve onu olduğu gibi bir anne gibi gösteriyordu.

"Öyle mi?" Colt cevap verdi ve bunu söyleme şekli gözlerimin çatal bıçak çekmecesinden ona kaymasına neden oldu.

Mutfak tezgâhına yaslanmıştı, bir yumruğu kahve fincanının kulpuna sarılmıştı, bunu kaldırmış ve unutmuştu. Diğer eli dışarıdaydı, parmakları mücevherlerimi dürtüyordu. Bunu yaparkenki hali, boynu bükülmüş ve eğilmiş, gözleri mücevherlerimde, aklı kesinlikle başka bir yerde, durup izlememe neden oldu.

Gerdanlığımı çıkardı ve tezgâhın üzerinde düz durması için dikkatlice düzeltti. Küpelerimi seçti ve gerdanlığın yanına yerleştirdi. Sırada yüzükler vardı, onları da sıraya dizdi. Bunu garip bir saygıyla yaptı, süreçten büyülenmiş gibiydi, mücevherlerime hafifçe dokundu ve ben bunu her parçada hissettim, sanki parmakları eklemelerimde, kulaklarımda, boğazımdaydı. Güzel bir histi.

Babam boxer'lı kışını Colt'un taburelerinden birinin üzerine kaydırırken, "Kahve, Jackie, bayılıyorum," dedi.

Kendimi toparladım ve çatal bıçak takımını tabakların yanına bıraktım, yaptığım tereyağlı tost dağını almak için döndüm ve sonra babamın yanındaki barın üzerine koymak için geri döndüm.

Annem babama kahvesini verdi ve ben de frittatayı fırından çıkardım, sonra kapattım ve servis yapmak için bir tabak ve spatula aldım.

"Hiç Feb'in frittata'sını yedin mi oğlum?" Babamın Colt'a sorduğunu duydum ve hâlâ mücevherlerime dalmış olup olmadığına bakmadım.

"Hayır," diye yanıtladı Colt ve sesi artık çok uzakta değildi.

Babam, "Bu bir ziyafet," diye mırıldandı ve Colt'un parçasını bir tabağa koyup çevirerek ona uzattım.

Colt'a bakmadan ama tabağı aldığını hissederek babama, "Aslında sadece çırpılmış yumurta," dedim.

"Evet, çırpılmış yumurtaya bir dilim cennet enjekte edilmiş," diye yanıtladı babam.

Frittata servisine geri döndüm ve konuyu değiştirmeye karar verdim. "Baba, frittata'dan sonra bana uğrayıp yoga kıyafetlerimi alabilir misin? mat?" Hâlâ servis yapıyor ve anneme babamın önüne koyması için bir tabak uzatıyordum.

"Elbette sevgilim, sabah anayasamdan sonra."

Anneme tabağını , kahvemi aldım babama döndüm.

"Frittata'dan sonra, senin anayasan, senin bana gidip gelmen, benim yoga yapıp duş almam derken açılışa geç kalacağım."

"Anayasamı kaçırma, Şubat," dedi babam ve bu doğrudu.

"Döndüğünde alabilirsin," dedim ona ve bu da doğrudu, ancak sabah programını hiçbir şey bozmadığı için bunu kabul edeceğinden şüpheliydim. Yoganın rahatlatıcılığına gerçekten ihtiyacı olan bir kız bile.

"Şubat -"

"Ben bakarım," dedi Colt ve gözlerim ona kaydı, frittatasının çoğu gitmişti, bir çatal dolusu ağzının yarısına kadar tutukluydu ve babama bakıyordu. "Kapıda olay yeri bandı olabilir, en iyisi ben içeri gireyim."

Bunu unutmuşum.

"Senin işin yok mu?" Ben sordum.

"On beş dakika sürmez," diye cevap verdi Colt. "Onu alıp geri getireceğim ve sonra işe koyulacağım."

Buna itiraz edemezdim ve etmek de istemedim. Çok nazikti ve benim için yaptığı güzel şeyler hoşuma gitmeye başlamıştı. Bir süredir kendimle ilgileniyordum, kendimi kendime saklıyordum, uzun bunu yapmamıştım.

"Teşekkürler," dedim sessizce ve gözlerimi kaçırdım.

"Tanrım, sevgilim, bu sefer kendini aşmışsın," dedi babam ağzı dolu bir şekilde.

"Çırpılmış yumurta, baba."

"Bu çok güzel, Feb."

"Her neyse," diye fısıldadım, utanmış hissediyordum. Her ne sebeple olursa olsun, istediğim etki buydu elbette, ama bunu elde etmek beni rahatsız etti.

"Sen neden yemiyorsun?" Colt sordu ve gözlerim ona kaydı, sonra da omzunun üzerinden süzüldü.

"Yogadan önce yemek yemem," diye bilgilendirdim onu.

"Kaçıyorsun bebeğim," dedi usulca ve gözlerim hemen geri kaydı ve gövdemde üç farklı yerinde sıcak bir ağırlık hissettim ve kaşorsemin dayanıp dayanmadığını ya da herkesin meme uçlarımdan sertleştiğini görüp göremeyeceğini merak ettim.

Sessizce yediler ve sonra Colt tabağını lavaboya götürmek için hareket etti. Döndü ve etrafımdan dolaşarak yığından bir dilim kızarmış ekmek aldı. O da

Arkamdaydı ve elinin sırtımın küçük kısmına vurduğunu hissettim. "Benimle kapıya kadar yürü Feb," dedi kulağıma.

Onu yemek masasına kadar takip ettim, orada durdu, tostı dişlerinin arasındaydı, kılıfını ve ceketini silkti, sonra onu kapıya kadar takip ettim.

Tosttan bir ısırık aldı ve çiğnerken diğer eli boynumun üst kısmına, çenemin altına geldi, başparmağı çenemin altına bastırmak ve yüzümü kaldırmak için dışarı çıktı.

"Günaydın bebeğim," diye fısıldadı ve göğüslerimdeki ve bacaklarımın arasındaki o baş döndürücü ağırlık daha da arttı. "Bu da benim bunu sormamın berbat olacağı anlamına geliyor."

"Lanet olsun," dedim.

"Sully, Nowakowski'nin senden yeni bir liste yapmanı istediğini söyledi. On beş yıldır yoktun."

Burun deliklerimden nefes aldım, sonra bıraktım ve başımı salladım ki başparmağı çenemdeyken bu hiç de kolay değildi.

"Onları nerede bilmeleri gerekecek, bu yüzden son bilinen yerlerini bile biliyorsanız, bunu listeye ekleyin."

Tekrar başımı salladım.

"Ne yaptıklarını bilmeleri onlara yardımcı olacaktır. Bir kurbanı belirleyip sıradakinin kim olduğunu tahmin etmeye çalışabilirler. Bunu da kaydetmeniz ve eksiksiz olmaya çalışmanız gerekecek."

Bunu yapmaktan hiç hoşlanmadım ama son kısmı *gerçekten* sevmedim.

Colt, "Kendine biraz zaman tanı, yogadan sonra yap," dedi. "İşin bitince beni ara. Bara girdiğinde biri onu İstasyon'a götürsün."

Tekrar başımı salladım.

Yüzü değişti, nasıl olduğunu anlayamadım ama yemin ederim, sanki benimle gurur duyuyor gibiydi.

"Rezervasyon yaptırdığımda seni ararım, saati söylerim," dedi.

Yine başımı salladım.

"O zaman ve şimdi arasında, tatlım, beyninden bir sürü şey geçeceğinden şüpheleniyorum."

Yanılmamıştı.

"Colt -"

Sözümü kesti. "Aldırma."

Gözlerimi kapattım ve dudakları dudaklarıma dokunduğunda tekrar açtım. Başını bir santim uzağa kaldırdı ve sessizce, "Bu iyi," dedi.

Bu konuda da yanılmadı.

"Bana söz ver, aklından ne geçerse , benimle . Bu gece bunu konuşacağız."

"Colt -"

"Adımı söyleme, bana söz ver."

Nefesimi içime çektim ve dışarı verdiğimde "Söz veriyorum" diye fısıldadım. Başparmağı çenemden ayrılıp yanağımda gezindi.

Sonra da "En kısa zamanda paspasınızla birlikte döneceğim" dedi.

"Teşekkürler."

"Görüşürüz, bebeğim."

"Sonra görüşürüz."

Sonra beni bıraktı, kapının kilidini açtı ve ortadan kayboldu.

Annemle babama döndüm, ikisi de açıkça beni izliyordu ve büyük olasılıkla Colt'la beni de izliyorlardı.

"Sakin başlama," diye uyardım.

"Söyleyecek bir şeyim yok," diye yanıtladı babam, "nasıl hissettiğimizi biliyorsun."

Yaptım ve bu karnımı kemirmeye devam eden korku hissine yardımcı olmadı. Yine de göğsümün o bölgesini kaplayan mutluluk hissini biraz daha yoğunlaştırdı.

Mutfağa doğru yürürken başımı eğip yere baktığımda annem "Şubat," diye seslendi.

Ona bakmak için başımı kaldırdım.

"Ne olursa olsun seni seviyoruz, bunu biliyorsun değil mi?"

Adımlarım kekeledi ama . Sonra yutkundum. Sonra dedim ki, "Bunu biliyorum."

"Şimdi, frittata'nın son parçasını alabilir miyim?" Babam tavada kalan parçama bakarak sordu.

"Jack! Bu Şubat için," diye azarladı

annem. "Başka bir tane yapabilir."

"Jack!"

Mutfağa gittim, tavayı aldım ve babamın tabağının üzerine devirdim, frittata'nın son kısmını onun tabağına kaydardım.

Bu görevi tamamladığımda "Dün gece için ödeştik," dedim.

"Kapıda gördüğüm kadarıyla zaten kızım," diye cevap verdi babam. Kahretsin, ama kesinlikle aptaldım.

* * * * *

Colt, Feb'in paspasını aldı, evine götürdü ve babasının bir banyoda, annesinin diğer banyoda olmasından ve yalnız olmasından yararlandı. Bu nedenle, ön kapının yan tarafındaki duvara bastırıldığı kızla bir süre sarmaş dolaş vakit geçirdi. Kız ağzının içinde inleyene kadar bunu yaptı ve sonra durdu, çünkü kısmen onu tahrik etme fikrini seviyordu ve daha sonra ona geri dönecekti. Çoğunlukla, çünkü onun ağzında inlemesi hoşuna gidiyordu ve eğer durmasaydı, durmayacaktı.

Dün gece ya da o sabah Feb'le aralarında neler olduğunu düşünmeyecekti. Bekleyecek ve bu geceki konuşmalarının nereye varacağını görecekti. Kendi adına, geçmiş i ait olduğu yere bırakıp yoluna devam etmek istiyordu ve Feb'in kendi düşünce tarzına dönmesi için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

Arabasıyla İstasyon'a gitti, arka tarafa park etti, arka kapıdan girdi ve arka merdivenlerden çıktı. Giriş yaptı, sesli mesajını kontrol etti, sonra ön tarafa doğru yürüdü ve Sully'yi konferans odasında Marie Lowe'un ailesi olması gereken kişilerle birlikte gördü.

Onlara sadece bir bakış attı, bakış gibi görünebilecek bir şeye yakalanmak istemedi. Keder çukuruna yeni atılmış birine bakmak ne doğru ne de nazik bir davranıştı.

Bakışlarında çok şey fark etti.

Paradan geldiklerini gördü, bu da evin muhtemelen sadece Denny'nin karısına baktığı değil, karısının bir vakıf fonu bebeği olduğu anlamına geliyordu.

Baba sonunda yaşına yenik düşmüştü, kendini bırakmıştı, kilo almıştı, otururken bile bedeninde rahatmış gibi durmuyordu. Annesi pes etmemişti, yüzüne bakım yaptırmıştı, 10 kilo zayıflamıştı ve saçlarını bu kadar sağlıklı ve sarı tutmak için iyi bir miktar harcamıştı. Kıyafetleri pahalıydı ve muhtemelen tasarımcıydı ama bunu belli etmiyorlardı. Marie'nin ailesinin etkilemesi gereken kimse yoktu, çevrelerindeki insanlar sosyete olduklarını biliyordu. Kızlarının öldürüldüğü haberi üzerine küçük bir kasabaya giderken bile iyi bir şekilde bir araya getirilmişlerdi. Kimsenin onlar hakkında ne düşündüğünü umursadıkları için değil. Bu bir alışkanlıktı, içlerine işlemişti.

Bakışlarında onların yıkılmış olduklarını da gördü. Kızlarını seviyorlardı, bu açıkça görülüyordu ve bu onları kırmıştı. Artık genç değillerdi ama içlerinde bir hayat kalmıştı ve geri kalanı için bu kırılma asla iyileşmeyecekti.

Buna Denny Lowe neden olmuştı ve Colt bakışlarını Marie'nin ailesinden ayırır ayırmaz, Denny'nin Feb'e, Jack ve Jackie'ye, Morrie'ye ve kendisine yaptıklarına duyduğu her şeyden daha büyük bir öfkenin içini yaktığını hissetti. O pisliği yakaladıklarında, ailesinin korkusu ve ıstırabı azalacak, zaman yaralarını iyileştirecekti. Bir iz bırakacaktı ama bu bir yara izi, bir hatırlatma olacaktı, asla kapanmayacak açık, kanayan bir yara değil.

Colt'un öfkesi karşısında yapabileceği tek bir şey vardı, o da yapmaya niyetlendiği şeydi. Ön kapıdan çıktı ve bankaya doğru ilerlemeye başladı. İki blok ötedeydi ve yine de normalde arabayla giderdi. Ama bu iş başladığından beri spor salonuna gitmemişti ve bol miktarda enerjisi olduğunu fark etti. Böyle bir şey olmayacaktı, o gün izin alacak ve bu enerjiyi Feb'le yatağında çalışacaktı. Ne yazık ki böyle bir şey oluyordu.

Colt oraya vardığında Dave Connolly birkaç müşteriyle birlikte ofisindeydi. Colt vezneleri taradı ve yüksek bankoların üzerinde duran isim levhaları iki Julie olduğunu gösteriyordu.

Taramasında Amy'nin olmadığı da görüldü.

Colt Dave'in çenesini kaldırdı ve Dave de Colt'a eliyle "bir dakika" işareti yaptı. Colt başını salladı, dışarı çıktı, caddenin karşısına geçti ve kahve almak için Mimi'nin yerine gitti. Mimi içeri girer girmez ona baktı ve sıradaki ve masalarındaki bir düzine müşterinin yarısı da ona baktı.

"Hey Colt."

"Meems."

Gözleri parlıyordu ama genelde öyle olurdu. Mimi VanderWal kendini bildi bileli pek kötü bir ruh haline bürünmezdi. Al'ın aşırı bağılılığının nedeni de muhtemelen buydu. Her gün o ışıltıyla uyanan ve her gece onun yanında yatan her erkek şanslı yıldızlarını sayardı.

Parıltı şakacı bir hal aldı ve yüksek sesle "Şubat nasıl?" diye sordu.

Colt başını salladı ama "İyi" diye cevap verdi.

"Dün gece bilyarda kışına tekme bastı mı?" "Bir oyun aldı."

"Kaç tane var?" "Dört."

Gülümsemesi kocaman oldu. "Duyduğuma göre, bu sana dört, ona bir."

İşte oradaydı, Mimi herkese Colt ve Feb'in yıllarca uzak durduktan sonra artık zamanlarını birlikte bilyardo oynayarak geçirdiklerini duyuruyordu. Çoğu bir şeyler döndüğünü biliyordu, şimdi Meems onlara bir nüans daha verdi.

Üstüne bir kapak koymanın zamanı gelmişti. "İşim var Meems, bana bir Americano getirebilir misin?"

"Elbette, kek ister misin?"

Colt ona ve dinleyicilerine bir ikramiye vermeye karar verdi. "Hayır, aç değilim, bu sabah Feb'in frittata'sını yedim."

Mimi'nin gözleri büyüdü, Şubat'ın yumurta ve tost yerine frittata yapmasının ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu ve "Oowee, bir Şubat Owens Frittata Sabahı! Morrie'ye söyleme, çok kızacak."

Colt'un işi bitmişti ve "Kahvem, Meems" dediğinde sesi alçalmıştı. Kadın sırtarak, "Anladım," diye karşılık verdi.

Kadın kahvesini bitirip her zamanki gibi ona , adam cüzdanına uzandı.

Ve her zamanki gibi, "Colt, her zaman söylediğim gibi, para burada geçmez. Siz hizmet edin ve koruyun, ben de bunu yaparken sizi kafeinli tutayım."

Her zamanki gibi cüzdanını karıştırdı, birkaç tane çıkardı ve bahşiş kavanozuna attı.

Ama her zamanki gibi parmakları kâğıt bardağı çevreleyen kartona dolandığında Mimi bırakmadı.

"Senin için sevindim Colt," dedi sessizce, müşterilerine değil ona yönelikti bu sözler, "hem sana hem de Feb'e."

Sonra fincanı bıraktı ve o bir şey söyleyemeden arkasını döndü.

Colt bankaya döndüğünde Dave boştu ve Colt'u camekânlı ofisine davet etmekte tereddüt etmedi.

Colt kapıyı kapatır kapatmaz Dave söze girdi, sesi endişeli değil, heyecanlıydı, lanet olsun, adam neredeyse sandalyesinde zıplıyordu. "Amy aramadı, bugün gösteri yok."

Tanrım, işte . Amy havada asılı kalmıştı.

Colt, Dave'in aksine endişeliydi.

Angie Maroni ve Marie Lowe'u ve Pete Hollister ve Butch Miller'ın olay yeri fotoğraflarını görmek bunu yapabiliirdi, içgüdüleri ona Amy'nin bu pisliğin içinde olduğunu söylüyordu. Colt onu çok az tanıyordu ama onun hakkında bir şeyler öğreniyordu ve Amy hayatını bir utangaçlık balonu içinde kendini koruyarak geçiriyordu. Onu hacklenmiş halde bulmuştu, nedenini bilmiyordu ama bu onu derinden yaralamıştı.

Tepkisini gizledi ve Dave'i içine çekti.

Bazı insanlar polislerle, suçla ya da suç soruşturmasıyla hiçbir ilgisi olsun istemiyordu. Bazıları mecbur kaldıklarında yapıyorlardı ama hayatlarının onları bir yere götürecek bir rotaya sapmamasını tercih ettikleri açıktı

dahil oldular. Dave gibi bazıları bundan zevk alıyordu, hayatları o kadar küçüktü ki, parçalanmış cesetlerle ilgili olsa bile daha büyük bir şeye dahil olmayı memnuniyetle karşılıyorlardı. Dave'in bunun neyle ilgili olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ve umurunda da değildi. Ne olursa olsun bu dramdaki rolünü oynamaya hazırdı ve sonuna kadar oynayacaktı.

"Julie McCall bugün burada mı?" Colt sordu.

Dave her zamanki yardımseverliğiyle, "Tabii, içeride," diye cevap verdi.

"İşini zorlaştırdığım için üzgünüm Dave, meşgul olduğumu biliyorum ama Julie ile özel olarak konuşabileceğim bir yer var mı?"

Dave, Colt'un yapmasını beklediği şeyi yaptı. Ayağa fırladı ve başını sallayarak masasının etrafında döndü. Müşterilerinin veznedar için sıra beklemek zorunda kalması umurunda değildi. Tek umursadığı, her gün çoğunlukla aynı olan ve daha iyi hale getirmek için bir bok yapamayacak kadar tembel olduğu hayatının birdenbire daha önemli bir şeyle dolmasıydı, bu şeyin ne olduğunu bilmesede.

Dave bankanın köşesindeki büyük pencereci odayı göstererek, "Konferans odası," dedi.

"Asker, Dave."

Dave'in gözleri büyüdü. "Ah! Evet, doğru." Bunu düşündü ve Colt adamın yarı aptal olduğunu düşünerek dişlerini sıktı. Bankayı avucunun içi gibi biliyor olmalıydı. "Personel odası!" Dave anons etti. "Bodrum katında. Pencere yok."

Tanrım, bu adam onu sinir ediyordu. Ne yazık ki ona da ihtiyacı vardı.

Dave, Colt'u penceresiz, boş odaya götürdü ve Julie'yle birlikte hemen döneceğini söyledi. Yalan söylememişti. Beş dakika sonra Dave yanında iki Julie veznedarından biriyle içeri girdi.

Dave son derece düşünceli bir tavırla, "Sizi yalnız bırakayım," dedi ve kapıyı arkasından kapattı.

Julie McCall ona birçok kadının baktığı gibi baktı, yüzünde ilgi ve takdir açıkça görülüyordu ve yüzük parmağına baktığından emindi. Hayatı boyunca böyle bir şey yaşamıştı, herkes annesiyle babasının sarhoş ve işe yaramaz olduğunu bilse de, hatta herkes onun Feb ya da daha sonra Melanie tarafından kaçırlıldığını bilse de.

Julie McCall ile ilgilenmiyordu ve bunun pek çok nedeni vardı. Bunların çoğu açıktı ama aynı zamanda çekici olmadığı gerçeğini de içeriyordu ve onun bunun tam tersini düşündüğünü biliyordu. Zayıf ve formdaydı, sporcu olduğu için değil, zayıf kalmak için çok fazla egzersiz yaptığı için.

Sağlıklı görünmenin ötesine geçip zayıflamaya başlamıştı. Muhtemelen kilolu olan herkesten iğreniyordu ve bunu söylemekte ya da göstermekte bir sakınca görmüyordu, çoğunlukla da gözleriyle, diye tahmin ediyordu. Kendinden aşağı gördüğü herkese gözlerini dikip bakabilecek, bunu açıkça yapabilecek ve onları aşağılık hissettirecek şekilde yapabilecek türden biriydi. Saçları iki ton fazla sarıydı, sahte görünüyordu ve rengine yakışmıyordu. Yaşına göre fazla genç bir tarzda düzenlenmişti ve genç kişilikleri bu tür şeylerden sadece kaçmalarına izin vermekle kalmayıp aynı zamanda çekici de olan bazı kadınların aksine, bu onu çaresiz gösteriyordu.

Colt, ne kendisi ona ne de o kendisine tek kelime etmemiş olsa da, ondan hoşlanmadığını fark etti ve Amy'nin görünüşe göre hoşlanmasına daha fazla şaşırılamazdı.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu, istekli ve hatta biraz imalı bir şekilde, eğer kabul etmek isterse bütün günü vardı.

"Ben Teğmen Alec Colton."

Gülümsedi ve bu gülümseme irkiltici bir şekilde kurnazcaydı. "Kim olduğunu biliyorum."

Kesinlikle müstehcendi ve kendisi onu tanımazken onun kim olduğunu bilmesinden hoşlanmamıştı. Ama yine de kasabadaki çoğu kişi onu tanıyordu. Geçmişinden ve işinden gelen bir şeydi bu. Çünkü Monica Merriweather ne zaman onun çalıştığı bir davayla ilgili haber yapsa, gazetedeki makaleye mutlaka onun resmini de ekliyordu.

Masayı işaret etti. "Sakıncası yoksa Bayan McCall, Amy Harris hakkında birkaç soru sormak istiyorum."

Kaşları havaya kalktı, onunla konuşmak istemesi hakkında pek çok şey düşünmüş olabilirdi ama patolojik olarak utangaç Amy bunlardan biri değildi.

"Amy?"

"Evet, Amy." Amy oturana kadar bekledi ve ona yakın oturdu, istediği için değil ama onun oyununu oynamak ona ihtiyacı olan şeyi sağlayacağı için.

"Kahve ister misin?" diye sordu, bakışları köşedeki personel cezvesine kaydı.

"Hayır, o kahve berbat. Ben hep beklerim," diyerek fincanına baktı, "Mola verdiğimde genelde Mimi'ye giderim."

Ortak zevkleri olduğunu söylüyordu, ortak bir noktaları vardı.

Kahvesinden bir yudum aldıktan sonra, "Amy bugün aramıyor, gösteri yok," dedi.

"Evet, tuhaf," dedi Julie.

"Dave ikinizin yakın olduğunu söylüyor."

"Kimsenin Amy'ye yakın olduğunu söyleyemem ama evet, arada bir gülüyoruz, ben diğer kızlardan daha çok gülüyorum." Amy ile olan sıradan arkadaşlığını yeniden gözden geçiriyordu, sonunda ona hoşuna giden bir şey kazandırdığı için memnundu.

Colt onun dudak kıvrımını yakaladı ve devam etti. "Son zamanlarda onunla konuştun mu?" "Cuma gecesi işten ayrıldığımızdan beri hayır."

"Son zamanlarda farklı davranıyor gibi mi görünüyor?" "Ne kadar 'farklı'?"

"Herhangi bir şey."

Başını iki yana salladı. "Hayır, ama Maroni denen kadının ölümü ona çok ağır geldi."

"Öyle mi?" Colt sordu.

Julie'nin başı yana eğildi, onu okumaya, bunun neyle ilgili olduğunu anlamaya çalışıyordu. "Evet. Ona karşı hep nazikti. Geri ..." durakladı, yüzü sanki Angie'nin istasyonunu ziyareti onu bir şekilde lekelemiş gibi iğrendiğini gösteriyordu, "onun işini yaptık ve yoluna devam etmesini sağladık," eğildi ve fısıldadı, "Skank City."

Colt kanının ısınma hissini görmezden gelmeye çalıştı ve devam etti. "Onlar arkadaş mı? Bilirsiniz, bankanın dışında."

"Bildiğim kadarıyla hayır. Amy onunla aynı liseye gitmişti. Hepimize onun iyi biri olduğunu söylerdi, hep öyleydi, sadece zor bir hayatı vardı. Ama Amy herkese karşı iyi davranır, olabildiğince utangaçtır."

"Angie hakkında bir şey söyledi mi?" Colt sordu. "Bu cinayet işine mi bulaştı?"

Hay sikeyim. Amy hakkında yaptığı araştırmanın duyulmasını istemiyordu. Kasaba için endişelenmiyordu; Feb'in öğrenmesi için endişeleniyordu.

"Hayır, sadece J&J'ye geldi ve onunla sohbet ettik. Perişan görünüyordu, onu kontrol ediyorum." Zorla gülümsedi. "Mesleki ekstra, vatandaşlarımdan biri için endişeleniyorum, bu konuda bir şeyler yapabilirim."

Kıçından konuşuyordu. Sadece kızın bunu bilmemesini umuyordu.

O bunu bilmiyordu. Muhtemelen akşamlarını *Survivor* ya da *Amazing Race* izleyerek ve her ikisinde de en büyük pisliği destekleyerek geçiriyordu, polis şovlarını izleyerek değil.

"Bildiğim tek şey, Angie Maroni konusunda çok üzgün olduğu," dedi Julie. "Yine de, o kişiyi bir süredir tanıyan ve sonunda öldürülen herkes öyle olurdu."

Çıkmaz sokak.

Yeni yön.

Bu bir riskti. Marie hakkındaki söylentiler şüphesiz ortalıkta dolaşıyordu. Denny hakkındaki söylentiler de hemen arkasından gelecektir. Yakında Julie McCall sohbetlerini cinayetlerle ilişkilendirecek ve Marie konuşacaktı, bundan hiç şüphesi yoktu ve Marie'nin ağzını açmasını engellemek için onunla herhangi bir anlaşma yapmaya hiç niyeti yoktu.

İnsanlar ölüyordu, o yüzden başka seçeneği yoktu. "Denny Lowe'u tanıyor musun?" diye sordu.

Bir kaşını daha kaldırdı ve "Evet, tabii. O bir müşteri." "Çok sık gelir mi?"

"Bazen cumartesileri. Çalışıyor."

"Amy'nin istasyonunu seviyor gibi mi görünüyor?"

Kafası karışmış bir halde başını salladı. "Pek sayılmaz," diye düşünüyordu, hatırlamaya çalışıyordu, "aslında düşündüm de, onun karakola gittiğini hiç hatırlamıyorum," tekrar ona odaklandı, "yine de emin olamıyorum."

"Hiç konuştular mı? Ondan hiç bahsetti mi?" Başını sallamaya devam etti.

Tanrım, sahip olduğu tek şey oydu ve ona hiçbir şey vermiyordu.

"Cept..." diye başladı.

"Öyle mi?" Colt sordu.

"Amy kısa bir süre önce biraz çıldırdı. Cumartesi günüydü ve içeri girdiğindeydi."

Colt karnında bir coşku sarmalı hissetti. "Ne tür bir çıldırma?"

Elini salladı. "Amy çıldırmaya eğilimli değildi ve bu büyük bir olay da değildi. Sadece erken bir molaya ihtiyacı olduğunu söyledi ve aldı ama bu onun tarzı değil. Geri döndüğünde ağlıyor gibiydi. Bay Lowe'la bir ilgisi yoktu ama. Sadece olay sırasında içeride olduğunu hatırlıyorum. Hatırlamamın tek sebebi de büyük miktarda para çekmiş olması ve bunun pek sık olmaması. Çoğu insan parasını bankamatikten alabilir, bu tür bir parayı çekmek için bir istasyona gelmesi gerekir ve bu yine de olağandıdır. Genellikle insanlar bize para yatırmak, para taşımak, bakiyelerini kontrol etmek, kredi veya ipotek limitlerini sormak veya ödemek için gelirler. Bunun gibi şeyler. Her zaman büyük bir para çekme işlemi hatırlarsınız."

Colt, özellikle de kendi hesabınızda binlerce dolarınız yoksa, diye düşündü ve alyans takmadığını ama çok güzel kıyafetler giydiğini göz önünde bulundurarak kızın da öyle olmadığını tahmin etti.

bir veznedar maaşıyla pahalı. Diğer yarının nasıl yaşadığına dair kıskançlık ve merak, muhtemelen bu anıları beyninize kazımıştır.

"Para çekme işlemini sen mi yaptın?"

Colt sordu. "O gün, evet."

"Ne için olduğundan bahsetti mi? Tatil için mi? Özel bir şey almak için mi?"

Başını iki yana salladı.

"Veznedarları tercih ediyor gibi mi görünüyor?"

"Hayır, sadece tek bir sıra var, insanlar hangimiz açıksa ona geliyor. Sadece Angie Maroni Amy'yi bekledi."

"O gün Amy neden ağlıyordu biliyor musun?"

Julie omuz silkti. "Elbette, işten sonra iyi olup olmadığını sordum. İyi olduğunu, sadece oğlunu söyledi."

Colt'un bu haber karşısında irkilmemesi için her şeyi yapması gerekti ve o soğuk, göğsünü sıkı ve hırçın bir şekilde sardı.

"Oğlu mu?"

"Evet, yıllar önce bir çocuğu oldu. Onu evlatlık vermiş. Bana onu çok düşündüğünü ama üzülmediğini söyledi. Sadece o gün üzüldü, bir şey onu etkiledi ve nerede olduğunu merak ederek üzüldü."

Colt cevap vermedi.

Amy Harris'in bir çocuğu varmış. Hiçbir fikri yoktu.

Ve Denny içeri girdiğinde bu konuda üzülmüştü, muhtemelen tesadüf değildi.

Ufak tefekti ama güzel bir vücudu vardı. Çok güzeldi ama siyah saçlıydı. Koyu kahverengi gözleri vardı. Bu ve kıvrımları Feb'le paylaştığı tek şeydi. Feb uzun boyluydu, sarışındı ve kıvrımları, gövdesinin uzunluğu ve kendini tutma şekli göz önüne alındığında daha çekiciydi.

Denny Lowe, Amy Harris'i kaldıramadı.

Tabii bunu yaparken onu boşaltbaşka bir şey yapmıyorsa.

Lanet

Zavallı Amy.

"Yaparsın," dedi Julie, Colt'u düşüncelerinden uzaklaştırarak, "bilirsin, vazgeçtiğin çocuğu düşün. Bu çok doğal."

"Sana çocuğun babasından bahsetti mi?"

"Evet," Julie artık bilgi kaynağıydı, "onu tanıyordu ama ona çocuktan hiç bahsetmedi. Etrafta değildim ama bana bir çocuk aldığını söyledi."

Gösterisini kimse görmesin diye işten izin aldı ve her şey bittikten sonra geri döndü."

"Neden babama söylemedi? Birlikte değiller miydi?"

"Hayır, tek gecelik bir ilişki olduğunu söyledi, eğer Amy'ye inanabilirseniz, ki ben ilk başta inanmadım. Bana anlattığında benimle dalga geçtiğini, daha ilginç görünmeye çalıştığını düşündüm. Ama gerçek olduğu belliydi. Onun ya da başkasının bilmesini istemediğini söyledi. Sanırım onu bir şeyden koruyordu. Evli olabileceğini düşündüm ama sormadım. Bu konuda konuşmayı pek sevmezdi ve yıllarca da konuşmadı. Gerçi kızların çoğu şimdi biliyor, Amy buraya başladığında ve her şey olup bittiğinde hiçbirimiz etrafta olmamamıza rağmen." Colt bunu biliyordu çünkü Julie McCall onlara kaltak olduğunu söylemişti. Julie devam ederken Colt odaklandı. "O zamanlar sadece bazı banka memurları buralardaydı ama bunun tek nedeni, çoğunun bankanın sahibi olmasıydı," diye bitirdi.

Colt cüzdanını çıkarmak için öne doğru eğildi, bu da onu kadına daha da yaklaştırdı. Herkesin yapacağı gibi arkasına yaslanmak yerine o da öne doğru eğildi ve Colt bir dudak kıvrılması daha yakaladı.

Arkasına yaslandı, cüzdanını çıkardı ve ona bir kart verdi.

"Amy'den haber alırsan, onunla konuşmak istediğimi söylersin, iyi olup olmadığına bakarsın. Ya da sadece beni arayabilirsin."

Amy'den haber alırsa ya da bile onu arayacağını düşündü.

Kartı aldı ve gülümseyerek tekrar imalı bir ifadeye büründü. "Elbette, Teğmen Colton."

Ayağa kalktı, cüzdanını arka cebine attı ve kahvesini aldı. "Teşekkür ederim, Bayan McCall."

Elini uzatmadı, uzatmalıydı ama ondan istediğini almıştı ve daha fazlasını alabileceğinden şüpheliydi. Şimdi onun samimiyetinin sınırlarını bilmesi gerekiyordu.

O ipucunu almadı. "Bana Julie de."

Ona bir şey söyleme fırsatı bulamayacaktı ve bu onu rahatlatmıştı.

Sadece gülümsedi ve kolunu kapıya doğru uzatarak onu önden gitmeye davet etti. Görüşme bitmiştir.

Önünde kasıtlı olarak yavaşça yürüdü, onunla geçirdiği zamanı uzattı ve muhtemelen işinden uzaklaştı. Hareket etti ve bunu yaparken onun kıcını izlemesini istediğini biliyordu. Yaptı ve neredeyse gülüyordu. Adam

Son iki yıldır Feb'in kışının barda dolaşmasını izliyordum ve Julie McCall? Kıyaslanamaz bile.

Merdivenlerin başında ona tekrar teşekkür etti, döndü ve Dave'e başıyla selam verdi. Dave ofisinde müşterilerle ilgileniyordu ve gözleri Colt'a yapışmış için artık onları görmezden geliyordu. Müşterilerine mazeret bildirip Colt'a doğru koşmaya başlamadan önce Colt ona el salladı ve gitti.

Amy'nin evine doğru yürüdü ve onun hamile olduğunu, bir bebek sahibi olduğunu ve onu evlatlık verdiğini düşündü. Bunun ne zaman olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama öğrenecekti. Amy bankada çalışıyordu, yani liseden sonra, belki de Denny Lowe Northwestern'deyken ya da daha sonra, Denny Marie'yle evlendiğinde. Anne babası şehirden ayrılmayan çoğu çocuk gibi Colt da Denny'nin Marie'yle birlikte eve taşınmadan önce yaz tatillerinde ve ziyaretler için geri geldiğini hatırlıyordu. Her an olabilirdi.

Kadınların çocuk yapmaktan vazgeçmesinin pek çok nedeni vardı ama Amy öyle bir tipe benzemiyordu, yıllar sonra bunun için ağlayacak olsa bile. Utangaçtı ama tatlıydı, sorumluluk sahibiydi, akrabalarına yakındı, muhtemelen iyi bir anne olacaktı. Bir şey onu çocuğundan vazgeçmeye zorlamıştı ve Colt bunun Amy için iyi olmayan bir şey olduğundan endişeleniyordu.

Eğer endişelendiği şey Denny'nin ona tecavüz etmesi ya da kur yapması ve sonra da sert, tuhaf bir sekse zorlamasıysa, bunun Feb'le ve Feb'in Colt'un Amy'nin yanında olmasına verdiği tepkiyle ne ilgisi olduğu konusunda Colt'un hiçbir fikri yoktu. Denny'nin Amy'ye Şubat demesi ve karşılığında ondan Alec demesini istemesi dışında. Bunun Amy'yi uzun süre sessiz kalacak kadar korkutacağını görebiliyordu. Cesaretini toplayıp ortaya çıkması, bara gitmesi, paylaşmaya hazırlanması, sonra da doğru zaman cesaretini kaybedip defolup gitmesi için yeterli bir süre.

Yine de bunların hiçbiri Feb'in Amy'yi Colt'la görmeye verdiği aşırı tepkiyi açıklamıyordu.

Amy'nin evine vardığında arabasının hâlâ yolda olduğunu gördü. Kapıyı çaldı, bekledi, sonra tekrar çaldı. Ve tekrarladı. Bu sefer ne bir şey vardı ne de perdelerde bir hareket. Etrafta yeterince durdu, sessiz mahalleyi kontrol etti ve sessiz mahallenin onu tekrar ön kapıda görme fırsatına sahip olmasına izin verdi. Görebildiği evlerin pencerelerini taradı, sırf başka bir ipucu bulabilmek için birilerinin onu izleyip izlemediğini görmek istedi, her şeyi kabul ederdi. Birinin dışarı çıkması, arabasına gitmesi ya da yanına gelip bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sorması için yeterince uzun süre bekledi.

Hiçbir şey.

Böylece ava çıktı, evinin her iki yanında ve sokağın karşısında birkaç kapı çaldı.

Evde kimse yok.

Vazgeçti ve İstasyon'a geri dönerken cep telefonu çaldı. Cebinden çıkardı ve ekranda "Şubat arıyor" yazıyordu.

Birkaç gün önce Morrie ona kızın numarasını verdiğinde ve o da bunu telefonuna programladığında, bunu yapmak konusunda nasıl hissettiğinden emin değildi. Şu anda numaranın orada olmasıyla ilgili ne hissettiği konusunda hiçbir belirsizlik yoktu.

Kapağı çevirip açtı ve kulağına götürdü. "Şubat."

"Liste hazır. Bara girdiğimizde annem listeyi İstasyon'a getirecek."

Bunu yapmaktan nefret ediyordu, sesinde bunu duyabiliyordu.

Bu yüzden sesini yumuşatarak, "Tamam tatlım," diye cevap verdi.

"Costa'yı aradın mı?"

Costa's için kudurduğunu görebiliyordu ama yine de Feb yemek yemeyi severdi, her zaman severdi. Son iki yılda onu, Morrie'yi, Ruthie'yi ya da Darryl'i kaç kez sipariş verirken gördüğünü ve Reggie'den aldıklarını ya da Frank'in yerinden aldıklarını ya da Shanghai Salon'dan bir teslimat geldiğini fark etmişti. Onun sahip olduğu türden kıvrımlara, şimdi çıplak olarak gördüğü ve elleriyle dokunduğu kıvrımlara salata yiyerek sahip olamazdınız. Onun bu sabah yatağından kayarak yatağının kenarında çırılçıplak durduğunu görmek gözbebeklerinin arkasına hoş bir şekilde işledi ve Tanrı'dan bu yanığın hiç iyileşmemesini diledi.

"Henüz değil."

"Salı günleri meşgul oluyorlar."

Her gün meşgullerdi. "Bebeğim, ben ararım."

"Tutuklanmanızla ilgili size şarkı söyleyip dans ediyorlar, polis dedektifi ağırlığınızı ortaya koyun" diye tavsiyede bulundu.

Kahkahasını bastırdı ve telefona gülümsedi. "Bunu yapma eğiliminde değiliz."

"Colt, yaşamak için ceset görmeye çağrılıyorsun, o rozetten iyi bir şey çıkarmalısın."

"Rezervasyon yaptırırız," dedi ona ve yaptırdılar. Costa'nın yeri başka bir şehirdeydi ama Stavros Costa Jack ve Jackie'yi çok eskiden tanıyordu, Feb, Morrie ve Colt'u da. Yıllardır hep birlikte oraya gidiyorlardı, Feb'in doğum günlerinde, Colt ve Feb'in ilk resmi buluşmalarında, Colt All-State'e seçildiğinde

İlkinde ve ikincisinde, bölgesel yarışmalara katıldıklarında, Jackie piyangodan beş yüz dolar kazandığında. Stavros, Feb ve Colt hakkında her şeyi biliyordu. Colt arayıp Feb'le akşam yemeğine geleceklerini söylese, Stavros gerekirse çıplak elleriyle onlar için bir masa kurardı.

"Pekala," dedi Feb.

"Başın nasıl?" Colt sordu. "Başım mı?" Feb karşılık verdi.

"Evet, içerisinde bu kadar yoğun yoruldun mu?"

Bir saniye sessiz kaldı, sonra yumuşak, boğuk kahkahasını duydu ve o kahkahanın bağırsaklarından doğruca sikine doğru kaydığını hissetti. "Hayır, henüz değil."

"Güzel."

"Duşa girmem lazım."

Şimdi bu onu terk etmek için hoş bir düşünceydi, ona teşekkür etmenin bir yolunu bulmalıydı.

", sonra." "Daha sonra."

Kaldırımında yürüyordu, Sully'nin Marie Lowe'un ailesini sokakta park etmiş bir arabaya doğru götürdüğünü gördüğünde gözleri İstasyon'daydı. Annenin elini sıktı ve babanın sırtını hafifçe sıvazladı. Sully onların kederinden rahatsız olmuştu ve bunu saklamaya çalışmadı. Kurbanlarla ilgilenmenin bir sanatı vardı. Hem empati göstermeniz hem de profesyonellik sergilemeniz gerekiyordu. *Acınızın benim için bir anlamı olduğunu* ve aynı zamanda *bu konuda bir şeyler yapacağımı* söylemeliydiniz.

Kurbanlarla uğraşmak işin en zor kısmıydı, arabalarının teybinin çalınması ya da kızlarının bir baltayla parçalanması fark etmiyordu. Hepsinin gözlerinde o kayıp bakış vardı, dünyanın iyiliğine olan inançları sarsılmıştı. Aradaki fark, arabanızın müzik setini çaldırdığınızda başka bir tane alıp yolunuza devam etmenizdi. Bir kızın yerini doldurmanın yolu yok.

Merdivenlerin dibinde Sully'yi bekledi ve bir süre beklemek zorunda kaldı çünkü Sully arabaları uzaklaştıktan sonra da uzun süre onları izledi. Colt'un Marie'nin anne babasına bakışında gördüğü şey içinde bir öfke dalgası yaratmıştı. Sully o keder çukurunda onlarla bir sabah geçirmişti ve oradan çıkıp gidebilse ve sonsuza kadar orada kalsalar bile, o yerin duygusundan kurtulmak her zaman biraz zaman alıyordu.

İstasyona doğru döndüğünde Sully'yle göz göze geldi.

"İyi misin Sul?" Colt yaklaştığında sordu.

"Hayır," Sully'nin bakışları uzaklaştı, "Denny Lowe cehennemde yanacağına sevindiğim lanet olası bir sik yalayıcı orospu çocuğudur."

İşte, bu her şeyi anlatıyordu.

"Meems'e gidip bir kahve içmek ister misin?"

Sully, "Denny Lowe'u baltayla avlamak istiyorum," dedi ve sonra içini çekerek Colt'un eline baktı. "Senin zaten bir Meems'in var."

"Boş."

Sully başıyla onayladı. "Meems'in devasa çikolatalı kurabiyelerinin bile beni daha iyi hissettireceğini sanmıyorum ama denemeye değer."

Mimi'nin evine doğru yürüdüler ve Mimi onu azarlamaya çalışmadı. Sully'ye şöyle bir baktı ve tamamen işle ilgilendi. Siparişlerini aldılar, Colt bahşiş kavanozuna biraz daha para attı ve Feb'in köşedeki masasına oturdular, bir tarafta duvar, diğer tarafta kısa bir duvar vardı, bu da personelin cam cepheli tezgâhın etrafından dolaşmasına izin veren bir açıklığa yol açıyordu, sipariş veren müşterilerin ayakta durup kahveleri beklemesi için her yerde boşluk vardı, yakınlarda masa yoktu. Artık biliyordu ki Feb, etrafına görünmez bir duvar örmek ve kendisine saygısını yitirdiğini düşündüğü kasaba halkını dışarıda tutmak için burayı seçmişti. O masa Sully'yle konuşmalarını sessiz tutmaya yarıyordu ama sabah telaşı çoktan bitmişti ve sadece ön pencerenin yanındaki masada dizüstü bilgisayarı ve kupasıyla oturan bir adam ona eşlik ediyordu.

Kahve fincanını yere bıraktı ve masaya kazınmış "Feb's Spot, burada otur ve öl." yazısını gördü.

Meems'in çocukları dehşet vericiydi.

Yine de Feb'in kasabanın ona olan saygısını kaybettiğini düşünmesi onu aşırıyordu. Bazılarını şok etmiş, bazılarını hayal kırıklığına uğratmış olabilirdi ama bunlar uzun zaman önceydi ve o her zaman Feb olarak kalacaktı. Angie'yi güldürmek için zaman ayıran, Sully'ye soğuk algınlığını yatıştırmak için sıcak, ballı viski yapacağını söyleyen ve bunda ciddi olan, Darryl'i nimetten çok külfet olduğu halde çalıştıran kadın - Feb'in bu yanı hiç değişmemişti ve o zamanlar yaptığı hiçbir şey tüm bunları silemezdi.

Bu, aralarında neler olup bittiğini anladıktan sonra, ama yakın bir zamanda, konuşacakları şeyler listesine eklenecek bir şeydi. Kızın böyle düşünmesi hoşuna gitmiyordu ve onu bu düşünceden vazgeçirmenin zamanı gelmişti.

"Bir şey aldın mı?" Colt, Sully kurabiyesinden iki büyük ısırık aldıktan sonra sordu. Colt, Meems açtığından beri bunlardan birkaç tane yemişti ve yanlış olabilirdi ama Meems'in fırıncılığı, neden boktan olursa olsun, boktan günü aydınlatmaya yardımcı oluyordu. O kadar iyiydi.

"Marie'nin babası Bay Todd adamı sevdi. Kendini aptal gibi hissediyor. Denny'nin 'çok zeki' olduğunu düşünüyordu. Öyle söyledi. Kızının para için ona yaslanmayan ama kendi ayakları üzerinde durabilen bir adam bulmasına sevinmiş. Çok zenginler, biliyorsun," dedi Sully.

Colt başını salladı, biliyordu.

"Bayan Todd bu süre zarfında pek konuşmadı, kocasının kendisini daha fazla aptal hissetmesini istemiyordu ama ona attığı bakışlar, suçlu bakışlar, bana geçmişte sohbet ettiklerini ve onun aynı fikirde olmadığını düşündürdü."

"Sana başka bir şey verdiler mi?"

Sully başını salladı. "Anneyi konuşturmaya çalıştım ama söyleyecek pek bir şeyi olduğunu sanmıyorum. Sanırım kızı ona kocasının sert seksten hoşlandığını ve onu başka bir adamın adıyla çağırdığını söylemedi. Yine de yakındılar, görüşmeleri kolaydı, Marie'nin üzerine titriyorlardı. Bir kızları daha var. O ve kocası Houston'dan geliyorlar. Şimdi onları almak için havaalanına gidiyorlar."

"Evden bir şey aldın mı?"

"Hiçbir şey."

"Ofis mi?"

"Hayır, temiz. Bilgisayarında Feb'i, seni ya da herhangi bir hastalıklı şeyi takip eden bir dosya yok. Gerçi patronu çok şaşırdı. Adamı severdi. Onun bir dahi olduğunu söyledi. Denny'nin yılda iki, üç kez kelle avına çıktığını ama şirkete sadık olduğunu söyledi. Denny'nin iki, hatta üç kat kazanabileceğini ama hiç ayrılmadığını söyledi. Bunun işini sevdiği için olduğunu sanıyordum. Denny'nin Feb'e yakın olmak istemesinden kaynaklandığını bilmiyordum."

Bu Colt'un midesini bulandırdı ama bunu bir kenara bırakıp sorgulamaya devam etti. "İş arkadaşları mı?"

"Federaller bu sabah biz konuşurken onları vuruyor."

"Komşulardan daha fazlası, başka arkadaşlar var mı?"

Sully başını salladı.

"Başka bir şey var mı? Kredi kartı kullanmış mı? Ailesini, arkadaşını aradı mı, Marie'yi öldürdüğünden beri onunla temasa geçen oldu mu?"

Sully kahvesinden bir yudum aldı ve kurabiyesinden bir ısırık daha aldı. Bunu Colt'u incelerken yaptı.

Sonra yutkundu ve "Şimdiye kadar bir şey yok, yine de soruyoruz. Ama görünüşe göre ortadan kaybolmuş."

Colt, Feb'in her zaman oturduğu sandalyede arkasına yaslandı ve kendi kupasından bir yudum alarak pencereden dışarı baktı.

"Colt," dedi Sully dikkatini tekrar ona çevirerek, "bunun sinir bozucu olduğunu biliyorum ama bu adamı yakalayacağız. Bir kere çuvalladı, yine çuvallayacaktır."

Colt, Sully'ye bunu hatırlatmak zorunda olmadığını biliyordu ama yine de yaptı. "Kendisi benmişim gibi davranarak ve karısı da Şubat'mış gibi davranarak karısını becerdi."

"Bunun onu bulmamız için seni sabırsızlandırdığını görebiliyorum."

"Onu bulmak için sabırsızlanmama neden olan şey, Feb'in yatağında olduğu haberini alırsa, muhtemelen başka bir öfkeye kapılır ve yoluna herhangi biri çıkabilir."

Sully konuyu değiştirdi. "Feb'le o yatağa girdin mi?" Colt onun sorusuna cevap vermedi.

Bunun yerine konuyu kendisi değiştirdi. "Amy Harris'i tanıyor musun?"

Sully'nin karısı buralıydı; okulda Colt'tan iki sınıf ilerideydi. Sully kırk beş dakika uzaklıktaki küçük bir kasabadan geliyordu. Fedakârlık yapmış, kök salmış ve hayatını Lorraine'in insanlarına yakın bir yerde kurmuştu. Bunu yapmıştı çünkü Lorraine'in yaşayan iki ebeveyni, üç erkek kardeşi ve bir kız kardeşi vardı ve hepsi de hâlâ kasabada yaşıyordu. Sully'nin sadece bir kız kardeşi vardı ve o da Maine'de yaşıyordu. Lorraine'in düşünce tarzı, ailesinin yakın olduğu ve kendisinin de onlara yakın olduğu düşünüldüğünde, kasabadaki köklerinin onunkinden daha derinlere gittiği idi. Sully'nin düşünce tarzı ise Lorraine'e istediği her şeyi verebileceği yönündeydi; bunun bir nedeni onu sevmesi, bir nedeni de Lorraine'in ciddi bir dırdırcı olmasıydı.

Başını iki yana salladı. "Hayır."

"County Bank'ta çalışıyor."

"Lorraine ve ben bankacılık işlemlerimizi State'te yapıyoruz."

Colt sesini alçalttı. "Lorraine dedikodu ağacını harekete geçirmeni istiyorum ama bunu Feb, Jessie Rourke, Mimi VanderWal, Delilah ya da Jackie Owens'ın haberi olmadan yapmanı istiyorum."

Sully öne doğru eğildi. "Bu neyle ilgili?"

"Gut," dedi Colt ona, "Amy Harris birkaç gece önce J&J'ye girdi. Hayatı boyunca bu kasabada yaşamış ama oraya hiç gitmemiş. Feb'e hoşlanmadığım bir şekilde baktı. Tuhaf davrandı, pek de hoş olmayan bir konuşma yaptık ve hemen dışarı çıktı. Sonra ortadan kayboldu."

"Kayboldu mu?"

"Patronunun hatırladığı kadarıyla işten hiç izin almadı ve şimdi üç gün izin aldı, bugün, ne arayan var ne soran. Kimse onu görmemiş ya da ondan haber almamış ve kapısını da açmıyor."

"Ne oluyor lan?"

"Bir süre önce bir bebeği olduğunu öğrendim. Kimin olduğunu bilmiyorum çünkü etrafta dolaşan bir kız değil. Hem de hiç," dedi Colt ona.

"Bunun Feb' mi yoksa Lowe'la mı bir ilgisi var?" "İçgüdülerime göre ikisi de."

"Nasıl yani?"

"Onu da bilmiyorum ama bir çocuğu olduğunu duyunca şaşırdım. Yakın değildik ama bu yine de bir haberd. Bir meslektaşım sinir krizi geçirdiğini, ağlama krizine girebilmek için görev yerinden erken ayrıldığını ve oğlunu düşündüğünü, bunun da standart uygulamalarının çok dışında olduğunu söyledi. Ama Lowe para çekmek için geldikten sonra geçirmiş."

Sully titriyordu ve bu açıkça .

"Ona tecavüz ettiğini mi düşünüyorsun?"

Colt başını salladı, "Hiçbir fikrim yok. Sanırım bana bir şey söylemek için geldi ya da Feb'e bakıyordu. Bence Angie öldürüldükten sonra bunu yapması tesadüf değil. Bence bu onu çok korkuttu. Bence cesaretini kaybetti ve yapmadı. O şeyin ne olduğunu bilmek istiyorum çünkü bildiğim bir şey varsa o da bunu yaptıktan sonra ortadan kaybolduğu."

"Raine'in bu konuda ne yapmasını istiyorsun?"

"Amy Harris hakkında bilinmesi gereken her şeyi bilmek istiyorum."

"Feb ve çetesi Raine ve çetesinin sorduğunu öğrenmeden mi?"

"Feb ya da çetesinden herhangi biri sorduğumu öğrenmeden."

Sully sırttı. "Colt, dostum, biliyorsun, kızları bir şeyle satın alman gerekecek."

Colt sırtarak karşılık verdi, "Sully, çok saçmalıyorsun. Raine durum hakkında senin kadar bile meraklı değil."

"Ne?" Sully elini uzattı. "Sen benim ortağımsın."

Colt başını salladı ama "Raine Feb'e bu sabah kahvaltı için frittata yaptığını söyle" dedi.

Sully avucunu masaya vurdu ve bir çığlık attı.

"Kahretsin dostum, sen *usta* olmalısın. Morrie bana Feb'in frittatasından daha iyi olan tek şeyin Tanrı'nın elinin değmesi olduğunu söylüyor."

Colt kahvesinden bir yudum daha

aldı. "O kadar iyi mi?" Sully itti.

Colt hayatında yediği en iyi kahvaltayı düşündü. Jackie mutfakta beceriksiz değildi, Melanie gurme yemekler yapmayı severdi ve her zaman yeni bir tarif denerdi ve Frank'in uzmanlık alanı kahvaltıydı ve restoranı Indiana'da ölmeden önce kahvaltı edilmesi gereken bir yer olarak bilinirdi.

Feb'in frittatası yendi.

Colt'un sesi yine kısıktı, "Sahip olduklarımın en iyisi," diye cevap verdi.

Sully onun ne demek istediğini anladı ve Colt bunu paylaşmanın iyi bir fikir olduğunu fark etti. Ortağının kederin gölgesinden kurtulmasına ve hayatın güzel olabileceğini hatırlamasına yardım etmişti.

Sully kurabiyesinin geri kalanını ağzına attı ve bir yudum kahve içti.

"Bulmam gereken bir seri katil var," dedi Colt'a, hâlâ çiğniyordu ve sonra Mimi'ye seslenmek için başını çevirdi. "Meems, tatlım, bir fincanın var mı?"

* * * * *

Colt Costa'da saat yedide rezervasyon yaptırdı ve Feb'i arayarak onu saat altı buçukta bardan alacağını söyledi.

Ayrıca Doktor'u arayıp Amy'nin bir gün önce onu görmeye gelip gelmediğini sordu. Ya da daha doğrusu, Doktor'un resepsiyonisti Leslie'yi aradı; kendisi yaşlı bir kadındı ama Colt'un annesi sarhoş bir halde içeri girip altı yaşındaki Colt'u arkasından çekerek çorba yapmaya çalışırken ocağın üzerinde elini yaktığı andan itibaren Colt'a çok iyi davranmıştı. Colt cehennemini yaşarken gösterdikleri nezaket için o kasabadaki pek çok insana borçluydu; rozetini kazanmasının bir nedeni de buydu.

Leslie ona hayır dedi Amy, yapmaması gerektiği halde, istediği her şeyi yapardı. Ona iyi davrandığı için değil, her ne yapıyorsa bunun doğru şey olduğuna inandığı için.

Bir saat sonra Doc doğrudan onu aradığında Colt bir sürprizle karşılaştı. "Amy hakkında ne dediğini duydum, evlat?" diye sordu Doc.

Colt şaşkınlığını bastırarak cevap verdi, "Endişe, Doktor. Birkaç gündür ortalarda yok ve işe de gelmiyor. Onun tarzı değil."

"Ne zamandan beri polisler arama yok, gösteri yok diye araştırma yapıyor?" Doktor mükemmel bir soru sordu.

Doktor iyi bir ihtiyardı ve sesi bir köylü gibi çıkıyordu. Bunu yapmasının nedeni, hastalarının kendisiyle bedenlen ve zihnen yaşadıkları rahatsızlıklar hakkında konuşmasını ve böylece yardımcı olmak için bir şeyler yapabilmesini istemesiydi. Sırf eğitimleri nedeniyle çoğu kişinin doktorları koyduğu kaideye onu koysalardı bunu yapamazlardı. Doktor, *ben de sizden biriyim* diyen bir kişiliği etkileyerek bu engelleri yıktı. Çok daha zekiye ve yıllar önce emekli olmalıydı ama kasaba buna izin vermezdi. Öleceği güne kadar hasta çocukların dillerinin altına termometre sokmaya devam edecekti.

"Amy Harris olduğu için. Yakın akrabası yok, konuşacak arkadaşı yok ve bu karakterine hiç uymuyor," diye cevap verdi Colt.

Doktor sessizdi.

Sonra sessizce, "Bırak böyle olsun oğlum," dedi.

O soğuk göğsüne çarptı ve derin dondurucuya girdi.

"Ne olsun, Doktor?"

"Boş ver . Sen ve Feb'in sonunda aranızı duydum. Ölü köpeği kazıp çıkarmanın anlamı yok. O öldü. Bilmen gereken tek şey bu."

"Doktor, bu bir cinayet soruşturmasıyla bağlantılı olabilir. Biliyor musun, bir şey paylaşmamakla doğru yapmıyorsun."

Doktor şimdi şaşırmıştı. "Ne cinayet soruşturması?"

"Denny Lowe'un karısını, Feb'in eski sevgilisini, Pete Hollister'ı, Angie Maroni'yi ve Butch Miller adında bir adamı öldürdüğünü tahmin ediyoruz ve bu iyi bir tahmin."

"*Hoo*," Doktor'un şoku duyulabiliyordu; sanki biri karnına yumruk atmış gibi ağzından çıkmıştı.

Colt gürültüyü duymazdan geldi ve Amy'yi düşündü.

Amy doktora giderdi. Doktor ona hamilelik testi yapmıştır. Muhtemelen bakımını ve hatta evlat edinilmesini de o ayarlamıştır. Doc o toplumun temel direğiydi ve bunun bir sebebi vardı. O sadece bir doktor değildi, çok daha fazlasıydı.

Colt ona, "Amy ve Denny hakkında bir şeyler biliyorsun, bilmemiz gerek," dedi.

"Marie'yi tanırdım, bu sabah haberini aldım. Çok yazık, iyi bir kadındı," dedi Doc ve ardından "Denny?" diye sordu.

"Kanıtlar onu işaret ediyor."

"İnanması zor, evlat."

"Ne bildiğimi bilmiyorsun," dedi Colt ona. "Benim için bir şeyin var mı?"

"Hayır Colt, istemiyorum. Denny konusunda değil ve sana söyledim, biliyorsun . Amy, sadece söylüyorum, onu rahat bıraksan iyi olur. O iyi bir kız."

"Denny ile bağlantısı var mıydı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır, öyle olduğunu duymak beni derinden sarsardı." "O zaman neden bana onun iyi bir kız olduğunu söyleme ihtiyacı duydun?" "Çünkü ne olursa olsun, bu doğru."

Yaşlı adam bir şeyler saklıyordu.

"Doktor."

"Tek söyleyeceğim bu."

"Doktor -"

"Colt," dedi Doc sertçe, sessizce ve soğukluğu daha da artıracak bir şekilde, "rahat bırak. Duydun mu beni, evlat?"

"Yapamam. Bunu aramızda kalsın diye kabul ediyorum ama Denny'yle aramızdaki bu mesele benimle, Şubat'la bağlantılı ve iyi anlamda konuşmuyoruz. Hayatında çok hasta gördün ama emekli maaşına bahse girerim ki böylesini görmemiştir." Doc'un keskin bir nefes aldığını duydu ama konuşmaya devam etti, "Feb tehlikede ve ben de tehlikedeyim. Eğer Amy tehlikedeyse, korunmaya ihtiyacı var ve buna şimdi ihtiyacı var. Lanet olsun Doktor, geçen hafta da ihtiyacı vardı ve benim görevim de ona bunu sağlamak."

"Sana söyleyeyim Colt, bildiğim kadarıyla Denny Lowe Amy'ye bağlı değil. Tanrı'nın dürüst gerçeği."

Bu da her ne saklıyorsa, ki bir şey saklıyordu, Colt ya da Feb'le bağlantılı olabileceği ve bunu söylemediği anlamına geliyordu. Bu da öyle olduğu anlamına geliyordu.

"Doktor, o iskeleti dolabında ne kadar derine gömersen göm, her zaman bir şey onu çingırdatır."

"Kemiklerinin çingırdadığını duyuyorsun evlat, tavsiyemi dinle. Dolabın kapısını kapat."

Sonra Doc telefonu kapattı. Başka bir çıkmaz sokak.

Colt telefonunu yere bırakırken, "Lanet olsun," diye küfretti.

"Görünüşe bakılırsa senin günün de benimki kadar iyi geçiyor," dedi Sully yürürken.

Colt, Sully'nin neden bahsettiğini biliyordu. Lowe'un meslektaşları, komşuları ve arkadaşlarıyla her yerde röportajlar yapıyordu. Elleri geçen tek şey birkaç "Her zaman biraz sessiz olduğunu düşünürdük" cümlesinden başka bir şey değildi. Hâlâ kasabada yaşayan anne ve babası için bile bir şoktu bu. Denny'nin annesi o kadar kötü durumdaydı ki sağlık görevlileri tarafından sakinleştirilmek zorunda kalmıştı. Puck'ın öldüğü günden beri kimse ondan haber alamamış ya da onu görmemişti; adli tabip Marie'nin de aynı gün öldüğünü tahmin ettiğini söylemişti. Sıfıra yaklaşıyorlardı, bu da geriye kalan tek şeyin onun tekrar öldürmesini beklemek olduğu anlamına geliyordu.

Sully'ye cevap vermeye fırsat bulamadan masasındaki telefon tekrar çaldı. Ahizeden çıkarıp kulağına götürdü.

"Teğmen Colton," diye cevap verdi.

"O öldü."

Colt fısıltı bile olsa sesi tanıyordu. Julie McCall. Hay sikeyim.

"Ne?"

"O öldü, Komiser. Evinde duruyorum ve o öldü." "Kim?" Colt sordu ama biliyordu.

"Amy," diye fısıldadı ve bunu o kadının söylemesi onu şaşırttı ama bu tek kelimeye gözyaşlarını duydu.

"Derhal evden çıkın, Bayan McCall. Hiçbir şeye dokunmayın. Memurlar birazdan orada olacaklar ve sizinle ön tarafta buluşacağım."

"Tamam."

"Hiçbir şeye dokunma," diye tekrarladı. "Dokunmayacağım."

Telefondaki bir tuşa bastı ve ardından merkezin dahili numarasını tuşladı. "Connie, Amy Harris'in evine bir ekip gönder, bir altı sekiz Rosemary Caddesi. Dört bir dokuz var."

"Dört bir dokuz," diye tekrarladı Connie. "Elbette Colt," diye bitirdi ve bağlantıyı kesti.

Colt telefonu sandalyesinin arkasından blazer ceketini aldığı anda Sully yaklaşmıştı.

"Neden Amy Harris'in evine dört bir dokuzda bir ekip gönderiyorsun?" Colt cevap verirken ona bakmadı. Harekete geçmişti.

"Çünkü o öldü."

* * * * *

Colt, Amy Harris'in yatak odasında durmuş, çocukların onun cesedini tavandaki vantilatörden indirmelerini izliyordu.

Asıldı. Görünürde intihar. Çürük yok. İz yok. Saçlar düzenli. Kıyafetler düzenli. Ev düzenli, sanki misafir için hazırlanmış gibi.

Ayakkabısı yoktu. Sandalye altında yan yatmış. Boğuşma izi yok. Zorla girilmemiş.

Adli tabip Andy, Colt'a en iyi tahminine göre kadının bir gün önce, Pazartesi günü öldüğünü söyledi.

Colt odadan çıkıp Amy'nin oturma odasına girdi ve arka cebinden telefonunu çıkardı. Ekranda saatin altıyı on geçtiği yazıyordu. Bu gece Costa yok.

Açtı, Şubat'a kadar kaydırды ve tuşuna bastı. "Alo?"

"Bebeğim, bunu söylemekten nefret ediyorum ama Costa's'a gidemeyiz. İşim var." Bir dakika sessiz kaldıktan sonra "Ne tür bir iş?" diye sordu. "İntihar."

"Kim?" demeden önce kızın soluğunu duydu.

Colt'un telefonda konuşurlarken bunu ona söylemeye hiç niyeti yoktu. Onunla aynı odadayken öfkesini ya da duygularını kontrol etmekte pek başarılı olamamıştı. Bu denemeyi lanet olası telefonda yapmayacaktı.

"Bunu işten eve döndüğümde konuşuruz." "Bu ne zaman olacak?"

Ceset torbasının fermuarının açıldığını duydu. "Geç kaldın."

"Annemle babamı rahat bırakıp bu gece kapatacağım."

"Morrie ve senin yerine sadece bir gece baktılar." "Eskisi kadar genç değiller."

"Bunu duydum!" Colt arka planda Jackie'nin bağırdığını duydu.

Normalde gülümserdi ama şu anda gülümseyecek gibi hissetmiyordu.

"Şubat -"

"Colt, sadece..." diye duraksadı, rahatsızdı, tedirgindi, paylaşması gerekip gerekmediğinden emin değildi, "Costa'ya gerçekten gideceğimiz zaman için işaretlerimi saklamam gerekiyor."

İşte oradaydı. Bir geleceğin göstergesi.

Bu ona gülümseme hissi verdi. Gülümsemedi ama bıraktı. "Morrie bu gece seninle mi?"

"Hayır, evde Dee ve çocuklarla yemek yiyor." "Geri gelecek mi?"

"Bilmiyorum."

"Ara onu, geri geleceğini söyle." "Sorun yok, Darryl arıyor."

"Tatlım, Darryl kalem açarken ne yaptığını unutuyor." Onun yumuşak kahkahasını duydu ve devam etti. "Bana bir iyilik yap, Morrie'yi ara. Jack ve Jackie gitmeye hazırlanırken o da orada olsun."

"Tamam."

"Stavros'u arayabilir misin? Ona söyle." "Elbette."

"Costa's için üzgünüm."

"Costa'nın güzelliği," dedi ona, " zaman bir sözdür, ayrıldığınız dakika bile."

Tanrım, bu yeni Şubat'ı sevmişti.

"Görüşürüz bebeğim."

"Görüşürüz Alec," dediğinde sesi fısıltı gibiydi.

Bu da başka bir sözdü, Mississippi'nin bu yakasındaki en sulu souvlaki ve en tatlı baklavadan daha çok sevdiği bir söz.

Telefonunu kapatıp arka cebine soktu, döndü ve ön kapıda duran Marty'ye seslendi. Marty koşarak ona yaklaştı.

"Bana bir iyilik yap, kruvazörüne git ve bir ekip çağır. basılmasını ve taranmasını istiyorum."

Marty ona baktı ve "İntihar için mi?" diye sordu.

Colt ellerini yumruk yapmak yerine içini çekti. "Yap şunu Marty."

"Anladım."

Colt kapıdan çıkıp Julie McCall'a doğru yürüdü. İçeri girmeden önce onunla kısa bir süre konuşmuş ve tekrar dışarı çıkarak kalmasını istemişti. O geldiğinde kadın sarsılmış ve ağlıyordu. Hâlâ sarsılmıştı ama Colt onu son gördüğünden beri makyajını tazelemişti.

"Bayan McCall, kaldığınız için teşekkürler. Daha fazla vaktinizi almayacağım." "Buna inanamıyorum, inanamıyorum."

Başını salladı ve "Bu Amy'nin yapacağı bir şeye benziyor mu?" diye sordu.

Başını iki yana salladı. "Hayır. İmkânı yok. Utangaçtı ama... bilmiyorum..." bir kelime aradı, "memnun sanırım."

J&J'e girdiği gece memnun değildi. İntihar notu da bırakmamıştı.

"İçeri girdiğinizde bir not görmediniz mi?"

Tekrar başını salladı. "Hayır, ben sadece, bilirsin, bana onun hakkında konuşmuştun ve hiç arayıp sormuyordu, ben de endişelenmişim. Sonra Marie Lowe hakkında bir şeyler duydum ve sen de Bay Lowe'dan bahsettin ve şey..." diye devam etti, "ailesini ziyarete gittiğinde gelip mektuplarını alıyorum, ışıkları açıp kapatıyorum, tüm bu şeyleri yapıyorum, böylece insanlar gittiğini anlamıyor."

Colt başını salladı ve o da konuşmaya devam etti.

"Anahtarı bendeydi. Yüzüğümde taşıyorum. Çıkarması zor olduğu için zahmet etmedim. Düzenli olarak ailesini görmeye gider, tatillerde bile, uzun bir hafta sonu yaparlarsa 4 Temmuz gibi. İşten hemen sonra geldim, kapıyı çaldım ama cevap vermedi. "Ne oluyor?" diye düşündüm. Değil mi? Anahtarım var, aldırılmaz."

Julie bir , Amy .

"Garip bir yerdi, sessizdi, arabası dışarıdaydı, orada olmalıydı. Ben de baktım. Onu o zaman buldum ve seni aradım."

Ölümün bildiği bir his vardı, burası kesinlikle tuhaf hissettirecekti.

"Buna inanamıyorum," dedi Julie tekrar, ona bakarak ve gözyaşlarını tutmaya çalışıyormuş gibi görünerek.

"Evinize gidin Bayan McCall," dedi ona, "bir arkadaşınızı arayın, bu gece yalnız kalmayın."

"Belki ben... biz..." diye durakladı, "belki daha sonra bir şeyler içmek için buluşmak istersin? Bilirsin, Amy'nin şerefine?"

Kadın, arkadaşının intihar ettiğini öğrendikten sonra ciddi ciddi ona çıkma mı teklif ediyordu?

Fark etmezdi. Son zamanlarda yeterince ölünün şerefine kadeh kaldırmıştı, o zaman da pek eğlenceli değildi ve Şubat'la da öyleydi. Bunu Julie McCall'la yapmayacağı kesindi.

"İşim var, Bayan McCall."

"Evet, ama... sonra?" diye zorladı. "Bayan McCall -"

"Sadece," diye arıyordu ve bulduğu şey o kadar ezikti ki, tıpkı Feb gibi gözlerini devirmek istemesine neden oldu, "Üzgünüm."

Bu konuyu sonsuza dek kapatmanın zamanı gelmişti ve tam olarak doğru olmasa da yanlış da değildi, bu yüzden "Bunun zor olduğunu anlıyorum ve teklifiniz için de minnettarım ama daha sonra kız arkadaşım ile birlikte olacağım" dedi. Çok ve yan, gözleri bunu haykırıyordu, biliyordu, bunu yeterince görmüştü.

Bir kadının açık sözlü olmasıyla bir sorunu yoktu, sadece laftan anlamayanlarla sorunu vardı.

Gözleri başka yere kaydı. "Evet, tamam."

"Bir arkadaşını ara," diye tavsiye etti, "bu gece yalnız kalma." "Evet, bir arkadaş."

"Dikkatli sür," diye bitirdi Colt ve kamyonetine doğru yürüdü.

Önce yolcu tarafındaki kapıyı, sonra da torpido gözünü açtı ve plastik eldivenler buldu. Kapıyı kapattı, kilitlere bip sesi verdi ve eve doğru yürürken eldivenleri taktı.

* * * * *

Colt masasında oturuyordu, İstasyon çoğunlukla sessizdi ve bir kâğıda yazdığı notları tarıyordu. Yirmi dakikadır yazıyor ve tarıyordu ama hiçbir şey bulamayınca taramayı bıraktı.

Telefonu eline aldı ve yarım saat önce baktığı numarayı çevirdi.

Geç olmuştu ama Doktor yine de "Alo?" diye cevap verdi.

"Doktor, Colt."

"Oğlum -"

"Doktor, Amy öldü."

Sessizlik oldu ama Colt hattaki şoku hissedebiliyordu. "Öldürüldü mü?"

Doktor fısıldadı.

"İntihar."

"Hayır," diye nefes aldı Doktor.

"Sana saygı duyduğumu biliyorsun, Doktor, ama sormak zorundayım.

Bunun ışığında, benim için başka bir şeyin var mı?"

"Not bıraktı mı?"

"Hayır."

"O zaman başka bir şeyim yok."

O yaptı, inatçı yaşlı ahmak.

"Pekala, Doktor."

"Ailesini aradın mı?" "Bir

sonraki arayışım bu

olacak."

"Bana numaralarını ver, evlat. Ben

yaparım." "Ben -"

"Onları tanıyorum Colt. Bunu herhangi birinden duymak iyi değil ama sanırım emeklemeye başlamadan önce kızlarıyla ilgilenen tanıdıkları birinden duymaları daha iyi olur."

Colt buna itiraz edemedi ve Doc'a numaralarını verdi.

Telefonu masasında karşısında oturan Sully'nin elindekini bırakmasıyla aynı anda bıraktı.

Sully sırtıyordu.

"Lanet olsun Colt, DNA Feb's'ten aldığımız boktan bazı parmak izleri Denny's'ten alınan DNA ve parmak izlerine uyuyor. Onu kızın evinde yakaladık."

Colt da sırtarak karşılık verdi. "Harika, Sully."

"Bitmedi, dostum. Angie'nin evindeki parmak izleri de eşleşti."

Colt vücudunda bir elektrik çarpması hissetti. Bu haber harika olmaktan da öteydi.

"Elbette," diye devam etti Sully, "Angie'nin evindeki parmak izlerini tartışabilirsiniz, bir sürü ziyaretçisi vardı, muhtemelen bu yüzden dikkatsiz davrandı. Onu her an ziyaret edebilirdi. Ama Feb'inki? Boku yedi."

O, iki artı iki eşittir dört, bir tesadüften daha fazlasıydı, o kadar ki imkânsız gerçekleşse ve bu bok mahkemeye çıksa, bir jüri de böyle düşünürdü. Çok zekiceydi.

"Pete ve Butch'tan bir haber var mı?" Colt sordu.

Sully başını salladı ama hâlâ sırtıyordu. Sandalyesinde arkasına yaslandı ve kollarını kaldırarak iki elini başının arkasına koydu.

"Bu sahneler temiz ama ben şöyle düşünüyorum," diye başladı Sully, sonra hızla öne doğru eğildi, heyecanlıydı, her şeyi anlatmaya hazırdı ve dirseklerini masasına dayadı, "Bütün bu olaylardan önce Feb'in evine gidiyor, ne zaman olduğunu bilmiyoruz, Marie yüzleşmesiyle ipucunu vermeden önce. Feb rutin olarak evinin parmak izini alıyor mu? Hayır. Taşınana kadar döl bezlerini bulamayacağını düşünüyor ve ne olduklarını bile bilmiyor olabilir. Ya da o kadar hasta ki umurunda bile olmayabilir ya da Marie'nin onları bulmasını *isteyebilir*." Colt başını salladı ve Sully devam etti. "Sonra Marie onu ele verir ve o da Feb'in günlüklerinden öğrendiklerini kullanarak intikam çılgınlığına başlar. Anladığımız kadarıyla Puck, Marie ve Pete'in arasında, muhtemelen hâlâ öfkeyle hareket ediyor, hatta belki seni arıyor ama Puck'ı buluyor. Pete'in evinde dikkatli ama Angie'ye karşı o kadar dikkatli değil. Suç mahallinde yeterince dikkatli ama kasabada yaşıyor, Angie'nin evinin enfekte olduğunu düşünüyor. Hatta Angie'nin kim olduğunu umursamayacağımızı bile düşünebilirdi. Butch'a karşı dikkatli davranmaya geri döndü. Marie'den sonra, Angie de dahil olmak üzere hepsini kontrol altında tutuyor, öldürmeyi mükemmelleştiriyor."

"Profilciler o listeyi aldı mı? Bir mağduriyeti izole etmek mi?"

"Anladılar. Angie'nin bunu Feb'e duyurma şekli olduğunu düşünüyorlar, Pete'i öldürmenin verdiği keyifle bir kahramanı olduğunu öğrenmesinin zamanının geldiğine karar vermiş. Ama Puck'la ilgili not, seninle ilgili uyarı ve onu ısıranın Butch ve Pete olması nedeniyle, bir sonraki hedefinin Sturgis'te yaşayan Grant adında bir adam olduğunu düşünüyorlar."

Colt bilmek istemedi ama "Ne yaptı?" diye sordu.

Sully ona söylemek istemedi ama şöyle dedi: "Onunla birlikte bir barda çalışıyordu, müdür yardımcısıydı. Onunla denedi, hayır cevabını kabul etmedi, ısrarcı oldu. İşi sevmiş, kasabayı sevmiş, bir süre kalmak istemiş ve onu rapor etmiş. Grant bundan pek hoşlanmadı ve duygularını belli etti. Müdürü de Grant'in kışına tekme basarak duygularını belli etti. Adam işi bıraktı, kasabayı değil, sonunda çekip gidene kadar onu taciz etmeye devam etti."

Colt yine Feb'in evde olmasının iyi olduğunu, böylece Morrie'yle birlikte onun arkasını kolladıklarını düşündü. Ayrıca bu Grant denen pisliğe, peşinde baltalı bir seri katil olabileceğini ve Feb'e yapılan tüm yanlışların intikamını alacağını söyleyen kişinin kendisi olmasını diledi.

"Grant uyarıldı mı?" Colt sordu.

Sully ona "Ajanlar tarafa gidiyor," dedi ve ardından "Amy Harris ve Denny arasında bir bağlantı bulabildiniz mi?" diye sordu.

Colt başını salladı. Kadının evinde epeyce zaman geçirmiş ve komşularıyla konuşarak daha da fazla zaman harcamıştı. Evde hiçbir şey bulamamıştı. Komşuların hepsi aynı hikâyeyi anlatıyordu. İntihar karşısında şok olmuşlardı, öyle bir kıza benzemiyordu. Onu komşu olarak sevmişler. Yardımsever biriymiş, çocuklara, köpeklerle, kedilere bakar, onlar yokken postaları toplarmış. Onu tatlı, iyi, sessiz ve utangaç biri olarak tanıyorlardı.

"Çocuğu olduğuna dair bir kanıt bile bulamadık, bu da onu evlat edindiğine dair hiçbir şey ifade etmiyor. Sanki hiç olmamış gibi," dedi Colt Sully'ye.

"Belki de öyle değildi ve masal anlatıyordu." "Anlatmak için garip bir hikaye."

Sully başını salladı. "Bu doğru." Colt'a bir bakış attı. "Acaba dünya onu anlamıyor ve canına tak etmiş olabilir mi?"

On altı yıllık dedektiflik hayatında beş intihar ihbarı almıştı. Polislik kariyeri boyunca iki tane daha görmüştü. Colt ne olursa olsun cinayeti asla anlayamazdı. İntihar farklıydı. Buna göz yummuyordu ama gördüğü yedi kişiyi ve sonrasında öğrendiklerini anlıyordu.

Amy's, hayır.

"Doktor ailesine haber veriyor, buraya geldiklerinde onlara ulaşacağım."

Sully başını salladı. "Buradan bahsetmişken, sen neden buradasın? Masanın arkasında oturarak Şubat'tan asla bir frittata daha kazanamayacaksın."

"Bu gece kapatıyor."

"Ah," diye sıırttı Sully, "yine de bir barın arkasında, hiç şüphesiz gerdanlıklarından birini takıyor, hiç şüphesiz seksi görünüyor ve o bar iki blok ötede. Ön kapıdan çıkarsan görevden ayrılmış olursun, o zaman neden hâlâ buradasın?"

"Güzel soru," dedi Colt ve ceketini kaptığı gibi ayağa kalktı.

Sully, "Hâlâ Lorraine dedikodu ağacını etkinleştirmemi istiyor musun?" diye harekete geçmişti.

Colt dönmedi, sadece bileğinin tek bir elini kaldırdı ve "Kesinlikle," diye karşılık verdi.

* * Colt

J&J's'e vurdu ve gözleri Feb'e çarptı.

Kızınki ona çarptı ve çenesini eğdi.

Denny Lowe'un psikotik intikamı, Cal Johnson'ın kasvetli intikamı ve Amy Harris'in anlaşılmasız intiharı ve hala Şubat ayından bir çene eğimi

ve dünyada her şey yolundaydı.

Çene eğikliğinden sonra yirmi iki yıldır ilk kez Feb gözlerini ondan ayırmadı. Ve yirmi iki yıldır ilk kez ona gülümsedi.

Onu yakaladı ve sonra başını eğdi ama adam kendisine yöneltilmiş ama yere doğru olan gülümsemeyi gördü. Bu gülümseme sıcaktı, biliyordu, eskiden olduğu her şeydi ve aynı zamanda çok daha fazlasıydı. Onun tadına bakmıştı, onun içindeydi. Ona frittata yapacak kadar hoşuna gitmişti. Şimdi gülümsemesi ona daha fazlasını istediğini söyleyecek şekilde gülümseyecek kadar hoşlandığını da söylüyordu.

Evet, dünyada her şey yolundaydı.

Adam taburesine gitti ve kadın da onu barda takip . Adam daha kıcını tabureye koyar koymaz kadın "Görevde değil misin?" diye sordu.

"Evet, tatlım."

"Bira mı, burbon mu
yoksa ikisi birden mi?"

"Bira."

Başını salladı ve ona bir bira getirdi.

Adam bir yudum aldı ve kadın yerinden .

"İyi misin?" diye sordu ve kolunu bıraktığında gözlerinin onun üzerinde olduğunu gördü.

"Daha iyi oldu."

"eden tanıdığınız biri miydi?" "Evet."

"Bunun hakkında
konuşmak ister misin?"

"Sonra konuşuruz."

Başını salladı ve yumuşak bir sesle, "Pekala bebeğim," dedi ve başını yana eğerek, "yemek yedin mi?"

"Bebeğim, saat dokuz buçuk."

"Ee? Frank'in mutfakı hâlâ açık. Darryl'i siparişinizle birlikte aşağı gönderebilirim."

"Ben bir hamburger sipariş ederdim, o da bir reuben ile gelirdi."

"Evet ama Frank's'ten hamburger ya da reuben alırsanız şikayetiniz olmaz."
Bu doğrudu.

"Bana bir reuben getirmesini söyle."

Sırıttı ve "Yani hamburger mi istiyorsun?" diye sordu.

Colt başını salladı, Feb güldü ve bardaki herkes gösteriyi izledi. Colt bir kez olsun onların hayranlık nesnesi olmayı umursamadı. Gerçek şu ki

Feb o an güldü, geçirdiği günden sonra umurunda bile değildi, istedikleri kadar izleyebilirlerdi.

Kadın barın yanından dolaşp Colt'un arkasından yürümeye başladı. Colt onu yakalamak için can atıyordu ama yapmadı. J&J'de, aralarında olup bitenlerin nasıl iletileceğine o karar verecekti.

Morrie elinde boş tepsiyle yanına geldi. "Selam dostum." "Selam Morrie."

"Dünyanın küçük kardeşim için yeniden güvenli olmasına yaklaştık mı?" Morrie tepsiyi yere bırakıp şişeleri çöp kutusuna atarak sordu.

"Sully ve The Feds bugün birkaç hit yaptı."

"Harika," diye gülümsedi Morrie, üst üste dizilmiş bardakları barın altındaki lavabonun kenarına taşıırken.

Colt arkadaşını inceledi.

Colt söz konusu olduğunda Morrie babası gibiydi, Jack'ten önce bile hep öyleydi. Morrie'nin Colt'a olan inancı derinlere, dünyanın erimiş merkezine kadar uzanıyordu, o kadar güçlü bir şeyden yapılmıştı ki, o ısı bile onu eritemez, bükemezdi bile. Morrie, Colt ile Morrie'nin kız kardeşi arasında bir şeyler değişmeden önce bile Colt'un Şubat için işleri yoluna koyacağını biliyordu. Colt'un düşene kadar çalışacağını biliyordu ve güvenliğe giden yol bokla döşeli olsa bile, Colt'un Feb'i de yanında taşıyarak o yolun sonuna varacağına inanıyordu.

Her ne kadar anlaşmazlığa düşüp kavga etseler de Colt ondan daha iyi bir arkadaşın olamayacağını biliyordu. Tanrı'nın onu anaokulunda kurtuluşa erdirmek yerine neden doğduğunda cehenneme koymaya karar verdiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Gerçi cehennemi yaşamamış olsaydı kurtuluşu da anlayamayacağından şüpheleniyordu. Berbat olabilirdi ama ona yolu gösterdiği için Tanrı'ya minnettar hissediyordu.

Colt boğazında hissettiği yumruyu yuttu ve Morrie'ye, "Delilah ile işler nasıl?" diye sordu.

Morrie, "Bu gece eve geldiğimde kanepeyi atlayıp atlayamayacağımı sorduğumda, hayır demeden önce en az otuz saniye tereddüt etti," diye yanıtladı.

"İlerleme."

"Aynen öyle."

Feb yanına geldi, yaklaştı, Colt ile yanındaki boş taburenin arasına sıkıştı. Öne doğru eğildi, kollarını bara dayadı ve başını Colt'a çevirdi.

"Burger, reuben ya da jambon ve swiss, hemen geliyor," dedi ona.

"Jambondan nefret ederim," diye yanıtladı Colt.

Başını arkaya atıp yüksek sesle ve vahşi bir kahkaha attı, boğazını ortaya çıkardı, gerdanlığını öne çıkardı ve Colt'un Salı gecesi iyi bir kalabalık olduğunu görmek için barı taramasını sağladı. Belki de Feb'in Morrie ve Darryl'i barda bırakıp onu eve götürmek ve beynini sिकmek için kendini rahat hissedemeyeceği kadar iyi bir kalabalıktı.

Ayrıca, alışılmadık bir şekilde yavaşça, gerdanlığıyla birlikte vücuda oturan beyaz bir bluz, uzun, düz, vücutu saran bir kot etek, bir çift kovboy çizmesi giydiğini ve makyajının farklı, daha ağır ama abartılı görünmek yerine gözlerini dumanlı ve inanılmaz derecede seksi yaptığını fark etti.

Costa's için hazırlandı. Ve Colt için.

Gülmeyi bıraktığında gözleri onunkilere kaydı. "Frank balla pişirilmiş jambon kullanıyor Colt, haşlanmış olanlardan değil. Bunu seveceksin."

"Darryl'in potansiyel beceriksizliklerini bu bölgenin bir parçası olarak görüyorum."

Onun yorumundan sonra yüzü yine o ifadeye büründü, gözleri yumuşadı, göz kapaklarının bir kısmı aşağı indi, dudakları o küçük, seksi gülümsemeyle uçlara doğru eğildi, ama bu sefer anladı. Ona bir şey vermiyordu, bir şey saklamıyordu. Ona muhteşem bir şey veriyordu ve geri çekilmeyi bıraktığında bunun ne kadar iyi olacağının sözünü veriyordu.

"Evet," dedi.

"Jambonsa ben hallederim," dedi ona.

Ayağa kalktı ve bara sırtını döndü. Bir elini uzatarak onun boynuna doladı.

"Söz ver, zor değil," diye fısıldadı, onu bıraktı ve barın etrafından geri döndü.

Kız ona dokunduğunda başını kaldırıp kıza bakıyordu ve kız etrafında dolanırken yüzü odaya dönüktü.

Adamın kasıklarını tutup dilini boğazına sokmuş da olabilirdi. Lanie Gilbert'in çantasından cep telefonunu çıkardığını bile gördü.

O da bunu umursamadı.

Melanie'yle geçirdiği onca yıl boyunca, onu ne kadar sevse de ve gerçekten sevse de, hiçbir zaman onun gününü geride bırakmasına yardım edeceğini bilerek eve gitmedi.

Feb ile birkaç gün geçirdikten sonra bu kesinleşti.

Colt birasından bir yudum almak ve Feb'in bar lavabosunda bardak yıkamasını izlemek için bara döndü.

On beş dakika sonra Darryl, Frank'in meşhur susamlı çörek üzerinde kızarmış bonfilesini ve patates kızartmasını getirdi.

Ve Colt, Feb'in sessiz kahkahalarla sarsılan omuzlarını izlerken tek kelime etmeden yedi.

* * * * *

Colt haklıydı.

February Owens yüzünüze oturup bunu sevecek türden bir kadındı. Sikinizi emen ve bundan zevk alan türden bir kadındı. Ayrıca, keşfettiğine göre, her ikisini de aynı anda yapabilecek ve bunu yaparken boşalabilecek türden bir kadındı.

Onu dört ayak üzerinde deneme şansı olmadı çünkü ikinci kez boşalmasını sağladığında izlemek istedi.

O da öyle yaptı.

İşlerini bitirdikten sonra, sikini kullanarak onun sıkı, ıslak amını bir kez daha ezberlemek için zaman ayırdı ve aynı zamanda dilini kullanarak boynundaki gümüşün tadına baktı. Gümüşün keskin, soğuk, metalik tınısını teninin tuzlu, sıcak tadıyla karıştırmaktan hoşlanıyordu. Saf Şubat'tı, çelişkili ve bağımlılık yapıcıydı.

Sonra , yuvarlandı, ışığı söndürdü, sırt üstü yattı ve onu yanına yatırdı.

Artık yatağı, şifonyeri ve yatağın üzerinde kocaman bir çiçek sepeti baskısı olan yeni boyanmış bir misafir odası olmasına rağmen, Jack ve Jackie, Feb ve Colt yeni durumlarını keşfederken üçüncü ve dördüncü tekerlek olmaya niyetli olmadıklarını açıkça belirtmişlerdi. Colt, Feb'i eve erken getirdi çünkü kalabalık hafiflemişti ve Morrie, Darryl'le kendisinin halledebileceğini söyledi ve karavanın gittiğini ve şimdilik Morrie'nin dairesine taşındıklarını belirten bir not buldular.

Colt bununla yaşayabilirdi, Morrie'nin evi bir karavandan çok daha güvenliydi. "Yorgun musun, bebeğim?" diye sordu.

"Mm," diye cevap verdi ve bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu. "Tüm bunlarla bir sorunun yok gibi görünüyor," dedi.

Kadın ona karşı gerildi ve adam parmaklarıyla kadının kalçasına desenler çizdi, ona zaman tanıdı, bekledi, gerginliğin uzaklaştığını hissetti.

"korkuyorum," diye fısıldadı sonunda, yine içinde tutmak yerine paylaştı.

"Bildiğim kadarıyla Feb, zamanı geri alabilen insanlar sadece filmlerde var." Onun derin bir nefes alışını dinledi.

Sonra sustu ve "Bu doğru" dedi.

"Hayatı ileriye bakarak yaşamalısın, sen arkaya bakmaya devam et..." bunu asılı bıraktı ve kız onun omzuna doğru başını salladı.

Bunu ona vermeye ve ne yapacağını görmeye karar verdi. "Şunu açıkça söyleyeyim tatlım, seninle birlikte hayata ileriden bakma fikri hoşuma gidiyor."

"Colt -"

"Bu yatakta Alec olduğumu sanıyordum," diye takılmak istedi ama kadın ayağa kalktı ve karanlıkta ona baktı.

"Evet," dedi usulca, "ama bunu bana az önce Colt söyledi."

O sıcaklığın göğsünde döndüğünü, iç organlarını öyle sıkı sardığını hissetti ki, tam on saniye boyunca nefes almakta zorlandı.

Sonra başını eğdi ve tekrar onun yanına yerleşmeden önce burnunun çenesi boyunca kaydığını hissetti.

"Bu konuda benimle misin?" diye sordu.

Karnının etrafındaki kolu sıkılaştı. "Seninleyim," diye fısıldadı.

Gözlerini kapattı ve beline doladığı koluyla onu sıktı.

Bir süre sonra "Konuşmamız bu kadar mıydı?"

diye sordu. "Çoğunu, evet."

"Bu Costa's alamayacağım anlamına mı geliyor?"

Colt yorgundu, saat gece yarısını geçmişti, her zaman yakalaması gereken kötü adamlar vardı ve bu onun işiydi.

Yine de kahkahayı patlattı, Şubat'a döndü ve bir süre sonra onun köpek stili yapmasına izin vermesi konusunda haklı olduğunu öğrendi, daha fazlasını isteyeceği konusunda haklıydı ve onu daha sert sikmesi için yalvaracağı konusunda haklıydı.

Ve bundan da zevk aldı.

Sekizinci Bölüm

Colt

Ertesi sabah mutfağa girdiğim anda hatamı anladım. Frittata için çok erken davranmışım.

Bunu özel bir şey için saklamalıydım. En azından ilk hafta yıldönümümüze. Ertesi sabah değil.

Şimdi Colt'a kahvaltıda ne yapacağımı bilmiyordum. Özellikle de bana Colt'un neden olduğu üç orgazm daha yaşattığı bir geceden sonra. Üç. Hiç yardım etmeme gerek yoktu, elimle rehberlik etmeme ya da sözsüz bir işaretle veya tam sözlü yönlendirmeyeyle kalçalarımı eğmeme bile gerek yoktu. Hiçbir şey yapmadım.

Adam ne yaptığını biliyordu.

Ve ne yaptığını bilen bir adam iyi bir kahvaltıyı hak ediyordu.

O adamın Colt olması, Colt gibi görünmesi, Colt'un ki gibi bir vücuda sahip olması, hem beni güvende tutması hem de beni güldürebilmesi *harika* bir kahvaltıyı hak ediyordu.

Buzdolabını ve dolapları karıştırırken annemin Colt için Julia Child'ın kilerini doldurur gibi alışveriş yaptığını gördüm. Bir tarif uydurdum ve düşün kapandığını duyduğumda uygulamaya koyuldum.

Yemek pişirirken bir gün öncesini düşündüm.

Dün uzun zamandır geçirdiğim ilk eğlenceli gündü. Listeyi hazırladıktan, Colt'u aradıktan ve anneme verdikten sonra birden kendimi kaygısız hissettim. Ortalıkta bir psikopatın dolaştığını düşünürsek bu garipti ama doğrudu.

Adımlarımda bir sıçrama vardı ve bunu herkes görebiliyordu. Annem ve babam çok memnun olduklarını belli ediyorlardı. Morrie bütün gün bana baktı, yavaşça gülümsedi ve Colt hakkında konuşmak zorunda olmadığımızı bildiği ve bundan memnun olduğu için başını salladı. Joe-Bob bile bana şöyle bir baktı ve kocaman sıırttı.

Yogamı yapmadan önce Jessie'yi aradım ve onu bir alışveriş merkezi gezintisine gönderdim ama ona kesin talimatlar verdim. Şubat Owens'ın giyeceği bir kıyafet olmalıydı, Jessie Rourke'un değil. Umursuyormuşum gibi görünmeli ama çok da zorlamamalıydım. Ve ilk randevuya uygun olmalıydı.

Jessie sevinçten havalara uçuyordu ve Keystone at the Crossing'deki Fashion Mall'da ziyaret ettiği hemen her mağazadan beni arayarak mücadelesinin nasıl gittiğini anlatıyordu. Sonra elinde milyonlarca çanta ve Mimi'yle bara geldi, ofise gittik ve hepsini denedim. Çoğu

Jessie Rourke kıyafetleriydi (bu da onları eve götürdüğü anlamına geliyordu). Ama kot etek, botlar ve dar gömlekle tam on ikiden vurdu. Mükemmel.

Bunu yaparken kıkırdadık, çene çaldık ve sonunda işe gelirken yanımda getirdiğim makyaj malzemesiyle yüzüme makyaj yaptım. Sanki liseye geri dönmüştük ve İngilizce dersi için Shakespeare oyununu okumak ya da Psikoloji dersi için rapor yazmak dışında hiçbir şey umurumuzda değildi.

O zamana kadar arkadaşlarıma karşı bile kendimi ne kadar tuttuğumun farkında değildim ve kendimi tekrar bırakmak çok iyi hissettirdi, çok güzeldi.

Ben de paylaştım. Çok değil ama paylaştım. Paylaşmak zorundaydım. Nedense içimde bir şeyler kabarıyordu ve bunu dışarı çıkarmam gerekiyordu.

Mesele şu ki, bunu yaptığımda ve etrafımdaki herkes bana böyle davrandığında, kendimi aptal gibi hissetmedim ve korkmadım. Onlar için değil, kendim için, Colt için doğru olanı yaptığımı ama sonunda ikimiz için de endişelendikleri ve mutlu olmamızı istedikleri için onları rahat bıraktığımı hissettim.

Ben haklıydım ve Colt da dün gece haklıydı. Zamanı geri alamazdık, geriye dönüp bir şeyleri değiştiremezdik. bir hayat vardı; buna odaklanmamız gerekiyordu.

Colt mutfığa girdiğinde yumurtalı ekmeğin ilk dilimini tavaya bırakmışım.

Doğrudan kahve fincanına gitmedi. Onun yerine doğrudan bana geldi ve bir elini kalçama, ağzını da boynuma koydu. Beni oradan öptü ve başının yukarı kalktığını hissettim.

"Fransız tost mu?" diye sordu, şaşırmış gibiydi. "Doldurulmuş Fransız tost," diye düzelttim.

"Her sabah böyle mi yemek yapıyorsun?"

"Hayır," diye cevap verdim, "sadece üç orgazm yaşadıktan sonra kendimi vermek zorunda kalmadım."

Kolunu karnıma dolayarak beni uzun boyuna sımsıkı tuttu ve aynı anda kahkahayı patlattı.

Bir dilim ekmeği daha ilkinin yanına bıraktım ve gülümsedim ama onunla birlikte gülmedim. Onunla birlikte gülersem, güldüğünü duyamazdım ve bu da vücudunun benimkine karşı mizahla titrediği hissini aklımdan çıkarabilirdi.

Gülmeyi bırakıp koluyla beni sıktığında tavadaki ekmeği gereksiz yere karıştırıyordum.

"Bu çok oluyor mu?" diye sordu, sesinde hala mizah vardı, aynı zamanda biraz merak ve kesinlikle bir sınır.

Sormamalıydı, erkekler böyle şeyler sormamalı. Yine de uzun zamandır yoktum ve artık geçmişte yaşamıyor da bu arayı kapatmamız gerektiği anlamına gelmiyordu.

"Hmm, bir bakayım," diye ekmeği karıştırmaya devam ettim, "bu sıfır kez oldu. Büyük kaz yumurtası."

Eli belime sıkıca sarıldı ve ona bakmak için boynumu büküm. Kaşları kalkmıştı. "Ciddi misin?"

Sinirlenmemeye çalıştım. Hem beni rahatça aşağılamayı hem de kendini beğenmiş olmayı başarıyordu.

"Ciddiyim," diye yanıtladım. "Birincisi, çünkü şans verdiğim çok fazla erkek yoktu. İkincisi, çünkü denediklerim ya yeteneksizdi ya da dayanıksızdı."

Sırıttı. "Daha iyi bir seçim yapmalıydın, bebeğim." "Sonunda iyi yaptım."

Yine bir kahkaha patlattı, boynuma bir öpücük daha kondurdu ve beni bıraktı. *Sonra* kahve fincanının yanına gitti.

O doldururken ben de tostı çevirdim.

"Geri çekilmem gerekecek," dedi, tencereyi geri itti ve kalçasını ocağın yanındaki tezgâha yaslamak için döndü, "elli kilo alırım."

Dönüp ona baktım. "Anlamıyorsun, sevgilim. Ben sana enerji veriyorum, böylece sen de bu enerjiyle çalışabilirsin."

Tekrar güldü ve uzaklaştı. Tabağa bir parça kızarmış ekmek koydum ve üzerine pudra şekeri, vanilya, kıyılmış badem ve portakal kabuğu rendesiyle çırpılmış krem peyniri sürmeye başladım.

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum Şubat," dedi Colt sırtıma doğru, "Kötü şeyler de yaşadım. İyilerim de oldu. Birkaç tanesi harikaydı." Tostun ikinci parçasını da üstüne koydum ve ona döndüm, istemesem de meraklanmışım. Arkamdaki tezgâhta oturuyordu ve gözlerim onunkilere değdiğinde yumuşak bir sesle sözlerini bitirdi. "Şimdi, en iyisini yedim."

Yanaklarımın ısındığını hissettiğimde hızla arkamı döndüm, sözlerinin benim için ne anlama geldiğini gösteren karnımdaki kıvrılmayı görmezden geldim. Tostun üzerine bir parça tereyağı döktüm, eriyene kadar kaydırdım ve her şeyin üzerini, içine biraz portakal suyu karıştırdığım akça ağaç şurubuyla kapladım. Sonra tekrar Colt'a döndüm ve tabağı ona uzattım.

"Artık cinsel olarak uyumlu olduğumuzu göre -" Başladım, çatal bıçak çekmecesini çıkarmak ve ona bir çatal almak için yana uzandım.

"Cinsel olarak uyumlu mu?" diye sordu.

Çekmeceyi geri ittim ve ona çatalını uzattım. "Cinsel açıdan *son derece* uyumlu," diye düzelttim.

Gülümsedi ve tostunu çatallayarak "Bu daha iyi" diye mırıldandı.

Kalçamı dizine yaslamak için hareket ettim ve "Şimdi ne olacak?" diye sordum.

Tosttan kocaman bir ısırık aldı ve "Şimdi ne var?" diye sordu. "Bu."

Çiğnerken kaşları yukarı kalktı. "Biz."

Şimdi. Sen ve ben," diye açıkladım.

Yutkundu ve "Bunu planlamak zorunda mıyız?" diye sordu.

"Şey... hayır, tam olarak değil," dedim o bir lokma daha yerken. Böyle söyledim ama *evet, kesinlikle* demek istedim.

Colt çiğnedi, demek istediğimin söylediğim şey olmadığını biliyormuş gibi bana baktı ve sonra tekrar yutkundu. "Bu işi günü gününe halledip, ortalıkta dolaşan bir kaçığın sana zarar vermesini önlemeye ne dersin, sonra bakarız. Anlaştık mı?"

Bu bir plana benziyor.

Ona gülümsedim. "Anlaştık." Bir parça daha almasını izledim ve "Bir tane daha ister misin?" diye sordum.

"Evet."

Ona biraz daha tost yaptım ve o yedikten sonra etrafı temizledim, mutfağını sevdim ve o tezgahın üzerinde oturup onun için pişirdiğim yemeği yerken etrafta dolaşım.

Ben tezgahları silerken o işini bitirdi, bulaşığını duruladı ve bulaşık makinesine koydu. Süngeri lavaboya attım ve yeni bir bulaşık bezine ihtiyacı olduğunu düşünerek ellerimi kuruladım. Sarı, parlak ve neşeli bir şey.

"Feb, bebeğim, sana söylemem gereken bir şey var."

Ona döndüm ve o da bana doğru ilerledi. Yüzü ciddiydi ve bu yüzdeki bir şey beni cesaretlendirdi. Kötü haberler geliyordu ve elimdekini çekip yanımdaki tezgâha fırlatırken bile aklımda artık neşeli, sarı bulaşık bezleri .

İki elini de boynuma koydu, omuzlarımla birleştiği yere yerleştirdi ve beni sıktı.

"Dün gece intihar etti," dedi ve konuşmayı kesti.

"Öyle mi?"

"Tanıdığın biriydi." Oh hayır.

Hayır. Nonononono.

"Kim?" Fısıldadım.

Toprağı altımdan çekip almadan önce elleri beni bir kez daha sıktı.

"Amy Harris."

Bir saat süren bir saniye boyunca düşünemedim.

Sonra "Ne?" diye sordum.

"Amy Harris. O asılmış kendisi Pazartesi. Onun arkadaş bulundu dün."

Amy Harris. Utangaç, güzel, tatlı Amy Harris. Yirmi iki yıl önce benden her şeyimi alan utangaç, güzel, tatlı Amy Harris.

Şimdi onu geri almıştım ve o kendini astı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım.

"Şubat -"

Gözlerim Colt'unkilere kayd. "Benim yüzümden."

Yüzü garip bir şekilde kararırken kaşları birbirine çarptı. "Ne için?" "Benim yüzümden," diye tekrarladım ve bir elimi kaldırıp kendimi işaret ettim.

"Benim yüzümden, sen ve ben" derken önce ona sonra bana baktı.

"Neden böyle söyledin?"

Kendi kaşlarımın birbirine çarptığını hissettim. "Peki bunu neden sordun?"

Elleri beni bir kez daha sıktı. "Siktir, Feb, bir daha oraya gitmiyoruz."

Sonra aklıma geldi. Evlilik sonrası konuşma. Geçmiş bırakalım.

İlerleyelim. Amy'nin kendini öldürdüğünü bildiği süre boyunca.

Diğer elimi kaldırdım ve her ikisini de kullanarak ellerini yukarı çekip ayırarak ellerini boynumdan ayırdım ve hızlı bir geri adım attım.

"Seni *pislik*!" Çılgılık attım, sonra bir ayağımın üzerinde döndüm ve tepinerek odadan çıktım.

oturma odasında yakaladı ve eliyle kolumu tutarak yüzüme doğru çevirdi.

"Benden uzaklaşma," diye kestirip attı, sinirlenmeye başlamıştı.

"Siktir git!" Çoktan sinirlenmiş bir halde bağırdım ve kolumu onun elinden kurtardım.

"Senin derdin ne lan?"

Gözlerimin büyüdüğünü hissettim. "Şimdi mi?" diye sordum. "Şimdi mi Colt? Hâlâ bu oyunu oynayacak mısın? Amy öldüğüne göre, senin ve benim yüzümden öldüğüne göre?"

"Bunu nasıl anladığını bilmiyorum tatlım, belki paylaşmak istersin."

İğneleme.

Başımın patladığını hissettim ve bağırarak patladım, "Pastayı sen al, Alexander Colton! Al, ye ve lanet olası neşeli yoluna devam et! *Bir kadın öldü!*"

"Bunu biliyorum" diye bağırdı, "Onu kestiklerini gördüm!" "Ve sen hala bu oyunu mu oynuyorsun?"

"Oyunu oynamadan önce bilmem gerek, Feb."

İşte o zaman serbest bıraktım. "Sherry ve Sheila Eisenhower'ın partisi, Colt.

Zihnini geriye sar. O gece seni Amy Harris'i sikerken yakalamıştım!"

Ve bunu söyledikten sonra Colt'un üzerindeki değişimi izledim. Tanık olması dehşet verici bir değişim. Vücudunun her santimetresini donduran bir değişim. Ayaklarımın altında hala toprak olduğunu söyleyen bir değişim, orada olmalıydı çünkü dünyam sarsılmak üzereydi.

* * * * *

Colt Feb'e baktı, hatta onun adını söylediğini bile duydu ama aklı başka yerdeydi.

Sherry ve Sheila Eisenhower'ın partisindeydi. Net bir şekilde hatırladığı ve aynı zamanda hiç hatırlamadığı bir parti.

Lisede, üniversitede ve Feb'in onlardan soğumasından ya da daha doğrusu üniversiteden kısa bir süre sonra ondan ayrılmasından önce gittiği pek çok parti gibiydi.

Sherry ve Sheila'nın ailesi uzaktaydı. Kızlar birkaç altılı paket aldılar ve arkadaşlarına sordular. Arkadaşları arkadaşlarına sordu, onlar da arkadaşlarına sordu. Birkaç saat içinde kontrolden çıktı. Birkaç kişi fıçı getirdi. Bazıları sert içki getirdi. Diğerleri ot getirdi. Boyun eğme, kavga, gülme, kusma, bayılma, her şey oldu.

Colt bunu hatırlıyordu çünkü ertesi gün Sheila ve Sherry'nin ebeveynlerinin yatağında tek başına uyandı. Oraya nasıl gittiğini hatırlamıyordu. Hayatında hiç olmadığı kadar sarhoştı, ne daha önce ne de daha sonra. O kadar sarhoştı ki, hiçbir şey hatırlamıyordu. Kendini bir pislik gibi hissediyordu. Bu bir lise partisi değildi ama o yaşta olan birkaç kişiden biriydi ve birinin ebeveyninin yatağında uyanmak lise saçmalığıydı.

Yine de uyandığında giyinikti, bunu hatırlıyordu ve akşamdan kalmaydı. Kötü bir akşamdan kalmaydı, yine hayatında yaşadığı en kötü akşamdan kalmaydı, daha önce ya da

O zamandan beri.

O da bunu hatırlıyordu çünkü ertesi gün Feb, buz gibi soğuk bir şekilde ondan ayrıldı. Nedenini söylemedi, sadece bittiğini söyledi. Kendini o kadar kötü hissetmişti ki kızdığını hatırlıyordu ama fazla değil. Ondan hiç ayrılmamış olmasına rağmen sinirlenebiliyordu. Onunla konuşabileceğini biliyordu.

Hiç yapmadı ve kısa bir süre sonra kız döndü.

Ani bir netlikle Amy Harris'in de o partide olduğunu, duvarın dibinde durup arkadaşıyla konuştuğunu hatırladı, Colt arkadaşının adını hatırlayamıyordu. Amy'yi orada gördüğünü, belli belirsiz şaşırdığını, ona gülümsediğini ve onun da kendisine gülümsediğini hatırlıyordu.

Ona her zaman gülümsemişti, hatırlıyordu ve ne kadar utangaç olsa da o her zaman gülümsemişti. O partiden sonrasına kadar, şimdi fark ediyordu ki, onu nadiren gördüğünde gülümsüyordu ama o gülümsemesine karşılık vermiyor, aceleyle uzaklaşıyordu. Onun huyunu düşününce bunu hiç düşünmemişti ama şimdi neden değiştiğini bildiğinden korkuyordu.

Ama o gece, hepsi bu kadardı. Hatırladığı kadarıyla onunla konuşmamıştı bile.

Denny Lowe da o partideydi.

Denny Lowe'un babası da eczacıydı.

Feb'in elini çektiğini hissetti ve aceleyle, "Colt!" diye seslendi. Gözleri ona odaklandı.

Göğsü soğuk değildi ve karnı da ağır değildi. Tüm vücudu donmuştu ve sanki bir ton ağırlığındaymış gibi hissediyordu, sanki bir bacağını hareket ettirmeye çalışsa ayağını yere koyacak ve yer sarsılacaktı.

"O partide Amy Harris'i becermedim," dedi usulca.

Feb onu izliyordu. Dikkati dağılmış bir şekilde onun artık kızgın olmadığını, başka bir şey olduğunu gördü.

"Gördün," dedi yumuşak bir sesle. "Seni gördüm." Tanrım. Hayır.

Lütfen, Tanrım,

hayır. "Ben

yapmadım," dedi.

"Colt, seni gördüm, onun üzerinde hareket ediyordun ve öpüşüyordun."

Gözlerini kapatıp başını salladı ve elini onunkinden çekerek uzaklaştı.

Partiye geri dönmeyi düşündü.

Birini kandırmak kolay olurdu. O kadar çok insan, o kadar çok içki, esrar... Bir eziklik, bir sersemlikti. İçkisini bir yere koyacağından hiç şüphesi yoktu.

ve daha sonra ona geri döndü. Ya da bardağını kendisine yeniden doldurmayı teklif eden birine uzattı.

O zamanlar tecavüz ilaçları yaygın değildi ama insanlar yüz yılı aşkın bir süredir, muhtemelen daha da uzun bir süredir, uyuşturucu kullanmanın yollarını buluyorlardı.

"Colt?"

Gözlerini tekrar açtı. "Bunu görmedin, Feb." "Gördüm," diye fısıldadı.

"Emin misin?"

"Colt, neden böyle davranıyorsun -?"

"Cevap ver bana," diye kestirip attı.

Başını salladı. "Seni arıyordum, etrafa soruyordum. Craig Lansdon bana -" Colt'un kasları o kadar gerildi ki kopacaklarını sandı.

"Craig Lansdon?"

Kadının yüzündeki renk kaybını izledi. Hatırlamıştı. Craig Lansdon, Denny Lowe'un en iyi arkadaşıydı.

"Hayır." Geri çekildi, kolunu uzattı, tutunacak bir yer aradı. Hiçbir şey bulamayınca, bacakları kanepeye çarpıp durana kadar devam etti.

Tüm bu süre boyunca gözleri onunkilerle kilitli kaldı.

Colt ona, "O gece hiçbir şey hatırlamıyorum," dedi.

"Bunu daha önce de söylemiştin," diye fısıldadı, sesinde anlamının vardı.

"Çünkü bu doğru."

"Sana bir şey vermişler" dediğinde hâlâ fısıldıyordu ve gözlerinde yaşlar parlıyordu.

"Amy de."

Kadının gözle görülür bir şekilde titremeye başlamasını izledi.

"Amy de," başını salladı, "Amy de. Aman Tanrım," elleri başına gitti, parmakları saçlarını karıştırdı, avuç içleri alnına dayandı, "Amy," gözleri ona yapışmıştı, "o zaman bile bunun garip olduğunu düşünmüştüm, düşünmek..." Durdu. "Bana sanki içimi görebiliyormuşsun gibi baktın. Amy baktı..."

Konuşmayı bıraktı, ellerini saçlarından çekti ve koşmaya başladı. Adam arkasından fırladı ve onu koridorda yakaladı ama kadın ona karşı koydu ve adam onu kontrol altına almak için duvara yaslamak zorunda kaldı, elleri bileklerindeydi, elleri başının yanında duvara bastırılmıştı.

"Craig'e sordum," diye bağırdı yüzüne, "neredeydin! Seni yukarıda gördüğünü, yukarı çıkmam gerektiğini söyledi. Bunu asla unutmayacağım, bana dedi ki, 'O yukarıda, Feb, Colt'u yukarıda gördüm. İyi görünmüyordu, onu kontrol etmelisin.' dedi. *Endişeli* görünüyordu. *Pislik herif!*"

"Şubat -"

Onun tutuşuna karşı mücadele etti. "Beni senin peşinden gönderdi. O ve Denny. O lanet *olası sıkler!*" Mücadele etmeyi bıraktı ve ona baktı. "Hayatımı mahvettiler. Kalbimi kırdı. *Beni parçaladı,*" diye haykırdı. "Ve sen! Ve *Amy!*"

Amy.

Colt onu bıraktı ve bir adım uzaklaştı, büyük bir adım. Omuzlarının karşı duvara hissetti.

Amy'nin bir çocuğu vardı. *Onun* çocuğunu doğurmuştu. "Lanet olsun," diye fısıldadı.

"Ne?" Şubat tersledi.

"Lanet olsun."

"Colt."

Başını kaldırdı ve ona baktı. "Amy'nin bir çocuğu oldu, onu evlatlık verdi."

Feb' başının büyük bir güçle geriye savrulduğunu, saçlarının omuzlarına döküldüğünü ve aynı anda vücudunun sarsıldığını gördü.

"Ne?" diye fısıldadı ama adam onu duymadı çünkü o anda kontrolünü kaybetti.

* * * * *

Colt'un oturma odasına girip doğruca yemek masasının üzerindeki silah kılıfına yönelmesini izledim.

"Colt!" diye bağırarak peşinden koştum.

"Babanı ara, buraya gelsin, benden sonra kapıyı kilitlesin."

Çılgınca, onunla kapı arasına girdim. Oturma odasına gitmeden bir saniye önce yüzünü görmüştüm ve yüzündeki o ifadeyi de görmüştüm.

İradesi dışında kendisine ilaç verildiğini, aynı anda bir başkasının ırzına geçtiğini ve görünüşe göre bir çocuğu olduğunu yeni anlamıştı. Hiçbir şekilde evden çıkmasına izin vermeyecektim.

"Colt, benimle kal," diye yalvardım, kılıfını silkip ceketine uzanırken, "bunu konuşalım."

"Yolumdan çekil Feb."

Önünde elim havada, gözlerim ona yapışık, kapıya doğru giderken beni atlatmak için hangi yöne gideceğini ölçmeye çalışıyordum.

Benden kaçmaya çalışmadı, doğrudan üzerime geldi, ellerim göğsüne çarptı ve hareket etmeye devam ederken beni geri itti.

"Colt, nereye gidiyorsun?" diye sordum. "Craig Lansdon."

"Hayır! Colt, hayır."

Sırtım kapıya çarptı, etrafımdan dolandı, elini kilide koydu ve klik sesini duydum. "Babanı ara."

"Colt, yapma."

Colt beni iterek yoldan çekti. Hemen geri döndüm ve onunla kısmen açık olan kapının arasına girdim. Sırtımla kapıyı ittim ve iki kolumu ona dolayarak sıkıca sarılmadan önce kapıyı tekrar kapattım.

"Benimle kal," diye yalvardım. "Bir çocuğum var. Bir oğlan."

Başımı hızlı ve sert bir şekilde salladım, henüz bunu düşünemiyordum. "Benimle kal, bebeğim."

"Bu işte parmağı var. Seni benden almaya yardım etti, Amy'ye bunu yaptı, bana bunu yaptı, bunun hesabını verecek."

"Colt, önce sakinleş. Babamı aramama izin ver." "Uzaklaş bebeğim, ben seni uzaklaştırmadan önce."

Onu sıkabildiğim kadar sıktım, yüzüm ona yakın olsun diye ayak parmaklarımla üzerine kalktım ve "Bunu yapma" diye yalvardım.

Kollarımdan hızla geri çekildi. Sonra eğildi ve omzunu karnıma koydu. Omzunun üzerinden kalktım ve Colt bir anda odanın öbür ucuna geçti. Omzunu eğip beni kanepeye bıraktı ve ben daha ayağa kalkıp odanın yarısını geçmeden kapıdan çıktı.

Onu takip ettim.

"Colt, dur!" Avluda koşarak bağırdım.

Kamyonunun içindeydi ve kapıyı çarpıyordu. İki elimi kaldırarak vurdum, hala kaçıyordum, sonra kolu denedim. Kilitliydi.

Colt kamyonu çalıştırdı, kükreyerek canlandı, ayağını gaza ağır ağır bastı.

Sesi duyunca kamyonundan atladım. Arabadan indiğinde kuyruğumu kıştırıp eve doğru koştum, kapıyı arkamdan kilitledim ve mutfak tezgahının üzerindeki telefonuma koştum.

Morrie'yi aradım. Telefon rehberimde onun adını geçince aşağı, sonra yukarı, sonra tekrar aşağı kaydırmak üç seferimi aldı, ellerim titriyordu

çok zor.

Telefonu kulağıma dayadım.

"Ne ?" Morrie sordu, onu uyandırmıştım.

"Morrie, Craig Lansdon'a ulaşmalısın. Nerede olduğunu bilmiyorum ama ona ulaşmalısın. Sully'yi ara. Colt ona zarar verecek."

"Ne?"

"Craig ve Denny Lowe ona bir şeker verdiler. Ben... çok eskiden, Sherry ve Sheila'nın partisindeydim. O... bir şey oldu. Amy Harris'e de bir tane verdiler. Seks yaptılar."

"Ne?"

"Ne olduğu önemli değil!" Bağırdım. "Denny ya da Craig ya da ikisi birden ona ve Amy'ye ilaç verdiler. Onları iş üstünde yakaladım, başka bir şey olduğunu sandım ama kendilerinden geçmişlerdi."

"Vay anasını."

"Morrie!" Çığlık attım, aklımı kaçırmıştım.

"Sully'yi arayacağım, abla, onu bulacağız. Sadece sakın ol." "Durdur onu Morrie," diye yalvardım.

"Her şey girecek, küçük kardeşim. Söz veriyorum." Sonra telefonu kapattı.

Sonra babamı aradım.

Sonra Wilson'ın bana miyavladığını duydum. Aşağıya, bana bakan kedime baktım, durumdan emin değildi.

Onu kucağıma aldım, kanepeye doğru yürüdüm, üzerine oturdum ve onu kendime doğru çektim, duvara bakıyordum, hiçbir şey görmüyordum, Colt'un Amy Harris'i kestiklerini gördüğünü söylediğini düşünüyordum. Aynı zamanda Denny'yi düşünüyordum, hayatımı mahvetmişti, Colt'unkini mahvetmişti, benden, ikimizden her şeyi almıştı. Beni Pete'e o götürmüştü. Beni hayatımın altın yolundan koparmış ve olmak istemediğim karanlık bir yola itmişti. Kaybolmuştum, başıboş dolaşıyordum. Eve dönüş yolunu bulmam yirmi yıldan fazla sürdü.

Ya Amy? Onun bir çocuğu vardı, Colt'un çocuğu. Küçük bir oğlan. Colt hatırlamadıysa, o hatırlıyor muydu? Neden hamile olduğunu merak etti mi? Tecavüze uğrayıp uğramadığını merak etti mi?

Ve Colt, bunca yıl boyunca neden bahsettiğimi hiç ama hiç bilmedi. Çünkü bilmiyordu. Ve şimdi bunu öğrendi ve orada bir yerde bir çocuğu vardı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım ve Wilson daha da yaklaştı, "Aman Tanrım."

* * * * *

Kanepede oturup Wilson'a sarıldım ve bir süre duvara baktım.

Babam içeri girdi ve o olduğunu biliyordum ama ona bakmadım. Annem içeri girdi ve ona baktım.

Sonra gözyaşları dökülmeye başladı.

Wilson gitmişti ve ben onun kollarındaydım, kelimeler hıçkırarak aldığım nefeslerden dökülüyor, dilimi asitle kaplıyordu. Annem beni tuttu, daha sıkı, daha sıkı, hafifçe salladı, arada bir "tatlım" diye fısıldadı ama ilk kez annem bana yardım etmedi. Gözyaşlarım, hıçkırıklarım ya da kelimeler durmadı.

"Tatlım, gerek," diye fısıldadı ama yapmadım, yapamadım.

Yaşamak istediğim güzel hayatı kaybetmişim. Benden koparılmıştı ama o yırtığın asla onarılmaması benim hatamdı ve bunu biliyordum. Aptal Feb, her şeyi içinde tutmak, kin tutmak.

Daha da kötüsü, Colt dışarıdaydı, çok kızgındı ve o kadar kızdığında nasıl biri olabileceğini biliyordum. Herkes biliyordu. Craig'e Morrie ya da Sully'den önce ulaşırsa, Colt'un hayatının geri kalanı babasınınki kadar kasvetli olabilirdi.

Babamın "Doktoru arayacağım," diye mırıldandığını duydum çünkü annem beni sakinleştiremezse teselli edilemez olduğumu biliyorlardı ve haklıydılar, öyleydim.

Aklım başımda olsaydı Doktor'un bu kadar hızlı gelmesine şaşırırdım. Bir saniye orada yoktu, bir saniye sonra babam ve annem beni kanepeden kaldırdılar ve babam ve Doc bana koridorda rehberlik ettiler. Beni Colt'un yatağına yatırdılar ve Doc'a fısıldayarak ağladım, ona tüm sırlarımı, Colt'un tüm sırlarını anlattım, çok geç paylaştım.

Bana bir şey enjekte etti ve çabucak işe yaradı. Şırıngayla verdiği huzur üzerime çökerken yanımda yatağa oturdu. Yorganı kaldırdı ve saçlarımı alnımdan çekti.

"Dediğim gibi," diye mırıldandı, "köpek ölmüştü. Onu gömülü bırakmalıydım." "Evet," mırıldandım, etrafımda sakinleştirici bir karanlık dolaşıyordu,

"Köpek ölmüştü, Doktor. Denny öldürdü." Sonra ben çıktım.

* * * * *

Uyandığımda yan yatmışım, bacaklarım kıvrılmıştı, Wilson kalçalarımın arasında top gibi duruyordu.

Dinlerken, seslerin mırıltısını duyarken, evde yalnız olmadığımı bilirken yavaşça kendime geldim. Çok fazla ses vardı, hepsi de konuşuyordu.

ama Colt'un başına kötü bir şey gelseydi bu kadar çok olmayacağını ve ses tonunun bu kadar sakin olmayacağını biliyordum.

Geç oluyordu, günün hissinden anlıyordum. Bir süredir dışarıdaydım. Ama kalkmadım. Elimi kaldırdım, kedimi okşadım ve o da mırlamaya başladı.

Hayvanlarla ilgili çok fazla deneyimim vardı. Çocukken köpeklerimiz ve kedilerimiz vardı. Uzun zaman önce hem köpeklerin hem de kedilerin ortak bir yönü olduğunu öğrenmiştim. Boktan bir fırtına sezdiklerinde kaçacak tipler değillerdi. Yakın dururlardı. İşler ne kadar kötüye giderse, o kadar yakın dururlardı.

Bu yüzden uzun bir süre yatakta uzandım, kafamı boşalttım ve kedimi sevdim.

Sonra kalktım, banyoya gittim, dişlerimi fırçaladım, yüzüme su çarptım, saçlarımı fırçaladım ve çantama gittim, o sabah giydiğim yoga kıyafetlerini bir kot pantolon, kemer ve tişörtle değiştirdim.

Sonra nefesimi içime çektim, yatağa gittim, Wilson'ı kollarımın arasına aldım ve odadan çıktım.

Al barda oturuyordu, Meems de yanındaydı. Annemin spagetti sosunun kokusu havayı dolduruyordu, o tencerenin başında karıştırıyordu, Jessie'nin kafası buzdolabındaydı.

Meems'in gözleri üzerimdeyken oturma odasına doğru yürüdüm. Sol tarafa baktım ve dört çocuğunun da sessiz bir televizyonun önünde uzandığını gördüm.

"Hey Feb Teyze!" Tyler seslendi.

Wilson'ı ayağa kaldırdım, Tyler'a el salladım ve gülümsedim.

Çocuklar da boktan fırtınaları hissederdi ve Tyler'ın geri dönen gülümsemesi uyarıcıydı. O çocuk beni severdi, Meems'in tüm çocukları . Bunun nedeni onları çok şımartmam ve genellikle kötü davranışlarını teşvik etmemdi çünkü hiçbir zaman o kadar kötü değildi ve Mimi ve Al her çocuğun herkesten daha fazla güvendiği bir yetişkine sahip olması gerektiğini biliyorlardı çünkü hayat onları bu güvene ve sadece daha yaşlı birinin bilgeliğe ihtiyaç duyacakları bir yere götürürse diye. Bu, çocuksuz en iyi arkadaş olmanın parlaklığıydı, tüm iyi şeyleri alırdınız, asla kötü şeylere katlanmak zorunda kalmazdınız ve bundan gelen bağlılık paha biçilmez bir hazine gibiydi.

"Artık Şubat geldi, bu televizyonun sesini açabileceğimiz anlamına mı geliyor?" Meems'in en büyüğü Jeb bağırdı.

"Feb Teyze, Jeb," diye düzeltti Meems, Jeb artık bana "Teyze" demek için çok yaşlı olduğuna karar vermişti ve Meems de aynı fikirde olmadığına karar vermişti, belli ki bu savaş hâlâ devam ediyordu. "Ve hayır," diye bitirdi Mimi.

"Feb Teyze, Jeb. Feb Teyze, Jeb," diye bağıırıyordu Maisie, büyük olasılıkla aynı anda hem annesini hem de erkek kardeşini kızdırmaya çalışıyordu, en sevdiği ve en başarılı olduğu eğlence buydu.

Maisie, Meems ve Al'in üçüncü çocuklarıydı, uzun zamandır beklenen kızlarıydı. Önce Jeb, sonra Emmett, ardından da Maisie dünyaya gelmişti. Meems bir kızı olduğuna o kadar sevinmişti ki şansının döndüğünü düşünmüş ve evdeki cinsiyet dengesini eşitlemek umuduyla sadece üç çocuk kuralını bozmuştu (bu sadece iki çocuk kuralını bozmak anlamına geliyordu, üçüncü denemesini bir kız çocuk sahibi olmak için yapmıştı). Ama Tyler geldi.

Meems'in şansı yaver gitti, Maisie tam bir kız gibiydi. Öyle ki, Al, Jeb, Emmett ve Tyler olabildiğince erkek olmalarına rağmen, Maisie yine de ortalıkta duran ojeleriyle Meems'in evin dengesini kurmasına yardımcı oldu; her şeye yapıştırdığı kelebek çıkartmalarından, saç tokalarından ve at kuyruğu tutucularından, üzerlerine iliştirilmiş ışıltılı kurdelelerinden, her yeri kaplayan simli kalemlerinden ve üzerinde arılar ve uğur böcekleri olan tokalarından bahsetmiyorum bile. Meems'in evi küçük bir kız kasırgası tarafından süpürülmüş gibi görünüyordu. Tek tük GI Joe bebekleri ve beyzbol eldivenlerinin hiç şansı yoktu.

"Kapa çeneni, Maze," diye tersledi Jeb ben mutfağa giderken. "Sen kapa çeneni," diye karşılık verdi Maisie.

"Hayır, sen kapa ."

"Hayır, *sen* kapa çeneni."

Tanrım, çocukken Morrie'yle aynı tartışmayı milyonlarca kez yapmıştık. Eğer o anda hayatım tam bir felaket olmasaydı, kontrol edemediğiniz şekillerde etrafınızda değişen ama yine de değerli olan şekillerde tamamen aynı kalan bir dünyanın güzelliğini hissedebilirdim.

"Çocuklar," dedi Al ve bu tek kelimeyle iki çocuk da sustu.

Hâlâ kıpırdanmakta olan anneme baktım ama şimdi bana bakıyordu. "Colt nerede?" diye sordum.

"İyi misin, tatlım?" sordu.

Başımı salladım ve "Colt nerede?" diye tekrarladım.

Nefesini burun deliklerine çekti ve cevap vermeden önce sosuna baktı, "Sully ile."

Bir şeyler yanılttı, benden uzak duruyordu. "Anne -"

Jessie, "Kızım, sana bir içki getireyim," diye önerdi ama annem başını kaldırdı.

"Hayır, en azından..." Annem durakladı ve "Doktoru arayayım, bakalım Şubat'ın o içneden sonra alkol almasının bir sakıncası var mı?" dedi.

Annem telefonu kapatırken Jessie, "İyi karar," diye mırıldandı.

Herkese baktım ve tekrar, "Colt nerede?" diye sordum.

"Meems bana, Annenin dediği gibi, Sully'nin yanında, tatlım," dedi. O da kendini tutuyordu.

"O iyi mi?" Ben sordum.

"Emin misin?" Meems karşılık verdi. Jessie ona bir bakış fırlattı, Al başını eğdi ve ben onun bir şeyi açığa çıkardığını biliyordum, sadece ne olduğunu bilmiyordum.

"Emin olduğuna emin misin?"

Annem telefonda konuşmaya başlayınca, Al araya girdi. "Feb, tatlım, Colt iyi, Craig Lansdon iyi, herkes iyi." İşte, her şeyi biliyorlardı, bunun üzerinde duramazdım çünkü Al konuşmaya devam etti. "Sadece, Morrie ona ulaştı ve Colt geri adım atmak istemedi. Bu ikisi bir konuda anlaşmazlığa düştüğünde neler olduğunu hepimiz biliyoruz ama artık her şey yolunda."

Bu Colt ve Morrie'nin fiziksel olarak yakınlaştığı anlamına geliyordu.

Gözlerimi kapattım ve ancak Al tekrar "Şubat, artık her şey yolunda" dediğinde açtım.

"İkisinden biri yaralandı mı?" Ben sordum.

Al başını salladı. "Morrie'nin gözleri moraracak, Colt iyi. Morrie ona zarar vermek istemedi, sadece onu kontrol altına almak istedi, bu yüzden ilkini yapmadı ve Sully ortaya çıktığında sonuncusunu yapmayı başardı."

Annem telefonu kapattı ve "Doktor içki yok, yemek var diyor. Hadi sana biraz spagetti alalım."

Annemi görmezden geldim ve "Colt eve ne zaman geliyor?" diye sordum.

Daha fazla ortak bakış, daha fazla çekingen davranış ve tenimde bir ürperti hissettim.

"Ne?" Ben ittim.

"Colt bu gece Sully ve Raine'le kalacak tatlım," dedi annem suyun altındaki ocağı yakarken. Üstünde ıslak baloncuklar halinde yüzen yağı görebiliyordum ve annemin neredeyse benim frittatam kadar sevilen spagettisini düşünmek midemi bulandırıyor.

"Neden?" Ben sordum.

Jessie, "Sadece biraz yere ihtiyacı var, kızım," diye cevap verdi, kafasını dolaba soktu ve bir paket patates cipsiyle çıktı. "Atıştırmalık bir şeyler ister misin?"

diye sordu, çantayı sallayarak, ki bu Jessie'nin bir yemek şirketi çağırmadığı sürece operatif sağlama becerisinin sınırıydı. Jessie pek iyi bir aşçı değildi.

Cips istemedim. Colt'u istedim.

Ama hızlı davranmazsam ona asla sahip olamayacağımı biliyordum. Biliyordum, hızlı davranmadım, saatler önce ruhuma ekilen ve ben histerimi uyurken bile kök salmaya ve güçlenmeye devam eden aynı tohum onunkine de ekilmişti. Ama o sırada bilinci yerindeydi. Onunla çalışmak, onu gübrelemek, büyümesine yardımcı olmak için zamanı vardı.

Al'a baktım. "Al, beni Sully'nin yerine götürür müsün?"

Al Mimi'ye baktı ve hatta çılgına dönmüştü, bu beni şok etti. Al bir erkekti ve *erkek* derken *bir* erkeği kastediyorum. Ne yapacağına ya da ne zaman yapacağına karar vermek için sık sık Meems'e bakmazdı.

Ama Al biliyordu, şu anda bu durumla çuvalladı, hayatının geri kalanında bu çuvallamayla yaşayacaktı ve hissettiğim panik arttı.

"Tatlım, emin değilim -" Annem başladı ama Meems kocasına başıyla onay verdi. Al annemin sözünü keserek bana, "Elbette hayatım," dedi.

"Al -" Annem tekrar başladı ama ben hareket halindeydim.

Colt'un odasına gidip çoraplarımı, botlarımı ve kot ceketimi giydim. Salona geldiğimde Al ön kapıdaydı ve ben pes edip yüz ifadelerini ölçmek için odaya bakmadan önce ikimiz de evden çıkmıştık. İçimde çok fazla cesaret yoktu, gergin ve kolayca kopabilecek ince bir güç ipliğine tutunuyordum. Bunu şimdi yapmalıyım yoksa asla yapamayacaktım ve sonra yine her şeyimi kaybedecektim ve ilk seferinde yeterince acı çekmiştim, şimdi de beni mahvedecekti.

Al'ın kamyonetinin yolcu koltuğuna tırmandım, o da çalıştırdı ve yola çıktık.

Sessizlik içinde at sürdük. Al pek konuşkan biri değildi, gerektiği zaman konuşur ve söylenmesi gerektiği kadarını söylerdi, gerçi Mimi bana ve Jessie'ye onun tatlı bir boş adam olduğunu söylemişti. Al'ın bu yönünü bilmek hoşuma giderdi ama bunu onunla asla paylaşmazdım. Arkadaşım Mimi tatlı şeyleri hak ediyordu ve Al da bunları vermek isteyeceği bir kadına sahip olmayı hak ediyordu.

Yine de konuşmak istedim. Kim olduğunu, nasıl biri olduğunu, Colt'a çok benzediğini, içine girmek üzere olduğum durumla nasıl başa çıkmam gerektiğini ona sormak istiyordum. Colt'u bana nasıl geri getirebileceğime dair tavsiye almak istiyordum, uyuşturulmuş bir halde bilinçsizce uyuduğum saatleri aramızı açmak için kullandığını biliyordum. Ama Al'in ihtiyacım olan cevaplara sahip olduğunu sanmıyordum.

Bu sefer tek başımaydım.

Al, Sully'nin evinin önüne park etti ve ben kamyonun kapısını çarpmadan önce Sully kapıdan çıkıp yolun yarısına gelmişti. Lorraine fırtına kapısının arkasında belirdi.

"Feb, tatlım, bunun iyi bir fikir olmadığını düşünüyorum," dedi Sully, elleri havada, avuç içleri dışarıda bana doğru gelerek.

Yanından geçip gittim. Sully iyi bir adamdı. Beni durdurmak için ne gerekiyorsa yapmazdı.

Önümdeki engelin Lorraine olduğunu biliyordum. Beni evinde istemiyordu, Colt'a yaklaşmamı istemiyordu; beni durdurabilirdi.

Eve yaklaşırken nefesimi tuttum.

Lorraine kapı koluna uzandı, kapıyı açtı, vücudunu kenara çekti ve kapıyı benim için açık tuttu.

"Teşekkür ," diye fısıldadım geçerken, gözyaşlarım boğazıma düğümlenmişti.

"Orada sihir yap tatlım," fısıldadı, yutkundum ve içeri girdim.

Colt oturma odasındaaydı, kanepenin ortasına oturmuş, kollarını dizlerine dayamış, bir elinde dizlerinin arasında tuttuğu, kesilmemiş, buz bile konmamış bir bardak Jack içiyordu. Şişe önünde sehpanın üzerinde duruyordu, çoğu boştu. Sadece gözleri bana çarptı, onun dışında hareket etmedi.

Sully bira içerdi ve ara sıra canı çektiğinde bir kadeh malt içerdi. Lorraine hiç içki içmezdi, J&J'ye geldiğinde çilekli daiquiri sipariş ederdi ki bu biraz can sıkıcıydı, yapması tam bir baş belasıydı. Yine de bu içkiler onu çabucak kendinden geçiriyordu ve Lorraine'in kendinden geçmesi bir daiquiri yapmak için çektiği acıya değecek kadar komikti.

Jack Daniels, Colt geldiğinde içmek için evdeydi. Ne kadar içtiğini bilemezdim, hareket etmiyor ya da konuşmuyordu, bu yüzden içki içen insanların yanında yıllarca çalışmış olmama rağmen, ne kadar ayık olduğunu ya da olmadığını bilmiyordum.

Bildiğim tek şey Colt'un burbonunu asla sek içmediğiydi. Colt'un asla votka içmediğini biliyordum çünkü hem annesi hem de babası votka içiyordu ve o da burbonunu asla kesmeden içmezdi. Genellikle kola, yoksa biraz su ya da buzla keserdi. Bu, içkilerini her zaman ve sık sık sek içen ailesine benzemediğini kanıtlama çabasıydı. Colt'un sek burbon içmesi iyi değildi.

Colt'un hareket etmemesi ve tek kelime etmemesi daha da kötü.

Beni görebileceği kadar uzakta durdum, kadar yakın değil. Ve başladığımda, etrafta dolaşmadım.

"Beni suçladığını biliyorum," dedim ona. Hareket etmedi.

"Oradaydım, gördüm, durdurabilirdim," diye devam ettim.

Bana hiçbir şey vermedi, altın gözleri bile titremedi.

"Ya da daha sonra bir şeyler söyleyebilirdim, böylece anlayabilirdin, böylece Amy -"

O zaman zar zor hareket etti, vücudu kilitlendi ve bunun kendini kontrol altında tutmak için olduğunu tahmin ettim ve konuşmayı kestim.

O da benim gibi biliyordu, eylem sırasında olmasa bile sonrasında bir şey söyleseydim, çok fazla acı yaşanmazdı. Colt, Colt olarak bir şeyler yapardı. Babam, babam olarak ve annem, annem olarak, onun arkasını kollardı. Amy acı çekmezdi, oğluna sahip olurdu ve Colt da ona sahip olurdu. Colt, babam ve annem hepimizi bir aile yapardı, bir şekilde bunu yürütürlerdi. Colt ve benim hala birbirimize sahip olmamızı, Amy'nin hepimize sahip olmasını ve hiç kimsenin ölmemesini sağlardı çünkü Denny'yi hastalık tam olarak ele geçirmeden durdururlardı.

Nefesimi tuttum ve "Sonsuza kadar bununla yaşamak zorundayım" diye fısıldadım. Sesim daha da alçaldı, "Sonsuza dek bununla yaşamak zorundayım" diye tekrarlamadan önce ses tonumda bu tohumdan filizlenen acı suçluluk duygusu belirgindi.

Colt hâlâ , konuşmadı, bardağını dudaklarına götürmedi ya da duvara fırlatmadı. Sadece gözlerini benden ayırmıyordu ve suçu belliydi.

"Yirmi yaşındaydım," diye devam ettim, zayıf olduğunu biliyordum ama doğru olduğunu da biliyordum, "o benim olmadığım her şeydi ve sen... sen..." Her şeyi ifade eden bir kelime bulamadım ve kullandığım kelime de bir o kadar zayıftı ama "*altın*" demek zorunda kaldım.

Ona duyduğum merakın bu kelimede ağırlaştığını duysam bile, Colt bana hiçbir şey vermedi.

"Bu şehirde, şehir dışında, gittiğin her yerde, istediğin herkese sahip olabilirdin. Beni neden istedin?" diye sordum ve şaşırtıcı olmayan bir şekilde Colt cevap vermedi, ben de devam ettim. "Tatlı, sessiz ve utangaçtı. Küçük, güzel ve esmerdi. Ben bunların hiçbirisi değildim. Gürültücüydim, vahşiydim, çılgınca şeyler yapardım," diye açıkladım. "O gece sarhoştum, ikinizi gördükten sonra eve döndüm ve aklım bana oyunlar oynadı. Yaptığı numaralar

uzun zamandır oynuyorduk." Başımı salladım, şimdi aptalca olduğunu biliyordum ama o zamanlar gerçek olduğunu düşünüyordum ve "Benimle seks yapmazdın" dedim.

İşte oradaydı, sonunda eli kıpırdadı, burbon bardağında sallanıyordu. Bana verdiği tek şey buydu ama bu da bir şeydi.

"Endişelenmeye başlamıştım Colt," diye fısıldadım. "Beni istiyor gibi görünüyordun ama istemiyordun. Bana söylemene rağmen anlamadım. Sen bir erkektin, ben ondan vazgeçmeye hazırdım, bunu açıkça belirttim, ama sen onu almak istemedin ve bu mantıklı gelmedi."

İzledim ama bana başka bir şey vermedi.

Devam ettim. "Yani, seni Amy'yle görmek, sarhoş ve yirmi yaşında olmak, seni istemek ve hiçbirini elde edememek, seni onunla görmek, şimdi yanıldığımı biliyorum ama o zaman bana apaçık görünüyordu." Aceleyle devam ettim, içimi dökmek zorundaydım. "Aptalca olduğunu biliyorum, bunu şimdi biliyorum ama o zaman bilmiyordum, bilemezdim. Tek bildiğim bana vermediğin bir şeyi ona verdiğindi. İkinize de ilaç verildiğini nereden bilebilirdim? Böyle bir şey hiç aklıma gelmemiştir."

Bekledim ve Colt kıpırdamadan beni izledi.

İşte oldu. İşte bu kadar. Bitmişti ve acı içimi öylesine yakıp kavurdu ki, kendimi ayakta tutmaya çalışırken bedenim titremeye başladı.

Ama eğer yollarımızı sonsuza dek ayırırsak, her şeyi bilerek kendi yoluna gitmeyi hak ediyordu.

"Bekaretimi Pete aldı," dedim ve başının sarsılışını izledim, şaşkınlık yüz hatlarında parladı ve sonra inançsızlığa dönüştü.

"Biliyorum," diye devam ettim, "o adamların ne dediğini, her şeyi biliyorum. Herkesin benim hakkımda konuştuğunu biliyorum. Çılgınca eğlendiğimi, sarhoş olduğumu, parti yaptığımı, çok fazla ot içtiğimi, etrafta dolandığımı inkar etmiyorum. Ama o adamların hiçbirisi senin kadar ileri gidemedi. Muhtemelen bana inanmıyorsunuz ve neden böyle söylediler, bilmiyorum ve umurumda da değildi. Her şeyimi kaybetmişim, tek varlık sebebim acımı dindirmeye çalışmaktı ve herkes hakkımda en kötüsünü düşünüyordu, ne önemi vardı ki? Neden savaşıyım ki?" Bir kaldırdım ve saçlarımı yüzümden uzaklaştırdım, başımın arkasında tuttum, yere baktım, kendi kendime konuştum. "Ve sonunda, onu Pete'e verdim. Sikeyim. *Pete'e*. Çok aptalım, her zaman çok aptaldım."

Elimi bıraktım ve ona baktım. Değişmişti, nasıl olduğunu bilmiyordum ama değişmişti. Bunu görmeme rağmen, değişim beni etkilememiştir. Anlatacak bir hikâyem vardı ve buradan . Hepsiyle işim bitmişti. Colt haklıydı.

ve ben de kışına tekme basacaktım. Ama önce bunu yapacaktım, bunu hak ediyordu.

"Bildiğim kadarıyla ilk erkek arkadaşım beni aldattı, öpüştüğüm her erkek benim hakkımda yalan söyledi ve kocam beni dövdü. Bunu bildiğini biliyorum ama beni gördüğün zaman yumruklarını bana karşı kullandığı tek zaman değildi, sadece en kötüsüydü," ona bakmadan, gözlerim omzunun üzerinde gezinirken. "Sonra çekip gittim ve kendimi kendime sakladım. Yalnızdım ama bu da umurumda değildi. Yalnızlık farklı bir acı, kalp kırıklığı kadar acıtmıyor. Bunu tercih ettim ve benimsedim çünkü ya biri ya diğeri diye düşündüm. Butch'u bulmam beş yılımı aldı ve onunla Pete arasında kimse yoktu. Georgetown'da bir barda çalışıyordum ve Butch geldi. Ondan sonra beni barında işe almadan önce altı ay boyunca düzenli olarak geldi. Biriyle çıkmadan önce iki ay orada çalıştım. Beni becermesine izin vermeden önce dört ay daha birlikte olduk ve yanına taşınmadan önce de altı ay daha birlikte olduk. Sabırlıydı, çok çalıştı ve güzel zamanlarımız oldu ama elde ettiği anda her şeyi bir kenara attı. Bunu yapacağını bilmeliydim ama ona kandım, aşık oldum. Aptal, aptal Şubat."

"Şubat -" Colt söyledi ama o sırada ben hala omzunun üzerinden bakıyordum, odaklanmamıştım, göremiyordum, benim yüzümden ölmüş bir adamla ilgili anılarımda ve hayatımla ilgili anılarımda kaybolmuştum, tüm bu anılar da benim yüzümden ölmüştü.

"Yalancılar, dolandırıcılar, dayakçılar. Kimin bunlara ihtiyacı var?" Duvara sordum. "Şubat -" Colt tekrarladı ama ben onun üzerinden konuştum.

"Butch'tan sonra işim bitmişti. Bir adamla tanıştım, adı Reece, gittiğim bir barda çalışıyordu, benim gibi bir serseri. İrtibat halindeydik, hatta ayrı olsak bile yakın olduğumuzu fark edersek bir araya gelirdik. Arada kadınları olurdu, beni değil, kimseyi. Reece güvendeydi, hiçbir söz vermedi ve her şeyi saklamama aldırmadı, böyle olmasını tercih etti. İkimizin de verecek bir şeyi vardı ve ikimiz de onu aldık. Arada bir yalnızlığı kesiyordu, bu iyiydi çünkü takıldığımız zaman bir molaya ihtiyacım oluyordu. Bisikleti vardı, beni gezintiye çıkarırdı." Gözlerimi kapattım, dudaklarımın yarım bir gülümseme oluşturduğunu hissettim ve fısıltıyla bitirdim, "Tanrım, o gezintiler... kendimi özgür hissettiğim tek zamanlardı çünkü kendim olmama izin verdiğim tek zamanlardı."

"Şubat."

Adım yakınımda söylendiği için gözlerim fal taşı gibi açıldı ve nedenini gördüm. Camı kırılmış Colt tam duruyordu. Gözlerime değil yüzüme bakıyordu ve ne gördüğünü biliyordum. O zaman fark ettim ki

Bir yerlerde ağlarken, aptal keder hikayemde o kadar kaybolmuştum ki, ne zaman olduğunu bile bilmiyordum.

Bunun da bir önemi yoktu. Artık hiçbir şeyin önemi yoktu.

"Denny kazandı," diye fısıldadım, başımı arkaya eğmişim, gözlerim Colt'unkilerdeydi ve ben konuşurken gözleri benimkilere geldi. "Her parçamı mı istiyordu? Aldı. İşin boktan tarafı, ona bu yolda yardım ettim."

Colt elini kaldırdı ve parmaklarını boynumun arkasına dolamak için kaydırıldı.

"Bebeğim -" diye mırıldandı.

Elinden kurtulup bir adım uzaklaştım, dokunuşuna dayanamıyordum. Bir daha olmazdı. Hatırası çok tatlıydı, o kadar tatlıydı ki çenelerimin kilitlenmesine neden oldu. Döndüm, paylaşmayı bitirdim, bir daha paylaşmayacaktım. Çok acı veriyordu. Kapıya doğru ilk adımımı atarken içimde bir şeylerin kapandığını hissettim, sonra ikinci adımında kilitlendi. İçimde boş olan bir yeri kilitlemem garip görünüyordu, içeride güvende tutacak değerli bir şey yoktu ama yine de kilitledim.

Üçüncü adım .

Colt'un kolu karnıma dolandı ve beni geri çekti. Vücuduna çarptım ve diğer kolu etrafıma dolandı, güçlü bir şekilde tuttu, beni yakınımaya kilitledi, savaşıma bile kaçmanın bir yolu yoktu, ki yapmadım, içimde hiçbir şey kalmamıştı.

"Denny'nin kazanmasının tek yolu ona izin vermemiz, bebeğim" dediğinde ağzı kulağımdaydı.

Başımı salladım ve "Colt, bırak gideyim, ikimiz de biliyoruz ki buna bir daha asla başlamamalıydık. İkimiz de biliyoruz."

Kolları daha da sıkılaştı. "Benden uzaklaşırsan, onun kazanmasına izin vermiş olursun." "O zaten kazandı."

"Yapmadı, Feb."

"O yaptı ve ben de yardım ettim. Ruhumda beş can var, oğluna olanları da sayarsan altı. Zamanı geri almak yok, değil mi?"

Sıkı kolları beni sarstı. "Bundan sen sorumlu değilsin, ."

"Hayır mı?"

Başının sallandığını hissettim. O kadar yakındı ki kirli sakalı saçlarıma takıldı. "Hiçbiri."

"Aynı fikirde değilim ve buraya girdiğimde sen de aynı şekilde hissettin."

Kollarından biri karnımdan ayrıldı ve göğsümün üst kısmına dolanmak için yukarı çıktı.

"Çok kızmıştım, bebeğim."

Başımı salladım. "Tabii, şimdi kendini kötü hissediyorsun, benim üzücü hikayem, bunu aştın. Gelecek hafta, gelecek ay sinirlenirsin, o zaman ben nerede olacağım?"

"Şubat -"

"On dakika önce olduğum yere geri döndüm Colt." Kollarına bastırdım. "Bırak beni gideyim."

"Şubat -"

"Bu benim istediğim bir hayat değil."

"Feb -" "Colt, bırak gideyim."

Beni bir kez daha salladı, bu seferki daha sertti, neredeyse bir pislik gibiydi ve kontrolünü kaybederken aynı zamanda dikkatimi çekmek istediğini biliyordum. Ben bastırmayı bıraktım ve Colt konuşmaya başladı.

"Tatlım, bunu yirmi iki yıl önce yaptım ve bir daha yapmam, yaşamak istemediğim bir hayatı yaşamam anlamına gelir." Göğsümü bıraktı ama belimi kullanarak beni yüzüne doğru döndürdü, elleri boynumun iki yanında kilitlendi, beni olduğum yerde tuttu ve yüzünü benimkine yaklaştırdı, böylece görebildiğim tek şey oydu. "Suçlama oyunu oynamak ister misin?" diye sordu. "Oynayacağız."

Bunu çelik gibi sert bir sesle söyledi ve ben de kendimi hazırladım çünkü bu sesi daha önce de duymuştum. Susie'yle de böyle konuşuyordu ama bu sefer çirkin değildi, sadece sertti.

Colt konuşmaya devam etti. "Sen çekip gittin ve ben de tam bir ahmak gibi davranarak gitmene izin verdim. İki taraf da incindi ve ikimiz de aptalca davranıp buna teslim olduk. Yanlış bir şey yapmadığımı biliyordum ama seni buna ikna etmek için ne kadar uğraştım? Sen tüm o erkeklerin söylediği kişi değildin, bunu biliyordum ve buna *hala* inanıyordum çünkü benden ayrılanın yeni Feb olduğuna inanmak zorundaydım. İkimiz de gençtik, ikimiz de aptaldık ve ikimiz de kazıklanmıştık ve bunu bilmiyorduk." Parmaklarıyla beni sıktı. "Şimdi sikildiğimizi *biliyoruz* ve bunu tekrar yapmasına izin veriyoruz, bizi sikmesine izin veriyoruz, bizi parçalamasına izin veriyoruz, işte o zaman gerçekten kazanmasına izin veriyoruz."

"Colt -"

"İstediği tek şey sensin," dedi Colt. "Belki de bu dünyada istediği tek şey. Kendini bana verirsen, ona sahip olamaz." Elleri beni bir kez daha sıktı. "Şu anda hoşuna gitsin ya da gitmesin, Feb, birkaç gün önce kendini bana geri verdin. Bunu unutacağımı mı sanıyorsun, bir daha düşün çünkü bebeğim, *yanlıyorsun*."

"Colt -"

"Duydun mu beni?"

"Colt -"

Bir parmak daha sıkı. "Şubat, beni duyuyor musun?"

Gözyaşları geri geldi, bu sefer onları hissettim, gözlerimde biriktiler ve her zaman arkalarında bıraktıkları o uğursuz küçük gıdıklamayla yanaklarımdan aşağı kaydılar.

Ona dokunmadım, yaklaşmadım, hiçbir şey yapmadım, sadece ona verecek tek şeyimi verir gözlerinin içine baktım.

"İçimde bir yer var," diye fısıldadım, "o zamanlar, çok eskiden, onu kendime sakladım, neden bilmiyorum, belki de benden bir şey sakladığını düşündüğüm için, ama seni asla içeri almadım."

Alnını benimkine dayadı ve gözlerini kapattı. "Tatlım -"

"İçeri girdin, Colt," dedim ve gözlerinin açılıp ellerinin boynumda sıkışmasını çok yakından izledim, bu sefer sıkılmak yoktu, sıkı duruyorlardı ve her parmağının derime bastırıldığını hissedebiliyordum. "Birkaç gün önce içeri girdin. Seni ben içeri almadım, sen girdin." Sonunda ellerimi göğsüne doğru kaldırdım ve gömleğini parmaklarımdan arasına aldım. "Seni oraya kilitlemek istiyorum," diye fısıldadım, ölümüne korkmuştum ama her şeyi paylaştım, hiçbir şey saklamadım, ona her şeyi verdim, gözyaşlarımdan tehdit ettiği sesimdeki aksaklıkla savaştım. "Seni içime sıkıca kilitleyeceğim bebeğim ve asla dışarı çıkmaya izin vermeyeceğim."

Elleri yüzüme ve dudakları dudaklarıma geldi. "Çıkmak istemiyorum, Feb."

"Böyle söylüyorsun ama ne demek istediğimi bilmiyorsun." Ağzım onun altına hareket etti. "Gitmek istemeni sağlasam bile çıkmaya izin vermeyeceğim."

"Bebeğim, asla ayrılmak istemeyeceğim."

Ellerim gömleğinin içinde kıvrıldı. "Söz ver bana."

Bana söz vermedi, ne o zaman ne de daha önemlisi, kelimelerle.

Beni öptü, ağzı benimkinin üzerinde açıldı, benimki de onun altına aynı şeyi yaptı, dili içeriye girdi, parmakları saçlarımdan arasında kayarak yumruk oldu. Kafa derimde bir acı hissettim ama ona doğru bastırırken, ellerimi göğsünde düzleştirirken, onları aramıza hapsederken, şimdiye kadar yaşadığım en güzel şey olan, hayatımda bana verilen en harika hediye olan sözsüz bir söze kapıldığımda kayıtlı olmadı.

Ancak başını kaldırdıktan sonra artık söylemesi sözleri söyledi.

"Söz veriyorum, Şubat."

İçimde garip, harika, sıcak bir vınlama hissettim, o kadar çoktu , her neyse, gözeneklerimden dışarı sızmaya başlaması gerektiğini düşündüm, fışkırıyordu.

geri çıktı. Her nasılsa, her şeye rağmen, derim onu içine aldı ve güvende tuttu.

Yerleştikten sonra ellerim Colt'un göğsünde, boynunda gezindi ve parmaklarım saçlarına kaydı. Parmak uçlarımda yükseldim ve onu öptüm, ona kendi sözümü verdim.

* * * * *

Colt kapıyı Jimbo ve Jessie'nin arkasından kapatıp kilitledikten sonra mutfığa döndüğünde saat geç olmuştu.

Şubat ve Jackie işin içindeydi, Şubat büyük bir tencereyi mutfak havlusuyla kuruluyor, Jackie bardakları elde yıkıyor ve bulaşık süzgecinde ters çeviriyordu.

Gördükleri karşısında, bütün gün hissettiği acıyı bastıran yatıştırıcı bir şey içinden geçti. Acısını, kendisine, Amy'ye, Feb'e ne yapıldığını bilmenin acısını ve dışarıda bir yerlerde bir oğlu olduğu gerçeğini ortadan kaldırmak için fazla bir şey yapmadı, ama biraz da olsa yardımcı oldu.

Bu hamlığın uzun süre devam edeceğini biliyordu. Bunu pek çok insanın gözlerinde görmüştü; aylar sonra tanık kürsüsünde otururken yüzlerinde hala bu ifade olan tecavüz kurbanlarının gözlerinde. Soyulan insanları yıllar sonra gördüğünde artık köpekleri ve alarmları olduğunu biliyordu çünkü o küçük tabela bahçelerine asılmıştı ve tekrar deneyebilecek olanları sistemi kurması için Chip'i aradıklarına dair uyarıyordu.

Şimdi bununla başa çıkamazdı, acısını neyin iyileştireceğini, onu bir yaraya dönüştüreceğini, onudeşmesini engelleyeceğini anlamaya çalışıyordu. O gece her ne olursa ve işin kötüsü bencil bir pislik gibi davranarak buna yardımcı olmadıysa; Şubat parmaklarının arasından kayıp gidiyordu. Onu sıkıca kilitlediğini söylemiş olabilirdi ama kaçmaya hazırdı. Kontrollü panik yüzüne ve tüm vücuduna kazınmıştı ve Colt tüm enerjisini kadının aklı başında tutmak için harcamak zorundaydı.

Feb tencereyi bir kenara bırakıp bardağa uzandığında Jackie, "Onları kurumaya bırak bebeğim," dedi.

Feb, "Sabah bulaşıklarla yüzleşmekten hoşlanmıyorum," diye mırıldandı ve Jackie'nin gözleri ona kaydı.

Onun da kendisinin hissettiklerini hissettiğini gördü ama onunki iki katıydı. Tüm enerjisi kızını bir arada tutmaya odaklanmıştı ve aynı şey onun için de geçerliydi. İki yavrusu onun gözetiminde köşeye sıkıştırılmıştı ve bu onu çok üzüyordu.

Jackie'nin de böyle hissettiğini bilen Colt, Denny Lowe için hangisinin daha iyi bir kader olduğunu bilemeden adalet kavramıyla mücadele ediyordu. Ölüm

Federallerden oluşan bir ordunun silahlarından çıkan kurşunlarla delik deşik edilmesi ya da hayatının geri kalanında parmaklıklar ardında çürüyerek her iki ucundan da toplu tecavüze uğramayı umması.

Bu onu hasta edebilirdi ama sonuncusunu tercih ettiğine hemen karar verdi.

Colt başını Jackie'ye doğru salladı ve Jackie başını salladı. Ona ne söylediğinden tam olarak emin değildi ama her ne söylediye Jackie'nin ona güvendiğinden emindi.

Kanepeye doğru yürüdü ve oturdu, Jackie, "On bir kişi için yemek pişirmek ve onlardan sonra temizlik beni çok yordu. Ben ."

şubat bardakları kurulayıp dolaba yerleştirmek için uzanırken, "Sarımsak kokuları ve kalıcı boya dumanları arasında uyuyabilecek misin, Mamma Jamma?" dedi.

İşte bir başka merhem, Feb'in Jackie'ye "Mamma Jamma" demesi, annesine taktığı lakap, eskiden söylediğı ve onu kıskandıran bir şeydi, lakap takabileceğı bir annesi olmaması. Sonra annesi Jackie oldu ve bu kıskançlık ortadan kayboldu.

"O kadar meşguldüm ki, biri etrafımda resim yaparken uyuyabilirdim," dedi Jackie, kızına doğru eğildi ve yanağından öptü. "İyi geceler, tatlı ocuğum."

Feb'in sesi sertti, "İyi geceler anne," diye cevap verdi.

Jackie, ayaklarını sehpanın üzerine koymuş, bileklerini çaprazlamış ve ona doğru yürürken hareket edemeyecek kadar bitkin olan Colt'un yanına geldi.

O aldırmadı. Sadece eğildi ve elini yüzüne götürüp karşı yanağından öptü.

"İyi uykular, Jackie," diye mırıldandı, kızın uzaklaşacağını düşündü ama kız ona doğru eğilmiş, eli yüzünde ama başı yukarı kalktı ve gözleri onunkilere gitti.

"Biliyor musun, uzun zaman önce ," dedi ona. "Ne?" Colt sordu.

"Adın," dedi ona, sesi yumuşaktı, gözleri onunkilerden ayrılmıyordu ve nefesini tuttu, gelecek olanın derinden vuracağını biliyordu ve haksız değildi.

"Alexander'," dedi, "savaşçı, savunmacı anlamına geliyor. Colton, tay," diye gülümsedi, "hepimiz tayların çok enerjik olduğunu biliriz, her zaman güzel küçük şeyler, güçlü, hızlı, hepsi büyüyüp muhteşem bir şey olacaklar."

"Jackie -" Colt o hamlığı unutarak mırıldandı. O anda söylediğı sözler bunu silip süpürdü.

"Ailen için fazla bir şey söyleyemem," diye fısıldadı, "ama sefil hayatlarında bir şeyi doğru yaptılar. Seni yarattılar ve seni bu dünyaya verdikten sonra sana uygun bir isim verdiler. Sence de öyle değil mi?"

Adam ona cevap vermedi ve kadın da onun cevap vermesini beklemedi. Yüzünü okşadı, doğruldu ve hızla uzaklaştı.

Colt'un gözleri onu takip ve bu sırada bir anısı canlandı.

Uzun zaman öncesinden gelen sesini duydu. Yumuşak değildi, fısıltı değildi, beş saniye önceki gibi sevgi dolu, bir annenin dindiremediği acısını dindirme özlemiyle karışık değildi. Öfke ve kararlılıkla doluydu.

On altı yaşındaydı ve acil serviste bir muayene masasının kenarında oturuyordu. Burnu kırılmıştı, üzerinde bir bandaj vardı, gözünün altındaki kesik dikilmişti, eklemleri sarılmıştı, gözü şişmişti. Babası ondan daha güçlü değildi, o zamanlar değildi, zor yaşam onun gücünü tüketmişti ve kesinlikle Colt'la başladığı zamanki kadar berbat durumdayken değildi. Ama kurnazdı, acımasızdı ve adil dövüşmemek gibi bir sorunu yoktu. Colt ona iyi bir dayak attı ama babasının da hak ettiği cezayı aldığı kesindi.

Feb onun yanında oturuyordu. Bir ayağını onun baldırına dolamıştı ve bacaklarını birlikte sallıyordu. Adamın eli onunkine sıkıca sarılmıştı, avuç içleri avuç içlerine değiyordu, her ikisi de onun kalçasına dayanmıştı ve adam bacaklarını birlikte sallarken kasların esnediğini hissedebiliyordu. Bacaklarını hareket ettirmesi vücudunu sarsıyor ve kırılan kaburgalarını acıtıyordu ama tek kelime etmedi, acı çekiyor olsaydı onu durdurmazdı.

Morrie karşılarında duruyordu, omzunu duvara dayamıştı, gözleri pencereden dışarı bakıyordu, düşünceleri tatsızdı.

Jack ve Jackie koridorda o zamanki Polis Şefi Hobart Norris ile birlikteydi. Jack'in sesi mırıltılıydı, Hob'un ki de Jackie'ninki gibi ama birden Jackie'nin sesi yükseldi.

"Umurumda değil Hob, beni duyuyor musun? Sosyal Hizmetler'in canı cehenneme. O istasyona geri dön, aramalarını yap ve lanet olası bürokrasiyi aş."

"Jackie," dedi Hob, sesini de yükselterek ama onu sakinleştirmeye çalışarak.

"Hayır, beni duymadığınızı görüyorum, o yüzden açıklayacağım. Oradaki çocuk eve, o iki çakalın yanına gitmeyecek. Onu on bir yıldır oraya geri gönderiyorum, her seferinde beni çok . Ayrıca seninle yüzüm mosmor kadar konuştum. Sana söylüyorum, oraya bir gitmeyecek. Bana doğru söyle.

Şimdi gitmesi gerekiyor, sana hemen söyleyeyim, çocuklarımı ve kocamı lanet olası arabamıza koyacağım ve bizi bir daha asla görmeyeceksin."

Hob, "'Çocuklarınızdan' bahsederken Colt'u da kastettiğinizi varsayıyorum," dedi.

"Aynen öyle," diye karşılık verdi Jackie, hiç vakit kaybetmeden.

Hob, "Alec Colton'ı kaçırma planını bana anlatmak iyi bir fikir değil, Jackie," diye şaka yapmaya çalışıyordu.

Bu iyi bir fikir değildi, Colt biliyordu, Feb biliyordu, Morrie biliyordu. Biliyorlardı çünkü duymuşlardı, daha önce hiç duymadıkları bir şey aracılığıyla duymuşlardı.

Jackie Owens'ın bağırıldığını duydular.

"*On altı yaşında bir çocuk mosmor, Hob ve sen şaka mı yapıyorsun?*"

Jackie'nin bir öfkesi vardı, ölümcüldü ama sessizdi. Çocuklarından hiçbiri onun bağırıldığını duymamıştı.

Ama bu sözler koridorda, Colt, Feb ve Morrie'nin bulunduğu odada yankılandı, hatta muhtemelen tüm hastanede duyuldu.

Hob, "Sakin ol, Jackie," diye uyardı.

"Oğlum geceleri *benim* çatım altında başını yastığa koyduğunda sakinleşeceğim!" Jackie karşılık verdi.

İşte o zaman Jackie Colt'u en azından resmi olarak sahiplendi. Etrafta dolaşan bir yavru gibi hissediyor olabilirdi, onu koruması gereken bir dişi aslana hiç sahip olmamıştı. Ama o bir dişi aslan değildi. Ya da artık öyle olmayacaktı.

"O savunmasız değil, kadın," Hob'un sabrı tükeniyordu, "babasına ne yaptığını görmelisin."

"Hayır, yapmamalıyım. Colt'un başlattığı işi bitirmek için kaşınıyordum," diye karşılık verdi Jackie, Colt Morrie'nin eğlenerek homurdandığını duydu ve Feb onun elini sıktı.

Hob farklı bir taktik denedi. "Jack, karınla konuş."

"Neden? Görebildiğim kadarıyla mantıklı konuşuyor," dedi Jack. "Jack -"

"aşın," diye araya girdi Jack. Hob, "İmkânsız," diye cevap verdi.

"O zaman bu gece senin mucize gecen," diye karşılık verdi Jack.

O anda Feb başını onun omzuna koydu ve Colt o anda geceyi unuttu, Jack ve Jackie ile birlikte yaşıyor olsaydı kızlarına çıkma teklif ettiğinde ne hissedeceklerini merak ediyordu.

Annesi ve babasının evine gitmedi, bir daha asla onların eşiğinden adımını atmadı. Hob'un mu tamir ettiğini, yoksa Jack ve Jackie'nin kurallara uyma zahmetine girmeyip hiç sormadığını bilmiyordu.

Jack, arkadaşları Hal Woodrow ve Phil Everly'yi Colt'un evine götürdü ve bunu yaptı çünkü Hal ve Phil de Jack kadar iri ve sağlamdı, başları belaya girmeyecekti. Üç adam Colt'un eşyalarını toplayıp Jack'in evine geri getirdiler.

Colt'un altı yaşına geldiği ve Morrie'lerde kendi evinden daha fazla gece geçirmeye başladığı sıralarda, Morrie ve Colt'a ranza aldılar. Colt ve Morrie kimin üstte yatacağı konusunda kavga ederlerdi, bu yüzden yatakları ayırdılar ve ikisini de karşılıklı duvarların dibine koydular. Sonra Colt ve Morrie yataktan yatağa birbirlerine yastık ve oyuncak fırlatarak kavga etmeye başladılar. Bu öyle bir oyuna dönüşürdü ki, sonunda gülmekten hasta olurlardı ve Jack, Jackie'yle kendi odasının duvarlarından "Yeter artık!" diye bağırırdı. Sonra Feb'in odasından kıkırdamalar duyarlardı ve Colt ile Morrie uykuya dalmadan önce birbirlerine her türlü erkek saçmalığı hakkında fısıldarlardı.

O odaya resmen taşınması büyük bir şey olmamalıydı, neredeyse anıları olduğu sürece orada bir yatağı vardı. Yine de o odaya taşınması büyük bir olaydı ve evdeki herkes, özellikle de Colt bunu biliyordu.

Dolabın kapandığını duydu, düşünceleri odaya geri döndü ve kafasını çevirdiğinde Feb'in lavabodaki süngerin üzerinde su akıttığını gördü. Suyu kapatıp süngerini sıktıktan sonra tezgâhları temizlemeye başlamasını izledi ve çiğlik geri geldiğinde afalladı. Geri döndüğünden değil, sadece Jackie'nin onu bu kadar çabuk, hatta bir süreliğine bile olsa uzaklaştırmayı başarmış olmasından. Ayrıca artık o kadar da çiğ görünmemesine şaşırmıştı.

"Buraya gel bebeğim," diye seslendi ve Feb'in kafası yukarı kalktı.

"Bir saniye içinde orada olacağım, bırakın da tezgahları temizlemeyi bitireyim."

Tezgahları temizlemesine gerek yoktu. Jackie tencere ve tavayı yıkarken o da yapmıştı. Bunu neden tekrar yaptığına dair hiçbir fikri yoktu.

"Feb, kimse onlara ameliyat yapmayacak. Olabilecekleri kadar temizler."

"Temiz bir mutfağa uyanmayı seviyorum," dedi ona, hâlâ tezgâhları ovarken.

Yalan söylemesine izin verdi. Temiz bir mutfak mı seviyordu? O kimdi ki tartışsın?

Başını koltuğa yaslayıp elleriyle yüzünü ovuşturdu ve hayatı boyunca hiç bu kadar yorulmadığını düşündü. Süngerin lavaboya çarparken çıkardığı yumuşak sesi duyduktan ve Şubat'ın yaklaştığını hissettikten sonra bile ellerini olduğu yerde bıraktı. Ellerini bırakıp başını kaldırdığında Feb'in onun üzerinde hareket ettiğini hissetti.

Kasıkları kasıklarına, dizleri ve baldırları kanepeye, kalçalarına degecek şekilde onun üzerine oturdu, elleri başının boynuyla bulunduğu yerde durdu ve Şubat onun üzerinde, elleri onun üzerindeyken Colt birdenbire artık hiç yorgun olmadığını fark etti.

"Sormaktan nefret ediyorum," dedi usulca, "ama bana Craig'den bahsetmelisin, bebeğim."

Öyle olduğunu biliyordu. Bu berbat bir şeydi ve yorgunluk hemen geri kayıyordu çünkü ona söylemek zorunda olduğunu biliyordu ve bunu bir an önce yapmalıydı.

"Ne kadarını biliyorsun?" diye sordu.

"Morrie'nin seninle uğraştığını ve fiziksel bir şey olduğunu biliyorum ama her şey . Tek bildiğim bu."

Colt başıyla onayladı ve ellerini kadının kalçalarına koyduktan sonra geriye, kıcının üzerine doğru kaydırıp ve onları orada severek oldukları yerde bıraktı.

Colt ona, "Craig babasının çiftlik malzemeleri dükkânında çalışıyor, 36 numarada," deyince kadın başını salladı ve Colt devam etti. "Oraya gittiğimde o kadar kendimde değildim ki daha sonra fark ettim, ama beni içeri girerken gördüğü anda sanki biliyor gibiydi."

Dudaklarının yavaşça ayrılmasını izledi, sanki derisi ayrılmak istemiyormuş gibi, "Gerçekten mi? Ne kadar tuhaf."

"Bildiklerimi bildiğinde garip değil." "Ne biliyorsun?"

Ellerini onun kıcında gezdirdi, sonra sırtına ve kaburgalarına doğru uzattı, başparmaklarının yanları göğüslerinin altını okşadı. Colt sadece ona dokunmak, onun gerçek olduğunu kendine hatırlatmak istiyordu, bu Şubat onun yanında oturuyor, ona bakıyor, yüzü yumuşak, elleri sıcaktı. Ama kızın dudakları tekrar, bu kez farklı bir şekilde, tam da gözleri yumuşarken ayrıldığında Colt'un siki sarsıldı. Onun dokunuşundan çok hoşlanıyordu ve bunu göstermekten çekinmiyordu. Colt hem onun hoşlandığını bilmekten hem de bunu göstermekten korkmamasından hoşlanıyordu.

Ellerini kadının kalçalarının üst kısmına doğru götürdü. Onu becermek istiyordu ama Jackie'nin uyuduğunu, Jack'in hâlâ barda olduğunu, bu işi hallettiğini ve bir daha asla konuşmak zorunda kalmayacağını bildiği bir zamanda becermek istiyordu. Ona bir daha öyle bakarsa onu kanepede becerecekti.

Bu nedenle ellerini hareket ettirmeyi bıraktı ve konuşmaya devam etti. "Oraya gittim, bana şöyle bir baktı, ellerini kaldırdı ve hemen 'Sana her şeyi anlatacağım Colt' dedi, onu duymadım, ağzını burnunu kırmak istedim, aklımdaki tek şey buydu. Geri çekildi, beni sakinleştirmeye çalışıyordu, babası aramıza girdi, başka bir çiftçi, o zaman Morrie içeri girdi, beni dışarı çıkardı, Sully oraya geldiğinde otoparkta kavga ediyorduk."

Ellerinden biri boynundan çenesine hareket etti, sonra kalktı ve kaşlarından birini düzeltti. Sonra iki eli de onun göğsüne indi.

Bu sırada tek kelime etmedi. Yardım etmesini istiyordu, o da biliyordu ve yardım etti ama çok değil.

Elleri yerine oturduğunda Colt konuşmaya devam etti. "Sully Chris'i aradı ve Chris hemen oraya geldi. Bu arada ben anladığımız şeyi paylaşacak kadar sakinleşmişim ve Sully beni Chris'le birlikte Frank'e kahve içmeye gitmeye ikna etti. Ben gittim, Morrie ve Sully de Craig'le konuşmak için içeri girdiler. Daha sonra Frank'e geldiler, Chris'i rahatlattılar ve bana öğrendiklerini anlattılar."

"Ne öğrendiler?"

Colt başını iki yana salladı. Bunu duymasına ve tekrarlamasına rağmen hâlâ inanamıyordu, inanamıyordu.

"Craig konuşmak için sabırsızlanıyordu," dedi Feb'e. "Onu ofise zar zor sokabildiler, sonra da yarıldı. Sully, Craig'in buna 'fırtına bulutu altında yaşamak' dediğini söyledi."

Başını eğdi ve "" diye mırıldandı.

"Denny konusunda en ufak bir şaşkınlığı yok, Feb," diye bilgilendirdi onu ve devam ederken anlayışlı bir şekilde şafağı izledi. "O gün zaten İstasyon'a geleceğini söyledi, Denny'yi, Marie'yi, Amy'yi, olan biten her şeyi duymuş. Bunların ortaya çıkacağını biliyordu ve bu pisliğin üzerine yapışmasını istemiyordu."

"Yani o da işin içindeydi."

Colt başını salladı ama "Hem evet hem hayır. Bunun bir şaka olacağını düşündüğünü, Denny'nin onu ikna ettiğini söyledi. Denny'nin onu kendisiyle gelmeye ikna ettiğini ve babasının eczanesine girip bir şeyler aldıklarını, Denny'nin ne istediğini, nerede bulacağını bildiğini, her şeyi planladığını söyledi. Partide oyun oynayacaklarmış. Denny'nin ne aldığını ya da ne yapabileceğini bilmediğini söyledi, ta ki Denny bilene kadar. Sonra Denny malı bana verdi, Craig onu yaparken gördü ve inanamadı. Çıldırdı çünkü çılgına döneceğimi biliyordu. Sadece bunun gerçekleşmesi için birkaç on yıl beklemek zorunda kalacağını tahmin etmemişti."

Başını salladı ve bir elini boynunun omzuyla birleştigi yere doğru kaydirdi, parmakları kasın içine girerek oradaki gerginliğe masaj yaptı.

Onun dokunuşu iyi geldi ve sonunda devam ederken gerginliğin azalmaya başladığını hissetti. "Sendelemeye başladığımda Craig ya Denny'nin bana çok fazla verdiğini ya da bu oyunun düşündüğü kadar eğlenceli olmayacağını anladı. Denny ona uyuşturucunun insanları uçuracağını, aptalca şeyler yaptıracağını ya da söyleteceğini ve uzun sürmeyeceğini söyledi. Denny ona bunun bir şaka olduğunu ve hiçbir yan etkisi olmadığını, insanların sadece güleceğini, çok eğlenceli olacağını söyledi. Bana yaptığını gördüğü şey Craig'in hoşuna gitmedi ve devreye girdiğini söyledi. Kimse beni görmesin ve kendime zarar vermeyeyim diye beni üst kata, Sherry ve Sheila'nın ailesinin odasına götürdüğünü söylüyor."

"Ne kadar iyi biri," diye mırıldandığında Febin ses tonundaki acılık çok açıktı.

Colt onun kalçalarını sıktı. "Bu sabah ne kadar kızgın olsam da Feb, bence doğru olanı yapmaya çalışıyordu." Kadın başını salladı, henüz inanmak istemiyordu ve Colt devam etti. "Craig kapıyı kapattığını ve daha sonra ona beni sorduğunda, benimle ilgileneceğini bildiği için nerede olduğumu sana söylediğini söylüyor. Yine de yukarı çıktıktan beş dakika sonra roket gibi geri döndüğünde çok şaşırmış. Sana bakınca bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamış ama sen dışarı çıkmadan önce sormak için sana ulaşamamış."

"Oradan hızlıca çıktım," diye fısıldadı ve Colt başını salladı.

Daha fazlasını söylemesine gerek yoktu, orada bulunmuşlardı, o iş bitmişti.

O gece erken saatlerde, o istemeden, kendini onun için ortaya koymuş, hayatını, yalnızlığını ve Denny'nin neden olduğu acıyı ona anlatmıştı. Yıllarca Feb'in onu içeri almasını diledikten sonra, onu dinlediğinde, öfkesini kestikten sonra, artık bunu istemediğini fark etti. Onu dinlemek neredeyse derisinden çıkmasına neden oluyordu. Ama kendini dinlemeye zorladı çünkü onun kendisine bir hediye sunduğunu biliyordu. İhtiyacı olduğunu düşündüğü ama ona verdiğinde istemediğini fark ettiği bir hediye, her ne kadar aldığı için onur duyduğu bir hediye olsa da.

Ama bir daha asla oraya gitmeyeceklerdi, bir daha asla. Ne olursa olsun, hangi kavgalara karışırlarsa karışsınlar, kadın nelerden korkarsa korksun, bunları yüzüne vurmayacaktı çünkü kadın kendini nasıl hissederse hissetsin, ortada vurulacak bir şey yoktu. Yalanları, ihanetleri, onunla sevişmediğinde farkında olmadan yediği darbeleri bilmiyordu. Denny'nin yıllar önce ektiği hastalık o gün midesini bulandırırken tüm bunları bilmiyordu. En başta onu oraya hiç götürmemesi gerektiğini bilmiyordu. Onu geri zor olmuştu. O kadar kırılmış görünüyordu ki

yapamayacağından korkuyordu. riski bir daha göze almayacağından emindi.

Colt bir elini kaldırdı, parmaklarını kızın çenesinde gezdirdi ve kız boynunu bükerek çenesini parmaklarına bastırdı, onun dile getirmediği özrünü kabul etti ya da kendi özrünü ona verdi. Hangisi olduğu önemli değildi, ikisi de işe yarıyordu.

Elini tekrar kızın kalçasına götürdü ve konuşmaya devam etti. "O da sorunun ne olduğuna bakmak için yukarı çıktı." Colt kadının kalçalarını tekrar sıktıktan sonra, "İşte burada işler gerçekten çirkinleşiyor," dedi.

Diğer elini adamın omzuna götürdü ve nazıkçe "Anlat bana" derken oraya da masaj yapmaya başladı.

Colt tereddüt etmedi, bu atlatması ve bitirmesi gereken kısımdı, kendi cehennemiydi, hatırlamadığı ve anlamadığı ama yine de sahip olduğu bir cehennem, Denny'nin onu sürüklediği bir cehennem.

"Denny koridorda kapının önündeydi, garip davranıyordu. Craig, Denny'nin sana karşı bir şeyler hissettiğini bilmeyecek kadar aptal değildi, ama bunun bir aşk olduğunu düşünüyordu, liseden sonra bu aşkın geçmemesine şaşırmişti. Aptal bir adam değil ve Denny'nin beni bu yüzden uyuşturucuyla hedef aldığını anladı. Koridorda Denny ile yüzleşmeye çalıştığını ama Denny'nin onu dinlemediğini söylüyor. Denny bir şey için heyecanlanmıştı." Feb başını salladı, yüzüne acı dolu bir ifade yerleşti.

"Amy" diye fısıldamadan önce omuzlarına masaj yapmayı bıraktı.

Colt başını salladı ve tenini karıncalandıran sıcaklığın kendisini ele geçirmesine izin vermemeye çalıştı. "Denny Amy'ye 'birazcık, onu doğru yöne itecek kadar' verdiğini söyledi. Sully tam olarak bunları söyledi, Craig'in bunları asla unutmayacağını söylediğini anlattı. Denny'nin bunları söylerken deli bir orospu çocuğu gibi görüldüğünü ve Denny'nin Amy ve benimle oyun oynadığını öğrendiğinde öyle olduğunu anladığını söyledi. Amy'nin arkadaşlarını yanlış seçtiğini ve Denny'nin de onlardan biri olduğunu öğreniyorum. Onunla ve Craig'le biraz zaman geçirmişti ve nedense bana aşık olduğunu her ikisiyle de paylaşmıştı."

Feb'in kaşlarının oluşturduğu çizgiler ve gözleri, "Arkadaş olduklarını hatırlamıyorum" derken anıları çağırmaya çalışırken bulanıklaştı.

"Ben de ama Craig öyle olduğunu söylüyor."

Hatırlamak için mücadele ederken başı öne eğildi ve başarısız oldu. "Onlara pek dikkat ettiğim söylenemez," diye mırıldandıktan sonra ona odaklandı ve "Eminim Denny bunu Amy'den duymaktan hoşlanmamıştır," dedi.

Colt başını sallayarak onayladıktan sonra, "Craig, Denny'nin kapıyı açtığını ve bu sırada işin bittiğini söyledi. Amy vurulmamıştı."

Bana göre, Craig'e göre değil. Yorganı üzerimize çekecek kadar kendini toparlamıştı. Craig onun yorganın altında top gibi yuvarlandığını, bebek gibi ağladığını ve benim de baygın olduğumu söyledi."

"Colt," diye fısıldadı Feb, boynunu sıkarak ama Colt başını salladı. "Ben iyiyim, bebeğim."

"Hayır, değilsin."

O doğruyu söyledi, o değil.

Bu olay ona bir hikâye gibi geliyordu, hatırlamıyordu ve sanki orada değilmiş gibi hissediyordu. Ama işin aslı, oradaydı, oradaydı ve çaresiz kalmıştı, muhtemelen temel içgüdüleriyle hareket ediyordu, Tanrı bilir, ama bunu yaparken başka bir insanı ihlal etmişti. En kötüsü de Amy'nin Colt gibi kendini kaybetmemiş olmasıydı. Ona ne olduğunu biliyordu ve bu bilgi onu derinden yaralamıştı ve bunu durdurmaktaki çaresizliği onu daha da sinirlendirmişti.

Colt nefesini içine çekti. "Haklısın, ."

Dudaklarını yaladı, sonra dişlerinin arasında emdi ve "Devam etmek ister misin?" diye sordu.

"Yapmam, yapmayacağım," diye yanıtladı Colt, Feb başını salladı, tekrar omuzlarına masaj yapmaya başladı ve devam etti. "Craig Amy'nin histerik olduğunu söylüyor. Yarı sarhoş, yarı kafası güzel, saçmalıyormuş. Denny gülüyormuş, her şeyin çok komik olduğunu düşünmüş. Craig sinirlenmiş, Denny'yi odadan dışarı, koridora doğru itmiş. Konuştular ve Craig, Denny'nin sana karşı hissettiklerinin sağlıklı olmadığını anladı. Ama onun daha büyük endişeleri vardı, Amy. Denny hışımına gitti, Craig de Amy'nin yanına döndü. O gittiğinde Amy giyinmiş, yorganı üzerime çekmiş, hala ağlıyor ve tekrar tekrar "Hepsi benim hatambenim hatam" diyordu. Craig onu oradan çıkarıp arabasına bindirdi ve bayılana kadar arabayla gezdirdikten sonra eve götürdü. Anne ve babasının onu kafası güzel görmesini istememiş. Babasının şok olduğunu, bunun Amy'nin yapacağı bir şey olmadığını, ama Craig'den onu odasına taşımasını istediğini, çünkü babasının iri bir adam olmadığını, güçlü olmadığını, bunu yapamayacağını söyledi. Kendini bok gibi hissettiğini söylüyor çünkü babası ona teşekkür etmiş, hatta elini sıkmış, Craig'in kızına bakmasından memnun olmuş. Ona iyi bir arkadaş olduğunu söylemiş."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Feb, "Amy hamile kaldığında... düşündüler mi acaba?"

"Craig de merak ediyordu," diye sözünü kesti Colt. "O zaman üzerinde bir fırtına bulutu oluştuğunu söyledi. Sen ve ben ayrıldık, Amy hamile , bir süre onunla konuşmayı kesti, Denny Kuzeybatı'ya gitti ve Craig'i burada otobüsün altında bıraktı. Çenesini kapalı tuttu, bundan nefret etti.

Ama Denny'nin onu suçlayacağını düşündüğü için yapmış, özellikle de malların çalınmasında parmağı olduğu için. Amy'nin daha sonra bu konuda ona tek kelime bile etmediğini, Amy'nin ve ailesinin, Amy açısından mesafeli olsa da, ona karşı dostça davrandıklarını söyledi."

Feb'in gözleri arkasındaki duvara kaydı ve "Biliyor musun, o olaydan sonra Craig ve Denny'yi birlikte gördüğümü hiç sanmıyorum" dedi.

"Yapamazdın. Craig, Denny ile bir kez daha yüzleştiğini, madem sana karşı bu kadar çok şey hissediyor, en azından olanları *sana* anlatması gerektiğini, böylece benimle aranı düzeltebileceğini söyledi ama Denny ona siktir olup gitmesini söyledi. Arkadaşlıkları o noktada bitmiş ama Craig hiçbir zaman kendi başına hareket edecek cesareti bulamamış ve zaman hızla akıp gitmiş, her şey olup bitmiş, sonunda her şey için çok geç olmuş."

Konuşurken Feb'in gözleri tekrar ona dönmüştü ve "Buna tanıklık edecek mi?" diye sordu.

O sabah yaşananlardan sonra Colt ilk kez gülümsedi. Şubat'ı aptal olmaktan çok uzaktı.

"Kesinlikle diyor."

Elleriyle masaj yapmayı bıraktı ve "Sence bu iş mahkemeye gider mi?" diye sordu.

Colt başını iki yana sallayıp kanepeye bıraktı, hikâyesi bitmişti ve konuşmaktan duyduğu yorgunluk iliklerine kadar işlemişti. Ellerini onun kalçalarından yanlarına doğru kaydırды, bir kolu beline dolandı, diğeri sırtına, boynuna ve saçlarına gitti. Onu kendisine yaslanana kadar bastırdı, alnı boynundaydı.

Bunu yaptıktan sonra, "Feb, bunun nasıl sonuçlanacağını bilmenin bir yolu yok. Onu içeri mi alacaklar yoksa dövüşüp kendini mi öldürtecek. Ya da içeri alırlarsa itiraf edecek mi? Sadece bilmiyorum."

"Eğer öyle olursa, tanıklık etmek zorunda kalacak mıyım?" Colt cevap veremeden, kadının eli adamın boynunu kavradı ve Colt'u şaşırtarak, "Çünkü iş o noktaya gelirse, ben hazırım," dedi. Eli Colt'un boynunu sıktı ve devam etti. "Bunu onlara söyleyebilirsin." Colt'un göğsüne bastırdı, alnı Colt'un boynunun derinliklerine doğru ilerledi. "Kayıtlara geçmesini istiyorum, nerede olduğu ve kimsenin okumaması umurumda değil, bize ne yaptığının kayıtlara geçmesini istiyorum. Bir odada oturup onunla yüzleşmek ve bana neler hissettirdiğini anlatmak istiyorum. O hasta beynine girmese de umurumda değil, bunu yapmaya niyetliyim ve ondan ne kadar nefret ettiğimi söyleme fırsatı istiyorum."

Colt, Şubat hakkında yanılıyor olabileceğini düşünüyordu. Belki de yüzüne, bedenine kazınmış olan panik değildi. Belki de zar zor tuttuğu duyguların şiddeti başka bir şeydi. Belki de February Owens onun beklemediği bir şeyden yapılmıştı. Geçmişte sınanmış ve başarısız olmuştu. Ama bu, o başarısızlıklardan ders almadığı anlamına gelmiyordu.

"Onlara haber verecek misin?" diye sorarak düşüncelerini böldü.

Adam başını salladı ve "Evet tatlım, onlara haber vereceğim" dedi.

Boynunu bir kez daha sıktı ve "Güzel" diye fısıldamadan önce daha da yaklaştı.

Colt gecelerinin daha keyifli bir bölümüne geçmelerinin zamanının geldiğine karar verdi ve kadının belindeki kolunu indirerek elini onun kıkırda gezdirdi.

"Pekâlâ bebeğim, aletimi içinde istiyorum ama yorgunum," diye konuşmaya devam ederken onun kendisine karşı gerildiğini hissetti, "bütün günü uyuyarak geçirdiğine göre, tüm işi yapmaya hazır olduğunu düşünüyorum."

Başını kaldırdı ve ona baktı. Gözleri yine o seksi şekilde yumuşaktı ve dudaklarının ucu yukarı kalkmıştı.

"Evet," dedi, "ben buna hazırım."

* * * * *

Colt sırt üstü yatmış, eli Feb'in göğsünde, diğer eli onun bacaklarının arasında, parmağıyla kendi klitorisinin etrafında döndüğünü hissediyor, ona binişini izliyordu ve yakın olduğunu biliyordu ama yeterince yakın değildi. Onu izlerken, onu hissederken, onu dinlerken, daha yakındı ve ondan önce boşalacaktı.

"Bebeğim, acele et," diye inledi ve başını geriye eğdi, öne doğru eğildi, saçları yüzüne, omuzlarına, göğsüne doğru kaydı ve gözleri yumuşak ve tahrik olmuş bir şekilde onunkilere odaklandı.

Tanrım, o haldeyken yüzüne bakmak bile onu uçuşumun kenarına götürüyordu.

Öne doğru eğildi, boştaki elini yatağa koydu, kendini onun sikine daha sert, daha hızlı bastırmak için kendine kaldıraç verdi ve bu tam olarak onun ihtiyaç duymadığı şeydi. Kahretsin, şimdi onu uçuşuma sürüklüyordu ve kontrolünü elinde tutmak, onun çekimine karşı savaşmak için mücadele ediyordu. Onunla birlikte gelmesini istiyordu.

Parmaklarıyla meme ucunu yuvarladı ve onun iniltisini duydu, sesi sevdi ama ağzında istiyordu.

"Şubat -"

Parmağı klitorisinden çıkıp adamın sikinin kökünün etrafında kayan iki parmağa dönüştü.

"Tanrım," diye fısıldadı, "bu ."

"Benim, bebeğim."

Göğsü onunkine degecek şekilde aşağı indi, ağzı onun boynundaydı, parmağı klitorisinin etrafında dönmeye devam etti, bu sefer daha hızlı, daha derine bastırarak.

"Seni geri aldım," diye boynuna doğru nefes aldı. "Ben buradayım."

"Sen benim içimdesin."

"Feb -"

"Derin kilitli."

Lanet olsun, acele etmesi gerekiyordu. Patlamak üzereydi. "Feb, tatlım -"

"Derine kilitlendi," diye fısıltıyla tekrarladı, boynuna doğru nefesini emerken amının sikinin etrafında kasıldığını hissetti. Elini göğsünden çekti ve saçlarını kavradı, yüzünü boynundan çekip kendisine getirmek için kullandı, ağzı onunkinin üzerinde açıldı ve kalçalarını bükerken inlemesini emdi, kendini derinlere gömdü ve onunla birlikte geldi.

Aşağı indikten sonra elini aralarından çekti ve kollarıyla onu çevrelerken ağırlığı üzerine çöktü. Kadın yüzünü tekrar adamın boynuna bastırdı, bir elinin parmaklarını adamın başının yan tarafındaki saçlara geçirdi ve kalçalarını adamın sikine dayadı.

Kadının hareketleri "Siktir, bebeğim" sözlerini içinden söküp aldı çünkü bu çok iyi hissettiriyordu.

"Derinlere kilitlendi," diye tekrar fısıldadı ve elleri kıcını avuçlamak için aşağı kaymadan önce kolları sıkılaştı.

Olunabilecek en iyi yer, diye düşündü Colt, Şubat'ın derinliklerine dalmışken. Mecazi anlamda düşünüyordu çünkü bunun gerçek anlamda doğru olduğunu biliyordu. Sadece dört sevgilisi olduğu ve görünüşe bakılırsa uzun, kurak dönemler geçirdiği düşünülürse, bu işte doğuştan yetenekliydi. O kadar iyiydi ki, ders bile verebilirdi.

Aklı bu konuya takılınca, tüm bunlar sona erdiğinde kasabada konuşacağı birkaç adam olduğuna karar verdi. Yirmi iki yıl önce Feb hakkında yalanlar yaymışlardı. Şimdi gerçeğin ortaya çıkmasını sağlayacaktı. Hâlâ hak etmediği bir ünü taşıyordu, artık Feb dışında kimsenin umurunda değildi ve Colt onun bu ünü taşımaya devam etmesine izin veremezdi.

Yük. Bu karmaşada Colt'un bir şeyler yapabilecek gücü vardı ve bunu düzeltmeye niyetliydi.

Parmakları adamın saçlarında gezindi ve çenesinin altını öpmek için başını eğerek adamın aklını düşüncelerinden uzaklaştırdı.

"Sen uyu hayatım," diye teşvik etti.

Parmakları kadının kışında gerildi. "Yorulmadın mı?" diye sordu.

Başını salladı ve adam saçlarının yastığa sürtündüğünü, kolyelerinin şingirdediğini duydu ve burnunun boynuna sürtündüğünü hissetti; otomatik olarak hafızasına kaydettiği üç şey.

"Şubat -"

"Sorun değil, uyurken seni izlerim."

Bir elini kışından çekip saçlarına doladı ve ona bakabilmek için hafifçe çekerek başını yukarı kaldırdı.

"Beni uyurken izlemek mi?" diye sordu

gülümsememeye çalışarak. "Evet," dedi, dudaklarının ucu yukarı doğru kalkıktı.

Gülümsemesiyle mücadeleyi kaybetti ve "Bu büyüleyici olacak" dedi.

Gülümsemesi kayboldu ve ona şöyle dedi: "Bunu hep yaptım. Seni uyurken izler, sana sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu düşünürdüm."

Colt bu sıcaklığın göğsüne öyle bir kuvvetle çarptığını hissetti ki nefesi kesildi.

Bunu bilmiyordu, ona hiç söylememişti. Paylaşımında bulunan bu yeni Şubat hakkında emin olmadığını düşünmeye başlamıştı. Paylaşmaya devam ederse, onu geri alacaktı.

"Şimdi yapabilirim," diye fısıldadı yüzünü yaklaştırarak, "geri döndüğün için ne kadar şanslı olduğumu düşünüyorum."

Daha fazla dayanamadı.

Colt onu sırtüstü yatırıp çekerek aralarındaki bağı kopardı ama "Kapa çeneni Feb," diye emrederken onu vücuduyla sardı.

"Ne?" Sesi şaşkıncı ama incinmiş gibiydi. "Kapa çeneni dedim."

Başı seğirdi ve gözleri kayarak "Üzgünüm, ben -" diye mırıldandı.

Adamın eli hâlâ kızın saçlarında bükülmüştü. "Üzgün olduğumu söyleme," diye devam ederken gözleri tekrar onunkilere kaydı, "üzülecek bir şey yok. Senin de kendini şanslı hissetmeni gerektirecek bir şey yok."

"Alec -"

"Bu yatakta bir kişi şanslı bebeğim ve o kişinin de bir aleti var."

Sessizce ona bakarken dudakları tekrar aralandı.

"Nasıl bir hayatın içine doğduğumu biliyorsun." "Alec -"

"Bu hayat beni başka bir yola götürebilirdi ama beni sana getirdi." "Alec -"

Telefonun çaldığını duydu, bir cep telefonu, Feb'in sesi oturma odasından geliyordu ve o kadar iyi duyuyordu ki, Tanrı'ya Jackie'nin ölü gibi uyuyor olmasını umdu çünkü Feb inleyen biriydi ve onu becerirken sesi yükselibiliyordu.

Gürültüyü duymazdan geldi ve Feb'e şöyle dedi: "Berbat bir şey bebeğim, başımıza gelenler, sana olanlar ve *hâlâ başına* gelenler. Ama tekrar yola ve hata yapma, şanslı olan sen değilsin, şanslı olan benim."

"Colt, benim..." derken telefonu çalmayı bıraktı.

Başını eğdi, onu sessizce öptü ve başını tekrar kaldırdığında, "Paylaşmayı kes, Feb, dayanamıyorum," dedi.

Onun gözlerinin büyümesini izledi. "Paylaşmamı istediğini sanıyordum." Ona gülümsedi. "Sanırım yanılmışım."

"Ama -"

Dudaklarını tekrar onunkilere dokundurdu ve "Çok tatlısın, şeker gibisin, devam edersen dişlerimi çürüteceksin" diye alay etti.

Telefonunun tekrar çalmaya başladığını duydu ve dinlemek için başını kaldırdı o.

"Alec -"

Hızla ve dikkati dağılmış bir şekilde, "Sessiz ol, Feb," diye emretti.

"Çok patronluk taslıyorsun," dedi hafifçe sinirlenmiş bir ses tonuyla. istemedi ama bir bakıma de.

Telefonu çalmayı bıraktı ve tekrar ona odaklandı.

"Şubat -" konuşmayı kapatmaya başladı ama telefonu tekrar çalmaya başladı ve Şubat'ın göğsüne enjekte ettiği sıcaklık buharlaştı, soğuk devrıldı, nihayet telefonunu duyduğunda başının seğirmesini izledi.

"Lanet olsun," diye küfrederek ondan uzaklaştı ve yataktan yuvarlandı.

Kadın bir dirseğinin üzerinde doğrulup yorganı göğüslerinin üzerine çekerken adam kot pantolonunu yerden aldı, telefonunun çalmayı bırakıp saniyeler sonra yeniden başlamasını dinlerken başı öne eğikti. Adam kot pantolonunu çekiştirirken gözleri onunkilere kaydı. Yorganı üzerinden atıp bacaklarını yana açarak ayağa kalkıp gömleğini kapmadan önce yüzünün solmasını izledi.

Gömleğini silkelerken ona, "Bırak ben halledeyim," dedi.

"Tamam, ama ben de seninle geliyorum."

"Feb -" diye başladı, kadın külotunu almak için öne doğru eğildiğinde ama onunla göz göze gelmek için geri çekildi.

"Ben de seninle geliyorum."

Colt onun ses tonuna bakarak tartışmanın daha akıllıca olacağını düşündü.

Telefon çalmayı bıraktı ve iç çamaşırını giyip göğsünde üç düğme açana kadar tekrar çalmaya başladı. Oturma odasına geçtiler ve kadın lambayı yaktı. Çantası sehpanın üzerindeydi, üstündeki telefon çalmayı bırakıp tekrar çalmaya başladı.

Telefonu aldı, ekrana baktı ve "Bilinmeyen arayan" yazıyordu. Colt telefonu çevirip açmadan ve kulağına götürmeden önce bir kez daha çalmasına izin verdi. Telefona, "İyi olsan iyi olur, saat gece yarısı," dedi. Sessizliği geri aldı ve Feb'in onu izlemesini izledi. "Orada biri mi var?" Colt sordu.

Hiçbir şey.

"Beni ," diye uyardı ve o zaman anladı.

"Orada olmaması gerekiyordu," dedi bir erkek sesi, duygularla, muhtemelen öfkeyle titreşerek kulağına. Colt bunun Denny olup olmadığından emin değildi, adamla gerçekten konuşmuş muydu, yıllardır konuşmamıştı ama yine de Denny olduğunu .

"Lowe?" diye sordu Feb'e elini sallayarak ve ne demek istediğini anlamasını umarak yatak odasını işaret etti. Feb başıyla onayladı ve koridordan aşağı koştu.

"Hayır," dedi adam.

"Bu Denny Lowe değil mi?"

"Hayır," ses tedirginleşmeye başlamıştı, "ben Teğmen Alexander Colton."

Colt omurgasında bir ürperti hissetti.

Lanet olsun. Bu adam *kafayı* yemişti.

Colt ona, "Yanılıyorsun, benim Alec Colton olduğumu görüyorsun," dedi.

"Hayır. Hayır, değilsin. Onun orada olmaması gerekiyor. Bensiz olmaz."

Colt'un bu oyunu nasıl oynayacağına dair hiçbir fikri yoktu ve ayrıca Feb şu anda Sully'yi arıyordu.

Feb'in onun ne demek istediğini anladığını umarak ve hasta piçi hatta tutmak için elinden geleni yaparak içgüdüleriyle hareket etti. "O Feb, Denny, onun benimle olması gerektiğini biliyorsun."

"Onun *benimle* olması gerekiyordu."

"Onun burada olduğunu nereden biliyorsun?"

"Onu alamazsın, o benim."

"Üzgünüm Denny, yanılıyorsun. O benim, her zaman öyleydi ve sen de bunu biliyorsun."

"Ona sahip olamazsın. O ve ben birlikte olmak için yaratılmışız." "Onun benimle olduğunu nereden biliyorsun, Denny?"

"*Bana Denny demeyi kes!*" diye bağırdı Feb odaya , elinde Colt'un telefonu, gözleri Colt'un üzerindeydi.

"Denny, beni dinle, onun için doğru olanı yapmıyorsun. Yaptığın şeyi Feb istemiyor. Onu parçalıyorsun. Dur. En yakın polis karakoluna git ve teslim ol."

"Onu güvende tutmalıyım. Bu benim işim. Ben iyi adamım. Ben polisim. Onu güvende tutmalıyım ki bir daha kimse ona zarar veremesin."

"Onu güvende tutmuyorsun Denny, ona zarar veriyorsun, onu korkutuyorsun." "Bunun benim işim olduğunu biliyor. Her şeyi onun için yaptığımı biliyor."

Colt farklı bir şey denerdi. "Bu numarayı nereden buldun, Denny?" "Bana o verdi."

"Görmedi. Seni yıllardır görmedi." "Bara her zaman gelirim."

"Öyle mi?"

"Evet, öyle. En sonda oturuyorum. Bana bira getiriyor. Bakmadığımı sandığında beni izliyor."

Lanet olsun, o barda gözleri vardı.

"Denny, bunu *ben* yaparım. O eve geldiğinden beri bara gitmedin." "Her zaman oradayım, Morrie'ye sor, beni gördü."

Colt ona, "Hayır, Morrie *beni* gördü Denny, sen ben değilsin," dedi. "Teslim ol."

"Onu güvende tutmalıyım ki bir daha kimse ona zarar vermesin." "Doğru olanı yap, teslim ol."

"Onu güvende tutmalıyım."

"Şehirde misin? Onun burada olduğunu böyle mi biliyorsun?" "Onu takip ediyorum, onu güvende tutmalıyım."

Tanrım, bu adamın gözleri kimdi?

"Denny, bunu Feb için, kendin için daha kötü hale getirme. Sana söylüyorum, yapabileceğin en iyi şey teslim olmak."

"İki tane daha var, o zaman güvende olacak."

Colt bağlantının kesildiğini duydu ve "*Siktir!*" diye tısladı. İki tane daha. Biri , diğeri jokerdi.

"Colt?" diye seslendiğini duydu ve baktığında Jackie'nin şimdi yanında olduğunu gördü, Jackie'nin kolu Feb'in beline dolanmış, kızını yakınında tutuyordu.

Colt, "Denny aradı," diye onayladı ve elini kaldırarak telefonunu gösterdi. "Sully'yi aradın mı?"

Feb annesinin yanından uzaklaşıp ona yaklaştı ve başını sallayarak telefonunu uzattı. "Ona aramayı anlattım, numaramı verdim."

Colt onun telefonunu kapatıp kendi telefonunu açtı ve Sully'ye kaydırarak devam düğmesine bastı.

Sully, "Colt?" demeden önce bir kez çalmasını dinledi.

"Anladılar mı?"

"Bilmiyorum, geri arama için bu hattı açık tutmalıyım."

"Gitmene izin vereceğim ama şunu bilmelisin ki, Sul'un barda gözü var ve kızın artık benimle olduğunu biliyor."

"Doğru."

"Bara birini gönder, etrafı tarasın, kameralar olabilir." "Senin evin mi?"

O ürperti omurgasına geri döndü. "Benim evim de öyle. Bu gece süpürürüm."

"Rapor ver. Dışarı."

Colt telefonu kapattı ve Feb'e baktı. "Üzerine bir şeyler giy bebeğim."

"İzliyor mu?" diye fısıldadı.

"Bilmiyorum, üzerine bir şeyler giy."

Odadan koşarak çıktı.

Jackie, "Ben kahve yapacağım," dedi ve mutfığa yöneldi.

Colt Şubat'ı takip etti, önce yatak odasını kontrol istiyordu ve bunu bir tişört giyerek yapmak istiyordu.

* * * * *

Bir saat sonra Colt kanepede oturuyordu, Feb onun yanına kıvrılmış, kolu karnına dolanmış, bacakları bükülmüş ve kalçasına dayanmıştı. O kadar yakınına bastırıyordu ki, sanki kendini ona aşılama istiyormuş gibi hissediyordu.

Jackie kanepenin yan tarafındaki koltuğa kıvrılmıştı, bacakları kızıninkiler gibi koltuğun koluna dayanmış, gözleri Colt'un üzerindeydi.

Kolunu Feb'in sırtına dolamış, elini hafifçe kalçasına dayamıştı. Hiç de öyle olmadığı halde sakın görünmeye çalışıyordu.

Cep telefonunu kulağına dayamıştı ve bir kez çaldığını duydu. "Colt."

"Ev temiz, Sully."

Sully, "Bar değil," diye cevap verdi. "Şimdiye kadar iki göz de barı işaret etti. Hâlâ arıyorlar ama beslemeyi bulan bir teknik sihirbazları var. Bir hesaplaşmaya hazırlanırken aynı zamanda izini sürüyorlar."

Sully durduğunda Colt, "Bana biraz daha ver," dedi.

"İyi haber, amatör, hala harika ama ya aptal şansı ya da çok fazla araştırma. Muhtemelen talimatları internetten almıştır. Yani kendi başına yaptığını düşünüyorlar ve belki de ekipmanda bir parmak izi vardır."

"Pekala, başka ne var?"

"Diğer iyi haber ise; beslemenin yakın olması gerekiyor. Ay'a ısınmıyor. Eğer izliyorsa, o da yakındır."

"Güzel."

"Pekâlâ Colt, *kötü* haber şu ki, Feb'in orada olduğunu biliyor çünkü sokakta senin evine doğrultulmuş bir kamera var. Şu anda o yayını da takip ediyorlar ama aynı yere şüpheleniyoruz."

"Yani ya yakınlarda ve izliyor ya da bilgi veren bir suç ortağı var."

"Bu doğru."

Colt ona, "Onun telefonunu aramış, Sully," dedi.

"Onun evinde vakit geçirdiğine göre numarasını bulması kolay. Numarası telefon faturasında var. Chris'i aradım, Lowe'un evraklarını sakladığı büyük plastik klasördeki parmak izlerinden birini aldığımızı söyledi, dolabın içinde, günlüklerinin yanındaki rafta duruyormuş."

"Chris iyi bir adam."

"Dikkatli olmalısın Colt, işimizin peşinde." Sully şaka yapıyordu ama haksız da sayılmazdı. Chris dedektif olacaktı, bunu istiyordu, çok çalışıyordu ve çok zekiydi, o kadar ki Colt'un rozet rekorunu bile kırabilirdi.

"Pekâlâ, senin için bir şeyim daha var Sully," dedi Colt, ağzından çıkacakları duymadan önce ona güç vermek için parmaklarıyla Feb'i sıkarak. "Bunu Federallere ve onların profil uzmanlarına vermelisin. Adam düşündüğümüzden daha deli. Kendini ben sanıyor."

Colt hem annenin hem de kızın nefes aldığını duydu ama sadece Feb'in vücudunun kendi vücuduna karşı sıkılaştığını hissetti ve onu bir kez daha sıktı.

"Bunu sana o mu söyledi?"

"Kendisini Teğmen Alexander Colton olarak tanıttı." Feb'in fısıltıyla "Aman Tanrım" dediğini duydu ama konuşmaya devam etti. "Aradığımda kafayı yedi

Denny. Kendisinin polis olduğunu ve tüm bunları onu güvende tutmak için yaptığını söylüyor." "Tanrım."

"Ayrıca iki kişi daha olduğunu söyledi. Sanırım birinin ben olduğumu düşünüyor, diğerrinin de..." Feb'in başı omzuna düştüğünde sözlerini yarıda bıraktı.

Sully ona, "Telefondaki sinyali üçgenleyecek zamanları olmamış," dedi.

"Kötü haber."

"Şu anda onun, senin, evinin ve barın telefonlarını izliyorlar."

Çok az çok geç ama o lanet adamın gerçekten arayacağını kim tahmin edebilirdi ki? Aptalca bir hareketti, ortalık karıştıyordu ve bu kötü şeyler anlamına gelebilirdi ama iyi şeyler de olabilirdi ve Colt son düşüncesini uyguladı.

"Bu konuda yüzüne vurmamız mı gerekiyor?" Colt sordu. "Tepki göstermesi için baskı mı yapalım?"

"Yüzüne vuracağım," diye fısıldadı Jackie tehdidini ve Colt kendini tutamayıp telefonuna gülümsedi. Jackie onu yakaladı, balta olsun ya da olmasın, Denny Lowe'un hiç şansı yoktu. Yavruları tehdit altında olan bir dişi aslan ölümcüldür.

"Yaklaşıp kendi gözleriyle izlemeye başlamadığı sürece bu zor olacak," dedi Sully. "Kameraları söktüler, hepsini, hatta sokaktakini bile. Federallerin boş *durmadığını* öğreniyorum ve bir şekilde bu pisliğe atacakları bir orduları var. Warren, kameraları devre dışı bırakmanın bir tepki vermek, onu kızdırmak ve bir hamle yapmak için kendi yöntemleri olduğunu söylüyor."

Bu talihsizlikti. Colt, gününe devam etmeden önce açık ön kapısında durup Feb'e veda öpücüğü verme fikrinden hoşlanıyordu. Acele etmeyecek, her şeyi eksiksiz yapacak, o iniltiyi ağzına alacak ve ellerini onun kışına koyacaktı. Colt, Denny Lowe'u bir sonraki virajda, Colt'un kendisine ait olana sahip çıkmasını, Denny'nin neredeyse ondan almayı başardığı şeyi ve Colt'un geri aldığı şeyi izlemeye zorlayacaktı. Adamın beyninde doğru çalışan tek bir sinaps vardı, Colt onu yok etmek istiyordu.

Colt, Sully'ye, "Beni haberdar et," dedi.

Sully aceleyle, "Bir şey daha var, dostum," dedi, "Federaller sen ve Feb için koruyucu gözaltını düşünmeni istiyorlar."

Colt bundan hoşlanmamıştı, ne kendisi ne de Şubat için, kızın bastırılması ve kendisinin güçsüzleştirilmesi anlamına geliyordu, ama bunu kesinlikle düşünecekti.

"Konuşuruz, sana haber veririm."

"Görüşürüz, Colt."

"Sonra görüşürüz."

Colt telefonunu kapattı ve Feb başını kaldırarak konuşmak için ağzını açtı.

Kalçasını bir kez daha sıkarken, "Bir saniye bebeğim," diye mırıldandı.

Telefonunu aşağı doğru kaydırды, aradığı numarayı buldu, tuşa bastı ve kulağına götürdü.

"Lo?" Chip dördüncü halkadan sonra söyledi. Colt onu uyandırmıştı. "Chip, ben Colt, uyandırdığım için üzgünüm ama bu acil bir durum."

"Her şey yolunda mı?" Chip sesindeki uykuyu atmaya çalışarak sordu.

"Saatin geç olduğunu ve programının yoğun olduğunu biliyorum, ama sana ihtiyacım var.

Sabah ilk iş olarak diğer müşterilerinizi öncelikli bir iş için çağırın."

"Ne işi?"

"Evim ve ben J&J'den bir keşif istiyoruz. İhtiyacınız olduğunu , oradaki güvenliği artırmanızı istiyorum."

"Bunun duyduğum tüm o saçmalıklarla bir ilgisi var mı?" Chip sordu. "Aynen öyle."

"Sen ve Feb güvende misiniz?" "Hiç de değil."

Chip, "Yedide orada ol." derken tereddüt etmedi. "Daha sonra."

Telefonunu kapattı ve önce Jackie'ye, sonra da Feb'e baktı.

Şubat zamanda sıkışıp kalmıştı, Colt "Kendini sen mi sanıyor?" diye sorduğunda bunu anladı.

"Kafayı bulmuş."

"Bunu biliyorum ama *o kendini sen mi sanıyor?*"

Colt gülümsedi, elinde değildi, kızın yüzü çok komikti. Seçenekleri ya gülümsemek, gülmek ya da ayağa kalkıp yumruğunu duvara vurmaktı.

"Tamam, Feb, adam *cidden* kafayı yemiş."

Jackie mırıldanarak, "Doğru anladım," dedi.

İkisinin de durmasını istemiyordu, bu da bu konuyu kapatmak anlamına geliyordu. Gecenin köründe, savunmasız olduğunuz için iblislerin saldıracabileceği bir zamanda bu konu hakkında konuşmazdınız. Bu konuyu gün ışığında, savunmanız yüksekken ve zihniniz karşı koyabilecek durumdayken konuşurdunuz.

"Yatma vakti," diye duyurdu Colt, kıvrılarak kalktı ve Feb'i de yanına aldı.

"Uyuyamadım, uyumamın imkânı yok," dedi Feb, ayağa kalktıklarında iki kolunu da ona dolayarak.

Ona baktı ve tekrar gülümsedi. "Pekala tatlım, o zaman bunu yaparken beni izleyebilirsin."

Başı sarsıldı, yüzündeki bulut dağıldı, şeytanlarla savaşıyordu, tam kaşları birbirine yaklaştı ve "Tamam, haklısın, artık paylaşmak yok. Sana cephaneyi verirsem, bunun sonunu asla duymam."

Kollarını ona doladı ve yüzündeki gülümseme hiç kaybolmadan onu sıktı. "Dalga geçtiğimi biliyorsun, bebeğim."

"Biliyorum sekiz yaşındayken sen ve Morrie beni kurbağa sallayarak kovaladığınızda ne kadar hoşuma gittiyse şimdi de o kadar hoşuma gidiyor."

Bu anı o kadar komikti ki; Feb deli gibi çılgılık atıyor ve saçları arkasından fırlayacak kadar hızlı koşuyordu, Colt bu anının içinde kaynadığını hissetti ve kahkahalara boğulmaktan kendini alamadı. Jackie de bunu hissetti çünkü o da aynısını yaptı.

Jackie neşesini kontrol altına aldığıında, "Kızım, kurbağalardan hep nefret etmiştir," dedi.

"Doğru anne," dedi Feb öfkeli gözlerini annesine dikerek, "Ben bir *kızım*, bu yüzden *kurbağalardan* nefret ederim. Etmezsem kızlar kulübünden atılırım. Maisie'ye sor, kuralları ezberlemiştir."

Jackie gözleri Colt'a kaymadan önce tekrar güldü. "Şubat. Her zaman korkak bir kedi olmuştur. Korku filmi bile izleyemem."

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Feb.

"Söylemeliyim ki Jackie, bir psikopat ortalıkta dolaşırken kadınının kendini tutabilmesi muhtemelen iyi bir şey. Bence bu, Freddie Krueger'in liseli çocukların rüyalarını istila etmesini bir filmde izleyebilmesinden daha önemli."

"Olamaz," diye fısıldadı Feb, kaşları ayrılmıştı ama gözleri büyümüştü, "şimdi Freddie Krueger'ı düşünüyorum."

Colt onu bir kez daha sıktı. "Seni güvende tutacağım, tatlım."

"Koruyamazsın!" tersledi. "Sana *rüyalarında* ulaşıyor!"

Yine aynı şey oldu, karnına bir roket gibi çarptı ve Colt gülmekten kendini alamadı, bunu yaparken başını dik tutamıyordu, bu yüzden boynunu eğdi ve yüzünü onun boynuna soktu.

Eğer biri Colt'a o gün içinde herhangi bir zamanda güleceğini, gülümseyeceğini ya da bunları birden fazla kez yapacağını söyleseydi, size deli olduğunuzu söylerdi.

Ama işte oradaydı. Owens büyüsü.

Feb onun altın olduğunu mu düşünüyordu? Onun böyle düşünmesinden hoşlanmadığını söyleyemezdi.

Ama o ve annesi başka bir şeydi, altından çok daha parlak bir şey. Sizi bir Tanrı olduğuna inandıran bir şey ama o mucizeler yaratmıyordu. Varlıklar yarattı ve *onlara* mucizeler yaratma gücü verdi, hem büyük hem de küçük mucizeler.

Dokuzuncu Bölüm

Cheryl

Kapı zili Colt'u sarsarak uyandırdı. Saate baktı, saatin yediye beş kaldığını gördü ve yan tarafına bastıran Şubat'ın ölü ağırlığının altından sıyrıldı.

Kot pantolonunu ve tişörtünü giyip silahını alarak koridora, oradan da oturma odasına geçti ve gözetleme deliğinden dışarı baktığında Chip Judd'ın ön basamakta durduğunu gördü.

Jack odaya girdiğinde kapının kilidini açmıştı, saçları dağınıktı, kot pantolonu üzerindeydi, göğsü çıplaktı ve eli tabancasının kabzasında kıvrılmıştı.

"Ben Chip, Jack. Sorun yok, onu ben aradım." "Chip mi?" Jack sordu.

"Yatağına dön, her şey yolunda."

Jack konuşmadan önce birkaç saniye boyunca uykulu bir dikkatle onu inceledi.

"Neyin iyi olduğunu bilmiyorum, kasabada güvenlik sistemleri kuran tek çocuğu araman ve onun sabahın köründe burada olması," dedi Jack homurdanarak ve sonra koridorda geri dönerek "lanet olsun" diye mırıldandı.

Colt kapıya dönüp açtı, Chip'e başıyla selam verip içeri girmesi için kenara çekildi ama gözleriyle etrafı taradı. Chip'in minibüsü sokağa park edilmişti, görünürde Audi yoktu, başka bir hareket de yoktu. Sokak uyanmak üzereydi, yarım saat içinde insanlar işe gitmek için canlanacaktı. Bir saat sonra tekrar uykuya dalacaktı.

Kapıyı kapattı, kilitledi ve Chip'e döndü. Chip'in gözleri Colt'un çevirdiği kilitteydi ve sonra Colt'a geldiler.

"Orada elinde silahla duruyorsun, koca adam, ve hala kilidi mi çeviriyorsun?"

"Dışarıdaki adam baltayla insanları doğruyor, beni doğrudan tehdit etti ve Feb gözünü ona çevirebilir. Bu olasılığa açık kapı bırakma, Chip."

Chip'in yüzü neredeyse bir albino kadar beyaz olan saçlarının rengine dönmüştü ki, " olsun!" diye mırıldandı.

"Aynen öyle, şimdi benim için ne yapabilirsin?" Colt sordu.

Chip kendini topladı, başını kapıya doğru eğdi ve "İlk iş, sana düzgün bir sürgü al. Benim tecrübem mi? İki tür polis var. Evleri Fort Knox gibi olan ve eşleri anahtarlıklarını taşımaktan skolyoz olan ailelere sahip olanlar. Evde umursayacak kadar vakit geçirmeyenler. Belli ki sen ikinci tip polissin. Sana söylemeliyim Colt, o kilit boktan bir şey."

Colt itiraz edemedi. Kilidi Şubat'ınki kadar kötü değildi ama yine de boktan bir şeydi.

"Bütün kapılara zincir takın. Bir tane yan tarafta, bir tane de arka tarafta var. Beş takım anahtara ihtiyacım olacak," dedi Colt ona, Chip başıyla onayladı ve Colt devam etti. "Başka ne var?"

"Temel modelden mi bahsediyoruz, temel delüks mü yoksa tam delüks mü?" Chip sordu.

Colt güvenlik sistemlerinin pahalıya mal olduğunu biliyordu ve bu da çok tutacaktı. Melanie'nin mutfağının son taksitini ödeyeli sadece altı ay olmuştu. Bunun dışında titizlikle borçtan uzak durmuş ve geldiğinde birikim yapmıştı, böylece departmandan ayrıldığında hayatı bir polisin emekli maaşının ona sağlayacağından biraz tatlı olabilirdi. Melanie ayrıldığında maddi bir darbe aldı, Melanie'nin bir işi vardı ve iki gelir hayatlarını çok daha kolaylaştırdı. Ayrıca, gittiğinde evi temizlemesine izin verdi. Hem evin hem de birlikte aldıkları teknenin onda kalmasına izin verdi. Colt'un düşüncesine göre adil bir değiş tokuştu bu; kadın şehir dışında bir iş bulmuştu ve şehirde kalmıyordu, dolayısıyla eve ihtiyacı yoktu ve Colt da tekneyi herhangi bir kanepeden çok daha fazla önemsiyordu. Ancak, o yokken evini döşemek için biriktirdiği paraya el atmak zorunda kalmıştı.

Şimdi, mümkün olan en kısa zamanda bir bisiklet almaya niyetliydi. Jack yıllar önce hem Morrie'ye hem de kendisine motosiklet sürmeyi öğretmişti ve ikisi de bunu yapmaktan her zaman çok hoşlanmışlardı, öyle ki Colt arada bir Harley kir alıyor ve hafta sonunu motosiklet sürerek geçiriyorlardı.

Ama artık Şubat'ın bir bisikletin arkasında kendini özgür hissettiğini biliyordu ve Colt ona bu hissi elinden geldiğince sık vermek istiyordu.

Bir güvenlik sistemi bu niyeti engelleyecektir.

Yine de bu iş bittiğinde Şubat'la da konuşmak niyetindeydi. Hayatını yaşama biçiminde pek çok şey değişecekti. Kişilikten yoksun bir stüdyoda yaşaması bunlardan biriydi. Mutfağında ona kahvaltı hazırlamak için çok zaman harcaması da bir diğerydi.

Chip'e "Lüks," dedi ve Chip'in yanıtı, düşünürken yüzünü okuduğunu anladı.

"İyi karar, Colt," dedi Chip. "Ekipmanı size toptan vereceğim ve işçilikte indirim yapacağım."

Colt başını salladı ve "Gerek yok" dedi.

Chip ona bir bakış attıktan sonra yüksek sesle ve uzun uzun güldü ve Colt izlemekten başka bir şey yapamadı çünkü arkadaşının bir vidasının gevşemiş olabileceğini düşündü.

"Ne?" diye sordu Chip gülmeyi bıraktığında.

"Colt, adamım, beni sabahın ikisinde aradın. Bu saçmalıkla Josie'yi uyandırmadığını mı sanıyorsun?"

Hay sikeyim.

Chip'in karısı Josie Judd eskiden Feb, Jessie ve Mimi'nin arkadaşıydı. Hâlâ da öyleydi. Josie Judd herkesin arkadaşıydı, sanki yağlanmış gibi gruplara girip çıkıyordu. Josie memnun ediciydi ama mesele bu değildi. Kadın patolojik olarak sosyaldi.

Chip konuşmaya devam etti. "Feb'in adını söylediğimi duydu ve telefonu kapattığım anda beni rahatsız etti. O ve kız kardeşi yıllardır senin ve Feb'in peşindeler. Yemin ederim, son bir haftadır o kadar çok kahve içip o kadar çok senaryo uydurdular ki, sanırsın beyinleri çatlayacak. Bunun bir aşk romanının canlanması olduğunu düşünüyorlar. Bu sen ve Feb'le ilgili, sana lüks verip indirim yapmam, senden normal ücret aldığımı öğrenirse taşaklarımı koparır."

Josie sosyal ve insanları memnun eden biri olabilirdi ama aynı zamanda kasabada tüm bu özellikleriyle tanınan bir balo avcısıydı. Colt, Josie'nin enerjisine, verdiği ve onu sürüklediği bitmek bilmeyen partilere, Chip'in tüm işi yapmasına rağmen "evet" demesine ve ona bolca kullandığı kırbaçlara katlandığı için kasabadaki erkeklerin Chip'i aziz ilan edebileceklerini düşünüyordu.

Öte yandan, kadına bakmak zor değildi, üç çocuklarının her birinden sonra birkaç ay içinde eski formuna kavuşmuştu ve Chip düzenli olarak birinci sınıf kafa verdiğini, bunu yapmaktan hoşlandığını ve sık sık yaptığını ağzından kaçırıyordu. Zayıf görünmemek için hikâyesini anlatırken saçmalıyor olabilirdi ama Colt öyle görmüyordu. Chip çok gülümsüyordu ve Colt'un tanıdığı en yumuşak başlı, uyumlu insanlardan biriydi. Josie'ye benzeyen ve ağzı çok iyi laf yapan bir kadından harika bir kafa almak bir erkeği bu hale getirebilirdi. Colt, kendi hayatı tamamen mahvolmasaydı, şu anda Chip kadar yumuşak başlı ve uyumlu olacağını düşündü ve o zamanı dört gözle bekliyordu.

Ancak Şimdi ne kadar ödeyeceğini tartışacak zamanı yoktu ve sistemin gecikmeden kurulmasını istiyordu.

Colt ona, "Pek    Chip, sen indirim yap, ben de Feb'e sana frittata yaptırayım," dedi.

Chip dişlerinin arasından ısıık çaldı. "Frittatalarını duydum, koca adam." Kaşları havaya kalktı. "Bana zaten bir tane hak ettiğini mi s  l  yorsun?"

Colt cevap vermedi ve zorunda da değildi, Chip sırttı.

Chip, "Efsane," diye mırıldandıktan sonra, "Barın anahtarları sende mi? Oraya uğrayıp bir g  z atacağım. Bir s  redir buradaydı, babam koydu ve ben o işte değildim, muhtemelen biraz g  ncellemeye ihtiya ı olabilir. Sonra çocukları toplayıp buraya d  neceğim."

Colt anahtarlığına gitti, anahtarları çıkardı, Chip'e verdi ve alarm kodunu s  yledi.

Kapıyı açtı ve Chip kapının içinde teredd  t etti. "Bunu sana s  ylemek zorunda olmadığımı biliyorum ama onu g  vende tut. Sonunda tekrar bir araya gelmeniz ve ikinizden birinin baltayla   ld  r  lmesi çok k  t   olurdu."

Colt'un bu yetersiz ifadeye bulabildiği tek yanıt "Evet," oldu.

Chip omzunun üzerinden baktı, bakışları Feb'in sehpanın üzerindeki çantasına çarptı, sonra tekrar Colt'la g  z g  ze geldi ve al  ak sesle, "Senin adına sevindim Colt," dedi.

Sonra gitti.

Colt onun ardından kapıyı kilitledi ve odasına d  nd  . Muhtemelen Federaller Denny'nin şubat'taki casusluk inini bulmuş ve baskın yapmışlardı ve o da ne olduğunu g  rmek için  stasyon'a gitmek istiyordu.

Odaya girdiğinde Feb'in h  l   uyuduğunu g  rd  . Kendisi ondan önce uykuya daldığı için onun ne zaman uyuduğunu bilmiyordu. Yine de yatağa gitti, kenarına oturdu ve elini kal  asına koymadan önce saçlarını boynundan çekti, onu sıktı ve açıkta kalan boynunu   pmek için eğildi. Sonra dilini oraya dolanmış zincirlere dokundurdu.

Kadın kımıldıadı, adam başını kaldırdı ve kadının g  zlerini açtığını g  rd  .

"Uyumaya devam edebilirsin bebeğim, sadece duş alacağımı ve  stasyon' gideceğimi bilmeni istedim. Baban burada."

"Babam uyuyor mu?"

Colt  yle olduğunu d  ş  nd   ve başını salladı.

"Mm," diye mırıldandı ve bir elini kaldırdı.

"Feb, tatlım, uyumaya devam et."

"Bir dakika içinde," diye fısıldadı, elleri ona doğru geldi, bir kolu sırtına dolandı, diğer eli kot pantolonunun üzerinden kasıklarına doğru kaydı.

Niyeti açıktı, "Bebeğim, İstasyon'a gitmeliyim" demek zorunda kalması onu öldürdü.

Yüzü adamın boynunda kayboldu, dudakları boynundan yukarı kayarak kulağına ulaştı, eli adamın kasıklarını kavradı ve "Arkana yaslan Alec" dedi.

"Bebeğim."

Dilinin kulak memesine dokunduğunu hissetti, sonra sikişin sertleşmeye başladığını hissetti ve sonra kulağına fısıldadığını duydu, "Seni ağzımda istiyorum, Colt."

Colt, Feb'in hayatının son yirmi yılında hissettiği yalnızlığı silmek için yapması gereken çok iş olduğunu düşündü.

Şimdi başlasa iyi olur.

* * * * *

Colt, İstasyon'daki boğa güreşi alanına vardığında şaşırtıcı derecede yumuşak ve uyumlu hissediyordu.

Ancak durum göz önüne alındığında, ne yazık ki onun için bu his uzun sürmeyecekti.

Merkezden Jo'nun ön merdivenlere doğru ilerlediğini gördü.

"Colt," diye seslendi durup ona döndüğünde, "masana bir mesaj bıraktım. Sorgu odası ikide bir çocuk var. Federaller onunla çalışmaya başladı. Sully onu izliyor ve içeri girdiğin anda seni de yanında istiyor."

"Ne çocuğu?" Colt sordu.

Jo, "Denny Lowe'un gözü ödüllü çocukta," diye cevap verdi.

Colt sevinç mi yoksa korku mu hissettiğinden emin olamadan başını salladı ve doğruca ikinci sorgunun yanındaki ses geçirmez odaya gitti. İçeri girdiğinde Sully, Chris ve Rodman'ın tek yönlü aynadan profil uzmanı Nowakowski ve Warren'ın genç, sıksa, paspas saçlı, sivilce yüzlü, dehşet içinde görünen bir çocukla çalışmasını izlediklerini gördü.

İçeri girdiğinde hepsi Colt'a baktı ama sadece Sully gözlerini ondan ayırmadı.

"Onu yakaladım Colt. Denny resmen boku yedi," dedi Sully ona.

Nowakowski'nin sesi hoparlörden geldi: "Dosyaları gönderdiğin e-posta adresini buraya yaz Ryan," dedi.

Colt kapıyı kapatıp içeri girdi ve Nowakowski'nin bir defteri çocuğa doğru kaydırıp üstüne bir kalem koymasını izledi.

Colt, Sully'nin yanında durdu ve Nowakowski'nin çocuğun karşısında değil, yanında oturduğunu gördü. Çocuk masanın ortasındaydı, Nowakowski ise yan taraftaydı. Arkadaş canlısı, cana yakın, tehditkâr olmayan biri. Warren ayakta duruyordu, omuzları kapının yanındaki duvara dayalı, başı yukarıda, gözleri burnunun ucuyla çocuğa bakıyor, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Dostça olmayan, resmi, bir tehdit.

"Yemin ederim bilmiyordum," dedi çocuk, sesi titriyordu, kendini çözmek üzereydi ve bunu durdurmak için deli gibi çabalıyordu. "Polis olduğunu söyledi. Rozeti falan vardı."

"Anlıyoruz," dedi Nowakowski ona, ama Colt onun anlamadığını biliyordu. Çocuğun aptalın teki olduğunu düşünüyordu ki muhtemelen öyleydi de. Yine de Colt, Nowakowski'nin çocuğa gönderdiği hiçbir şeyden bunu anlayamıyordu. Adam iyiydi.

Çocuk, gözleri Nowakowski'nin üzerinde, yüzünde kandırılmış olmanın şaşkınlığıyla, "Bana vekâlet verdiğini, operasyonun resmi bir parçası olduğumu söyledi," dedi. "Onu güvende tutabilmemiz için sürekli gözümüzün üzerinde olması gerektiğini söyledi. Tehdit altındaydı."

Evet, aptalın teki, diye düşündü Colt, Nowakowski'nin anlayışla başını sallamasını ve çocuğun kalemi alıp defterin üzerine eğilmesini izlerken.

Sully ona doğru eğilerek, "Kötü haber, dostum," diye mırıldandı, "Lowe'un Feb'in dairesinde gözleri vardı. Onları bulamadık. Federaller yaklaşık bir saat önce monitörlerin ne algıladığını gördükten sonra buldular. Onlar Ryan tarafından profesyonelce yerleştirilmiş. Dahi çocuk, bir elektronik dükkanında çalışıyor, bu işi hobi olarak yapıyor ama bir yandan da ek iş yapıyor. Dadı kameraları. Bunun gibi şeyler. O iyi, aptal bir savant. Chris taramayı yaptı ve onları bulamadı. Federaller, açıları ve küçük bir kasaba polisinden çok daha fazla ekipman ve deneyime sahip olmadıkları takdirde onları bulmakta zorlanacaklarını söylediler."

Rodman'ın gözleri ona takıldı ve Colt, Lowe ile uşağının Feb'i dairesinde izlediği haberine verdiği tepkiyi kontrol altında tuttu. Bu ona pahalıya mal oldu ama dudağını bile ısırmadı.

"Evimde benim bulamadığım kameralar mı var?" Colt sordu. "Hayır. Sadece sokakta."

"Başka neresi olabilir?"

"Meems'in yeri. Çocuklar şu anda orada, onları dışarı çekiyorlar."

Mimi takla atacaktı. Al biraz daha sert takla atacaktı.

"Al'ı kontrol altına almak için gönderilen biri mi?"

Sully duraksadı, "İçeri girmeden önce ben de yaptım," dedi, "o iyi," demeden önce ne demek istediği açıktı.

Bu da Sully onu bu şekilde davranmaya ikna edene kadar öyle olmadığı anlamına geliyordu. Sully Birleşmiş Milletler için çalışabilirdi, o kadar iyi bir diplomattı ki Colt'un önceki gün Craig Lansdon'a zarar vermemesinin nedeni de buydu.

"Güvenlik sistemlerini nasıl aşıyor?" Colt sordu.

Sully başını aynaya doğru salladı. "Ryan burada, pek çok şeyde becerikli, küçük pislik. Ne yazık ki yol boyunca Lowe'a da öğretti."

"Bunu neden yaptı ki?" Colt sordu.

"Lowe ona *sen* olduğunu söyledi. Rozeti vardı ve resmi görünüyordu. Lowe ona, Ryan ona biraz ders verirse kanunlara yardımcı olacağını söyledi."

"Yarı aptal falan mı?"

"Tecrübelerime göre, bir konuda ne kadar zeki olurlarsa, diğer her konuda o kadar aptal oluyorlar. Ryan kuralı kanıtlayan bir örnektir."

"Bunun için başım belaya girer mi?" Ryan onların dikkatini tekrar kendisine çekerek, üzerinde e-posta yazılı kâğıdı iterek sordu, gözleri kâğıttaydı, sanki canlanacak, fırlayacak ve onu ısıracaktı gibi.

Nowakowski, "İşbirliği yap Ryan, ne yapabileceğimize bakarız," dedi ve Colt'un gözleri görüşmeyi kaydeden video ekipmanına kayarak açık olup olmadığını ve kayıt yapıp yapmadığını değerlendirdi. Federaller, Sully ya da Chris ayarladıysa büyük olasılıkla öyleydi. Marty oradaysa ve bunu yaptıysa büyük olasılıkla değildi. Colt, Sully'nin Marty'yi aletin yanına bile yaklaştırmayacağını düşündü. Bu dersi zor yoldan öğrenmişlerdi.

"Nowakowski, "Söylediklerinizin üzerinden geçip doğru anladığımdan emin olmak istiyorum. Bay Lowe sizi alarmları devre dışı bırakmanız, kameraların kurulumuna yardımcı olmanız ve yayınları izlemeniz için tuttu. Ve onları izlemeniz ve kaydedilen dosyaları kendisine e-posta ile göndermeniz için size para ödedi."

"Evet," diye yanıtladı Ryan. "Bana ne istediğini söyledi ve ben de bir kısmını almak için yüz tanıma yazılımını kurdum. Diğer şeylerin çoğunu almak için hızlı ileri sarmak zorunda kaldım."

"Ne istiyormuş?"

Ryan sandalyesinde rahatsız bir şekilde kıpırdandı.

Nowakowski onun rahatsızlığını anladı ve durumu onun için özetledi. "Yüz tanıma ile başlayalım. Kimi izliyordu?"

"Bar. Sarışın ve o adam birlikte oradayken. İri adam. Diğer polis. Her zaman gelirdi. Bazen kafeye. Teğmen Colt... Yani adamınız Bay Lowe, onun kirli olduğunu söyledi."

Colt dudağını ısırdı, Rodman'ın görüp görmemesi umurunda değildi. Lowe sadece onu taklit etmekle kalmıyor, aynı zamanda insanlara kirli bir polis olduğunu söylüyordu. Bu onun başına gelseydi, Rodman da dudağını ısırdı. En azından.

"Uzun boylu, siyah saçlı, atletik yapılı?" Nowakowski sordu ve Warren'ın başı aynaya doğru döndü. Colt'un onu izlediğini biliyordu.

"Evet, o." Ryan başını salladı. "Anlamadım. Senin adamın ne istediğini. Birbirlerini tanıyorlardı, sarışın ve iri adam. Birbirlerini tanıdıkları belliydi. Ve onun kışını izledi ama lanet olsun, *herkes* onun kışını izlerdi. Ben de izledim. Güzel bir kış var. Onun dışında bir şey yok. Yakın zamana kadar."

"Son zamanlarda mı?" Nowakowski sordu.

"Ofiste birlikte kaybolurlardı. Oraya kamera koymamıştık. Sonra düşmanca göründüler. Sonra gerçekten dostça. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?" Ryan cevapladı.

"Şubat Owens ve Teğmen Alexander Colton'ı izliyordun, gerçek olanı, Ryan. O bir polis ama kirli değil," diye araya girdi Warren. "Temiz bir polisi ve kız arkadaşını gözetliyordunuz."

Ryan iki polisle aynı odada oturup bir diğerini izlediğini öğrenecek ve sikildiğini anlamayacak kadar aptal değildi. Yüzü daha da solgunlaştı, sivilceleri iyice belirginleşti ve elleri önündeki masada sıkılıp gevşedi.

"Bilmiyordum," dedi Ryan. "Eskiden neredeyse hiç konuşmazlardı."

"Bazı sorunlar yaşıyorlardı," diye paylaştı Warren. "Onları çözdüler."

Ryan başını Warren ve Nowakowski arasında salladı. "Bunu, beni bilmeyecek mi? Bilecek mi? Tanık güvenliği falan?"

Warren bir kolunu göğsünden çekip aynayı işaret etti ve "Şu anda seni izliyor Ryan," dedi.

"Siktir. Oh siktir," Ryan sandalyesinde kıvranıyordu, kalkmasına izin verilip verilmediğinden emin değildi ama kaçmak istediğinden kesinlikle emindi.

"Sakin ol Ryan. Onun iyi bir polis olduğunu söylemiştik. İşbirliği yaparsan gerçek Teğmen Colton'la hiçbir sorunun kalmaz," dedi Nowakowski hem Ryan'a hem *de* Colt'a işlerin nasıl olacağını anlatırken. "Bu ne kadar zamandır devam ediyor?"

"Altı ay, sanırım biraz daha fazla. Bir süre," diye yanıtladı Ryan.

"Bay Lowe hiç monitörleri izlemeye geldi mi?" Ryan başını salladı. "Hayır, hiç gelmedi. Sadece dosyaları aldı."

"Ona başka ne gönderdin?" Warren sordu ve Ryan önce Warren'a, sonra da aynaya baktı.

Sonra Nowakowski'ye döndü. "Ondan gitmesini isteyecek misin? Beni izlemeyi bırakmasını?"

"Onu ve Bayan Owens'ı izlediğine göre, seni bir süre izlemeye hakkı olduğunu düşünüyorum Ryan. Sence de öyle değil mi?" Warren sordu. "Turnabout bein' fair play and all that shit."

Colt Warren'dan hoşlanmaya başladığına karar verdi. Ryan başını salladı. "Yapmayacak... yapmayacak -" "Ne gönderdin?" Nowakowski sordu.

"Ama o izliyor," dedi Ryan.

Nowakowski, "Ryan, bize ne gönderdiğini söyle," diye . "O... anlamıyorsunuz. Polis olduğunu söyledi."

"Ryan, akıllı ol, mı? Ne gönderdin?" Nowakowski ona bakmaya devam etti.

"Garip olduğunu biliyorum!" Ryan parladı, sandalyesini birkaç santim geriye itti, bu Nowakowski'nin arkasına yaslanıp alarma geçmesine ve Warren'in duvardan itmesine yetti. "Ama polis olduğunu söyledi! Ben polisler hakkında ne bilirim ki?"

Warren iki adım öne çıktı ve elini masaya vurarak Ryan'ın sıçramasına neden olduktan sonra, "Ne gönderdin?" diye bağırdı.

"Pansumanı!" Ryan bağırdı ve ellerini bağıının iki yanına koyarak ayağa fırladı. "Giyiniyor, soyunuyor. Tek istediği buydu." Ryan'ın gözleri bir saniyeden kısa bir süre için aynaya gitti, sonra Nowakowski'ye kayd ve ellerini bırakıp seğirerek yanlara doğru savurdu. "Evet, pekâlâ, bunun tuhaf olduğunu düşünmüştüm! *O kadar* da aptal değilim. Eğer kafeden ve bardan görüntü almasaydı ve koca adamın görüntülerini istemeseydi, bunun tuhaf olduğunu anlardım. Ama onu da istedi. Fazladan istediğini biliyordum çünkü kafası güzeldi ama polisler böyle şeyler yapar! Bunu herkes bilir! Çoğu zaman neden daha fazla olmadığını sordu, ben de yalan söyleyip banyoda üstünü değiştirdiğini söyledim. Orada bir kamera istedi ama o boku görmek istemedim ve polis olsa bile onun da görmesi için bir neden yoktu. Koca adam bir havalandırma deliğinden sığamaz ve onu banyoda dövemezdi, Tanrı aşkına! Ben de oraya bir tane koydum ama beslemeyi kestim ve arızalı olduğunu söyledim. Ama bazen

Çekim yapmadığımda çok tedirgin olurdu ve biraz ürkütücüydü dostum. Cidden. Ben de ona bir şeyler gönderirdim. Tamam mı?" Ryan tekrar oturdu, dirseklerini masaya dayadı, başını ellerinin arasına aldı ve tekrarlardı. "Ona bir şeyler gönderirdim. *Siktir.*"

"Şubat Owens'ın giyinip soyunmasını izlerken sen de biz polisler gibi azdın mı Ryan?" Warren sordu.

Ryan kucağına doğru, "Hayır," diye mırıldandı.

Warren avucunu masaya vurdu ve bağırdı, "Bana yalan söyleme! Kafayı mı buldun?"

Ryan sandalyesinde dikleşti ve "Hayır!" diye bağırdı. Sonra yumruklarını masaya indirdi. "Tamam, ilk başta evet, gerçi mastürbasyon yapmadım. Ama sonra, ses olmadan bile, onun iyi olduğunu söyleyebilirdiniz! Kedisine nasıl davrandığını ve barda nasıl çalıştığını . Gülümsüyordu ve bu gerçektir. İnsanlar ona doğru çekiliyor. Seksi olduğu kesin ama bir süre sonra ablamı gözetliyor gibi oldum ve bu beni ürküttü." Ryan'ın bakışları tekrar aynaya döndü ve "O iyi biri ve sen de havalı görünüyorsun. Onu güldürdün, o bunu pek yapmaz. İşleri yoluna koyduğunuza sevindim."

Beş saniye önce Colt o odaya girip o küçük pisliğin gırtlığını parçalamamak için elinden geleni yapıyordu. Tam o sırada kıkırdamaya başladı. "Pekâlâ, rahat oturabilirsin Colt, Ryan işleri yoluna koyduğuna sevindi.

Şubat'la," diye mırıldandı Chris, ses tonunda kakhaha vardı.

Colt bir şey söyleyemeden Nowakowski Ryan'a, "Görüyorsunuz ya Mr. Lowe, Bayan Owens'ın dairesine girdi mi?"

Ryan başını salladı. "Evet, tabii, oraya giderdi. Bir şeyleri kontrol ettiğini söyledi. O içerideyken kameraları kapatmamı söyledi."

Tabii ki ister, diye düşündü Colt. Denny, Ryan'ın Feb'in giyinişini izlemesine aldırmiyordu ama o küçük piçin kendisini yatağında otuz bir çekerken izlemesini istemiyordu.

"İsteddiği gibi onları kapattınız mı?" Nowakowski sordu. "Evet," diye yanıtladı Ryan.

Nowakowski parmağıyla deftere dokundu. "Bu dosyalar, Ryan, video dosyaları, bunlar büyük. Teğmen Colton, o barda uzun zaman geçirdi mi?"

"Bazen, tabii," dedi Ryan, konu değişince sakinleşti ama hâlâ tetikteydi.

Nowakowski, "Çok fazla görüntü var," dedi. "Bu dosyalar çok büyük olmalı. Onları sıkıştırıyor musun?"

İşte o zaman Colt, Nowakowski'nin sadece iyi değil, katıksız bir yetenek olduğunu anladı. Daha derin bir şey vardı; Nowakowski bunu görüyordu ama Colt göremiyordu.

Colt bunu biliyordu çünkü zaten tedirgin olan Ryan'ın paniklediği artık gün gibi ortadaydı.

"Elbette," dedi Ryan, şimdi nedense dişlerinin arasından yalan söylüyor, sakın görünmeye çalışıyor ama başaramıyordu. "Fermuarını çektim."

"DVD'leri yakmadın mı? Onları Bay Lowe'a mı verdin?" Nowakowski sordu.

Ryan başını salladı. "Bay Her Kim'i anlaşma sırasında gördüm, birkaç kez de kameraları yerleştirdikten sonra. O zamandan beri sadece e-posta."

"Peki DVD'leri kime verdin?" Nowakowski sordu ve Ryan yere, masaya, ellerine baktı, göz teması buharlaştı. "Ryan?" Nowakowski seslendi.

"DVD yok, sadece e-postayla gönderilen dosyalar var."

"Bu büyük dosyaları sıkıştırılmış olarak göndermek bile çok zaman alır. Çoğu bilgisayar zaman aşımına uğrar."

"Yüksek hızlı bir bağlantım var," dedi Ryan ellerine.

"Elbette, biliyorsun. Peki ya o? Bu büyük dosyaların alındığını onayladı mı?" Nowakowski sordu.

Ryan başını salladı. "Hayır."

"Yani bu görüntüyü istiyor ve zaman aşımına uğramasını sorun etmiyor mu? Bayan Owens'ı yeterince göndermediğiniz için tedirgin olacağını düşününce garip görünüyor," dedi Nowakowski.

"Belki onun da hızı yüksektir. Dosya kazasından şikayet etmedi."

Nowakowski konuşmayı değiştirdi. "Geçen hafta ondan haber aldınız mı?"

"Birkaç kez, evet, büyük adam ve kız işleri yoluna koymaya başladıktan sonra, bilirsiniz, sanırım. O ve sokak görüntüleriyle gerçekten ilgileniyordu. E-posta gönderdi, kasetleri yeniden taramamı, hiçbir şeyi kaçırmadığımdan emin olmamı istedi. Kız ve erkek eve girerken, evden çıkarken, kız onunla barda sohbet ederken, bunun gibi şeyler."

"Peki geçen hafta kaç kez temas kurdu?" Nowakowski bastırdı.

"Bilmiyorum, dört, beş, ondan çok fazla haber almadım ama görüntüler değiştiğinde ondan daha fazla haber almaya başladım."

"O e-postaları saklıyor musun?"

Ryan'ın başı yukarı kalktı ve yüzüne biraz kavgacı bir ifade geldi. "Evet, ele geçirdiğin benim makinemdelere."

Nowakowski hiç istifini bozmadan başını salladı. "Güzel. Şimdi, DVD'leri kime verdin?"

Ryan kavgacı tavrını bir kenara bırakıp gözlerini kaçırmaya bağıladı. "DVD yok."

"Kimi koruyorsun Ryan?" Duvarın arkasındaki Warren sorguya girdi.

"Hiç DVD yok," diye yalan söyledi Ryan.

"Pekâlâ," Nowakowski arkasına yaslandı, dirseklerini karnına dayadı ve parmaklarını dikleştirdi, "Ryan, bana bakmanı istiyorum." Nowakowski sabırla Ryan "ın bakışlarını kaldıracak cesareti toplamasını bekledi ve bu biraz zaman aldı. Ryan'ın tüm dikkatini topladışında darbeyi indirdi. "Bay Dennis Lowe dört kişiyi öldürmekten aranıyor. Onları bir baltayla doğramış, ilk kurban olan karısı neredeyse teşhis edilememiş, bir parmağı sağlam kalmış, taktığı alyans bize onun kim olduğunu söylüyor. Diğer üçünü ise kasıklarından başlayıp kalbine kadar kesmiş ve neredeyse ikiye bölmüş. Bunlardan birini biliyor olmalısın çünkü Şubat Owens'in cesedin bulunduğunu polise bildirdiğini gördün ve Teğmen Colton'ın onu barda sorgulamasını izledin. Şimdi orada oturup kimi koruyorsan onu koruyabilir ve birden fazla cinayete suç ortağı olabilirsin Ryan ya da bize DVD'leri kime verdiğini söyleyebilirsin."

Ryan'ın ağzı açıldı, çenesi tamamen gevşemişti, o kadar ki Colt salyasının dudağından akmamasına şaşırdı.

Sonra kapıyı kapattı ve hemen yuvarlandı. "Candy Sheckle."

Nowakowski'nin gözleri Warren'a kaydı ama Warren çoktan odadan çıkmıştı.

Sonra Nowakowski tekrar Ryan'a baktı. "Candy'yi tanıyor musun?" Ryan başıyla onayladı. "Anlat bana, Ryan."

"O bir kız."

"Candy ismiyle öyle olacağını tahmin ediyorum." "O bir çeşit... arkadaş."

"Kız arkadaş mı?"

Ryan bağını iki yana salladı, yüzüne vuran sıcaklık sivilceleri neredeyse kıpkırmızı yapmıştı. Candy Sheckle her kimse onun olmasını istiyordu ama ona sahip olamazdı.

"Hayır, sadece bir arkadaş." "Ne tür bir arkadaş?" "Ona yardım ediyorum."

Nowakowski dirseklerini karnından çekti, parmaklarını çözdü ve öne doğru oturdu.

"Ryan, dünya kadar zamanım var. Sorun şu ki, Bay Lowe iki kişiyi daha öldürmeye niyetli olduğunu bizimle paylaştı ve zamanları . Bu işi bu kadar zorlaştırmayı bırakırsan çok memnun olurum, böylece işimize devam edebilir ve belki de birkaç hayat kurtarabiliriz."

Ryan bir an baktı, sonra başını salladı. "O bir striptizci. Girls X'de." Elini kaldırdı ve Nowakowski'nin istemediği ama Ryan'ın vermesi gerektiğini hissettiği bilgiyi sundu. "O öyle biri değil. Birçok striptizci, Candy'den başka kimseyi tanımıyorum ve onun gerçek adı Candy değil, Cheryl, ama her neyse... insanlar striptizcilerin sürtük olduğunu düşünür ama o öyle değil. O gerçekten iyi biri. Bir çocuğu var ve onun iyi bir mahallede büyümesini istiyor, bu yüzden çok çalışıyor. Bu Lowe denen adamı bana o getirdi. Eskiden ona yardım ederdim, kulübe giderdim, ona iyi bahşişler verirdim ve belki biraz da para kazanırdım. Ama sonra Lowe'a takıldı ve tatlı biri olduğu için bana paramı saklamamı söyledi, şimdi onunla ilgilenen bir erkek arkadaşı var ve o iyi bir adam, bir polis. Yani, bilirsin, beni bıraktığında onunla konuşacaktım, ama... Bence bunu şimdi yapmalısın."

"Vermeliyiz," diye onayladı Nowakowski, yüzünü ekşitmeden ve nasıl olup da gülmediğini ya da gülümsemediğini Colt asla bilemeyecekti. "Yani DVD'leri ona sen mi verdin?"

Ryan başını salladı, sonra öne doğru oturdu, göz teması kurdu, şimdi ciddiydi. "Candy, çıldırarak. Ondan hoşlanıyor, iyi bir adam olduğunu düşünüyor, doğru yaptığımızı düşünüyor. Ve gerçekten, striptizci ya da değil, iyi biri. Cidden. Belki ona karşı nazik olabilirsin. Tamam mı?"

"Candy'nin icabına bak, Ryan."

Colt Sully'ye baktı ve ikisi de odadan çıktılar.

"Bin dolarına bahse girerim Candy Sheckle, Feb'in tıpatıp aynısıdır," dedi Sully koridordan boğa güreşi salonuna doğru giderlerken.

Colt, "Bugün bir güvenlik sistemi kuruyorum Sul, aptalca bir bahse girmeyeceğim," diye cevap verdi ve havalandırmaya çıktıklarında Warren'la göz göze geldi. "Adım Cheryl, Candy değil," dedi telefonda konuşan Warren'a.

Warren telefona, "Bu Cheryl Sheckle olmalı," dedi. "Cheryl Sheckle, kahretsin, ailesi ondan nefret ediyor olmalı," diye mırıldandı Sully.

Colt masasının yanında durdu ve kalçasını masaya yasladı. Sully de onunla birlikte durdu.

"Tamam, Sully, bu boku yıkıyoruz, şimdi hangi cehennemdeyiz?" Colt sordu. "Cinayetlerden aylar önce, casusluk yapmak için bütün bir operasyonu ayarladı."

Feb ve benim hakkımda. Beni taklit ediyor, kendini iki hayata sokuyor, ikisi de ona büyük paralara mal oluyor. Para çekmeler ne zaman başladı?"

"Son birkaç ay."

"Ama altı yıldır bu işle uğraşıyor."

"Ekstreleri tekrar gözden geçireceğim. Diğer para çekme işlemlerinin artıp artmadığına bakacağım." "Benim tavsiyem mi?" Colt önerdi. "Marie'ninkini de al. Sanırım onun da kendi

hesap, ailesinden gelen para. Ve komşusuyla tekrar konuş. Bakalım Marie ona para verdiğini söylemiş mi?"

"Tanrım, sence karısının parasını kız arkadaşını yanında tutmak için mi aldı ve bir Şubat Nöbeti mi kurdu?" Sully sordu.

Colt, "Bence her şeyi yapar," diye cevap verdi. "O ahlak pusulası olmayan bir adam, Sully. Bana ilaç ver, tamam mı, ben iri bir adamım, eğer böyle bir eğilimim varsa onu alabilir ve kendiminkini geri alabilirim. Feb mi? Ben, Morrie, Jack, Jackie, bir destek ordusu var. Amy? Puck? Tamamen masumlar. Savunmasızlar. Onları biçti ve Amy'yi indirdiğinde Craig, herifin *güldüğünü* söyledi."

Sully yaklaştı ve sesi kısıldı. "Bundan bahsetmişken, içeri girmeden önce Nowakowski ile konuştum. Birkaç şeyi açıkladım. Yardım etmeyi düşünüyor, eğer sorarsan, bazı kanalları atlamanın bir yolunu bulabilir mi diye, Amy'nin tamir ettiği evlat edinmenin kapalı olduğunu öğrenirsin."

Colt bu konuda konuşmak istemiyordu, şimdi olmazdı ve Sully'nin de bunu kimseye anlatmasını istemiyordu.

"Sully -"

Sully elini kaldırdı. "Bu başka bir gece, başka bir şişe Jack, biliyorum. Sadece söylüyorum."

Colt kanının ısınmaya başladığını hissetti. "Sence yirmi bir yaşındaki bir çocuğa yaklaşmalı ve onun... her ne onun ürünü olduğunu söylemeli miyim?"

"Bence sen benim ortağım ve çok iyi bir arkadaşısın ve oğlunu bulmak istediğine karar verirsen, yardım etmek için elimden geleni yaparım. Benim düşüncem bu, ne eksik ne fazla."

Colt, "Bence bu saçmalık yeterince yayıldı," dedi. "Amy öldü ve herkes onu sessiz, iyi bir kadın olarak tanıyor. Kimsenin onunla ilgili anılarını renklendirmesine ihtiyacı yok."

Sully başını salladı. "Böyle bir şey olmayacak. Craig bunu gizli tutacağına söz verdi ve bilen herkesin de tutacağını biliyorsun. Nowakowski de dahil."

"Sully, tek istediğim bu şekilde devam etmen."

Sully elini yemin eder gibi kaldırarak, "Mezara kadar," diye söz verdi.

Colt ona, "Tanrım, tam bir baş belasısın," dedi ve bunda ciddiye. Sully kesinlikle bir baş belası olabilirdi.

Sully sırtarak, "Senin ve Feb'in hayatını cehenneme çeviren hasta herifin evine izinsiz girme suçunun birden fazla kez işlenmesine yardımcı olan bir baş belası, bu boktan suçu ona atabileceğimiz başka şeylerden bahsetmiyorum bile," dedi. "Senden bir ya da iki kadeh malt ve Feb'in bir sonraki frittata'sına katılman için bir davetiye almayı düşünüyorum."

"Şubat sana bir yıl boyunca her gün frittata yapacak, sen de bu adamı bulacaksın."

Sully sırtmaya devam etti. "Bir kez yeterli, her gün çok fazla iyi bir şey."

Yanıliyordu, frittata yememişti.

Yine de, Colt her sabah yiyorsa, o zaman dolgulu Fransız tostunu ne zaman yiyecekti?

* * * * *

Colt, telefonu çaldığında elinde beyaz bir poşet içindeki muffini ve Americano'suyla, çok sinirli bir şekilde Mimi's'ten İstasyon'a doğru yürüyordu. Çantayı kahveyle aynı eline aldı, telefonunu çıkardı ve ekranda "Şubat Arıyor" yazdığını gördü.

Tek eliyle çevirerek açtı ve kulağına götürdü. "Evet bebeğim."

"Bana borçlusun."

Sesi boğuk ve hâlâ uyku dolu bir şekilde ona doğru geliyordu. Uyandıktan sonra ilk iş onu aramıştı, aklı ağzıyla ona ne yaptığındaydı. Bu bilgi ve kızın sesi adamın doğrudan karnına vurmuş ve sikine kadar inmişti.

Haklıydı, borçluydu. Ona çok şey borçluydu.

Bu yüzden telefona gülümsedi, İstasyon'a çıkan merdivenlerin dibinde durdu, çantasını bıraktı ve kahvesini taş korkuluğun üzerine koydu.

"Yeni mi ?" Colt sordu.

"Evet, sen duşa girdikten sonra Chip vurmaya başlayana kadar deliksiz uyudum." Sesi kızmış gibi gelmiyordu. Sadece üç saat önce duşa girmiş olmasına biraz şaşırmış gibiydi.

"Bunun için üzgünüm, tatlım. Yeni kilitler. Yeni alarm." "Sorun değil," dedi yumuşak bir sesle.

Kahvesinden bir yudum aldı, daha fazlasını söylemesini bekledi, söylemeyince "Aramanın bir nedeni var mı?" diye sordu.

"Evet, kıyafetlerim bitmek üzere. Babam ya da Morrie daha fazlasını almam için beni evime götürse olur mu?"

Evet, her şey yolunda, diye düşündü.

"Elbette," dedi ve uyardı, "ama tatlım, süpürüldü. Muhtemelen her zamanki temizliğinden biraz daha az olacaktır."

"Harika," diye mırıldandı.

Colt onun aklını dağıtmak istercesine, "Yine de," diye takıldı, "ameliyathanelerin çoğu her zamanki temizliğinden daha az temizdir."

"Düzeni severim," diye yanıtladı, "özellikle de hayatım kaos içindeyken."

"Saçmalama Feb," diye takılmaya devam etti Colt. "Sen Jackie Owens'ın kızısın. Her zaman sipariş vermekten hoşlanıyorsun."

"Bunda bir sorun mu var?" diye sordu, artık sinirlenmeye başlamıştı. Kendisiyle dalga geçilmesinden her zaman nefret etmişti, bu da onun bunu çok yaptığı anlamına geliyordu çünkü kızginken çok sevimliydi, bu sadece onun kontrolü altındayken böyleydi.

"Hayır, bunda yanlış bir şey yok," diye yanıtladı Colt.

Tereddüt etti ve sanki telefonda onunla konuşmuyormuş da dikkatini çekmeye çalışıyormuş gibi "Colt?" diye seslendi.

"Ben buradayım."

"Um... sakıncası yoksa ben..." bir duraklama daha ve ardından hızlıca, "bir çekmeceyi temizleyip belki... birkaç askıya el koyabilir miyim?"

Kahretsin, o şeyini içeri taşımak istiyordu ve Colt da bunu içinde hissetti.

"Bilirsin işte, bir çantayla yaşamak zorunda kalmayayım diye?" diye aceleyle bitirdi. "Colt da durakladı ve sonra, İhtiyacın olduğu kadar yer al," dedi.

istediğin kadar bok getir."

Feb bir süre sessiz kaldıktan sonra yumuşak bir sesle, "Tamam bebeğim," dedi. Sonra da "Günün nasıl geçecek?" diye sordu.

"Şimdiye kadar Denny'ye daha fazla çamur attı, sana bu gece anlatacağım." "Yaklaştılar mı?" diye sordu.

"."

"Tanrıya şükür," diye fısıldadı sonra, sesi daha güçlüydü, "dün planlanmamış bir izin günüm olduğu için bu gece barda olmam gerekiyor. Akşam yemeği için benimle orada buluşmak ister misin? Frank'in yerinde. Benden."

" sende. Saat altıda."

"Darryl'e bonfile istediğini söylememi ister misin, böylece belki bir hamburger alabilirsin?"

Telefona gülümseyerek, "Neden bir patty melt denemiyoruz, bakalım ne getirecek?" dedi.

Kızın kahkahasının telefondan kendisine doğru geldiğini duydu.

Onu güldürdün, o bunu pek yapmaz.

Ryan'ın sözlerini Feb'in kahkahaları arasından duydu. Ryan haklıydı, bu doğrudu, Feb pek gülmezdi. Yıllardır gülmemişti ve sadece Palmer ve Salı günü gerçekten gülmüştü. Son zamanlarda bunu daha çok yapıyordu, çoğunlukla da onunla.

"Patty Melt Mystery Dinner o zaman," diye gülmeyi kestikten sonra düşüncelerini böldü. "Saat altıda. Kahretsin!" dedi aniden, telefonun titrediğini ve onun uzaktaki bağırışını duydu. "Evet, kalktım! Hemen geliyorum." Sonra ona geri döndü. "Babam arıyor, Chip'in neden burada olduğu konusunda bilgilendirilmek istediğini söylüyor." "Colt, bebeğim, gerçekten de bilgilendirilmek kelimesini kullandı." demeden önce yine hafifçe güldü. Colt ikinci kez onunla birlikte güldükten sonra sözlerini aceleyle ve dikkati dağılmış bir şekilde bitirdi. "Gidip babama *bilgi versem* iyi olacak. Sonra görüşürüz, seni seviyorum bebeğim."

Colt dondu kaldı ve Şubat'ın bağlantısı kesilmeden önce "Görüşürüz bebeğim," demeyi başardı.

Sonra görüşürüz, seni seviyorum bebeğim.

Kendisi evdeyken ve Purdue'dayken hafta sonları ziyarete gelmediği zamanlarda her gün yaptıkları telefon konuşmalarını bu şekilde bitirirdi.

Sonra görüşürüz, seni seviyorum bebeğim.

Bunu söylerken kafasının meşgul olduğunu, çok eski bir alışkanlığa geri döndüğünü biliyordu.

Ayrıca umurunda da değildi.

Telefonunu kapattı, arka kot cebine soktu, kekini aldı ve gülümseyerek İstasyona girdi.

* * * * *

Masasının üzerindeki telefon çaldı; Colt telefonu aldı, kulağına götürdü, masa setinin ekranındaki isme baktı ve ahizeye, "N'aber Kath?" dedi.

"Colt, Amy Harris'in ailesi az önce içeri girdi. Onları konferans odasına koydum."

Sikeyim.

Cenaze töreni için hazırlıklara başlamak üzere dün Arizona'dan geldiklerini biliyordu. Dün Colt'un büyük bir kısmı çalışmadığı için Sully onlarla ilgilenmiş ve bugün saat ikide gelip Colt'la konuşmaları için bir randevu almıştı.

Şimdi bugündü ve saat lanet olası ikiye.

"Bana bir iyilik yap, onlara kahve isteyip istemediklerini sor, isterlerse getir, bir dakika içinde aşağıda olacağım."

"Sorun değil Colt," dedi ve telefonu kapattı.

Kath bir sivildi ve resepsiyonda çalışıyordu. Sık kafalı bir kocası ve hepsi de dinsiz olan beş çocuğu vardı. Elinden gelenin en iyisini yapıyordu ama babaları olduğu için çocukları yine de ellerinden geldiğince sık yaramazlık yapıyordu ve yaratıcıydılar. Ön büro için iş ilanı verdiklerinde, kocası da dahil olmak üzere nadiren de olsa bir hücrede oturduklarından, bunun biraz zaman geçirmenin bir yolu olduğunu söyleyerek başvurdu. İş ona verdiler, çünkü o iyi bir kadındı, güvenilir, akıllıydı ve kocasını saymazsak, ailesi iyi bir aileydi. Sadece dışarı çıkarmaları gereken bir sürü pislik vardı ve Kath omurgasını geliştirip kocasını kışına tekmeyi basana kadar alabileceği her türlü yardıma ihtiyacı vardı.

Colt ayağa kalktı, sandalyesinden ceketini aldı ve omuzlarını silkti. Merdivenlere yönelmek üzereydi ki Sully çıkageldi.

Sully ona, "Candy Sheckle gelmek üzere," dedi.

Colt'un kaşları kalktı. "Kendi isteğiyle mi?"

"Dün gece kulüpte vardiyası vardı, sadece telefonunu açtı ve Federaller sorduğu anda çocuğunu annesine bırakıp hemen geleceğini söyledi."

Colt şaşırarak, "Bu çok yardımcı oldu," dedi.

Sully de aynı derecede şaşırılmış bir halde, "Süper yardımcı," diye karşılık verdi. "Bu ilginç bir röportaj olacak."

Sully gülümsedi. ". İzleyecek misin?" "Evet."

"Orada görüşürüz, patlamış mısır getireceğim." Colt başını salladı ve merdivenlere yöneldi.

Bay ve Bayan Harris'i konferans salonunda birbirlerine sokularak otururken görür görmez, Craig'in Amy'yi neden eve taşımak zorunda kaldığını anlamıştı, Amy'nin neden minyon olduğundan bahsetmeye bile gerek yoktu. Anne ve babası küçüktü. İkisini de hatırlamıyordu ama eğer onlar da Amy'nin ailesi kadar sessiz ve çekingen

Kızı, onları geçerken gördüğünden ve muhtemelen fark etmeyeceğinden şüpheliydi.

"Kahve istemediler Colt. Annem ay içer. Mimi'ye gitmemi ister misin?" Kath yanından geçerken sordu.

Colt gözlerini Harris'lerden ayırmadan, "Bunu yaparsan minnettar oluruz," diye cevap .

Kath, "Sorun değil," dedi ve gitti.

Colt konferans odasına doğru ilerlerken Bay Harris onun bakışlarını yakaladı. Bu normal nedenlerden daha fazlası yüzünden zor olacaktı. Paylaşmaya hiç niyeti yoktu. Kızlarının onun yaşadıklarını yaşadığını bilmelerine gerek yoktu. Yine de bunu biliyordu ve bunu bilmek bu işin hiç de kolay olmayacağı anlamına geliyordu.

Kapıyı açtı, Bayan Harris dönüp ona baktı ve Colt ikisine de başıyla selam verdi.

"Geldiğiniz için teşekkürler, Bayan Harris. Bay Harris."

Bay Harris ayağa kalktı ve uzanıp masadan büyük, sarı bir zarf aldı.

Konuya girmeden, "zel olarak konuşabilir miyiz, evlat?" diye sordu.

Colt önce zarfa, sonra cehennem gibi görünen Bay Harris'e, sonra da onu şaşırtan Bayan Harris'e baktı. Kadın ona sabit bir şekilde, gözlerinin içine bakıyordu. zgn görünüyordu ama aynı zamanda düşünceli de görünüyordu ve gözlerinde Colt'un son derece nazik bulduğu bir yumuşaklık vardı.

Colt o anda bunun, kızlarının gerçekten intihar edip etmediğini anlamak için acılı ebeveynlerle yapılan bir görüşmeden daha fazlası olacağını biliyordu, böylece davasını güzel, temiz ve rahat bir şekilde dosyalayabilecekti.

Bu, beklediğinden çok daha az hoşlanacağı bir şey olacaktı. Ve her saniyesinden nefret etmeyi bekliyordu.

"Bu oda özeldir, Bay Harris. Kimse -" Colt başladı.

"Gz yok," diye araya girdi Bayan Harris, kendi gözleri de pencerelelere gidiyordu. Lanet olsun.

"Elbette," dedi Colt, kapıyı açmak için döndü ve koluyla işaret etti.

Onları birinci sorgu odasına götürdü, Sully'ye bir bakış attı ve birinci sorguya girdiğini belirtmek için işaret parmağını uzatarak elini kaldırdı. Sully görüşünü kaybedene kadar gözleriyle onları takip etti. Colt bunun bir kısmını gördü ve diğer kısmını da biliyordu.

Birinci sorgu odasının kapısını açtı ve Harris'lerin içeri girmesi için kapıyı tuttu. Onları takip etti ve kapıyı arkasından kapattı. Bay Harris masaya doğru yürüdü. Bayan Harris kapının yanında durdu.

O daha konuşmadan Bay Harris zarfı masanın üzerine koydu ve "Bunu okuman için sana bir dakika izin vereceğiz Alexander" dedi.

Alexander.

Bay Harris Teğmen Colton'la konuşmuyordu. Colt'un büyüğü olduğu gerçeğini ortaya koyuyordu, bunu nazikçe yapıyordu ama bu senaryoda otorite figürü oydu. Ancak kendini asan Colt'un kızı olmamasına rağmen ilettiği şey otorite değildi. Bay Harris destek olmak için orada olduğunu ifade etmeye çalışıyordu.

Hayır, Colt bu şekilde sikişmeyecekti.

Colt Bay Harris'e bakıyordu, bu yüzden Bayan Harris'in parmaklarının ön koluna dolandığını hissettiğinde şaşırdı. Colt'un gözleri kadına kaydı, kadın ona küçük, hüzünlü bir gülümseme verdi, kolunu sıktı ve sonra Bay Harris onun omzuna dokundu, Colt'a başını salladı, Colt kapıdan uzaklaştı ve gittiler.

Colt zarfa doğru yürürken Ryan'ın acısını biraz olsun hissediyordu. İçindeki her neyse kolayca dış çıkarıp onu ısırabilirdi.

Ön yüzünde hiçbir şey yazmıyordu, arka yüzü de sıkıştırılmıştı ama mühürlenmemişti. Amy sır saklamayı çoktan aşmıştı. Colt tokayı açtı ve içindeki kâğıtları kaydırarak çıkardı, başını eğdi ve Amy Harris'in intihar notunu okudu:

Colt,

Bu çok geç, biliyorum, çok geç. Ama üzgün olduğumu bilmeni istiyorum. Bunu yıllar önce söylemeliydim ama söylemedim ve nedenini bilmeyi hak ediyorsun. Her şeyi bilmeyi hak ediyorsun.

Ne kadarını biliyorsun ya da hatırlıyorsun bilmiyorum, ama duyduklarımdan çok fazla olmadığını düşünüyorum ve çünkü daha sonra bile beni gördüğünde bana gülümsüyordun. Ama umarım bu her şeyi açıklar.

Seni ve Feb'i ayıran bendim. Ben ve Denny.

Bunun bir parçası olmak istememiştim. Öyle olduğumu bile bilmiyordum. Ama sonunda olmak zorunda kaldım.

Denny senden hoşlandığını biliyordu. Ona uzun zaman önce söyledim. Lise aşkı. Denny ve ben iyi arkadaştık. Ben senden bahsettim, o da Feb'ten. Ondan çok hoşlanıyordu. Onun özel olduğunu ve özel bir ilişkileri olduğunu söylerdi.

ama bu bir sırdı. Bilemezdim, yoksa Feb ona söylerse kızacağını söyledi. Bunun doğru olduğunu sanmıyorum ama sonra ona inandım.

Gerçi ondan sonra oldu. Purdue'dan mezun olmuştunuz ve hepimiz ikinizin evlenmesini bekliyorduk. Ama Denny Northwestern'den eve gelip benimle konuştu ve Feb'in ona aranızın de iyi gitmediğini söylediğini anlattı. Feb senden ayrılacaktı ve yakında her şey bitecekti. Sanırım sana olan aşkım bitmemişti, sonuçta işler böyle gelişti. Sanırım yaptığım şeyi bu yüzden yaptım. Bunu anlamaya çalışıyorum ve bulduğum şey bu.

Denny beni Eisenhower'lardaki partiye gitmeye ikna etti. Hatırlıyor musun? Eminim hatırlıyorsundur. Denny bana "biraz yaşa" demişti. Normalde gitmezdim ama Emily ile konuştuğumda eğlenceli olacağını söyledi. Beni hep dışarı çıkarmaya çalışırdı. Biz de gittik.

Keşke Colt, yıllar boyunca o kadar çok şey yaptım ki, bilmelisin ki, keşke yapmasaydım.

Sizi orada gördüm, seni ve Feb'i. Denny neden bahsettiğini bilmiyor gibiydi. İkiniz bana iyi göründünüz, her zamanki gibi normaldiniz.

O gecenin saatlerinde Denny bana bir içki getirdi ve "gevşemem" gerektiğini söyledi. Pek içen biri değildim, hiç olmadım. Bana ne getirdiğini çok çabuk anladım. Sadece bir bira olduğunu düşünmüştüm ama öyle olduğunu sanmıyorum. Emin olamadım ama o zamanlar birkaç yudum birayla sarhoş kadar hafif biri olduğumu düşünüyordum.

Denny komikleştiğimi gördü ve Emily'ye benimle ilgileneneğini söyledi. Ne güldüm ama. Denny benimle ilgileniyor. Ama o zaman ne ben ne de Emily biliyorduk. İkimiz de onun arkadaşım olduğunu sanıyorduk. Bir arkadaş.

Beni yukarı çıkardı ve bir süre uzanmam gerektiğini söyledi. Hepsini hatırlamıyorum, ufak tefek şeyler, kendimi çok garip hissettim, sanki ben değilmişim gibi. İyi davrandığını, benimle ilgilendiğini, iyi bir arkadaş olduğunu sanıyordum. Arkadaşlar onun bana yaptığını yapmaz. Yapmazlar. Ama bunu daha sonra, Denny'nin aslında arkadaşım olmadığını öğrenene kadar .

Başta, beni koyduğu yatakta olduğunu bile bilmiyordum. Ve Colt, yemin ederim, yemin ederim, nasıl başladığını bilmiyorum. Ama sanırım ben başlattım. Düşünmüyordum, ne yaptığımı bilmiyordum. Sadece seni öpmeye başladım. Sen oradaydın ve Colt'tun ve sanırım seni öpmeye başladım. Çok sarhoştum ya da her neyse, her şey çok bulanık, beni geri ya da öptün, bilmiyorum. Kendin gibi davranmadığını, benim gibi davrandığını sonradan anladım. Sanki sarhoşmuşsun gibi. Bu korkunç ve utanç verici ama bilmen gerek çünkü sanırım

senden yararlandım. Hareket ediyorduk ve bir şekilde seni üzerime aldım ve bu hoşuma gitti. Özür dilerim ama hoşuma gitti, gerçek bu ve gerçeği bilmeyi hak ediyorsun.

İşte o zaman Feb içeri girdi.

Yüzündeki ifadeyi gördüğümde Denny'nin yalan söylediğini anladım. Sanki sevdiği birinin öldüğünü yeni öğrenmiş gibiydi. Berbat durumda olsa bile, yüzündeki ifadeyi asla unutmayacağım.

Ben bir şey söyleyemeden o gitmişti ve sen üstümdeydin ve seni çıkaramıyordum. Bayılmıştın ve çok büyük, çok ağırdın, seni hareket ettiremiyordum.

Sonra Denny oradaydı, odadaydı ve tüm o süre boyunca odada olduğunu biliyorum. Her şeyi gördü. Gülüyordu, komik olduğunu düşündü. Düzgün düşünmeye çalışıyordum, seni üzerimden almaya çalışıyordum, Feb' gitmeye çalışıyordum. Bana yardım etmesini istedim ama o gülmeye devam , "Şimdi bitti. Şimdi bitti." Tekrar tekrar söyledi. Sesi çok mutlu geliyordu. O zaman haklı olmadığını biliyordum. Biliyordum. Gerçekten doğru değildi. Ama bunu göremedim, doğru düşünemedim. Ta ki daha sonra bana ve çok daha sonra Angie'ye yaptıklarına kadar.

Seni çıkardım ve çarşaflardan kurtulamadım, kafam çok karışık ve pes edip ağlamaya başladım. Craig o sırada oradaydı ve Denny'ye çok kızgındı ve ben şanslıydım, çünkü Craig benimle ilgilendi. Seninle ve benimle ilgilendi.

Bu zordu ama bu daha zor çünkü neden hiçbir şey söylemediğimi bilmek zorundasın. Neden sana ya da Feb'e olanları anlatmadığımı.

Ertesi gün bizimkiler kiliseye gitti ve Denny geldi. Olanlardan, bana verdiklerinden ve sana ve Feb'e ne diyeceğimi düşünmekten kendimi kötü hissettim. Bu yüzden onlarla kiliseye gitmedim. Ama öyle olmasaydım bile yine de onunla dövüşemezdim. Onunla dövüştüm ama kazanamadım.

Bana zarar verdi, Colt. Hem de kendi evimin oturma odasında. Olanları sana ya da Feb'e anlatamayacağımı söyledi. "Sakın ağzını açma," dedi. O sözleri ve söyleyiş şeklini asla unutmayacağım. O benim tanıdığım Denny değildi. Ama ona sana anlatacağımı söyledim ve o da önce kabalaştı, sonra daha da kabalaştı, sonra da beni incitti Colt. En kötü şekilde. En kötü şekilde.

Colt nefesini tuttu ve bir sandalyeye oturdu.

Amy'ye tecavüz etmemişti ve bir oğlu da yoktu.

Haklıydı. Denny ona tecavüz etmişti.

İlki onu daha iyi hissettirmedi çünkü artık sonuncusunu biliyordu.

Parmaklarını saçlarında gezdirdi, sonra ensesine doladı, sıkıca kavradı, gözleri kapalıydı, elindeki kâğıtlar Amy'nin güzel, düzgün bir el yazısıyla yazılmış sözleriydi. Amy'nin bunları kaç kez yazdığını ve yeniden yazdığını merak etti. Ya da sadece içini döküp ailesine mi göndermişti. Yazı çok düzgündü ve Amy'nin alıştırma yaptığını biliyordu.

Dudağını ısırdı ve gözlerini açmadan önce bir nefes daha çekti, önünü arkasını okuduğu ilk sayfayı diğerinin arkasına kaydırıp ve bir sonraki sayfaya başladı.

Beni terk etti ve ağzımı açarsam daha fazlası olacağını söyledi. Hamile kaldığımda bana bunu yaptığını biliyordu. Bana bir not gönderdi, posta kutuma koydu ve tek söylediği "Çeneni kapalı tut" oldu. Onu sakladım ve bu mektupla birlikte annemle babama verdim. Yardımı olur mu bilmem ama sana vermelerini isteyeceğim.

Colt, bunun tekrar başıma gelmesini istemedim. Bu yüzden hiçbir şey söylemedim. Angie'ye zarar verene, onu barın arkasına koyana kadar doğru olanı yapmam gerektiğini biliyordum. O olduğunu nasıl anladığımı sormayın, sadece anladım.

Ama bara gittim ve yapamadım. Feb'in bana bakışından. Ne düşündüğünü biliyordum. Ve ikinizi de daha fazla incitemezdim. Ve onun da beni incitmesini istemedim.

Bunu aldığımda, bana zarar veremeyecek hale getirmiş olacağım ama sen bileceksin.

Bunu Feb'e gösterebilirsin, sakıncası yok. Söz veriyorum. Birlikte çok tatlıydınız ve ikinizin arasını tekrar düzeltmek için küçük bir şey yapmış olabileceğim fikri hoşuma gitti. Bu kadar geç bıraktığım için üzgünüm, Angie için çok geç ama belki sen ve Feb için çok geç değildir.

Lütfen benden nefret etme Colt. Buna dayanamazdım. Yemin ederim, doğru olanı yapmak istedim.

Ve Denny'ye bak. Angie'ye bunu yaptığını bildiğimi söyleyemem ama ben biliyorum. Bunu bana, sana ve Feb'e yapabildiyse, Angie'ye de yapabilir. Yapabilir Colt, güven bana.

Bir şey daha var ve bunun için özür dilerim çünkü istemeyi hak etmediğim bir iyilik istiyorum. Ama onu korumak için bunu yapmak zorundaydım ve senin iyi bir adam olduğunu biliyorum ve beni korumak istemeyebilirsin ama onu korumak isteyeceğini düşünüyorum.

Doğum belgesinde yalan söyledim. Babasının Craig olduğunu söyledim. Oğlum aramaya gelirse, Denny'yi değil, bulmak isteyeceği bir babası olması gerektiğini düşündüm. Oğlum aramaya gelirse, Craig'le konuşmalısın. Ona sırrımı saklamasını söylemelisin. Oğlumu korumaya yardım etmelisin. Senden ve Craig'den çok şey istediğimi biliyorum ama eğer öğrenmek isterse, nereden geldiğini bilmesini istemiyorum. Ona Craig ve benim genç olduğumuzu, ama mutlu olduğumuzu ve aşık olduğumuzu söyle. Değildik ama o iyi bir arkadaştı ve iyi bir adamdı ve her çocuk iyi bir babası olduğunu ve sevgiden geldiğini düşünmeli, sence de öyle değil mi?

Ailem ne olduğunu biliyor, kendi mektuplarını ve benim yanımda olacaklarını biliyorum. Umarım sen ve Craig de öyle olursunuz. Bunu benim için yapar mısın? Lütfen?

Üzgün olduğumu söylemek dışında söylenecek tek şey bu. Gerçekten, çok üzgünüm. Ne kadar üzgün olduğumu bilemezsin.

Amy

Colt son satırı bir kez daha okudu ve Amy'nin yanıldığını anladı. Ne kadar üzgün olduğunu biliyordu, onu tavan vantilatöründen sarkarken görmüştü. Yapmadığı bir şey için ne kadar üzgün olduğunu biliyordu.

Kâğıtları yavaşça zarfın içine geri yerleştirdi ve kapağını düzeltti. Sonra zarfı masanın üzerine koydu ve kapıya gitti. Kapıyı açtığında Harris'lerin dışarıda durduğunu gördü; Bayan Harris'in elinde karton koruyuculu bir kâğıt bardak vardı, çay poşetinin ipi sallanıyordu.

"İçeri gelir misin?" Colt sordu.

Başlarını salladılar ve içeri girdiler, gözleri zarfın üzerindeydi. "Lütfen, oturun."

"İyi misin evlat?" Bay Harris oturmak yerine sordu ve Colt ona baktı.

"Hayır," diye dürüstçe cevap verdi. "Artık bu dünyada olmayan güzel, nazik bir kızın vardı ve hiç kimseye ve kesinlikle bana yanlış bir şey yapmadı ama yaptığını düşünerek yirmi iki yıl yaşadı. Bunu kabullenemiyorum."

Bay Harris'in boyu uzadı, omuzları dikleşti. Bayan Harris'in vücudu küçüldü, omuzları sarktı.

"Biz de değiliz," diye fısıldadı Bayan Harris ve Colt onun gözlerindeki yaşların titrediğini gördü.

"Yine de," dedi Bay Harris sessizce, "sizin de öyle olmadığınızı bilmek yardımcı oluyor." "Lütfen oturun," diye tekrarladı Colt.

Bayan Harris oturmadı, "Şubat'a söyleyecek misin?" diye sordu. Colt başını salladı. "Evet, söyleyeceğim. Elimden geldiğince çabuk."

"Anlayacak mı?" Bayan Harris, sesi biraz daha yüksek ve endişeli bir şekilde sordu.

Colt ona, "Zaten biliyor," diye güvence verdi. "Bir kısmını çoktan çözdük. Amy'ye yapılanlardan o da hoşnut değil."

Bayan Harris başını salladı, yanağından bir damla gözyaşı süzüldü ve kocasına baktı.

Bay Harris, "Kasabaya döndüğümüzden beri bir şeyler duyuyoruz," dedi. "Onu yakalayacaklar mı?"

"Evet," dedi Colt, bunu yapmaması gerektiğini biliyordu. Her şey olabilirdi, hak iddia edemeyeceğiniz güvenceler vermezsiniz, ama yine de söyledi.

Bay Harris zarfı işaret etti. "Amy bunu kullanmanı isterdi, eğer olursa," ceketini açtı ve başka zarf çıkardı, bu daha küçüktü, beyazdı, "ve bu," diye bitirdi Bay Harris, beyaz zarfı sarı zarfın üzerine koydu.

"Bunları ne zaman aldınız?" Colt sordu.

"Doc'un aradığı gün," diye yanıtladı Bay Harris, bir kolunu karısının beline dolayıp onu kendine çekerek. "Dışarıdaydık, o arayana kadar postayı açmadık. Size yüz yüze teslim edene kadar bekleyebileceğini düşündük."

Colt başını salladı. Amy ölümünü tam olarak planlamıştı ve bu planların onun bu dünyada gerçekleştirdiği son şey olmasından nefret ediyordu. Başını sallarken Bayan Harris'in nefesinin kesildiğini duydu.

"Artık bize ihtiyacın var mı?" Bay Harris karısını kendine doğru çekerek sordu, oradan çıkmak istiyordu.

"Hayır, efendim."

Bay Harris başıyla onayladı ve karısını kapıya doğru götürdü. Colt onu takip etti ve yaşlı adamın kapıda durup dönmesini izledi.

"Lütfen mecbur kalmadıkça Craig'le konuşma." Colt başını salladı.

"Seni cenazesinde görmek isterdi. Bunu onun için yapar mısın?" Colt hiç tereddüt etmedi. "Şubat ve ben orada olacağız."

"Amy için çok şey ifade ediyor." "Orada olacağız."

"Yarın, saat üçte. Önce servis. Markham ve Oğulları."

"Orada olacağız," diye tekrarladı Colt.

Bayan Harris ıslak yüzünü Colt'a doğru kaldırdı ve "Sen her zaman iyi bir çocuk oldun," diye fısıldadı.

"Ve Amy her zaman tatlı bir kızdı," diye karşılık verdi Colt, kadın başını salladı, gözlerinden taze yaşlar dökülüyordu, iki dudağı da dişlerinin etrafında kayboluyordu.

Kocasını onu dışarı çıkardı ve Colt onları bir muhafız gibi yakından takip etti, polis ve federallerin kederli çifte bakmaktan özenle kaçındığı koridordan geçtiler, ön kapılardan geçtiler, merdivenlerden indiler ve sokaktaki kiralık arabalarına gittiler.

Bay Harris durdu ve Colt'un elini sıktı. Kocasını uzaklaşınca Bayan Harris yaklaştı, parmaklarını Colt'un üst koluna doladı, yukarı doğru eğildi ve Colt da yanağını onun yanağına değdirebilmek için eğildi.

"Hayat beklemediğin darbeler indirir," diye fısıldadı yanağına. "Seni sararlar ve bazıları vardır ki bir daha asla nefes alamazsın. Bilmiyorduk, sorduk, hiç cevap vermedi ama şüpheleniyorduk. Amy asla nefesini geri alamadı." Yüzünü çekti ama yakın durdu ve onun gözlerinin içine baktı. "Nefesini geri al Alexander, Amy bunu senin için isterdi."

Colt ona, "Hayatım boyunca bana bakan iyi insanlar oldu," diye söz verdi. "Nefesim kesilir, iyileşirim. Şimdi bile gayet iyi nefes alıyorum Bayan Harris."

Son söylediği yalandı ama o bunu bilmiyordu.

Yalan söylemese de iyileşecekti.

Kolunu sıktı, tekrar başını salladı, gitmesine izin verdi ve döndü.

Colt arabaları gözden kaybolduktan sonra uzun süre sokağı izledi.

Sonra döndü, ön merdivenleri ikişer ikişer çıktı, sonra da iç merdivenleri aynı şekilde çıktı.

"Colt!" Sully seslendi ama Colt birinci sorguya doğru yürümeye devam etti. "Şimdi olmaz, Sully," diye karşılık verdi.

Birinci sorguya girdi, zarfları aldı, dışarı çıktı, beyaz zarfı masasına bıraktı ve koşarak merdivenlerden indi. Sonra da istasyondan çıktı. Kaldırıma çıktığında koşuyordu.

J&J'nin kapısını açtı ve barın arkasındaki Feb ona baktı. "Ofis," dedi Feb çenesini eğmeden önce.

Normalde atması gerekenden daha kısa adımlarla ilerlerken başının seğirmesini izledi. O giderken kadın da aceleyle bardan aşağı indi. Ondan ancak bir saniye sonra ofise girdi. Adam onun koluna girip içeri çekti,

kapıyı çarptı ve sonra onu kapıya doğru itti. Adam kadının içine doğru ilerledi, onun alanını tamamen işgal etti, zarfı tutan eliyle birlikte kolu beline dolandı, alçaktan, kalçalarını kendine doğru çekti. Göğsü derine doğru eğildi ve omuzlarını kapıya doğru bastırdı. Diğer eli kadının çenesine gitti ve yüzünü yaklaştırdı.

"Amy'ye tecavüz etmedim ve bir çocuğum yok," dedi ona.

Onun iki kez hızlı hızlı göz kırpmasını izledi.

"Ne?" diye sordu.

"Bizi gördüğünde ne gördün?" diye sordu. Başını

salladı, sarsıldı, göz kırpmaya geri döndü.

"Ne?" diye tekrarladı.

Parmakları kızın çenesinde gerildi, "Bebeğim, beni ve Amy'yi gördüğünde ne gördün?"

Yüzündeki ifadeden bunu tekrar yaşamak istemediğini biliyordu ama aynı zamanda onun yüzüne de bakıyordu, bunu okudu ve onun için yaptı.

"Yorganın altındaydınız, hareket ediyordunuz, onun üstündeydiniz, öpüşüyordunuz. Dizlerini yukarı kaldırdığını görebiliyordum, bacaklarının arasındaydın."

"Giyinik miydik?"

Gözleri şaşkınlaştı, odaklanamadı, sonra tekrar ona döndü ve cevap verdi, "Evet. Sanırım öyle, yukarıdan görebiliyordum ama sen yorganın altındaydın. Ben -"

Hafifçe geri çekildi ve zarfı tuttu. "Oku bunu Feb. Amy'den.

Ailesi bana verdi."

Ryan'ın deftere baktığı gibi baktı, yarım saat önce o zarfa baktığından şüphelendiği gibi.

Elini çekmeden önce parmaklarını kadının çenesinde gezdirdi ve "Okuması kolay değil bebeğim. Lowe ona tecavüz etti." Kızın nefesi kesildi, gözleri zarftan ona kaydı, adam koluyla onu sıktı ve devam etti. "Çirkin ama şaşırtıcı değil. Seni daha fazla inciteceğini düşünmüştüm, yemin ederim Feb, dokunmana izin vermezdim. Ama Amy görmeni istedi."

Kadın başını sallayıp zarfı almadan önce bir süre ona baktı ama Colt zarfı kendi başına okumasını istemedi. Kolu kızın etrafına dolandı ve alt bedenini kendi bedenine değene kadar kendine çekti ve kızın gözleri sayfa boyunca ileri geri kayarken onu orada tuttu. İlk kâğıdı çevirdi, sonra diğerine geçip onu da çevirdi. Colt onun okumasını izledi ve gözleri doldu, alt dudağı titredi ama gözyaşlarını tuttu.

İş bittiğinde başını eğdi ve "Çok aptalım" diye fısıldadı.

Elindeki kâğıtları çekip aldı, dönüp masanın üzerine fırlattı ve tekrar yanına geldi, kolu hâlâ kızın üzerindeydi, diğer eli kızın çenesine gitti, alnını kızınkine değdirdi.

"Oraya geri dönme Feb, seni oraya götürmüyordum."

"Sarhoştum... Gördüm -"

Sözlerini durdurmak için ağzını onunkine dokundurdu ve sonra, "Bebeğim, oraya geri dönme. Burada, benimle kal. Denny'nin seni götürdüğü yere gidiyorsun, ben değil, Amy değil." Nefesini tuttu, düşüncelerinin akışıyla mücadele etti ve başını salladı. "Bilmeni istedi." Feb yine başını salladı. "Daha fazla acı çekmek istemezdi." Feb yine başını salladı. "Bu işin peşini bırakmanı isterdi."

"Evet," diye fısıldadı.

"Elinden geleni yaptı, böylece biz de bu işin peşini bırakabildik."

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü ve yumuşak bir sesle tekrarladı: "Evet." "Harris'ler bizi onun cenazesinde istiyorlar."

Tekrar başını salladı ama nefesi kesildi.

"Amy'nin bir hiç uğruna ölmediğini görmeleri gerekiyor."

"Ama yaptı," diye fısıldadı Feb, dudakları yaşlarla doldu ve dili onları temizlemek için dışarı kaydı.

"Onun yapmadığını düşünmeleri gerekiyor."

Feb yine başını salladı. "Onlara bunu verebiliriz."

Adam onu iki kolunun arasına aldı, kadın yüzünü adamın boynuna gömdü ve kollarını ona dolayarak sıkıca tutundu.

"Ondan nefret ediyorum Colt," dedi boynuna doğru, sesi kalın, tıkalı ve boğuk çıkıyordu.

"Biliyorum, tatlım."

Ceketini sırtında yumruk yapıp sertçe çektikten sonra, "Tanrım, ondan nefret ediyorum," diye hıçkırdı.

Ağlayana kadar onu tuttu ve yüzünü boynundan çekip başını geriye eğerek ona baktı. Bir eliyle onu bıraktı ve yüzünü sildi.

"İyi misin?" diye sordu.

"Olacak, bu iş bittiğinde."

Tekrar başını salladı ve fısıldadı, "Belki yanlış, Denny'nin ona tecavüz ettiği şekilde olduğu için, ama yaptığınızı düşündüğüm şeyi yaptığınızı düşünerek yaşamak zorunda için mutluyum."

Colt onun yüzünü silmesine yardım ettikten sonra, "Bu yanlış değil, bebeğim," dedi.

Alnını Colt'un omzuna koydu, tüm vücudunu genişleten derin bir nefes çektii, Colt bir elini onun ensesine yerleştirdi ve nefesini bıraktığında göğsüne sordu, "Frank'lere hala gidiyor muyuz?"

"Bunu hiçbir şey için kaçırmazdım."

Nefesi tekrar kesildi ve "Şimdiden çok şey kaçırdım" dedi.

Colt gözlerini açmadan önce kapattı ve "Şubat, bana bak" diye emretti.

Kendisine söyleneni yaptı ve başını arkaya eğdi.

"Zamanı geri alıp bir şeyleri değiştirebileceğinizi kadar, hayatın neler getirebileceğini düşünmek de zaman kaybıdır."

Gözleri yana kayarken dudağının kenarını ısırdı, sonra başını eğip tekrar ona baktı. "Ama düzinelerce frittatayı kaçırdın."

İşte . İşte onun kızı. "Sadece düzinelerce mi?" diye sordu.

"Henüz ev yapımı waffle'larımdan yemedin. Ya da omletimi yemedin."

Colt gülümsedi. "Kahretsin, bebeğim, bana bak. Ben kırk dört yaşında bir adamım ve onu kahvaltılık lezzetlerle dolu bir hayat bekliyor."

O da gülümsedi, pek parlak değildi ama yine de bir şeydi. "Onları hak etmek zorunda olmadığını düşünme."

"Onları kazanacağım."

Ayak parmaklarının üzerinde doğruldu ve gözlerinin içine bakmadan önce dudaklarını dokundurdu.

"Sen daha iyisin."

* * * * *

Colt İstasyon'daki merdivenlerin başına geldiğinde zarfı masasına bırakmak için doğruca masasına yöneldi ama kafasını sağa çevirip onu gördüğünde neredeyse bir adım kekeleyecekti.

Sully haklıydı. Bir bakışta, Cheryl "Candy" Sheckle, Şubat ayına benziyordu.

Daha yakından bakıldığında en az on yıl, belki de daha fazla genç olduğu ve hayatın ona pek nazik davranmadığı görülüyordu. Ayrıca saçlarının Feb'inki gibi doğal değil boyalı olduğu da görülüyordu. Göğüslerini büyüttürmüştü, Feb'inkilerden daha büyüktüler, uzun ve çekici olan bedenine uymuyorlardı. Feb'in tarzına da sahip değildi ama deniyordu ve bunun nedeni muhtemelen Lowe'un onu yaratmış olmasıydı. Bir gerdanlığı vardı, Feb'inkine benzemiyordu, hatta yakın bile değildi ama oradaydı. Boynunda ve bileklerinde gümüşler, kulaklarında yüzükler ve halkalar vardı. Feb

Takılarını bireysel bir nedenle seçerdi ve bunlar kişiliğini yansıtırdu. Bu kadın takılarını kendisi için seçtirmişti ve hem o kadar kaliteli değildi hem de doğru taşııyordu. Kıyafetleri çok dardı ama tişört, kot pantolon ve bottu. Yine aynı kalitede değildi ama yeterince yakındı ve Colt bunları kendisi sevdiği için değil, erkeği sevdiği için giydiğinden şüpheleniyordu.

Kızın kahverengi gözleri ona takıldı ve yüzünü şaşkınlık kapladı, sonra hızla gözlerini kaçırdı ve Colt çenesinin gerildiğini hissetti. Ona da Ryan'la aynı hikâye anlatılmıştı. Onu tanıyordu ve kirli bir polis olduğunu biliyordu.

Zarfı masasına bırakırken Sully ona doğru kaydı. "Amy'nin ailesiyle her şey yolunda gitti mi?" diye sordu.

"İntihar notlarını onlara gönderdiğini ve bu notlarda kızlarının Denny Lowe tarafından tecavüze uğradığını öğrendiklerini düşünürsek, olabildiğince iyi."

Sully, "Becer beni," diye nefes almadan önce birkaç santim geri çekildi.

Colt yaklaştı ve sesi alçaldı. "Çocuk benim değil, ona dokunmadım, kıyafetlerimi hiç çıkarmadım, o da çıkarmadı. Çocuk Denny'nin."

Sully'nin yüzü kıpkırmızı kesildi ve, "Bu adam acayip bir kasırğa gibi, arkasında yıkım bırakıyor," dedi. Zarfa ve tekrar Colt'a baktı. "Not mu?"

"Evet, bana doğru

olan." "Bunu

kullanabilir miyiz?"

"Aileler izin verdi." "Feb tüm

bunları biliyor mu?"

"Bardan yeni döndüm." "Nasıl

karşıladı?"

"İyi değil ama waffle ve omlet yemeyi dört gözle beklediğimi öğrendim, yine de onları hak etmem gerekiyor, bu yüzden iyi bir notla bitti."

Sully gülümsedi ama bu mizahla değil, başka bir şeyle ilgiliydi. O başka şeyin ne olduğunu öğrenmek için Colt'u fazla bekletmedi.

"Winter Park'ta olduğumuz zamanı hatırlıyor musun, Lorraine yatmaya gitmişti, sen ve ben de Colorado'da güneşin doğuşunu görmeye karar vermiştik ve bütün gece içip konuşmuştuk?" diye sordu ve hemen Colt'un konuşmaya girmek istememesi halinde ona bir çıkış yolu gösterecek bir şey ekledi. "Oldukça sarhoştun."

Kafası iyiydi. Sully'ye Feb hakkında her şeyi, onu neden sevdiğini ve onu kaybettiğinde neden içinin parçalandığını anlatmaya yetecek kadar. Yeterince değil

Yaptığını unut. Melanie gittikten sonraydı, bir yandan vazgeçtiği için ona kızarken bir yandan da istemeden ona vazgeçmesi gerektiğine dair bir işaret verip vermediğini merak ediyordu.

"Hatırlıyorum."

"Söyledikleriniz, Lorraine'in bana anlattıkları, Şubat ayını hala anlayamadım. Senin için buz gibi soğuk. Diğer herkes sıcak ve tatlıydı. Benim için önemli olan tek şey, o gitti ve bu seni yaraladı." Sully, "Waffle, omlet, boktan bir fırtınanın ortasında ikinci bir şans ve bu çılgın karmaşada güçlü durup her gün işe gidebilecek bir kız mı?" dediğinde hâlâ gülümsüyordu. Başını iki yana salladı. "Sanırım şimdi anlıyorum." Gülümsemesi sonunda mizahla doldu. "Daha da iyisi, şimdi ."

Colt başını salladı ama bunu sırtarak yaptı. "Kaba olma Sul."

Sully, "Seni sarhoş etmeliyim, yataarken o gerdanlıkları takıp takmadığını öğrenmeliyim," diye şaka yaptı.

"Şimdi beni ."

"Dostum, sadece söylüyorum, dikkat et. *Herkes* bunu bilmek istiyor."

Colt cevap vermeden önce Nowakowski'nin "Teğmen Colton?" diye seslendiğini duydu.

Otomatik olarak sağ tarafa baktı ve Cheryl Sheckle'ın yüzündeki umut ya da beklentiyle etrafına bakındığını gördü. Mutlu bir beklenti. Sevgilisinin yakınlarda olduğunu düşünüyordu.

Colt bunu yapmaktan nefret ediyordu ama Nowakowski meramını anlatmak istemeseydi adını söylemezdi, o da "Evet?" diye karşılık verdi.

Cheryl'in vücudu kilitlendi ama gözleri ona kaydı. Sonra yüzünün rengi kaçtı.

"Bu görüşmeye yardımcı olmak ister misiniz?" Nowakowski başını Cheryl'a doğru eğerek sordu ve Cheryl önce Nowakowski'ye sonra Colt'a baktı, yüzü hâlâ bembeyazdı, şimdi elleri kenetlenmişti.

Bu herifin ne yapmaya çalıştığına dair Colt'un hiçbir fikri yoktu ve o pisliğin kendisine işaret vermesini diliyordu.

Colt, Ryan'a söz verdiği gibi bunun tam olarak nasıl "Candy'ye göz kulak olmak" olduğunu merak ederek, "Sanırım anladın," diye cevap verdi.

"Senin kararın," diye yalan söyledi Nowakowski, bu Colt'un kararı değildi ve Colt "Evet, tabii," diye cevap verseydi piçin ne yapacağını merak ediyordu.

Sonra Nowakowski sorgu odalarına giden koridoru işaret etti. "Bayan Sheckle, rica etsem?"

Hareketlerinden onları zorladığı anlaşılyordu. Sözde bir parçası olduğı kirli bir polis soruşturmasıyla ilgili olduğunu düşünerek kendi isteğıyle gelmişti. Şimdi orada olmak istediğinden o kadar da emin değildi. Yine de hareket etti ve Nowakowski ile Warren onu koridorda takip ettiler.

"Rodman görüşme sırasında patlamış mısır yememize izin verilmediğini söyledi. Aletleri bozabilirmiş," diye fısıldadı Sully, Rodman'la birlikte salona girerken.

Marty öğle yemeğı için Reggie'den stromboli getirmişti. Colt'un ki midesinde bir ağırlık gibi oturuyordu. Patlamış mısır onu uçurumun kenarına götürebilirdi.

İkinci sorgunun yanındaki odaya girdiklerinde Sully'ye cevap vermedi. Cheryl çoktan oturmuş, çantasını masanın üzerine koymuştu. Nowakowski onun karşısına oturmaya karar vermişti. Nowakowski'den daha genç ve çok daha yakışıklı olan Warren, Ryan'la yaptığı görüşmedekinden tamamen farklıydı. Masanın yan tarafında oturuyordu. Duruşu rahattı, bir öğretmenin yönlendirmeleri ve desteğı için oradaydı. Nowakowski ise sınavda zor sorular soran ve başarısız olması halinde mahvolacağı bir profesördü.

Nowakowski bir klasör açtı ve Denny ile Marie'nin düğün fotoğrafını çıkardı, ters çevirdi ve Cheryl'in önüne koydu. Zaten solgun ve gözle görülür bir şekilde kararsız olan Cheryl için düğün fotoğrafı tam bir zalimlikti. Colt, Cheryl'in fotoğrafı gördüğündeki yüz ifadesine bakarak, Denny'nin ne şimdi ne de hiçbir zaman evli olduğunu bilmediğini anladı.

"Bayan Sheckle, bu adamı tanıyor musunuz?"

Gözlerini fotoğrafa dikmiş, yutkunduktan sonra başını salladı. "Kim o?"

"Teğmen Alec Colton," diye cevap verdi, sonra gözlerini kaldırarak aceleyle devam etti, "Yani Alexander. Onun adı -"

"Teğmen Alexander Colton dışarıda duruyordu Bayan Sheckle," diye araya girdi Nowakowski. "Siyah saçlı, uzun boylu adam. Onu gördünüz mü?"

Başını salladı ve Warren'a baktı, sonra öne doğru eğildi. "Tamam," diye başladı, sesi yüksek bir fısıltı gibiydi, "Siz ne düşünüyorsunuz bilmiyorum ama dışarıdaki adam iyi biri değil. Tamam mı? Alec bana onun kirli olduğunu söyledi. Alec'i bulmanız gerek. Bir sorun var."

"Alec dışarıda duruyordu Bayan Sheckle, içeri girip size kimlik bilgilerini göstermesini istememi ister misiniz?" Nowakowski sordu.

"Hayır!" diye bağırdı, arkasına yaslandı ama ellerini avuç içleri aşağı bakacak şekilde masanın üzerine koydu. "Hayır, beni dinlemek zorundasın. Alec bana onun -"

Nowakowski öne doğru eğildi ve Denny'nin fotoğrafına dokundu, ses tonu değişmişti. "Cheryl, sana Cheryl diyebilir miyim yoksa Candy'yi mi tercih edersin?" dediğinde sessiz, hatta nazikti.

"Cheryl," dedi hızla.

"Cheryl, bu fotoğraftaki adam Bay Dennis Lowe. Bir bilgisayar yazılım şirketinde çalışıyordu ve evliydi. Alexander Colton adında gerçek bir polis memurunu taklit ediyordu. Bunu yapıyordu çünkü Şubat adında bir kadına takıntılıydı -"

Nowakowski konuşmayı kesti çünkü Cheryl Sheckle'ın vücudu şiddetli bir şekilde sarsıldı ve sessiz bir çığlık attı.

"Kahretsin, ona Şubat dedi," diye mırıldandı

Sully. "Hayır," diye fısıldadı Cheryl.

"Sana öyle dedi, değil mi?" Nowakowski sordu. Kadın başını salladı ve tekrar fısıldadı: "Hayır."

"Sana öyle demedi mi?"

Başını sallamaya devam etti. "Benimle Şubat ayında tanıştığı için olduğunu söyledi. Bunun bir lakap olduğunu söyledi."

Warren başını salladı, "Bu bir takma ad değil Cheryl. Gerçek bir kişi, adı February Owens ve liseye birlikte gittiklerinden beri ona takıntılı." Nowakowski ona hiç ara vermedi, bunun yerleşmesine izin vermedi ve ekledi: "Sana benziyor Cheryl. Onu kasetlerde gördün, değil mi?" Nowakowski zorlayarak ama yine de nazik davranarak sordu. "Onu kasetlerde gördün mü? Sana benzemiyor mu?"

"Polis olduğunu söyledi. Dedi ki -"

Warren yaklaştı. "Sana yalan söyledi Cheryl."

Gözlerini sıkıca kapattı, hâlâ başını sallıyordu. "Bana karşı iyiydi. İyi biriydi. Erkekler..." gözlerini açtı ve fısıldadı, "Bana karşı nazikti. Beni sevdiğini söyledi. Birlikte olmak için doğduğumuzu söyledi."

"Alexander Colton, dışarıdaki adam, kasetlerde gördüğünüz adam, Şubat Owens'ın erkek arkadaşı. Teğmen Colton ve Bayan Owens'ın uzun bir geçmişleri var. Birlikte olmak için doğmuşlar, eğer böyle şeylere inanıyorsanız," dedi Nowakowski.

Titremeye başladı, kollarını göğsünde kavuşturdu, elleriyle üst pazularını ovuşturdu. "Neden -"

"Üzgünüm Cheryl, ama seni hayranlık duyduğu nesneleri gözetlemek için kullandı. Olmak istediği adam, Teğmen Colton ve sahip olmak istediği kadın, Şubat Owens," diye bilgilendirdi Nowakowski onu.

"Bunu neden yapsın ki?" diye sordu ama sesinin tonundan sadece bilmek istemediği değil, Nowakowski'nin vereceği hiçbir cevaba inanmayacağı da anlaşılıyordu.

"Bilmiyorum. Birinin bunu neden yaptığını bilmiyorum," dedi Nowakowski.

Kollarını ovuşturmaya devam etti. "Bir çocuğum var, bir oğlum, ona iyi davranıyor. Ona futbol öğretiyordu. Eyalet şampiyonu olduğunu, Purdue'da oynadığını söyledi."

"Evet, bu doğru. Teğmen Colton All-State'teydi ve Purdue'de oynuyordu."

Başını salladı, kollarını aşağı yukarı ovuşturdu, gözleri yaşlarla doldu, taşıtı, ıslak yanaklarından aşağı süzüldü.

Fotoğrafa baktı ve "*Evli mi?*" diye sordu.

İhanetlerin katmanları. Nowakowski sakinleşmedi, altında ezilecekti.

"Öyleydi Cheryl," dedi Nowakowski ve Warren dönüp ona baktı, Nowakowski başını Warren'a doğru salladı, sonra Cheryl'e, "Şimdi Cheryl, bu adamı en son ne zaman gördün?" dedi ve fotoğrafa dokundu, "Bay Lowe."

Uzaklara baktı, sonra geri döndü. "Çarşamba, dün değil, geçen Çarşamba."

Lanet olsun, Angie'yi öldürdüğü gün.

"İzin günümdü," diye devam etti, "Beni ve Ethan'ı yemeğe götürdü. Bir süre dönmeyeceğini söyledi. Bir şey için gizli göreve gitmesi gerekiyormuş. Arabamı kullanıp kullanamayacağını sordu, Audi'sini bana verdi. Hatta benim için baştan aşağı temizletti. İçi hâlâ ıslaktı."

"Lanet olsun. Buraya onun arabasıyla geldi," diye mırıldandı Rodman. "Ne tür bir araba kullanıyorsun Cheryl?" Warren sordu.

"Toyota."

"Model, renk?" Warren sordu.

"Mavi. Ethan maviyi sever. Um... Corolla."

"Yıl mı?" Warren ona bakmaya devam etti ve kızın gözleri

Warren'a odaklandı. "Bunu bana neden soruyorsun?"

"Çünkü onu bulmamız gerekiyor."

"Neden? Polis kılığına girdiği için mi?" Elini uzattı, ihaneti yatışmıştı, öfkesi de sürükleniyordu. "Belli ki o bir

ama bu kadar büyütecek var?"

"Lütfen Cheryl, bize arabanın yılını söyle." "İki bin beş, sanırım."

"Sizin üzerinize mi kayıtlı?" "Evet. Tabii. Başka kim olacak?"

Rodman döndü ve odadan çıktı.

"O Çarşamba akşam yemeğinden bu yana sizinle herhangi bir teması oldu mu?" Warren sordu.

"Evet, tabii ki, beni her gün arıyor." Sesi artık kısılmıştı, elleri artık kollarını ovuşturmuyor, onları kavrıyordu. Koruyucuydu. Öfke artık yatışmıştı ve Colt'un beklediğinden daha hızlı bir şekilde, acı içeri giriyordu. Daha önce de aldatılmıştı. Hem de çok.

"Ona verdiğin DVD'ler, Ryan'dan gelenler?" Warren sordu ve kadın kollarını tutmayı bıraktı, elleri kucağına düştü ve ona baktı. "Onları hâlâ ona veriyor musun?"

Başını salladı, bu kez sallamalar kısa ve hızlıydı. "Ryan iyi bir çocuk. O iyi bir çocuk."

"Ryan'la konuştuk, Cheryl. Onun iyi bir çocuk olduğunu biliyoruz," diye güvence verdi Warren. "Şimdi, DVD'leri Bay Lowe'a gönderiyor muydunuz?"

"Evet, evet. Fed Ex. Aradığında bana adresleri verirdi ve ben de onları gönderirdim. Çarşamba günü ona verdiğimden beri her gün bir tane."

"Bu adresler sizde var mı?" Warren sordu.

"Evet, makbuzlar, sizin için yırttıkları o küçük fişler. Onlar evde."

"Evine gidip makbuzları alabilir miyiz Cheryl?"

Başıyla onayladı. "Elbette, ama neden? Kimin umurunda?"

"Bir polis memurunu ve kız arkadaşını gözetliyor. Kameraları kurmak için yasadışı giriş ve -" Warren başladı ama kadın onun sözünü kesti.

"Her neyse," dedi ve çantasını kendine doğru çekerek içine daldı ve anahtarlarını çıkardı. Denny Lowe ile işi bitmişti, onu kazıyıp atmaya ve hayatına devam etmeye hazırdı, tek başına, yardım almadan, çocuğunu doyurmak için soyunarak. Anahtarları masanın üzerine fırlattı ve "Arabamı geri alabilecek miyim?" diye sordu.

Nowakowski anahtarları alıp odadan çıkarken Warren, "Elimizden geleni yapacağız Cheryl," dedi. "Gönderdiğiniz son paket nereye gidiyordu?"

Colt onun Sturgis ya da Rapid City demesini bekliyordu.

Onun yerine "Taos, New Mexico'da bir yer" dedi.

"Kahretsin," diye tısladı Colt, telefonuna uzanarak onu çıkardı ve Feb'i aradı.

"Hey," diye cevap verdi.

"Bebeğim, Taos, New Mexico'da kimi tanıyorsun?" "Ne?"

"Taos, New Mexico'da kimi tanıyorsun?"

Sesi temkinli bir hal aldı ve "Listeden mi?" diye sordu. "Herhangi biri, Feb. Taos'ta ya da o civarda tanıdığın biri var mı?" "Evet," dedi ona, "Reece orada."

Lanet olsun.

Colt masaya döndü ve ceketinin iç cebinden ve kalemını çıkararak, "Reece ilk adı mı yoksa soyadı mı?" diye sordu.

"Son."

"İlk adın?" "Graham."

"Numaran var mı? Bir adres?"

"Colt -"

"Numara, Feb. Acele et, bebeğim."

"Bekle..." muhtemelen cep telefonundaki rehberini kontrol ederek uzaklaştı ve Colt defterinin deri kapağını çevirdi, masanın üzerine koydu ve üzerine eğildi, o geri döndüğünde kalemi hazırdu. "Beş yedi beş, üçlü beş, iki sıfır sıfır iki."

Colt numaraları not aldı ve tekrarladı, sonra da sordu, "Bir adresi var mı? Bir adresi? Posta aldığı bir yer?"

"Tabii, bir yer kiraladı. Adresi yanımda değil, evde." "Teşekkürler tatlım, altıda görüşürüz."

"Colt, Reece içeride mi?"

"Saat altıda, Feb, gitmem gerek. Hemen şimdi." Tereddüt etti ve sonra "Tamam.

Altıda." "Görüşürüz, bebeğim."

"Görüşürüz Colt," dediğinde sesi titriyordu.

İki gün önce titreyen sesi onu çok korkuturdu. Şimdi kendini toparlayacağını biliyordu.

Colt telefonunu kapattı ve Sully'ye baktı.

Sully'ye, "Mağdur edebiyatı yanlış," dedi ve telefonunu cebine sokup kâğıdı yırttı. "Grant'in peşine düşmüyor çünkü Grant onu hiç becermedi. Onu beceren herkesin peşine düşüyor."

"Bu Reece denen adam mı?"

"Listede var mıydı?"

"Hayır."

Colt kapıya yöneldi, Sully de onu izledi. "Çünkü o eski sevgilisi ve ona hiçbir şey yapmadı."

Koridora çıktıklarında Sully, "Ama onun intikamını alıyor," dedi. "Bize kendisi söyledi."

"İntikamını alıyor, onun intikamını değil. Angie ona hiç yanlış yapmadı, gerçekten."

"O zaman onu neden öldürsün ki?" Sully sordu.

"Kim bilir?" Colt cevap verdi ve telefonunda bir tuşa basmakta olan Rodman'ın yanında durdu. "Bu bir sonraki kurbanın telefon numarası," diyerek Rodman'a kâğıdı uzattı. "Taos, New Mexico. Graham Reece. Kirada oturuyor, uzun süreli ikamet etmiyor ve muhtemelen bir barda çalışıyor."

"Sheckle hediye paketleri gönderiyor," diye tahmin etti Rodman, telefonun tuşlarına basıyordu, kâğıt önünde duruyordu, gözleri tarıyordu, çoklu görev yapıyordu.

"Feb'in New Mexico'da tanıdığı tek kişi, çok yakınlar."

"Ona yanlış mı yaptı?" Rodman sordu.

"Hayır, sadece onu öldürdü. Lowe ona dokunan herkesi yeryüzünden silmek istiyor," diye yanıtladı Colt.

Rodman, "Yeni bir liste yapması gerekiyor," dedi.

"Öyle, üzerinde sadece benim adım var." Rodman ona gözlerini kırptırdı, sonra da "Sesli mesaj" diye mırıldandı.

Sully, "Reece' adresini ya da iş kayıtlarını bulabilir miyim diye bir kontrol edeyim," dedi ve masasına doğru yürüdü.

Rodman telefona, "Graham Reece," dedi ve dönüp uzaklaşmaya başladı, "ben FBI'dan Özel Ajan Maurice Rodman. Başınız belada değil ve haber alır almaz bu numarayı aramanızı istiyorum..."

Colt, her tarafın hareketlilikle dolu olduğu yedek kulübesinde tek başına duruyordu ve beklemekten başka yapacak hiçbir şeyi yoktu.

* * * * *

Bir saat sonra Cheryl Sheckle odanın karşısındaki sandalyede oturuyordu, çantası kucağındaydı, kollarını çantasına dolamıştı, başı yana dönüktü, yüzü taş kesilmişti.

Saçlarını at kuyruğu şeklinde arkaya toplamış ve tüm mücevherlerini, son parçasına kadar çıkarmıştı. Elinden kıyafetlerini değiştireceğini biliyordu,

Kendisine zorla kabul ettirilen Şubat Taklidi'ni silip, kendine dönüş yolunu bulmaya başladı.

Colt bitirmekte olduğu Amy Harris dosyasını kaydedip ayağa kalktı ve Cheryl'e doğru yürüdü. Cheryl, Colt'un her adımında vücudunun daha da sertleşmesi dışında onun yaklaştığını bildiğine dair hiçbir işaret vermedi.

"Eve bırakacak biri var mı?" diye sordu, onun yanında durarak. Audi'ye el konulmuştu.

"Annem geliyor." Kısa, kesin, söylemek istediği iki kelime de değildi. "Uzun sürecek mi?"

"Muhtemelen."

"Kahve ister misin?"

Ona baktı, başını arkaya eğdi, gözleri onun gözlerine çarptı ve "Hayır" dedi.

"Kalk, Cheryl. Buradan birkaç blok ötede bir yer var. Sana bir kahve ısmarlayacağım ve oradan bir brownie isteyeceksin. En azından bir kurabiye. Anneni arayıp seni oradan almasını söyleyebilirsin."

"Ne yani? Sen Bay İyi Adam mısın?" diye tersledi.

Colt başını salladı ve "Aynı adam ikimize de yanlış yaptı. Böyle bir şeyi, ikimizin de paylaşmak istemediği ve ikimizin de tercihi olmayan bir şeyi paylaştığımıza göre en azından harika bir kahve ve bir brownie paylaşabiliriz diye düşündüm. Bu bizim seçimimiz olurdu ve inanın bana, yürümeye değerdi."

Karar vermek için dişlerini sıkarken çenesinin çalıştığını gördü.

"Burada oturmaktan iyidir," diye mırıldandı sonunda, çantasını omzuna asarak ayağa kalkarken.

Colt kaşlarını kaldırmış, gözlerini Colt'a dikmiş olan Sully'nin yanından geçerken, "Buranın adı Mimi'nin Kahve Evi," dedi. "Anneni ara. İstasyondan sadece birkaç blok ötede."

İstasyondan çıkıp kaldırımından aşağı inerlerken Colt da onun yanında yürüyordu. Onlar giderken annesini aradı ve onunla konuşmak zorunda kalmamak için annesiyle konuşmasını uzatırken Colt onu dinledi. Tam tezgâha vardıklarında telefonu kapattı ve gözleri faltaşı gibi açılmış bir Mimi'yle karşılaştı. Colt onu susturmak için başını Meems'e doğru sallamaya başlamıştı bile. Kafasında bir deliğe ihtiyacı varmış gibi, onun kendisini Şubat hakkında azarlamasına ihtiyacı vardı.

Cheryl, "Karamel latte, büyük boy ve şu kaplumbağa keklerinden bir tane," diye sipariş verdi.

Mimi başını sallayıp gülümsedikten sonra Colt'a baktı. "Senin için düzenli mi Colt?"

"Doğru, Meems."

Mimi onlara, "Siz biraz dinlenin, ben onları dışarı çıkaracağım," dedi.

Colt Cheryl'i pencere kenarındaki bir masaya götürdü, onu Feb'in mekânına ya da mekânın öyle olduğunu gösteren çiziklere yaklaştırmak istemiyordu. Cheryl'in uğraşması gereken yeterince şey vardı, Feb'in gülümseyen ve orgazmik kek yapan bir sahibesi olan sıcak, samimi bir kahvehaneye ait olduğunu görmesine gerek yoktu, ancak kasetlerden herhangi birini izlediyse zaten bildiğinden şüpheleniyordu. Ama Feb'in böyle bir yere ait olduğu gerçeğini bilmesine de gerek yoktu, adı mobilyalara kazınmıştı.

Cheryl sokağa bakarak oturdu. Colt kapıya bakacak şekilde oturdu.

Mimi siparişlerini masaya bırakıp gidene kadar sessiz kaldılar.

Cheryl, Colt'a, "Benim bir moron olduğumu düşündüğünü biliyorum," dedi, ağzı sertleşmiş, gözleri şimdi ona dikilmişti, incinmişti.

"Sana iyi davranan birine güvenmek seni aptal yapmaz. Bu, sizi kazıklayan kişiyi bir pislik yapar," diye cevap verdi Colt.

Gözlerini ondan kaçırdı ve pencereden dışarı baktı.

"Federaller seninle koruma hakkında konuştu mu?" Colt sordu ve Cheryl sorusunu kabul etmedi, o da devam etti. "Denny dengesiz davranıyor, Cheryl, oğlunu alıp bir süreliğine ortadan kaybolman senin için iyi olur."

"Ohio'da bir arkadaşım var, onun kızdan haberi yok," diye mırıldandı, gözlerini pencereden ayırmadan, "onu aradı bile."

"Güzel," dedi Colt ve öne doğru eğilip cüzdanını çıkardı, bir kart çıkardı ve cüzdanını yerine koyup sandalyesinde arkasına yaslanmadan önce masanın üzerinden ona uzattı. Cheryl karta baktı ama dokunmadı.

"O kartı al Cheryl," dedi adam sessizce ve Cheryl'in gözleri onunkilere geldi ama bedeni ona dönmedi. "Başka bir adam bulursan beni ara. Onu kontrol edeceğim, temiz olup olmadığını göreceğim."

Gözlerini devirdi, Feb gibi değil, dünyanın zaaflarına karşı mizahla değil, tiksintiyle, başını iki kez sallayıp "Doğru" demeden önce.

"Cheryl -"

Ona doğru döndü ve kollarını göğsünde kavuşturarak pazularını tuttu, yine korumacıydı ama sesi asitle doluydu. "I

Ne yaptığını biliyorum. *Denny*," diye ismi tükürdü, "insanları öldürdü. Başka bir adam bulacağımı mı sanıyorsun? Sen kafayı yemişsin."

"Şimdi öyle görünmeyeceğini biliyorum ama fikrini değiştireceğin bir zaman bulacaksın."

"Saçmalık," diye tısladı, sesi kısıktı ama hem öfkeli hem de dehşete kapılmıştı, ona doğru eğildi. "Çocuğumun yanındaydı! Ben bir katil oldum!"

Colt da öne doğru eğildi ve aynı sessizlikte ama öfke ya da dehşet olmadan, sadece güç kullanarak, "Hayır, *beni* becerdiğini sandın," dedi.

"Daha iyi yapar mı?" diye sordu, kaşları kalktı, yüzünü inançsızlık kapladı. Onun deli olduğunu

düşündü. "Evet. Öyle."

"O kadar iyi misin?" Şimdi alaycıydı.

"Şikayetim yok Cheryl," dedi ona dürüstçe, "mesele şu ki, iyi bir polis, iyi bir arkadaş olmak için çok çalışıyorum ve onun oynadığı şey de buydu. Sana bunu gösterdi. İnanmanı istediği şey buydu. Buna inandın, yaralarını yaladın ama iyileşmelerine izin verdin ve yoluna devam ettin. Bunu yaptığında bana gel ve sana şimdiden söylüyorum, doğru adama geçmeni sağlamak için elimden geleni yapacağım."

"Yani bu, polislerin benim gibi kızlara sunduğu yeni bir hizmet mi?"

"Hayır, bu senin için yapacağım bir şey çünkü ikimiz de seni cehenneme atan ve yirmi iki yıldır beni ve kadını cehennemde yaşatan hasta bir piç tarafından sikildik. Yapmak şöyle dursun, teklif ettiğimi öğrenen olursa mahvolurum. Ama yine de sana teklif ediyorum. Kartı at, umurumda değil. Ama ben olsaydım, biri bana kazık atsaydı ve bir başkası bana nezaket gösterseydi, kabul ederdim. Sanırım sana pek iyilik yapılmıyor. Ryan, ben, başka pek bir şey yok, haksız mıyım?"

Başka tarafa baktı. Adam haklıydı.

"Bundan bir şey öğren Cheryl," diye öğüt verdi Colt. "Sana bir iyilik, gerçek bir iyilik sunulduğunda bunu görmeyi ve kabul etmeyi öğren."

Gözlerini kapadı ve boynunu büktü, gözlerini açıp tekrar pencereden dışarı bakmadan önce yüzü acıyı açığa vuruyordu.

Ona daha fazla bir şey vermiyordu.

Colt elindeki bardaktan bir yudum aldı ve Mimi'ye seslendi, "Meems, şu keklerden ve kurabiyelerden birkaç tane daha paketle. Cheryl'in bir çocuğu var."

"Emin olabilirsin Colt," diye karşılık verdi Mimi.

Colt Cheryl'a döndü ve "Sizi düşüncelerinizle baş başa bırakayım," diyerek ayağa kalkmaya başladı.

Kadının "Yirmi iki yıl mı?" diye sorduğunu duymadan önce ayağa kalkmıştı. Ona baktığında hâlâ pencereden dışarı baktığını gördü. "Evet."

Başını salladı ve gözleri yaşardı. İnşa ettiği sertlik duvarı dayanıksızdı, muhtemelen Denny de bu sayede içeri girmişti.

"Gerçekten All-State misin? Purdue'de mi oynuyorsun?" diye sordu, gözleri pencereden hiç ayrılmıyordu.

"Evet."

"Neden profesyonel olmadın?"

"Purdue için yeterince iyi, profesyonel için yeterince iyi değil."

"Bunu mu istiyorsun?"

"Hayır. Polis olmak istiyordum."

Ona bakmak için başını geriye doğru eğdi ve ilk kez çok güzel olduğunu fark etti. Feb'e benzediği için değil, kendi başına.

Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü ve "Ben dansçı olmak istiyordum. Görünüşe göre ikimiz de istediğimizi aldık, ha?"

Sözlerinde, altta yatan hüznü örten bir acılık vardı.

Colt usulca, "Kartın ikinci bir yolu daha var, Cheryl," dedi. "Futbol oynamayı öğrenmek isteyen çocuklar için işe yarıyor."

Gözlerini kapattı ve yeni gözyaşları yüzünden aşağı süzüldü.

"Morrie adında bir arkadaşım var, Palmer adında bir oğlu var," diye devam etti Colt. "Birlikte çok top oynarız. Ethan hoş karşılanır."

Başını salladı ama tek kelime etmeden gözlerini kaçırdı.

"Şubat seninle tanışmak isterdi," diye , sessizce konuşarak.

"Neden?" diye sordu pencereye.

"Çünkü o, bir dizi boktan adam tarafından yalnız bir hayat sürmeye zorlanmış ve kendi yolunu bulmuş bir kadın. Ne hissettiğinizi bilir ve sizi dinler, ya da , konuşmak istemezsiniz. Bir barı var, en azından sana bir içki hazırlayabilir."

Cheryl elini at kuyruğuna götürüp çekiştirdi ve usulca, "Şu anda bir içki iyi giderdi," dedi.

"J&J's, iki kapı aşağıda, kaçıramazsınız ve rica ederim."

Başka bir şey söylemedi, Mimi elinde içi dolu beyaz bir torbayla geldi ve Colt'a, "Bunu hesabına yazacağım," dedi.

Colt, çantayı Cheryl'ın el değmemiş brownie'sinin yanına bırakıp hızla uzaklaşırken, "Yarın görüşürüz," dedi.

Colt, "Görüşürüz Cheryl," dedi ve kapıya döndü.

"Teğmen Colton?" diye seslendi, adam durdu ve ona baktı.

"Arkadaşlar bana Colt der."

Başını sallamadan önce yutkundu ve devam etti. "Colt," fısıldadı sonra, "pislik gibi davranmadığın için teşekkürler."

Ona gülümsedi. Bu şimdiye kadar aldığı en iyi iltifat değildi ama Cheryl'a göre muhtemelen en iyilerinden biriydi.

Sonra da gitti.

* * * * *

Saat altıyı on geçe Colt J&J'ye girdi, bara baktı, Feb'i gördü ve çenesini eğmedi.

Döndü, onun yanına doğru yürüdü ve Reece onu orada karşıladı. "Reece iyi mi?"

Colt taburesine kaydı. "Giriş yaptım, sağ salım ve şimdi bir baltalı katil için alarmdayım. Tatile düşünüyorum."

Gözlerini kapattı ve "Tanrı'ya şükürler olsun" diye fısıldadı.

Colt, Reece denen adama duyduğu bariz duygunun yol açtığı kıskançlığa karşı koydu. Şu anda buna ihtiyacı yoktu. Reece'i arayıp şu andan itibaren temasın asgari düzeyde ve dostça olacağını bildirmesi gerektiği gerçeğini konuşacaklardı ama bunu daha sonra konuşacaklardı. Ve o zaman bu temasın çok az ve dostane olmaktan çok samimi olacağını paylaşacaktı.

Gözlerini açtı ve "Görevde değil misin?" diye sordu. "Evet, bebeğim. Bira."

Döndü, ona bir bira getirdi ve önüne koydu.

"Peki, bir patty melt'in sana ne kazandırdığını tahmin etmek ister misin?" diye sordu.

Hâlâ yüzünde rahatlama ifadesi vardı, son dramı bir kenara itmiş ve bok tekrar vurmadan önce iyi hayatın bir sonraki kapışmasına izin veriyordu. Barın altına uzandı ve iki beyaz, kare strafor kap çıkardı.

"Jambon ve peynir mi?" Colt sordu. Feb başını salladı.

"Kahretsin, bir bonfile daha mı?"

Gülümsedi, sonra mandala hafifçe vurdu ve strafor ters çevrilerek açıldı.

"Patty melt!" diye anons etti ve kahkahalarla gülmeye başladı.

Yemeğin yanına oturmuş, kolu barın eğilmiş, başı barın üzerinde, saçları her yere uçuşuyor.

Kadın histerikti ve Reece için onu aramalıydı. Yine de Reece'in güvende olduğunu on dakika önce öğrenmiş ve haberleri bara kadar götürmüştü. Bu on dakikanın onun çıldırmasını engelleyip engellemeyeceğini bilmiyordu ama muhtemelen bu riski almaması gerektiğini öğreniyordu.

Elini ensesine koydu ve "Şubat" diye seslendi. Omuzları titriyordu ve o da başını salladı.

"Ben iyiyim," dedi bara, sonra doğruldu, adamın eli düştü, saçlarını yüzünden çekti ve "Ben iyiyim," diye tekrarlamadan önce bir nefes aldı.

"Çok yazık tatlım, sen çıldırdığın için omlet kazanmayı kaçırıyorum."

"Omlet a la Feb," diye düzeltti onu. "Bunu söyleyemem," dedi ona.

"Neden olmasın?"

"Ben bir erkeğim Feb. 'A la' gibi söylemem."

Tekrar gülmeye başladı, neyse ki bu sefer histerik bir şekilde değil, sonra da, "Çıldırmayacağım, Colt," dedi.

"Bana söz ver, bebeğim."

Dirseklerini bara dayayarak ona doğru eğildi ve "Söz veriyorum" diye fısıldadı.

Colt ona doğru eğildi, elini başının arkasına doladı, onu kendine çekti ve öptü.

Adam geri çekildiğinde, "Peki, şu anda kaç kişi cep telefonunu çıkarıyor?" diye sordu.

Colt ona sırtıttı ve "Siktir et onları" dedi.

"Benimle Çin'e taşınmak ister misin?"

"Çin mi?" diye sordu.

"Evet, bir sonraki durağım orası. Bahse girerim Çinliler beni bir barda öpmüş olmanı umursamayacaklardır."

"Kulağa hoş geliyor, bebeğim."

"Şimdi, akşam yemeği için ne aldığımı bilmek ister misin?" "Elbette."

"Reuben."

"Patty melt'ten daha iyi görünüyor."

"Jambon ve peynir sipariş ettim."

Colt bir kakhaha patlattı ve elini kızın başının arkasına koyup onu tekrar öptü.

"Takas edelim," dedi arkasına yaslandığında.

Kendine bir diyet hazırlamadan önce gülümseyerek " sende," dedi.

* * * * *

Bunun olaysız bir gece olmayacağını bilmeliydim çünkü bugünlerde bu benim için pek olmuyor.

Perşembe günü bar doluydu. Bu berbat bir durumdu, parayı kullanamadığımız için değil, parayı her zaman kullanabilirdik. Bu berbattı çünkü o kadar yoğundu ki Colt'un barın ucunda durup onunla konuşacak pek zamanım olmadı. Yemek yerken sohbet edebiliyorduk ama o boktan güne hakkında ne hissettiğini öğrenmek, Amy ve notu hakkında nabzını tutmak ve en önemlisi de barın onun tarafında durup onunla konuşmak istiyordum. Meşgul olmak bunu yapamayacağım anlamına geliyordu ki bu berbattı.

Morrie, Delilah'yla birlikte evdeydi ve hâlâ davalarını uzlaşma sürecinden çıkarmak için sıkı bir şekilde çalışıyordu ve Colt oraya vardığında annemle babamı dinlenmeleri için eve göndermişim. Darryl, ben ve Ruthie vardık, Colt da korumamı oynuyordu. Bu benim de hoşuma gitmemiştii, bu Colt'un uzun bir gece geçireceği anlamına geliyordu, tabii kalabalık azalmazsa ve onu eve götürebilirim. Kalabalık azalırsa Ruthie'ye güvenebilirdim ama Darryl'e o kadar güvenemezdim.

Stew ve Aaron içeri girdiğinde bir sorun çıkacağını anlamıştım.

Bunu biliyordum çünkü Stew pisliğin tekiydi, hep öyleydi, hep öyle kalacaktı. Annemle babam işletirken de, Morrie'yle ben devraldıktan sonra da o bara birden fazla kez bela getirmişti. Stew, Colt'tan iki yaş büyüktü ve bir kez, o da altı aylığına evlenmişti. Başka hiçbir kadın o kadar uzun süre deneyecek kadar aptal değildi.

Öte yandan Aaron iyi bir çocuktı, okulda Colt'un sınıfındaydı. Bildiğim kadarıyla evliydi, mutluydu ve üzerine titrediği iki kızı vardı. Stew'le ne lisede ne de sonrasında yakın arkadaş olmuşlardı. Nasıl ve ne zaman bir araya geldiklerini bilmiyordum. Tek bildiğim Stew'in sorun çıkarabildiği ve Aaron'un da çoğunlukla Stew'i yol açtığı sorunlardan çekip çıkarmak için onunla birlikte olduğuydu. Stew'e neden katlandığını kimse tahmin edemezdi. Anlayamıyordum ama belki de evi, ocağı, karısı ve iki kızıyla arada bir Stew'in vahşi tarafında bir yürüyüşe çıkmaya ihtiyacı vardı. Şahsen ben başka bir şey seçerdim.

Bir sorun çıkacağını da biliyordum çünkü Colt'un barın ucundan geldiğini hissediyordum.

Colt tüm dünyaya en yakın arkadaşı ve barıştığı kız arkadaşının barında bir biranın tadını çıkarıyormuş gibi görünüyordu. Ama herkes onun tetikte olduğunu biliyordu. Stew içeri girer girmez onu fark etmişti ve Colt'tan gelen düşmanlık hissediliyordu.

Başta anlamamıştım. Herkesin Stew'in bir pislik olduğunu bilmesi dışında. Sonra anladım.

O günlerde Stew beni çivilediği dedikodusunu yayan ilk kişiydi. Kasabada mührü kıracak ve Colt'un gazabına uğrayacak kadar cesur olan tek kişiydi. İşte bu kadar aşağılık biriydi. Ama daha da kötüsü, bana hiç dokunmadı. O zamanlar ben de ondan hoşlanmıyordum ve onu asla öpmedim, öpmezdim de, mahvolmuş olsam bile.

Aaron da aynısını yaptı. Daha sonra, Stew'den sonra, arkadaş olmadan önceydi ve farklıydı. Ve bu canımı yaktı çünkü ondan gerçekten hoşlanıyordum. Aradaki fark şuydu: Aaron'dan hoşlandığım için onunla yiyiştim ve öpüştüm. İyi birine benziyordu, yakışıklıydı ve onunla bir umudum vardı. Bir partide takıldık ve ellerini gömleğime sokmasına izin vermediğim halde sevişmeye başladık. Sadece bir kez oldu ve sonra Aaron aradı ve bana çıkma teklif etti ama o zamana kadar beni becerdiği dedikodusunu duymuştum ve ona defolup gitmesini söyledim. Bana bunu yaymadığını söyledi ki muhtemelen yaymamıştır. Muhtemelen sarmaş dolaş görülmüştük ve Stew gibi biri bunu yaymıştı. Yine de doğru olmadığını da söylemedi.

Bu son kısım canımı yakan kısımdı.

Bu söylentiler çok geniş bir alana yayıldı ve Colt'un bunları duyduğunu biliyordum, herkes duymuştu. Colt'un bunları duyduğunu biliyordum çünkü her yeni dedikodudan sonra bana bakarken giderek daha az saygıyla bakıyordu. Aynı babam gibi. Ve Morrie. Ve herkes gibi.

O kısım daha çok acıttı.

Colt gerçeği bildiğine göre, J&J'ye gittiğim konusunda yalan söyleyen iki adamla birlikte, ortalığın karışacağını biliyordum.

Bara geldiler ve Darryl onlara hizmet etmek için önümü kesti. Darryl beş yıldır J&J'de çalışıyordu ve bu iş için ailesini yarım saat uzaklıktaki bir kasabadan buraya taşımıştı. Yeni bir başlangıç, çünkü hapisten çıktıktan sonra bulabildiği tek iş buydu. Beni Stew ve Aaron'dan ayırmıyordu çünkü

Tarih, bunu Stew'i sevmediği ve beni yakınında istemediği için yapıyordu.

Darryl iki kez hapse girmiş, ikisi de saldırı suçundan. Öfke kontrolü derslerine o kadar sık gitmişti ki programa onun adını verebilirlerdi. İçerideki ikinci seferinde, konuşmaktan hoşlandığı, güvenebileceği bir danışman bulmuş ve bazı şeyleri unutmuştu. Hepsini değil, ama kendini tutmasına ve soğukkanlılığını korumasına yetecek kadarını.

Darryl kutudaki en parlak ampul olmayabilirdi ama bu insanları okuyamadığı anlamına gelmiyordu. Dikkat edersen bunu hayatta öğrenirsin. Sağlıklı kalmak istiyorsan hapishanede öğrenirsin. Ve eğer bir sorunu başlamadan durdurmak istiyorsanız bunu barda öğrenirdiniz. Bu yüzden Darryl çok pratik yapmıştı.

Darryl ayrıca Morrie ve benim onun pek çok saçmalığına katlandığımızı bilecek kadar aptal değildi. Öte yandan, Morrie ve ben, herkesin saldırı suçundan iki kez hapse girdiğini bildiği, insan buldogu vücuduna ve Alman çoban köpeği sadakatine sahip eski bir mahkumun mükemmel bir bar arkası olduğunu bilecek kadar akıllıydık. Onu tanıyan pek kimse Darryl'e bulaşmazdı ve fırsat verildiğinde, ailesi olsun olmasın, annem, babam, Morrie ya da benim için hayatını ortaya koymayı ciddi ciddi düşünürdü.

Darryl'i kendi haline bırakıp işime baktım ama bir gözüm de dışarıdaydı.

Beklemek zorunda değildim. Stew ve Aaron ödemeyi yapar yapmaz Stew önce bana baktı, sonra kafasını Colt'a çevirdi. Sonra tekrar bana. Colt'a doğru ilerlemeden önce tereddüt bile etmedi ve içeri girmesinin nedeninin Colt ve benim hakkımda duydukları olduğu hissine kapıldım.

Öte yandan Aaron olması gerektiği gibi tereddüt etti. Stew'in niyetini anladığını ve Stew'e bir şeyler fısıldamaya başladığını gördüm. Ama Stew'in gözleri Colt'un üzerindeydi, yüzü sabitti ve bela istediğini biliyordum.

Colt'un gözleri Stew'in üzerindeydi ve yüzü de hazırды ve ona vermeye istekli olduğunu biliyordum.

Bütün barın gerildiğini, bunu izlediğini ve hesaplaşmayı beklediğini hissettim. Stew barın Colt'un tarafına geçip yerleşti ve Colt'un hemen yanında durdu.

Stew dirseğini zar zor indirdi ve Colt "*Şubat!*" diye bağırmadan önce kafasını Colt'a çevirdi.

Bir feryattı, gürültüydü ve yankılandı.

Buna şaşırmıştım. Colt böğüren bir adam değildi. Colt bir şey anlatmak istiyorsa, bunu sessizce yapardı. Dahası, benimleyken ve Melanie'yle geçirdiği onca yıl boyunca onu izlemek bana acı verse de, onun

Kadınlara karşı nazikti. Kızdırabilir ve bunu yaparken sinir bozucu olabilirdi ve kesinlikle öfkeli biriydi. Sinirlendiğinde sesini yükseltirdi ama hiçbir zaman Pete'in öfkesi kontrolden çıkmaya başladığında hissettiğim gibi bir tehlike yoktu. Colt'u Susie'yle izlerken ve bunun etkilerini kendim hissederken öğrenmiştim, kirli oynayabilirdi ama böğürmek... onun tarzı değildi.

Ayrıca bir erkek tarafından çağrılacak türden bir kadın değildim. Gerçi çağırılabilirim çok erkek olmadı ama sonuncusu, Pete, bana her zaman kendim olmam gerektiği gibi değerli bir ders vermişti. Bir süreliğine kendimi kaybetmiş olabilirim ama Pete'den sonra kesin olan bir şey vardı, February Owens çağrılan biri değildi.

Ancak barın sonuna doğru baktığımda, J&J'nin yarı sahibi olan ve barında sorun istemeyen February Owens olmalıydım. Aynı zamanda yepyeni ve gelişmiş Feb and Colt'un Feb'i olmalıydım ve her ne sebeple olursa olsun ve bu her ne sebeple olursa olsun önemliydi, erkeğim beni istiyordu.

Darryl bana baktı ama ben doğruca Colt'a gittim, Stew hareketimi izliyordu, Colt gözlerini Stew'tan ayırmıyordu, Aaron ise geride duruyordu.

Colt'un önünde durdum. "Evet?"

"Buralarda, bebeğim," dedi Colt ama hâlâ Stew'e bakıyordu.

Kahretsin, benden ne istiyordu?

"Colt -"

Colt'un gözleri sonunda bana geldi ve onlara bir bakış attıktan sonra hemen etrafımda döndüm, çubuğu menteşeleri üzerinde kaldırdım, açıklıktan kaydım ve arkamdan bıraktım.

Ben oraya vardığımda Colt dönmüştü. Topukları taburenin ayak parmaklığına dayanmış, bacakları bükülmüş, dizleri duvara dönüktü ama gövdesi Stew'e doğru bükülmüştü. Yaklaştığım anda kolu belime dolandı ve beni bacaklarının arasına çekti.

Stew izlemek için döndü, ön kolu barın üzerindeydi, vücudunun üst kısmı bara yaslanmıştı, gözleri göğüslerimdeydi.

"Ne kadar tatlı, değil mi?" diye

mırıldandı. "Yahni -" Aaron

başladı.

"de öyle değil mi?" Stew sorarak onun sözünü

kesti. Colt Aaron'a cevap verme şansı tanımadı.

"Hanginiz başlamak ister?" Colt sordu ve bu sadece için yapılmış bir konuşma değildi. Colt böğürmüyordu ama

insanların dikkatini çekmiş ve bunu korumuştı. Dinliyorlardı ve o da yakındakilerin duyabileceği kadar net konuşuyordu.

"Neye başlamak?" Stew sordu.

"Colt -" Başladım ama belimi sıkarak susmamı söyledi. Colt'un yüzündeki hazır bakışı görünce susmaya karar verdim.

"Özür dilemeye başla. Şubat hakkında yaydığın o saçmalık için," diye cevap verdi Colt. "Ne saçmalığı?" Stew sordu ama biliyordu; o sadece bela istiyordu.

"Onu becerdiğini kendi ağzından duydum. Onun ağzından duydum, yapmamışsın. Onun hakkında yalan söylediğine göre, bu fırsatı özür dilemek için kullanmak istersin diye düşünüyorum."

Evet, sorun konusunda haklıydım ama onu isteyen Colt'tu ve şimdi Stew'in ona vereceğini biliyordum.

"Yalan söylediğimi mi söyledi?" Stew'in kaşları kalktı ve tam da şüphelendiğim gibi Colt'a sorun çıkardı. "Hmm..." gözleri beni takip etti, "belki de yaptım, belki de rüya gördüm," döndü ve mırıldanmadan önce iki dirseğini bara dayadı, "harika bir rüya, çok harika, gerçek gibiydi."

Vücudum gerildi, Stew tam bir pislikti. "Stew -

" Aaron tekrar başladı.

Colt, Aaron'a ", sen başla" diyerek onun sözünü kesti. Aaron

Colt'a, "Feb hiçbir şey söylemediğimi biliyor," dedi.

"Evet, gerçi seni Frank'in yerinde gördüğümü ve herkesin seni fethettiğin için tebrik ettiğini hatırlıyorum, sen de aksi yönde bir şey söylememiştin," diye karşılık verdi Colt ve Colt'un bu saçmalığı duymasından tüm kalbimle nefret ettim.

Bakışlarımı Aaron'a çevirdim ve bakışlarımda incinmişlik ve suçlama olduğunu biliyordum. Bunu biliyordum çünkü öyle olmasını istiyordum.

Aaron bana şöyle bir baktı ve ayaklarını kaydırıldı.

Stew kolunu tekrar bara dayadı ve önünde, "Onu hakladı," dedi.

"Colt, bu işe yaramaz -" Ben başladım.

Colt, "Sessiz ol Feb," diye mırıldandı ama Stew daha yüksek sesle konuştu, "Aaron onu becerirken sen de oradaydın demek?"

"Herkes onu becerdi, dostum," Stew bana baktı. "Değişmiş olman çok kötü, geri dönmüş olman güzel olurdu -"

kestim. "Stew, götlük yapma."

"Hoşuna gitti mi?" Colt'un gözleri hâlâ Aaron'ın üzerindeydi. "Kızların için de ister miydin? Birinin kızlarınızdan biriyle böyle konuştuğunu duymak? Aptalın birinin kafasına dedikodu yaymayı koyduğunu, kızlarınızın

kolay, tatlı parçalar. İsteyen herkese verdiklerini etrafa yaydılar mı?"

Aaron sessizce, "Colt, bu uzun zaman önceydi," dedi. "Yani bu senin için sorun olmaz mı?" Colt bastırdı.

"Tabii ki hayır," dedi Aaron ve sonra bana baktı. "Yaptığım aptalca bir şeydi," dedi. "Aptalcaydı. İnsanlara sopanın yanlış ucunu aldıklarını söylemeliydim."

"Yani onu çivilemedin mi?" Colt sordu.

Aaron botlarına baktı ve "Hayır" diye mırıldandı.

Colt Stew'e baktı. "Ama sen yaptın. Senin gibi bir pislik, parasını ödemedikçe bir kadını elde edemez, Feb gibi tatlı bir parçayı mı etiketledin?"

Colt'un sesi kuşkulu geliyordu ve yakın bir yerden bir kıkırdama duyuldu ama ben kimin yaptığını göremeyecek kadar olanlara odaklanmışım.

Stew hakareti yakalamıştı, benim hakkımda yalan söylediğini unutarak ya da umursamayarak ve erkekliğine bu tür bir darbe almak istemeyerek bardan uzaklaştı. "Siktir git, *Teğmen* Colton. Bunun için para ödemek zorunda değilim."

Colt biraz geriye yaslandı. "Bilmiyorum. Senin yaptığını *duydum*.

Doğru olmalı." Darryl barın etrafında kayarak Colt'un arkasına geçti.

Stew, "Kapa , pislik, bunu duymadın," diye kırptı.

"Yapmadım mı?" Colt şaşırmış gibi yaparak sordu. "Bu konuda birkaç kişiyle konuşup aynı şeyi duyup duymadıklarına bakabilirim. Duymuşlarsa doğru *olmalı*."

Stew bardan uzaklaştı ve Colt'a doğru hafifçe eğildi. "Bu hiç komik değil, orospu çocuğu."

Colt, "Hayır, sanırım birinin senin hakkında başkalarının inanabileceği şeyler söylemesi pek iyi olmazdı," dedi. "Yine de Angie Maroni herkese bir şeyler yapmasıyla tanınırdı. İyi kadın ama zevksiz. Yine de sana bir şans verecek kadar kötü değil. Seni bu barda en az onlarca kez onunla birlikte olmaya çalışırken gördüm. Angie bile senin için vazgeçmezdi."

Stew, "Angie'yi çiviledim," diye açıkladı.

Colt'un kaşları havaya kalktı. "Çaktın mı? Feb'e çaktığın gibi mi? Rüyanda mı? Yoksa Angie gerçek miydi?"

Stew'in zaten sertleşmiş olan yüzünün taş gibi sertleşmesini izledim ve Aaron da bunu gördü. "Stew, hadi gidelim," dedi Aaron, sesinde artık bir aciliyet vardı.

"Bu kasabanın sahibi olduğunu sanıyorsun," diye tükürdü Stew. "Polis. Dokunulmaz."

"Şu anda görevde değilim Stew, özel bir vatandaş olarak kadınının barında bir şeyler içiyorum."

"Dokunulmaz değilsin."

"Bu bir tehdit gibi geliyor."

Darryl yaklaştı. Nefesimi içime çektim. Colt bekledi.

Bunu istiyordu, Stew'in hamle yapmasını istiyordu. Onu yere sermek için can atıyordu ve bar Colt'la birlikte bekliyordu, muhtemelen onun bunu yapmasını izlemek için de aynı derecede can atıyordu.

Aaron, "Stew, hadi dostum, gidelim," diye tekrarladı.

"Sana bir ders vermeliyim," dedi Stew ve bu kesinlikle bir tehditti. "Ben her zaman iyi bir öğrenci oldum. Benim için neyin var?" Colt alay etti.

Stew yaklaştı. Colt belimi bıraktı ve beni kenara çekti.

Darryl üst kolumdan tuttu ve beni arkasına çekti.

İşte o zaman Morrie, arkasında Dee ile birden ortaya çıktı. " oluyor?"

Morrie sordu, Colt'un ona bir gün önce verdiği parlatıcı daha karanlık ve çirkin bir hal almaya başlamıştı ve solmaya başlamadan önce bir iki gün daha böyle devam edecekti. Dee'yi iyice uzağa yerleştiriyor ve Aaron'a yaklaşıyordu.

Colt, "Stew bana bir ders verecek," dedi.

"Ne hakkında?" Morrie sordu, gözleri Stew'den hiç ayrılmıyordu, durumu okumuştı ve tetikteydi.

"Emin değilim, sanırım savunmasız kadınları seçmek, onlar hakkında yalanlar yaymak, yapmadığınız halde onları becerdiğinizizi söylemekle ilgili. Stew, Feb ve Angie'yi becerdiğini söylüyor ama ben ikisini de yapmadığını biliyorum. Belki de bu bir ders değildir, belki de beni ikna etmek istiyordur," diye cevap verdi Colt, 'le konuşmuyordu ama gözlerini de ondan ayırmıyordu, sonra Stew'e hitap etmeye başladı. "Angie, o kendi adına konuşamaz. Ama şimdi Şubat bana senin bir yalancı olduğunu söylüyor. Bilmek istediğim şey, kadının hakkında yalan söyledin mi?"

Stew'in gözleri Colt'tan Darryl'e, oradan da Morrie'ye kayıyordu, sikilmiş olduğu gerçeğini değerlendirdiğinden değil, ilk önce hangisiyle uğraşacağına karar verdiğinden şüpheleniyordum.

"Colt, dostum, geri çekil, bu yıllar önceydi ve o zaman senin kadının değildi," diye araya girdi Aaron, uzlaştırıcı rolü oynamaya çalışarak.

Colt hâlâ Stew'den başını çevirmiyordu. "Tanrı aşkına, Şubat'ın benim kadınıymı olmadığı bir zaman oldu mu hiç?"

"Evet, beni becerirken," dedi Stew, "o zaman tamamen benimdi."

Colt ayağa kalktı ve yaklaştı, Stew'le arasında üç santim vardı ama Stew geri adım atmadı.

Morrie ve Darryl de yakınlaştı.

Morrie konuştu. "Colt, dostum, bu adam buna değmez."

Colt Morrie'yi görmezden gelerek bana seslendi: "Feb, söyleyecek bir şeyin var mı?" Kahretsin, şimdi de beni işin içine çekiyordu.

"Ne gibi?" Geri seslendim.

Colt cevap vermedi.

Birkaç saniye boyunca hesaplaşmayı izledim ve sonra işimin bittiğine karar verdim. Colt'un önüme her pislikle yüzleşmesine gerek kalmadan hayatımın yeterince boktan olduğunu söylemeye gerek yoktu. Özellikle de benim barımda. Darryl'in etrafından dolaştım ve Morrie'nin yanında, Colt ve Stew'e yakın durdum.

"Colt, Morrie haklı. O buna değmez."

"Seni becerdi mi?" Colt sordu.

"Ciddi misin?" Ben cevap verdim. "Pete pisliğin tekiydi ama en azından ateşliydi. Sence bu adamla yatar mıyım?"

"Duydun mu? Seni yapmadığını söyledi," dedi Colt Stew'e, daha yakına eğilerek, iterek, neredeyse burun buruna gelmişlerdi ve Stew kendini tuttu.

"Kimi yaptın?" Morrie meraklı bir sesle ve Aaron'a bakarak sordu.

"Aaron'la yatmadığımı zaten anlamıştık, bunu kaçırdın," dedim.

Morrie.

"Willie Clapton'ı yaptın mı?" Dee aradı. "O çok ateşli ve seninle yattığını söyledi."

"Hayır, Willie'ye de yapmadım. Seksi olabilir ama öpüştük ve o İyi öpüşen biri *değilim*. *Kötü* konuşuyorum. Oraya gitmek istemedim." "Euw. Kötü öpüşmekten daha kötü bir şey yoktur," diye belirtti Dee.

"Willie kötü mü öpüşüyor?" Morrie sordu.

"Bana bunu yeniden yaşatma," dedim

Morrie'ye.

"O kadar kötü mü?" Morrie sordu, yüzümü buruşturdum ve Morrie alçak sesle ıslık çalarak "Willie'ye yeni bir ışık tutuyor" dedi.

"Neden Feb'in kim hakkında konuşuyoruz?" Darryl sordu.

Colt, "Bence asıl mesele Şubat'ın kimseye bir şey yapmamış olması," dedi. "Haksız mıyım, Stew?"

Stew cevap vermeden önce, "Sanırım dedikodular senden ayrıldıktan sonra çok fazla boyun eğdiğim için başladı," dedim Colt'a. "Çoğu zaman oldukça sarhoştum. Gerçi sarhoş olsam da olmasam da Stew'le hiç öpüşmedim."

"Kimseye bir şey yapmadın mı?" Morrie bana sordu, hafifçe şok olmuş görünüyordu ve eğer durum biraz daha farklı olsaydı onu tekmeleyebilirdim ya da en azından kolunu yumruklayabilirdim.

biraz daha az gergin. Bununla birlikte, durum çok gergindi ve onu uçurumun kenarına gönderen kişi olmak istemedim.

"Yaptım Pete," diye cevap verdim.

"Onunla evliydin," diye karşılık verdi Morrie.

"Bana bunu da yeniden yaşatma."

Aaron yaklaştı ve Stew'in gömleğini yakaladı, elini bırakmadan önce çekiştirdi. "Hadi Stew, gidelim."

Ancak Morrie odaklanmıştı. "Bütün bu adamlarla mı  p şt n?" "Hepsiyle değil, mesela Stew'le değil," diye cevap verdim.

Stew'in gözleri bana kaydı ve sonra Colt'a doğru hamlesini yaptı, ama s zli olarak. Muhtemelen Colt'un başlatmasını istiyordu çünkü Colt başlatırsa, işler  irkinleşirse başı Stew'den daha büyük belaya girecekti. Bir sürü göz, bir sürü tanık vardı. Stew başlatırsa, Colt kendini savunduğunu söyleyebilirdi. Colt başlatırsa, boku yerd . Stew, Pete gibi değildi; insanların biraz baskısıyla adım atmaz ve doğru olanı yapardı. Pete doğru olanı iyi bir adam olduğu için değil, dışarıdan biri olduğu ve Colt'un öfkesini tattığı için yapmıştı. Stew onu zorlayacak ve Colt'un işini zorlaştıracaktı. Polislerin bar kavgalarına karışması ve kız arkadaşlarına haksızlık eden heriflerin ağzını burnunu kırması, bunu yapan herifler kim olursa olsun ve bunu ne kadar hak etmiş olurlarsa olsunlar, hoş karşılanmazdı.

Stew bana, "Saçmalama Feb, seni  viledim," diyerek hamlesini yaptı. Colt ona "Yapmadığını biliyorum" demeden önce bir ritmi kaçırmadı.

Stew'in gözleri tekrar Colt'a döndü. "Peki bunu nereden biliyorsun?"

"  nk  onu  viledim ve inanın bana, onu bir kez elde ettiniz, daha fazlası için geri dönersiniz."

"Ah," dedi Dee, "bu çok tatlı."

Gözlerimi devirdim.

Colt aniden oturdu.

Sonra dedi ki, "Biranı bitir, Stew, sonra seni bir daha asla burada görmek istemiyorum. Seni bir daha asla burada görmek istemiyorum."

Stew Colt'a baktı, tartışmayı reddetti ve Colt oynamak istemeyince kendini olayı tırmandıramayacak bir konumda buldu. Yine de denedi.

"Geri mi  ekiliyorsunuz, Teğmen Colton?" Stew alay etti.

"Evet," dedi Colt birasına doğru dönerek, "dudağını patlatmalıyım, parmak eklemimi kırabilirim ve bu gece parmaklarımı serbestçe kullanmak istiyorum."

İşte o zaman bana sırttan Dee'ye bir kez daha gözlerimi devirerek baktım. "Tanrım, Colt, onun kardeşinin tam burada duruyor," diye mırıldandı Morrie ,
Sesinin yarısı tiksinişmiş, diğer yarısı eğlenmişti ve tartışmanın bittiğini fark ederek barın arkasına doğru yürümeye başladı ve sözlerini şöyle bitirdi: "Gidebilirsin Feb. Ben ve Dee kapatıyoruz."

Bu şok edici duyuru zihnimi gergin durumdan uzaklaştırdı. "Ne?"

"Morrie bana kasayı nasıl kullanacağımı gösterecek," diye ilan etti Dee, sanki Morrie onu bir uzay aracına bağlayıp yıldızlar bir tura çıkaracakmış gibi. Hâlâ sırtıyor ve Morrie'yi barın arkasında takip ediyordu.

"Ne?" Arkasından tekrarladım.

Dee döndü ve yüzü heyecandan çalkalanıyordu. "Ve bana içkileri nasıl karıştıracağımı öğretecek."

"Ne?" Tekrar söyledim.

"İyi misin patron?" Darryl Colt'a sordu.

"Evet, Darryl," dedi Colt birasından son bir yudum alırken. Aaron Stew'i birkaç adım öteye taşımıştı. Açmaz sona ermişti. Colt geri çekilip yerine oturdu ama herkes, Stew bile, kaybedenin Stew olduğunu biliyordu. Hepimiz hâlâ birçok gözün odak noktasıydık ama dikkatimi vermiyordum, daha önemli bir şey oluyordu.

Dee ve Morrie'yi barın arkasından takip ettim. "Çocuklara kim bakıyor?" diye sordum.

"Annem ve babam biraz soluklanmak için geldiler. Geceyi burada geçirmeye karar verdiler. Sen ve Colt biraz uyuyabilin diye sana büyü yapıyorum," dedi Morrie.

Dee'ye döndüm ve "Ama -" dedim.

Dee'konuşmama rağmen Morrie, "Aile barı, aile çalışıyor," diye cevap verdi. O anda Morrie'nin mutlu görüldüğünü fark ettim, uzun zamandır olmadığı kadar mutluydu ve Dee de öyle görünüyordu.

Ağzımın açık kaldığını hissettim. Sonra göğsümde mutlu bir karıncalanma hissettim. Sonra ağlamaya başlayacağımı sandım.

İçimden bir ses duruşmanın kesinlikle uzlaşmayla sonuçlandığını söylüyordu. Bundan da öte, kardeşimin bir mucize yarattığını hissediyordum. Çünkü eğer Dee geliyorsa, o zaman Dee barın ve ailenin bir parçası olacaktı ve hayat olması gerektiği gibi devam edecekti. Colt koltuğunda, hayatımda ve barı işleten ailemle, *tüm* ailemle.

"..." Yüksek sesle söylemeye korkarak başladım, sanki kelimeleri söylersem bu kırılgan rüya baloncuğuna bir iğne batacakmış gibi ama bir nefes aldım ve sonra bitirdim, "kutlayacak bir şey var mı?"

Colt'un kolunun belime dolandığını hissettim ve beni barın arkasından çekerek, "Evet tatlım, saat on oldu ve kışını kaldırırsan on on beşte evde olabiliriz. Bu kutlamaya değer."

Colt'un tutuşuna karşı koydum ama o beni ofise doğru çekiştirmeye devam etti. "Morrie?" diye seslendim.

Morrie bana baktı. Sonra gülümsedi. Büyüktü, mutluluktan da öteydi. Ailesine kavuşmuştu. O an hepimizin üzerinde ilahi bir ışığın parladığını biliyordum.

"Eve git küçük kardeşim," diye karşılık verdi.

Ben de ağabeyime gülümsedim, sonra Colt beni ofise doğru çekti, ben de gülümsememi ona doğru kaydardım. Elini kaldırıp çeneme dokunurken o da gülümsememi paylaştı ve gülümsemem daha da büyüdü, o kadar büyüdü ki yüzümü acıttı ama bunu yapmaktan vazgeçemedim ve vazgeçmek de istemedim.

Sonra çantamı aldım, ceketimi omuzlarıma attım ve Colt'la birlikte eve gittim.

Saat 10:15'te evdeydik.

* * * * *

"Alec," diye nefes nefese kaldım.

"Tekrar söyle," diye inledi Colt.

"Alec," diye tekrarladım, "daha sert, bebeğim."

Bana istediğimi verdi ve bunu daha sert bir şekilde yaptı.

Omuzlarım duvara dayalı, kışım ellerinde, bacaklarım kalçalarına sarılmış, bir elimin parmakları saçlarını kavramış, diğer elim kışına kilitlenmişti. Colt dizlerinin üzerindeydi ve beni o kadar sert beceriyordu ki Harry'nin parmak izinin duvara çarpacağından emindim. Ama umurumda değildi.

"Memeni bana ver, Feb," dedi ve elimi saçlarından çekip göğsümü avuçladım ve ona uzattım.

Colt derinlemesine soktu ama sırtını eğdi, dudakları meme ucuma yapıştı ve sertçe emdi. Meme ucumdan bacakları arasına doğru hissettiğim yol o kadar keskin ve doğrudu ki, kendi vücudumdan aşağıya doğru bir çizgi çizebilirdim.

"Evet," diye nefes aldım.

Ağız beni serbest bıraktı ve tekrar içime girmeye başladı, dudakları benimkilere doğru hareket etti ve kolum omuzlarına dolandı.

"Boşalacaksın bebeğim, hissediyorum, , amın hazır." Çok haklıydı.

Omuzlarını daha sıkı kavradım ve bacaklarım bir spazm halinde ona sarıldı.

"İşte bu," diye homurdandı, içimden bir inilti koptu, başım geriye fırladı, baskının yanındaki duvara çarparak titremesine neden oldu.

Beni bir santim yukarı kaldırıp daha sert ve çok derin bir şekilde içeri girdiğinde aşağı iniyordum, geri çekildi ve tekrar içeri girdi, olduğu yerde kaldı, yüzü boynuma girdi ve tenime karşı inledi.

Dilinin kolyelerimde gezindiğini hissettiğimde, ki bu çok sık yaptığı ve benim de çok hoşuma giden bir şeydi, saçlarının arasına fısıldadım, "Bana hâlâ borçlusun."

Dili uzaklaştı ama içime yavaşça girip çıkmaya başladığında dudaklarının tenime gülümsediğini hissettim. Bunu yaptığında da hoşuma gidiyordu, beni sertçe becerdikten sonra yumuşak bir şekilde vermesi, çekip gitmek yerine içimde kalması. Colt'un aramızdaki bağı korumasında ve bunu böyle yapmasında bir şeyler vardı. Parmağımı koyamadığım bir şey vardı ama her neyse, çok güzeldi.

"Unutuyorsun tatlım, ilk seferinde sana sikimle vermeden önce ağızımla vermiştim," kafasını kaldırdı ve bana baktı, "ödeştik."

Kahretsin, haklıydı.

"Her neyse," diye mırıldandım ve o da bana gülümsedi.

"Ağızımı geri alacaksın," dedi bana, hâlâ girip çıkıyordu. "Ne zaman?" diye sordum.

"Tanrım, Feb, daha yeni geldin."

"Ne? Kotam mı var?"

"Evet, beni öldürmemen için bunu rasyonel hale getirmeliyim" demeden önce hafifçe gülmeye başladı.

Dudaklarımı onunkilere değdirdim ama "Güzel ölüm" diye fısıldarken gözlerimi açık tuttum.

Beni öpmeden bir saniye önce gülümsemesinin kaybolmasını ve gözlerine başka bir şeyin gelmesini yakından izledim. Sonra çekildi, geri çekildi, beni de yanına aldı ve yatağa yatırdı. Colt sırt üstü dönerek beni yatağa yatırdı.

onun yanına. Yorganı üzerimize çekerek bir karın kıvrımı yaptı. Sonra ışığa uzandı ve onu söndürdü.

Kollarımdan biri altımda sıkışmıştı ama diğer elim onun üzerinde hareket ediyordu, tembel, hafif, teni sıcak, sert, sıkı. Onu hissetmeyi seviyordum. Kolu bana sarılmıştı ve parmaklarıyla kalçama desenler çiziyordu. Bu hissi de çok sevmiştim.

Kendimi kilitlediğim onca yıl boyunca bunların ne kadarını kaçırdığımı düşünmemeye çalıştım. Denny'nin benden, bizden ne kadar çok şey çaldığını. Ama bu imkânsızdı.

Yine de, sadece Colt ve ben olsaydık, bu boku sıfırdan öğrenmek zorunda kalacaktık. Kaç tane kadını olduğunu bilmiyordum ve bilmek de istemiyordum. Sadece Melanie ve Susie'yi tanıyordum ve birkaç tane daha olduğunu duymuştum. Bazen bara bir kadın gelirdi ve gözleri doğrudan onu bulurdu ve eskiden çirkin olan bir yerde ona sahip olduğunu bilirdim. Bazen onlar içeri girdiğinde, gözleri onlara giderdi ve aynı bilgi parlardı. Onlara gülümserdi, büyük değildi ama oradaydı ya da çenesini aşağı indirirdi ve çirkin bir şekilde bitmediğini bilirdim ama o bitirirdi ve kadın bitmesini istemezdi. Adam nazik ve centilmen davranıyor, kadının ona güzel anılar yaşattığını söylüyor ama de onu geride tutuyordu. Tüm bunların iletilildiğini nasıl bildiğimi söyleyemezdim ama ona bu şekilde bağlı olduğum için biliyordum. Bunun sık sık olduğunu da söyleyemezdim ama yeterince oluyordu ve her seferinde küçük bir hançerin ucu tenimi delip geçiyordu sanki.

Düşünüyordum da, onlara sahip değildi; şimdi bana vermek zorunda olduğu şeye sahip olamayacaktım.

Öte yandan, bu tür şeylerde çok iyi olduğu için doğuştan yetenekli de olabilirdi.

"Nasıl hissediyorsun, tatlım?" Colt mırıldandı ve sesi kulağımda gümbürdedi, vücudum onunkine bastırdı, parmak uçlarım teninin üzerinde gezindi, tüm bunlar mevcut düşüncelerimin benden uzaklaşmasına neden oldu.

"Harika," diye fısıldadım ve bu düşünceler o kadar uzağa düşmüştü ki, öyle olduğumu fark ettim. Amy'nin notunu okuduktan ve tüm bu saçmalıklarla uğraştıktan sonra bile Colt, ben, Morrie ve Dee ve annemle babamın evde olması konusunda nasıl bu kadar mutlu olabildiğimi asla bilemeyecektim.

Ama öyleydim.

Colt'un eli kalçamda düzleşti, aşağı kaydı ve parmakları kığıma bastırdı.

"İlçedeki en iyi kış," diye mırıldandı ve ben de sııttım. "Bu konuda çok araştırma yaptın mı?" Alay ettim.

"Evet," diye cevap verdi, başımı kaldırıp gölgeli yüzüne baktım ve devam etti. "Ne diyebilirim ki? Ben götün tekiyim."

Gülmekten kendimi alamadım ve güldüm, ama elim göğsünden boynuna doğru kaydı ve gülmeyi bıraktığımda sessizce "Nasılsın bebeğim?" diye sordum.

Başının gölgesinin yastıktan hafifçe , sonra aşağı inmesini ve iç çekmesini izledim. "Daha iyi günlerim oldu," bitirmeden önce parmakları yine kışıma bastırdı, "daha iyi gecelerim pek olmadı."

Konuyu değiştirmeye karar vermeden önce başımı eğdim ve köprücük kemiğini öptüm.

"Geçmişimden bir pislik bara girdiğinde ve sen de oradaysan her seferinde kendimi hazırlamam mı gerekecek?"

"Hayır," dedi hemen, "sanırım bu gece amacıma ulaştım."

Ona baktım ve haklı olduğunu anladım. Adımı haykırması, dikkatleri üzerimize çekmesi, Aaron'dan itirafı alması, Stew'e şüphe düşürmesi (iyi şüphe, bunu iki kez düşünen biri, ki muhtemelen onlarca yıl önce düşünmemişlerdir, Stew'e vereceğini düşündüğü için kendini aptal gibi hissederdı), benim ve Morrie'nin konuşması, hepsi mükemmel bir şekilde oynanmıştı. Colt'la tekrar bir araya gelmemizden bahsetmiyorum bile; öpüşüyor, Frank'in barını paylaşıyor ve ben onunla yaşıyordum. İki hafta önce herkes Colt'un bana yaklaşmayacağını biliyordu ve bunu kısmen kaçacağımı düşündükleri için yapıyorlardı. Gerçek şu ki, ben her zaman onun kadınıydım ve ayrılmış olsam bile ortalıkta dolaşmam bir ihanet olarak görülüyordu (ve hak edilmiş olsun ya da olmasın, böyle bir üne sahip olan kızlara her zaman tepeden bakılırdı). Küçük bir kasabada her şeyde olduğu gibi, özellikle de Colt ve benim hakkımda dedikodular havada uçuşurdu. Hikayelerini anlatan her erkek muhtemelen bir ahmak gibi görünecekti.

"Sen Süpermen misin?"

Yumuşakça sordum. "Nasıl yani?"

"Binaları bir çırpıda atlamak, kızların itibarını bir saniyede kurtarmak, bu tür şeyler mi?"

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Binaları bir çırpıda atlayamam ama seni öyle bir boşaltabilirim ki alçıpan duvarımda bir delik açabilirsin," diye cevap verdi.

"Alçıpanında bir delik açmadım."

"İyi ki baskının üzerinde pleksiglas var ve onu iyi tamir bebeğim, yoksa camdan bir yatakta yatıyor olurduk."

"Sen tam bir pisliksin," dedim gülümseyerek.

İkimiz de sustuk, ben artık mutlu düşüncelerden başka bir şey düşünmüyordum. Colt'un aynı şeyi düşünmediğini anlayacaktım.

"Biliyorsun, kurtarılacak bir itibar yoktu."

Bu yorum beni çok şaşırttı, başımı kaldırıp ona baktım. "Ne?"

"İnsanlar seni seviyor, Şubat."

Başımı salladım ve tekrar oturdum ama eli kıcıımı sıktı ve "Bana bak, Feb" diye emretti.

"Colt -" Başladım ama bir kez daha sıkılınca durdum.

"Bebeğim, bana bak."

Bana söyleneni yaptım.

Colt, "Sana getirdiğimiz şu çocuktan bahsetmiştim, Ryan," dedi.

Hay aksi. O gece Frank'in evinde bana anlattığı tüm o saçmalıkları, Denny'nin kandırıp kendi kâbuslarına gönderdiği yeni insanları düşünmek istemiyordum.

"Colt -"

"Seni izlerken iyi biri olduğunu anladığını söyledi. İnsanlar sana yöneliyormuş. Yanılmıyordu Feb."

Başımı salladım ve "Geç oldu. Hadi uyuyalım."

Colt bana doğru yuvarlandı, belli ki konuyu kapatmak için verdiğim ipucunu almak istemiyordu. Beni sırt üstü yatırdığında ve karanlık gölgesi belirlediğinde konuşmaya devam etti.

"İnsanlar seni seviyor."

"Kes şunu Colt, ikimiz de biliyoruz ki

- "Şimdi de öyle, her zaman da ."

"Bu doğru değil," diye fısıldadım.

"Öyle."

"Hissetmedin," dedim ona.

"Hayır, sanırım insanlar duyduklarına şaşırdılar, belki de hayal kırıklığına uğradılar ve sen de bunu hissettin, ama seni sevmekten asla vazgeçmediler."

"Colt -"

Eli çeneme geldi ve sıktı. "February, beni dinle. Kendin olmaktan hiç vazgeçmedin. Bastırılmış olabilirsin ama sen her zaman

Angie'lere ve Darryl'lere göz kulak olan bir kızdın. Sen her zaman sokak hayvanlarını toplayan bir Owens'tın. Diğerleri hakkında ne düşünürlerse düşünsünler bunu asla değiştirmedin."

"Sanmıyorum -"

Başparmağı dudaklarımın üzerinden geçti. "Güven bana Feb, artık diğerini hiç düşünmeyecekler."

"Buna gerek yoktu," dedim başparmağına ve güldü. Şakayla karışık değildi, etime baskı yapan acı bir yanı vardı.

"Bize yapılan yanlışlar hakkında düzeltebileceğim pek bir şey yok. Bu bir , ben de yaptım. O pislik bu gece bara girdiğinde çok heyecanlandım. Yani gecikmek zorunda değildim."

Tanrım, onu seviyordum, hep sevmiştim, hep sevecektim. Onu o kadar çok sevdim ki, o dolgunluk hissi içimden tenime doğru baskı yapmaya başladı ve o kadar çoktu ki, hepsini tutabileceğimi sanmıyordum.

Ona söylemek , gerçekten. Paylaşmak, bilmesini sağlamak istedim. Ama bu yeni bir şeydi, tıpkı eski olduğu gibi ve bu fikir beni korkutuyordu.

Ben de *seni seviyorum* yerine, "Teşekkür ederim" dedim.

"Bana teşekkür etme tatlım, ben de inandım. Bu gece yaptığım yanlışın bir parçası da bu, insanlara bu saçmalığa en az onlar kadar inanan bir pislik olduğumu göstermek."

"Sen bir pislik değilsin," diye savundum.

"Daha beş dakika önce bana bir tane dedin," diye alay etti.

"Ah, doğru ya," diye mırıldandım. "Bunu unutmuşum," dedim ona. "Ben de şaka yapıyordum."

"Öyle olduğunu biliyorum, Feb." Ben daha başka bir şey söyleyemeden beni öptü, sonra pozisyonumuzu korumak için bizi geri döndürdü ve "Artık uyuyabiliriz" dedi.

"Oh, yani konuşmanız bittiğine göre artık uyuyabilir miyiz?"

"Şey... evet."

"Haklıydım."

"Ne?"

"Pislik."

Kısa bir kahkaha, bu seferki mizah doluydu.

Sonra, "Kapa çeneni ve gözlerini kapat, bebeğim."

Çok otoriterdi. Yine de bana söyleneni yaptım.

Wilson zıpladı ve vücudunu çoğunlukla birbirine dolanmış ayaklarımızın üzerinde, sadece kısmen yatağın üzerinde kıvırdı ve ben uykuya daldım.

* * * * *

Bir telefon çalmaya başladı; ses tonundan benimki olduğunu anladım. Colt'un komodininin yanında duran benim telefonumdu, eve geldiğimizde çantamdan çıkarıp her ihtimale karşı hazırladığı telefonu oraya koymuştu.

Beni sarsarak uyandırdı, Wilson'ı da sarsarak uyandırdı ama uykulu bir dehşetle ona bakmak için başımı kaldırdığımda, Colt telefon ekranının bir kıyamet feneri gibi karanlığı delip geçen parlak ışığına doğru uzanıyordu.

Ben bir dirseğimin üzerinde ayağa kalktığımda telefonu yüzüne götürdü ve ben nefesimi tutarken açıp kulağına götürdü.

"Öyle mi?" Boğulmamak için yeterince nefes alıp verirken bir duraklama oldu. "Evet. O burada."

Sonra sessizlik içinde telefonu bana uzattı.

Düşündüğüm kişi olmadığını biliyordum çünkü öyle olsaydı bana vermezdi; aldım, ekrana baktım ve üzerinde kimin olduğunu gördüm. Colt'un komodininin üzerindeki saate bakarken nefesim tekrar kesildi. Saat sabahın ikisiydi, arayan için alışılmadık değildi ama artık kabul edilebilir de değildi, gerçi o bunu bilmiyordu.

Colt'un gölgesinin hareket ettiğini, kolunu ışığa doğru uzattığını gördüm. Sonra kırımın üzerine oturmak için yuvarlandım, dizlerimi kaldırıp gövdeyi kalçalarıma bastırırken kolumla yorganı göğsümde tuttum.

Sonra telefonumu kulağıma dayadım, ışık yandı ve "Hey, Reece" derken parlaklığa karşı gözlerimi kırptım.

Bir süre sessizlikten başka bir şey yoktu ve ben bekledim.

Sonra Reece, "Bunun eninde sonunda olmasını bekliyordum hayatım, ama telefonuna bir erkeğin cevap verdiğini ilk duyduğumda beni bu kadar etkilemesini beklemiyordum," dedi.

Gözlerimi sıkıca kapattım ve "Reece" diye fısıldadım.

"Vaat yok güzelim, beklenti yok, anlaşma buydu. Onu bana sen ."

"Biliyorum."

"Şimdi bunu sana vermenin bir yolunu bulmalıyım." "Reece -"

"Şu anda bulmanın en iyi yolu, dışarıda bir yerlerde birilerinin sizin adınıza insanları katlettiğini bilmektir.

yanınızdaki adam."

"Onları oymuyor, baltayla kesiyor."

"Her neyse" diye cevap verdiğinde Reece'in sesinde bir gülümseme vardı.

Colt'un elinin sırtımın küçük kısmına çarptığını hissettim ve sonra parmaklarının omurgamın girintisinden yukarı çıktığını ve sonra aşağı indiğini hissettim, yol kısa, dokunuş hafif ama aynı zamanda sabitti. Bu durumda garip olduğunu biliyordum ama kendimi daha iyi hissetmemi sağladı.

Wilson'ın yatakta dolaşıp kalçamda bir top haline gelmesine yardımcı oldu.

"İyi misin?" Ben sordum.

"Yarın çıkıyorum, bu adam bulunana kadar toprağa gideceğim."

"Üzgünüm, Reece."

"Senin hatan değil,
sevgilim." "Yine de."

"Hâlâ bir şey yok. Yine de bir tatile ihtiyacım var, Tahoe'ya gittiğimizden beri gerçek bir tatil yapmadım."

Tahoe harikaydı, ben eve dönmeden hemen önce gittik ve bir hafta kaldık. Oraya onun bisikletinin arkasında gittik ve lüks bir kiralamaya para harcadık. Gün boyunca kumar oynadık ve gezdik. Tıka basa doyana kadar yedik. Her gece çakırkeyif yatağa düştük. Çok eğlenceliydi.

O zamandan beri onu görüyordum, çünkü ona ihtiyaç duyduğum zamanlarda benim oluyordu. Evde olduğum ilk yıl iki haftalık bir tatile çıktım, arabama bindim, kimseye nereye gittiğimi ya da kimi göreceğimi söylemedim. Sedona'da Reece ile iki gün geçirmek de dahil olmak üzere arkadaşlarımla olduğu birkaç yere gittim. İkinci yıl da aynısını yaptım, onu Taos'ta yakaladım ama bu sefer dört gün kaldım.

Reece de beni ziyarete gelmişti, ben bardayken zamanını yakın arkadaşlarıyla sohbet ederek ya da Speedway'i ziyaret ederek ve diğer turist saçmalıklarını yaparak geçiriyordu. Hayatıma sızmamaya dikkat ediyordu, örneğin bara geliyordu, ben söylemesem de oranın onun yeri olmadığını biliyordu. O buralardayken, nedenini açıklamadan biraz izin alırdım ve bazen onunla gider ve ona gezdirirdim. Geceleri, günü ayrı geçirsek bile o hep yanımdaydı. Eve geldiğimde yatağında olurdu. Yatağa vurduğumda onu uyandırırdım ya da dışarıdaysa ellerimle ya da ağzımla uyandırırdım, bu onun umursamadığı bir şeydi ve sırf bunu elde etmek için uyuyormuş gibi yaptığından şüphelenirdim.

O günler geride kaldı.

"Giriş yapacak mısın?" Ben sordum.

"Elbette."

"Sık sık mı?"

"Evet, hayatım ama benim için endişelenme. Her şey yoluna girecek. Kendi başımın çaresine bakabilirim ve konuştuğum Federaller bu adamı bulmaya oldukça kararlı görünüyorlar."

"Evet."

Aradığını bildiğim bir şekilde, "Sanırım bir dahaki sefere bu kadar geç aramamalıyım," demeden önce bir tereddüt yaşadı.

"Muhtemelen hayır."

Bir an daha sessizlik oldu, sonra dalga geçmeyi bıraktı ve ne bilmek istediğini sordu ama bir sonraki kelimelerini söylemek zorunda kalmamayı dilediğini belirten bir sesle konuştu. "Sormaktan nefret ediyorum güzelim ama bilmek zorundayım. Telefona cevap veren oğlun, bu bir süre daha aramayacağın anlamına mı geliyor?"

"Reece -" Başladım ama sonra söyleyemedim.

Konuşmayı kesip başka bir şey söylemediğimde Reece beni okudu. Uzun zamandır birbirimizin hayatına girip çıkıyorduk ama telefonda nispeten sık konuşuyorduk. Beni tam olarak tanımıyordu ama yeterince iyi tanıyordu.

"Lanet olsun," diye ısırdı, "demek ki hiç aramayacaksın."

"Reece."

"Bu beni de beklediğimden daha sert vurdu." "Reece -"

Sözümü kesti. "Boku yedim."

"Yapma bunu."

"Sıçıp batırdım, iyi bir şeyim olduğunu biliyordum, onu bir kenara attım. *Kahretsın!*" "Sen atmadın."

"Kaç kez benden uzaklaşmanı izledim, Feb? Sen beni kaç kez izledin?"

"Reece, yapma."

"Çok fazla. Bu da sıçıp batırdığım anlamına gelir."

Gövdemi dizlerime daha da bastırdım ve fısıldadım, "Böyle olması gerekmiyordu, tatlım."

"Bunun için bir gram çaba sarf etseydim, olması gerektiği gibi yapabilirdim."

Bunun doğru olduğundan emin değildim, şimdi değil. Belki yıllar önce onunla tanıştığımda. İyi bir adamdı ve beni hiç . Yakışıklıydı, çekiciydi, akıllıydı. Bana karşı hep dürüsttü. Ona sahip olduğumda, her şeye sahiptim.

ondan. Beni güldürürdü, eskiden yaptığım gibi değil ama yapardı. Motosikleti sevdiğimi biliyordu, o da seviyordu ve beni onunla gezdiriyordu. Birbirimize uyuyorduk, rahattık, geri döndükten sonra saniyeler içinde birbirimizin içine düşüyorduk. Seks Colt'la olduğu gibi harika değildi ama gerçekten iyiydi.

Şimdi. Hayır.

Ama bunu ona söylemedim ve bunun doğru bir şey mi yoksa yanlış bir şey mi olduğunu .

"Üzgünüm, Feb. Bu saçmalığa şimdi ihtiyacın yok, değil mi güzelim? Saat kaç, bir mi?"

"İki."

"Kahretsin, üzgünüm sevgilim." "Üzülme."

"Ararım."

"Teşekkürler, Reece."

"İyi uykular, güzelim."

"Reece?" Bağlantıyı kesmeden önce aradım.

"Evet, Feb?"

"Sen başka birini bul, onun seyirci kalma," dedim.

Güldü ve bu her zaman güldüğü gibi değildi. Colt'un o gece daha önce attığı acı kahkahaya benziyordu ve o da etime bir bıçak gibi saplandı ama kırılıp geçti ve kanım kenarından boncuk boncuk aktı.

Sonra da "Senin gibisi yok" dedi.

Sonra bağlantıyı kesti. Telefonu kapatmam biraz zaman aldı ve kapattığımda elim yatağa düştü ve yanağımı dizime bastırdım.

Telefonun elimden kaydığını ve yatağın Colt'la birlikte hareket ettiğini hissettim. Telefonumun komodine çarptığını duydum, sonra ışık söndü. Sonra elleri üzerimdeydi, beni geriye, aşağı çekti, yanına yatırdı, kolunu bana doladı, beni yakın tuttu. Kolumu karnına doladım ve ona sıkıca sarıldım. Wilson sırtımın alt kısmına yerleşti, kedi bilgisiyle onun varlığına, sıcaklığına, yakınlığına ihtiyacım olduğunu biliyordu, hepsi benim içindi, ayaklarımızın dibinde değil.

Sessizdik. zamanlar için kelimeler yoktu. En azından ben olmadığını sanıyordum.

Colt, "Ne dedim ben bebeğim?" demeden önce bunu düşünmüştüm. Bu yatakta şanslı olan benim, senin uzaklaşmanı izlediğine göre bana geri dönmekte özgürsün demektir."

İşte o zaman ağlamaya başladım ve Colt'un diğer eli saçlarıma geldi, onları karıştırdı, yüzümden uzaklaştırdı, sonra tekrar ve tekrar parmaklarını boynuma doladı ve orada tuttu. Erkeğimin kollarındayken başka bir adam için ağlamanın hoş olup olmadığını bilmiyor ya da umursamıyordum.

Şanslıydım ki Colt aldırış etmedi.

Onuncu Bölüm

Reece

Colt'un telefonu çaldı, ses tonundan anladım ve beni sarsarak uyandırdı.

Beni yanında tutarak ona uzandı ve o konuşmaya başladığında ben de ona sokuldum.

"Colton." Duraksama. "Evet, doğru." Duraklama. "Nerede?" Durakla. "Buldum. Şubat için birini bulmalıyım, sonra orada olacağım. Tamam. Sonra görüşürüz."

Bir dirseğimi kaldırdım, saçlarımı yüzümden çektim ve başparmağıyla telefonunu kullanışını izledim, ekranın ışığı yüzünü aydınlatıyordu.

"Ne oldu?" Ben sordum.

"Soygun," diye cevap verdi, bir tuşa bastı ve telefonu kulağına götürdü.

Başımı omzuna yaslayarak ve kolumu karnına dolayarak ona geri döndüm ve "Bummer" diye mırıldandım.

Telefonunu kapatıp hareket ettirdiğinde yarı uykuluydum ve sonra düğmelere basıldığını duydum.

Telefonu kulağına götürürken yanağımı teninin üzerinde kaydırarak ona baktım.

"Ne?" Ben sordum.

Colt, "Baban telefonu açmıyor, muhtemelen yakın değildir ya da dışarıdadır," dedikten sonra, "Darryl?" diye sordu.

Dirseğimin üzerinde doğruldum ve ona baktım.

"Evet, dinle, bir telefon görüşmesi için dışarı çıkmam gerekiyor ve Jack cevap vermiyor. Morrie kapandı ve senin de yeni geldiğini biliyorum ama bu işe biraz ara vermeleri gerekiyor ve birinin Feb'e göz kulak olması gerekiyor. Sence Phy gelip birkaç saatliğine kanepemde yatmanı sorun etmez mi?" Colt durakladı ve ben sadece cevabın ne olacağını değil, aynı zamanda Darryl'in Colt'un Feb'i Koruyacağına Güvendiğim Kişi Listesi'ne ne zaman eklendiğini de merak ettim.

Phylenda, Darryl'in karısı, iyi bir kadındı, güçlü bir kadındı ve tavırlıydı. Öyle olmak zorundaydı, erkeğinin her an yoldan çıkabileceğini, aptalca bir şey yapabileceğini ve üçüncü kez hapse girip uzunca bir süre çıkabileceğini biliyordu, bu yüzden babalarının yeniden hapse girdiğini bilerek yaşayan iki çocuğa bakmaktan sorumlu olacaktı. Bunu biliyordu çünkü daha önce de yapmıştı.

Bara pek gelmiyordu çünkü çocukları yedi ve dokuz yaşındaydı ve onunla gelemiyorlardı. Tam zamanlı bir iş olduğundan bahsetmiyorum bile.

Darryl'in çalışma saatleriyle birlikte çocuk yetiştirme işlerinin çoğunu o yapıyordu. Ve son olarak, kendisine yardım edecek yakınları yoktu ve kendi içine kapanma eğilimindeydi. Yine de onu sık sık görmüyordum. Her yıl ailelerin davet edildiği ve Darryl, Ruthie ve Fritz'iye ikramiye verdiğimiz bir personel Noel partisi için barı kapatırdık. Noel partisinde, büyük bir final olarak, Morrie ortadan kaybolur (babam bunu yapardı) ve Noel Baba olarak ortaya çıkar ve tüm çocuklarına ya da Fritz'i'nin durumunda torunlarına hediyeler verirdi. Ayrıca yakın arkadaşlarımız için yaz barbeküsü yaptığımızda da kapatırdık ve personel her zaman oradaydı. Babam bunu yıllarca yaptı ve Morrie de geleneği devam ettirdi. Phy'nin çocuklarına bakmasına izin verdiği birkaç kişiden biri olduğumdan bahsetmiyorum bile. Bunu sık sık yaptığımdan değil, bazen Darryl kendini toparlayıp onu dışarı çıkardığında, bazen de canına tak edip tek başına sinemaya gitmek istediğinde.

Onu anlıyordum ve ondan hoşlanıyordum. O da benden hoşlanıyordu ve listesinde bu tür insanlardan çok fazla yoktu, bu yüzden bundan her zaman onur duydum. Yine de Darryl'in bu pisliliğin içine çekilmesini isteyeceğinden emin değildim.

"Teşekkürler Darryl, yakında görüşürüz."

İşte oradaydı. Phy, Darryl'in bu pisliliğin içine çekilmesine aldırmadı. İkisinin de benim hakkımda ne hissettiğinin bir başka göstergesi.

"Umarım bar bu ciroyu korur," dedim Colt'a, şimdi benim telefonum olduğunu gördüğüm şeyi kapatırken, muhtemelen Darryl onunkine programlanmadığı için. "Bu yıl ikramiyelerin çok daha fazla olması gerektiğini düşünüyorum."

Colt cevap vermedi. Sadece kıvrıldı, beni de yanına aldı ve sonra dönüp beni sırtüstü yatırdı.

Sonra dudaklarını dudaklarıma dokundurdu ve "Uyumaya devam et, Feb. Darryl gelmeden gitmeyeceğim ama gittiğimde de bir süre yok olacağım" dedi.

Elim boynuna doğru nişan aldı, şanslıydım ki parmaklarım boynunun etrafında kıvrıldı ve "Tamam" diye fısıldadım.

Dudaklarını tekrar dudaklarıma dokundurdu ve sonra uzaklaşmak için hareket etti. Geri dönüp bana bakmadan önce elimi bıraktım.

Bir şey söylemedi, ben de "Ne?" diye sordum.

"Bu çok sık oluyor tatlım, suç sadece dokuzdan beşe işlenmiyor."

Bana söylediği her kelimenin etrafımı sardığını, beni kadife kaplı bir iple sardığını hissettim.

Bana geleceğimi, onun hayatında olmamın nasıl bir şey olacağını anlatıyordu. Tanrım, umarım o ip hiç kopmaz.

"Barlar da sadece dokuzdan beşe kadar açık değil, Alec," dedim sessizce.

Eğilip bana bir öpücük daha vermeden önce gölgeli başını sallamasını izledim.

"Bunu ," diye mırıldandı.

Sonra yataktan çıktı ve ben de yatağa yerleştim. Saat sabahın beşine geliyordu ve köpek gibi yorgundum ama yine de etrafta dolaşmasını, giyinmesini, oturma odasına gitmesini dinledim. Wilson onu takip ediyordu, biliyordum çünkü Wilson miyavlıyordu. Kahvaltı için erkendi ama Wilson sustuğu için Colt'un ona kahvaltı verdiğini biliyordum. Colt'un da muhtemelen onu susturmak için verdiğini biliyordum.

Emin olamadım ama sanırım gülümseyerek uyuyakalmışım.

* * * * *

Saatler sonra Colt'un barının mutfak tarafındaki tezgâhta duruyordum, önümde Meems'in yarı sarhoş kahvelerinden biri, yanımda da yaban mersinli keklerinden birinin kalıntıları vardı. Üzerimde bir çift yırtık, solmuş kot şort vardı, paçaları o kadar yıpranmıştı ki muhtemelen atmam gerekiyordu ama o kadar uzun süredir giyiyordum ki bunu yapmaya cesaretim yoktu. Eski Harley tişörtlerimden birini giydim, o da solmuştu, şortum ve hımbıl çoraplarımla birlikte. Mart ayının ortalarında hava normalden biraz daha sıcaktı ama yine de çoraplarımı giymiştim çünkü rahatlık modundayken ayaklarıma her zaman çorap ya da terlik giyerdim.

Jessie karşısındaki taburede Josie Judd'ın yanında oturuyordu, önlerinde Meems'in döküntüleri vardı. Josie'nin kocası Chip ve Chip'in işçilerinden biri olan Brad çalışma odasında köşelere hareket dedektörleri yerleştiriyorlardı.

Jessie buraya gelirken Kahve Evi'nde Josie'ye rastlamış ve onunla benim için kahvaltı almak üzere durmuştu. Josie bir arkadaş olarak, kocasının Colt'un evinde çalıştığını bildiğinden (ve bu nedenle merak ettiğinden) Jessie'ye takıldı ve onunla birlikte geldi. Chip ve Brad Colt'un yeni güvenlik sisteminin son rötuşlarını yaparken yarım saattir gevezelik ediyorduk ve bana çifte koruma görevi yapıyorlardı. Oraya vardıklarında Darryl kıcını koltuktan kaldırıp eve gitti.

Pencereden Colt'un evinin önünden geçen yürüyüş yoluna doğru ilerlediğini gördüm ve kapıdan içeri girdiğinde onu izliyordum.

Jessie ve Josie taburelerinde iki büküm oldular ve ben de dayadığım ön kollarımı iterek doğruldum. Colt dört kez, "Hey Colts," dedi ve selamıma karşılık verdi ama ben ona çenesini eğerek bakıyordum ve gözleri benden hiç ayrılmamakla kalmadı, doğrudan bana geldi.

Mutfağa girip yaklaştığında ona döndüm. Bana gülümsemek yerine, bir elini boynumun yanına koydu ve beni kendisine doğru ve yukarı çekmek için kullandı. Ayak parmaklarımın üzerine çıktım ve o da ağzını benimkine değdirdi. Josie'nin yüksek sesle iç çektiğini duydum ve neredeyse gözlerimi devirecektim ama bu Colt'un dudak dokunuşundan daha fazlasını yapmasına neden olabilirdi ve Josie'yi seviyordum, Colt'un yemek alanında zevkten ölmesini istemiyordum.

"Onları yakaladın mı?" Başını kaldırdığında sordum. "Bebeğim, olay yerinden yeni ayrıldım."

"Yani? Süpermen olduğunu sanıyordum."

Sırıttı ve sırıtışı iki şeyi ifade ediyordu. Bir, komik olduğumu düşünüyordu. İki, dün geceki konuşmamızı hatırlıyordu. Sıcaklığın yanaklarıma ve diğer daha mahrem yerlerime vurduğunu hissettim ve iki dakika önce sahip olduğum tüm arkadaşlıklar için mutlu olduğumu fark ettim. Tam o anda, hepsinin gitmesini diledim.

Boynumdaki parmakları beni sıktı ve "Duşa girip İstasyon'a dönmeliyim" dedi.

Colt'un duşta olduğunu düşünen Josie tekrar, bu kez daha yüksek sesle iç çekti. Gitmeme izin verdi, sırttan Jessie'ye bir bakış attı ve Josie'ye baktı ve mutfaktan çıkıp oturma odasına doğru yürüdü. Jessie, Josie ve ben onun gidişini izledik. Onun hareketlerini izlemeye o kadar konsantre olmuşum ki gözlerinin nereye sabitlendiğini fark etmemiştim. Şahsen ben kendi gözlerimi nereye dikeceğime karar vermekte zorlanıyordum. Colt büyük bir adamdı ve görülecek çok şey vardı, hepsi de güzeldi. Hepsini görebilmeniz için bir futbol sahasında yürümesi gerekirdi.

Döndüm, dolabı açtım, bir kupa aldım ve ona biraz kahve doldurduktan sonra kızları hedef alarak "Hemen dönerim" dedim.

Yatak odasına girdiğimde Colt yatağın yanında durmuş, Jessie'nin Amy'nin cenazesinde giyecek saygın bir şeyler bulmam için getirdiği büyük siyah giysi yığınının bakıyordu. Wilson yığının ortasında top gibi kıvrılmıştı ve Colt'la beni görmezden geliyordu. Sabah uyku vaktiydi ve bu doğal olarak öğleden sonra uyku vaktine dönüştü, ardından akşam saatlerinde kısa bir enerji dönemi vardı, bazen deli bir kedi gibi evin içinde koşturuyor, bazen de gece yatma vakti gelmeden önce sebepsiz yere miyavlayarak etrafta dolaşıyordu.

Colt'a giysi yığınının açıklayıp kahve fincanını uzatarak, "Bunlar Jessie'nin," dedim.

"O da mı buraya taşınıyor?" Colt gözleri hâlâ giysilerde, kahveyi dudaklarına götürerek sordu ama ben nefes almayı bırakmışım.

"Çok" derken ne demek istedi?

muydum? Taşınmamı *istiyor* muydu? Taşınmak istiyor muydum?

Tekrar bir araya geleli dört gün olmuştu. Bunun "çok erken "in tanımı olduğunu . Öte yandan, birbirimizi otuz dokuz yıldır tanıyorduk ve bu inkar edilemez bir şekilde "lanet olası zaman" tanımıydı.

"Feb," diye seslendi Colt ve ben ona odaklanmadan önce vücudum sarsıldı. "Ne?"

"Sanki ikinci bir kafam çıkmış gibi bana bakıyordun."

"Um..." Başladım ama sonra konudan uzaklaşmaya karar verdim, "Jessie'den onları getirmesini istedim. Sadece bar kıyafetlerim var. Cenazede giyecek hiçbir şeyim yok."

"Geçen gece o kot eteğin içinde çok güzel görünüyordun."

"Cenazede kot etek giyemem," dedim ama bunun boşuna bir çaba olduğunu biliyordum. Kadınlar erkeklere neyin ne zaman giyilmesinin uygun olduğu gibi karmaşık giyim kuralları hakkında bir şeyler söyleme zahmetine girmemeliydi. Sorun erkeklerin dinlememesi değildi. Genetik olarak bu tür ifadeleri işlememeye programlanmış olmalarıydı, "Her neyse, bunu seninle Costa's'a gitmek için aldım. Bu benim Colt etekli Costa's'ım."

"Costa'ya gitmek için mi aldın?"

"Şey, *ben* yapmadım. Jessie'yi bir göreve gönderdim."

Ne söylediğimi kontrol etmiyordum, hala "ben de taşınıyorum" yorumundan korkuyordum. Eğer öyle olsaydı, Jessie'yi onunla buluşmak için kıyafet almaya gönderdiğimi ona asla söylemezdim. Bu çok fazla şeyi açığa çıkarırdı.

Tekrar sırtıttı. Bu sırtış da iki şey anlatıyordu. Bir, komik olduğumu düşünüyordu. İki, ondan hoşlandığımı biliyordu, hem de çok ve kendini beğenmiş hissediyordu.

"Duş alman gerekmiyor mu?" diye sordum.

"Evet" diyerek sırtıtmaya devam etti.

Dönmeye başlamadan önce başımla tuvaleti işaret ettim ve "Ortada mücadele edilmesi gereken bir suç var, acele edin" dedim.

Kapıya varmadan beni yakaladı, vücuduna doğru çekti ve boynumu öpmek için başını eğdi.

Sonra kulağıma, "Seninle ilgili her şeyi hatırlıyorum ve seni sevmemin tüm nedenlerini hatırlıyorum. Seni sevdiğim zaman bile asla unutmadım.

denedim." O devam ederken, bu gizli saldırıya hazırlıksız olduğum için nefesimi içime çektim. "Kim bilir, bebeğim? Birlikte o kadar zaman geçirdik, buna alışabilirdim, bunu kanıksamayı öğrenebilirdim." Kollarıyla beni sıktı. "Bu asla olmayacak."

Gözlerimin yaşardığını hissettim ve yapmak istediğim pek çok şey vardı. Dönüp onu öpmek. Onu kollarımla öylesine sıkı sarmak istiyordum ki vücudu benimkini emmeye zorlanacaktı. Kıyafetlerini yırtıp ellerimi ve ağzımı kullanarak onu ne kadar sevdiğimi göstermek. Ya da basitçe onu sevdiğimi, onu gördüğüm andan beri sevdiğimi ve bundan hiç vazgeçmediğimi söylemek.

Bunlardan herhangi biri yerine, "Colt, saat sekiz kırk beş ve ben bugün henüz ağlamadım. Öğleden sonra gitmem gereken bir cenaze var. Koşumu erkenden mahvetme."

Beni görmezden geldi.

"Bunu şimdi halledeceğiz," dedi ve neyi halledeceğimizi bilmediğim için kendimi hazırladım. Hazırlanmak iyi bir fikirdi çünkü anlaşacağımız şey dünyamı sarsacaktı. "Bugün ev sahibini ara ve kira kontratından vazgeçtiğini söyle. Bir süreliğine kiraya vermen gerekiyorsa, tamam."

"Colt -"

"Baban, Morrie ve ben eşyalarını yavaş yavaş toplayacağız. Bugün biraz zaman ayırın ve burada ihtiyacınız olan şeyleri öncelikli olarak işaretleyin."

"Colt -"

"Eşyalarımı nereye koyduğunuz, neyi ikiye katladığımız, neyi atmaya karar verdiğiniz umurumda değil."

Bu, ona uygun kupalar alacağı anlamına geliyordu. On beş yıl boyunca hafif seyahat etmişim ama eve taşındığımda harika bir taş eşya seti almıştım. Çok pahalıydı ve evde pek kullanmıyordum ama sahip olduğumu bilmek hoşuma gidiyordu.

Bunu paylaşmadım, "Colt -" dedim.

"Sadece formaların ya da Harry'nin baskısının yerini değiştirmeyin." "Colt -"

"Ve annenin ikinci yatak odasına koyduğu o lanet çiçek resmini kaybetmenin bir yolunu bul."

"Colt -"

"Ben ya da sen değiliz."

Belli ki resme o kadar odaklanmıştı ki, annemin yatağa serdiği çiçekli çarşafı ve yorganı ya da açıkça görüldüğü gibi fırfırlı toz fırfırını görmemişti. Onlar ne ben ne de Colt'tu.

"Colt!"

"Ne?"

Kollarında döndüm ve ona baktım. "Bana mı *söylüyorsun*?"

"Bununla ilgili bir sorunun mu var?"

Bu mükemmel bir soruydu, tek cevabı "hayır" olan bir soruydu ama yine de bu kelimeyi söyleyemedim.

Onun yerine dedim ki, "O odayı muhtemelen sadece annem ve babam kullanacak. Çiçeklerin altında mı uyumak istiyor? Bize ne?"

Tekrar gülümsedi ve bu gülümseme sadece tek bir şeyi ifade ediyordu ve o tek şey gözyaşlarımın tekrar gözlerime batmasına neden oldu.

"Her gün bakmam gerekiyor" dediğinde sesi çok daha az ısrarcı ve çok daha nazikti.

"O zaman kapıyı kapat."

Kolları daha da sıkılaştı, beni kendine çekti ve "Bunu bir kez söyleyip bırakacağım" diye fısıldadı.

Tanrım, şimdi ne olacak? Çok acımasızdı, dayanamadım.

"Seni özledim, Şubat."

Haklıydım. Bunu başaramazdım. Karşı koymaya çalıştığım gözyaşlarım gözlerimden süzüldü ve bedenimin onun kollarında titremeye başladığını hissettim.

"Bu kez o gözyaşlarını ben alacağım, benim için olduklarını görüyorum." "Alec -" Fısıldadım.

Bakışları yanaklarımdan gözlerime doğru ilerleyerek benim üzerimden konuştu. "Bugün cenaze kıyafetini, eşyalarını toplamayı ve bir şeyi daha düşünmelisin."

Şimdi ne olacak?

Beni bekletmedi. "Federaller bizi koruyucu gözetim altına almak istiyor. Geçen gece teklif ettiler. İçimizi rahatlatacak bir güvenlik sistemi kuruyorum. Bizi korurlarsa, biz hissetmeden bu pisliğin ortadan kalkacağına garantisi olur. Bu benim verebileceğim bir karar değil, sen vermelisin tatlım. Uzaklara gidip beklemek istersen, seninle olacağım. Kalmak ve hayatını olabildiğince normal yaşamak istiyorsan, seni korumak için elimden geleni yapacağım."

"Colt -"

"Bir gün izin al ve bana bu gece söyle."

Neler olup bittiğini nihayet anladığımda, başımı yana eğdim ve ağlamayı bırakarak, "Bütün bu konuşma tek bir konuşma mı olacak?" diye sordum.

yoksa konuşmama izin verecek misiniz?"

"Bunu *çıkartıp* istasyona gitmeliyim. Senin konuşman birincisinin daha uzun süreceği ve ikincisini geciktireceği anlamına geliyor."

İşte cevabım; bu konuşma tek taraflı olacaktı.

Sözsüz iletişim kurmaya karar verdim ve bunu ona ters ters bakarak yaptım. Okudu, bu onu biraz bile rahatsız etmedi ve bunu biliyordum çünkü gülümsedi, beni sıktı ve kollarını indirdi.

Sonra kendimi, bana yanına taşınacağımı söylediği, beni hala sevdiğini ve kesinlikle özlediğini söylediği ve sonra beni öpmeden bıraktığı için kızgın buldum.

"Bu kadar mı?" Ceketini silkip yatağın üzerine atarken sordum. Kemerinden rozetini çıkarırken başını çevirip bana baktı.

"Ne ?"

Tavana baktım ve "Bana mı öyle geliyor, yoksa bu sadece önemli bir olay mıydı?" diye sordum.

Tavan cevap vermedi ama Colt kıkırdadı ve omuz kılıfını ceketinin üzerine atarken ona tekrar baktım.

"Jessie'den benim için kek almasını istedin mi?" diye sordu. Konunun değişmesi karşısında şaşkınlıkla gözlerini kırptım.

"Evet," diye cevap verdim ve tabii ki cevap verdim. Ne zaman evde olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama eninde sonunda evde olacağını ve Jessie'nin Meems'e gideceğini biliyordum. Elinden gelse kimse Mimi'nin keklerini kaçırmazdı. Bu doğaya karşı işlenmiş bir suçtu.

"Yabanmersini?" diye sordu.

Mimi pek çok farklı muffin yapıyordu ama yaban mersinli muffinleri, üstündeki çıtır çıtır serpintilerle birlikte, tek geçer akçe haline getiriyordu.

"Evet," dedim.

"İkiye böl bebeğim, yağla ve ver. Bir dakika içinde çıkacağım."

Beni yakalamadan önce komodinin üzerine koyduğu kahve fincanını almak için hareket etmesini donmuş bir halde izledim. Bir yudum aldı, altın rengi gözlerini fincanın kenarından bana dikti ve sonra fincanı yerine koydu.

"Feb. Muffin?"

Derin dondurucumdan bir sarsıntıyla çıktım ve sordum, "Neyim ben? Garsonun mu?"

"Tatlım, dün gece en azından bir omlet kazandım ve bunu sen de biliyorsun," dedi gömleğinin düğmelerini açmaya başlarken. "Bu sabah benim için bir çöreği yağlayıp kızartabilirsin."

Bu ne yazık ki doğruydı. Şubat Omletim harikaydı. Gerçi daha çok bir waffle kazandı. Benim waffle'larım katildi. Dün gece beni tutup duvara *yapıştırırken* yaşadığı orgazm kesinlikle waffle malzemesiydi. Onun için bir keki yağlayıp kızartabilirdim.

Yine de kapıya döndüm ve "Kahvaltı intikamını yeniden düşünüyorum" diye mırıldandım.

Kolu tekrar bana dolanmadan önce kapıdan iki adım uzaktaydım, diğer kolunun dışarı fırladığını gördüm, sonra kapının kapandığını gördüm, sonra döndüm ve bedenim kapıya çarptı. Ona bakmak için çenemi kaldırdım ve yarım saniye sonra Colt'un ağzı benimkinin üzerindeydi.

Öpücük tüm konsantrasyonumu almadan önce net düşünebildiğim saniyelerde, benimle seviştiğini biliyordum. Öpücük ıslaktı, sertti, uzundu ve hem onun hem de benim ellerimi (onunki daha çok kıcımda, benimki de onun kıcımda) epeyce gezdirmişti. Önemli bir olayı kutlamak için yapılan türden bir öpücüktü. Hayatınız boyunca unutamayacağınız türden bir öpücüktü.

Dudaklarımız arasındaki bağlantıyı kopardığında alnını benimkine dayadı ve fısıldadı, "Evimi bizim yapmanı dört gözle bekleyeceğim, Şubat." Sonra beni bıraktı ve kapıya yasladı. Komodine doğru yürüdü, kahvesini aldı ve sonra banyoya gidip kapıyı kapattı.

Yarı yolda.

Tüm bu olanları izledim, hareket edemiyordum. Ne hissettiğimi bilmiyordum çünkü bunu hayatım boyunca hiç hissetmemiştim. Hiç hissetmedim. Daha önce birlikte olduğumuzda değil. Mutlu bir evde, beni kollayan sevdiğim bir aileyle büyüdüğüm hiçbir zaman. Hiçbir zaman. Bunun için bir kelime olduğundan bile emin değildim ama az önceki öpücük gibi, Colt'un yatak odasının kapısında durup o şaşırtıcı mucizevi duyguyu hissetmeyi asla unutamayacağımı biliyordum.

Kendimi toparladıktan sonra ellerimle yüzümü sildim, döndüm, kapıyı açtım ve dışarı çıktım, koridorda yürürken birkaç derin nefes aldım.

Jessie ve Josie ilerleyişimi izliyorlardı ama ben bir yandan çıldırmakla meşguldüm, bir yandan da kendimi takla atmaktan ve belki birkaç kız gibi amigo kız gibi kollarımı havaya kaldırıp hayali ponponlar sallamaktan alıkoymaya çalışıyordum.

Her zaman meraklı olan Jessie, "İçeride Colt'a bir fincan kahve vermekten çok daha uzun süre kaldın," dedi.

Gözlerim onunkilerle aynı anda tezgâhtaki yerime geri döndüm, kendimi genellikle kendime sakladığımı, hatta bazen arkadaşlarımla bile birlikte olduğumu kendime hatırlatacak kadar birlikte değildim ve "Colt onunla birlikte yaşamaya karar verdi, sanırım beni hâlâ seviyor, beni özlediğini söyledi, Federaller bize koruyucu velayet teklif etti ve tüm bunlar olurken uzaklara gidip gitmemek benim kararım."

Jessie üç saniye boyunca gözlerini kocaman açarak bana baktıktan sonra, "İçeride *bunun* için yeterince uzun kalmadın," dedi.

"Colt odaklandı. İstasyona gitmek zorunda."

"Onun yanına mı taşıyorsun?" Josie sordu ve ben de ona baktım.

"Beni duymadın. Colt onun yanına taşınmama *karar verdi* ve buna odaklandı. Aslında bunu tartışmaya açmadı."

"Sana onun yanına taşınmanı mı *söyledi*?" Jessie sordu, kaşları o kadar yukarı kalkmıştı ki alnının yarısı görünmüyordu. Yüzündeki ifadeden bu kavramı aklının almadığı anlaşıyordu. Jimbo'nun Jessie'ye bir şey yapmasını *söylediğinden* kuşkuluydum. Sonra yine Jimbo'nun Jessie'yi kışından tutup sırtını duvara dayayarak akıllara durgunluk veren bir orgazm yaşayana kadar sertçe becerme görevine hazır olduğundan da şüpheliydim.

"Hemen hemen," dedim.

"Tekrar ediyorum, onunla birlikte mi yaşayacaksın?" Josie tekrar sordu.

Josie'ye baktım, Jessie de öyle. Hepimiz geçmiş çok iyi biliyorduk. Ve her neyse, hepimiz onun oturma odasından geçişini izlemiştik. Onu salonda yürürken gören dünya üzerindeki kadınların yarısı kendisine taşınmalarını söylese itiraz etmezdi. Her şeyi o öpücükle bitirmişti, ki bunu paylaşmayacaktım, o öpücük Colt'un ve benim öpücüğümüdü.

"Güzel bir mutfağı var," dedim açıklama olarak ve hepimiz kahkahalara boğulduk.

"Kadınlar," diye mırıldandı Brad, oturma odasına doğru yürürken ve hepimiz dönüp Brad'e baktık.

Muhtemelen yirmi üç, yirmi dört yaşlarındaydı ve zamanının çoğunu J&J'de arkadaşlarıyla bilardo oynayarak ve sayı yapmaya çalışarak geçiriyordu. Kötü görünümlü bir adam değildi, harika bir vücudu vardı, tam olarak uzun sayılmazdı, kısa da sayılmazdı ama çok formdaydı, yine de biraz moda yönlendirmesine ihtiyacı vardı. Tahminime göre, yakından takip etmediğimi düşünürsek, kadınlarla yarı yarıya, vurdu ve ıskaladı. Sık sık başarısız olduğundan değil, sadece pratik yaparsa çok daha iyi olacağından.

"Kadınlar" kelimesini bu şekilde mırıldanacak kadar deneyimli değildi. Ancak, barda duyduğum saçmalıklar karşısında çenemi kapalı tutma konusunda çok fazla pratik yaparak tam olarak bunu yapmayı öğrenmiştim. Çenemi kapalı tutmayı.

Jessie asla çenesini kapalı tutmazdı.

"Bradley Goins, çabuk öğren, küçük adam. Efendinin evindesin. Dikkatli olursan, sen de bir gün ateşli bir pilice senin yanına taşınacağını söyleyebilirsin ve o da sana karşılık vermez."

Chip büyük alet kutusunun üzerine eğilirken kıkırdadı. Ben başımı salladım. Brad mırıldandı, "Her neyse." Josie çantasından cep telefonunu çıkardı, tek eliyle ustalıkla çevirerek açtı, bir düğmeye bastı ve kulağına götürdü.

"Heidi? Şuna bak. Dinle." Telefonunu bir an oturma odasına doğru tuttu, sonra tekrar kulağına götürdü ve "Bunu duydun mu?" diye sordu. Gözlerim, yüzü ikiye bölünecekmiş gibi kocaman sırtan Jessie'ye kayınca durakladı. "Hayır mı? Bu bir duş ve o duşta Alec Colton var ve ben de onun oturma odasındayım." Telefonundan gelen yüksek sesli bir cızırtı duyduğumda tekrar durakladı. "Evet, bu doğru kardeşim. Çıplak bir Alec Colton'dan iki oda ötedeyim."

"Tanrım," diye mırıldandı Chip ve Jessie ile ben gülmeye başladık.

"Evet, anladın," diye devam etti Josie, "çıplak ve ıslak bir Alec Colton."

"Eminim bu kısmı unutmuştundur," dedi Jessie bana, hâlâ gülerek.

"Hangi kısmı?"

"Şehirdeki her kadın senin erkeğinin peşinden koşuyor."

Unutmadım. Sadece bu konuda endişelenmeme hissini unuttum. Colt benimle seks yapmadığında beynim beni bu konuda endişelenme yoluna yönlendirdiğinde, düşünebildiğim tek şey buydu. Duygularımı taradım ve endişeye dair bir ipucu bulmaya çalıştım. Bulamayınca Jessie'ye omuz silktim ve içinde Colt'un kekinin olduğu beyaz poşeti aldım. Keki bir tabağa koydum, bıçakla ikiye böldüm, tereyağına buladım ve mikrodalgaya koydum, o duştan çıktığında patlatmaya hazırdı.

Mikrodalga fırının kapısını kapattığımda Josie telefonuna, "Bu arada," dedi, "resmi olarak öğrendim, olay sırasında buradaydım. Colt ve Feb geri döndü."

Chip tekrar, "Tanrım, yarım saat içinde bütün kasabayı saracak," diye mırıldandı ama Josie'nin bu haberi verirkenki mutluluğunu duyunca göğsümde bir şeylerin hissettim. Kötü hissetmiyordum çünkü Colt'un haklı olduğunu biliyordum. İnsanlar beni sevmekten hiç vazgeçmedi. Ne Josie, ne kız kardeşi Heidi, ne kocası Chip, ne Joe-Bob, ne Lorraine, ne de beni sevmeyen düzinelerce insan.

benim olduğuunda ya da başım belaya girdiğinde bara gelmeyi bıraktı. Benimle konuşmaktan, bana gülümsemekten, bir fıkra anlattığımda gülmekten vazgeçmeyen insanlar. Şimdi Colt ve Feb Show'u izlemeye gelen insanlar kısmen merak ettikleri için ama çoğunlukla sadece Colt'u değil beni de önemsedikleri için geliyorlardı.

Bu bilginin içimde kabarttığı ani duyguyu, artık soğumuş olan Meems'in lattesinden bir yudumun arkasına sakladım. Tadı hala güzel olmadığı için değil ama boğazımda kocaman bir yumru olduğu için bir yudum almakta zorlandım.

Josie telefonu kapattı ve Chip ile Brad sensörleri test etmeye başladılar, her yerden bip sesleri geliyordu ve bu yüzden neredeyse düşün başlamasını kaçıırıyordum. Yine de keki tam zamanında pişirmeyi başardım ve Colt üç kadının dikkatli ve farklı derecelerde şehvet dolu bakışları altında kılıfını ve ceketini yemek masasına fırlattıktan yaklaşık dört saniye sonra mikrodalgadan ses geldi. Jessie'nin gözleri sadece biraz şehvetliydi, bunun asla olmayacağını biliyordu ve bu gerçekten rahatsız olmuyordu. Josie'nin gözleri daha şehvetliydi, nasıl olacağını merak ediyordu. Benim gözlerim muhtemelen nasıl olduğunu bildiğim için ciddi anlamda şehvet doluydu.

Ne yazık ki ailemin de zamanlaması iyiydi ve Colt'un kekini mikrodalgadan çıkardığım sırada ön kapıya dayandılar.

Morrie arkalarından kapıyı kapatırken ve güvenlik bip sesi tekrar açılıp kapanırken, "Hey Baba, Jamma Anne, Morrie," diye seslendim.

Jessie, "Kahretsin, yeterince kek almamışım," diye mırıldandı.

Babam bizi selamlamak yerine sertçe, "Chip, biraz ara ver," diye emretti ve ben gözlerimi ondan ayırmadım ama Colt'un babamın sözleri ve ses tonuyla başının döndüğünü hissettim.

"Ne var ne yok?" Kek tabağını tezgâha bırakırken Colt sordu. "Aile toplantısı," diye cevap verdi babam, annem mutfığa girdi ve doğruca Morrie de Jessie'nin arkasından içeri girdi. "Belki de gitsem iyi olacak," diye mırıldandı Josie.

Annem Josie'ye "İyisin tatlım," dedi, Josie onayladığını anlamak için bana bir bakış attı ve ben de onaylamam gerektiğinden emin olmasam da başımı salladım.

Colt, "Jack, İstasyon'a gitmem gerek," deyince babam barın tam ortasında durdu ve gözlerini Colt'a dikti.

"Oğlum," dedi yumuşak bir sesle, "'aile toplantısı' dedim. İşin önemli ama aileden daha önemli bir şey yok."

Colt arkamdaydı ve daha da yaklaştığı için buna verdiği tepkiyi göremedim. Tezgâhta duruyordum, tezgâhtan hafifçe bükülmüştüm, elim tezgâhın üzerindeydi. Colt yaklaştı ve ağırlığını benimkine o kadar yakın tuttuğu eline verdi ki bana dokunuyordu. Yerleştiğine göre babamla aynı fikirde olduğunu düşündüm.

"Bence," diye söze başladı babam, "işler böyle olduğuna göre, bu iyi bir şey." Colt'a ve tezgahın üzerindeki ellerime başıyla işaret etti. Colt'a, "Bununla birlikte, barda erkekleri dışarı çağırmandan pek hoşlanmıyorum," dedi.

Tanrım, babam Colt'la Colt on beş yaşındayken konuştuğu gibi konuşuyordu. Eşek yıllarından beri Colt'la böyle konuştuğunu duymamıştım ve bunun iyi bir şey olduğunu düşünmüyordum. Aslında, Colt on beşine yaklaşmadığına ve kesinlikle artık kendi başına bir adam olduğuna göre, bunun muhtemelen çok kötü olduğunu düşünüyordum.

"Jack, benim kontrolüm altındaydı," diye yanıtladı Colt.

"Eskiden pek çok erkek Feb hakkında saçma sapan konuşurdu, hepsine hesap soracak mısın?"

Bu ifade beni şok etti. Babamın yüzüne bakarak bunun şimdi mi saçma olduğunu düşündüğünü yoksa mı saçma olduğunu bildiğini anlamaya çalıştım. Bir anda anladım ki o zaman da saçma olduğunu biliyordu ve bana saygısını kaybetmesinin nedeni benim kaçtığımı düşünmesi değil, kendimi savunmamamdı. Bunun yerine, kendimi bunun altında ezdiriyor, sonra da Pete'le evlenmek, onun tarafından mahvedilmek ve sonra da Colt'la aramı düzeltmek yerine onu terk etmek gibi daha aptalca kararlar veriyor, bu arada bana ait olan her şeyi kaybediyordum. Babam ya da annem neredeyse hiç karışmazdı. Genellikle siz istediğinizde tavsiyelerde bulunurlardı ama kendi gitmenize, kendi hatalarınızı yapmanıza izin verirler ve bunlardan ders çıkarmanızı umarlardı. Son yirmi yıl onlar için cehennem gibi geçmiş olmalı ve belki de sadece benim ve seçtiğim yol yüzünden değil, aynı zamanda Colt ve onun beni bu yoldan çekip çıkarmaması yüzünden de.

"Bara geliyorlar ve benimle ya da Feb'le uğraşmayı düşünüyorlar, kesinlikle," diye cevap verdi Colt, sesi kararlıydı ama kızgınlığa doğru kayıyordu. Bu konuşmaya ayıracak vakti yoktu ama olsa bile yine de bu konuşmaya ayıracak vakti olmazdı.

Morrie, "Baba, bunu yapabilecek tek pislik Stew'tir ve Colt dün gece Stew'e her şeyi açıkça anlattı," diye araya girdi.

Babam konuyu değiştirdi ve açık açık sordu: "Siz ikiniz ne kadar sağlamsınız?" Başımın sarsıldığını ve kaslarımın sertleştiğini hissettim.

Colt'la işler gittikçe daha da sağlamlaşıyordu ve bu bende takla atma ve amigo kız zıplamaları yapma isteği uyandırıyordu ama bunlar kafamın içindeydi. Yüksek sesle, ailemin, Jessie, Josie, Chip ve Brad'in önünde, Colt'tan *bahsetmiyorum* bile, bu konuşmayı yapmak istemiyordum.

Colt'un eli kalçama geldi ve "Jack, kusura bakma ama bırak Feb'le bu işi çözelim" dedi.

"Colt, kusura bakma ama ikiniz *de gergin* bir durumun içindesiniz. Bu durum ortadan kalkacak, bilmek istediğim şey, bu durum sona erdikten sonra siz ikiniz nerede olacaksınız?"

"Baba, lütfen," dedim.

Colt, "Dediğim gibi Jack, çalışıyoruz," diye cevap verdi. "Ve sorduğum gibi, Colt, ne kadar sağlamsın?"

"Jack -" Colt başladı.

"Yirmi yıl önce bu dünyada en çok sevdiğim dört kişiden ikisinin parçalanışını izledim ve buna seyirci kaldım. Bu sefer soruyorum, sen ne kadar sağlamsın?"

Colt'un parmakları kalçamı sertçe kavradı ve "Benim adıma konuş, kaya gibi" dedi.

Gözlerimi sımsıkı kapattım, nefesimi içime çekerek taklalar atmaya ve amigo kız zıplamalarına karşı koydum.

"Şubat," diye seslendi babam ve gözlerimi açtım.

Colt'la bu konuyu konuşmamıştım bile, şimdi...

"Şubat," diye seslendi babam yine.

"Baba -"

"Şubat -"

Babamın gözlerinin içine baktım ve Colt'un sözlerini tekrarlayarak onun sözünü kestim. "Bir kaya gibi."

Babam gülümsedi, arkamdan daha da yaklaşırken Colt'un vücudunun benimkine dokunduğunu hissettim ama işim bitmemişti.

"Colt'a bunu dinleyici olmadan söylemek isterdim, tercihen Costa'da ya da romantik bir yerde olmasa bile en azından baş başa kaldığımız saniyelerden birinde, ki bu da oldukça az, bu yüzden şimdi, saygısızlık etmek istemem ama beni kızdırdın."

"Ben hallederim," diye karşılık verdi babam hemen, hâlâ gülümsüyordu, ilerledi, yine gülümseyen Jessie ve Josie'nin arasına yerleşti ve "Jackie, kahve ister misin kadın?" dedi.

"Tanrım, hizmetçi gibiyim," diye mırıldandı annem ama babama kahve getirdi. Annemin hareketlerinde geleceğimi gördüm ve bu beni hem korkuttu hem de sevindirdi. Colt kalçamı sıkarken, tezgâhtaki eli benimkini tamamen örtmek için hareket etti.

Bu iyi hissettirdi, ölçülemeyecek kadar iyi, ama kızgınlığım bitmemişti ve kendimi tuttum ve babama hayatımın başından beri mükemmelleştirdiğim kız ölüm bakışını attım.

Babam bana, "Kapat şunu Şubat, aş artık şunu, toplantı daha bitmedi," dedi.

"Şimdi ne var? Güne verecek daha fazla içten beyanatım yok," diye karşılık verdim.

"O zaman çeneni kapa ve dinle," diye cevap verdi babam ve Colt'un arkamdan usulca güldüğünü duydum, bu da az önce kaya gibi sağlam olduğumuzu ilan etmesine rağmen beni daha da sertleştirdi ki bu normalde günlüğüme altın uçlu bir kalemle kazınmaya değer bir haber olurdu.

Colt, "Romantik bir yer mi?" diye sormadan önce dudaklarını kulağımda hissettim. Gözlerimi devirdim.

"Feb gözlerini devirdi," dedi Jessie Colt'a yardımcı olarak ve ben de ölüm bakışlarımı ona aktardım.

Colt'un kolu tamamen belime dolandı ve artık kahkahasını duyamıyordum ama kesinlikle hissedebiliyordum.

"Belki de sağlam değilizdir," diye odadakilere duyurdum. "Belki de çok ama çok sallantılıyız."

İşte o zaman Colt'un kahkahasının geri geldiğini duydum.

"Deprem!" Yüksek sesle ve kaçırılmayacak şekilde, öfkeyle ilan ettim. Ne olursa olsun, Colt ve hemen hemen herkes kahkahalara boğuldu.

Babam gülmeyi bıraktıktan sonra, "Feb, bırak, Colt'un İstasyon'a gitmesi gerekiyor," dedi.

Babama şaka yapmadığımı söylememeye karar verdim ve bunun yerine biraz utandım ama oldukça duygusal hissettim ve bu saçmalığa ihtiyacım yoktu, kesinlikle Amy'nin cenazesinin yaklaştığı ve Denny'nin ortalığı kasıp kavurduğu bir günle karşı karşıya değildim, ama aynı zamanda hiçbir zaman da değil.

Babam kahvesinden bir yudum aldı, Colt elini tezgâhın üzerindeki elimden çekti, çöreğin yarısını kapmak için bana doğru eğildi ama eli kaybolduğunda ve onu yediğini anladığımda kolunu bana doladı. Kinimi sürdürdüm çünkü bu işte iyiydim, bu konuda tanınıyordum ve her neyse, benim düşünce tarzıma göre hepsi bunu hak ediyordu.

Babam tekrar konuşmaya başladı. "Morrison ve Delilah işleri yoluna koydular. O geri taşınıyor, Jackie ve ben de bir süreliğine onun evine taşınıyoruz."

"İstedığınızı seçebilirsiniz," dedi Josie onlara. "Colt'un yanına taşındığı için Feb'in dairesi açık olacak."

Annemin, babamın ve Morrie'nin gözlerinin aynı anda bana ve Colt'a dikildiğini hissettim. "Josie!" Chip tersledi.

"Ne?" Josie gözlerini kısarak karşılık verdi. "Jackie aile toplantısına katılmamın sorun olmayacağını söyledi."

"Kahretsin kadın, bu katılabileceğin anlamına gelmez," diye karşılık verdi Chip.

"Colt'un mı taşınıyorsun?" Morrie, Josie cevap vermeden önce bana sordu, ki bu iyi bir şeydi, Josie top patlatan biri olabilirdi. Ayrıca ne yapması gerektiği söylenecek bir kadın da değildi, Jessie gibi uzlaşma sanatını bilen biri değildi (gerçi Jessie'nin *bunun var olduğunu bildiğini* ama pek kullanmadığını söylemek gerekir). Josie o tür bir kadın değildi, biraz korkutucuydu. En az onlar kadar yumuşak başlı olan Chip'i bulduğu için şanslıydı. Josie'nin çok güzel olmasının bir önemi yoktu, pek çok erkek onun böyle olmasına tahammül edemezdi.

"Evet," dedim sertçe, Morrie'ye Dee ve onun adına mutlu olduğumu daha sonra resmen söylemeye karar vererek. "Artık devam edebilir miyiz?"

"Josie ve Jessie'ye söyledin mi?" Colt arkamdan sordu, dikkatimi çekmek için beni sıktı ve aynı zamanda kekinin ikinci yarısına uzandı.

"Evet," diye tekrar cevap verdim.

"Bebğim, on dakika önce karar verdik."

Ona bakmak için boynumu büküm ve "Düzelتيyorum Colt, bana on dakika önce taşınmamı *söylemiştin*" dedim.

Çiğneyerek sırtıttı ve sonra yine çiğneyerek, "Evet. Doğru." Yutkundu ve "Yine de bu kadar erken açıklamayı beklemiyordum" dedi. Sonra kekinden son bir ısırık daha aldı, yani kalanını ağzına tıktı.

"Bunun aile toplantısını nasıl ilerlettiğinden emin değilim, böylece İstasyon'a gidebileceksiniz," dedim.

Çiğnedikten sonra tekrar yutkundu ve başka bir gülümsemeyle, "Bu kadar heyecanlı olmana sevindim tatlım," dedi.

"Baltan var mı?" Ona sordum.

"düşünüyor musun?" sordu. "Evet," dedim.

"O zaman hayır," diye karşılık verdi.

"Çocuklar, odaklanabilir miyiz?" Annem sordu ve ben geri döndüm ama aynı zamanda Colt'un kolunu çekmeye çalıştım. Kolum sıkılaştı, bu da başarısız olduğum anlamına geliyordu, bu yüzden kollarımı göğsümde kavuşturdum.

"Dediğim gibi, Morrie'nin yerine taşınıyoruz, biraz daha fazla yerimiz olacak, Feb," babamın gözleri bana kaydı ve sonra devam etti. "Çünkü Dee bugün haber verecek ve barda çalışmayı deneyecek. O kendi ayakları durmaya çalışırken biz de barda ve çocuklarla ilgilenmek için yanında olacağız."

Dün gece olanlardan şüphelendiğim bu durum bende sevinçle bağırma isteği uyandırdı. Ama dediğim gibi, kin tutmakta iyiydim, bu yüzden çenemi kapalı tuttum.

Colt, "Şubat'ı da hecelesen iyi olur, böylece buraya yerleşebilir ve birlikte biraz zaman geçirebiliriz," diye ekledi.

"Oh!" Jessie ağladı. "Siz ikiniz bir tatile çıkmalısınız."

"İyi fikir," dedi annem.

"Colt ve Morrie balık tutmaya gittiler ve ben tatil yapmadan da iyiyim," dedim ve sonra iyi bir önlem olarak ekledim, "ve işteki programımla da iyiyim."

"Sen zaten benden daha çok çalışıyorsun, Feb," diye gerçeği söyledi Morrie. "Dee'nin yardımıyla işleri daha eşit hale getirmek için bir şeyler yapacağız ve bu arada sen de biraz nefes alabilirsin."

"Çalışma saatlerimi seviyorum," diye tekrar iddia ettim.

"Artık o saatlere sığdıracak bir şeylerin olacak," diye hatırlattı babam, beni sessizce mutlu eden bir başka gerçek ama bunu göstermeyecektim.

"Hmm," diye mırıldandım ve Colt beni bir kez daha sıktı.

"Anlaştık mı?" Babam sanki bir açıklama yapmaktan ziyade bir cevap bekliyormuş gibi sordu ve hepimizin sıraya girmesi gerekiyordu ki bu her zaman böyleydi ve her zaman böyle olacaktı.

Elbette, kızgın olmasaydım ve kin tutmasaydım, tüm bunlar beni oldukça mutlu ederdi. Çalışma saatlerimi seviyordum ama onları çalışabildiğim ve çalışmıyormuş gibi yapabildiğim bir zamanda seviyordum, böylece her zaman çok yalnız olduğumu hatırlamayacaktım. Şimdi, kıcımdan ısırsa bile yalnızlığı bilemezdim ve Tanrı biliyor ya, biraz nefes almaya ihtiyacım vardı. Colt'la tatil yapma fikrinin kulağa harika geldiğinden bahsetmiyorum bile.

Yine de havalar ısınana kadar beklemek ve teknesini götürebileceğimiz bir yerde tatil yapmak beni daha mutlu ederdi.

Ancak elbette bu bilgiyi o anda kimseye sunmayacaktım.

"Benimle kapıya kadar yürü," dedi Colt kulağıma ve ben de pek de iyi tanımadığım Chip'in ve neredeyse hiç tanımadığım Brad'in önünde zaten küstahça davrandığımı ve annemin beni doğru yetiştirdiğini ve onun da yanımda olduğunu düşünerek tam olarak istemediği şeyi yapmaya karar verdim. Jessie tabii ki sayılmazdı çünkü o ailedendi ve Josie de aileden sayılırdı, bu yüzden o da sayılmazdı ama yine de.

Colt kılıfını ve ceketini giyerken vedalaştı ve sonra kapıda durup bana döndü.

Kapıda, "Saat iki buçuğa kadar vaktin var, ben eve gelip üstünü değiştirdikten sonra seni cenazeye götüreceğim, o zaman kendine gelirsin," dedi.

Snit? *Snit* mi dedi?

Gözlerimin kısıldığını, kaşlarımın çatıldığını ve ayağımın onu tekmelemek için kaşındığını hissettim.

Bakışlarımı tamamen görmezden gelerek devam etti. "O zamana kadar bebeğim, stüdyonu düzene sok, tamam mı?"

"Bana patronluk taslamana izin verdiğimi biliyorsun çünkü bir izleyicimiz var," diye onu bilgilendirdim.

Yaklaştı ve sesi sadece benim duyabileceğim şekilde alçaldı. "Sana patronluk taslamama izin veriyorsun çünkü dün gece ve ondan önceki gece sana ne verdiğimi biliyorsun ve muhtemelen bu gece sana ne vereceğime dair iyi bir fikrin var."

Tamam, haklıydı ama ona söylemeyecektim, bu yüzden sessiz kaldım.

Daha da yaklaştı, yüzü değişti, üzerine bir şey geldi, çok uzun zaman önce yatak odasının kapısında dururken hissettiğim duyguya karşılık gelen bir şey.

Elini boynuma koydu ve daha da sessiz bir şekilde, "Ve çünkü biz sağlamız," dedi.

Kendimi bildim bileli öyle ya da böyle hayatımın değişmez bir parçası olan yüzündeki o ifade hoşuma gitmişti. Yıllar boyunca birçok ifadenin süzülüp geçtiğini gördüğüm bir yüz. Ama bunu diğerlerinden daha çok sevdim, o kadar çok sevdim ki bunu da asla unutmayacağımı düşündüm.

Yine de ben Feb'tim, o da Colt'tu ve artık her zaman olmamız gerektiği gibiydik, bu yüzden ona "Bana patronluk taslamayı bırakırsan sağlam kalacağız" dedim.

Sırıttı ve beni hafifçe öptükten sonra, "Hiçbir şey bizi sarsamayacak, Feb. Bir daha asla." dedi. Sırıışı başka bir şeye dönüşmeden önce beni sıktı, ifadesindeki yoğunluk kayboldu ve fısıldadı, "Bu şortları gerçekten beğendim bebeğim."

Sonra elini boynumdan çekti, karnıma koydu, beni bir adım geriye itti, kapıyı açtı ve arkasından kapatarak dışarı çıktı.

"Kilitle, Şubat!" diye bağırdı dışarıdan.

"Burada bir milyon insan var!" Ben de içeriden bağırdım. "Kilitle!" diye bağırma karşılık verdi.

Kapıyı kilitledim, sonra pencereden Colt'un kamyonetine doğru yürüdüğünü, bindiğini, çalıştırdığını, geri geri gittiğini ve uzaklaştığını izledim ve bunu yapmakla ilgili bir şey "öfkem" eriyip gitti.

"Ciddi misin?" Josie arkamdan seslendi. "Willie Clapton boktan bir öpücü mü?"

Döndüğümde Josie'nin bana baktığını, Morrie'nin bana sıırıttığını, annemin kahve fincanını doldurduğunu, babamın başını buzdolabına soktuğunu ve Jessie'nin başını bana doğru eğmiş cevap beklediğini gördüm.

Ağzımı açtım ve güvenlik bip sesleri duyuldu.

* * * * *

O öğleden sonra, saat iki buçuk sularında, ben lavabonun üzerindeki aynanın karşısında durmuş saçlarımı kuruturken Colt banyonun kapısına geldi. Gözleri bana takıldı, bir tutam saçı tuttuğum başımın tepesinden, sıcaktan sulandırarak, büyük, eski, yazıları solmuş ve en önemlisi süper yumuşak olduğu için el koyduğum bir tişörtünü giydiğim vücudumdan, çoraplı ayaklarıma doğru kaydı.

Sonra gözleri benimkilere geldi ve "Bebeğim, ciddi mi?" dedi.

"Ne?" diye sordum. Çoğunlukla yüzüme düşen saçlarımı serbest bırakarak sordum. "Hazır değil misin?"

"Sınırdan hazırım," diye cevap verdim, saçlarımı gözlerimden uzaklaştırarak.

"Saçını yapıyorsun ve tişört giyiyorsun," dedi bana sanki bu gerçeklerin farkında değilmişim gibi.

"Bana biraz izin ver. Çok meşguldüm" dedim ve ardından "Hemen hazır olacağım" diye söz verdim.

Bakışları, rulo fırçanın etrafına kocaman bir tutam daha sardığım saçlarıma kaydı, iç geçirdi ve kapı aralığından kayboldu.

Aynada kendime baktım.

Yalan söylemiyordum, çok meşguldüm. Sabahki dramadan sonra babam, annem ve ben stüdyoma gittik, Jessie de kutuları almak için markete gitti. Babam yatağı ve mobilyaları düzeltirken annem ortalığı topladı ve ben de eşyalarımı öncelik verdim. Jessie kutularla geldi ve ben de giysilerimi, CD'lerimi ve ilk dalga için çanak çömlekleri yerleştirdim. Colt'un tabakları falan olduğu için çanak çömleğin öncelikli olmadığı söylenebilir. Yine de hoşuma gitmişti, bir servete mal olmuştu, bu yüzden olabildiğince çok kullanmalıyım ve onun mutfağına girecekti, bu yüzden öncelikli olduğuna karar verdim.

Babam kutuları arabama götürürken, ki benim ihtiyacım yokmuş gibi görüldüğü için o ve annem şehirdeyken arabayı kullanıyorlardı, annem, Jessie ve ben ikinci dalga için eşyaları topladık. Kutuları kapattık ve kapının yanına yığdık.

Bunu yaparken üçüncü dalganın hafif olacağını fark ettim ve bunu görmek ruhuma yerleşen memnuniyet hissini hafifçe değiştirdi ve yerine seğirme hissi geldi.

Fazla eşyam yoktu, hiçbir zaman da olmadı ve o anda, bu kadar uzun süre yaşamış olmama rağmen elimde bu kadar az şey olmasını utanç verici buldum. Kısa bir süreliğine Pete ile evimi kurduğumda bile, muhtemelen aklımın bir köşesinde Pete ve benim anlaşmamızın geçici olacağını bildiğim için fazla bir şey biriktirmemiştim.

Ama bütün o yıllar boyunca hafif yaşadım çünkü ruh beni harekete geçirdiğinde, ki bu sık sık oluyordu, havalanmak daha kolaydı.

O zamanlar bilmiyordum ve kaçtığımda bir şeyden mi kaçıyordum yoksa onu mu arıyordum, bunu hiç düşünmemiştim. Şimdi ondan saklandığımı biliyordum ve "o" hayatımı mahvettiğimin bilgisiydi. Sürekli hareket halindeydim, bu yüzden verdiğim ve vermeye devam ettiğim kararların doğru kararlar olmadığını anlamaya alışamadım.

Şimdi kırk iki yaşındaydım ve hiç ev sahibi olmamıştım. Her zaman mobilyalı evler kiralamıştım ve ilk mobilyamı, bir yatak, koltuk ve yemek takımını iki yıl önce almıştım. Çanak çömlek, birkaç giysi, müzik, mutfak eşyaları, bir kutu günlük, bir yoga matı ve birkaç çerçeveli fotoğrafım vardı. Hayatım üç seferde şehrin öbür ucuna taşınabilecek birkaç kutudan başka bir şey değildi. Beş yıl önce beslemeye başladığım bir emeklilik fonum vardı. Ayrıca yıllardır satın aldığım ve pek bir şeye para harcamadığım için artık oldukça değerli olan bir sürü tasarruf bonusu ve mevduat sertifikam vardı. Ve bir kedim vardı. Bunun dışında hiçbir şeyim yoktu. Bir evim, bir kanepem, bir bilardo masam ve kesinlikle bir tekne yoktu.

Colt'un hayatımdan bu kadar az şey yaptığım için ne hissedeceğini merak ederken, hepimiz kutuları Colt'un evine taşıdık.

Bu tabii ki beni korkuturdu ama mutlu bir şekilde olmalıydı. Bunun yerine, endişelenmeye başladım ve bu nedenle gardımı düşürdüm ve bir hata yaptım.

Annem ve Jessie, Colt'un eski eşyalarını Goodwill'e götürülmek üzere bir kutuya yerleştirirken, onlara Colt'un yeni bulaşık bezlerine ihtiyacı olduğunu düşündüğümü söyledim.

Bu benim için bir hata değildi, daha çok babam için bir hataydı. Kutularla işimiz bitmeden, ikisi de usta birer alışverişçi olan Jessie ve annem, babama bizi en yakın alışveriş merkezine götürmesi için baskı yaptılar ve o sırada Colt'un banyosundakilerin yerine süper kalın ve lüks yumuşaklıkta dört yeni tam takım banyo havlusu aldık.

Jessie ayrıca babamın gözle görülür biçimde artan kızgınlığı altında bizi en sevdiği ayakkabı mağazasına yönlendirdi ve cenazede giymek üzere bana bir çift siyah topuklu ayakkabı aldık. Dikkatli oturup çok hızlı hareket etmezsem neredeyse kıcıımı ve göğüslerimi onun kıyafetlerine sığdırabilirdim. Ayakkabılar, olmaz. Ayaklarım onunkilerden iki numara büyüktü ve bir çift siyah kovboy çizmesi ve siyah motosiklet botundan başka bir şeyim yoktu ve bu ikisinden kovboy çizmelerini tercih edecektim ama Jessie onların olmayacağını söyledi. Oradayken Jessie ayrıca Costa's with Colt kot eteğimle daha iyi gideceğini söylediği bir çift yüksek topuklu çizme almam için beni ikna etti ve o çizmeler o kadar seksiydi ki yanılmadığını anladım.

Söylemeye gerek yok, eve öyle bir saatte vardık ki cenaze hazırlıklarına geç kalmamam mümkün değildi.

Annemle babamın vedalaştıklarını duyduğumda saçımla işim bitmiş, bir servete mal olan ama saçıma harikalar yarattığı için her kuruşuna değen bir şeyle saçımı toparlıyordum. Ben de kendiminkine bağırarak karşılık verdim ve ben hazırlanırken ne yaptıklarını merak ettim. Annemi tanıdığım için hiç kutu kalmadığını ve yeni havluların muhtemelen kullanılmak üzere yıkanıyor olduğunu düşündüm. Hatta şu anda muhtemelen kurutucuda duruyorlardı.

Yatak odasına girdiğimde Colt'un blazer ceketinin yatağın üzerinde, o gün giydiği diğer kıyafetlerin ise yerde olduğunu gördüm. Normalde bu durum beni rahatsız edebilirdi ama koyu gri bir takım elbise pantolonu, takım elbiseden sadece iki ton açık gri bir gömlek giydiği ve boynunda siyah ama üzerinde ince bir desen olan bir kravat asılı olduğu için

Açık gri, mavi ve yeşil ve tüm bunların içinde gerçekten iyi görünüyordu, yerdeki kıyafetlerinden bahsetmedim.

Bana baktı, kıpırdamadan ona baktığımı gördü ve "Şubat, acele et" dedi.

"Doğru," dedim ve iki çekmeceye el koyduğum şifonyere doğru yürüdüm, bu da ciddi bir yeniden düzenleme anlamına geliyordu çünkü Colt'un on dört yaşından beri tişört biriktirdiği ve tek bir tanesini bile atmadığı belliydi. Bu iş için biraz zaman harcadıktan sonra, tişörtlerini kullandığı dört çekmece yerine iki çekmeceye sığdırmayı başardım çünkü demet halinde değil de düzgünce katlandıklarında çok daha az yer kaplıyorlardı.

İç çamaşırlarımı ve sütyenimi çıkardım ve tişörtün altındaki külotu çekiştirdim, sonra tişörtü çıkarıp yatağa attım ve sütyenimi giydim.

Colt'un elleri belime değdiğinde, içeri kaydığında, yolları kesiştiğinde ve yukarı çıktığında parfüm sıkıyordum, biri göğsümü avuçluyor, diğeri yan tarafımı sarıyor, parmak uçları koltuk altındaki sütyen çizgisi boyunca ilerliyordu. Titremek dışında hareket etmeyi bıraktım, çünkü ellerinin üzerimde olmasından hoşlanıyordum ve bu duyguya konsantre olmam gerektiğini hissediyordum.

"Cenazeye gitmeden önce beni sertleştirebilir misin?" diye kulağıma sordu ve kalçalarını kıcıma bastırarak ne demek istediğini gösterdi.

Düğünler ve cenazeler insanı havaya sokar diye düşündüm. İlki, romantik ve umutlu oldukları için. Sonuncusu ise hayatın kısa olduğunu ve vaktiniz varken olabildiğince iyi şeylere zaman ayırmanız gerektiğini hatırlattığı için.

"Bunun doğal olduğunu düşünüyorum," dedim, avucunun düz kısmı meme ucumda bir daire çizdi ve o kadar iyi hissettirdi ki, ben istemeden başım omzuna düştü. Yine de, "Colt, hatırladın mı? Geç kalıyoruz."

"Siktir," diye mırıldandı boynuma doğru ve beni bıraktı.

Ben giyinme işlemine başlarken o da banyoya doğru yürüdü. Aynanın önünde durup gömleğinin yakasındaki son düğmeleri ilikledikten sonra çenesini yukarı kaldırıp kravatını bağlayışını kapıdan izledim. İzlemeyi bırakmak zorunda kaldım çünkü bu bana muhteşem bir şekilde garip geliyordu ve tam o anda, bunca yıldır sakladığım şeyin bu olduğu aklıma geldi. Colt'un banyoda rahatça giyinmesini izleyebileceğim bir hayatı kaybettiğimi biliyordum. Prensler şatolarla dolu romantik bir peri masalına hiç ihtiyacım olmamıştı çünkü prensimin Colt olduğunu ve bir şatoya ihtiyacım olmadığını her zaman biliyordum. Colt orada olduğu sürece her yerde, kraker kutusu bir evde ya da karton bir kutuda tatmin olurdum.

Ve o yıllar boyunca Colt orada değildi.

Giymek için bu düşüncelerden sıyrıldım ve Colt banyodan çıktığında, uzun zamandır giymediğim ve giymekten ne kadar nefret ettiğimi unuttuğum bir çift siyah hortumu başarıyla düzeltmiş ve Jessie'nin kalem eteğinin içine zor da olsa sığdığı için seçmiştim. Colt yaklaştığında ben de üzerime tam oturan siyah, saten bluzu silkiyordum.

"Oturma odasında buluşalım," dedi ve ben de başımla onayladım.

Gözleri bir süre düğmeleri iliklememi izledikten sonra dolaba doğru yürüdü, takım elbise ceketini aldı ve kapıya yöneldi.

Giymeyi bitirdim ve yeni sivri topuklu ayakkabılarımın ayaklarımı öldürmeye başlamasının ne kadar süreceğini merak ettim. Cevabımı iki saniye sonra ayaklarımı öldürmeye başladıklarında aldım. Saatimi ve Reece'in bana aldığı, o zamanlar şaka olduğunu düşündüğüm bir çift elmas küpeyi taktım. Böyle düşünmüştüm çünkü Reece her zamanki gibi çok büyük bir şey değilmiş gibi davranmıştı. Şimdi bunun ne onun ne de benim çok geç olana kadar farkına varmadığımız bir işaret olduğunu biliyorum.

Oturma odasına girdim ve Colt'u gördüm, şimdi takım elbise ceketini giymişti ve eskisinden daha iyi görünüyordu, mutfak barının üzerindeki açıklıktan. Gözleri tezgâhtaydı ama hareketimi fark edince başını kaldırdı ve bakışları bana çarptığında neredeyse topuğumun yanından kayıyordum.

"Hazır," dedim ve o da sırtıttı. "Bunu görebiliyorum."

Oturma odasında durdum ama ne kımıldadı ne de gözlerini benden ayırdı.

"Gidiyor muyuz, gitmiyor ?"

"Bana bir dakika ver, Feb. Bu manzarayı çok sık göremiyorum. Aslında, hiç." "Bu sadece bir etek," dedim.

"Ve topuklular."

"Sadece bir etek ve topuklu

ayakkabı." "Dar bir etek."

"Jessie benden daha küçük."

"Ve yüksek topuklu."

"Colt -"

"Cehennem kadar seksi topuklu ayakkabılar."

Ellerimi kalçalarımaya koydum, bu da bluzun göğüslerimi daha da germesine neden oldu ve Colt'un bunu gördüğünü biliyordum çünkü gözleri doğrudan oraya kaydı.

"Cenazeye gidiyoruz," diye hatırlattım ona.

Tekrar yüzüme baktı ama bunun ona pahalıya patladığını söyleyebilirim. "Seni Costa'ya götüreceğim, kot eteği bırakıp bunu giyeceksin."

"Bu Costa's için bile fazla süslü."

"Umurumda değil."

"Eğer bu kıyafeti giyerek yemek yersem, Hulk gibi patlarım." Bu fikir hoşuna gitmişti, bunu biliyordum çünkü yavaş ve seksi bir şekilde gülümsüyordu.

Harekete geçmek için ona bir kemik atmaya karar verdim. "Costa'ya gittiğimizde giymek için yeni botlar aldım."

"O da umurumda değil."

"Onları seveceksin, yüksek topuklular ve bir kız olsan bile bence çok seksi."

Colt hemen, "Costa's, yarın gece," dedi ve ben de gülümsemekten kendimi alamadım.

"Cumartesi gecesi Costa'da asla rezervasyon yaptıramazsın." "Beni izle."

Gülümsemem daha da genişledi ama "Gidiyor muyuz?" diye sordum. Başını eğerek tezgahı işaret etti. "Bu nedir?" "Ne?" diye sordum. diye sordum.

"Mektup yığınınına benziyor."

"Annem, babam, Jessie ve ben işine başladık. Oradayken postalarımı da aldım."

Tekrar tezgâha baktı ve hoşlanmadığı bir yere doğru kayar gibi oldu, ben de bara doğru yürüdüm.

"Colt?"

Başını kaldırdı ve "Mektuplarınıza dokunmadık, aklımıza gelmedi. Sizinle iletişim olabilir."

Denny'nin hayaleti her an karşıma çıksa da, yine de onunla başa çıkabilecek kadar görmezden gelmeyi başarmıştım ve bu durum hoşuma gidiyordu. Barın üzerinden, içinde küçük bir paket olan posta yığınınına baktım. İçine bakmamıştım bile çünkü bana hiç iyi posta gelmezdi. Biraz zamanım olduğunda incelemek üzere tezgâhın üzerine koymuştum. Şimdi ise sayacı sifıra yaklaşan bir saatli bombaya bakıyor gibiydim.

Colt'a dönüp sessizce sordum: "Önce Amy'yi halledip sonra bununla ilgilenebilir miyiz?"

Evet demesine ihtiyacım vardı. Denny'den postayla bir şey geldiğini bilseydim Amy'nin ailesiyle ve cenazeyle yüzleşmezdim. Zaten bununla zar zor başa çıkabilirdim.

"Evet bebeğim," dedi ve bir rahatlama kapladı. "Hadi gidelim."

Başımı salladım ve kamyonetine gittik. Kamyoneti unutmuştum ve unutmamış olsaydım farklı bir kıyafet seçebilirdim, esnek bir şey. Yolcu kapısında dururken aklımdan eteği dikiş yerlerinden yırtmadan kıcıımı koltuğa nasıl sokacağıma dair stratejiler geçiyordu.

Colt şoför kapısında durduğu yerden, "Şubat, tatlım, bin," dedi ve bir başka gecikmeden dolayı hafif bir kızgınlıkla beni izledi.

Ona baktım ve "Yapamam." dedim.

"Bebeğim, yapmalıyız -"

"Hayır," diye sözünü kestim, "Yani, eteğim çok dar ve topuklu ayakkabılarım çok yüksek, yapamam -" Başını sallayıp sürücü tarafındaki kapıdan çıkınca konuşmayı kestim.

Bana yaklaştı ve eğildi, bir kolunu dizlerimin arkasına, diğerini belime koydu ve beni kaldırıp koltuğa oturttu. O bunu yaparken iki nedenden dolayı nefesimi tuttum. Birincisi, umarım etimi emer ve böylece malzeme yırtılmazdı, ikincisi, etimi emeceği ve böylece malzemenin yırtılmayacağı konusunda pek umudum yoktu. Umut kazandı ve malzeme yırtılmadı.

"Teşekkürler," dedim kollarını çektiğinde.

Bana bakıp sırtıyordu ve benim bir deli olduğumu düşündüğünü biliyordum. "Seni eğlendiriyor muyum?" diye sordum.

"Evet," diye cevap verdi ve sonra uzaklaştı.

Geri çekilmişti ve yola çıkmıştık ki aklım gitmesini istemediğim yerlere gitti. Bana işkence edecek yerlere ve Colt'la kaya gibi sağlam olduğumuzu söylememi yalan haline getirecek yerlere. Denny'yle yaşadıklarımızın, öğrendiklerimizin ve kaybettiklerimizin kafamı allak bullak edeceğini biliyordum. Sadece bununla nasıl savaşağımı bilmiyordum.

Colt'un elinin benimkini tuttuğunu hissettiğimde pencereden dışarı bakıyor, bırakmam gerektiğini bildiğim şeyleri düşünüyordum. Parmaklarımızı birbirine geçirdi ve kalçasına yaslamak için çekti.

"Kafanda ne var?" diye sordu ve ben ona baktım.

"Hiçbir şey," diye yalan söyledim.

"Saçmalık," diye cevap verdi, kaba değildi, gerçektir ve ona başarılı bir şekilde yalan söyleyebileceğim bir gün gelip gelmeyeceğini merak ettim ve şüphe ettim

o.

"Bir şey yok," dedim tekrar ve eli benimkini sıktı. "Amy?" diye sordu.

"Hayır." Öyle gibi görünse de. "Posta mı?"

"Hayır." Bir bakıma öyle de olsa.

Eli tekrar benimkini sıktı ve "Şubat -" diye sordu.

İç çektim, peşini bırakmadı ve kendimi kendime sakladığım günler çoktan gitmişlerdi ve o zaman fark ettim ki, çok çok uzun zaman önce gitmiş olmalıydılar.

Ben de dedim ki, "Sadece... bunların hepsi çok fazla." "Biliyorum, bebeğim."

"Buna alışmak biraz zaman alacak."

"Biliyorum."

"Ve kaybettiklerimizin üstesinden gelelim."

Elimi bir kez daha sıktı ve "Tatlım -" dedi. "Colt, beni gerçekten tanımıyorsun."

"Seni

tanıyorum."

"Pek sayılmaz."

"Seni tanıyorum, Feb."

Yolcu tarafındaki dışarı baktım ve elimi ondan çekmeye çalıştım ama tutuşu daha da sıkılaştı, ben de vazgeçtim.

Sonra ona dedim ki, "İyi bir işin, bir evin, bir hayatın var. Ben yokken bunların hiçbirini ben yaratmadım."

"Yani?"

Ben de ona baktım. "Yani, benim için pek bir şey ifade etmiyor." "Nasıl yani?"

"Öyle değil işte."

Elimi bıraktı ama sadece kamyonu cenaze evinin arkasındaki otoparka sokabilmek ve açık bir yere çekebilmek için. Sonra kamyonu durdurdu ve bana döndü.

Bunu yaptığında, "Bunu nasıl daha iyi hale getirebilirim?" diye sordu. Evet, doğrudan sordu.

"Ne?"

"Kendi başının etini yiyorsun, bunu nasıl durdurabilirim?" Başımı salladım, nasıl cevap vereceğimi bilemiyordum.

"Ben... Bilmiyorum," diye kekeledim.

"Bunu biliyorsun ve sana bunu hatırlatmamdan hoşlanmayacaksın ama bu bok iki kez başıma geldi. Sen kafandaki bokla uğraşıyorsun ve paylaşmıyorsun, Melanie de kendi bokuyla uğraşıyor ve paylaşmıyor. İkiniz de bunun sizi yemesine izin verdiniz ve ikiniz de benden uzaklaştınız. Şimdi, tekrar bir yol bulmaya çalışmakla uğraşmayacağım. Bu yüzden bana söyleyebilecek tek kişiye soruyorum, bunu nasıl durdurabilirim?"

"Yapabileceğini sanmıyorum." Bunu yapmak beni öldürse de ona gerçeği söyledim. o.

Sinirlenmeye başlamasını izledim, sonra şöyle dedi: "Yani diyorsun ki ben sadece seni yiyip bitirmesini izlemek mi?"

"Hayır, diyorum ki, bunu durdurabilecek tek kişi benim."

"Ya durduramazsan?"

"I -" Başladım ama camdan dışarı bakmak için başını çevirdi. "*Siktir*," diye ön cama doğru tısladı ve *haklıyım*.

kızgındı ama şimdi sadece kızgındı. "Colt -"

"Bunu sonra konuşuruz."

"Colt -"

Bana tekrar baktı, konuşmamızın bittiği belliydi ve bunu daha sonra söylediği " için yardıma ihtiyacın var mı?" sözünden anladım.

Öne doğru eğildim, eteğim ısırıldı ama aldırmadım ve elimi boynuna götürdüm.

"Bebeğim," diye fısıldadım, "benden vazgeçmezsen bunu durduramama yardımcı olursun."

Ona cevabı verene kadar cevabın bende olduğunu bilmiyordum. Cevap vermedi, sadece bana baktı ve beyninden neler geçtiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim, saçmalıklarımın onu üzdüğündü, ki bu sadece saçmalıktı ve o an için bunu unutmam gerekiyordu. O da Amy'nin cenazesıyla karşı karşıyaydı ve en az benim kadar cenazeye katılmak istiyordu.

Bu yüzden elimi boynundan kaldırdım, parmaklarımı kulağının kıvrımında gezdirdikten sonra tekrar boynuna yerleştirip onu sıktım.

Sonra dedim ki, "Sanırım aşağı atlayabilirim ama orada olup beni fark etmenizden zarar gelmez."

Gözlerini kapattı, alt dudağını ıslattı ve gözlerini tekrar açtığında artık kızgın değillerdi. Bunun yerine, bana her zaman beni fark etmek için orada olacağını sözsüz olarak söylüyorlardı.

Boynunu sıktım ve "Seni seviyorum bebeğim" diye fısıldadım.

Hiç tereddüt etmeden elini uzattı ve boynumun arkasından tutarak beni öne doğru çekti ve kıyafetimin malzemesinin sınırlarını test etti.

Umursamadım çünkü beni öptü, sert bir öpücüktü, ağzı kapalıydı ama yine de hoşuma gitti. Ağzımla işi bittiğinde dudakları uzaklaştı ama eli saçlarımın arasına girdi, başımı aşağı eğdi ve çekilmeden önce alnımdan öptü.

"Hadi şu işi bitirelim," diye mırıldandı, başımı salladım ve Colt indi, kaputu yuvarladı, benim için kapımı açtı ve elleri kalçalarımdayken, beni fark ederek taksiden atladım.

* * * * *

Colt, Feb'in cenaze evine vardığı andan itibaren sihrini konuşurmasını izledi. Kamyonda onu yiyip bitiren şey gitmişti. Şubat Owens'ın ışığını yaktı; Colt'un çok iyi hatırladığı eski ışık ve daha da parlak görünen yeni ışık. Bu, onu içten dışa aydınlatan bir ışıktı ve o da bunu etrafına saçtı.

İlk olarak Craig Lansdon kapıda tek başına duruyordu ve içeri girdikleri anda gözlerine çarptı. Colt, Craig'in hemen toparlanıp Feb ve Colt'a yönelmesini izledi, gözleri ikisi arasında gidip geliyordu, yaptığı şeyi yapması gerektiğini biliyor ama yine de bundan hoşlanmıyordu.

"Feb, ben -" diye başladı ama Feb ona doğru ilerledi, elini omzuna koydu ve sözünü kesti.

"Colt, Amy ve benimle olduğu gibi seninle de oynadı." "Yapmalıydım -"

Feb onun sözünü kesti, "Hepimiz genç ve aptaldık, Craig. Hiçbirimiz doğru oynamadık."

kaçırdı, çenesi gerildi. "Bir sürü insan öldü."

Bu noktada Colt konuşmaya girerek "Peki bunu nasıl durdurabilirdin?" diye sordu.

Craig arkasına baktı ve "Bilmiyorum, onu herkesten iyi tanırdım" diye cevap verdi.

"Size birkaç on yıl içinde bir cinayet çılgınlığı planladığını söyledi mi?" Colt sordu.

Craig'e komik gelen bir şey oldu, dudakları kıpırdadı, gülümsemesini bastırdı ve "Eskiden çok sarhoş olurduk ama sanırım böyle bir şey söylediğini hatırlıyorum" dedi.

Feb elini bırakıp Colt'a doğru ilerlemeden önce onun omzunu sıktı, o kadar yakındı ki vücudunun bir tarafı Colt'unkine çarptı ve orada kaldı.

Sonra da, "Bu vesileyle Denny Lowe'a vereceğimiz tek şeyin bu olmasına ne dersiniz?" diye önerdi. Craig başıyla onayladı ve Feb devam etti. "Ya da her zaman, Craig, Denny Lowe'a vereceğimiz tek şeyin bu olmasına ne dersin?"

Craig'in gözlerindeki mizah kayboldu, yutkundu ve tekrar başını salladı. Feb uzanıp onun elini tuttu, sıktı ve ona gülümsedi. Craig de ona gülümsedi.

Colt elini beline koydu ve Harris'lerin kapalı tabutun yanında tek başlarına durup onları izlediklerini gördü.

Colt kapalı bir tabut seçtiklerine memnun olmuştu. Birçoğundan daha fazla ölüm görmüş olması mesleki bir tehlikeydi ve hiçbir zaman hoş olmamıştı. Gömülmeden önce bir cesedi bile bile teşhir etme fikrini anlamıyordu. Makyajı kim yaparsa yapsın, hangi kıyafeti seçerse seçsin ve tabutu ne kadar satenle kaplarsa kaplasın, ölü ölüdür ve çirkin bir şeydir. Colt cenaze evinde bir cesedi görmenin son ama zorunlu bir aşağılanma olduğunu düşünüyor ve bundan nefret ediyordu.

"Bebeğim, Harris'ler," diye mırıldandı Şubat'a.

Ona baktı ve başını yana eğdi, sonra tekrar Craig'e baktı ve ne demek istediğini açıkça ifade eden bir şey söyledi: "J&J'de görüşür müyüz?"

Craig sessizce, "Emin olabilirsin," diye cevap verdi.

Colt ona başıyla selam verdi, Craig de ona karşılık verdi ve mırıldanan canlı bedenlerin arasından geçerek Harris'lere doğru ilerlediler. Onlar bunu yaparken Feb insanların gözlerine takıldı. Otomatik olarak ve farkında olmadan Kalplerin Prensesi rolünü üstlenerek küçük bir gülümsemeyle başını salladı ve annesi gibi iletişim kurarak gözleriyle anlayış ve huzuru paylaştı.

"Bay ve Bayan Harris," dedi Colt geldiklerinde.

Bay Harris'in elini sıktı, Feb kendini tanıtırken Bayan Harris'e yanağını uzattı ve ikisini de yanaklarından öptü.

Sonra ona doğru ilerledi, yine yakındı ama kolunu onun beline doladı ve kendini onun yanına yapıştırdı. Harris'lere Amy'nin boşuna ölmediğini göstermekle yetinmedi, ona doğru döndü ve elini karnına koydu. Adam da bu jestle karşılık vererek bir kolunu onun beline doladı.

Sonra Feb "biz" diye konuşmaya başladı.

"Amy için çok üzgünüz," dedi onlara, "gerçekten."

Bayan Harris, Feb'in elini karnına götürürken Bay Harris, "Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

"O... şey, çok hoş biriydi," diye devam etti Feb, "ve çok tatlıydı. İkimiz de ondan hoşlandık. Sadece ne diyeceğimizi bilemiyoruz."

"Böyle zamanlarda söylenecek bir şey yok canım," diye cevap verdi Bayan Harris.

"Bilmenizi isteriz ki, sen ve Amy, aklımızdasınız." Feb, sanki tek bir zihin, tek bir bedenmiş gibi ikisi adına konuşmaya devam etti ve Bayan ve Bay Harris başlarıyla onayladılar.

Yaklaşan birini gördü ve sözlerini şöyle tamamladı: "Sizi misafirlerinizle baş başa bırakalım."

Bay Harris, "Geldiğiniz için teşekkürler Alexander, Şubat," dedi.

Colt ve Feb'in dönüşü Harris'ler için sağlam bir zemin oluşturdu, Colt Feb'i uzaklaştırdı.

Kulak mesafesinden uzaklaştıklarında Colt, "İyi misin?"

diye sordu. "Aptal gibi hissediyorum," diye mırıldandı.

"Sen ne diyorsun?"

"Sen ne dediysen."

Başını geriye doğru eğip ona baktı, bir süre onu süzdükten sonra gülümsedi. Büyük değildi ama yeterliydi ve Colt, eğer hâlâ izliyorlarsa Harris'lere bir ikramiye vermeye karar verdi. Şubat'ı durdurdu, başını eğdi ve ağzını onunkine değdirdi. Başını kaldırdığında, kız ona doğru kıvrıldı ve ona sarıldı; bu sarılma Harris'ler için değil, sadece Colt ve Colt içindi. Orada olmaktan ve orada bulunma nedeninden nefret ediyordu ama bu sarılmayı çok sevmiştii.

Colt onların ötesinde, tek başına duran Julie McCall'u gördü. Gözlerini kaçırarak kadar acele etmemişti ama Colt onun gözlerini kaçırdığını gördü; açgözlülük ve açlık yüzünde gün gibi açıktı.

Colt da günlerinin Amy'ninkinden bile daha acı bir şekilde sona erdiğini gördü. Amy elinin çekilmesini ve yeniden karıştırılmasını istememişti ve sonunda kendisine dağıtılan kartlarla pek bir şey yapamadı. Ama Julie McCall elindekilerle oynamak yerine yeni kartlar istemeye devam ediyordu. İyi ya da kötü, daha fazlasını istiyordu, artırması, görmesi ya da blöf gerektiğini anlamıyordu, çünkü bir sonraki el ona doğru geliyordu ve bu büyük kazanacağı bir el olabilirdi. Bunun yerine, yeni kartlar isteyerek her şeyini vermeye devam etti.

"Colt?" Feb seslendi ve kızın ona baktığını gördü, hâlâ kollarındaydı ve boynunu büküp omzunun üzerinden bakınca Julie'nin bir koltuğa kaydığını gördü. "Kim o?"

"Amy'nin arkadaşı."

"Onu tanıyor musun?"

"Evet, Amy'yi buldu."

Feb Julie'yi inceledi. "Onu buralarda görmüştüm." "Muhtemelen, County Bank'ta çalışıyor."

"Oh," diye mırıldandı Feb, sonra Colt'a baktı ve "Merhaba demek ister misin?" diye sordu.

"Hayır."

Feb başını yana eğdi ve konuşmak için ağzını açtı ama Colt konuşmaya devam etti. "Amy'nin cesedini bulduktan sonra bana çıkma teklif etti."

Feb'in gözleri iki büyüdü, ona doğru eğildi ve "Ne?" diye fısıldadı.

"Şaka değil."

"Sana çıkma mı teklif etti?" "Evet."

"Amy'yi bulduktan sonra mı?"

"Hemen sonra değil, yaklaşık yarım saat bekledi."

Feb'in ağzı açık kaldı ve Julie'ye baktı. "Vay canına, Amy arkadaşlarını pek iyi seçmemiş." "Hayır."

Feb'in bakışları tekrar ona döndü. "Sana çıkma teklif ettiğinde ne dedin?"

"Onunla bir şeyler içmek için buluşup buluşamayacağımı sordu ve ben de kız arkadaş."

Şubat dudaklarını birbirine bastırdı ama gözleri parladı ve Colt dudaklarını bastırmasının kahkaha atmasını engellemek için olduğunu düşündü.

Sonra mırıldandı, "Gülmemeliyim, hiç hoş değil, vurulması falan, cenazede olduğumuzdan bahsetmiyorum bile, ama nedense sanırım güleceğim."

Colt onu sıktı ve şu tavsiyede bulundu: "Bu hiç hoş değil, o da öyle ama kendine sakla bebeğim. Sonra gülersin."

Feb dudaklarını birbirine bastırmaya devam etti ama şimdi başını sallıyordu.

Gözleri onun omzunun üzerinden geçti ve kısmen uzaklaştı, kolunu onun etrafında tutarak fısıldadı, "Dave Connolly bize doğru geliyor."

Colt onun kolunda döndü ve Dave'in onlara doğru ilerlediğini gördü. Dave'in, dramın gerçek olana ve insanlar ölene kadar heyecan verici görüldüğü dersini aldığını hemen fark etti. Dave yıkılmış görünüyordu.

"Colt, Feb," dedi Dave onlara çarptığında.

"Dave," diye karşılık verdi Colt.

"Sen iyi misin?" Feb sordu.

Dave, Feb'e sanki bilmiyormuş gibi, "Benim için çalışıyordu," dedi. Tabuta baktı ve devam etti, "Amy," sonra onlara baktı ve bitirdi, "ne büyük kayıp."

Feb öne doğru küçük bir adım attı ve onun elini tuttu, tekrar bırakmadan önce biraz sıktı.

"İstasyonda çalışacak onun gibi birini asla bulamazsın," diye mırıldandı Dave. "Bugünlerde insanlar Amy'nin iş ahlakına sahip değil. Hapşırıyorlar, üç gün izin alıyorlar. Birini bulmak tam bir baş belası olacak."

Feb dudaklarını tekrar birbirine bastırdı ve Colt'a bakmak için başını geriye doğru eğdi. Colt gibi o da bir insanın hayatını kaybetmesini "ziyan" olarak gören birine nasıl tepki vereceğini bilemiyordu çünkü bu onlar için bir rahatsızlıktı.

Feb Dave'e , "Umarım şansın yaver gider," dedi.

"Evet," diye mırıldandı Dave, insanların yerlerine geçtiğini görünce eliyle küçük bir işaret yaptı ve Julie'ye doğru ilerlemeden önce "Görüşürüz," dedi.

Feb ona bir bakış daha attı, bu bakış çok şey ifade ediyordu ve Colt da karşılık vermek yerine başını salladı.

Sonra Feb'i bir koltuğa yönlendirdi ve "Oturabilecek misin?" diye fısıldadı.

"Eğer bu etek yol verirse bana ceketini vermeye hazır ol."

Nefesini tutarken kışını koltuğa yerleştirmek için acele etmedi ve Colt kendi kahkahasını tutarken bile gülümsemesini engelleyemedi. Kadın bu işi başardıktan sonra Colt onun yanına oturdu ve bir kolunu sandalyenin arkasına doladı. Kadın, Colt'a çarpana kadar ağırlığını dikkatlice yana bıraktı ve elini onun kalçasına koydu.

Papaz kürsüye doğru yöneldi ama Colt'un gözleri bir şeye takıldı ve soluna baktı.

Bayan Harris oturduğu yerde dönüyordu. Gülümsemedi, başını sallamadı, hiçbir şey yapmadı, sadece ona ve Feb'e baktı. Sonra papaz konuşmaya başladığında onun arkasını dönmesini izledi ve aklından ne geçtiğini merak etti. Colt ve Feb'in tekrar bir araya gelmeleri onun ruhuna merhem olmamıştı, biliyordu, hiçbir şey olamazdı.

Colt'un gözleri, yarım bir hayat yaşamış bir kadının cesedinin bulunduğu tabuta kaydı. Yanında da aynı şeyi yapmış, nefes alan bir kadın duruyordu. Her ikisinin de öyle ya da böyle bunu Denny yüzünden yaptığını düşündü.

Kolunu Feb'in koltuğunun arkasından kaldırdı, parmaklarını onun omzuna doladı ve ağzı kulağına gelecek şekilde başını eğdi.

"Seni seviyorum bebeğim," diye fısıldadı, başı arkaya eğildi, gözleri onunkilere takıldı ve sonra o Şubat Baykuşu ışııyla gülümsedi.

* * * * *

Doktor yaklaşmak için cenazenin bitmesini ve herkesin mezarlıktan arabalarına doğru yürümesini bekledi.

Colt Şubat'ı kamyonun yolcu tarafında durdurdu ve yaşlı adamın gelmesini bekledi.

"Colt, Şubat," dedi Doc geldiğinde, yüzü bunun dostça bir ziyaret olmadığını gösteriyordu. Aklında bir şey vardı.

"Doc," Feb ona gülümsedi ve Doc da ona gülümseyerek karşılık verdi, sonra gözleri Colt'a kayd.

"Ölü köpeği rahat bırak, Doc," dedi Colt ona, Feb'in vücudunun şaşkınlıkla sarsıldığını hissetti ama gözlerini Doc'tan ayırmadı.

"Anlıyorum, siz ikiniz birlikte bu işi . Ve siz ikiniz, sanırım bunu kalplerinizde buldunuz -"

"Bulacak bir şey yok, Doktor, bırak öyle kalsın."

Doktor ona baktı, sonra Şubat'a, sonra tekrar Colt'a baktı ve "Evlat-" dedi.

Colt, "Sana ben olduğumu söylemiş," dedi.

Doktor gözlerini kapadı, açtı ve "Biliyorum, senin gibi bir adam, o zamanki halinle bile -" dedi.

"O bana hiçbir şey yapmadı, Doktor. Bırak öyle kalsın."

Doc yaklaştı ve gözleri Feb'e ve tekrar Colt'a kayd ve Colt onun ne demek istediğini anladı.

Yumuşak bir sesle, "Doğurduğu bebek benden değildi," dedi.

"Colt -"

"Benim değildi, Doktor, bırak

öyle kalsın." "Bana söyledi -"

"Bırak öyle kalsın."

"Evlat, artık biliyorsun, , inkar yok, bir oğlun var." "Bebek Denny'nindi."

Colt, Doc'un bir adım geri çekilmesini ve yüzündeki şaşkınlığı izledi.

"Tahminimce," diye devam etti Colt, "sana söylemek istemedi çünkü ya kendisi inkâr ediyordu ya da tecavüze uğradığını söylerse, bunu rapor etmesini sağlamaya çalışacağını düşünüyordu ki bunu kaldıracak gücü yoktu. Beni seçti çünkü senin buna izin vereceğini biliyordu.

Doğum belgesi için Craig'i seçti çünkü benim ve Feb'in daha fazla zarar görmemesini istiyordu. Artık kemikler ortaya çıktı Doktor, bırakalım yalan söylesinler."

"Hiçbir fikrim yoktu," diye fısıldadı Doc, sesinde acı vardı.

"Bilmeni istemedi," dedi Colt ona.

"Ona yardım edebilirdim."

"Hepimiz yapabilirdik, Doktor, dediğim gibi, bırak öyle kalsın."

"Tecavüz mü?" Doktor hâlâ fısıldıyordu ama gözlerini kaçırıyordu, acısı artık yüzünden okunuyordu.

Feb ilerleyip yaşlı adamı kollarının arasına aldı ve Colt'u şaşırtan bir şekilde adam da ona izin verdi. Yaşlıydı, bu çok açıktı ama bunu hiç belli etmezdi. Şimdi sanki yüz yıllık bir yaşam ruhuna yerleşmiş gibi görünüyordu.

"Bozuk olduğunu bilmediğin bir şeyi düzeltemezdin," dedi Feb ona yumuşak bir sesle. "Ama ona o sırada istediği huzuru verdin." Geri çekilip ona baktı ve "Ve bu iyi bir şey, değil mi?" diye sordu.

"Daha fazlasını yapabileceğini bilerek yaşamak asla kolay değildir, February."

"Hayır, haklısın," diye yanıtladı Feb. "Yani onun istediğini yaptığın, sırrını sakladığın ve çok korktuğu bir zamanda ona biraz olsun güvende hissettirdiğin gerçeğiyle yaşamak zorunda kalacaksın."

Doc, Feb'in kollarından kurtuldu ve omzunu sıvazlamak için bir elini kaldırdı ama zihni gözlerinin arkasında aktıftı, anıları gözden geçiriyor, neyi kaçırdığını, nerede yanlış yaptığını ve daha neler yapabileceğini anlamaya çalışıyordu.

Colt buna bir son vermeye karar verdi. "Denny Lowe bir süre önce savaş açmaya başladı, Doktor, bu arada pek çok kayıp verdi." Doc ona baktı ve Colt devam etti. "Hiçbirimiz onun bunu yaptığını ve zaferle çıktığını bilmiyorduk bile. Ona başka bir zafer vermeyin, alçalttığı birinin mezarından metrelerce uzakta durarak değil. Amy geride kalan bizler için bunu istemezdi. Aslında, hepimiz bu işin peşini bırakabilelim diye öldü."

Doktor ona uzun süre baktı ve sertçe süzdü. Sonra dedi ki,

"Sen her zaman akıllı bir ."

Colt ona, "Evet, sanırım ben beş yaşındayken ve o zamandan beri birkaç kez bundan bahsetmiştin," dedi.

Doktor ona bakmaya devam etti ve sonra Şubat'a döndü. "Nasıl uyuyorsun, Şubat?"

Feb Colt'a doğru ilerledi, kolunu Colt'un beline doladı ve başını onun omzuna koyarak, "İyi uykular, Doktor," diye fısıldadı.

Doktor ikisini de içeri aldı ve "İki hafta önce bana sormuştunuz, ikiniz için de bu sonu göreceğimi hiç düşünmediğimi söylemiştim" dedi.

Colt kolunu kaldırıp Feb'in omuzlarına dolayarak, "İçine çek," diye önerdi.

Günün üzerindeki sis perdesi kalkıyordu çünkü cenaze sona ermişti, Feb'i eşyalarını taşıyacağı eve götürüyordu ve onun rahat uyumasında kendisinin de bir payı olduğunu düşünüyordu. Dünyada her şey yolunda değildi ama en azından daha iyiydi.

Şubat öne doğru eğildi ve tekrar fısıldadı, bu kez yüksek sesle, "Kendini çok beğenmiş, Doktor."

"İyi bir kadın ona sevgisini verir, bu bir erkeğe bunu yapar, Şubat," diye fısıldadı Doc, yine yüksek sesle.

Feb'in çenesi irkildi ama Doc iltifatını anlaması için ona zaman tanımadı. Elini kaldırdı ve arkasını dönüp uzaklaşmadan önce bıraktı.

Colt onu izlerken omuzlarının çökük, yürüyüşünün yavaş olduğunu gördü ve düşüncelerinin ağır olduğunu anladı. Adamı her zaman sevmiş ve takdir etmişti ama Doc'un aslında kendisine ait olmayan ölü bir yükü omuzladığını gördükçe bu his daha da artıyordu. Ama, diye düşündü Colt, hiçbir iyi çoban sürüsünün bir üyesinin ihmalden dolayı kendini suçlamadan tehlikeye atılmasına izin vermezdi, bu sürü büyük olsa ve başıboş dolaşan kuzu onun kontrolü dışında hareket etse bile.

Arabasına binip çalıştırdıktan sonra uzaklaşırken Şubat da onu izliyordu.

Döndü ve ona baktı. "Sence olacak mı?"

Colt'a göre Doc, Doc olduğu için, Colt'un tanıdığı herkesten daha fazla yük taşıyordu çünkü Doc bu yükleri biriktiriyordu. Doc için ölüm bir armağandı çünkü onun gibi bir adam ölümden sonra Tanrı'nın yanında oturuyor olacaktı.

"Evet, iyi olacak," diye cevapladı Şubat, bakışlarını yoldan ayırdı ve kadınına baktı. "Seni tekrar kamyonu taşımamı ister misin?"

Etrafına bakındı ve sonra başını salladı. "Ama bekle, cenaze evindeki gibi. Kimsenin seni bunu yaparken görmesini istemiyorum."

Mezarlıkta takılmayı, tüm arabaların cenaze evinden çıkmasını beklemekten çok daha az istiyordu ki bu da hiç takılmak istemediği anlamına geliyordu.

Bu nedenle adam onu kucağına aldı, kız küçük, sessiz bir çığlık attı, adamın omuzlarına tutundu, adam yolcu tarafındaki kapıyı açtı ve onu koltuğa bıraktı.

"Colt!" diye tısladı, gözleri etrafta geziniyordu.

Elini kızın dizine koydu, sıkıca sıktı ve kızın gözleri onunkilere kaydı.

"Bebeğim, hadi eve gidelim."

Gözlerinde tomurcuklanan öfke, "Tamam," diye fısıldamadan önce söndü.

Colt geri adım attı, kapıyı çarptı ve sürücü tarafına yöneldi.

* * * * *

Feb doğrudan müzik setine giderken Colt da bip sesini durdurmak için doğrudan alarm paneline gitti.

"Bir CD koyabilir miyim?" diye sordu, müzik setinin etrafındaki taşmış CD dolaplarına vururken, dolaplar daha önce de taşmıştı ama şimdi üst üste ve yanlara yığılmış CD'leri gördü ve bu bok bittiğinde daha fazla dolap almak için bir not aldı.

Colt bip sesini başarıyla durdurduğunda, "Bu evde bir şey yapıp yapamayacağını son kez soruşun olsun," diye karşılık verdi.

"Ya müzik havasında değilsen?" diye sormadan önce dönüp ona baktı.

Colt mutfığa doğru ilerlerken ceketini , "Feb, kığım koltukta, oyun oynuyorum ya da dizi izliyorum, müzik seti kapalı. Bunun dışında müzik konusunda özgürsün."

Müziği severdi, hep sevdi. Ergenlik çağındayken Jack ve Jackie'yi çileden çıkarırdı, müziğini olabildiğince yüksek sesle ve sık sık çalardı. Bir arabanın içindeyken, onun geldiğini her zaman duyabilirdiniz. Şimdi bile, kırk iki yaşındayken, Colt arabasının teybinin hoparlörlerinden bangır bangır rock çaldığını duyuyordu. Müzik kutusunda hoşuna giden bir şarkı çaldığında barın arkasında kışını oynattığını da görmüştü. Dürüst olmak gerekirse, son iki yıl içinde sırf onun hareketlerini izleyebilmek için müzik kutusuna gidip Mellencamp'ın "R.O.C.K. in the USA" ya da Doobie Brothers'ın "Jesus Is Just Alright" şarkılarını seçme dürtüsüyle kaç kez savaştığını sayamıyordu.

"Benim hakkımda bilmen gereken bir şey var" dediğinde ceketini yemek masasındaki sandalyenin arkasına doğru salladı.

Başını çevirdiğinde kadının hâlâ müzik setinin yanında durmuş onu izlediğini gördü.

"Öyle mi?"

"Gregoryen ilahileri dinlemeye başladım. Bunu rahatlatıcı buluyorum."

Colt bir kahkaha patlattı ve mutfığa gitti. O kadar ki. "Ben ciddiym," diye seslendi.

Yirmi yıl önce Springsteen konserine götürdüğü, "Born to Run" ve "Born in the USA" şarkılarının her kelimesini çılgık çılgılığa söyleyen kız ve daha bir ay önce Jessie ile arabasında gördüğü, arabanın camları sesle sallanırken ikisinin de dudakları Nickelback'ın "Something in Your Mouth" şarkısında kıpırdayan kadın Gregoryen ilahileri dinlemiyordu.

"Canın rahatlatıcı bir şey mi istiyor bebeğim, hadi yap," diye karşılık verdi ve kızın postasına baktı.

İstasyon'da check-in yapması gerekiyordu ve muhtemelen bara gitmek isteyecekti ama bunu yapmadan önce postalarını yoldan çekmeleri gerekiyordu.

Fleetwood Mac'in "Monday Morning" şarkısının odayı doldurduğunu duydu ve gülümsedi. Gregoryen ilahileri kıcını.

Kravatını boynundan sarkacak şekilde çözmüş, gömleğinin üstteki üç düğmesini açmış ve büyük bir önemsiz posta yığınının benzeyen şeyleri ayıklıyordu ki, kadının topuklarının mutfak zeminindeki fayanslara vurduğunu duydu.

Adamın yanında durduğunda ellerini kulaklarından birine götürmüştü ve gözleri postadaydı.

"Kendini yatıştırılacak havada hissetmiyor musun?" diye alay etti.

"Bu şarkıdan sonra 'Dreams' geliyor, sonra da 'Rhiannon'." Feb açıklama olarak küpesini dün gece mutfakta bıraktığı mücevher yığınının yanına koyup diğerine yöneldi.

"'The Very Best of' mu?" Colt onun küpenin arkasını takıp diğerinin yanına bırakmasını izleyerek sordu.

"Evet," diye cevap verdi, bir şey için bir broşür aldı, okumadan önden arkaya çevirdi ve sonra bir kenara koydu.

Colt ona, "Stevie Nicks'in Gregoryen rahiplerden daha rahatlatıcı olduğunu düşünüyorum," dedi.

Gözleri onunkilere geldi. "Blöfümü gördün bebeğim. Şimdi dur."

Dikkatini tekrar postaya verdi ama bunu gülümseyerek yaptı.

Yığının içine uzandı ve küçük bir paket, balonlu naylon bir zarf çıkardı. Colt, kadın paketi kaldırmadan önce tezgâhın üzerinden kayışını izledi. O sırada posta pulunu gördü ve bir kenara koymakta olduğu kataloğu bırakıp paketi kaptı.

"Colt -"

Pula baktı, gözlerini kapadı ve dudağını ısırıldı. "Colt."

Bu sefer adını daha sessiz söyledi ve içinden bir titreme . Gözlerini açtı ve ona baktı.

"Colorado damgalı," dedi adam ve kadın pakete baktı. "Açmamı ister misin?"

Kollarını önünde kavuşturdu ve Cheryl gibi koruyucu bir tavırla pazularını kavradı. Bunu bakışlarını paketten ayırmadan yaptı.

"Şubat -"

"Aç şunu," diye fısıldadı.

Yaptı ve balonlu zarfın içinden kat kat mendile sarılmış ve dikkatlice bantlanmış bir şey çıkardı. Mendili parmaklarının etrafında tutmaya dikkat ederek yırttı ve Feb'in sadece olay yeri fotoğraflarında ölü olarak gördüğü, uzun boylu, siyah saçlı, mavi gözlü, yakışıklı bir adamla çekilmiş fotoğrafının bulunduğu çerçeveye baktı. Bir barın arkasında duruyorlardı ve kadın kollarını adamın ortasına dolamış, önünü adamın yanına bastırmıştı. Adamın kolu kadının omuzlarına dolanmıştı, sıkıca, onu yakınında tutuyordu. Kadın başını arkaya yatırmış, uzun saçları adamın koluna yayılmış ve sırtına dökülmüştü; dudakları adamın çenesinin alt tarafına yapışmıştı ama yine de gülümsüyordu. Adam da gülümsüyordu, iri ve geniş, doğrudan kameraya bakıyordu, yüzündeki ifadeye bakılırsa, ihtiyacı olan her şeyi kolunun kıvrımında sıkıca tutmuş bir adam.

Camın karşısında siyah kalemle "*Senin için*" yazıyordu.

Colt onu ters çevirip tezgâhın üzerine koyarken midesinin bulandığını ve kanının ısındığını hissetti.

Ona baktığında, Feb bakıyordu.

"Bunu görmene gerek yok bebeğim," dedi yumuşak bir sesle.

Başını salladı ama "Ne olduğunu biliyorum, Butch o çerçeveyi komodininin üzerinde tutuyordu. Ben taşınmadan önce de oradaydı ve kıcıımı kaldırdığımda da orada bırakmıştım."

"Şubat -"

Sözünü keserken gözleri hiç kıpırdamadı ve fısıldayarak, "sakladı," dedi. "Şubat -"

"Onu sakladı," diye tekrarladı.

Colt elini kızın saçlarının altından geçirip ensesine doladı ve onu sıkınca kızın gözleri onunkilere kaydı. Yüzü kasvetliydi

Acı ve kafa
karışıklığıyla.
"Bebeğim," diye
mırıldandı.

"Madem neden beni aldattı?"

"Bilmiyorum." Colt da bilmiyordu. Fotoğraftaki adam Feb'i sanki onu bırakmadan önce ölümüne dövüşecekmiş gibi tutuyordu. Bazı erkekler Cory gibi zayıftı, Colt bunu biliyordu, bunu defalarca görmüştü. , eşlerini seviyorlardı ama yine de oynaşıyorlardı. Belki de çimenlerin daha yeşil olup olmadığını merak ediyorlardı. Belki de kovalamacanın heyecanını tercih ediyor ya da sevişmenin taze ve yeni olmasından hoşlanıyorlardı. Belki de partnerlerinin vermeyi reddettiği bir şeyi istiyorlardı. Belki de sadece pisliktiler. Gerçi Cory'nin karısı Bethany gibileri Şubat değildi, yine de belki Butch da onlardan biriydi ama Colt bunu Şubat'a söylemeyecekti.

Gözlerini kapadı ve yüzünü başka yöne çevirdi.

"Bunun Merkez'e gitmesi ve işleme alınması gerekiyor," dedi ona.

"Tamam" dediğinde gözlerini açmadı ya da ona dönmedi.

Adam kızın boynunu sıktı ama kız hâlâ ona dikkatini vermiyordu.

"İstersen bebeğim, işlem tamamlandıktan sonra, kanıt olarak kullanılmadan önce senin için bir kopyasını çıkarttırırım."

Gözleri ona kaydı, dudakları aralandı ve öylece bakakaldı.

Colt, "Onu sevdin," dedi, bu ona çok ağır gelmişti ama yine de söyledi.

"Evet," diye fısıldadı ve Colt bu kelimenin onu çok üzdüğünü biliyordu.

çok.

"O fotoğraf sende mi?" diye
sordu. "Hayır."

"İstiyor
musun?" "Colt
."

Boynunu tekrar sıktı ve "Bunu istiyor musun?" diye tekrarladı.

"Sakıncası var mı?" diye sormadan önce burnunun üstünde, kaşlarının yanında o çukurlar oluştu.

"Bebeğim, o ölü bir adam." Gözleri tekrar kapandı ama adam elini boynuna götürüp onu kendine yaklaştırdı gözlerini açtı. "Özür dilerim tatlım, bu çok sert oldu. Mesele şu ki, Denny onu öldürmeden çok önce senin için ölmüştü. Benim için bir tehdit değil ama senin için bir anlamı vardı. O fotoğraftaki anıyı istiyorsan, ona sahip olmalısın."

Şubat, "İstiyorum," diye fısıldamadan önce uzun bir süre ona baktı.

" zaman alacaksın."

Başını salladı ve yutkundu; gözleri tezgâha kaydı, sonra tekrar onunkilere döndü.

"..." diye başladı ve durdu, nefesini içine çekti ve "Mektuplarımın geri kalanını inceler misin? İstedğin her şeyi aç. Bu kıyafetlerden kurtulmam lazım ve ayaklarım beni öldürüyor."

"."

Bir nefes daha aldıktan sonra öne doğru düştü, başının tepesi adamın göğsüne çarptı ve elleri adamın beline geldi. Adam onun gömleğini hissetti ve her biri bir öncekinden daha derin olan nefes alış verişlerini dinledi. Kadın kontrolü ele almak için mücadele ederken elini boynunda tuttu. Sonra onu itti ve tekrar ona bakmak için başını geriye eğdi.

"Bak, 'Dreams'," diye fısıldadı çalan şarkının adını. "Sakinleştirici," diye bitirdi ve sonra başını daha da geriye eğdi, yaklaştı ve çenesinin alt tarafını öptü, tıpkı fotoğraftaki adama gülümsemeden yaptığını gördüğü gibi.

Kadın itti, uzaklaştı ve Colt onu izledi, onu böyle öptükten sonra duygularını taradı, başka bir adama yaptığı gibi ağzını onun üzerine koydu.

Kıskançlık, kırgınlık ya da kızgınlık hissetmediğini fark etti. Kendini şanslı hissetti.

* * * * *

"Resim temiz çıktı," dedi Sully Colt'a, Colt'un masasının karşısındaki kayarak.

"Parmak izi yok mu?"

"Temizlendi, hiçbir şey yok."

Colt sandalyesine geri oturdu ve tüm dikkatini Sully'ye verdi.

"Bu bok yakında bitecek mi, Sul?"

Sully Colt'a, "Her şey fiyonkla bağlanmış düzgün bir pakette, tek yapmamız gereken bu pisliği yakalamak," dedi. "Haklıymışsın. Banka kayıtlarını aldım ve Marie Chicago'daki vakıf fonundan bazı çekimler yapmış. Denny'nin Cheryl'i işe aldığı geçen Şubat ayından beri toplam yirmi bin dolar. Komşusu Carly ile konuştum, Marie'nin Denny'nin para istediğini söylediğini anlattı, Carly nedenini bilmiyormuş çünkü Marie nedenini bilmiyormuş. Muhtemelen bu Marie'nin bıkkınlığının ve yüzleşme için kendini hazırlamasının bir parçasıydı."

Colt başını salladı ve Sully devam etti.

"Para, Ryan ve Cheryl'in onlara verdiğini söylediği, ekipman, hediyeler ve bunun gibi şeylerin toplamı. Ortak paralarından tesadüfi çekimler

Yol boyunca hesabı arttı. Büyük bir şey değil, orada burada birkaç yüz dolar ama özellikle son altı aydır daha sık para çekiyordu."

"Ryan ve Cheryl'a nakit mi ödüyor?" "Her zaman."

"On beş K mı?" Colt sordu.

"Gitmeden önce Cheryl'a Fed Ex teslimatlarını ve acil durum masraflarını karşılaması için beş dolar verdi, Cheryl söyledi."

Colt, "Fed Ex teslimatları için beş büyük çok fazla," dedi.

Sully, "Çok harcar," diye cevap verdi. "Cheryl onun her zaman cömert olduğunu söylerdi."

Colt, Cheryl'in Denny'yi özlemeyeceğini düşünmüştü ama yaşadığı hayat göz önüne alındığında, Cheryl'in parasını özlememesi mümkün değildi.

Colt, "O parayı çekerken bir çılgınlık planlıyor olamaz," diye belirtti.

"Ne planladığını söyleyemem."

Bu Colt'un kanını dondurdu ama aldırmadı ve devam etti. "New Mexico'da, orada bir paket var. Bir şey var mı?"

"Zip. Adam bir hayalet."

"Kullandığı araba elimizde, telgrafta fotoğrafları var, nerede olduğunu ve kimin peşinde olduğunu biliyoruz. Nasıl hayalet olabilir?"

"Colt -"

"Tanrım, Sully, bu iş çok acımasız. Bu adamı yakalamak için elimizde bir gemi dolusu kanıt var ve biz onun nerede olduğunu biliyoruz ve o rüzgârın içinde mi?"

"Eğer ilgileniyorsanız, onun hakkında daha fazla bilgimiz var." Colt konuşmayınca Sully devam etti. "Benden Lorraine'in dedikodu ağacını aktif hale getirmemi istedin ve gelecekte bunu yapmak için bir not almamız gerekecek. Kadınları tam bir bilgi hazinesiydi. İçlerinden biri, bir banka memuruyla evli, Amy, bebek, evlat edinme, tecavüz ve babanın kim olduğu dışında her şeyi biliyor. Bir diğeri Emily Hope'u tanıyor."

"Emily Hope?"

"Evet, eskiden Amy'nin en iyi arkadaşıydı. Şimdi Carmel'de yaşıyor. Amy'nin ölümünü Lorraine'in dedikodu ağacından duymuş ve çok daha fazlasını da duymuş. Bu sabah cenazeye gitmeden önce geldi."

Emily Hope. Onun adını duyunca ve Amy'nin arkadaşıyla ilişkilendirince Colt hem adı hem de kızı hatırladı. Cenazeye ilgili son anılarını taradı ve Amy'nin orada birlikte vakit geçirdiği kızı gözünün önüne getirmeye çalıştı. O

O zamanlar onu tanıımıyordu ama yüzlere karşı bir ilgisi vardı ve cenazede onunkini tanıyamadı.

Colt Sully'ye, "O düşündüğüm kişi, cenazede yoktu," dedi. "O zamanlar bir ev kadar büyük müydü?"

Colt onu aradı ve onun oldukça güzel olduğunu ve şişman sayılmayacağını hatırladı. Aslında düz göğüslü, ince kalçalı ve neredeyse bir erkek çocuğunun vücuduna sahipti. Sıska bir oğlan.

"Hayır."

"Kaltak artık kocaman Colt.

Kocaman." "Sully."

"Hayır, cidden, kolları olan bir sandalyeye oturamıyordu. Onu özel bir yere götürmek zorunda kaldık. Kocaman."

", kilo almış, ne dedi?"

"Denny'nin kötü biri olduğunu her zaman bildiğini, Denny'nin ona her zaman kötü hisler verdiğini söyledi. Denny'nin Amy'ye tecavüz ettiğini bildiğini, bize sormadan anlattığını söyledi. Görünüşe göre sadece Emily'ye söylemiş ve Amy de ona gizlilik yemini ettirmiş. Denny'den esas Amy'ye tecavüz ettiği için nefret ettiğini, ama aynı zamanda Amy'nin bu olaydan sonra kendi deyimiyle 'ortadan kaybolduğu' için de nefret ettiğini söyledi. Emily Carmel'e taşındığında iletişimlerini kaybetmişler, Amy bunu yapıyor, aramalara cevap vermiyor ya da buluşmak için plan yaptıklarında Amy iptal ediyormuş. Emily sonunda çabalamayı bıraktı ve şimdi kendini bok gibi hissediyor. Amy'nin uyuşturulduğu geceyi 'dün gibi' hatırladığını söylüyor, yine onun sözleri ve bu konuyu açan da kendisi, ona hiçbir şey vermedim. Hatırlıyor çünkü Denny'nin Amy'ye bir şey verdiğini biliyor. Tecavüz konusunda ya da tanıklık etmesini istediğimiz herhangi bir konuda tanıklık etmeye hazır, hatta Denny Marie'ye saldırırken orada olduğuna jüriyi ikna etmeye bile çalışır, tanıklık etmeye çok hazır. Amy öldüğü için çok kızgın, muhtemelen biraz suçluluk hissediyor. Ona göre her şeyi çözmüş ve parmağıyla Denny'yi işaret ediyor."

"Söylenti. Pek yardımcı olmaz."

"Amy'nin yazdığı notu doğrulayın, eğer kullanmamız gerekirse." Bu doğrudu.

Sully, "Audi'de de bir vurgun var," diye devam etti. "Öyle mi?"

"Çocuklar inceledi, hiçbir şey yoktu, tamamen temizdi, ama *o kadar* temizdi ki profesyonelce yaptırdığını düşündüler ve etrafı dolaştılar. Indianapolis'in diğer tarafında bir vale servisine rastladılar, yolunun dışında, buraya yakın değil, Cheryl'a da yakın değil."

Colt, "İzimizi kaybettirmeyi düşünüyor," diye belirtti.

"Evet ama Federaller ısrarcı, gerekirse buradan Louisville'e, Chicago'ya, Springfield'a ve Cincinnati'ye kadar tüm profesyonel oto yıkamacıları kontrol ederler."

"Yani bir şey mi buldular?"

"Evet, dostum. Kendi başına bir iş yapmış ama tahmin edebileceğiniz gibi kan bulmuşlar, hem de çok az değil. Hatırladılar ve çok korktular ama o onlara 'Ben Teğmen Colton'ım' dedi, rozetini gösterdi ve görev sırasında yaralandığını falan söyledi."

Colt çenesinin gerildiğini hissetti ve "Bu iş eskidi artık," dedi.

Sully onun acısını hissederek, "Tahmin edebiliyorum," diye mırıldandı ve sonra devam etti. "Onu bir fotoğraftan teşhis ettim. Kanıtlar temizlenmiş ama temizleyen tanık gördükleri ya da daha doğrusu temizledikleri konusunda tanıklık etmek istiyor."

"En azından bu da bir şeydir." "Daha fazlası var."

Colt arkadaşına baktı ve Sully devam etti.

"Federaller bir uzmana Denny'nin Amy'ye gönderdiği notu, evinde bulduğumuz bazı yazıları ve Angie'nin Şubat ayına gönderdiği lise notunun arkasındaki yazıyı karşılaştırttı. Denny yıllar önce Amy hamile kaldıktan sonra ona tehdit mesajı gönderirken o kadar dikkatli değilmiş, uzun eliyle yazmış. Uzman tüm yazıların eşleştiğini söylüyor. Çerçevenin camını analiz için gönderiyorlar."

"Mahkemeye çıkacak, onu tecavüzden yargılamayacağız, Sully."

"Yapbozun parçalarını birleştiriyorum ve hepsi tek bir resim oluşturuyor." Colt ona öylece baktı ve Sully, "Daha fazlasını mı istiyorsun?" diye sordu.

"mı?"

"Evet, ya da Chris aldı. Skipp'in dükkanına gitti, bir şeyler topluyordu, kim bilir ne, Chris her zaman evinde çalışır. Skipp'in üç farklı türde balta ve iki tür balta taşıdığını görmüş. Baltalardan biri Chris'e çok tanıdık gelir ve Skipp'e baltalar ve Denny hakkında sorular sorar. Skipp, bu seni şaşırtacak, yaşlı bunak her şeyi saklar. Dükkanını açtığı 1977'den beri sattığı her somun ve cıvatanın faturasını. Hepsi düzenli, hepsi el altında. Skipp, Denny'yi hatırlıyor, pahalı giysiler içinde bir sürü balta alan bir adam gibi. Küçük dosya çekmecelerini karıştırmaya başlar ve faturaları çıkarır. Dört farklı gezide Denny üç baltayı ve iki baltayı da satın aldı. Baltaların biri, aynı

Angie'nin cesedinin yanındaki sokakta bulunanla aynı. Kalanlardan hiçbiri evde bulunmadı."

"Onları da yanında götürdü."

"Sanırım Miller onlardan biriyle yattı."

"Skipp'in baltayı kendi dükkânına kadar takip edebilmesinin bir yolu var mı?" Colt sordu.

Sully başını salladı. "Ama geri kalan her şeyle birlikte, bir savunma avukatının bunu tesadüf olarak göstermesi çok zor olurdu, özellikle de diğer dördü bulunmuş ve bu kayıpsa."

Neyse ki bu doğrudu.

Sully burun deliklerinden nefes aldı ve sonra, "Şimdi kötü haberlerim var," dedi.

Colt gözlerini açmadan önce yavaşça kapattı ve "Peki bu ne olabilir?" diye sordu.

"Monica Merriweather."

"Siktir," diye kıırttı Colt, başına gelecekleri biliyordu.

"Pete'le ilgili haberleri duydu, Angie'yle birlikte bunu bir araya getirmek zor olmadı ve sonra etrafı araştırıp Butch'u buldu. Marie'den ve etrafta dolaşan dedikodulardan bahsetmiyorum bile. Bugün de geldi, sorular soruyor. Federaller çok kızgın. Medyanın bu davalarla bağlantı kurmasını engellediler ve bunun ortaya çıkmasını istemiyorlar. Kendini Woodward ve Bernstein sanan ve küçük bir kasabanın haftalık gazetesinde çalışan sinir bozucu bir kadının bu hikayeyi ortaya çıkarması fikri onları çılgına çeviriyor."

"Onunla konuştun mu?"

Sully başını salladı ama, "Seninle konuşmak istiyor," dedi.

Colt sandalyesinde arkasına yaslandı, yüzünü tavana çevirdi ve iki avucunu alınına dayadı.

Sully'nin tatlı dille konuşamadığı ya da kendi düşünce tarzına çekemediği tek kişi Monica Merriweather'. Çünkü eğer isterse ve yeterince ısrarcı olursa Colt'a ulaşabilirdi ve Colt'a ulaşmayı seviyordu. Ayrıca onun alanına girmeyi ve ona dokunmayı da çok seviyordu. Onunla ilk tanıştığında, sadece dokunan biri olduğunu düşünmüştü. Daha sonra, onu başkalarının yanında gördüğünde, bunu sadece onun için sakladığını fark etti.

Colt ellerini indirdi ve Sully'ye baktı. "Ona bu davada çalışmayacağımı söyledin mi?"

"Olay yerine ilk gelen siz olduğunuza göre, ben sizin ortağınızım ve bu davada çalışıyorum, burası bizim kasabamız, ama yine de buradaki çocuklardan oluşan bir görev gücümüz var.

İlçedeki her departman, Ef Bee Eye'dan bahsetmiyorum bile, bu lokmayı onunla paylaşmadım çünkü paylaşırsam bir şeyler anlardı."

Tanrım, Sully'nin kendisinden daha zeki olmasından nefret ediyordu.

Sully, "Federaller memnun , onunla bir konuş," dedi. Başka

seçeneği yoktu ve bu onu çok kızdırmıştı.

"Onunla konuşacağım," diye cevap verdi

Colt. "Soygunla ilgili çok şey var mı?"

Sully sordu.

"Üzerinde her şey var. Pislik herif eldiven giymemiş, her yerde parmak izi var ve ortalığı dağıtmış. Parmak izlerini incelediğimizde çok büyük çıktı. Şehirden gelen bir keş, taşrada ne yaptığını kimse tahmin edemez ama muhtemelen daha iyi bir seçim. Zamanlama konusunda şanslılarmış, aile Florida'daki tatilden dönüyormuş. Büyük bir ev, bir sürü eşya. Muhtemelen evde olup olmadıklarını umursamazdı ve eğer canı isterse ve onunla yüzleşirlerse ne yapacağını kimse bilemezdi."

"Onu sen mi ?"

"Onun hakkında ne bildiklerini öğrenmek için IMPD'yi aradım ve Drew ile Sean şehre doğru yola çıktılar çünkü Feb ve benim Amy'nin cenazesine gitmemiz gerekiyordu. Drew, şaşırtıcı olmayan bir şekilde, evde olmadığını bildirdi. Kadını onun çok sık ortadan kaybolduğunu söylüyor."

"Eminim öyledir."

"Drew ve Sean da onun bilinen birkaç mekanını araştırdılar ama o gitmiş. Sayı yaptı ve paylaşmıyor, bu yüzden ortadan kayboldu."

"Rehin dükkanlarında bir şey çıktı mı?"

"Henüz değil, en azından kullandığı bilinenlerden değil." "Sanırım IMPD Vice onu tanıyor."

"Onu en sevdiği hücreyi istediğini söylüyorlar." "Tanrım," diye mırıldandı Sully. "Şehir bize doğru , Colt."

"Komik," diye cevap verdi Colt. "Şehir yaklaşıyor ve şimdiye kadar işlediğimiz en kötü suç kendi içimizden birinin bize karşı işlediği suçtu."

"Evet," dedi Sully yumuşak bir sesle, "komik."

* * * * Yirmi

dakika sonra Colt J&J'ye girdi.

Cuma gecesi idi ve mekân tıklım tıklımdı. Ruthie ve Jackie masalarla ilgileniyor, Darryl masaları temizliyor, Morrie, Jack ve Feb barın arkasında çalışıyordu.

İçeri girer girmez Feb'in gözleri kapıya kaydı ve o gece kapı her açıldığında gözlerinin kapıya gidip onu beklediği izlenimine kapıldı. Onu gördüğünde, loş ışıktaki bile yüzünün yumuşadığını, özellikle gözlerinin büyüdüğünü, dudaklarının uçlarının yukarı kalktığını ve çenesinin eğildiğini gördü.

Bu yeniydi, yüzünün böyle yumuşaması. Bu hoşuna gitti ve ona gülümsedi, gerçi ona zaten gülümseyecekti.

Gözlerini kaçırdı ve kasaya dönmeden önce yere doğru gülümsedi.

Her zamanki gibi boş olan koltuğuna yöneldi ve yanındaki taburede oturan Lore'u gördü.

Lore başını ona çevirdi ve "İyi miyiz?" diye sordu. "Feb'ten özür mü diliyorsun?" Colt da sordu.

"Evet, ben de ona bir shot aldım."

"İçti mi?"

"Joe-Bob'a verdi ama 'Alınma Lore, çalışıyorum' dedi. Yani iyi olduğunu düşünüyorum."

Colt'un gözleri Şubat'ı buldu ve onun birine para üstü verdiğini gördü.

"Bağışlama sanatını," diye mırıldandı Colt Lore'a. "Şanslıyım," diye mırıldandı Lore, Şubat onlara doğru yönelirken.

Geldiğinde "Hey bebeğim, misin?" diye sordu. "Evet tatlım, bu gece bira var."

"Anladım."

Ona bir bira getirdi, açtı ve önündeki barın üzerine koymak yerine ona uzattı. Adam birayı aldı ve uzun bir yudum çekti.

"Ruthie siparişlerimizi Şangay Salon'a vermek için buraya gelmeni bekliyor," dedi ona şişeyi barın üzerine koyduğunda.

"Çin'e taşındığımız zaman için pratik mi yapıyoruz?" diye sordu, kız gülümsedi ve adam bir an için Feb'le şakalaşmanın keyfini çıkardı. Uzun zaman olmuştu.

"Çin'e mi taşınyorsun?" Lore sordu ve Feb patlattı.

Ne Feb ne de Colt cevap verdi ama cevap vermek zorunda değillerdi. Tina Blackstone yanlarından geçerken gözleri Lore'dan Colt'a kaydı ve ikisinden birinin içeri girmek istemesine kendini açtı.

Colt başka tarafa baktı.

Lore, "Sonra görüşürüz," diye mırıldandı ve kayarak uzaklaştı.

Feb, "Tanrı şahidim olsun ki, barıma gelmesi sinir bozucu," deyince Colt ona baktı ve gözlerinin Tina'yı takip ettiğini gördü.

"İçkilerinin parasını ödedi mi?" Colt sordu ve Feb'in gözleri ona kaydı.

"Evet."

"Güzel, o zaman kendine daha fazla topuklu ayakkabı alabilirsin."

Ona sırtıttı ve "Ruthie'yi bul, siparişini söyle, hepimiz açız" dedi.

Uzaklaşmaya başladı ama onun durdu ve geri döndü. Colt ona,

"Açsın bebeğim, beni bekleme," dedi.

yana eğdi ve "söylemiştin" diye cevap verdi.

"Evet, ama benim programım her zaman belirsizdir. Acıktıysan yemek getir, ben kendim hallederim."

Barın üzerindeki kollarına yaslandı ve yaklaştı. "Ama sen Colt'sun. Bu bekleyeceğimiz anlamına geliyor, ya da en azından ben bekleyeceğim." Sonra daha da eğildi ve geri çekilip uzaklaşmadan önce ağzını onunkine değdirdi.

Colt izlerken gözleri Feb'in kışının hareketiyle, zihni ise onun banyoda tişörtünden başka bir şey giymeden durduğu ve saçlarını nasıl düzelttiğinin gizemini çözdüğü anılarla doluydu. Her ikisi de onu gülümsetti.

Ruthie'yi buldu ve kasabadaki hemen her vatandaş gibi Şangay Salon'un menüsünü ezberlediği için ona siparişini verdi.

"Tamamdır Colt," dedi Ruthie ve siparişi vermek üzere ofise yöneldi.

Colt birasına ve taburesine döndü ve ailesinin barda çalışma şeklini izledi. Birkaç içki içiyorsun, parasını ödüyorsun, eğleniyorsun ama çizgini bozmuyorsun, sanki onların evindeki bir partideymişsin gibi; hoş geldin ve bir süre kalmanı umuyorlar. Dee'nin orada olması hayatı tamamlıyordu. Colt, Dee'nin bu seçimi yapmasından, bu şansı denemesinden memnundu ve Morrie'yle birlikte bunun işe yaramasını umuyordu.

Bu düşünceyle telefonu çaldı, takım elbise ceketinin cebinden çıkardı ve ekrana baktı. Tanımadığı bir numara çıktı ama çevirip açtı ve eliyle diğer kulağını kapatarak kulağına götürdü.

"Colton."

Bir duraksama oldu ve sonra, "Um... Colt?" dedi.

Colt odaklanmak için duvara doğru döndü ve karnının ağırlaştığını hissetti. "Cheryl?"

"Evet."

"İyi misin?"

"Evet, ben sadece..." diye duraksadı, "Bunu bilmek ister misin bilmiyorum."

"Neyi bilmek?"

"Sadece..." bir tereddüt daha, "ben ve Ethan Ohio'ya sağ salım ulaştık. Buradayız. Ethan uyuyor. Bütün gün heyecanlıydı. Tatilde olduğumuzu sanıyor."

Colt nefes alarak gözlerini kapadı ve nefes vererek açtı, ağırlığın hafıflediğini hissetti.

"Bu iyi," dedi. "Federaller nerede olduğunu biliyor mu?" "Ben seni aramadan önce onları aradım."

"Orada mı takılıyorsun?" Colt sordu.

"Daha iyi olabilirdi, patronum beni haber vermeden şehirden kovmadı ve kıcıma tekme basmadı."

"Cheryl -"

"Sorun değil, zaten o işten nefret ediyordum ve patronumdan daha çok nefret ediyordum. Yine de o şerefsizin parasının bir kısmını aldım ve bana verdiği tüm o lanet gümüşleri sattım, ki bu arada çok da değerli değillerdi. En azından bir şeydi, böylece Ethan'la bana bir süre yetecek bir birikimim oldu."

Colt bara döndü ve Jack'in Joe-Bob'un söylediği bir şeye gülmesini izledi. Sonra gözleri Feb'e kaydı ve onun annesiyle konuşurken bir siparişi doldurmasını izledi. Sonra Morrie'nin Darryl'den birkaç bira şişesi alıp çöpe attığını, Darryl'in konuştuğunu ve Morrie'nin onun söylediklerine sırtıttığını gördü.

Sonra Morrie'nin kendi evini, Feb'in kendi evini bıraktığını ve Dee yerleştikten sonra Jack ve Jackie'nin Florida'ya gittiğini düşündü. Cuma ve cumartesi günleri Darryl, Ruthie, Morrie ve Feb saat beş buçuktan kapanışa kadar hep çalışır, ayakta ve meşgul olurlardı.

Sonra Feb'in iki yıldır yaptığı gibi her gün ayaklarının durup barı kapatmasını istemediğini düşündü. İşte o zaman Dee'nin acısını derinden hissetti. Colt sabahın kör bir saatinde evde değilse, ki bu çok sık olmazdı ama yeterince olurdu, ve Feb sabahın üçünde gelirse, birlikte birkaç saat uyurlardı ve onu gördüğü çoğu zaman olduğu yerde oturur, barın arkasında dolaşmasını izlerdi.

Bu nedenle Cheryl'a "Geri döndüğünde Feb'in barına gel" dedi. Cheryl

"Neden?" diye sormadan önce tereddüt etti.

"İnsanlarla ilgilenme konusunda iyi olan bazı insanlar tanıyorum ve siz de o insanlarsınız."

"Colt -"

"Gel, sana bir içki ısmarlayabilirim, kadınım la konuşup sana bir iş vermesini sağlayabilirim. Herhangi bir söz vermiyorum ama her ikisi için de çok daha kötü yerler olabilir."

"I -"

"Her iki şekilde de fazla zamanınızı almayacak ve buna değecek."

"Ama ben -"

Colt onun sözünü kesti. "Bu arada, seni kontrol etmek istiyorum." "Ama -"

"Normal."

"Sana mı yoksa federallere mi?"

"İkisine de."

"" demeden önce yine tereddüt etti. "J&J'de görüşürüz."

"Evet."

"O çocuğa iyi bak." "Her zaman."

"Ve sen."

"Bu konuda pek iyi değilim."

"Gençsin, öğrenirsin." Kız cevap vermeyince Colt, "Sonra," dedi. "Colt?"

"Öyle mi?"

"Teşekkürler" demeden önce bir tereddüt daha yaşadı.

Sonra bağlantıyı kesti.

"Kim o?" Feb sordu ve Colt telefonunu takım elbisesinin cebine geri koymak için iki büklüm oldu. Döndüğünde kadının barın arkasında, tam karşısında durduğunu gördü ve yüz ifadesinden onun iyi ya da kötü huylu her türlü cevabına hazırlandığını anlayabildi.

"Cheryl."

"Cheryl kim?"

"Cheryl, Denny Lowe'un sikip attığı insanlar listesinin en altındaki isimlerden biri."

"Ah," diye mırıldandı Feb, gözleri uzaklara kayd, düşünceleri mutsuzdu, kötücöldü ve hazırlıklı olduğı için şanslıydı, "şu Cheryl."

"Ohio'da çocuğuyla birlikte güvende ama patronu planlanmamış bir tatile çıktığı için onu kovdu."

Feb'in gözleri geri fırladı, mutsuz düşünceleri gitti, yerine yeni mutsuz düşünceler geldi, öne doğru eğildi, kollarını bara dayamak zorunda kaldı ve tısladı, "Ama o bir *katilden* kaçıyor."

"Hiç tanımıyorum ama striptiz kulübü işleten erkeklerin bu konuda endişelendiğini sanmıyorum. Sanırım daha çok para kaybetmekten endişe ediyorlar."

Feb hafifçe arkasına yaslandı ve "Aman Tanrım, bu *berbat bir şey*" diye tersledi. Gözleri onunkilerin üzerindeydi ve gözlerinin ardındaki duygu, çoğunlukla öfke, yoğundu. "Onun bir çocuğu var! Ve az önce fena halde kazıklanmıştı! Tam bir *pislik*." Başını salladı ve gözlerini başka tarafa çevirerek, "Zavallı Cheryl, Denny'yi öğrendikten sonra bununla başa çıkması gerekiyor," dedi.

Colt gülmek için kendini zor tutuyordu ama gülümsememeye de çalışmadı.

"İyi ki düşünüyorsun tatlım, ona söylediğim gibi, geri dönüp gelirse ona bir iş vereceksin."

Bakışları tekrar ona döndü, sonra kaşları birbirine yaklaştı, hâlâ kızgın görünüyordu ama artık bilinmeyen bir striptiz kulübü sahibine kızgın olmadığını anladı.

Sonra da "Ne yaptın?" diye sordu.

"Benim yanıma taşındığın için aylık giderlerin değişecek. Morrie'nin genel giderleri eve dönünce önemli ölçüde azalacak ve senin de yardıma ihtiyacın var."

"Dee içeri girecek."

"Ve Dee de sabah saat üçe kadar çalışmak isteyecektir, en az benim *senin* istediğim kadar."

"Cheryl'in çocuğu var, üçe kadar nasıl çalışacak?"

"Bebeğim, o bir striptizciydi."

Onu orada yakalamıştı. Bunu biliyordu çünkü kadın doğruldu, ellerini kalçalarına götürdü ve tek kelime etmeden ona baktı.

Sonra söylemek istediği kelimeleri buldu. "Yoluna çıkan her serseriye J&J'de iş mi teklif edeceksin?"

"Sadece Denny Lowe tarafından becerilenler."

O da oradaydı. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, Cheryl onların kulübünde idi. Katılmayı istemedikleri bir kulüp ama yine de birlikte sıkışıp kalmışlardı.

Feb, "İçki yapmayı biliyor mu?" diye sorduğunda onu yakaladığını kanıtladı.

"O bilmiyor, sanırım Dee gibi ona da öğretilir."

"Kendini toparladı mı?" "Öyle mi Darryl?"

Feb'in gözleri Darryl'e kaydı, sonra yere düştü ve "Becer beni" diye fısıldadı.

"Bu daha sonra."

Ona baktı ve yüzü çatladı. Gülümsemek ve kahkaha atmak istemiyordu ama ikisini de yapmamak için kendini zor tutuyordu.

Mizah anlayışına karşı verdiği mücadeleyi kazandığında, "Onu *yenersem* bana borçlu kalırsın" dedi.

"Ben ödeyeceğim."

Birasına bahşış vermeden önce başını salladı. "Bir tane daha içmeye hazır mısın?" "Şangay buraya geldiğinde."

"Pekâlâ bebeğim," dedi ve arkasını döndü ve Colt yine onun kışını izledi.

* * * * *

Şubat'ın yirmi dakikadan kısa süren molasında ofiste oturup birbirlerine laf attıktan sonra yemeklerini paylaştılar.

Kriz kırmızı bölgeye ulaştıktan sonraydı, kasabadaki herkes vızıldıyor ve dışarı çıkmak istiyordu. Bahar gelmişti, havalar ısınmaya başlamıştı, günler uzamıştı ve cesetler bulunmaya . Eğer hayattaysanız, hayatta olmanın ve J&J'ye gidip bir şeyler içmenin, arkadaşlarınızı ve komşularınızı görmenin ve iyi vakit geçirmenin zamanı gelmişti.

Colt'un uzun zamandır hissetmediği bir yorgunluk hissettiği, stresli ve uykusuz olduğu, duygusal bir hız trenine bindiği zamanlardı. Sadece eve gidip Feb'le ve evet, lanet kedisi ayaklarının dibindeyken yatmak istiyordu.

Tam bunları düşünürken Feb'in kalabalığın arasından müzik kutusuna doğru kaydığını gördü. Şarkısını buldu, bozuk para attı ve düğmelere bastı. Son iki yıldır bunu ara sıra yaptığını görmüştü. Bunu daha çok eve ziyarete geldiğinde ve çalışmadığında yapıyordu.

Kadın dönüp kendisine seslenen bir masaya doğru yöneldiğinde Colt bir süre daha kalabileceğine karar verdi. Feb onun müziğini dinleme havasındaysa, Colt bir tabureye oturup birasını içmek ve onun keyfini çıkarmasını izlemek için fazla yorgun sayılmazdı.

Feb'inkinin çalması beş şarkı sürdü. Diğer uçtaki barın arkasındaydı ama Colt yine de onun olduğunu biliyordu. Beklediği şey bu değildi.

Herkesin beklediği gibi. Kutu yüksek sesle ayarlandığı için müzik yüksek sesle geliyordu, ancak Cuma gecesi bar müziği gibi gürültülü değildi.

Gitarı duyar duymaz gözleri kıza kaydı ve onun da kendisine baktığını gördü. Sonra çenesini eğdi, saçlarını kulağının arkasına sıkıştırırken uzaklara baktı, duygularını göstermekten utanıyordu.

İşte o zaman Colt bunun Feb'in şarkısı olmadığını anladı. Bu Feb'in onun için seçtiği şarkıydı ya da şeyleri söylemek için seçtiği şarkıydı.

Boğazına bir yumru oturdu, barda duran birasına sarılmış eline baktı ve defalarca duyduğu bir şarkının sözlerine dikkat kesildi, sözleri biliyordu ve sorulsa muhtemelen ezbere söyleyebilirdi. Hayatında hiç dikkat etmediği şarkı sözlerine.

Birasına bakarken, eli şişeyi sıkarken ve boğazındaki yumruyla savaşıırken Stevie Nicks'in "Landslide" şarkısını dinledi.

Colt bu şarkıyı hep sevmişti, harika bir şarkıydı. O zaman dinlediğinde, hayatı boyunca duyduğu en güzel şarkı olduğunu düşündü.

Stevie şarkı söylemeyi kafasını kaldırdığı anda onun elinin bileğine dolandığını gördü.

Yakınına eğildi ve fısıldadı, "Eve git bebeğim, yatağına gir. Biri beni daha sonra eve bırakır."

Az önce ona verdiği şeyi büyütme istemiyordu ama yüzü yumuşaktı, özellikle gözleri, dudaklarının ucu hafifçe yukarı kalkmıştı ama hepsi oradaydı, hiçbir şeyi saklamamıştı, ona karşı hissettiği her şey yüzünde açıkça görünüyordu.

Eve gitmek istiyordu, kesinlikle eve gitmek istiyordu ama sadece Feb'i eve götürecekse.

Ama bu şekilde oynamak istemedi ve ona her şeyi verdi, o da bunu verebilirdi.

"Seni eve getiren kişi içeri girmeni sağlayacak," diye emretti, kadın başını salladı ve o da "sonuna kadar, Feb," dedi.

"Anladım."

Adam birasını kaldırdı ve kızın eli düştü. Son bir fırt çekip barın üzerine koydu, sonra da kızın başının arkasından tutup eğildi ve ağzını kendi ağzına götürdü.

"Sonra bebeğim," dedi öpücüğünü bitirdiğinde kızın ağzına karşı.

"Görüşürüz, Alec."

Adam geri çekildi ama eli saçlarının arasından yanağına doğru kaydı, saçlarını da beraberinde götürdü ama ne adamın ne de kızın umurundaydı. Adam başparmağını elmacık kemiği boyunca gezdirirken yanağını adamın eline bastırdı. Sonra elini çekti ve onu omzunda bardan çıkarmak gibi aptalca bir şey yapmadan önce arkasını döndü.

Giderken bir düzine insanla vedalaşan Colt, J&J'den çıktı, İstasyon'a yürüdü, kamyonetine bindi ve evine gitti.

Sokağına döndüğünde Melanie'nin arabasının ön tarafa park ettiğini gördü. Sinirli bir nefes aldı ve ertesi sabah ilk işinin izin almak olduğuna karar verdi. Daha yeni izin almıştı ama umurunda bile değildi, gerekirse ücretsiz kullanabilirdi.

Kamyonu arabanın önüne park etti ve kamyonundan indiğinde kadın bahçede ona doğru yürüyordu.

"Melly, saat gecenin otuzu oldu," dedi, kadın bir metre . "Konuşmalıyız, Colt."

Lanet olsun.

"Mel, ben bittim. Cidden."

Önce eve sonra ona baktı ve "Şubat burada mı yaşıyor?" diye sordu. Lanet olsun, *lanet* olsun.

Gecenin içine, sonra da eski karısına baktı. Melanie, Feb'in olmadığı her şeydi; siyah saçlı, sessiz, düşünceli ve sabırlıydı. Dans etmezdi çünkü insanların onu izlediğinden ve ne düşüneceklerinden endişe ederdi. Ne kadar büyük ya da küçük olursa olsun herhangi bir konuda karar vermesi haftalarını alırdı çünkü risk almaz, temkinli davranırdı. Ona aşık olduğunda tüm bu özellikleri hoşuna gitmişti, bunun sevimli olduğunu düşünmüştü ve öyleydi de. Ta ki onu terk etme kararını vermek için zaman harcayana, kararını vermek için harcadığı süre boyunca geri çekilene kadar. O zaman hiç de sevimli değildi.

"Eve gel," dedi. İstemiyordu ama bu konuşmayı gece on buçukta bahçesinde yapmak da istemiyordu.

Yolda yürürken Melanie'nin ayaklarının çimlere vuruşunu duyuyordu; Melanie'nin her zaman yaptığı bir daha vardı ve Melanie'nin neden hiçbir zaman onun yanında yürümediğini hiç anlamamıştı.

Kapının kilidini açtı ve güvenlik paneline gitti.

Bip sesini durdurduğunda, "Alarım mı var?" diye sorarken kanepenin yanındaki lambaya doğru yürüdü.

"Evet," dedi ve lambayı yaktı.

Işıktaki, "Takım elbise giymişsin" diyerek onu içeri aldı.

"Bugün cenaze var."

İkisi de miyavlamayı duydu ve gözleri, Colt'un salonun kapısında durup Melanie'ye gözlerinde suçlamayla baktığına yemin edebileceği Wilson'a gitti.

"Kediniz mi var?" Melanie sordu.

"Mel -"

Onun sözünü kesti. "Kedilerden nefret ediyorsun."

Colt bir nefes verdi ve Melanie'nin yüzü anladığı için buruştu.

"Bu *onun* kedisi," diye fısıldadı.

Şu anda buna ihtiyacı yoktu. Aslında buna hiç ihtiyacı yoktu ama özellikle de şimdi.

Normalde karşı gösterdiğinden daha az sabırla, "Beni terk ettin Mel," diye hatırlattı.

Gözlerini kapadı ve başını salladı, küçük sarsıntılar, sanki bu duyguyu gösterme kararını bile verememiş gibiydi. Sonra gözlerini açtı ve etrafına bakındı, Şubat'ın ipuçlarını bulmaya çalışıyordu, ihanetin kanıtı onun değildi. O evi birlikte satın almışlardı, bir hayat kurmak için kullanmak niyetindeydiler ve o, yalnız yaşamak için onu geride bırakmıştı.

"Buraya bir şey söylemeye geldin," Colt, "söyle o zaman."

Gözlerini onunkilere dikti ve sözlerinin neden olduğu acıyı gördü. Onun kişiliğindeki tuhaflıklara karşı her zaman hoşgörülü olmuştu çünkü başlangıçta bunların tatlı olduğunu düşünüyordu. Ondan sonra bunu alışkanlıktan yaptı. Kadın gideli epey olmuştu ve o da bu alışkanlığı bırakmıştı.

Melanie, "Herkese bizim hakkımızda konuşmayı kesmelerini söyledi," dedi. "Ne?"

"Şubat," diye açıkladı, "insanlar duyduğunda... aradığımda... insanlar nasıl konuşur bilirsiniz."

"İstiyorum."

"Şey, o... Feb, onlara bizim hakkımızda konuşmayı bırakmalarını söyledi."

Colt dürüstçe, "Seni kastediyorsun," deyince Melanie yanaklarını içine çekti. "Feb insanlara senin hakkında konuşmayı kesmelerini söyledi."

Bunu yapardı, Feb yapardı. İnsanlara kendisi ya da Colt hakkında konuşmayı bırakmalarını söylemeyebilirdi ama Melanie hakkında konuşulmasını dinlemezdi.

Melanie sessizce, "Marla'ya hiçbir şey söylememeliydim," dedi.

Marla Webster Melanie'nin en iyi arkadaşıydı ve tam bir baş belasıydı. Çenesi çok düşüktü. Bir diğeri, ağzı çok gürültülüydü, bire bir konuşmalarda bile neredeyse sağır biriyle konuşuyormuş gibi bağırırdı. Ne yazık ki çok konuştuğu için ona bağırmayı kesmesini söyleyecek bir kelime bile bulamazdınız. Melanie gittiğinde Colt'un özlemediği tek şey Marla'ydı.

"Sana söyleyip duruyorum Melly, Marla tam bir baş belası."

Colt'un ona her şeyi söylediği bir zamanı hatırlayınca yüzünde bir acı belirdi ve Colt'un kalan azıcık sabrını da kaybetmeye başlamıştı.

Onu terk etmişti, adam ondan gitmesini istememişti, istememişti ama o gitmişti. Bu karar ona aitti. Sonrasında ne olacağı onu ilgilendirmezdi. Böyle bir şey yaşansa ve Melanie hayatında olsa neler olacağını bilemezdi. Şubat'ın çekimi çok güçlüydü, boyun eğebilir ve onun tarafından çekilebilirdi. Yine de karısını sevdiği için sevmeyebilirdi. Ama tüm bunlar şans eseri bir karısı yokken oluyordu. Ve özgür olması bir şanstı, bunu iliklerine kadar biliyordu ve bu onun hakkında iyi şeyler söylemeyebilirdi ama umurunda değildi.

Melanie'nin gözleri Melanie'nin gözlerine geldi ve Melanie gözyaşlarının orada tehdit oluşturduğunu görebiliyordu. "Burada mı yaşıyor?" diye sordu.

Colt ona gerçeği söyledi. "Burada kalıyordu ve evet, buraya taşınıyor."

"Yani, eğer sorsaydım -"

Colt başını salladı. "Sorma."

"Ama -"

"Sorma, Mel."

Ve bunu biliyordu, o zaman da biliyordu. Şubat eve döndüğünden beri bunu düşündüğünü, barışmak için yaklaşıp yaklaşmamaya karar vermeye çalıştığını biliyordu. Yıllarca bunun üzerine kafa yormuş ve zamanlamayı çok geç yapmıştı.

Ama ona daha önce gelseydi bile, Feb evdeyken, Feb'le işinin bittiğini düşünse bile cevabının ne olacağını biliyordu. Bunu biliyordu ve Melanie de biliyordu. Güçlü ve ona sadık kalsaydı, hiçbir sorun olmazdı. Ama öyle olmamıştı ve Feb şehirdeyken Melanie'nin getirdiği bulutların altında yaşamak için onu geri alamazdı. Her zaman Feb'e attığı o bakışlar, hep birlikte oldukları zamanlar ve sanki ruhuna yazılmış gizli bir sadakatsizliği okumaya çalışıyormuş gibi onu incelerken yakaladığı zamanlar. Neden

Bu oyunu Şimdi yapıyordu, hiĒbir fikri yoktu ve bundan hoşlanmamıştı. Tatlı deĒildi, sevimli deĒildi. Düpedüz bencilikti.

Başını salladı ve yere baktı, gözlerini tekrar onunkilere dikmeden önce kesik kesik bir nefes aldı.

"Bana bir Şey söyle."

Ve nereye gittiĒini bildiĒi için onu durdurdu. "Bunu da sorma."

"Colt -"

"Ayrıldık ve bunu dostça yaptık. Bunu sorarsan beni kızdırırsın."

 ne doĒru eĒildi ve "Bilmek zorundayım" derken sesi yükseldi.

Colt kollarını g Ēs nde kavuŐturup arkasına yaslandı ve "Seninle dalga ge e eĒimi mi sanıyorsun?" diye sordu.

"O Şubat."

"Şu anda Şubat'tan bahsetmiyoruz, benden bahsediyoruz ve seninle dalga ge e eĒimi mi düşünüyorsun?"

Kolunu uzattı. "Kasabaya geri döndü ve sonra," diye parmaklarını Őıklattı, "benim evimde yaşıyor."

Tamam, Şimdi sinirlenmişti.

"Burası benim evim Melanie, yıllardır sadece benim evim."

"Birlikte aldık."

"Hatırlıyorum, beni içinde yalnız bıraktıĒını da hatırlıyorum."

KırgınlıĒını filizlenmekte olan öfkesinin ardına sakladı. "Şubat'ın geri dönmesi senin için iyi oldu, bunu ben yaptım."

"Sanki kasabaya d n gelmiş gibi davranıyorsun. Feb yıllar önce döndü."

"Evet, haklısın, sanırım bu kadar uzun sürmesine Şaşırdım."

"Şaşırmadım, Mel. Bu noktada, bu kadar uzun süre beklediĒim için kendi kı ıma tekmeyi basıyorum."

Geriye çekildi ve aĒzını o kadar sert kapattı ki, dişlerinin birbirine  arptıĒını duyabiliyordu.

"Bunu yapmak için mi geldin?" Colt sordu. "Beni mı?"

"Hayır, tabii ki deĒil."

"Sen de öyle yaptın."

Başını tekrar salladı ve "Ben sadece..." diye başladı, sonra durdu, hala başını sallıyordu.

Colt döndü, masaya doğru yürüdü, takım ceketini çıkarıp yemek masasındaki sandalyelerden birinin arkasına astıktan sonra ona döndü.

"Mel, bir dizi cinayet işlendi, tam olarak iki tane. Dün gece de bir soygun. Beşten beri uyanık ve hareket halindeyim ve çok yorgunum."

Ona baktı ve yüzü anılarla üzgünlükten yumuşaklığa dönüştü. "Eskiden bu çok olurdu."

Colt anılarını tazeleyecek gibi hissetmiyordu, bu yüzden konuştuğunda kelimeleri kısa ve kesikti. "Hâlâ öyle. Hiç durmadı."

Başını sallamadan önce yanaklarını tekrar içine çekti. "Gelmemeliydim."

Hayır, .

"İşimiz bitti mi?" diye sordu ve yanlış kelimeleri kullanmıştı. Onlar da canını yaktı; kızın ani ve şiddetli acıyla irkilmesini izledi. Umursamadığından değil, sadece artık umursamak ona düşmezdi, buna alışmış, üstesinden gelmiş ve hayatına devam etmişti. Belli ki o bunu yapmamıştı. Yeterince sorunu vardı. Bunlara bir de onunkileri eklemeyecekti.

"İşimiz bitti," dedi yumuşak bir sesle.

Kapıya doğru yürüdü, açtı ve onun için tuttu.

Durdu ve ona bakmak için başını arkaya eğdi, sonra da fısıldadı: "İnsanların konuşmasını engellemeye çalışması... çok hoştu."

"Bu Feb," dedi, çünkü .

Tekrar başını salladı ve "Kendine iyi bak Colt. Kusura bakma..." diye devam etti ve eliyle bir işaret yaptı.

"uzun Melanie," dedi, "dikkatli ol."

Başını eğip kapıdan çıkmadan önce bir süre onun yüzünü izledi. Çerçevenin içinde durdu ve kadın avluyu geçip arabasına binene, çalıştırana ve uzaklaşana kadar bekledi.

Sonra kapıyı kapatıp kilitledi, takım elbisesinin ceketine gitti, telefonunu çıkardı, çevirip açtı ve Feb'i aradı. Tina Blackstone'un ya da sokaktaki herhangi birinin izleyip izlemediğini bilmiyordu ve açıklamadan önce Feb'in kulaklarına bu saçmalığı çarptırmayacaktı.

"Alo?" diye cevap verdi, barın gürültüsü arka plandaydı.

"Bebeğim, iki dakikan var mı?"

"Her şey yolunda mı?" Arkasından gelen sesler değişiyordu ve onun hareket halinde olduğunu biliyordu.

"Önemli bir şey değil, evet. Sadece eve geldiğimde Melanie'nin dışarıda arabasında oturduğunu bilmeni istedim. Birkaç kelime istedi, ben de verdim ve gitti."

Yanıt gelmedi ve ardından barın sesi önemli ölçüde kesildi. Ofisteydi.

Sonra, "Melanie?" diye sordu.

"Evet."

"O iyi mi?"

"Tahminimce

mi? Hayır."

"İyi misin?" diye sormadan önce yine yanıt vermedi.

"Saat üç gibi benimle yatağa girdiğinde daha iyi olursun."

Adını söylediğinde yumuşak ve tatlıydı. "Colt."

O yumuşak ve tatlıyı keşfetmek istiyordu ama yapamıyordu ve bunu yaparken yarı yolda uyuyakalmak istemiyordu.

"İlâzım tatlım, neredeyse ayakta uyuyacağım." "Tamam."

"Görüşürüz, bebeğim."

"Görüşürüz, Colt."

Telefonunu kapattı, pencereler ve kapılar için alarmı çalıştırdı, silahını ve telefonunu yatak odasına götürdü, yatmaya hazırlandı ve Colt'un eliyle tüylerini kaşıyarak göğsünde yatan kedisi mırlamaya başladıktan yaklaşık beş saniye sonra uykuya daldı.

* * * * *

Alarm bip sesleri Colt'u sarsarak uyandırdı ve karanlıkta yatıp bip seslerini dinledi, anında uyandı, eli komodinin üzerindeki silahına doğru gitti, bip sesleriyle birlikte gelen, duymaması gereken bir şey duymaya çalıştı.

Sonra "Tanrım, Feb, kapat şunu" dediğini duydu. Morrie.

Sonra alarm bipleri daha hızlı ve daha yüksek sesle gelmeye başladı. "Lanet ," diye fısıldadı Feb yüksek sesle, "Yanlış yaptım." "Tekrar yap," diye önerdi Morrie.

Daha fazla bip sesi geldi ve sonra durdu.

Colt'un eli düştü ve Wilson da uyandı, Colt'un kalçasına kıvrıldığı yerden kalktı ve yataktan atladı.

"İyi misin?" Morrie sordu.

"Evet, beni içeri aldığın için teşekkürler," diye tekrar fısıldadı Feb.

"Küçük kardeşimin güvende olduğundan emin olmalıyım," diye cevap verdi Morrie, Colt bir süre sessizliği dinledi, ön kapı kapandı ve sonra daha fazla bip sesi duydu, Şubat alarmı yeniden kurmak için paneldeki düğmelere bastı.

Bir süre daha sessizlik oldu, sonra Feb'in tekrar fısıldadığını duydu, "Kimin göbeği bu? Bay Purrsie Purrs'un göbeği mi?"

Tanrım, Wilson'ı okşuyor ve ona yine o aptalca lakabı takıyordu. Zavallı kedi.

Colt karanlığa doğru gülümsedi.

Odaya girdiğinde Colt kedinin mırıltılarını duydu. Kadın kedisini bırakıp komodine doğru yürürken Colt kıpırdamadı ve telefonunun komodine çarpışının yumuşak sesini duydu, sonra da çalışma masasına gidip durdu. Üstüne yerleştirdiği takıların şingirtisini duydu ve sonra giysilerin hışırtısını, botları yere vururken daha yumuşak gümbürtüler duydu, tüm bunlar olurken onun hareket eden ve hoplayan gölgesini izledi.

Yatağın ucundan bir şey kaptı ve kapı sıkıca kapanana kadar ışığı açmadan banyoya gitti. Lavabonun açılıp kapandığını duydu, açılıp kapanıyordu, yüzünü yıkıyor, dişlerini fırçalıyordu. Kapıyı açmadan önce ışık söndü.

Dizleri yatağa çarpmadan önce yorganı çekerek yerinden oynattı. Tam ona dönecekti ki, gölgesinin uzanmak için kıpırdadığını, dört ayak üzerinde ona doğru süründüğünü gördü.

Eli adamın karnındaki örtüye gitti, sonra aşağı indi, sonra ağzı adamın karnındaydı, sonra o da aşağı indi.

"Şubat -" diye başladı.

"Sus," diye fısıldadı onun tenine karşı.

Elini sikinin etrafına sararken kolyelerinin birbirine çarpıştığını duydu ve dilinin ucunda yuvarlandığını hissetti.

Tanrım, tatlı, ıslak dili *harika* hissettiriyordu.

Aletine kan hücum etti ve sertleşme konusunda bir dünya rekoru kırmış olabileceğini düşündü.

"Şubat -"

Sonuna kadar soktu.

Eli, şimdi yatakta kıvrılmış olan vücuduna gitti, kıcı ayak bileklerine, karnı uyluklarına bastırılmıştı, diğer eli göğsünün derisi boyunca kayarken ağzındaydı.

Ona dokunduğunda, iç çamaşırını üzerinde bıraktığını görünce rahatsız oldu ve sanki o gün daha önce giydiği tişörtünü giymiş gibi hissetti. Adam

Başı hareket etmeye başladığında elini kışının kıvrımına kaydırđı ve artık sinirli değildi. O bambaşka bir şeydi.

"Bebeğim," diye inledi.

Feb ağzıyla onun sikini okşarken, Colt onun alt bedenini kendine doğru çekti. İç çamaşırını kışının üzerine çekmiş ve elini onun için açtığı bacaklarının arasına sokmuştu, komodinin üzerindeki telefonu çaldığında parmaklarına karşı sallanıyor ve sikiinin etrafında inliyordu.

Adamın eli dondu ve kızın kafası yukarı fırladı.

Colt, "Benimle dalga geçiyor olmalısın," diye kestirip attı ve o anda, Denny Lowe'u görürse o serserinin kafasını kendi elleriyle koparacağına yemin etti.

Feb'in eli hâlâ onun sikine sarılıydı ama başı ona dönüktü ve "Colt -" diye fısıldadı.

Ama adam kıpırdandı ve kadının iç çamaşırını yukarı çekti. Kadın onu bıraktı ve adam cep telefonunun ekranından gelen ışığa doğru uzandı, onu yakaladıktan sonra oturmak için kendini sürükledi.

Ekranda kimin olduğunu görünce kimin kafasını koparacağı konusunda fikrini değıştirdi.

Adamın gözleri kıza yöneldiğinde, kızın dizlerinin üzerinde gölgelendiğini ve iç çamaşırlarını düzeltiyor gibi görüldüğünü gördü.

Telefonu çevirip açtı, kulağına götürdü ve homurdandı, "Bu iyi olsa iyi olur."

Bir an sessizlik oldu, sonra "Hastanedeyim, omzumda kırk dikiş var, lanet bir balta yarasını kapatıyorum, bu yeterli mi?" dedi.

Colt içten içe göğsünün sıkıştığını hissetti ve telefonu çalmaya başladığında lambaya doğru uzandı.

Görmezden geldi, lambayı yaktı ve Feb'e baktı. Dizlerinin üzerindeydi ama poposu baldırlarına kadar inmişti ve yüzü çarşaf gibi bembeyazdı.

"Konuş benimle," dedi Reece'e, gözlerini Şubat'tan ayırmadan.

"Piç kaçtı."

"Allah kahretsin!" Colt hırladı.

"Lanet olası Teksas'tayım. Pislik herif beni takip etti, lanet olası otel odama girdi."

"İyi misin?"

"Kırk lanet olası dikişten bahsetmemiş miydin?"

"Bunun dışında iyi misin?"

"Darbeyi indirdiğinde hareket halindeydim, şükürler olsun, yoksa lanet olası bir kolum olmazdı, ama evet, bunun dışında iyiyim."

Colt'un telefonu çalmayı bırakmıştı ama anında tekrar çaldı ve Feb'e baktı, telefonu işaret etti ve sonra avucunu uzatarak telefonu ona vermesini istediğini söyledi.

"Polis seninle mi?" diye sordu Reece, Feb'in telefonunu almak için önce vücudunun üzerinde, sonra da elleri ve dizleri üzerinde yatağın üzerinde sürünmesini izlerken.

"Evet, buradalar. Biri az önce telefonu kapattı, bu yüzden telefonunun çaldığını düşünüyorum."

Feb geri dönüp telefonunu eline aldı ve ekrana baktı. Sully.

Telefonunun sesli mesaja geçmesine izin verdi ve Reece'e "Ne oldu?" diye sordu. "Kilidi açmaya çalıştığını duymadım ama hemen dışarıda bir sokak lambası var. Bu

kapıdan girdiğinde parladı, beni uyandırdı, Tanrı'ya şükür. Kıçımı yataktan kaldırdım ve üzerime geldi. İşte o zaman beni çiviledi. Kanlı cinayet diye bağırırken birkaç yumruk yedim. Herif dövüşçü değil, balta da kullanmıyor, hiçbir şeyi yok. Baltayı elinden aldım ve kuyruğunu kıştırıp kaçtı. Peşinden gittim ama lanet arabasıyla neredeyse beni eziyordu. Anahtarlarımı almak aklıma gelmedi, çünkü bir salak elindeki baltayla peşimdeydi ve kanlar ."

"Polisleri aradın mı?" Colt sordu.

"Evet, polisleri aradım," diye cevap verdi Reece, Colt'un bir vidası gevşemiş gibi. "Polisler peşinden mi gitti?"

"Olay yerine on dakikadan az bir sürede ulaştık. Barikatlar kurduk, hiçbir şey yapmadık. Ortadan kayboldu."

"Tanrım," diye kırıptı Colt.

"Federaller onu yakalayana kadar beni koruyucu gözaltında tutmak istiyorlar. Feb ile konuşmam gerek."

Colt Feb'e baktığında onun yeniden derin derin nefes aldığını gözlerini kırpmadan kendisine kilitlediğini gördü.

Colt Reece'e, "Bana bir saniye ver," dedi.

"Senin adın ne?" Reece aniden sordu. Colt otomatik olarak "Colton," diye cevap verdi.

Reece'in sesi sertlikten yumuşaklığa dönüştü. "Pekala Colton, ona nazikçe söyle."

Colt telefonu kulağından çekip avucunu üzerine koydu.

"Bebeğim, yaklaş." Kadın hemen dizlerinin üzerinde öne doğru kaydı ve dizleri Colt'un kalçasına yapıştı, gözleri hâlâ kırışmıyordu ve Colt'a sabitlenmişti. Colt ona doğru eğildi ve elini boynunun arkasına doladı. "O iyi ama Denny bu gece Reece'e saldırdı. Reece'in bazı dikişleri var ama o iyi. Denny kaçtı."

Kadının gözlerini sıkıca kapatıp yüzünü başka yöne çevirmesini izledi. Gözlerini açıp tekrar ona bakmadan önce bu tepkiyi vermesi için kendine yarım saniye kadar izin verdi ve telefonu almak için elini avuç içi yukarı bakacak şekilde kaldırdı.

Adam ona uzattı ve o da kulağına götürdü, gözleri yatağa kaydı. "Reece?" diye bekledi. "Evet," durakladı ve dinledi. "İyi misin?" Gözlerini tekrar kapadı ve başını salladı, sonra açtı ama kaldırmadı. "Çok özür dilerim." Bir duraksama daha ve sonra hızlıca, "Biliyorum yapmak zorunda değilim -" Belli ki sözü kesilmişti ve bir süre bekledikten sonra, "Tamam, evet. Giriş yapamıyor musun?" Başını salladı, dinledi ve sonra "Mantıklı. Bu iş bittiğinde arayacak mısın?" Tekrar dinledi, daha fazla Başını salladı ve sonra fısıldadı, "Tamam, tatlım."

Colt onun başka bir adama "tatlım" demesinden nefret ediyordu. Bunu bir gece önce de yapmıştı, o zaman da hoşuna gitmemişti, şimdi de hoşuna gitmiyordu.

Yine de, beş dakika önce ağzı onun sikinin etrafındaydı ve parmağı onun içindeydi ve şu anda Reece Teksas'tayken, onun tişörtünü giyerken yatağında dizlerinin üzerindeydi, Şubat'la dünyada hiçbir duası yoktu ve Colt, Reece'e "Landslide" gibi bir şey verdiğinden şüpheliydi. Verdiyse bile, piç kurusu bir milyon yıl geçse de onun çekip gitmesine izin vermezdi, bu yüzden Colt şikâyet edecek bir şey olmadığına karar verdi.

"Dikkatli ol, tamam mı?" diye sordu, bir an sessiz kaldı ve sonra gözleri yatağa dönmeden önce Colt'a kaydı. "Evet, iyi olacağım." Dudağını ısırarak, "O bir polis, Reece. Ne yaptığını biliyor." Sessizleşti ve sonra gülümsedi. "Evet, bir polis." Yumuşak bir kahkaha attı, dinledi ve sonra fısıldadı, "O iyi bir adam, tatlım, benimle ilgilenecek."

Colt'un parmakları kızın boynuna bastırdı ve kız ona baktı.

"Ne?" dedi telefona, sonra kaşlarının iç kısımlarına o çukurlar geldi ve yüzü odaklanamadı. "Um... tamam, o burada." Bekledi. "Evet. Sen de. Görüşürüz tatlım." Sonra telefonu Colt'a uzattı ve "Konuşmak istiyor," dedi.

Colt telefonu aldı, elini çekmeden önce parmaklarıyla onu bir kez daha sıktı.

"Evet?" dedi telefonu kulağına götürdüğünde.

"Söylemeye gerek yok, polis olsun ya da olmasın, bu orospu çocuğu onun alanında *nefes* bile alsa, *bundan seni* sorumlu tutarım."

"Bunu anlayabiliyorum," dedi Colt ona.

"Birbirimizi anlamamız çok güzel."

"Anlıyoruz."

"Sende ne var biliyor musun?" Reece sordu ve Colt'un gözleri dizlerinin üzerinde, onun yatağında, onun tişörtünün içindeki Şubat'a gitti.

Kahretsin evet, neye sahip

olduğunu biliyordu. "Evet," dedi

Reece'e.

Reece, "İcabına bak," dedikten sonra Colt bağlantının kesildiğini duydu

Telefonunu kapatıp komodinin üzerine fırlatırken Şubat "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Colt ona baktı. "Senin için endişeleniyor."

"Bu gece yatak odamda Denny Lowe ve baltası yoktu."

Bunun için İsa'ya şükürler olsun.

Colt kesin bir konuşma yapma zamanının geldiğine karar

verdi. "Bu gece koruyucu velayet hakkında konuşmadık, bebeğim."

Vücudu küçük bir sarsıntı geçirdi ama kendini toparladıktan sonra tamamen hareketsiz kaldı.

"Feb?"

"Koruyucu gözetim altına girmemizi ister misin?" diye sordu.

"Bu akıllıca olur."

Başını yana eğdi ve adam onun gözlerinin aktif olduğunu gördü. Bunu düşünüyordu, hem de çok.

"Biraz da olsa kazanması, saklanmamız anlamına gelmiyor mu?" diye sorarken sesi kısıktı.

", o hapse girecek ve biz de sağ salim çıkacağız."

Birkaç saniye uzaklara baktıktan sonra tekrar ona döndü ve daha da yaklaşarak ellerini onun göğsüne koydu.

"Tamam, beni dinle Alec, tamam mı?" diye sordu ve başını salladı, kollarını ona doladı ve devam ederken onu kendine çekti. "Bunun çılgınca geleceğini biliyorum ama o zaten hayatımdan çok şey aldı. Uzaklara gidiyoruz, birlikteyiz ve nefes alıyoruz ama belirsizlik içindeyiz. Hayat devam edecek ama onu gerçekten yaşayamayacağız."

"Tatlım -"

Elini kaldırdı ve fısıldamadan önce parmaklarını dudaklarına götürdü, "Banyoda giyinmeni izlemek istiyorum. *Senin banyonda*. Sana mutfakta kahvaltı hazırlamak istiyorum. *Senin* mutfağında. İşin bittiğinde bara gelmeni ve sana bir bira ısmarlamak istiyorum. Kedim ayağımızdayken senin büyük yatağında uyumak istiyorum. Sahip olmamız gereken hayata sahip olmamızı istiyorum. Yaşıyor olmamız gereken hayatı yaşamamızı istiyorum." Daha da yaklaştı ve sesi daha da kısıldı. "Bebeğim, bir dakikayı daha kaçırmak istemiyorum ve onun bunu elimden aldığını bilmek daha da kötü olurdu." Eli adamın ağzından çenesine, oradan da boynuna doğru kaydı. "Bu çılgınlık mı?"

Hayır, delilikten çok uzaktı.

"Çılgınca değil," dedi ona.

"Aptalca mı?"

Çılgınca değildi, aptalca olup olmadığını jüri bilmiyordu.

Bunu ona söylemedi, onun yerine "Seni güvende tutacağım, Feb" dedi.

Başını salladı, sonra başını eğdi ve onun boynuna bastırdı. "Yapacağını biliyorum. Buna güveniyorum."

Sırtını duvara dayayınca kadar itti ve onu kendine çekti, kucağına oturttu, o da kollarını ona dolayarak daha da yakınına sokuldu.

"Sully'i aramalıyım, bebeğim."

Boynuna doğru başını salladı.

Telefonunu çevirip açtı ve aramayı yaptı.

"Evine giden yolu yarılardım." Sully bu ifadeyi bir selamlama olarak kullandı. "Reece ile telefonda konuşuyordum."

"Biliyorsun o zaman."

"Evet, şey alabildiler mi?"

"Ellerinde bir balta ve saldırganı teşhis eden tutarlı bir tanıkla birlikte bir cinayet teşebbüsü var ve bu ahmağı duvara çivileyecek bulmacanın son parçasını hemen koyuyorlar."

"Hâlâ olmasaydı bu beni daha iyi hissettirirdi."

"Doğu Teksas polisinin yarısı ve muhtemelen Lone Star Eyaletindeki tüm federaller onu arıyor, Colt."

"Evet, arıyorum. Bulur bulmaz beni ara." Sully,

"Anladım," dedi ve sonra "Colt?" diye seslendi.

"Öyle mi?"

"Reece hedef olmadan kaçarsa senin peşine düşer." "Biliyorum."

"olun." Sully'nin ses tonundaki endişe çok açıktı.

"."

Colt telefonu çevirip kapattı ve Feb'inkiyle birlikte komodinin üzerine fırlattı.

Bir süre ona sarıldı ve görünüşe göre sessizliği ve huzuru seviyordu, kendi düşüncelerine bırakılmıştı, bu yüzden ona verdi. Zamanın geldiğini hissettiğinde lambaya doğru ilerlemeye başladı ama kızın eli karnına doğru ilerledi.

"Şubat -"

"Hayır, Alec," dedi boynuna karşı, ağzı güneye doğru ilerlerken. "O artık yok. Şimdi sadece sen, ben ve sahip olmamız gereken hayat var."

Sonra vücudu hareket etti, böylece ağzı gitmek istediği yere ulaşabildi ve Colt onun bacaklarının arasına kıvrıldığını gördü, sonra elleri saçlarını yüzünden uzak tutarken onun horozunu emdi, böylece gösteriyi izleyebildi. Sonra, ağzını değil de amını istediğine karar verdiğinde, onu yukarı çekti, külotunu yırttı ve üzerine oturttu. Sonra boşalana kadar klitorisini parmaklarken ona binmesini izledi ve sonra boşaldığı için izleyemeyene kadar ona daha fazla binmesini izledi.

Işık sönmüştü, adam yorganı üzerlerine çekmişti, kadın adamın yanına bastırılmıştı, bacağı adamın kalçasının üzerine atılmıştı ve kadın daha da yaklaşırken Wilson zıplayıp ayak bileklerine yerleştiğinde ıslaklığının kadının içinden kaydığını hissedebiliyordu.

"Seni seviyorum bebeğim," diye fısıldadı göğsüne.

Kolunu beline dolayarak onu sıktı. "Ben de seni seviyorum, Feb."

Bir süre sonra nefes alış veriş gibi ağırlığı da arttı ve adam onun bayıldığını anladı.

Colt yatakta, evde, hayatın ona sahip olmasını istediği kadınla birlikte uykuya daldığında kafasının içinde Stevie Nicks'in şarkı söylediğini duyuyordu.

Kırk dört yıl bekledikten sonra, üst üste beşinci gece, Alexander Colton nihayet yaşaması gereken hayatı yaşıyordu.

On Birinci Bölüm

Tanımlanamayan

Colt altımdan kayarak çıkınca uyandım. Yastığını kaptığım gibi göğsüme çektim ve kollarımı etrafına doladım.

Wilson onu yataktan dışarı kadar takip etti ve miyavlamaya başladı. Sonra onu banyoya kadar takip etti, sonra koridorda onu takip etti ve bir iki dakika sonra Wilson sustu.

Colt'un yastığını bıraktım, saate baktım ve saatin sabah dokuzu geçtiğini gördüm. Colt'un koridordan geri geldiğini duyduğumda yuvarlandım ve bir dirseğimin üzerinde doğrulup saçlarımı yüzümden çekerek üzerinde boxerdan başka bir şey olmadan odaya girişini izledim.

Gözleri üzerimdeydi ve bana doğru geldi, yatağın kenarında kısa bir süre durup başparmaklarını boxer'ıma geçirdi ve aşağı çekti. İyice baktım, gördüklerim hoşuma gitti ama bu uzun sürmedi çünkü eğilip yorganı indirdi. Hafif bir üşüme hissettim ama Colt vücuduyla üzerimi örtmeden hemen önce yatağa bir dizini koyunca bu hissim kayboldu.

Elleri yanlarımdaki tişörtün içine girdi ve yüzü boynumda kayboldu ve "Günaydın bebeğim" dedi.

Bu sadece bir sabah değildi, bu *iyi* bir sabahtı ama bunu belirtmemeye karar verdim çünkü muhtemelen bunu zaten biliyordu.

Ellerimi sırtının derisinde gezdirdim, başımı çevirdim ve saçlarına doğru "Günaydın" dedim.

Elleri üzerimde hareket ediyordu, ağırlığı ağırdı, dudakları boynumdan çenemin menteşesine doğru kayarken her ikisi de inanılmaz derecede harika hissettirdi ve "Cumartesi günlerini seviyorum." dedi.

Gülümsedim çünkü sesi memnun geliyordu ve ben de onunla aynı fikirdeydim. Hafta içinde cumartesiden daha iyi olan tek gün pazardı ve o da yarındı. Dört gözle beklediğim bir şey vardı ve dört gözle beklediğim bir şey olmayalı çok uzun zaman olmuştu.

Elleri tişörtü yukarı kaldırdı, sonra daha da yukarı kaldırdı, sonra sırtını kaldırdı, sırtımı yataktan kaldırdım ve kollarımı başımın üzerine kaldırdım ve tişört süpürüldü. Onu yana fırlattı ve ağzını benimkine dayadı.

"Waffle gibi hissediyorum," diye mırıldandı ağzıma karşı. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum.

Dört gözle beklenecek bir şey daha.

Ellerimden biri boynuna gitti ve parmaklarım saçlarının arasında gezinirken "Ben de" diye cevap verdim.

Ağzıma sırttı, sonra onu derin bir öpücükle aldı ve ardından ağzıyla vücudumun başka yerlerine başka şeyler yaptı. Sonra bacaklarımın arasına girdi, onları kaldırıp açtı ve ellerini dizlerimin arkasına koydu. Beni ağzıyla aldı, boşalmamı sağladı, sonra üzerimde hareket etti, beni yavaş ve tatlı bir şekilde becerdi, sonra daha sert, sonra daha hızlı, sonra daha da sert, elleri üzerimde, ellerim onun üzerinde, ağızlarımız kilitlendi, dillerimiz tartıştı, benim için tekrar inşa etti, ama şimdi onun için de, dizlerimi yukarı kaldırmadan birkaç dakika önce ikinci kez patlayana kadar, derinlere daldı ve inledi.

Sonra, Colt içime nazikçe girip çıkarken, dili kolyelerimde gezinirken, waffle makinesini çanak çömlekle birlikte paketlediğim için oldukça mutlu olduğumu düşünüyordum.

* * * * *

Colt waffle'ını bekledi çünkü ben yoga yaptım.

İki kez orgazm olduğum için yogayı rahatlamak ve stres atmak için yapmama gerek yoktu ama pratik yapmak ve formumu korumak için yapmam gerekiyordu.

Colt barda tabureye oturmuş, üzerinde bir şort ve tişört, gazete okuyor ve kahve içiyordu. Ben çalışma odasıyındaydım, yoga matım bilardo masasına kadar uzanıyordu, evimden getirdiğim kokulu mumlardan biri yanıyordu ve Norah Jones çalışıyordu. Konsantre olmaya, zihnimi boşaltmaya, pozisyonuma, kaslarıma, nefesime odaklanmaya, pozları derinleştirmeye, dengeleyici olanlar için kendimi yere köklemeye çalışıyordum ama bu zordu. Bu kısmen zordu çünkü düşünecek çok şey vardı, bu yüzden zihnimi temizlemek bir meydan okumaydı. Bu aynı zamanda zordu çünkü Colt'u görüş alanımda yakaladığım çoğu zaman beni izliyordu.

Üçgen duruşundan aşağı bakan köpeğe geçerken "Beni izleme," diye emrettim.

"Bebeğim, kıçın havada ve dar kıyafetler giyiyorsun. Seni izlememek imkansız."

"Konsantrasyonumu bozuyorsun."

"Pratik yaptıkça, gösteriden zevk almama alışacaksın."

Neyse ki Colt'un göremediği gözlerimi yere devirmiştım.

"Bir dahaki sefere bunu benimle yapacaksın" dediğimde kahkahayı bastı ve ben de "Ne?" diye sordum.

"Senin basketbol oynadığın gün ben yoga yapıyorum."

Morrie ve Colt sık sık beni, Jessie'yi, Meems'i ya da Morrie o sırada hangi kızla çıkıyorsa onu kendileriyle basketbol oynamaya ikna etmeye çalışırlardı. Düşük temaslı bir spor olması gerekiyordu ama oynama şekilleri öyle değildi. Üstün görünmek ve kızlara çarpmak için böyle yaptıklarını düşündüm. Buna aldırmadım, aldırduğım şey koşmak, terlemek, top sürmek ve *kurallardı*.

Hiçbir şekilde basketbol oynamayacaktım. Asla.

"Gösterinin tadını çıkarın," diye davet ettim ve Colt'un kıkırdadığını duyunca çocuk duruşuna geçtim.

Kıkırdamasıyla ilgili bir şey, belki de mizahla karışık duyduğum memnuniyet, zihnimi serbest bıraktı. Her şey zihnimi terk etti ve tek sahip olduğum burun deliklerimdeki okyanus kokusu, kulaklarımdaki Norah, altımdaki matım ve kaslarımın gevşemesiydi.

* * * * *

Colt'a waffle yaptım. İkimiz de tezgahın üzerinde oturarak yedik. Mutfağı temizlememe yardım etti, bunu duş almayı geciktirmek için yaptığını fark edene kadar güzel olduğunu düşündüm, böylece benimle birlikte yapabilecekti.

Aldığımız duş, mutfağı temizlememe yardım etmesinden daha güzeldi. Çok daha güzeldi.

Gün için hazırlandık. Bu Colt'un beş dakikasını aldı. Benim kırk beş dakikamı aldı.

Evime gidip bir yük daha aldık ve geride yatağım, komodinlerim, lambalarım, yemek takımım, masam ve koltuğumdan başka bir şey bırakmadık. Eve dönerken kutularla birlikte kamyondayken kalan eşyalarımı ve annemin Bud'dan o yatağı almasının ne kadar kötü olduğunu konuştuk çünkü artık fazladan bir yatağımız vardı. Yine de Colt garajında biz ev bulana kadar hepsini saklayabilecek kadar yer olduğunu düşündü. Ev sahibimi aramıştım ve kira kontratımı birkaç ay ertelediğim için mutluydu. Kasabamız şehre gidip gelenler ve temizlenmesi üç saatten az süren bir ev arayan emekliler için popüler bir yerdi, bu yüzden bir bekleme listesi vardı.

Ancak kutuları eve taşıyıp garajı kontrol etmek için dışarı çıktığımızda Colt'un haklı olmadığını gördük, çünkü annem ikinci yatak odasındaki tüm eşyaları garaja koymuştu.

Garajına yığılmış eşyalara bakıp durduk, o kadar çok eşya vardı ki sadece küçük bir hareket alanı mevcuttu.

"Arabamdan buz kazımayı pek sevmem," diye yorum yaptım, garajındaki tüm ıvır zıvıra bakarken gözlerinin bana geldiğini hissettim.

"Feb, iki yıl boyunca bir ağacın altına park ettin."

Bir dedektifin kız arkadaşı olmanın düşündüğüm kadar havalı olmayabileceğini görüyordum, çünkü bir dedektif olmak için oldukça zeki olmanız gerekiyordu ve kesinlikle kimsenin size bir şey yapmasına izin veremezsiniz.

Ona baktım ve cevap verdim, "Evet, ama *hoşuma* gitmedi. Garajınız var, onu kullanmalıyız. Kamyon buraya sığmaz. Benim arabam sığar."

"Elektrikli kapı açacağı yok." "Bir tane koyarız."

"Bebeğim, az önce alarmı çalıştırdım."

Kahretsin, parası olmadığını söylüyordu.

Denny Lowe tam bir pislikti.

"Parasını ben ödeyeceğim," .

Bana bir erkek bakışı atarak, bir vajinam ve göğüslerim olduğu için benim para ödememden pek hoşlanmadığını belli ediyordu. Evdeki sorumlulukları paylaştığımızda, bakışı bana yiyecek, temizlik aletleri, giysi ve çarşaf ile tek tük süs eşyaları veya ayakta duran mutfak aletleri verileceğini haber veriyordu. Garaj erkek dünyasının bir parçasıydı, kadın eli değmemeli ya da kadının parasıyla güncellenmemeliydi.

Sonra akıllıca bir kararla bundan vazgeçti ve farklı bir taktik denedi. "Tekne olduğu yerde kalmalı."

Döndüm ve *garajındaki* küçük, yüksek, kare pencerelerden dışarı baktım, bu arada ciddi bir şekilde temizlenmesi gerekiyordu, kar veya buz temizlemek zorunda kalmaması için kamyonuna mükemmel bir şekilde uyacak olan yan tentenin altındaki tekneyi gördüm.

Gözlerim tekrar Colt'a kaydı. "Tekne için bir yan şey yapsak nasıl olur? Kamyonetini teknenin olduğu yere park edebilirsin."

Colt, "Belki de bir alarmın en lüks versiyonunu aldığımı söylememişimdir," dedi.

Bir erkek bakışına daha cesaret ettim. "Yan şeyin parasını da ödeyeceğim."

Bir erkek bakışı almadım çünkü onun yerine kaşları birbirine çarptı ve "O tür bir pastan var mı?" diye sordu.

"Eşyalarımı evinize iki araba ve bir kamyon kullanarak iki seferde taşıdım Colt. İşe tişörtlerle gidiyorum. Genel giderlerim düşük," diye .

"Her ay ABD'deki üç farklı bankada vadesi gelen üç CD'm var."

"CD'lerinizi nakde çevirin, kendinize bir sürü topuklu ayakkabı ve yeni bir araba alın" dedi, daha doğrusu *buyurdu*.

İşte o zaman sormamam gereken soruyu sordum. Erkeklerle kıyafet tartışmanın gereksiz bir çaba olduğunu ve bu nedenle kaçınılması gerektiğini deneyimlediğim gibi, erkeklerle *asla* araba tartışılmaması gerektiğini de deneyimledim. Birincisi, arabalar hakkında kadınlardan daha çok şey biliyorlardı, ya da daha doğrusu, eğer o kadın benim başıma geldiyse, kadınlardan. Hatta arabaları yaşam boyu çalışma konusu yapan pek çok erkek vardı ama ben şahsen daha az umursamazdım. İkincisi, daha çok bildikleri ve daha çok bildiklerini bildikleri için, herhangi bir araba tartışması gündeme geldiğinde erkekler genellikle sinir bozucu bir şekilde kendini beğenmiş davranırlardı. Bu bile tek başına araba tartışmalarından kaçınmak için bir nedendi. Üçüncüsü, haklı olma eğilimindeydiler ki bu da bu tür tartışmalardan kaçınmak için en büyük nedendi.

Tüm bunları bilmeme rağmen, "Arabamın nesi var?" diye sordum. "Hiçbir şey, Carter yapılmış olması dışında."

Şimdi de beni kızdırıyordu. Arabamı seviyordum. Elbette, eskiydi. Evet, küçüktü. Elbette, o kadar da çekici değildi. Ama beni A noktasından B noktasına götürüyordu, harika bir müzik sistemi vardı ve her seferinde çalışıyordu.

Yani, çoğu zaman. Gerçekten soğuk günlerde biraz ikna edilmesi gerekebilir.

"Değildi," diye arabamı savundum.

"Hava yastığı var mı?" diye sordu.

"Hayır," diye cevapladım.

"Hava yastıklarının *olduğu bir* zamanda mı *yapıldı*?" diye sordu. "Hayır," diye cevap verdim, daha da sinirlenerek.

"Bir çarpışmaya girersen, bebeğim, kompakt aracın akordeon gibi katlanır ve o pisliğin içinde sıkışıp kalırsın," dedi, garajındaki eşya yığınının bakarak ve sonraki sözlerini söylerkenki tonu bir karara vardığını gösteriyordu. "Sana bir sedan lazım."

Muhtemelen boktan bir müzik seti olan sade bir sedanın içindeki halim gözümün önüne geldi. Sonra Lorraine'in bir sedanı olduğunu fark ettim. Chris Renicki'nin karısı Faith'in de. Drew Mangold'un karısı Cindy'nin de.

Melanie de öyle.

Boynum kaşınmaya başladı, bunun başlıca nedeni orada biriken sıcaklıktı, çünkü kızgınlıktan *kızgınlığa* doğru ilerliyordum.

"Bunu sonra konuşuruz," dedim.

Başını salladı ve kolunu omzuma atarak beni dışarı çıkardı ama bunu yaparken bir yandan da "Bu iş biter bitmez Ricky's'e gidip dört kapıya bakacağız" dedi.

Başımın aydınlanmasına neden olan "dört kapı" kelimesini tamamen görmezden gelmeye karar verdim ve bu kelimeleri söylersem saçlarımın anında maviye döneceğinden şüphelendim.

Onun yerine Ricky'ye odaklandım.

Ricky Silvestri ilçede altı farklı araba bayisine sahipti, bu da Ricky'nin aile işini genişlettiği anlamına geliyordu çünkü ben büyürken babasının sadece dört tane arabası vardı. Ricky doğma büyüme bir araba satıcısıydı ve tüm çalışanlarını babadan oğula geçen altmış yıllık araba satıcılığı sanatında eğitmişti. Eğer Colt ve ben onun bayilerinden birine birlikte girersek, anında görünmez kadın olurum. Eğer yalnız girersem, salı gününe kadar beni üç şekilde becerirlerdi.

Garajın kapısını kapatırken "Sedan almayacağım," dedim.

"Bunu daha sonra konuşacağımızı sanıyordum?" diye sordu, garajı kilitlerken kolunu üzerimden çekti.

"Sen Ricky'yi işin içine sokana kadar öyleydik." "Ricky iyi bir adam. Bize bir anlaşma ayarlayacaktır."

Colt ve benim "iyi adam" tanımlarımızın farklı olduğu açıldı. Ricky'nin Morrie ve Colt ile arada bir maç yaptıklarında hâlâ futbol oynadığını biliyordum. Ayrıca Ricky'nin balık tutarken içkisini tutabildiğini ve sessiz kalabildiğini de biliyordum. Ama Ricky'nin ikinci karısı ve Theresa'nın en iyi arkadaşı olan Molly Jefferson'la barda konuşurken, Theresa ona oral seks yapmadıkça ya da en azından yapmadıkça nafaka ödemediğini biliyordum. Söylentilere göre Theresa onu terk ettiğinde Ricky'nin zoruna gitmiş, çünkü onu hâlâ seviyormuş. Daha da kötüsü, Theresa da Ricky'yi hâlâ seviyordu, bu yüzden ona oral seks yapıyordu. Yine de başka çaresi yoktu çünkü sekreterini beceriyordu ve Theresa hariç herkes bunu biliyordu, ta ki Theresa öğrenene kadar.

Genelde bar muhabbetlerini kendime sakladığım için bunu Colt'la paylaşmak yerine, "Burada *bizden* bahsetmiyoruz Colt, *senden* bahsediyoruz. Yeni bir araba istemiyorum."

"Sen ve ben bu Denny saçmalığından kurtulalım diye kıcımlı yırtmayacağım ve sonra bir kaza mahalline çağrılıp senin ölü, parçalanmış bedenini kullandığın o ölüm tuzağından kesip çıkarmalarını izlemeyeceğim," diye karşılık verdi.

Bir polisin kız arkadaşı olmanın düşündüğüm havalı olmayabileceğinin bir başka göstergesi.

Kırk iki yaşında olduğumdan ve muhtemelen zamanı geldiğinden, olgun davranmaya karar verdim.

Ben de, "Pekala Colt, seninle arabalara bakacağım, sedanlara *değil, kesinlikle* dört kapılı sedanlara değil, ama garajı boşaltmama yardım etmeyi düşünürsen etrafa bir göz atarız, elektrikli bir kapı açıcı alırız ve tekne için bir barınak inşa ederiz," dedim.

Kaşları tekrar çatıldı ve "Kaç tane CD'niz olduğunu söylüyorsunuz?" diye sordu.

"Neredeyse kırk," diye cevap , "ama tasarruf bonolarından bahsetmedim."

Alını açtı, sırtı ve kolunu tekrar omuzlarıma atarak beni eve doğru götürdü ve "Kahretsin, kız arkadaşım dolu" dedi.

Biraz düşündüm ve öyle olduğumu fark ettim. Milyoner falan değildim ama bir garaj kapısı açacağı, tekne için bir barınak ve yeni bir araba almak için yeterli param olduğunu düşündüm, bunların hepsi bedava ve temizdi. Derinden vuracaktı ama beni temizlemeyecekti. Üstüne bir de müthiş bir tatile çıksak bile kötü günler için saklayabileceğimden çok daha fazlası vardı.

Belki de hayatımda hiçbir şey biriktirmemiştim ve gerçekten de masaya getirecek bir şeyim vardı. Amigo kız gibi zıplamak için bir dürtü daha duydum ama Colt'un ağır kolu bana ağırlık yaptığı için bunu bastırdım.

Yan kapıdan geçip mutfığa girdik ve Colt'a döndüm. "Kartlarını doğru oyna bebeğim, işler heyecanlı olabilir. Doğum günün yaklaşıyor."

Ve yaptı, Nisan ayının sonundaydı, bir sonraki ay.

Elini kaldırdı, parmakları boynumun kenarına dolandı ve beni kendine yaklaştırdı.

"Doğum günüm için ne istediğimi zaten biliyorum ve sen onu çoktan aldın," dedi bana.

"O da ne?" Ben sordum.

Başını eğerek yüzünü bana yaklaştırdı. "Sen, o siyah topuklulardan başka bir şey giymemiş, bilardo masasının üzerine eğilmişsin."

İçimdeki bir ürperti vücudumda dalgalanırken nefesimi içime çektim. Böyle bir şey Colt'la bilardo oynamayı sonsuza dek lezzetli bir deneyim haline getirecekti. Dolayısıyla, böyle bir şey onun doğum gününü bekleyemeyecek kadar güzeldi.

Bunu da paylaşmamaya ve soğukkanlı davranmaya karar verdim. "Paketlememi istemiyor musun? Dantelli bir ayıcık falan alır mısın? Jartiyer? Çorap? Bu tür şeyler?"

Sırıttı ve ağzını benimkine dayadı.

"Keyfine bak," dedi beni öpmeden önce.

Başını kaldırıp beni bıraktığında, beni oturma odasına doğru çevirdiğinde ve "Parka gitmeliyim" diye mırıldanarak kıcıımı tokatladığında, bir polisin kız arkadaşı olmanın iyi olacağını düşünmeye geri döndüm.

* * * * *

Delilah ve ben Arbuckle Acres parkındaki salıncaklarda otururken Palmer ve Tuesday çoğunlukla çığlık atarak etrafta koşuşturdular çünkü Dee cep telefonlarına el koymuştu ve onlara sadece annelerin başarabileceği o sevgi dolu bıkkın sesle "Gidin, oynayın. Çocuk olun."

Şahsen on ve on iki yaşındaki çocukların cep telefonu olması gerektiğini düşünmüyordum ve Dee de düşünmüyordu. Ne yazık ki Morrie yaklaşık üç hafta önce alışveriş merkezine götürmüştü ve Morrie de o yaştaki çocukların cep telefonu olması gerektiğini düşünmüyordu, yine de aldı çünkü onlar yalvardılar ve o da kolay lokma oldu.

Salıncaklar, Morrie ve Colt'un teke tek oynadıkları basketbol sahasını işaret ederken görmek için iyi bir yerdi.

Hava güneşli ve altmışların üstündeydi. Üzerimde göğsünde büyük, işlemeli bir kelebek olan siyah bir atlet, kıcıımı saran siyah, kemerli bir hırka, sağ dizinde yırtık olan solmuş bir kot pantolon ve siyah motosiklet botlarım vardı.

Colt'un üzerinde bir tişört, şort ve basketbol ayakkabıları vardı.

Terden sıırıslıkam olmuştu, nefes nefese kalmıştı ve bir yandan da sıırıtarak, kendisi gibi terden sıırıslıkam olan, daha da ağır nefes alan ve Colt'un verdiği morluk hâlâ üzerinde olan Morrie'yle alay ediyordu. Dahası, Morrie kaşlarını çatıyordu ve kaybediyordu.

"Morrie onu neden oynatıyor, asla bilemeyeceğim. En son ne zaman maç aldığını hatırlamıyorum," diye mırıldandı Dee, tıpkı benim gibi gözlerini adamlara dikmiş bir halde.

Morrie benim erkek kardeşimdi, ama klinik, bağımsız, kardeşçe bir şekilde, kardeşimin ilk kez yakışıklı olduğunu ve babam gibi yaşın ona da iyi davrandığını fark ettim. Her zaman büyük, sevimli, yakışıklı bir adamdı ve bunların hepsi kaldı ama aynı zamanda ilginç erkeklerin sahip olduğu o bakışa da sahip olmaya başlamıştı. Hani şu bir bakınca ne olduğunu anladığınız türden.

onlarla oturup bir, iki ya da üç bira içmek zamanınızı boşa harcamak olmaz.

Yine aynı babam gibi.

Başka bir deyişle, Dee ve benim gözlerimizi yapıştıracak çok şeyimiz vardı. Aslında, Colt ve Morrie'nin her zamanki Cumartesi oyunlarının kalabalık olmaması bir mucizeydi.

Dee'nin sorusunu şöyle yanıtladım: "Çünkü Colt'la her yerde olmayı ve her şeyi yapmayı seviyor, kaybediyor olsa bile."

Başımı salladı çünkü bu artık ve her zaman kesin bir gerçektir. "Dee," diye seslendim, sanki yanımda sallanmıyormuş gibi.

"Evet, ," diye cevap verdi.

"Barda çalışmaya karar vermene ne sebep oldu?"

Tekrar başlamadan önce bir süre sallanmayı bıraktı ve "Tüm bu olanlar, o psikopat, sen, Colt ve her şey, sadece düşünmeye başladım" diye cevap verdi.

"Öyle mi?" Konuşmayı bıraktığında ben de sordum.

"Bu bir süredir düşündüğüm bir şeydi, sadece kafamda oturmasına izin vermedim çünkü önce sinirlendim ve harekete geçtim, Morrie'yi onunla gerçekten konuşmadan önce kovdum. İnatçıydım, itibarımı koruduğumu düşünüyordum. Ama sanırım annenle baban hayatları boyunca o barda çalıştılar ve Morrie, Colt ve sen tanıdığım en iyi insanlarsınız. Onların durumu Morrie ve benden farklı değildi, hatta sürekli barda olan ve işin çoğunu yapan bir kız kardeşleri bile yoktu. Yine de bu işi başardılar ve üç harika çocuk yetiştirdiler. Bu yüzden, belki de çok hızlı davrandığımı düşündüm ve tüm bunlar olurken, kesinlikle hayatın çok kısa olduğunu düşündüm."

Başımı salladım. O haklıydı. Hayat çok kısıydı. Dee'nin benim inatçılığım ve itibarımı koruduğumu düşünmem kadar büyük bir kısmını boşa harcamamasına sevinmişim.

Sonra gözleri hâlâ çocuklarda, konuyu değiştirdi ve "Colt çok hızlı, neredeyse bulanık. Sence hiç yavaşlayacak mı?"

Adamımın hareketini ve ardından zıplamasını izledim, kolları havadaydı, topu bırakırken bilekleri gevşekti. Bir vınlama değildi, çemberi yaklaşık dörtte bir oranında yuvarladı ama yine de içeri düştü.

Kardeşıme karşı nazık olmak için bağırmadım ama bağırmak istedim.

"Onu futbol oynarken görmeliydin, Dee," dedim ona. "Hızlı ve güçlü. Hiç bir şey görmemiştim. Top ondayken, eğer gidiyorsa

O kadar hızlıydı ki kimse onu yakalayamazdı, o kadar güçlüydü ki yakalasalar bile yere düşüremezlerdi. Eğer başka bir oyuncudan sekerse, pedlerin çıkaracağı ses..." Daha dün gibi aklımda olan bu sözleri duyduğumda, birdenbire anılar beynime hücum etti.

Colt sahada koşuyor, bir eli dışarıda, bir kolu sıkışmış ve topu tutuyor; Colt omzunu eğiyor, bir darbe indiriyor, koşucusuna blok yapıyor; Colt kenar çizgisine yürüyor, çene korumasının kayışlarını çekiyor, sonra kaskını çıkarıyor, saçları terden ıslak ve dağınık, yüzü babamın "bölgede" dediği şeyin resmi; pedlerin çarpması, oyuncuların homurtuları, tribünlerden gelen tezahüratlar.

Colt'un Purdue'deki Ross Ade Stadyumu'nda oynadığı maçlarda Morrie, babam ve annemle birlikte oturmaktan gurur duydum. Colt'un kolejde top oynamasını izlemek harikaydı ve Boilermaker formasının arkasında "Colton" adını görmek heyecan vericiydi. Ama hiçbir şey lise futbolundan daha heyecanlı değildi, ne o zamanlar ne de şimdi. Tüm kasaba iç saha maçlarına giderdi, ben, Morrie ve Colt bile. Dizlerimizin üzerinde ortak bir yün battaniye ile sıcak çikolata içerken, Jessie ve Meems ile omuz omuza tribünlerde otururdum ve Colt'u Morrie, Lore ve yarım düzine diğer adamla sahayı çevreleyen pistin etrafındaki zincir bağlantı çitinde dururken görürdüm.

Adamların çoğu sadece kısmen maçı izleyerek etrafta şut çeker ve mastürbasyon yapardı. Morrie ve Colt değil, top oynundaysa gözleri sahadaydı.

Zafer günlerini yeniden yaşamıyorlardı, hayır, kutsal topraklardaydılar, kardeşleriyle bir araya geliyorlar.

"Feb, tatlım, orada mısın?" Delilah seslendi ve gözlerimi Colt ve Morrie'den ayırıp baldızıma baktım.

"Evet, sadece..." İçimi çektim ve "Bir şeyler hatırlıyorum" dedim. "İyi şeyler mi?" diye sordu sessizce ve o zaman anladım.

Güzel şeyler hatırlıyordum ve uzun zamandır ilk defa bu anılar acı vermiyordu.

"Evet," dedim sessizce.

Salıncağında yana doğru kaydı ve elini uzattı. Ben de ona doğru kaydım ve elini tuttum.

"Mutlu sonları severim," dedi, elini elimde sıktı, salıncağını biraz ileri geri salladı, ayaklarını yere tuttu ama parmak uçlarına çıktı ve sonra topuklarına geri döndü.

Ben de onun elini sıktım, kendi mini salınımlarımı yaptım ve "Ben de" dedim.

Sonra birbirimizin ellerini bıraktık, ayaklarımızı kaldırdık, asılı olduğumuz zincirler bizi yana doğru savurdu ve adamlarımıza dönüp baktık.

* * * * *

Colt Morrie'yi uyandırdıktan sonra bizi eve bıraktı, ben de kamyondaki koltuğuna örtmek için bir havlu getirmeyi aklıma not ettim. Sırılsıklam olmuştu. Hiç bu kadar ter görmemiştim ve esasen üç erkekle birlikte büyüdüm.

Sonra çılğınca bir sebepten dolayı bunu paylaştım. "Koltuğunuz için bir havluya ihtiyacınız var."

"Ne?"

"Terlemişsin. Koltuğun için bir havluya ihtiyacın var." "Şubat, benim bir kamyonum var," diye saçma bir cevap verdi.

"Yani?"

"Kamyonda terleyebilirsin."

"Bu bir kural mı?" diye sordum.

"Evet," diye yanıtladı. "Bir kamyonda, bazı minibüslerde ve 1990'dan önce üretilmiş herhangi bir arabada terleyebilirsiniz. Kural bu. Neyin içinde terleyemezsiniz biliyor musunuz?"

Bunun nereye varacağını biliyordum, bu yüzden sessiz kaldım ve yan pencereden dışarı baktım.

Peşini bırakmadı ki bu sürpriz değildi. Colt hiçbir şeyin peşini bırakan biri olmamıştı. Eskiden tartışırık, bunun nedeni Colt'un hiçbir şeyin peşini bırakmamasıydı ama ben de hiçbir şeyin peşini bırakmazdım. Bu iyi bir kombinasyon değildi ama asla kötü niyetle tartışmazdık. Her zaman birbirimizin anlaşılan tuhaflıklarına ilgiliydi ama aynı zamanda her zaman sevgiye bağlıydı. Çoğu zaman bir tartışmayı kığımızla gülerek bitirirdik.

Bir şeyi bıraktığı tek zaman beni bıraktığı zamandı. Yine de o zaman dışarı çıkmasına izin vermediğim bir şeydi.

Bunun üzerine Colt işin peşini , "Dört kapılı bir sedan," dedi. "Volkswagen Beetle'da terleyemezsin," dedim ona.

"Bir Beetle almayacaksın."

"Neden olmasın?" Ona dönüp bakarak ve Beetles'tan hoşlandığım için sesimi hırçınlaştırarak sordum.

"Çünkü gülünçler." "Değiller."

"Beetle yok, Feb."

"Üstü açılabilir bir tane mi?"

"Kesinlikle hayır."

Görüş alanımın daraldığını hissettim çünkü gözlerim kısılmıştı. "Neden 'kesinlikle olmaz'?"

"Çünkü bir tavanınız var, en azından yılın dört mevsimi arabanızdan çıkan müziğe karşı bir engel oluşturuyor. Üstü açık bir arabanız varsa, hareket halindeyken gürültü ihlali cezası alırsınız."

Dehşet içinde olduğunu tahmin ettiğim bir ifadeyle ona baktım. "'Hareketli gürültü ihlali' diye bir şey var mı?"

Colt cevap vermedi, ben de bunu iyi mi yoksa kötü mü olarak algılayacağımı bilemedim.

Sully'ye ya da daha uygun bir ifadeyle Sully'ye soracak olan Lorraine'e sormaya karar verdim ki bu bana daha doğru bir cevap verecektir.

Sonra ben önerdim, "Şu yeni Mini'lerden birine ne dersin?" "Bir Buick'e ne dersin?"

Emin değildim ama neredeyse boğazımın arkasında kusmuk tadı almış gibiydim.

"Bir Buick mi?" Fısıldadım.

"Onlar güvende ve Amerikalılar."

"Miniler İngilizdir. İngilizler bizim müttefikimizdir."

"Yeni Mini, Alman BMW tarafından üretiliyor."

İşte bu, onun arabalar hakkında benden daha fazla şey bildiğinin kanıtıydı. "Almanlar artık bizim de müttefikimiz," dedim ona.

"Bunu daha sonra konuşmaya ne dersin?" Colt önerdi ve ben de bunun iyi bir öneri olduğunu düşündüğüm için sessiz kaldım.

Eve vardığımızda Colt doğruca duşa girdi, ben de doğruca kutulara gittim. Birini açmak için zamanım vardı, çarşaf ve havlular. Havlularım onun misafir banyosuna gidecekti, bu da dünkü havlu alışverişimizi abartılı hale getiriyordu, bunu babama söylememeye karar verdim. Çarşafım ikinci yatak odasındaki yatağa uyacaktı. Kadınsıydılar ama annemin aldıklarından çok daha az çiçekliydi. Bu nedenle, annem ve babam gittikten sonra ikinci yatak odasındaki çarşaf ve yorganı benimkilerle değiştirmeye ve annemle babam şehirdeyken anneminkileri tekrar takmaya karar verdim. Ayrıca bu jesti Colt'la paylaşmaya karar verdim, bunun beni üstü açılabilir bir Beetle'a yaklaştırdığını düşündüm ki bu hiç aklımda olmayan bir fikirdi. Daha önce hiç yeni ya da güzel bir araba sahibi olmamıştım ve böyle bir satın almayı da hiç düşünmemiştim. Artık bu fikir kafama yerleşmişti ve bunu düşünmeden edemiyordum.

Yemek masasında durmuş, günlüklerimin bulunduğu yarısı boş kutuya bakıyordum, Beetles'ın düşünceleri aklımdan silinip gitmiş ve

Colt dışarı çıktığında Denny beynimi tıkamıştı.

Ona baktığımda saçlarının ıslak ve boynunun etrafında kıvrılmış olduğunu gördüm. Üzerinde o sabah giydiği, uzun kollu, tüylü mavi bir henley termal, kot pantolon, büyük bir kemer ve botlar vardı. Gözleri günlük kutumun üzerindeydi.

"O zamandan beri günlüğüme yazmadım -"

Colt'un kolu yukarı kalktı, eli saçlarımın altından geçip enseme dolandı ve bu hareket, "Biliyorum," demeden önce sözlerimi kesti.

Kutuya baktım ve "Bir daha asla yapacağımı sanmıyorum" diye mırıldandım. Parmaklarıyla beni sıktı ve ben de ona baktım.

"Tüm bu egzersiz hayatlarımızı istediğimiz gibi yaşamamızla ilgili değil mi?" diye sordu.

"Evet," diye cevap verdim.

"Yani, yazmak istiyorsan, yaz."

Kutuya tekrar baktım, orada çoğunlukla eski günlüklerimi gördüm, çocukken, ilk gençliğimde yazdıklarımı. Bazıları da son on beş yıla aitti.

Birini bitirdiğimde, bir daha asla açmadım. Beynimdeki çöpü serbest bırakmayı umarak ona verdim. Bunu uzun zamandır yapıyordum ama o anda bunun asla işe yaramadığını fark ettim.

Kutuya baktım ve fısıldadım: "Hayır, düşüncelerimi sana verebilecekken bir sayfaya vermeme gerek yok."

Parmakları yine boynumda gerildi, bu sefer bir sıkma değildi, ya da vermek istediği bir sıkma değildi. Bu hareket refleksif ve yoğun. Sonra elini beni vücuduna doğru kıvrımak için kullandı.

Kollarım ona dolanırken diğer kolu da bana sarıldı. Yanağımı göğsüne dayadım ve vücudumu ona yapıştırdım.

"Bir cumartesi günü izin alıp geri kalanını benimle yalnız geçirmen için ne kadar şansım var?" diye sordu saçlarımın tepesine.

Bunun harika bir fikir olduğunu düşünmüştüm. Ancak, bir barın yarı sahibiydim ve Cumartesi günleri en yoğun günlerimizdi, bu günlerde normalden bile daha yoğun olduğumuzdan bahsetmiyorum bile. Şimdiden çok geç kalmıştım. Morrie'nin Colt'la oyun oynayabilmesi için Cumartesi günleri genellikle erken saatlerde çalışırdım. Neyse ki annem ve babam burada olduğu için biz tembel bir gün geçirirken onlar da barı idare edebilirdi. Bütün gün izin almak için Colt'la yaşadığımız duygusal travmaya oynayabilirdim ama bu doğru olmazdı.

Yine olgun davranmak zorundaydım ve bu berbattı.

Göğsüne doğru "Cehennemde kartopu," dedim ama sesim hissettiğim kadar hayal kırıklığına uğramıştı.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi ve başımın tepesini öptü, bitirdiğinde ona bakmak için başımı arkaya yatırdım, "Zaten İstasyon'a gitmem gerekiyor."

"Yollarımız ayrılmadan önce bir Meems's alabilir miyiz?" diye sordum. "Öğle yemeği için kurabiye ister misin?" diye sordu.

"Hayır," diye cevap verdim, "havuçlu kek."

Sırıttı ama "Bebeğim, daha yeni bir saat bire bir oynadım. Havuçlu kek bunu kesmez."

"Annem bir taburu doyuracak kadar şarküteri eti ve peynir aldı ve biz henüz onlara dokunmadık."

"Bana sandviç yapmayı mı teklif ediyorsun?"

"Üstü açılabilen bir Beetle hakkında tartışmazsanız sizi ikiniz yaparım." Rahatlamış yüzü daha az rahatladı.

Hemen alternatif bir seçenek sundum, "Tamam, anlaşılmayı değiştireceğim. Eğer o günlük kutusunu garaja götürür ve yirmi yıl boyunca görmeyeceğim bir yere saklarsan sandviç yaparım."

" sende" demeden önce yüzünün tekrar gevşemesini izledim. O kutuyu kaldırdı, ben mutfağa gittim.

"Ee, jambon ve peynir?" diye seslendiğimde kafam buzdolabındaydı ve o da yan kapıdaydı.

Colt kapıda durdu, bana bir bakış attı ve "Kıçına şaplak atmamı ister misin?" diye sordu.

Bunu düşündüm. Ben bunu yaparken Colt da beni düşündü. Sonra alçak sesle güldü ve kapıdan çıkıp gitti.

Ona biftek ve İsviçre peyniri yapardım. Jambon ve peyniri ikimizin de izinli olduğu günlere saklardım.

* * * * *

Colt ve ben bara girdik. İkimizin de elleri Meem's'in beyaz paket bardağının kartonuna sarılmıştı ve dudağımda Coffee House'da yediğim havuçlu kekin krem peyniri vardı.

Bunu biliyordum çünkü bara girdiğimde Morrie "Meems'ten havuçlu kek aldın ve bana getirmedi mi?" diye bağırdı.

Morrie, Meems'in havuçlu kekini severdi. En sevdiğiydi. Ona bir tane almadım çünkü elimdeki dilim günün son dilimiydi. Meems'in envanterindeki en sevdiğim şey çikolatalı kabak keki olsa da

havuçlu kekin son parçasını aldığım için hiç suçluluk hissetmedim. Bunun başlıca nedeni, eski erkek arkadaşlarıma saldıran bir psikopatın olması ve havuçlu kek modunda olmamdı. İlkinin, ikincisinde hakkım olduğu anlamına geldiğini dűřündüm.

Dudağımı yalayıp temizledikten sonra bardan aşağı inerken Morrie'ye "Son parçaydı," dedim.

"Hiç ikolatalı kabağı kaldı mı?" Morrie zekice sordu. "Hayır," diye yalan söyledim.

"Saçmalık," diye mırıldandı Morrie ve her zamanki gibi kardeşime asla yalan söyleyemeyeceğimi fark ettim.

Colt beni ofise kadar takip etti, çantamı masadaki çekmeceye yerleştirdim, son Meems'imi de içip çöpe attım.

Doğruduğumda ona, "Bir dahaki sefere ağzım buz tuttuğunda bana söylersin, değil mi?" dedim.

Kolu fırladı, belime dolandı ve beni öne doğru çekti. Sonra başını eğdi ve kremanın olduğu dudağımı yaladı.

Parmaklarım onun termaline doğru kıvrıldı ve bunu ayakta kalmam için bir çaba olarak yaptılar çünkü Colt'un dili o kadar güzel hissettiriyordu ki bacaklarımın beni dik tutma kabiliyeti üzerinde doğrudan bir etkisi vardı.

Colt başını kaldırdığında, "Morrie mahvetti," dedi, "daha sonrası için saklıyordum."

"Evet, ben de dudağımda krem peynirle sokakta yürüyordum," diye karşılık verdim.

"Bunu ne kadar önemsiyorsun?" diye sordu ve sesi garip bir şekilde meraklıydı.

Sesi meraklı geldiđi için sorusunu dűřünürken gözlerim yana kaydı.

Sonra gözlerim geri geldi ve "ok değil" diye cevap verdim. Sırıttı.

"Yine de sokakta beni görecek kimse yoktu ve sadece iki kapı aşağıda." diye devam ettim.

"Bizi yaklaşık on beş araba geçti, bebeğim."

"Evet, ama onları gerçekten fark etmediğim sayılmazlar, bu yüzden kafamda aslında var değiller."

Kapı açılıp babam orada durduğunda hâlâ sırtıyordu. Yüz ifadesi hiç de iyi değildi ve aynı anda hem Colt hem de ben kaskatı kesildik.

"Colt," dedi babam, "lanet olsun oğlum, üzgünüm ama sanırım buradan çıkman gerekiyor."

"Ne?" diye sordu. Colt sordu ve babamın boynunu büküşünü, daha önce de gördüğüm bir şekilde uzatışını izledim, sık sık değil ama hoşuna gitmeyen bir şey olduğunda, onu üzen ya da endişelendiren bir şey olduğunda bunu yapardı.

Gözleri Colt'a takıldı ve "Annen burada," dedi.

Bu öyle bir şoktu ki, gözlerim büyürken başımın bir sarsıntıyla öne doğru hareket ettiğini hissettim.

"Annesi mi?" Ben sordum.

Babam başını salladı ama "Evet, hayatım" dedi. Sonra Colt'a baktı. "Seni soruyor ve Jackie etrafında dönüyor. Morrie ve Dee onu yola getirmeye çalışıyorlar ama o direniyor ve bu Jackie'yi kızdırıyor, bunu görebiliyorum, patlayacak. Mary'den kurtulamıyoruz ve Jackie'nin çılgına dönmesini engelleme şansımızı kaybediyoruz. Üzgünüm Colt, mecbur olmasam bunu senden istemezdim, bunu biliyorsun ama gelip annenle ilgilenmene ihtiyacım var."

Colt'a baktım ve yüzünün boş ama taş gibi olduğunu gördüm.

Colt'la ilgili pek çok şey hemen herkes tarafından benden saklanmış olsa da, son yirmi küsur yıldır Ted ve Mary Colton'a neler olduğu hakkında pek çok şey biliyordum. Bildiğim şeylerden biri de Colt'un annesini yıllardır görmediği ve onunla hiç konuşmadığıydı.

Colt, Pete'le olan düğününe katılmıştı çünkü o öyle bir , sorumluluk sahibiydi, doğru olanı yapıyordu, her ne kadar orada olmasından nefret ettiğim kadar nefret ettiği de açık olsa da ve pastayı kesmeden önce resepsiyondan ayrıldı.

Melanie bana davetiye gönderdiği halde onun Melanie ile düğününe katılmamıştım. Bunun nedeni sorumsuz olmam ve nadiren doğru olanı yapmamdı ama aynı zamanda zayıf olduğum ve içten içe bunu kaldıramayacağımı bildiğim içindi. Onlara kayıt defterlerinden o anda karşılayabileceğimden daha pahalı bir düğün hediyesi gönderdim ama yine de muhtemelen onların anlayamayacağı bir tür aptalca noktaya değindiğimi düşünerek bunu yaptım.

Ayrıca Mary Colton'ın düğüne , bu konuda çok öfkeli olan annemden duymuştum. Zil zurna sarhoş olmuş ve olay çıkarmaya başlamıştı, görünüşe göre (bunu annemden değil Jessie'den duydum) düğünün nasıl bir saçmalık olduğunu ve Colt'un benimle evlenmesi gerektiğini anlatıyordu. Neyse ki kiliseye giremedi, bunu dışarıda yaptı ve sonra Colt, babam, Morrie ve Sully, Jimbo'nun onu eve götürmesiyle ondan kurtuldular. Colt bir şekilde Melanie'yi bu olaydan korumuştı ve bildiğim kadarıyla

Bu olayla ilgili tek bir kelime bile duymamıştı. O zamanlar bile buna hakkım olmadığını düşünürken, annem arayıp böyle bir şey olduğunu söylediğinde ve

Jessie de bu bilgiyi artırdığında, bu bilgi beni öylesine kızdırmıştı ki orada olmadığımı sevinmiştim çünkü orada olsaydım ne yapacağımı bilemezdim. Colt'la ben önce, ama o anne ve babasının evinden taşındıktan çok sonra, Ted Colton alkollü araba kullanırken iki çocuğa çarpmış ve ikisini de öldürmüştü.

Colt ve ben çocukları tanıyorduk. İyi çocuklardı, başlarını hiç belaya sokmazlardı. Kızın adı Jenny'ydi ve bir önceki sonbaharda Genç Bayanlar Yarışmasında Genç Bayan Ruhu ödülünü kazanmıştı. Oğlanın adı Miket ve lise takımının en iyi kısa topçusuydu. Uzun zamandır çıkıyorlardı ve alışveriş merkezindeki bir filmde dönüyorlardı. Lise son sınıftaydılar ama ben ikisiyle de iki yıldır aynı okuldaydım.

Ben mezun olmadan önce. Colt ve ben iyi tanıyıorduk ama tanıyorduk.

Bu zamana kadar Colt, Ted ve Mary Colton'dan çok uzaklaşmıştı. Herkesin gözünde Owens klanının gerçek bir üyesiydi ve evimize taşınmadan çok önce de öyleydi. Bu nedenle, bu olay olduğunda kimse ona şüpheyile bile bakmadı.

Yine de Colt onların kanının damarlarında dolaştığını biliyordu ve babasının iki çocuğunu öldürmesi Colt'u derinden yaraladı. Benim yanımda her iki cenazeye de katıldı ve haftalarca içinden asla çıkamayacağından endişe ettiğim bir karanlığa gömüldü. Ama Polis Akademisi'ne başvurduğunda bunu başardı. Geleceği için istediği şeyin bu olduğunu her zaman biliyordu ama babasının akıl almaz şiddet eylemi Colt'u bunu yapmaya teşvik etti.

Kazadan sonra Ted Colton da oldukça kötü durumdaydı ama hayatta kaldı. Sağlığına kavuştuktan sonra mahkemeye çıktı ve ardından hapse girdi. Yıllar sonra şartlı tahliye ile dışarı çıktı ve şartlı tahliye ihlali nedeniyle geri döndü, bu da iki kez sarhoşluk ve düzensizlikten içeri alınma, bir kez alkollü araç kullanmaktan kenara çekilme ve daha sonra şartlı tahliye toplantılarına hiç gelmemesi gibi küçük bir meseleden oluşuyordu.

Cezasını çektikten sonra tekrar dışarı çıkmış, ancak bir içki dükkânını soyduğunda tekrar içeri girmiş, paralarını değil, bir kutu içki çalmış. Tezgahın arkasındaki adam onu gördü, polisleri aradı ve Ted durmak yerine onları kasabanın sokaklarında on beş dakikalık yüksek hızlı bir kovalamacaya sürükledi ve bu kovalamaca Colt'un babasının birisinin bahçesinden geçip oturma odasına girmesiyle son buldu. Neyse ki kendisine bile zarar vermedi. Aptalca bir şekilde arabadan inmiş, zil zurna sarhoş olmuş, tutuklanmaya direnmiş ve bunu bir bıçakla yapmıştır. Daha da kötüsü, komşusunun arabasını onlardan habersiz ödünç almıştı.

Bu da bir hırsızlık sırasında kullanıldığını ve takip eden kovalamaca sırasında enkaza döndüğünü öğrendiklerinde oldukça sinirlendikleri anlamına geliyordu. Bu nedenle çalıntı olarak bildirmekten mutluluk duydular.

Ted Colton her zaman kaba bir ayyaştı ama aptal biri olduğunu hiç düşünmemiştim.

Bildiğim kadarıyla hâlâ çürümeye devam ettiği hapishaneye geri döndü.

Annesi ise bir sonraki kasabada bir karavan parkına taşınmıştı ve hayatımda bir gün bile çalıştığını bilmediğim halde karavanını, votka ve hap alışkanlığını nasıl koruduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama şüphem yoktu.

Babam kapıdan çıkmak için döndü ve Colt'la ben de onu takip ettik. Bunu hızlıca yaptım çünkü Colt hızlı hareket ediyordu. Bara ona yetiştim, yanına geldim ve elini tuttum. Gözleri barda duran kadından hiç ayrılmıyordu ama parmakları elimi öyle sıkı sarmıştı ki kemiklerimi kırmasından korktum. Çaba sarf etmem gerekti ama acıdan gıkımı bile çıkarmadım.

Bar neredeyse sessizdi, hiç konuşma sesi yoktu, sadece müzik kutusu çalışıyordu. Gündüz kalabalığı için genellikle kısık ayarlıydı. Geceleri sesini açardık.

Mary Colton'ı gördüğümde şok olmuşum. Her zaman hatırladığım gibi görünmüyordu, dağınık, kıyafetleri kırıxık ve bazen temiz değil, cildi solgun, saçları . Temiz görünüyordu, saçları kesilmiş ve toplanmıştı. Makyaj yapmıştı. Kot pantolon ve kazak giymişti, ikisi de yıkanmış ve bakımlıydı, kot pantolonu ütülü bile görünüyordu.

Bunların hiçbirisi yıllarca içki içtiğini ve vücudunun maruz kaldığı içsel istismarı gizlemiyordu. Çok zayıftı, saçları düzenli olmasına rağmen kabarık görünüyordu ve bir kısmında çelik grisi kökler açığa çıkmıştı, geri kalanı ise evde boyandığı belli olan sahte bir koyu kahverengiydi ve yenilenmeye ihtiyacı vardı. Yüzü çizgiliydi, derisi sarkmıştı, elleri ince ve derin damarlıydı, eklemleri kocaman görünüyordu, kemikleri görünüyordu, tüm bunlar ellerini pençe gibi gösteriyordu.

Çok uzakta olmayan ve Mary'ye hançer gibi bakan annem, Colt'un annesinin yanında gençlik ve canlılık timsali gibi görünüyordu. Neredeyse aynı yaşıydılar ama annem otuz yaş daha genç görünüyordu.

Mary ona doğru yürümemizi izlemek için döndü. İkimizi de içine çektiğini gördüm, gözleri bağlı ellerimize kaydı ve sonra yavaşça kapandı, sanki bir tür iç acısı çekiyormuş gibiydi.

Sonra gözlerini açtı ve Colt bizi bir metre ötede durdurdu.

"Alec," dedi, sesi yıllarca zincirleme sigara içmekten derin, hırıltılı ve kadınsı değildi.

Colt'a bu şekilde seslendiğini duyduğumda vücudumun sarsıldığını hissettim ve yatağında ya da dışında, ona bir daha asla bu şekilde seslenmeyeceğime yemin ettim. Sonunda neden nefret ettiğini anlamıştım. Onun tarafından söylendiğinde iğrençti.

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı anne?" Colt sordu.

Çantasını omzuna attı ve ayaklarının üzerinde kayd. Sonra "Bazı şeyler duyuyorum" dedi.

"Öyle mi?" Colt sordu, her ne kadar bu bir komut istemi olsa da, bunu söyleme şekli özellikle bir yanıt istemediğini ve bunun ne olacağını umursamadığını gösteriyordu.

Bana baktı, sonra Colt'a bakmak için başını geriye eğdi ve belirgin bir şekilde küçüldüğünü fark ettim. Hem Ted hem de Mary uzun boyluydu, Colt'un uzun boylu olmasının nedeni de buydu. Ona baktım, onda bir güzellik görmeye çalıştım, onun gençliğini, Colt'un babasını hatırlamak için beynimi zorladım, bu kişinin ve kocasının Colt gibi bir adamı nasıl yarattığını anlamaya çalıştım ama göremedim.

"Feb'le işleri yoluna koyduğunuzu duydum," dedi.

"Evet," diye cevap verdi Colt, cevabı kısaydı ve daha fazla tartışma başlatmak istemiyordu. "Memnun oldum," dedi ama Colt cevap vermeyince bana baktı ve

"İkiniz için de." dedi.

Ne diyeceğimi bilmiyordum ama bir şeyler söylemem gerektiğini düşündüm ve "Teşekkür ederim Bayan Colton" diye mırıldandım.

Başını salladı, ben sessizleştim ve Colt da sessiz kaldı.

Colt'a dönerek, "Başka şeyler de duydum," diye devam etti.

Colt ona, "Her duyduğuna inanma," deyince kadının kaşları çatıldı.

"Güvende misin?" diye sordu.

Colt hemen, "Evet," diye yalan söyledi.

Başı neredeyse babasıninki gibi yana doğru hareket etti, boynu yavaşça büküldü ve uzadı. Yalan söylediğini biliyordu.

Sonra boynunu dikleştirdi, derin bir nefes aldı ve "Baban hapisten çıkıyor" dedi.

"Aferin ona," dedi Colt ama sesi memnun olmuş gibi çıkmıyordu, insanların kibar olmaya zorlandıkları ama aslında daha az umursamadıkları bir konumda olduklarında nazik oldukları şekilde nazikti.

"O , Alec. İkimiz de. Bu sefer temelli. Kiliseyi bulduk," dedi ona.

Colt'un ses tonu değişmemiştir: "Senin için de iyi," dedi.

Alt dudağını ısırarak dişlerini ortaya çıkardı, Colt'un sinirlendiğinde yaptığı gibi değil. Endişeliydi ve Colt ona devam etmesi için hiçbir şey vermiyordu.

Sonra, "Bilmek isteyebileceğini düşündüm, belki de -" dedi.

Annem "Yapmaz" diyerek sözünü kesti.

Mary annesine döndü, yavaşça hareket ediyordu, temkinli, kararsız ve hatta belki de korkmuş ya da utangaçtı ve sessizce, "Jackie," dedi.

Annem ona, "Buraya girerken çok sinirlisin, Mary Colton," dedi ve babam anneme yaklaştı.

"Doğru olanı yapmaya çalışıyorum," dedi Mary annesine.

Annem kısa, soluk soluğa, öfkeli bir kahkaha attıktan sonra, "Doğru mu?" diye sordu. "Jackie," diye mırıldandı Colt.

Ama Mary onun üzerinden, "Evet, Jackie, doğru yap." dedi.

"Kırk dört yıl geç kaldın," diye tersledi annem. "Jackie, hayatım, hadi sen ve ben ofise gidelim," dedi babam. "Colt'u burada onunla bırakamam," diye karşılık verdi annem.

"Jackie, o -" Babam konuşmayı kesti çünkü annem ona bir bakış attı ve bu öyle bir bakıştı ki, babam da dahil olmak üzere herkesin susmasına neden olabilirdi. Sonra babamın bakışları Colt'a, anneminki de Mary'ye kaydı.

Annem gerçekten gevşemeden önce araya girmeye karar verdim ve öne doğru küçük bir adım attım ama Colt'un elini bırakmadım.

"Bayan Colton," diye seslendim ve dönüp bana baktı, "bugün gelip Bay hakkında bize bilgi vermeniz çok hoştu. Ama eve gidip Colt'a tüm bunları düşünmesi için bir şans vermeye ne dersiniz? İstersen benimle ofise gelebilirsin, numaranı alırım. Aramak isterse irtibata geçer. Olur mu?"

Colt'un eli benimkini sıktı, ben de karşılık verdim. Mary bu sırada Colt ile benim aramda gidip geliyordu.

Sonra dedi , "Pekala, Feb. Kulağa hoş geliyor."

Başımın arkamı işaret ettim ve "Gidelim" dedim.

Colt'un elini bıraktım ama ofise dönerken gözlerim onunkilere kaydı. Yüzü hâlâ boş ve taş gibiydi, okunacak hiçbir şey yoktu, hiçbir şey ele vermiyordu. Eğer annesine böyle bakıyorsa, annesinin kapıdan kaçmaması bir mucizeydi.

Ofise doğru yürüdüm ve Mary de beni takip etti. Masanın yanında durmuş, garip ve yersiz görünüyordu, elini çantasının askısına sıkıştırmış ve sarsıcı bir şekilde sıkıyordu, ben masanın üzerindeki bir kağıda yazarken o bana telefon numarasını verdi.

Numarayı yazmayı bitirdiğimde doğruldum ama onun kapalı kapıya baktığını gördüm.

Sonra bana döndü ve elleri hâlâ çantasının askısını sıkıp açarken telaşla, "FBI tarafından sorgulandığını duydum. Eski kocanın St. Louis'de öldürüldüğünü duydum. Polisin evinize geldiğini duydum. Chip Judd'ın Alec'in evinde çalıştığını, bir sistem kurduğunu duydum. Bir sürü şey duydum, February." Gözleri parlıyordu ve parmak eklemlerinin beyazlığını görebiliyordum, çantasının askısını o kadar sıkı sıkıyordu ki. "Orada bana yalan söyledi, Alec söyledi. Güvende değilsin."

"Biz iyiyiz, Bayan Colton."

"Güvende değilsiniz."

"Biz iyiyiz."

Başını salladı, hareketleri hızlı ve düzensizdi, sonra durdu ve "Ona yanlış yaptım" dedi.

Bu konuda haklıydı, ben de sessiz kaldım.

"Yaptığımı biliyorum. Biliyorum. Oğlum," diye fısıldadı son iki kelimeyi, tekrar başını salladı ve gözleri parladı, "o her zaman..." diye başladı, sonra durdu ve tekrar başladı. "Sen... sen onun için dünyalara bedeldin... o ve sen..." yine başını salladı ve sonra "seni geri aldı ve güvende değilsin" dedi.

"Biz iyiyiz Bayan Colton."

Gözyaşları gözlerine çarptı ama dökülmedi, sadece alt kapaklarında titredi, tepedeki ışıklar onları o kadar aydınlattı ki parladılar ve bana baktı, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı.

Sonra fısıldadı, "Sen de yalan söylüyorsun."

Cevap veremedim çünkü çoktan dönmüş ve kapıya doğru yürüyordu. Onu dışarı kadar takip ettim ve Colt'a doğru yürüdü. Bunu hızlıca yapmadı, tereddütle, temkinli bir şekilde yaptı, sanki Colt hamle yaparsa kaçmaya hazırды.

"Umarım ararsın Alec," dedi ve hızla annesine baktı, Colt'a cevap verme şansı vermek istemiyordu, eğer yaparsa söyleyeceklerinin hoşuna gitmeyeceğini biliyordu, sonra usulca, "Özür dilerim Jackie. Haklısın, biliyorum, sinirliyim ve buna inanmayacağını biliyorum ama sadece

Senin kızın ve benim oğlum için endişeleniyorum." Sonra annem konuşmadan, elinde çantasıyla hızla kapıdan çıktı.

Kapı kapandığı anda barda bir konuşma mırıltısı duyuldu ve Colt'a baktığımda onun kapıya baktığını gördüm.

Elini tuttum ve sıktım. "İyi misin?"

Bana baktı ve elimi çekiştirerek beni kendine yaklaştırdı. "Bu zaman zaman olur."

"Öyle mi?"

"İyi misin dostum?" Morrie barın arkasından sordu.

Colt ağabeyime, "Evet, Morrie," diye karşılık verdi ama gözleri annemdeydi. Ona baktım ve hâlâ bağlanmaya uygun görünüyordu.

"Başının belada olduğunu biliyor, hatta bunu söyledi, ama yine de buraya elini kolunu sallayarak geliyor -" Annem homurdandı.

"Jackie, hayatım, bırak ," diye kesti babası.

Colt anneme, "Jackie, bunun önemli bir şey olmadığını biliyorsun," dedi ama yalan söylüyordu, eğer önemli bir şey olmasaydı, eli neredeyse benimkini kırmayacaktı. Yirmi sekiz yıldır anne babasından ayrıydı ve bu süre onların duyguları üzerindeki gücünü azaltmamıştı.

Annem Colt'a uzun uzun baktı, sonra boynu büküldü ve Dee'ye baktı. "Delilah, bana bir G ve T yap ve ağır bir el kullan."

Annem bara doğru ilerlerken Dee, Morrie'ye "Daha önce hiç G ve T yapmamıştım," diye fısıldadı.

"Zor değil, bebeğim," dedi Morrie, ayna destekli içki raflarıyla dolu arka duvara doğru dönerek ve Dee'nin gözleri Colt ve bana geldi.

"G ve T'nin ne olduğunu bile bilmiyorum." "Cin ve tonik, Dee," dedim ona.

Başını salladı, bir elini kaldırdı ve mırıldandı, "Anladım. Bunu yapabilirim, ağır el," dedi ve Morrie'ye döndü.

Colt'a döndüm ve "Bu zaman zaman oluyor mu?" diye sordum.

Eli kalçama geldi ve sırtını bara yaslarken beni daha da yaklaştırdı. "Son birkaç yıldır, arada bir. Kurumaya çalışıyor."

Bu bir haberdi.

"Deniyor musun?"

Ben sordum.

"Kendini çok kaybediyor," diye başımı salladım ve o da devam etti. "Eve gelirdi."

Elimi göğsüne koydum ve "Üzgünüm bebeğim" diye fısıldadım.

"Genelde paraya ihtiyacı olur." "Ona para mı veriyorsun?"

"Başta öyleydi, ya da Melanie öyleydi. Melanie gitti, ben birkaç kez devam ettim, sonra bıraktım."

Gözlerim yana kaydı, annem yaklaşık beş tabure aşağıdaydı, bunlardan ikisi kötü bir şekilde dinlemiyormuş gibi davranan müşteriler tarafından alınmıştı, ama annem de annemi duyuyordu, bu yüzden Colt'un yanına kaydım, sırtım anneme ve müşterilere dönüktü ve alçak sesle fısıldadım, "Annemin bundan haberi var mı?"

"Hayır," diye yanıtladı Colt.

"Bu sefer para istemedi." "Hayır."

Yaklaştım. "*Gerçekten* iyi misin?"

"Hayır."

Elini bıraktım, kendiminkini kaldırdım, parmaklarımı kulağının etrafından geçirdim, sonra aşağı kayarak boynuna doladım ve "Bebeğim" diye mırıldandım.

Yüzünü bana yaklaştırmak için başını eğdi ve "Şimdi daha iyiyim" diye mırıldandı.

Tanrım, onu sevdim.

Bunu anlatmak için parmak uçlarımda yükseldim, burnumu kısa bir süre onunkine dokundurdum ve sonra geri sallandım.

"Babanı görecek misin?" Ben sordum.

"Babam bu odada duruyor," diye cevap verdi Colt ve göğsüm gerildi, kötü anlamda değil, sadece iyi bir yedek bulduğuna sevindim.

"Colt -"

"Annem sinir bozucu ama bununla başa çıkabilirim. Tohumu beni yaratan adam benim dünyamda yok."

"Colt -"

"Annemi dövdü, beni dövdü, iki çocuğu öldürdü, o diye biri yok."

Boynunu sıktım ve onun iyiliği için bıraktım. "Tamam, bebeğim."

Colt kapıya baktı, sonra tekrar bana döndü. "Seni seviyor, biliyorsun."

"Ne?"

"Anne, ben onlarla birlikteyken ve o sarhoşken bile sürekli senden . Ona kendisini hatırlattığını söylerdi." Dudağımın kıvrılmasına karşı koydum ama o bunu yakaladı ve kollarıyla beni kendine çekti. "Eskiden bir şeydi Feb, kafayı bulur ve bana fotoğraflarını gösterirdi. Görmesen inanmazdın ama gerçekten eskiden bir şeydi."

Çok geç olmadan kendimi toparlamak için doğru kararı verdiğimin bir kanıtı daha.

Başımı salladım ve "Bu berbat bir şey, güzel bir gün geçiriyorduk" dedim. "Evet," diye onayladı.

Ona gülümsedim. "Ama gün bitmedi ve yarın Pazar." Colt da gülümsedi ve "Evet" diye tekrarladı.

"Costa'nın bu gecesi için endişelenme. Buraya gel, Dee açık, Jessie çocuklara bakıyor. J&J'de aile gecesi yapacağız."

"Kulağa hoş geliyor."

Ona doğru bastırdım ve "Daha iyi bir şarkı seçeceğim, dans edebileceğimiz bir şarkı." dedim. "Ben dans etmem, tatlım."

Bu doğrudu, yapmıyordu. Ben yaparken izlemeyi tercih ederdi. Yine de hareket edebildiğini biliyordum, çünkü yavaş bir şarkıda dans ederdi. Harika bir liderdi, kalçaları sallanır, benimkileri de onlarla birlikte götürürdü ve harika bir ritmi vardı. O zamanlar biraz deneyimim olsaydı, bunun gelecekteki iyi şeylerin kehaneti olduğunu fark ederdim.

Bunu düşünerek, "Eve gittiğimizde biraz müzik açarız" dedim.

Sırıttı ve "Ne istersen bebeğim, ama evde dans ettiğimizde yatay olacağız" dedi.

Ben de sıırıttım ve "Bana uyar" diye cevap verdim.

* * * * *

Colt soygun soruşturmasında neler olduğunu öğrenmek için Merkez'e gitti ve ben de Dee'nin barda beni gölgelemesine izin vererek işi devraldım. İçki yapmak ve para üstü vermek çok zor değildi ama nispeten meşguldük ve işler yoğunlaştığında iyi bir hafızaya sahip olmanız ve birden fazla işi bir arada yapabilmeniz gerekiyordu.

Markham ve Oğulları Cenaze Evi'nin patronu George Markham'ın cenaze işlerinden kalma takım elbisesiyle içeri girdiğini gördüm. Joe-Bob'un yanına kaydı, babamla göz göze geldi ve babam barın kendi tarafına geçti.

Kasabada iki cenaze evi vardı ama çoğu insan Markham ve Oğulları'nı seçti. Bunun nedeni çoğunlukla ana cadde üzerinde olmasıydı. Bu nedenle, eğer bir cenazeye ev sahipliği yapacaksanız, dışarıda durup sohbet eden ya da sigara içen yas tutan kişileri sayarak, yoldan geçen insanların maksimum ilgisini çekebilirdiniz. Markham and Sons'ın konumu, merhumun ölüm sonrası popüleritesinin çok önemli bir şekilde değerlendirilmesine olanak tanıyordu.

Amy sessiz ama genç ve sevilen biriydi ve sadece genç olması bile insanları kendine çekerdi çünkü bu tür trajediler bunu yapmanın bir yolunu bulurdu. O

banka veznedarıydı, bu yüzden pek çok insan onu gerçekten tanımasa da tanıyordu. Colt'la birlikte Amy'nin cenaze töreninin önündeki kalabalığın arasından geçerken, Amy'nin popülerlik skalasında beş üzerinden üç buçuk puan alması gerekiyordu. Colt'un bana Amy öldüğünde hiç gerçek arkadaşı kalmadığını söylediği düşünülürse bu önemli bir şeydi.

George'u tanırdım. Kasabada tanıdığınız türden bir adamdı çünkü kimse onun iş yerinde zaman geçirmekten kaçamazdı. Onu tanırdım ama J&J'ye nadiren gelirdi. Golf oynamayı severdi ve kulüp binasında içerdi. Yine de, babam J&J'yi işletirken, George zaman zaman içeri girer ve şakalaşırđı.

Dolayısıyla George'un orada olması ve bir cenazeden geliyormuş gibi görünmesi bir şeyler döndüğü anlamına geliyordu.

George'un yanına yanaştım ve Dee de beni takip etti. Babam geldiğimizi hissetti, dönmeye başladı ve biz yaklaştıkça George ve Joe-Bob'un gözleri bize geldi.

"Şubat, sevgilim," dedi babam, "kalabalık geceyi bitirmeden önce Dee'ye nasıl stok yapılacağını göstersen iyi olur."

"Bunu zaten biliyorum," diye yanıtladı Dee, belli ki George'un da neden orada olduğunu bilmek istiyordu. "Feb bana geçen Pazar öğretti."

Babam bir şey söylemek isteyen ama dilini ısırın Dee'ye baktı. Ben George'a baktım.

"Bu bir sır değil Jack," dedi George babama. "Neler oluyor?" Ben sordum.

Joe-Bob sandalyesinde kaydı. Göz ucuyla gördüm ama bakışlarımı George'dan ayırmadım.

"Angie'yi evden aldım, bir süre bende kaldı. Ailesiyle iki kez konuştum, cenaze için paraları olmadığını söylediler. Yardım edecek birini bulamazsam, Angie gömülecek -"

"Ben öderim," dedim hemen, sözünü keserek ve o muhteşem tatile veda ederek.

Neden orada olduğunu biliyordum. Birincisi, Angie J&J'de çok zaman geçirmişti ama ikincisi ve daha önemlisi, babamın bir yolu vardı. Yıllar önce, kasabanın o kadar iyi bir küçükler ligi takımı vardı ki, tüm takımın Japonya'ya uçması anlamına gelen bazı şampiyonalara katılmışlardı. Sorun şu ki, takımdaki çocukların yarısının, çocuklarını beyzbol oynamaları için Japonya'ya göndermeye gücü yetecek aileleri yoktu. Bu nedenle babam çocukların gitmesine yardım etmek için her müşteriden bağış kopardı ve kendisi de yüklü bir bağışta bulundu. Whitey West sigortasını kaybedip kemoterapi masraflarını karşılayamadığında da aynısını yapmıştı.

tedaviler. Eskiden J&J'de çalışan Michaela Bowman da aynı şekilde, ergenlik çağındaki suçlu oğlu yatağında esrar içerken uyuyakalıp evinin yarısını yaktığında, şans eseri kendisi çok fazla yaralanmadan kaçmış, ancak sigorta ödeme yapmadığı için babası tahsilat yapmıştı.

"Şubat," dedi babam.

Dee, "Morrie ve ben de katkıda bulunacağız," dedi.

Babam dikkatini ona çevirdi. "Delilah, hayatım, senin ve Morrie'nin doyurmanız gereken iki boğaz var."

"Yani?" Dee babama sordu.

Joe-Bob, "Fazla param yok ama sana biraz verebilirim," diye araya girdi.

"Bu da demek oluyor?" Joe-Bob'un bir tabure aşağısındaki Lanie Gilbert sordu.

Dee ona, "Angie Maroni'nin cenaze masraflarını karşılamak için para arıyorum," diye bilgi verdi.

"Ben varım," dedi Lanie ve ben de ona baktım. Lanie J&J's'e çok sık gelirdi, çoğunlukla kafayı bulmak için değil, sosyal olduğu ve müzik kutusundaki seçimleri sevdiği için. Gerçi Angie'yle vakit geçirdiğini hiç görmemiştim, aslında çoğu kadın gibi o da Angie'den uzak dururdu.

Hiçbiri ikinci bir düşünceye kapılmadan George'a "Bunu nasıl oynamak istersin?" diye sordum.

George etrafına şöyle bir baktı ve "Katkıda bulunmak isteyenler eve getirsinler, çocuklar ve ben hallederiz" dedi.

"Peki ya mezar taşı?" Lanie sordu.

"Bir buluruz," dedi George ona.

Lanie taburesinden kalktı. "Çek defterimi alıp aşağı ineceğim ve bazı mezar taşı kataloglarına bakacağım."

Mezar taşı katalogları diye bir şey olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ve dudaklarını birbirine bastıran Dee'ye baktım. Gözlerimi yakaladı ve sözel olmayan soruma omuz silkerek cevap verdi.

George kapıya doğru ilerleyen Lanie'ye doğru ilerlerken babam, "Haberini yayacağız George," dedi.

"Minnettarım Jack," dedi. "Angie, o..." diye devam etti, sonra "ne olursa olsun, kasaba kendi başının çaresine bakmalı" dedi.

"Evet," diye yanıtladı babam, George başını salladı, el salladı ve Lanie'nin peşinden kapıdan çıktı.

George çok haklıydı; bir kasaba kendi başının çaresine bakmalıydı. Ve bakacaklardı, babam bakacaktı.

Dee'ye baktım ve sordum, "Bud'ın fıçısı azalıyor. Fıçı değiştirmeyi öğrenmek ister misin?"

"Günümün en önemli olayı, tatlım," diye cevap verdi, ancak bu bir yalandı. İkimiz de onun gününün en önemli anının Morrie'yi basketbol oynarken izlemek olduğunu biliyorduk, kaybetmiş olsa bile. Benim içinse Colt'un maçını izlemek günümün en önemli üç olayından sonuncusuydu ve bu gece yatay dans ettiğimizde bu sayı dörde düşecekti.

Bu düşünceyle önce babama, sonra Joe-Bob'a sııttım ve Dee ile birlikte bir fıçı değiştirdik.

* * * * *

Bardan istasyona doğru yürürken Colt'un telefonu çaldı. Pantolonunun arka cebinden çıkardı, ekrana baktı, çevirerek açtı ve kulağına götürdü.

"Evet, Sully."

"İstasyona yakın mısınız?"

"Şimdi J&J'den oraya yürüyorum."

" zaman dostum, Evelyn ve Norman Lowe az önce büyük bir kutuyla geldiler. Onları sorgu odasına aldık ve onlara kahve getiriyoruz."

"İki dakika içinde orada olacağım."

"Güzel, ama beklemeyelim dostum, taze olsunlar. Ben içeri giriyorum."

Colt telefonunu çevirip kapattı ve cebine soktu. Denny Lowe'un ailesinin İstasyon'a getirdiği kutunun içinde ne olduğunu bilmek istemediğinden yüzde yüz emindi. Yine de iki kez toynakladı.

İstasyona vardığında garip bir sessizlik vardı. Çünkü bugün cumartesiydi, hafta sonuydu, dolayısıyla gün sakın geçecekti. Gece kalabalık olacaktı.

Bunun nedeni, bir seri katilin ebeveynlerinin yanlarında bir kutu taşıyarak binada bulunmaları ve muhtemelen sorgu odasının yanındaki gözlem odasının omuz omuza olmasıydı.

Colt'un gözleri merkezdeki pencereden Connie'ye takıldı ve Connie onu izliyordu. Ağzına doğru kıvrılan mikrofona konuşuyordu ama bir yandan da tavanı işaret ediyor, elini iki kez salladıktan sonra başparmağıyla onu onaylıyordu.

Sully zaten Lowe'larla birlikteydi.

Colt merdivenleri ikişer ikişer çıktı, Meems'inin tortularının bulunduğu bardağı çöpe attı ve gözlem odasına gitti.

Haklıydı, her yer tıklım tıklımdı. Tek kelime etmeden, kuş bakışı görebilmesi için herkes kenara çekildi.

Colt, Norm Lowe'un tek yönlü pencereye vurduğunda, "Bunun zor olduğunu anlıyorsunuz," dediğini duydu.

Norm karısının sandalyesinin arkasında ve yanında duruyordu, eli karısının omzundaydı. Evelyn Lowe oturuyordu, mendili iki eliyle yüzü arasında sıkışmıştı, boynu bükülmüştü, omuzları titriyordu.

Yıllardır görmediği adama bakarken Colt'un aklına bir anı geldi.

Colt küçükken, yedi, belki sekiz yaşındayken ve hastayken. Colt sık sık hastalanmazdı ama o zamanlar o kadar hastaydı ki okula gitmiyordu, çocukken bile okula gitmeyi severdi, evden bir kaçıştı bu. Morrie'lere bile gitmedi, bu da gerçekten hasta olması gerektiği anlamına geliyordu çünkü her zaman Owens'larda olmayı tercih ederdi, ayrıca Jackie'nin hasta bir çocuğa bakma konusunda Colt'un annesinden çok daha iyi olduğunu biliyordu. Aslında Colt o kadar hastaydı ki, annesi içki dükkânına uğramak dışında pek çıkmadığı dünyaya cesaret edip onu Doc'a götürmüştü. Daha sonra, ona bakacak kimse olmadığı için, yarı uykulu olmasına rağmen, onu arabasına bindirdi ve Colt'un reçetesini almak için Norm Lowe'un eczanesine götürdü.

Colt, Norm'un yükseltilmiş istasyondan annesine baktığını, arkasında beyaz ilaç rafları olduğunu, ceketinin cebinde mavi iplikle el yazısı ile işlenmiş adının yazılı olduğu bembeyaz bir laboratuvar önlüğü giydiğini, elinde dolu reçete torbası olduğunu, torbayı Colt'un annesinden uzak tuttuğunu ve "Şimdi Mary, ikimiz de bunun iyi bir fikir olmayacağını biliyoruz" dediğini hatırladı.

Colt bunu sanki bir an önce olmuş gibi net bir şekilde hatırlıyordu ama o saniyeye kadar unutmuştu. Gömmüştü çünkü uzun zaman önce o gün annesinin arkasında sırada bekleyen insanlar vardı. Annesi Colt'un ilaçlarını reddeden Norm'un ne demek istediğini herkes biliyordu. İlaçları kendisinin alacağını ima ediyordu. Colt bile o yaşta bunu biliyordu ve Norm Lowe muhtemelen haklı olduğu için aşağılanmıştı.

Annesi buna karşı koymadı. Colt'un elini tuttu, başını eğdi ve olabildiğince düz bir çizgide yürüyerek dükkândan çıktı. Onu doktora geri götürdü ve doktor onları hemen gördü. Dolabındaki reçeteyi Colt'un annesine uzatan Doktor, "Bir dahaki sefere bunu hatırlayacağız Mary. Alec için ihtiyacın olan bir şey varsa, doğrudan benden alacaksın."

Colt annesinin ona hiç ilaç verip vermediğini hatırlamıyordu ve ilaçlara ihtiyacı olduğunu hatırladığı tek zaman da buydu.

Yıllar önce kasabanın kenarına yeni bir zincir eczane ve Melanie'yi reçetelerini zincire taşımaya ikna ettiğini hatırlıyordu ama bunu neden istediğini hiçbir zaman anlayamamıştı. Sigortası ya da sağlık sigortası olanların çoğunun zincire gitmekten başka seçeneği yoktu. Gidecek olsalar bile, sırf buralı olduğu için Norm'a giderlerdi. Colt'a değil.

Colt yedi yaşından zincirin açıldığı zamana kadar Norm Lowe'un eczanesine hiç adım atmamıştı; bunun nedeni kısmen ihtiyacı olmaması, kısmen de bu gömülü anının onu geri getirmesiydi.

Şimdi ona bakarken, Norm'un sırtı dimdik, yüzü bir kayadan oyulmuş gibi, karısı önünde darmadağın, oğlu yolda vahşi bir öfke nöbeti geçirirken, Colt adama karşı hiçbir empati duyamadığını fark etti.

Nedenini yakında anlayacaktı.

Evelyn'in yanında oturan Sully sessizce, "Size biraz zaman vereceğiz," dedi.

Herkes Evelyn'in kendini toparlamasını bekledi ve Colt, Norm'un onun omzunu sıkmasını izledi. Colt nedenini bilmiyordu ama bu hareket ona bir destek gösterisinden çok, karısının kendini kontrol etmesini istemek gibi gelmişti. İşte o zaman Colt, Norm Lowe'un karısının sokakta dudağında buzlanma ile yürümesine izin verecek türden bir adam olmadığını anladı. Bunun karısına nasıl yansıyacağından değil, kendisine nasıl yansıyacağından dolayı.

Evelyn başını salladı ve kaldırdı, yüzündeki gözyaşlarını sildi ve burnunun altını temizledi.

"Özür dilerim Teğmen Sullivan," diye fısıldadı.

"Şimdi konuşabilir misiniz, Bayan Lowe?" Sully sordu ve kadın yine başını salladı ama konuşan o değildi.

"*Bunu* bulduk," diye açıkladı Norm, başını masanın üzerinde, dokunulmamış iki strafor kahve fincanının yanında duran orta boy kutuya doğru eğerek, "evde."

"Peki bu nedir Bay Lowe?" Sully sordu ve Evelyn acı veren bir ses çıkardı, boğuk bir hıçkırık, Norm'un görmezden geldiği bir hıçkırık.

"Dennis annesinden bazı şeyleri evde tutmasını istedi. O da tuttu. Bana hiç söylemedi. *Bunu* biliyordum, şey..." Bunu havada bıraktı ve Colt Evelyn'in yüzünün boşluğa dönüşmesini izledi. Bir saniye önce

Ağlamaklıydı, bir sonrakinde yüzü tertemizdi. O kadar iyiydi ki, sadece bir saniye sürdü. Bir savunma mekanizması, alıştırılmış bir mekanizma. O zaman Colt, Evelyn Lowe'un bir zorba altında yaşadığını anladı.

Denny gibi.

"Ben de kutunun içine hiç bakmadım," dedi sessizce. "Sadece Marie ve onun evlerinde tutamayacakları şeyler olduğunu düşündüm."

Sully'ye karısının aptalın teki olduğunu ve kendisinin o kutuyla ya da oğlunun başına gelenlerle hiçbir ilgisi olmadığını söylerken, kocası bir kez daha omzunu sıktı. "O evde beş yatak odası var, Ehv."

"Evet, evet, düşünemedim. Benim ," dedi çabucak.

"Olayları duyduktan sonra Evelyn kutuyu hatırladı," dedi Norm ve Colt onun bir cinayet çılgınlığını tanımlamak için "olay" kelimesini seçmesinin hem ilginç hem de mide bulandırıcı olduğunu düşündü, sonuncusu ilkinden çok daha fazlaydı. "Onu çıkardı, açtı ve bana gösterdi. Bu bir saatten az bir süre önceydi. Onu buraya getirdik."

Başka bir deyişle, *oğlum psikopat bir katil ama ben yardım etmek için burada bulunan iyi bir vatandaşım.*

"Kutuya bakabilir miyim?" Sully sordu ve Evelyn dudaklarını birbirine bastırdı. Norm sertçe başını salladı.

Sully ayağa kalktı ve kutunun kapaklarını geri çekti. İçine baktığında odada elektrikler kesildi. Elini daldırdı ve çok uzağa gitmesine gerek kalmadı. Colt bulunduğu noktadan kutunun fotoğraflarla dolu olduğunu görebiliyordu ve ne gösterdiklerini biliyordu. Colt buna hiçbir tepki vermedi. Bu şaşırtıcı değildi ve tepkilerini buna degecek şeyler için saklamanın daha iyi olduğunu fark ediyordu.

Sully sadece bir avuç dolusu çıkardı. Onları karıştırırken yüz ifadesini nötr tutmayı başardı. Sonra onları masanın üzerine koydu ve Lowes'a döndü.

"Feb Owens ve Alec Colton'ın bir sürü fotoğrafı var," dedi. "Kutu onlarla dolu," diye dostça onayladı Norm.

"Denny bunları alır mı?" Sully sordu. Norm, "Hiçbir fikrim yok," diye cevap verdi.

Sully kutuya baktı, elini kutunun içine daldırdı ve ortasından daha fazlasını çıkardı, "Görünüşe göre biri yıllardır Feb ve Colt'un fotoğraflarını çekiyormuş," dedi.

"Öyle görünüyor," diye yanıtladı Norm.

"Denny'nin bunları neden aldığına dair bir fikrin var mı?"

Evelyn Lowe boğazının arkasından tiz bir ses çıkardı ama Norm onun yerine konuşarak "Hiçbir fikrim yok" dedi.

Sully kadına baktı. "Bayan Lowe?"

Kocasından bir kez daha sıkılınca "Hiçbir fikrim yok" diye tekrarladı.

Sully'nin yüzü gerildi ve Denny'nin babasına bakmadan önce gözleri kısa bir an Norm'un Evelyn'in omzundaki eline takıldı.

"Sence karınla özel olarak konuşabilir miyim?"

"Hayır. Hayır," diye cevap verdi Norm, her kelimeyi net bir şekilde telaffuz ederek, yardımcı vatandaş bir anda hafızasında canlandı.

"Norm," diye fısıldadı Evelyn.

Norm karısına, "Bu durumda biz şüpheli değiliz," dedi. "Kimse öyle olduğunuzu söylemedi," diye araya girdi Sully.

İşte o zaman Norm kuma bir çizgi çekerek kendisinin ve karısının nerede durduğunu ve oğullarının diğer tarafta durduğunu ve polis de dahil olmak üzere herkesin olaya tam olarak böyle bakması gerektiğini gösterdi.

Bunu da "Ve bize böyle davranılmayacak" diyerek yaptı.

"Sana böyle davrandığımı düşünüyorsan özür dilerim," dedi Sully ve Norm'un baskın konuma geçmesine izin vererek yerine oturdu. "Niyetim hiç de öyle değil. Sadece olayların özüne inmeye çalışıyorum."

Norm kesin bir tavırla, "Bizim bu işle bir ilgimiz yok," dedi. "Kutuyu eve Dennis getirdi. İçinde ne olduğunu bilmeden onun için orada tuttuk. Evelyn onun kutuyu bir yıl kadar önce getirdiğini düşündüğünü söylüyor."

Feb şehre döndüğünde. Marie kutuyu bulup Feb'le ya da bu arada Colt'la karşılaşabileceği için getirmiş olabilir. Kutuyu getirmiş olması daha muhtemeldi çünkü Colt ve Feb'i daha kapsamlı bir şekilde gözetlemek için planlar yapıyordu. Video sayesinde ne fotoğraflara göz atması ne de fotoğraf çekerken yakalanma tehlikesi vardı.

"Bu kutunun içindekileri soruşturma için saklayabilir miyiz?" Sully kibarca sordu.

"Neden ihtiyacımız olsun ki?" Norm ondan kurtulduğu için mutlu bir şekilde karşılık verdi.

Sully'nin ses tonunda bir kesinlik vardı: "Teşekkür ederiz, onu getirdiğiniz için minnettarız."

Yeni dedektiflerden Sean, Colt'un yanından, "Kahretsin," dedi, "annesinin paçayı kurtarmasına izin veriyor."

Birimde daha deneyimli bir başka dedektif olan Mike Haines, Sean'ın diğer tarafından, "Bir şey bulmuş," diye mırıldandı. "Sul bunun peşini bırakmayacak."

Norm karısının koltuğundan kalkmasına yardım etti ve Sully de kendi koltuğundan kalktı.

Kapıya yöneldiklerinde Sully, söylediği sözlerle o kadar çelişen bir konuşma tonu kullandı ki, bu sözler odada göz ardı edilemeyecek bir güçle yankılandı. "Denny'nin dün gece Feb Owens'ın arkadaşlarından birine saldırdığını duymuşsunuzdur. Omzuna bir balta saplanmış, kırk dikiş atılmış." Sully kutuya bakıyordu, Lowe'lar sessizdi çünkü elbette *duymamışlardı* ve Sully sanki sonradan düşünmüş gibi devam etti. "Oh, ve kimliği belirsiz iki ceset bulundu, bir adam bu sabah Oklahoma'da öldürülmüş, öfke içinde görünüyor, ondan geriye pek bir şey kalmamış. Diğer bir süredir ölüymüş, bu sabah Pueblo, Colorado'da bulundu. Bir yüzü kalmış, bu yüzden kayıp kişileri araştırıyorlar."

"Ne?" Colt bunu duymamış olduğu için fısıldadı.

Bir başka deneyimli dedektif Garrett "Merry" Merrick, "Lowe'lar gelmeden yaklaşık on dakika önce haber geldi," diye mırıldandı.

Evelyn donmuştu, Norm'un yüzü kayadan buza dönmüştü.

"Büyük ihtimalle onu yakalayacağız, çünkü bize Colt'da aynısını yapmak için buraya geleceğini söyledi. Yine de, Teksas'taki kurbanını gönderemediği için oldukça kızgın olduğunu düşünüyoruz. Ona önceden ulaşamazsak, cesetlerin Oklahoma'dan buraya kadar yığılacağından şüpheleniyoruz. O yolculuğu yapmak birkaç gün sürer, insanları öldürmek için zaman ayırırsın. En azından birkaç ceset daha olduğunu düşünüyoruz. Belki babalar, belki kardeşler, belki de kocalar." Sully bunun onun için pek önemi yokmuş gibi omuz silkti. "Bu işte her şeyi görüyorsun, bunu durdurmanın bir yolunu bulmalısın."

Norm karısına sahte bir nezaketle, "Ehv, seni eve götürelim," dedi ama buz gibi bakışlarını Sully'den ayırmadı. Sully'nin oynadığı oyunu biliyordu.

Sully fotoğrafları kutuya geri atıyor ve kapaklarını açarak mırıldanıyordu, "Bazen onları neyin harekete geçirdiğini bilmek yardımcı oluyor. Her zaman değil ama bazen."

Colt'un gözleri Evelyn'e kaydı. Çatlıyordu, açıkça görülüyordu.

Norm'un eli donmuş karısının kolundaydı. Onu İstasyon'a getirerek hata yapmıştı. Ya gelmek istemişti, ki bu pek olası değildi, ya da haberlerden o kadar etkilenmişti ve bu yüzden o kadar kırılıyordu ki Norm

onunla ne yapacağını bilmiyordu ve onu kontrol altında tutabileceğini düşünerek gelmesine izin vermekle hata yapmıştı.

Yine de, oğlu kötü yola düşmüş olsa bile bir annenin sevgisini kontrol etmek zordu. Colt bunu defalarca görmüştü. Pete Hollister'ın annesi bunun en iyi örneği idi. O kadın oğlunun Feb'e ne yaptığını, Feb'i hastanelik ettiğini biliyordu ve Pete'in yanında durmuş, bu arada Feb'i kötülemişti.

Sully de bunu biliyordu ve bunu oynayacaktı.

Norm karısının kırıldığını gördü ve "Evelyn" dediğinde sesi bir uyarı gibiydi.

"Sully, "Ayrıca onları *güvenli* bir şekilde getirmenin bir yolunu bulmamız da bize yardımcı olur," diye araya girdi. Onlara yardım edebiliriz."

"Oğluma yardım etmek istemiyorsun," diye suçladı Norm, Evelyn'in yemi yutacağını umarak Sully'yi şüpheye düşürdü.

Sully ona baktı ve iyi huylu bir şekilde, "Beni tanıyor musunuz, efendim?" diye sordu. "I -" Norm başladı ama Sully onun sözünü kesti.

Sully, "Beni tanı mıyorsunuz Bay Lowe, bu yüzden benim hakkımda böyle konuşamazsınız," dedi.

"Ona dokunuldu," diye fısıldadı Evelyn ve gözlem odasında elektrikler gitti.

"Evelyn," diye tersledi Norm.

Sully tamamen ona döndü, tüm dikkatini ona vermişti. "Dokunuldun mu?" "Dokundu."

"Evelyn!" Norm'un sesi daha keskindi ve kolundaki eli onu hızlı ama şiddetli bir şekilde sarstı.

"Bay Lowe, kusura bakmayın ama bence bir polisin önünde kadını nıza bu şekilde davranmamalısınız," diye sessizce uyardı Sully, ama sessiz olsun ya da olmasın, ses tonunda o çelik hala vardı.

Norm hemen karısının kolunu bıraktı ama "Gidiyoruz" dedi. "Küçük bir çocukken. Norman'ın erkek kardeşi," dedi Evelyn usulca.

Norm karısına doğru eğilerek, "Sessiz ol Evelyn," diye tısladı. "Bunu bil miyorsun."

Başını adama çevirdi, hâlâ alçak sesle konuşuyordu, yolunu bulmaya çalışıyordu, ne yapacağından emin değildi ve düpedüz korkmuştu, "Biliyorum," diye fısıldadı.

"Bil miyorsun."

"Denny söyledi."

Norm küçümseyen bir el attı. "Bence davranışlarından Denny'nin size söylediği her şeye şüpheyile yaklaşmanız gerektiği anlaşıyor."

Evelyn hâlâ yumuşak bir sesle, "O zaman olmaz, o zaman olmaz Norman," dedi. "Ehv."

"Beş yaşındaydı," diye fısıldadı kadın ve Colt gözlerini kapadı.

Sean, "Tanrım, hasta, lanet olsun," diye mırıldandı ve Colt gözlerini açtı.

Evelyn Sully'ye baktı, omuzlarını dikleştirdi ve kendisine güç vereceğine güvenerek burnundan oksijen emdi. "Tahmin ettiğim kadarıyla, bebekliğinden beri böyle oluyor."

Mike, "Hayır, şimdi İsa, hasta, lanet, ," diye belirtti.

"Evelyn, sessiz ol, duydun mu?" Norman uyardı.

"Uzun zamandır sessizim," diye cevap verirken gözlerini Sully'den ayırmadı.

Norm ona, "Bu deşmenin bir faydası yok," dedi.

Nedense bu sözler Norm'un hatasıydı. Evelyn'in vücudu gözle görülür bir şekilde kilitlendi ama gözleri kocasına kaydı.

"Bunu deşmenin faydası yok." Sesi hâlâ yumuşaktı ama içinde öfkeli bir tıslama vardı. "O rüyaları gördüğünde, o resimleri çizdiğinde onu bir psikoloğa götürmenin faydası yok. *Köpeğimizi* öldürdüğünde onu biriyle konuşturmanın faydası yok," diye karşılık verdi Evelyn, her kelimeyle omurgasını güçlendirerek.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Merry.

"Klasik vaka. Tanrım," diye belirtti Mike.

Norm, Sully'ye baktı ve "Köpeğimizi Denny öldürmedi" dedi. "Yani Sparky bir baltanın üzerine mi *düştü*?" Evelyn sordu, ses tonunda alışılmadık bir alaycılık vardı ama yine de işe yaramıştı.

"Evelyn, pek sanmıyorum-" Norm başladı ama Evelyn onun sözünü kesti.

Sully'ye döndü ve telaşla, "Norm'un kardeşi bebek bakmayı severdi. Bunu bizim için çok yapardı. Hem de *çok*. Bize sürekli sinemaya gitmemizi, yemeğe çıkmamızı, oğlumuzdan biraz *uzaklaşmamızı* söylerdi. Felix'in karısı yoktu, kız arkadaşı yoktu, ilgisi yoktu, hiç olmadı ama bebekleri severdi, küçük çocukları severdi, onları *çok severdi*. Sırf onları izlemek için parka giderdi. Hafta sonları Denny'yi alırdım, o da benimle gelmek için hep orada olurdu. Garip bulmuştum, biraz tuhaf olduğunu düşünmüştüm ama tuhaftan da öteydi."

"Denny sana ona dokunduğunu mu söyledi?" Sully sordu. "Anlattı, evet, nasıl anlattığını da anlattı," diye yanıtladı Evelyn.

"Dennis bilemezdi -" Norm başladı ama Evelyn ona tekrar bakınca durdu.

"Madem o bilmiyordu, madem *sen* bilmiyordun, Felix'i neden gönderdin?" Norm ona, "Eyalet dışında bir iş buldu," diye hatırlattı.

"Ona eyalet dışında bir iş ayarladınız."

Norm karısını kovdu ve Sully'ye baktı. "Bu çok saçma. Felix beş yıl önce lösemiden öldü. Kendi adına bile konuşamıyor.

"Ve Tanrı'ya şükürler olsun. Şükürler olsun. Bunun için şükürler olsun," dedi Evelyn. Yıllardır içinde birikmişti ve ya Norm onu bastırıyordu ya da o bastırıyordu ama şimdi bırakmıştı. Sözlerinin ardında öyle güçlü bir duygu vardı ki, kocasının bir adım geri atmaması mucizeydi. Bunu o kadar uzun zamandır içinde tutuyordu ki, aslında kendisinin de patlamaması bir mucizeydi.

"kişi benim kardeşim, Ehv."

"Oğlumuzu deliliğe sürükleyen adam bu, Norm." Sully araya girdi. "Feb ve Colt'la nasıl bağlantıları olduğunu biliyor musun?"

"Evet," dedi Evelyn.

Norm aynı anda, "Kesinlikle hayır," dedi.

Evelyn ona döndü. "Var," sonra tekrar Sully'ye baktı, "ya da *ben varım*."

Norm kendini kaybediyordu, yüzü okunmaya başlamıştı, gözleri çoktan alev alev yanıyordu,

O gece başka bir konaklama yeri bulamazsa, onu yakalayacaktı. "Evelyn," diye ısırdı.

Onu görmezden geldi ve Sully'ye bakmaya devam etti, derin bir nefes alarak, "Bazen benimle konuşurdu. Fazla değil, bazen. Başka biriyle konuşmasını istedim..." başını kocasına doğru salladı, çok fazla değildi ama suçlaması açıktı, "ama bunu yapamadık, bu yüzden Denny'nin benimle konuşmasının iyi olacağını düşündüm."

Sully, "Demek sana Feb ve Colt'tan söz etti," diye sordu.

"Bir keresinde, her biri," diye başını salladı ve devam etti, "Şubat onun için ayağa kalktı, okulda bir şey," gözleri yana kaydı, bir an kocasını süzdükten sonra tekrar Sully'ye döndü, "çok geçmeden Alec Colton babasını dövdü ve Owenses'lerle yaşamaya başladı."

"Bunun onun için neden önemli olduğunu söyledi mi?" Sully sordu.

"Hayır, ama sanırım February'in durumunda, hayatı boyunca kimse için ayağa kalkmadı ve mücadele ettiği bazı şeytanları vardı, Devon Shepherd'ın küstah kızının okulda hayatını cehenneme çevirmesine ihtiyacı yoktu."

"Colt?" Sully bastırdı.

"Kahramana tapma, sanırım. Alec Colton'ın babasını o şekilde Owenses'in eline düşerek Denny'nin yapmak istediği bir şeyi yaptığından şüpheleniyorum. Sonra,

Tabii bir de Alec'in Feb'i olduğu gerçeği vardı."

"Buna inanamıyorum," diye mırıldandı Norm.

Evelyn Norm'a, "Ona çok sert davrandın," dedi.

"Ben onun babasıyım!" Norm'un sesi

yükseliyordu. "Ona *çok* sert davrandın," diye

karşılık verdi Evelyn.

"Yetiştirmesi zor bir çocuktu," diye karşılık verdi Norm.

"Evet, öyleydi ve bunun bir nedeni vardı, değil mi Norm? Senin görmezden geldiğin bir sebep."

"Sert bir ele ihtiyacı vardı."

"Anlayışa ve profesyonel yardıma ihtiyacı vardı."

"Doğru," Norm bu tek kelimeyi umursamaz bir tavırla ağzından kaçırdı.

"Doğru," diye fısıldadı ve sonra eliyle odayı işaret etti. "Nerede olduğuna bir bak. Hâlâ orada durup bir kez daha Denny'nin profesyonel yardıma ihtiyacı olmadığını söyleyebilir misin?"

"Haklı bir nokta var," diye mırıldandı Mike.

"Bu sana yardımcı olacak mı?" Evelyn şimdi Sully'ye

bakarak sordu. Sully, "Evet, Bayan Lowe, çok yardımı

dokunacak," diye cevap verdi.

Burnundan bir nefes daha aldı ve ardından, "Denny'ye yardımı olacak mı?" diye sordu.

"Denny?" Sully karşılık verdi.

"Bunu bilmen, onu anlayacağın, ona yardım edeceğin anlamına mı geliyor?" İşte oradaydı. Bir anne sevgisi.

Bunu bilmesine rağmen Sully anlamamıştı, Colt bunu biliyordu ama Sully belli etmedi ve kararlı bir şekilde, "Kesinlikle," dedi.

Başını salladı, biraz daha nefes aldı, başını kaldırdı ve sordu: "Telefonunuzu kullanabilir miyim? Gelip beni alması için kız kardeşimi aramak istiyorum."

"Tanrı'ya şükür," diye fısıldadı Sean, "yaşlı adam ona saldırmak can atıyor."

"Bu da ne şimdi?" Norm, onu istediği yere, tam parmağının altına geri çekme şansını üzere değil diye sordu.

Evelyn ona baktı ve "Sanırım biraz yalnız ihtiyacım var," dedi. "Umarım önümüzdeki yirmi yıl boyunca," diye araya girdi Merry.

Sully hızla, "Siz burada kalın Bayan Lowe, sonra size bir telefon buluruz," dedi ve Norm'a döndü. "Bay Lowe, size çıkışı göstereyim."

"Ama -" Norm başladı.

"Bu taraftan," diye itti

Sully. "Karım -"

"Biraz yalnız kalmaya ihtiyacı var," Sully'nin sesi yeniden çelikleşmişti ve Norm'u kapıya doğru yönlendirmek için sesini ve vücudunu kullandı.

Yüzünü kaybetmek istemeyen Norm, Evelyn'e kaşlarını çattı ama Sully'yi takip etti. Evelyn elini kaldırdı ve düzgünce topuz yaptığı saçlarını düzeltti. Elleri titriyordu. Yere doğru bakarak, sırtı kapıya ve kocasına dönük bir şekilde oturdu.

Sully kapıyı açtı ve Norm dışarı çıktı.

Gösteri bitmiş, odadaki insanlar yer değiştirmiş, sessizce dışarı çıkıyorlardı. Mike Colt'a doğru ilerledi.

"Yeni haberler var Colt," dedi, "sadece cesetler değil, balta da Skipp'in Denny'ye sattığıyla aynı marka ve Cheryl Sheckle'ın arabasını terk etmiş. Ne kullandığını bilmiyorlar ama arabasını bu sabahki cesedin yaklaşık üç blok ötesinde buldular."

En azından nereye gittiğini biliyorlardı, oraya gitmek için ne kullandığını artık bilmeseler bile.

"Cesetlerden ne haber?" Colt sordu.

"Bu sabah, saf öfke. Raporlar kurbandan geriye kalanların Marie'ye benzediğini söylüyor. Kadın mı erkek mi olduğunu anlamakta bile zorlanmışlar."

"Tanrım," diye mırıldandı Colt.

"Diğer ceset, Idaho Springs'ten Taos'a giderken öldürülmüş. O da Angie, Pete ve Butch gibi vurulmuş, ama patıkada koşarken kafasının arkasından vurulmuş. Muhtemelen sürpriz bir saldırı. Cesedi patikanın dışında buldular, bir süredir oradaydı ve hayvanlar onu ele geçirmişti. Yine de bir fotoğrafa uyacak kadar ceset kalmış. Yakında bir şey çıkacağından şüpheleniyoruz."

"Altı," dedi Colt, kurbanları ya da en azından ölü, insan olanları sayarak.

"kadarıyla," diye yanıtladı Mike, bunları söylemekten pek de mutlu görünmüyordu kelimeler.

"Bilmek istediğim şey şu," dedi Sean onlara dönüp başını pencereye doğru sallayarak, "bu insanlar dikkat etmiyor mu? Polis dizileri? Filmler? Haberler? Kahretsin, oğulları köpekleri öldürüyor ve sağlıksız resimler çiziyor ve ne? Hiçbir şey mi? Bu lanet olası bir ders kitabı."

Onlara katılan Merry de Sean'a, "İnkâr sakatlayıcı olabilir," dedi

Sean başını sorgu odasına doğru eğerek, "Hayır," diye cevap verdi. "O biliyordu. Sadece o adamın bir pislik olduğunu düşünüyorum. Reçetelerimi oradan alıyorum," dedi Sean, "onun evinden. Alerjim var. Kesinlikle bir değişiklik hissediyorum."

"Spect Norm Lowe biraz iş kaybedecek," diye belirtti Mike ve Colt'un gözleri sorgu odasına gitti.

Norm ve Sully gitmişti. Evelyn hâlâ oturuyordu ama şimdi kutuya bakıyordu. Hareket etmese bile, asla bulunamayacak bir şekilde kaybolmuş gibi görünüyordu. Yine de Evelyn Lowe muhtemelen uzun zamandır kayıptı.

"Norm Lowe'un emekli olması iyi bir fikir olabilir," diye mırıldandı

Colt. "Ve taşınıyor," diye ekledi Mike.

"Sırada sen varsın," dedi Merry dikkatle, gözleri Colt'un üzerindeydi, "önlem alıyor musun?"

Colt ona baktı. "Evet."

"ürpertici, Colt," dedi Mike ve Colt Mike'a baktı. "Evet," diye tekrarladı.

Mike sırtıttı. "Yine de, ürpertici olsa bile, bir erkeğin üstesinden gelmesini kolaylaştıracağını görebiliyorum, eve gittiğinde Şubat'la bilardo oynayabileceğini biliyor."

Sean da sırtıttı. "Evet, Şubat ayında kendi odanda bilardo oynarken, o gerdanlığı takarken, onun kot pantolonunu giyerken. Hay sikeyim. Bu işi cidden kolaylaştırırdı."

Garrett Merrick yorum yapmadı, sadece Colt'a gülümsedi.

"Duyduğuma göre sadece bir oyun oynamasına izin vermişsin," dedi Mike ve Colt dedikodunun bu kadar doğru olmasından biraz rahatsız, biraz da etkilenmişti. "Ben olsam hepsini almasına izin verirdim."

Colt ona "Sen değilsin," diye hatırlattı ve bunu yapabilecek konumda olduğu için son derece memnundu.

Mike'ın sırtışı daha da büyüdü ve "Çok yazık" diye mırıldandı.

Konuşmanın iyi bir yanı, Feb şehre döndüğünden beri kulak misafiri olduğu konuşmalardan farklı olmasıydı. Feb'in onun yatağında olması, erkeklerin artık ona otuz bir çekmekten bahsetmelerini dinlemek zorunda kalmayacağı anlamına geliyordu ve bunun bir rahatlama olduğunu kabul etmek zorundaydı.

Onun tekrar hayatına girmesinin pek çok artısı vardı, bu da onlardan biriydi. Küçük bir tanesiydi ama mevcut koşullarda elde edebileceği tüm olumlu şeylere tutunmaya çalışıyordu.

Sean, Merry ve Mike'a alçak sesle el sallayan Colt sorgu odasından çıktı ve bunu kırık Evelyn Lowe'a bir daha bakmadan yapmayı başardı.

Ve bunu yaptı çünkü Sully haklıydı. Yaptıkları iş, duydukları ve gördükleri şeyler, onu kapatmanın bir yolunu bulmalıydınız.

* * * * *

Sully masasına geldiğinde Colt bilgisayarını kapatmış, İstasyon'dan ayrılmaya ve Feb'in müzik havasında olacağından şüphelendiği J&J'nin aile gecesine gitmeye hazırlanıyordu.

"Bir saniyen var mı?" Sully sordu.

Colt ekranın kararmasını izledikten sonra Sully'ye baktı. "Bu beni ürkütecek mi, kızdıracak mı yoksa ikisi birden mi?"

"Sadece seni bilgilendiriyordum."

Colt arkasına yaslandı ve Sully bunu Colt'un karşısındaki masasına oturmak için bir işaret olarak aldı.

"Colorado'daki cesedin kimliği belirlendi. Adamın adı Jayden Whelan. Karısı dört gün önce kaybolduğunu bildirmiş. İki çocuğu varmış ve çatı işi yapıyormuş. Pazar günleri patikalarda koşarmış. Gitmiş ve geri dönmemiş."

Colt gözlerini kapatırken başını iki yana çevirdi, babasız iki çocuğu ve erkeksiz bir kadının günlerce nerede olduğunu merak ederek yaşadığını ve şimdi bir daha asla geri gelmeyeceğini bilerek bir ömür boyu yaşamak zorunda olduğunu düşünmemeye çalıştı. Colt bunu düşünmemeye, aklından çıkarmaya çalıştı ama başaramadı.

Colt gözlerini açtığı anda yere bakıyordu. Sully'ye dönüp bakmadan önce bir süre böyle yaptı.

"Lowe ne sikime patika avlıyor?"

"Bana mı soruyorsun?" Sully cevap verdi. "Çünkü Jayden Whelan kırk bir yaşındaydı, 1.80 boyundaydı, koyu kahverengi saçları, açık kahverengi gözleri vardı ve elimizdeki fotoğraflara göre sana çok benziyordu. Sanırım Jayden bir yerlerde Denny'nin dikkatini çekti ve muhtemelen onu takip etti."

"Bu beni etmiyor Sully," dedi Colt ona, "bu beni ürkütüyor ve beni ."

Sully anlayışla başını salladı ama, "Brace, dostum, bugünkü kurbanın kimliğini tespit edemedik ama büyük ihtimalle aynısından daha fazla var," dedi.

Colt cevap vermedi çünkü söyleyecek bir şeyi yoktu. Sully muhtemelen haklıydı.

"Burası ile Oklahoma arasındaki otoyollar ve ara yollar Federaller, polisler ve otoyol devriyeleriyle kaynıyor. Herkesin bir resmi var, herkes görevi biliyor. Denny'nin şehre ulaşması mucize olur."

Colt, "Reece'e ulaştı ve ondan da kaçtı," diye belirtti.

Sully, Colt'a dikkatle bakarak, "Evet, öyle," diye onayladı. "Sen ve Feb koruyucu gözaltı hakkında ne düşünüyorsunuz?"

Colt'un o anda düşündüğü şey, Federallerin onları içeri almasına izin vermemelerinin aptalca olup olmadığı konusunda jürinin artık karar veremeyeceğiydi.

Yine de, Şubat'ın istediği şeyi sadece neden istediğinden dolayı değil, ne olduğundan dolayı da elinden almaya cesaret edemiyordu.

Colt ona, "Feb normal bir hayat yaşamak istiyor," dedi ve Sully bir şeyler söylemeye hazırlanarak nefesini tuttu, Colt da sessizce devam etti. "Biliyorum, Sul. Ama onun kendine göre nedenleri var ve benim de bu nedenlere boyun için kendimce nedenlerim var."

"Sıcağı atlatıyor, Colt -"

"O halde ona karşı hazırlıklıyız. Barda sürekli sivil giyimli bir adamımız var, bütün gün, bütün gece, mümkün olduğunca sık ön ve arka sokakta devriye geziyor. Feb ve ben geceleri evdeyiz, aynı şey ev için de geçerli."

Sully, "Dışarıya bir adam park etmek istiyorum," dedi.

Colt, "İnsan gücünüz var, " diye davet etti.

Sully ona sert bir bakış attıktan sonra, "Feb'in kendine göre nedenleri var, senin de kendine göre nedenlerin var ama bunu bildiğini bilsem de bir kez söyleyeceğim. Dışarıda öfke içinde bir adam var. Bir hedefi kaçırdı ve seçtiği uyuşturucudan, yani senin ve Feb'in videolarından koparıldı. Colt, o fotoğraf kutusunu incelemek için yaklaşık on dakika harcadım ve adam yıllardır senin ve Feb'in hayatında pusuda bekliyormuş ve ikiniz de bunu bilmiyormuşsunuz. Evelyn Lowe'a ne söz vermiş olursam olayım, bu işin mutlu sonla biteceğini sanmıyorum, Denny için değil. Mümkünse senin ya da Feb'in çapraz ateşte kalmasını önlemek istiyorum."

"Benim de amacım bu, Sully."

"O zaman onunla korunma hakkında tekrar konuş." Colt nefesini burnundan çekti.

Sonra da "Onunla konuşacağım" diye söz verdi.

Sully'nin vücudu sandalyesinde gevşedi ama Colt sözünü sadece Sully'nin daha iyi hissetmesini sağlamak için vermedi. Bunu yaptı çünkü ortağı haklıydı. Feb'in sürmeleri gereken hayatın bir saniyesini bile kaçırmamasını istiyordu ve o da kaçırmak istemiyordu. Ama son yakındı; kendilerini güvende tutmak için birkaç günü feda edebilirlerdi.

Masasının üzerindeki telefon çaldı; ekranda ismin belirdiğini gördü, öne doğru eğildi ve ahizeyi ahizeden çıkardı.

"Evet, Betsy?" dedi telefona.

Betsy hafta sonları ve bazı geceler resepsiyonda çalışıyordu. Betsy erken emekli olmuştu; Katolikti ve hepsi de şehirde yaşayan otuza yakın çocuğu ve torunu vardı. Noel hediyelerini karşılayabilmek için ve her biri emekli olduğunu düşündüğü için bu işi kabul etmişti.

Yani dadı, şoför, ayak işleri ve hizmetçi olarak görevlendirilmişti. Bunlar onu yıpratıyordu. Hafta sonu vardiyaları ve haftada birkaç gece resepsiyonda üçten on bire kadar çalışmak onun sığınağıydı.

"Sanırım sen de bu yollardan geçtin Colt, o yüzden Monica Merriweather'ın seni görmeye geldiğini söylediğim için ne kadar üzgün olduğumu biliyorsun."

Colt, Betsy'nin resepsiyonda, Monica Merriweather'ın da onun tam karşısında durduğunu hayal edebiliyordu. Betsy, Monica'nın önünde bile her şeyi olduğu gibi anlatırdı. Betsy ailesini sevdiği için onlara karşı yumuşak davranıyor olabilirdi ama kendi ayakları üzerinde durmayı öğrenmişti ve fikirlerini dile getiren bir kadın olarak tanınıyordu. Dahası, bir Polis Karakolu'nda çalışıyordu. Pushover'lar karakolda uzun süre kalamazdı.

Colt Betsy'ye, "Ona hemen söyle," dedi.

Betsy, "Ona söylemeyi tercih ettiğim başka şeyler de var ama bunu ona söyleyeceğim," diye cevap verdi ve ardından telefonu kapattı.

Colt, Sully'ye, "Monica," dedi.

Sully sırtıttı ve, "Git yakala onu, kaplan," dedi.

Colt ceketini kaptı ve merdivenleri çıkarken omuz silkti. Monica'yı gördüğünde gözleri ondan hiç ayrılmadı.

Boyalı kızıl saçları ne rengine ne de yüzünün şekline uyuyordu. Orta yaşa doğru hızla ilerliyordu, boyu kısaydı ve son birkaç yıldır Mimi'ye düzenli olarak uğradığı ve yaz aylarında Fulsham'ın Dondurulmuş Muhallebi Standına uğradığı için biraz şişmanlamıştı.

Gazetenin baş muhabiri olarak konumu ona kasabada önem kazandırıyor, insanlar onun dikkatini çekmek, isimlerinin ya da olaylarının basılmasını istiyorlardı. Monica bu önemi kendi kendine artırmıştı ve son beş yıl içinde kendi kendine edindiği güç, mesleği göz önüne alındığında bile olması gerekenden daha fazla burnunu sokmasına neden olmuştu. *Indianapolis Star*'da kadroya girmek için onlarca yıldır sürdürdüğü ama engellenen girişimleri, yazılarının dedikoducu ve bazen de edepsiz bir hal almasına neden olmuştu ki bu küçük bir kasabanın haftalık gazetesi için hem gereksiz hem de popüler olmayan bir şeydi. Sahip olduğu gerçek güç, basılı kelimenin gücü, bundan kurtulabileceği ve insanların ona hala saygı gösterdiği anlamına geliyordu. Bunu yapmış olabilirler ama arkasından hiç sevilmiyor, hatta bazıları ondan nefret ediyordu.

Hiç evlenmemişti, muhtemelen çekici olmamak, sevimsiz olmak ve kadın olma statüsünden vazgeçip sadece muhabir olarak bilinmek gibi üçlü laneti taşıdığı için.

"Colt," dedi adam ona yaklaştığında sahte bir gülümsemeye.

Uzakta durdu ve "Monica" diye selam verdi. Monica'nın yapacağını bildiği gibi onun alanına girdi ve hemen "Sizin için ne yapabilirim?" diye sordu.

Başını yana eğdi ve "Sully seninle konuştu mu?" dedi. "Evet."

"Federaller burada," diye devam

etti. "Evet," diye onayladı Colt.

"İnsanların gereken bir şeyler mi oluyor?" diye sordu.

Kasaba sakinlerine bir hizmette bulunmak istemiyordu. *Star*'ın editörlerine gösterebileceği ilgi çekici bir hikaye istiyordu.

"Bilmeleri gerekeni zaten bildiklerini düşünüyorum," dedi Colt ona.

"Duyduğuma göre daha fazlası varmış," diye karşılık verdi Monica.

"Öyle mi? Ne duydun?" Colt tekrar sırtıttı ve elini Colt'un koluna koyarak kısa bir süre ona dokunduktan sonra Colt'tan önce geri çekti.

"Şimdi bunu sana söylemem iyi olmaz, değil mi?" diye sordu. Colt aptalı oynadı. "Neden olmasın?"

Yine sırtıttı.

Colt barda olmak istiyordu, Monica'yla konuşmak değil, o yüzden işe koyuldu. "Benim tavsiyem, Monica? Bu işin peşini bırakmalısın."

"Kulağa ilginç geliyor."

"Bu noktada, düşündüğünden çok daha az ilginç," diye yalan söyledi Colt, kadın yaklaştı ve Colt'un geri adım atmamak için her şeyi vardı.

"Duyduklarım *çok* ilginç," diye fısıldadı.

Colt bir kart oynadı. "Bana bunun ne olduğunu söyle, belki doğrulayabilir ya da yalanlayabilirim. Söylemezsen ve şimdi bununla koşarsan, her türlü aptal olursun."

Kendine güveni sarsılmıştı, emin değildi. Konuşmanın konuşmak olduğunu ve yol boyunca her şeyin süslenebileceğini biliyordu. Çok erken hareket ederse, ne kadar küçük olursa olsun, *Star*'da olma hayalleri kaybolacaktı. Bunu saklamaya çalıştı ama o bunu yüzünden anladı.

Colt havucu sallayarak devam etti. "Bu işte bizimle çalışırsanız, iş bittikten sonra size özel bir ödül veririz."

"Haftalık bir dergiye özel bir haber mi?" diye sordu, kaşları havadaydı, ses tonunda güvensizlik vardı.

"Kasabanın gazetesi, başka kim olacak?" Colt geri döndü ama Monica onun ne dediğini biliyordu. *Gazeteye* özel bir şey teklif etmiyordu; Monica'ya teklif ediyordu.

"Beklemeye değer mi?" demeden önce onu inceledi.

Colt ona bunu vermiyordu. "Üzgünüm Monica, bekleyip görmen gerekecek, tıpkı bizim gibi."

Elini tekrar koluna götürdü ama bu kez orada tuttu ve Colt yine geri çekilme isteğiyle savaştı. "Colt, Federaller burada. Üç eyalette dört ceset var. Aynı yöntem."

"Aynı değil." En azından gerçek buydu ya da Marie'nin durumunda öyleydi.

"Yeterince yakın," diye karşılık verdi.

"Monica, güven bana, bu konuda sana iyi bir tavsiye veriyorum."

"Basının ağzını kapatmaya çalışıyorsun."

Bu Colt'u çok kızdırdı. Elbette, yaptığı tam olarak buydu ama onun saçmalıklarına katlanmamış ve önemli olduğunu bilmesi gereken bir konuda onu aramasını sağlamak için yıllarca onun oyununu oynamamıştı.

Sesi alçalarak şöyle dedi: "Dikkat edersen sana bir şey vermeye çalıştığımı göreceksin. Oynamazsan bu iş biter, hiçbir şeyin kalmaz." Kızın ilgisi daha da artmıştı, bunu o da gördü.

"Bunu istiyorsan bana daha fazlasını vermelisin," diye onu zorladı açgözlü sürtük.

"Özelden daha fazlası mı?" diye sordu.

"Bana Cal Johnson'ı vermelisin."

"Eski haber Monica, bu hafta haberini yapmıştın."

"Ona takla attıran polisle röportaj yapmadan olmaz."

Colt bunu bir haber olarak görmüyordu, sadece zaman ayırma yöntemi, bu onun yapmayı sevdiği bir şeydi.

"Kimse bu saçmalıkla ilgilenmiyor."

"Evet, haklısın," dedi memnuniyetle. "Onun yerine seni ve Feb'i alacağım."

Colt hırıltısını yuttu. Bunu başından beri biliyordu. Cinayetlerin onunla ve Feb'le bağlantılı olduğunu biliyordu ve hepsini istiyordu.

Heyecanlanarak onun kolunu sıktı. "Cinayet ve kargaşanın bir araya getirdiği lise aşıkları," diye eğildi, "bu bir kitap olabilir."

Colt ona, "Böyle bir şey," dedi.

Kolunu tekrar sıktı. "Teklifim bu. Bu iş patlak verene kadar ortalıkta görünmeyeceğim ve sonra sen bana *gerçek* özel haberi vereceksin."

"Gizlenmezsen bir bok elde edemezsin," diye karşılık verdi.

Adamın kolunu bıraktı, arkasına yaslandı ve blöfünü gördüğünü düşünerek tekrar sırttı. "Bununla yaşayabilirim."

Colt başını salladı ama gülümseyerek arkasına yaslandı ve onunkini çağırdı. "Hayır, Monica, çalıştır ve önümüzdeki kırk yıl boyunca kendini tekmeleyeceksin."

Başını salladı ve dudaklarını araladı. "Burada *The Star*'dan bahsetmiyoruz, değil mi?"

Colt muhabirlerin yakında şehrin dört bir yanına dağılacağını biliyordu. Bu olay ulusal çapta büyük bir haber olacaktı ve Monica haksız da sayılmazdı, bir kitap olacak kadar değerliydi ve muhtemelen birileri bundan bir film bile çıkaracaktı. Biri olmak zorundaysa kendi içlerinden biri de olabilirdi ama öyle olsa bile Colt'un onu ve Şubat'ı ona vermeye niyeti yoktu. Ve o kasabada pek çok düşman edindiği gerçeği göz önüne alındığında, halk Monica'nın kendilerinden biri olmasını umursamayacaktı. Feb ve Colt hakkında bildiklerini Monica'dan önce herkesle konuşturlardı. Kendi kendini becermişti.

Bu yüzden Colt, "Kitap turları" diye cevap vermeden önce gülümsemesini bastırdı. Açgözlülük yüzünü kapladı ve sırtışı bir gülümsemeye dönüştü.

"Özel mi?" diye sorarak onun sözüne güvendi.

"Sully ile konuşacağım." Sully'yle konuşacaktı ve belki Sully cömert davranırsa ona verecekti ama bu şüpheliydi. Colt federallerin peşinden gitmeyecekti. Konuşabilirlerdi de, de. İstifa ederek ve kendi anlaşmalarını yaparak emekliliklerini mühürlemek istiyorlardı, onları Monica'ya teslim etmeyecekti.

Neyse ki bunun peşine düşmeyi düşünmedi.

"Teyit etmek için aramanızı bekliyor olacağım," dedi.

"Yapma. Aramayacağım. Bu bir güven ilişkisi ya da hiçbir şeyimiz yok." Colt, Sully'nin onu becerebileceğini biliyordu ve bunu kendisi yapmak niyetinde olduğu için bununla bir sorunu yoktu.

"Bununla gideceğimi mi sanıyorsun?" diye sordu.

"Hayat risktir, size söylediğim şey, bu risk almaya değer."

Ona rahat olduğundan daha uzun süre baktı ama Colt buna dayandı. Sonra uzandı ve dönüp uzaklaşmadan önce bir kez daha kolunu kavradı.

Colt'un onu içerip içermediği hakkında hiçbir fikri yoktu ama içerdiğini umuyordu. Cumartesi günüydü, *gazete* çarşambaya kadar çıkmayacaktı. Tanrı'nın izniyle Denny muhtemelen o zamana kadar yakalanırdı. Bu haberi *Star'a* vermişti, muhtemelen onu atlatıp çalışanlardan birine vereceklerdi. Monica ve *Gazette*'den çok daha iyi kaynakları vardı. Ona bunlara erişim izni vermezlerdi, onunla çalışmazlardı ve muhtemelen bunu biliyordu. Şimdi bahşiş verirse boku verdi.

Betsy onun yanından, "Kapıcıyı çağırıp bıraktığı çamur izini temizletmem gerek," diye yorum yapınca Colt dönüp ona sırttı.

"Ona hazırlanmasını söyle, Bets, birkaç gün sonra damlayacağız."

"Sabırsızlanıyorum," diye mırıldandı.

Colt sessizce güldü ve sonra, "Sonra," dedi.

Ona döndü ve kızgınlığı geçti, "Şubat'la iyi eğlenceler" demeden önce gözlerine ışık vurdu.

Colt başını salladı, Betsy'ye el salladı, Monica'yı aklından çıkardı ve onu J&J'ye götürecek olan kapıya yöneldi.

* * * * *

Colt taburesine oturdu, Jack ve Morrie barın arkasında onun önündeydi, de gülümseyerek burbonlarını yudumluyordu.

Dee, Jackie ile birlikte barın ortasındaydı. Dee bağırıp çağırıyor, Jackie ise barın enine oturan ya da ayakta duran herkes gibi avuçlarını barın tepesine vuruyordu. Barın geri kalanı ise alkışlıyor, tempo tutuyor, ısıklık çalıyor, tepiniyor ya da bu dördünün bir kombinasyonunu yapıyordu.

Tüm gözler barın ortasında, Feb'in Bob Seger'in "Betty Lou's Gettin' Out Tonight" şarkısı eşliğinde salındığı yerdeydi ve orada Joe-Bob'dan başkası yoktu.

Colt, Joe-Bob'u uzun zamandır tanıyordu ve adamı sadece tuvalete giderken, kapıdan çıkarken ya da kaldırımında tökezlerken görmüştü.

Şimdi bunu yaşamak için yapıyormuş gibi hareket ediyordu, işini seviyordu ve bu işte çok iyiydi. Feb'in saçları her yere uçuşuyordu ve yüksek sesle gülüyor, Joe-Bob onu döndürürken, döndürürken ve döndürürken ona ayak uydurmaya çalışıyordu. Yaşlı adam ne yaptığını biliyordu ve bundan en az Feb kadar hoşlanıyordu. Vücudu ritme göre zıplıyor ve sarsılıyordu, Feb'in kontrolü tamamen ondaydı ve hayatının en güzel anlarını yaşarken aptal gibi sırıtıyordu.

Jack yüksek sesle "İşte benim kızım!" diye bağırdığı sırada Seger ve Joe-Bob da durmak bilmiyordu.

Feb onlara doğru parlak bir gülümseme fırlattı ve Joe-Bob koluyla bir hamle yaparak onu döndürdü, sonra da bir eliyle başının üzerinde döndürmeden önce uçarak geri gönderdi, diğer eliyle de kalçasını tutarak devam etmesini sağladı. Sonra onu durdurdu, kollarına aldı ve ikisini de kendi etrafında döndürdükten sonra Feb kollarındayken durdu ve ona tutundu

Piyano son vuruşunu yaparken sıkıca sarıldı. Feb onu sırtına aldı, yanak yanağa, ona kocaman sarıldı.

Jack, Seger'in kalabalığı memnun eden "Nine Tonight Live" şarkısını çalmak için müzik kutusunu kapatmıştı ve Bob ve Silver Bullet Band doğrudan "We've Got Tonight" şarkısına geçti. Joe-Bob hemen Feb'i kollarına alarak sallanmaya başladı.

Colt bunu yaklaşık yarım saniye kadar izledi. Joe-Bob'a kendi anını yaşatması gerektiğini biliyordu ama Joe-Bob başka bir gece başka bir an yaşayabilirdi. Bu gece Alexander Colton'ın February Owens ile yavaş dans etme gecesiydi.

Burbonunu bıraktı ve çifte doğru yöneldi. Hareket ettikçe bütün gözler ona çevriliyordu. Colt artık buna alışmıştı, umurunda bile değildi ve yürümeye devam etti.

Joe-Bob onu gördü, çenesini kaldırdı, sonra Feb'i daha yavaş bir dönüş için dışarı itti, Colt'a bakarken durdurdu ve Colt'a doğru hafifçe itti.

Herhangi bir yönlendirmeye ihtiyacı yoktu. Omzunun üzerinden Joe-Bob'a küçük bir gülümsemeyle ve Colt'a döndüğünde ona daha büyük bir gülümsemeyle onun kollarına doğru ilerledi. Colt ellerini onun beline doladı, arkadan çaprazladı, karşılıklı kalçalarına dayadı ve tam vücut teması sağladı. Her iki kolunu da Colt'un omuzlarına doladı, kalçaları Colt'un ritmini bulurken bir elinin parmakları Colt'un saçlarına gitti. Colt boynunu bükerek şakağını onun saçlarına dayadı ve kadın da başını eğerek yanağını onun çenesine dayadı.

Konuşmadılar, sadece hareket ettiler. Colt, kızın kendisine bu kadar mükemmel uyum sağlamasına, sanki dünyanın en doğal şeyiymiş gibi onun ritmine kapılmasına, sanki onun kollarında yavaş dans etmek için doğmuş olmasına hayret ederken buldu kendini.

Yine de Colt ve Şubat her zaman böyle olmuştu.

Elini saçlarının arasından geçirip boynuna doladı, başını geriye doğru eğdi ve kulağına fısıldadı: "Üç yaşımdan beri sana aşık olmadığım bir gün bile olmadı."

Colt cevap vermedi. Sadece gözlerini kapadı, ona daha sıkı sarıldı ve sallanmaya devam etti.

Ve durmadı, gitmesine izin vermedi, Seger "Night Moves" şarkısını söylemeye başladığında bile.

Ama "Rock and Roll Never Forgets" için Darryl'in onu almasına izin verdi ve Colt bara geri döndü çünkü Morrie de artık Delilah'ı sallıyordu

etrafta. Colt izledi ve Darryl'in Joe Bob kadar iyi olmadığını gördü ama o da beceriksiz değildi. Morrie her zaman her şeyle dans etmeyi sevmiştir, doğuştan yetenekliydi ve Dee'nin zamanın getirdiği pratikle hareketlerini bildiği açıktı. Ama Jack ve Jackie de onlara katılmıştı ve Morrie ile Feb'in yeteneklerini nereden aldıklarını anlamak zor değildi. Jack ve Jackie halı bile kesebiliyordu.

Colt bir telefon sesi duydu ve Ruthie'nin meşgul olduğunu gördü ama Tony Mancetti bardaydı ve elinde uzunlamasına katlanmış bir fatura vardı. Colt Tony'ye bir bira getirdi, Ruthie ona para üstü verdi ve Colt'un gözleri pistin ortasındaki dansçılara döndü, tam o sırada Feb'in kahkahası doğrudan bir yörüngeyle havayı deldi, ses göğsüne saplandı. Acı vericiydi ama güzel bir acıydı.

Bir gün önce haklıydı. Yirmi iki yıl boyunca onun kahkahalarına, gülümsemesine, vücuduna, mutfak tezgâhının üzerindeki mücevherlerine alışabilir ve böyle anları unutabilirdi.

Artık bu anları asla özlemeyeceğini ve her zaman o güzel acıyı hissedeceğini biliyordu çünkü onların ne kadar değerli olduğunu her zaman anlayacaktı.

* * * * *

Karanlıkta yataktaydılar, Feb onun yanına yatmış, Wilson ayak bileklerine sarılmıştı.

Göğsünün derisine akılsız desenler çiziyordu, vücudu onunkine yerleştikçe eli giderek daha yavaş hareket ediyordu.

"Feb," diye seslendi ve bunu yapmak zorunda olmamayı diledi.

"Evet, bebeğim?" Sesi sessiz ve yorgundu. Saat sabahın üçünü geçmişti ve bütün gece hem çalışmış hem de eğlenmişti.

"Yarın, koruyucu gözetim altına alınmamızı istiyorum."

Vücudunun ağırlığı değişti ve adam yaklaşan uykunun rahatlığının kaybolduğunu anladı.

Karanlıkta onun yüzüne bakmak için başını kaldırdı. "Sanırım biz -"

"Bugün öğrendim Denny'nin iki kişiyi daha öldürmüş olma ihtimali çok yüksek.

insanlar." Onun burnundan nefes aldığını duydu ve devam etti. "Jayden Whelan adında birini tanımıyorsanız, tanıdığınız kimse yok."

Kadının başının gölgesinin "hayır" anlamında sallandığını gördü.

"Rastgele kurbanlar, bebeğim, kontrolden çıkıyor ve buraya doğru geldiğinden oldukça eminiz."

"Ama -"

"Feb, onu yakalayacaklar."

"Ama -"

"Ve onlar gelene kadar güvende
olmanı istiyorum." "Beni güvende
tutabilirsin."

"Evet, yapabilirim, seni koruyucu gözetim altına aldırabilirim."

Uzaklara baktı, sonra geri döndü ve "Onun hayatımdan daha fazla pay
almasını istemiyorum" dedi.

"Ve hepsine sahip olmasını istemiyorum."

"Colt."

Beline doladığı koluyla onu sıktı, diğer elini kaldırıp boynunun arkasına
doladı ve yüzünü yaklaştırarak fısıldadı: "Bebeğim, bunu benim için yapmanı
istiyorum. Benim için yapar mısın?"

"Senin için yapacağım" diye fısıldamadan önce sadece bir saniye tereddüt
etti.

Tartışma yok. İşte . Bu onun kızıydı.

Kısa bir öpücük için kızın ağzını kendi ağzına götürdü ve onu bıraktı. Kadın
tekrar Colt'un omzuna yerleşti ve göğsüne desenlerini çizmeye başladı. Colt,
kızın eli durana ve kızın ağırlığı Colt'un yanına ağırlaşana kadar uyanık kaldı.

Sonra, Colt'un evinin bir alt sokağında plakasız bir arabada oturan Chris
Renicki'nin getirdiği termostan ikinci fincan kahvesini doldurduğu sırada
uykuya daldı.

Chris bir yudum aldı ve Colt'un mahallesini çevreleyen geceye baktı, oraya
geldiğinden beri yaklaşık ellinci kez tarama yaptı, hiçbir şey göremedi.

On İkinci Bölüm

Şubat

Kardeşimin "frittata" diye bağırdığını duyduğumu düşünerek sarsılarak uyandım.

Colt'un, "Onu öldüreceğim," diye mırıldandığını duyduğumda bunun kötü bir rüyanın kalıntısı olmadığını anladım, sonra yorganı bir kenara fırlatıp yataktan fırladı, yerden kot pantolonunu kaptı, üzerine geçirdi ve düğmelerini ilikleyerek odadan çıktı.

Wilson peşinden koştu, kuyruğu havadaydı.

Colt ön kapıya varmadan önce Morrie'nin tekrar "Frittata!" diye bağırdığını duydum ve ardından Colt'un kapı ve pencereleri etkisiz hale getiren dört bip sesi arasında yüksek sesle kapı çalındı.

Sonra kapı çalma sesi kesildi ve Colt yüksek sesle, "Ciddi misin?"

dedi. Sonra Morrie yine yüksek sesle, "Dostum, sonuncuyu

kaçırdım," dedi. Sonra Tuesday bağırdı, "Hey Colt Amca!"

Sonra Palmer, tıpkı babası gibi, "Feb Teyze, frittata!" diye bağırdı.

Sonra çocuklar içeri, muhtemelen doğruca bilardo masasına koşarken bir sürü gürültü koptu. Colt'un evine gitmeden önce çocuklardan bilardo masası hakkında çok şey duymuştum. Neredeyse tekne kadar efsaneleşmişti. Colt'un bu iki şeye sahip olmasının nedeni, Colt'un polis olmasının havalı olmasından çok, Palmer'ın Colt Amcası gibi olmak istemesiydi.

Sonra Dee'nin "Üzgünüm Colt, onu durdurmaya çalıştım" dediğini duydum.

Colt'un bir şeyler homurdandığını duyduğumu sandım ve saate baktım. Dokuz-sekizdi.

"Lanet olsun" diye mırıldanarak sırt üstü yuvarlandım.

Öncelikle bunu mırıldandım çünkü Colt'la birlikte koruyucu gözetim altına giriyordum ve tembel bir Pazar sabahını onunla yatakta geçirmek istiyordum. Onun yatağında. *Bizim yatağımızda*. İkincisi, bunu mırıldandım çünkü koruyucu gözetim altına giriyordum. Son olarak, bunu mırıldandım çünkü daha fazla uyumak istiyordum.

Colt içeri girip, "Komuta performansı, Şubat," diye anons ettiğinde, yorganı göğsüme çekmiş, bir dirseğimin üzerindeydim.

Yüzündeki ifadeye bakılırsa, pazar sabahı erken saatlerde misafirim olmasından en az benim kadar mutlu olduğunu tahmin ediyordum.

"Bir baltaya sahip olduğun cevabıyla ilgili fikrini değiştirmek ister misin?" diye sordum.

Colt, "Silahımı kullanmak daha temiz olur," diye karşılık verdi ve bu seçeneği gerçekten düşünmediğini bilmeme rağmen bana bu seçeneği gerçekten düşündüğü izlenimini verdi.

Gülümsedim ve şöyle dedim: "Tuesday ve Palmer'ın yaşlılığımızda bize bakacağına güvenmeliyiz. Babalarını öldürürsen, bunun olacağından şüpheliyim."

Nedense bu söylenecek en yanlış şeydi. Colt'un yüzünün değişmesini izledim; yüzü kararmadan önce acıyla kesilmişti.

Yatakta doğruldum, yorganı hâlâ göğsümde tutuyordum ve "Colt?" diye seslendim.

Başını salladı, yüzü gevşedi ve yumuşak bir sesle, "bebeğim," dedi.

"Colt."

Beni görmezden geldi ve banyoya gitti. Yataktan kalktım, iç çamaşırlarımı ve Colt'un tişörtünü giydim ve dişlerini fırçaladığını duyana kadar bekledim. Sonra banyonun kapısını çaldım ve onun çağrısıyla içeri girdim.

Leğenin başında ona doğru yürüdüm ve kalçamı tezgâha yaslayarak fırçalamasını izledim. Gözleri benimkilerle buluşmadı.

"Aklında ne var?" Köpüğü lavaboya tükürdüğünde sessizce sordum.

Colt sorumu geçiştirdi, durulamaya hazırlanırken musluğu açtı ve "Jack ve Jackie'yi arayacağım, bir frittata'yı kaçırmak istemeyeceklerdir ve buradalar, hepsine aynı anda gözaltına alınacağımızı söyleyebiliriz" dedi.

Belinden eğilip ağzını çalkalarken daha da yaklaştım.

Elimi sırtının derisine koydum. "Tamam ama Colt," dedim alçak sesle, "orada bir şey oldu bebeğim. Ben gördüm. Tatlım, bana aklında ne olduğunu söyle."

Aynada kendine bakabilmek için başını arkaya eğdi, birkaç atış boyunca kendi bakışlarını tuttu ve ben bekledim. Beni bir süre beklettikten sonra doğruldu, döndü, elim sırtından indi ve nihayet gözlerimi yakaladığında yüzünde gördüğüm şey karşısında nefesimi tuttum.

"Seni bir erkek çocuk doğurmaya ikna edebilirdim Jack, bir oğlumuz vardı. Jacqueline, bir kızımız oldu," diye fısıldadı ve ben gözlerimi kapatıp acımı yuttum.

O da çocuk istiyordu, ben de istiyordum. İkimiz de gençken bile bunun hakkında konuşmuştuk. Bu konuda çok fazla konuşmadık ama resmiyete döktüğümüzde bir aile kurmak için zaman kaybetmeyeceğimizi anlayacak kadar konuşmuştuk. Sonra Melanie'nin gebe kalamamasının üzüntüsünü yaşadı. Şimdi, o kırk dört yaşında ve ben kırk-

İki kişi ve biz yeni başlıyoruz ve zamana ihtiyaçımız var, imkansız değildi ama bu noktada bir aile kurmaya çalışmak bizim için akıllıca da olmayabilirdi. Eğer deneseydik ve , ikimiz de daha fazla kalp kırıklığı yaşayacaktık ve bundan yeterince bıkmıştık.

Eli boynumun arkasına geldi, kıvrıldı, sıcak ve güven vericiydi ve bunu yaptığında çok hoşuma gitti. şimdi bile, Denny'nin bizden aldığı başka bir şey bilincimizi parçaladığında, onun eli orada iyi hissettirdi, doğru hissettirdi ve acıyı çok daha az acıttı.

"Tatlım," diye seslendi ve gözlerimi açtım.

"Beni buna ikna etmek zorunda kalmazdın," dedim ona ve sırtıttı, mutlu ya da mizah dolu bir sırıtış değildi bu. Kalbimi kıran bir sırıtıştı.

"Yapacağımı sanmıyorum," dedi.

Yaklaştım ve diğer kolu belime dolanırken boynumdaki eli beni sıktı. Avularımı ıplak göğsüne koydum ve yanağımı oraya bastırdım.

"Sence bu bokun bizi, kaçırdığımız şeyleri, aldığı şeyleri vurmayı bırakacağı bir zaman gelecek mi?"

"Evet, bebeğim," dedi güven verici bir şekilde, ama ona tam olarak inanmadım çünkü kendisi de inanmış gibi görünmüyordu.

"Emin misin?"

Boynumu bir kez daha sıktı. "Evet."

Başımı salladım, yanağım göğsünün sıcak tenine değdi.

"Bir şey var..." Başladım ama sonra boğazım düğümlendi ve edemedim.

"Bebeğim?" diye sormadan önce bu kez belimdeki kolundan bir sıkışma hissettim.

Boğazımı temizledim ve ellerimi ona doladım, da belinden tuttum.

"Tek bir şey var," dedim göğsüne, "iyi olan tek bir şey var Colt, o da bunca yıl boyunca her gün, günde onlarca kez seni düşündüm. Her gün. Her *lanet* gün."

"şubat," diye fısıldadı Colt.

"Hâlâ yle ama artık acımıyor."

Boynumdaki eli saçıma gitti ve onu çekiştirdi. Başım geriye döndüğünde yüzü çoktan oradaydı ve ağzı benimkinin üzerindeydi.

Colt beni öptüğünde diş macunu tadı alıyordum ve bunun hayatımda tattığım en güzel şey olduğunu düşünüyordum.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" Morrie bağırdı, Colt'un kafası yukarı kalktı ve bu kez mizahla sırtıyordu.

"Kapa çeneni Morrie! Bir saniye içinde çıkacağız," diye bağırdım, Colt'u hâlâ yanımda tutuyordum.

Morrie hâlâ "Kurşunu çıkar, acıktım," diye bağıırıyordu ve Tuesday'in kıkırdadığını duydum.

Vücudum Colt'unkinin içinde daha da eridi. "Tam bir baş belası," dedim ama Colt kollarımdayken ve ailem diğer odadayken devam ettim. "Yine de pazar günlerini seviyorum."

"Haftanın en güzel günü," diye yanıtladı Colt.

Kabul etmeden önce gülümsedim, "Kesinlikle."

"Bebeğim?" diye seslendi, sanki kollarında değilmişim gibi. "Öyle mi?"

"bir ömür boyu sürecektir Pazar günleri var," diye hatırlattı bana.

Başımı yana eğdim ve gülümsememin değiştiğini hissettim ve bu fikrin beni ne kadar mutlu ettiğini ifade etmek için söyleyebileceğim tek kelime "Evet" oldu.

Sonra Morrie'nin biraz daha bekleyebileceğine karar verdim, Federaller de bekleyebilirdi, koruyucu gözaltı da ve ayak parmaklarımda üzerinde kalkıp Colt'u banyomuzda öptüm.

* * * * *

Colt istasyondaki masasında oturuyordu, Sean masanın yanındaki sandalyede, Sully de onun karşısında.

Colt sabırsızlanıyordu ama bu işi halletmesi gerekiyordu.

Şubat bardaydı, oraya gitmek, bazı şeyleri halletmek, Colt'un şu anda yaptığı gibi uzakta olmaya hazırlanmak istiyordu.

Marty, sivil kıyafetleriyle orada korumacılık yapıyordu.

Colt bu yüzden huzursuzdu. Chris gece nöbeti tutmuştu, ki bu iyi bir şeydi. Colt Chris'in bütün gece uyanık kalacağına güvenebilirdi. Marty'ye güvenemiyordu ve Morrie orada olmasına, Darryl'in de orada olmasına ve henüz açılmamış olmalarına rağmen Joe Bob'un çoktan içeri alınmış ve yerine oturmuş olmasına rağmen Feb'i barda bırakmaktan memnun değildi. Tam olarak bir koruma ordusu sayılmazdı ama Denny ve bir balta Feb'e ulaşmak için dört adamın arasından geçmekte zorlanacaktı.

Ama Colt'un içinde kötü bir his vardı, bu hisle uyanmış ve bir türlü geçmemişti. Ve bu duyguya sahip olduğunda, Feb'den uzak kalmak istemiyordu. Bu nedenle, aralarında dört adam ve Denny'nin ortaya çıkma olasılığı olsa bile, Colt hâlâ huzursuzdu.

Warren ve Rodman, Colt ve February'i güvenli eve götürmeleri için Amerikan Polis Teşkilatı'na teslim etmeden önce Colt'un dava yükünü Sean'ın üzerine yıkmasını bekliyorlardı. Onlar da sabırsızlanıyordu. Gözle görülür şekilde. Denny'nin şehre inmesi için yeterince zaman geçmişti ve ava odaklanabilmek için bu işin bitmesini istiyorlardı.

Sean, "Sadece bir, en fazla iki günlüğüne gideceksin," deyince Colt, Sean'ın haklı olduğunu umarak başını salladı.

"Gerçi bu süre içinde adamımızın izini bulmak senin için zor olmasa gerek," diye cevap verdi Colt, kafayı bulmuş hırsızdan bahsederken. "Şimdiye kadar zulasını bitirmiş olmalı ve muhtemelen yeniden vurgun yapmak istiyordur."

Sean, Colt'a başını sallayarak karşılık verirken aynı anda üç telefon birden çaldı ve odadaki hava birden elektriklendi.

Colt gerildi ve gözleri, telefonuna doğru eğilirken onu izleyen Sully'ye kaydı. Colt merdivenlerden hızla çıkan ayak seslerini duyana kadar Sully telefonu kulağına götürmemişti.

Sandalyesinde dönerek arayanın Betsy olduğunu gördü. Colt'a bir bakış attı, yüzü solgun, gözleri korkuyla doluydu, Colt'un içindeki ağırlık bir örs gibi sertleşti ve Betsy nefes nefese, "J&J'de ateş açıldı," dedi.

* * * * *

"Sessiz ol," diye kestirip attı Denny.

Yutkundum ve arabadaki koltuğumda dönüp Melanie'ye baktım. Ağzındaki tıkaçın etrafında mızızızlanan, kısık sesler çıkaran ve bunu esas olarak korkudan beyninden vurulmuşa döndüğü için yaptığı belli olan Melanie'ye başımı .

"Tatlım," diye seslendi Denny, sesi yumuşak ve sevgi doluydu ve benimle konuştuğunu biliyordum.

Gözlerimi ona çevirdim, bunu yapmak istemedim ama yaptım.

Açık kahverengi saçlar, iyi bir saç kesimi, mavi gözler, düzgün bir yapı, muhtemelen benden birkaç santim daha uzun, Denny'ye benziyordu ama biraz daha yaşlıydı.

Ve üstü başı kan içindeydi. Joe-Bob'un kanı, Darryl'in kanı, hatta belki Marty'nin kanı.

Ve mavi gözleri vahşiydi. Hiç böyle gözler görmemiştim ve bu gözler beni kandan, barda gördüklerimden daha çok korkuttu çünkü işinin bitmediğini biliyordum.

Tekrar yutkundum ve gözlerimin arkasını yakan yaşlarla ve boğazıma düğümlenen çılgınlıkla savaştım.

"Biliyorsun, onunla birlikteyken bile," diye devam etti Denny, başını Melanie'nin bağlı ve ağzının tıkalı olduğu arka koltuğa doğru sallayarak, "sadece seni istiyordum."

"Biliyorum," diye zorladım, sesim düzensiz çıkıyordu, onun oyununu oynamanın ihtiyatlı olduğunu düşünüyor ve başka bir şey düşünmemeye çalışıyordum.

"Sadece sen oldun Şubat," dedi Denny.

"Biliyorum," diye tekrarlardım ve ön camdan dışarı bakmadan önce gözlerimi sıkıca kapattım. Sonra yutkundum ve "Alec?" diye seslendim ve Denny'ye hitap etmek için Colt'un adını kullanmak dilime asit dökülmüş gibi hissetmeme neden oldu.

"Evet, tatlım?" Denny cevap verdi.

İhtiyacım olan cesareti aradım ve buldum. "Gitmesine izin verebilir miyiz?"

"Tatlım."

"Onu burada istemiyorum."

"Oh," diye cevap verdi Denny, "Ben onunla ilgilenirim."

Melanie dehşet içinde ciyakladı ve ben de gözlerimi tekrar sıkıca kapattım. Korktuğum şey buydu.

* * * * *

J&J'nin önünde ışıkları hâlâ yanıp sönen bir devriye aracı vardı ve Colt ön kapiya doğru koşarken uzaktan daha fazla siren sesi duyuluyordu. Sean ve Warren peşindeydi, Sully ve Rodman da çok gerilerinde değildi.

Silahı elindeydi ama kapiya çarpmadan önce kapı açıldı ve üniformalı Adam dışarı fırladı, eli omzundaki telsize gitti, ağzı oraya dönüktü.

"Memur , J&J's Saloon, tekrar ediyorum, memur vuruldu, J&J's Saloon."

Adam ilk yardım çantasını almak için arabanın bagajına koşarken Colt'a bakmadı bile.

Colt bara koştu.

Joe-Bob ön kapının yanındaydı, her tarafı kan içindeydi. Colt'un onun öldüğünü anlamak için kontrol etmesine bile gerek yoktu.

İçini yakmakla tehdit eden öfkeyi bastırdı ve Marty'nin bir metre ötede, sırtüstü yattığını, kanlar içinde olduğunu ve ya ölmüş ya da Tanrı'nın izniyle baygın görüldüğünü gördü. Adam'ın ortağı Ellen onun yanında diz çökmüştü. Colt bir bakışta Marty'nin şans eseri giydiği yeleğe en az üç kurşun isabet ettiğini gördü. Ne yazık ki bir tane de boynuna isabet etmişti.

"Feb?" Colt Ellen'a sordu, Ellen başını salladı, o örs bükülmüş, bağırsağının astarına . "Marty?" Colt devam etti.

"Nefes alıyorum," diye yanıtladı

Ellen. "Morrie?"

"Arka tarafta," dedi Ellen, Marty'nin boynuna bir bar havlusu tutarak ve Colt arka tarafa koştu.

Darryl ara sokakta kış üstü yatıyordu, yüzü ve acıyla sıkışmıştı, sırtı barın tuğla duvarına dönüktü, boynuna sıçrayan kan görülebiliyordu. Morrie onun yanına çömelmişti, sırtı Colt'a dönüktü, vücudu Darryl'inkini saklıyordu. "Morrie," diye seslendi Colt, Morrie iki büküm oldu ve Colt arkadaşına bakıp onun zarar görmediğini gördü. Sonra Darryl'e baktı ve kayarak yere düştü. Halt.

"Siktir!" Colt tısladı ve arka cebinden telefonunu çıkardı.

"Onu hastaneye götürmeliyiz." Morrie'nin sesi yumuşak ve sakindi ama bir sınırı vardı.

"Şubat?" Colt telefonu kulağına götürüp çalarken cevap verdi. "Onu yakaladı. Özür dilerim, patron. I -" Darryl başladı.

"Sessiz ol Darryl, kıpırdama," diye susturdu Morrie onu ve Colt'un telefonu bağlandı.

"J&J'deki ambulansların tahmini varış süresi?" Colt merkezdeki Jo'ya sordu ama dışarıdaki siren seslerini duydu.

Jo, "Orada olmalı, Colt," diye cevap verdi.

"Darryl arka tarafta, ara sokakta," dedi Colt ona, Darryl'in yaralarına baktı ve devam etti, "kesilmiş, ayrıca görebildiğim kadarıyla vurulmuş."

Jo, "Anladım Colt," dedi ama Colt çoktan telefonunu kapatmıştı.

Morrie'nin yanından geçti, Darryl'in bacaklarının etrafından dolaştı ve Darryl'in diğer tarafına çömeldi.

"Hangi yöne gittiklerini bilmem gerekiyor. Bunu görüyor musun?" diye sordu Darryl'e.

Darryl başını sola eğerek, Colt'a arabayı en son nerede gördüğünü söylerken, sesi de yüzü gibi kısıktı, "Sağda, ara sokakta," diye cevap verdi.

"Ne ?" Colt devam etti.

"Beyaz Ford Taurus. Numarasını alamadım ama Oklahoma plakasıydı," diye cevap verdi Darryl.

Sağlık görevlileri kitleriyle birlikte arka kapıdan koşarak çıkarken Colt elini Darryl'in omzuna koydu ama onları görmezden gelerek Darryl'e usulca, "İyi," dedi.

"Önden geldi ama arkaya park etmişti. Önce Joe-Bob'u hakladı," diye devam etti Darryl. "Çılgın Joe-Bob ona doğru gitti, adam sallanarak gelmesine rağmen. Sonra ateş etmeye başladı, hiç tereddüt etmedi, daha silahını kılıfından çıkaramadan polisi yere serdi." Morrie uzaklaşırken ve sağlık görevlileri içeri girerken Darryl sözlerini bitirdi.

Colt, "Sakin ol Darryl," diye ısrar etti.

"Feb'e kaçmasını söyledim, kaçtı ama o da peşinden koştu. Bana ateş etti, beni vurdu ama ben denedim -"

"Rahatla."

Sağlık görevlisi, "Teğmen, uzaklaşın," diye emretti ve Colt tereddüt etmeden harekete geçti.

O sırada Warren ve Rodman da Sully gibi ara sokaktaydı ve Colt onlara doğru ilerledi.

Colt, Darryl'in gösterdiği yönü işaret ederek, "Beyaz Taurus, Oklahoma plakalı, sokağın kuzeyinde," dedi ve Warren da Sully gibi telefonunu açtı.

"Mimi'nin yerindeydim," diye fısıldadı Morrie. "Feb latte istedi. Ben de Mimi'nin yerinde ona latte alıyordum."

Colt, "Morrie, kendini toparla, dostum,"

dedi. "Ona lanet olası bir latte alıyordum."

"Morrie, kendini topla."

Morrie boynunu bükte, eli tişörtünün yakasına geldi ve kendini toparladı ama gözleri Colt'unkilere gitti ve "O pislik kız kardeşimi aldı," dedi.

Colt bunu biliyordu. O da biliyordu. Bu bilginin içinde ağırlaştığını hissetti.

"Melanie," dedi Darryl ve herkesin gözleri ona döndü.

"Ne?" diye sordu. Colt sordu ama sanki ölümcül bir şey kalbini ele geçirmiş gibiydi.

Darryl gözlerini kırıştırdıktan sonra çenesini kaldırdı ve "Şubat onunla gitti çünkü Melanie de onunla birlikte." dedi.

Sonra Darryl yana kaydı ve bilincini kaybetti.

* * * * *

Denny Melanie'yi Susie Shepherd'ın kanepesine iterken, "Hayır, bu doğru değil Alec," dedim.

Sarışın başının tepesinden kan kırmızısına boyanmış ayak tırnaklarının ucuna kadar titreyen Susie'yi tutmuştu. Titriyordu çünkü Melanie artık kanepede yattığına göre, Denny onun sadece pazusunu elinde tutmakla kalmıyor, aynı zamanda silahını da kafasına dayamıştı.

Denny, "Şubat, dediğimi yap tatlım, onu," diye emretti.

Başımı salladım. "Lütfen Alec, gidelim. Sen ve ben, sadece gidelim."

Denny öne doğru eğildi ve "Bağla onu, lanet olası!" diye bağırdı.

Zorlamamaya karar verdim, ilerledim, etraftan dolaşmadan önce gözlerim Susie'ninkilere kilitlendi. Denny'nin bana verdiği ipi kullandım ve bileklerini arkaya doğru çektim.

"Birini nasıl bağlayacağımı bilmiyorum," dedim ipi bileklerine dolayarak. "Belki silahı bana verip kendin yapabilirsin."

"geçmeyi bırak, Feb."

"Hayır gerçekten -"

"Dalga *geçmeyi bırak!*" Denny yine bağırdı, Susie ellerimin altından atladı ve Melanie kanepeden dehşet dolu bir ses çıkardı. "Bu işi bitirmek ve buradan defolup gitmek istiyorum."

"Tamam Alec," diye fısıldadım, korkmuştum, ne yapacağımı bilemiyordum, Colt'un, Sully'nin ya da Federallerin Denny'nin beni ve Melanie'yi Susie Shepherd'ın evine götüreceğini düşünüp düşünmeyeceklerini merak ediyordum.

Susie'yi bağladım ama iyi bir iş çıkaramadım çünkü yalan söylemiyordum, birini nasıl bağlayacağımı bilmiyordum. Ayrıca, iyi bir iş çıkarmak istemedim.

"Tamamdır," dedim, elim Susie'nin ön koluna gitti. Ne söylediğimi bilmeden, sadece bir şeye sahip olmasını, bu işte hep birlikte olduğumuzu ve elimden geleni yapacağımı söylemek için onu sıktım.

Denny, Susie'yi öne doğru çekti ve Melanie'nin yanındaki kanepeye oturması için itti.

Orada öylece durdum, zihnim dakikada milyonlarca kilometre yol alıyordu. Silaha doğru hamle yapmalı mıydım? Bana eve taşıttığı baltayı mı almalıydım? Bunu yaparsam beni, Melanie'yi ya da Susie'yi vurur muydu?

Zaman.

Zamana ihtiyacım vardı.

"Neden?" Kanepede dehşete düşmüş iki kadına bakarken Denny'ye sordum.

Denny, "tıkayın," diye cevap

verdi. "Ne?" Ben sordum.

"Ağzını tıka, Susie, lanet kaltak. Konuşmasını istemiyorum. O hasta ağzını çalıştırmamasını istemiyorum."

Susie'ye baktım. Korkudan kaskatı kesilmişti, konuşacak hali yoktu.

"Konuşmayacak," dedim ona.

Denny bana baktı ve sakince, "Kendimi etmek istemiyorum, tatlım," dedi. Başımı salladım, hâlâ Melanie, Susie ve kendim için zaman kazanmaya çalışıyordum. "Ağzını tıkayacak bir şeyim yok."

"Bir şeyler bul. Eminim bir yerlerde süslü püslü eşarpları vardır." Ciddi miydi? Evde eşarp aramak için dolaşmama izin mi verecekti? Susie ve Melanie'ye bir bakış attıktan sonra, "Hemen ," diye mırıldandım. Sonra odadan koşarak çıktım.

* * * * *

Colt'un elindeki telefon çaldı, açıp kulağına götürmeden önce ekrana bakmadı bile.

"Colton," dedi, gözleri Darryl'in bağlı olduğu sedyenin bara götürülüşündeydi, aklı Feb ve Melanie'deydi, midesi düğümlenmişti.

"Alec?"

Annesiydi. Lanet olsun. "Anne, yapamam -"

"Bir adamın Şubatı var," dedi kadın telaşla ve Colt damarlarında buz gibi bir suyun dolaştığını hissetti. "The Heritage'daki büyük, gösterişli bir evin önünde arabamdayım. Sokağın adı Vine. Bir adamın yanında Feb ve Melanie var. Ayrıca bir de silahı var. Onları eve götürdü."

"Vine mı?" Colt sordu ama biliyordu, Denny, o hasta herif, biliyordu. "Evet, Alec, bir üç sekiz Vine." Tanrım, Susie'nin evi.

Sully'ye baktı. "Onları Susie'ye götürdü." Gözleri Warren'a kaydı. "Bir üç sekiz Vine. The Heritage. Susan Shepherd'ın evi."

Warren, Rodman ve Sully hemen dönüp koşarak uzaklaştılar. Colt onları takip etti, adımları uzundu, sabrı tükenmişti, onu neredeyse hareketsiz bırakan bir korkuyla savaşıyordu ve Morrie onun yanındaydı.

"Anne, buradan," dedi annesine.

Annesi ona, "Feb'in evinde silahı olan bir adam var," dedi.

"Uzaklaş. Şimdi."

"Güvende olmadığınızı biliyordum, bu yüzden sizi izliyordum ve gördüm ki -"

Kırk dört yıl sonra Colt'un nihayet Mary Colton'a teşekkür edecek bir şeyi vardı.

"Uzaklaş anne." "Alec -
"

"Yap şunu. *Şimdi*."

Tereddüt etti ve sonra fısıldadı, "Sakın yaralanma." "Lütfen
anne, sadece uzaklaş."

", Alec," dedi, "arabayla gideceğim."

"Anne?" Colt onun bağlantısının kesildiğini duymadan
önce seslendi. "Evet, oğlum?"

Sonra Colt annesine hayatında hiç söylemediği bir şey söyledi ya da en
azından söyleyip kastetmediği bir şey, "Teşekkürler."

* * * * *

Susie'nin yatak odasına gittim, doğruca yatağının yanındaki telefona
yöneldim. 911'i aradım. Ne kadar zamanım olduğu hakkında hiçbir fikrim
yoktu, Denny deliydi ve her şeyi yapabiliirdi.

Kulağıma gelen sesi duyduğumda üzerine fısıldadım, kelimelerim aceleyle
ve kısıkı.

"Bugün Şubat Owens, Denny Lowe beni, Melanie Colton'ı ve Susie
Shepherd'ı Susie'nin evinde tutuyor. Ayrıca bir silahı ve baltası var. J&J's
Saloon'da insanlara zarar verdi. Daha fazla konuşmam. Telefonu
kapatıyorum ama sen de konuşamayasın diye kapatmıyorum. Seni duyamaz.
Birkaç saniye içinde cep telefonumdan tekrar arayacağım, arama geldiğinde
operatörün konuşmasına izin verme. Cep telefonumu yanımda ve hattı açık
tutacağım. Bu kadar. Daha fazla konuşmak yok."

Sonra telsizi tabanın yanına koydum ve bağırdım, "Eşarplarını nerede
sakladığını bilmiyorum, Alec! Susie'ye eşarplarını nerede sakladığını sor!"
"Etrafına bak," diye bağırdı Denny.

Arka cebimden cep telefonumu çıkardım ve kimsenin numarasını
kaydırmakla uğraşmadım. 911'i aradım ve sonra tişörtümü kot pantolonumdan
çıkartıp telefonu göbeğimle kemerimin arasına soktum. Tişörtü tekrar üzerine
çektim ve telefonun etrafına sıkıştırdım.

"Bir tane buldum!" Yalanımı bağırarak söyledim ama aramaya başladım ve
şans eseri açtığım ilk çekmecede Susie'nin eşarplarını buldum.

Birini kaptım ve oturma odasına geri koştum, bensiz başlamamış olması ve
911 operatörünün sessiz kalması için dua ettim.

"tıkamamı mı istiyorsun?" Odaya girer girmez yüksek sesle sordum.

"Evet, hayatım," dedi Denny ve ben Susie'ye doğru yürüdüm, gözlerim
onun ve Melanie'nin arasında gidip geliyordu, onlara bunun böyle olacağını
kelimeler olmadan anlatmaya çalışıyordum.

ve sözsüz olarak yalan söylemediğimi umuyordum.

"Sırada ne var?" Susie'nin ağzını tıkarken Denny'ye sordum.

"Sil," diye cevap verdi Denny ve ben de doğrulup ona döndüm.

"Ne?"

"Sil," diye tekrarladı Denny, bana doğru ilerledi, kolumdan tutup beni geri çekti.

"Silmek mi?" Ben sordum. "Ne -?"

"Her şeyi sileceğim, Feb. Senin ve benim her şeyimi." Ben şoktan donmuş bir halde ona bakarken silahı kaldırdı ve Melanie'ye doğrulttu. "Böylece olması gerektiği gibi olabiliriz, her şeyi sileceğim."

Melanie'yi vuracaktı, bunu biliyordum ve tereddüt etmeyecekti.

Düşünmedim, sadece silaha davrandım ama çok geç kalmıştım, elim bileğine çarptığında tetiği çekti ve gürültü kulaklarıma çarparken silah patladı ve kalbim durdu.

* * * * *

Colt kamyonetini Susie'nin evine götürürken yanında oturan Morrie, "Silahı var," dedi.

"Evet," diye yanıtladı Colt.

"Silahı nereden bulmuş?" Morrie sordu.

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Colt.

Morrie sessizdi, ön camdan dışarı bakıyordu.

Sonra dedi ki, "Joe-Bob -"

"Hayır, şimdi değil, Morrie. Daha sonra."

Morrie yine sessizdi ve Colt araba sürmeye konsantre olmuş, zamanı, ne kadar zaman geçtiğini, Denny'nin amacının ne olduğunu, neden hedefinden saptığını düşünüyordu. Colt'un peşinde olması gerekiyordu, Susie'nin değil, Melanie'nin değil. Melanie kendine kâğıt kesici yapmayı bile zar zor kaldırabiliyordu. Rehine olarak çözülmüştü. Colt bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu. Susie, Melanie ya da Feb için ne anlama geldiğini bilmiyordu. Ne kadar zamanları olduğunu bilmiyordu.

"Kahrolası bir latte," diye mırıldandı Morrie.

Colt ona, "Sakin olmana ihtiyacım var, Morrie," dedi. "Eğer yapmasaydım -" Morrie başladı.

Colt ona, "Eğer yapmasaydın, sen de hacklenmiş ya da delik deşik olmuş olurdun," dedi. "Kız kardeşimin onun elinde olmasından çok korkuyorum."

Morrie yanıliyordu. Eğer haklı olduğunu düşünüyorsa, Jayden Whelan'ın karısına sorması yeterliydi.

"Hayır, değil, evde bir karın ve iki çocuğun varken değil," dedi Colt.

"Latte alıyordum, Colt."

"Kız kardeşinin yapmanı istediği bir şeyi yapıyordun. Sence Feb, Joe-Bob, Darryl ve Marty'nin şu anki durumundan memnun mudur? Sence bunu senin için ister miydi? Dee için? Palmer ve Tuesday için?" Morrie gırtlaktan bir ses çıkardı ve Colt devam etti. "Odaklan Morrie, bu iş bugün bitiyor ve sen ve ben, kontrolümüzü kaybedip her şeyi berbat etmemize gerek yok."

Morrie durakladı ve "Evet" demeden önce bir nefes verdi.

"Benimle misin?" Colt sordu.

"Evet."

Colt Vine'a döndü ve kendi tavsiyesine uymaya çalıştı, kontrolü elinde tutmaya, soğukkanlı olmaya çalıştı ama tek düşünebildiği Feb'e onu güvende tutacağına dair söz verdiğiydi ve o anda Vine güvende olmaktan çok uzaktı.

* * * * *

"Ne yapıyorsun lan sen?" Denny bağırdı ama ben Melanie'nin kafasının olduğu yerin yanındaki duvardaki kurşun deliğine bakıyordum.

Yana doğru düşmüştü, Susie'nin üzerine, o da uzağa doğru eğilmişti. İkisi de tıkaçlarının arkasından ağlıyordu, bu da ikisinin de kanaması olmadığı için işime geliyordu.

Denny beni itti ve bana baktı. Hızlı düşünmeliydim, zaman kazanmalıydim.

"Melanie'ye ateş ettin!"

Bağırdım. "Silmem lazım -"

"Colt Melanie'ye ateş etmez!" Onun üzerine bağırdım, olduğu yerde kaldı ve yüzü komikleşti, iyi bir komiklik değil, *kötü* bir komiklik.

"Ne dedin?" diye sordu sessizce.

"Colt'un Melanie'yi vurmayacağını söyledim. Angie'yi de vurmazdı. Ya da Butch'u. Hatta Pete'i bile. Colt iyi biri. *Kimseye* zarar vermez. Senin kimseye zarar vermemen gerekiyor!" Bağırdım.

"Ben Colt değilim," dedi Denny bana. "Ben Alec'im."

Başımı tekrar salladım, kısa ve hızlı bir şekilde, bir yandan da göz kırpyordum. Anlamamıştım.

"Sen Alec'sin," dedim ona.

"Ben Alec'im," diye onayladı

Denny. "Ve Alec de Colt."

Denny başını salladı ve sonra sırttı. Bu da iyi bir sırtıma değildi, bu da kötü bir sırtımaydı ve beni ruhumun derinliklerine kadar korkuttu.

"Hayır, Feb. Ben Alec'im. Ben seninim, Alec her zaman senin oldu. Ama Colt, o farklı. O yanlış biri. Seni incitti ve bunun için ölecek."

* * * * *

Colt kamyonu durdurdu, park etti, araçtan indi ve etrafı taradı.

Sully'nin plakasız arabası, Colt'un kamyoneti ve Warren ile Rodman'ın siyah cipinin sıra eve doğru açılı bir şekilde dizilmiş dört polis aracı vardı.

Colt, kamyonun arkasından dolanıp Colt'un yanına gelen Morrie'ye, "Alçaktan git," diye emretti. Colt iki büküm oldu ve neredeyse çömelerek bir kruvazörün arkasına çömelmiş olan Sully'ye doğru koştu.

"ne var?" Colt sordu.

Sully, "SWAT ekibi yolda, en az on dakika daha sürecek," diye cevap verdi.

Bu hiç iyi değildi. On dakika çok uzun bir süreydi, çok

uzun. "Görüntü var mı?" Colt sordu.

Sully, "Perdeler az önce çekildi, bizi gördü," diye cevap verdi.

"Görmemek zor," diye mırıldandı Morrie ve uzaktan daha fazla siren duyular, bu yüzden Morrie devam etti, "ve duymak."

"Fed sıcak girin dedi."

Colt ayağa kalktı ve eve baktı, perdeler çekilmişti, kapı kapalıydı, görüntü yoktu, sonra kruvazörün arkasına çömeldi.

"Feb'i gördün mü?" diye sordu

Sully. "Hayır, sadece Denny'yi."

"Fed'in planı

mı?" "Onunla

konusmak."

"Peki, bunu yarın mı yapacaklar yoksa çay molası verdikten hemen sonra mı?" Morrie sordu, gözleri başka bir aracın arkasında çömelmiş, Warren telefonda görüşen Warren ve Rodman'daydı.

"Denny yoldan çıktı, planın dışına çıktı. Onunla ne yapacaklarını bilmiyorlar. Nowakowski'yle konuşuyorlar," dedi Sully, tekrar alçalmadan önce havalanıp yolcu pencerelerinden eve bakarken.

"Ne -?" Colt başladı ama evin içinden silah sesleri duyunca kasları anında taşlaşarak durdu.

* * * * *

"Aman Tanrım. Aman Tanrım," diye bağırdım Susie'nin gözleri bana geldiğinde, acı ve korku gözlerine kazınmıştı.

Sonra yana doğru yığıldı, göğsünden kan sızıyordu.

Melanie inliyordu, kendini kanepeden aşağı atmış ve sürünerek uzaklaşmaya çalışıyordu, elleri arkadan bağlıyken, panik içinde, karnının üzerinde bunu yapmak kolay bir şey değildi.

İlk düşüncem ona yardım etmektir ama Denny Melanie'ye döndü, silahını doğrulttu ve hızlı hareket etmek zorunda kaldım. Koluna atıldım ve bileğini yakaladım, ateş ettiğinde yukarı doğru salladım.

"Onlara ateş etmeyi kesin!" Çığlık attım.

Denny beni yine başından savdı ve bana ters ters baktı. "Bu işi halletmeliyiz." "Ambulans çağırmamız gerek. Susie'yi vurdun," diye bağırdım.

"Önce onunla başlamalıydım. Dünya Susie Shepherd olmadan da rahatlıkla idare edebilirdi," dedi Denny.

"Bu senin kararın değil," diye tersledim. "Sen Tanrı değilsin."

Konuşmaktan yoruldu, omzunun üzerinden pencerelere baktı ve tuhaf bir sakinlikle, "Acele etmeliyiz, polisler geldi," dedi.

Ve Tanrı'ya şükürler olsun, bunun için Tanrı'ya şükürler olsun.

"Silahı bana ver," diye talep ettim, tekrar ona ilerledim, elimi bileğine koydum ama beni itti.

"February, geçmeyi bırak."

Başımı salladım, Susie'ye yardım etmeliydim ve bunun sona ermesi gerekiyordu. Yaşıyordu, inlediğini duyabiliyordum. Başını kolçağa dayamıştı, gözleri bana bakıyordu, elleri hâlâ arkasındaydı, içinden kan geliyordu ve kanepeli kirletiyordu. Susie Shepherd'ın elleri arkadan bağlıyken ve ağzına bağladığım tıkaç hâlâ yerinde dururken kendi kanepesinde ölmesine izin veremezdim. Yapamazdım. Bunu durdurmak için elimden gelen her şeyi yapmalıydim.

Denny ileri atıldı ve sürünen Melanie'yi saçlarını kullanarak birkaç metre geriye çekti. Ağzının arkasından acısını haykırdı ve sesi, başının o korkunç şekilde geriye doğru sallandığını görmek midemi bulandırdı.

"Kesin şunu!" Çığlık atarak Denny'ye doğru gittim ama beni tekrar itti, Melanie'yi bıraktı ve vücudunu ve silahını bana çevirdi.

"Senin derdin ne lan?" diye tersledi.

Ne dedim ben? Bu oyunu nasıl oynadım? Polisler buraya gelip bu çılgınlığı durdurmaları için nasıl zaman kazandırdım? Ve neden içeri gelmediler?

Hiçbir fikrim yoktu ama bir şeyler bulmalıyım.

"Alec bunu yapmazdı. *Benim* Alec'im değil. O iyi, nazik ve kibardır. İnsanları vurmaz ve saçlarını çekmez," dedim ona.

"Eğer onlar silinmezse, olmamız gerektiği gibi olamayız." "Sen durmazsan *asla* olmamız gerektiği gibi olamayız.

Bu!" Bağırdım. "Susie'yi dışarı çıkarayım da ona yardım etsinler. Bırak Melanie gitsin. Onları bıraktıktan sonra, sen ve ben, baştan başlayacağız."

"Silinmediği sürece yapamam."

"Sana söylüyorum Denny, onları silersen bunu yapmayız!" Çılgılık attım. Gözlerini kırıştırdı ve her şeyi berbat ettiğimi anladım. Ona gerçek adıyla seslendim.

Ben geri alamadan silahı kaldırdı ve tetiği çekti.

* * * * *

Morrie, Rodman ve Sully'ye aynısını yaparken Colt da Chris ve Sean'a saldırdı.

"Ateş açıldı, ateş ," dedi biri telsizinden. Üç el ateş edildi.

Üç el ateş edildi.

Hayatının bir bölümünü paylaşan üç kadın kurşun yemiş olabilir.

Ve bu süre zarfında tutunabildiği tek şey Feb'in bağırma sesiydi.

Ama artık bağırıyordu.

Colt, kendisinin ve Sean'ın zayıflayan tutuşuna karşı koyarken Chris, "Geri çekil Colt," diye homurdandı.

"Elinde rehineler var Colt. Oraya giremezsin," dedi Sean. Öyle mi yaptı? Üç el ateş. Üç kadın. Başka ses yok.

Hala rehineleri var mıydı?

Colt Chris'i kenara itti ve Sean ayaklarını dikerek ve tüm ağırlığını Colt'a vererek yer değiştirdi.

"Morrie, sakın ol yoksa seni kelepçeleirim," diye tehdit etti Sully, bir metre ötede çırpınan Morrie'yi.

"Kız kardeşim içeride," diye karşılık verdi Morrie, Colt gibi o da hâlâ zapturapt altına alınmaya karşı mücadele ediyordu.

Colt'un gözleri arkadaşına kaydı ve Morrie'yi görünce Colt aniden itmeyi bıraktı ve üzerine garip bir sakinlik çöktü.

Bu şekilde hiçbir yere varamazdı. Kontrolünü kaybedip aptal gibi davranarak değil.

İçeri girmenin başka bir yolunu bulmalıydı ve içeri girmeliydi, görmeliydi, Şubat'ın iyi olup olmadığını ve eğer iyiye Denny ile başa çıkmalıydı. Rozetini kaybetmesi umurunda değildi. Colton ailesinin geleneğini hapisanede sürdürüp sürdürmemesi umurunda değildi. Eğer Feb gittiyse, bu kez hayatından sonsuza dek çıktıysa, umursayacak bir şey kalmadığını biliyordu.

Cipinden bir hoparlör çıkarmakta olan Warren'a baktı ve Colt Sean'dan uzaklaşarak ajana doğru yürüdü.

Warren'a, "Beni içeri gönder," dedi.

"Sabır, Teğmen, biz hallederiz. Bir iletişim hattı açalım," dedi Warren.

Onlarda bu yoktu. Colt bunu Warren'ın yüzünde gördü, kararsızlık. Baltayı tercih ettiği bilinen ve şimdiye kadar hiç rehine almamış olan bir adamdan ateş açılmıştı. O evde neyle karşı karşıya olduklarına dair hiçbir fikirleri yoktu.

Colt ona, "Üç el ateş edildi," dedi, "içeri girmeliyiz."

"Sabırlı olun, Teğmen. SWAT Ekibi burada değil ve Nowakowski kadınına zarar vermeyeceğini düşünüyor."

"Kadınlar, Ajan, tek kişi Feb değil." "Onunla konuşup vazgeçirmeye çalışacağız."

"Beni istiyor," diye hatırlattı Colt Warren'a. "Beni içeri gönderin, ben de kadınları dışarı çıkarayım."

"Bırak da bununla biz ilgilenelim Colton."

"Kulaklarımız var," diye bağırdı biri ve Colt'un kafası, kasabanın bir başka üniformalı Eric'in yolcu koltuğuna kıvrıldığı kruvazöre döndü. Herkes kruvazöre doğru koştu ama Colt yaklaştı.

"Biri 911'i aradı, konuşmuyor, sadece hattı açtı," diye fısıldadı Eric.

"Tatlım," dedi bir adam telsizden.

"Benden uzak dur," diye cevap verdi Feb ve Colt'un boynu, telsizden kısık ve cızırtılı da olsa sesinde açıkça duyabildiği korkuyla büküldü, ama yine de konuşuyor olması içini rahatlattı.

"Buraya gel, Şubat." adam. "Az önce bana ateş ettin!" Feb bağırdı.

"Özür dilerim, özür dilerim tatlım... ama bana böyle hitap edemezsin." "Bana yaklaşma."

"Feb, beni dinlemeni istiyorum."

"*Yaralanmış!*" Feb öyle bir çığlık attı ki, sesi sadece telsizden değil evden de duyulabiliyordu ve Colt'un gözleri açıldı, içindeki korku geçti, çok değil, çünkü Susie ya da Melanie vurulmuştu, ama Feb'in sesi güçlüydü ve Colt eve doğru baktı.

"Burada yeniden başlıyoruz, temiz başlamalıyız," dedi adam. "Melanie ve Susie'yi öldürerek mi? Delirdin mi sen?"

Feb sordu.

Colt'a yakın biri "Lanet olsun," diye mırıldandı ama Colt bunu kendisi de söyleyebilirdi. Denny Lowe delinin tekiydi ve Feb'in onu kızdırmasına ihtiyacı yoktu.

"Şubat..." dedi adam ve sonra sordu, "Bu nedir?" "Ne?"

Feb karşılık verdi.

"Feb, o da ne? Gömleğinin içinde."

Kahretsin, telefon üzerindeydi ve Denny onu görmüştü.

Feb akıllıca konuyu değiştirdi. "Az önce bana ateş ettin. Gitmek istiyorum," diye tersledi. "Sadece *gitmek* istiyorum. Melanie ve Susie'yi de yanımda götüreceğim."

Denny, "Gömleğini kaldır," dedi.

"Gidiyorum," diye açıkladı Feb.

"Gidemezsin. Benimle olmak istiyorsun ve benimle olmak için temiz başlamalıyız. Şimdi, lanet gömleğinin içinde ne var?" Adamın sesi giderek tedirginleşiyordu, fazla zamanları yoktu. Susie çoktan bir kurşun yarası almıştı, Tanrı onun durumunu biliyordu. Sırada muhtemelen Melanie vardı. Ve Feb, ona böyle davranmaya devam ederse, Denny onu da öldürecekti.

Feb hedefe odaklandı ve dikkatini telefonundan uzak tuttu. "Susie'nin kanaması var, yardıma ihtiyacı var. Kendi kanepesinde kan kaybından ölmesine izin verirsen, yemin ederim bu iş biter. Beni duyuyor musun?"

Colt Warren'a döndü. "Onunla konuş yoksa ben içeri girerim,"

dedi. Warren eve döndü ve hoparlörü ağızına götürdü.

Hoparlörden "Dennis Lowe!" diye seslendi ve Colt arabanın etrafından dolaşarak sürücü tarafına gitti, kapıyı açtı, bagajın mandalını çekti, sonra arabanın arkasına geçti, bir yelek kaptı ve Warren devam ederken giydi. "Dennis Lowe, burası FBI. Dışarıdayız ve February Owens, Melanie Colton ve Susan Shepherd'ı tuttuğunuzu biliyoruz. Susan'ı vurduğunuzu biliyoruz. Başka kimsenin zarar görmesini istemiyoruz. Silahlarınızı bırakın ve derhal evden çıkın. Bu sizin tek uyarınız olacak."

Colt cırt cırtı bastırırken Sully yaklaştı. "Colt, dostum, ne -?"

Colt ona bakmadı. Aslında, eve doğru koşarken adını haykıran çeşitli sesler de dahil olmak üzere herkesi görmezden geldi.

pantolonunun arka kemerinden silahı çıkardı.

* * * * "Şubat,

lütfen, buraya gel," diye yalvardı Denny.

Gözlerim Susie'ye gitti, gözleri kapalıydı. Ya ölmüştü ya da baygındı. Aklını telefonumdan uzaklaştırmayı başarmıştım ama zamanımın tükenmekte olduğunu biliyordum.

Denny'ye "Bırak gitsinler," dedim. "Neden beni dinlemiyorsun?" diye bağırdı.

"Belki de insanları vurduğun ve deli gibi davrandığın içindir!" Ben de bağırdım.

Nedense gözleri kapıya kaydı ve sonra bana doğru hamle yaptı.

Ondan kaçmak için hamle yapmakta çok yavaş davrandım. Kolumdan yakaladı ve beni geri çekti.

Sonra kapı açıldı ve Colt elinde bir silahla, sakın sakın içeri girdi. İçeri girer girmez silahını kaldırdı ve Denny'ye doğru nişan aldı.

Silahın soğuk çeliğinin şakağıma çarptığını hissederken Colt'a baktım.

Sonra Denny sanki bir akşam yemeği partisine ev sahipliği yapıyormuş gibi, "Gelebilenize sevindim," dedi.

* * * * *

Colt, "Bırak onu," diye emretti.

Denny Lowe, "Bırak onu," diye karşılık verdi ve Şubat'ı tuttuğu yerde sarsıldı.

Colt'un gözleri kadının kafasındaki silaha kaydı ve zaten kaynamakta olan kanı damarlarında dolaşmaya başladı.

"*Bırak* dedim!" Denny bağırdı.

Colt, "Ona zarar vermeyeceksin Lowe," diye tahmin etti ve haklıydı.

Denny silahı Feb'in şakağından aldı, Colt'a doğrulttu ve ateş etti.

* * * * *

Kurşun yeleğine isabet ettiğinde Colt'un iri, sağlam vücudunun sarsılmasını izledim ve çılgılık attım.

Sonra döndüm ve ağırlığımı Denny'ye verdim. Dengesini kaybedince ikimiz de yere düştük.

Ellerim bileğinin etrafında dönüyor, her ikisi de silahı yakalamaya çalışıyordu.

"Onları dışarı çıkarın, dışarı, dışarı, dışarı!" Denny ile boğuşan Colt'a

bağırdım. "Feb, ," dedi Colt, sesi komik geliyordu, sanki

Sanki az önce bir yarış koşmuş gibi

soluk soluğaydı. "Çıkarın onları!"

Tekrar ettim.

"Yuvarlan!" Colt böğürdü, belli ki nefesi geri gelmişti.

Görünüşe göre bir erkek böğürdüğünde onu dinleyen türden bir kadınmışım çünkü Colt bunu iki kez yaptı ve ben de iki kez onun dediğini yaptım. Sırt üstü yuvarlandım. Bunu yaptığımda Denny silahı kaldırdı ama Colt başımızda duruyordu. Colt ateş etti ve Denny elindeki silah düşmeden önce acı içinde homurdandı.

Colt bana, "Melanie'yi dışarı çıkar," dedi Denny'nin eline tekme atarken ve silah odanın diğer ucuna savrulurken.

"Colt."

"Feb, şimdi!"

Ayağa kalktım ve Melanie'nin yanına giderek onu kendime çektim. Hiç vakit kaybetmedi ve hâlâ inleyerek kapıya doğru koşmaya başladı.

Başardı mı görmedim, dikkat etmemiştim çünkü Denny geri çekilmişti, sonra ayağa kalktı, silahsızdı ama Colt'a saldırıyordu. Bunu yaptığımda, Colt ona güney pençesi attı, hiçbir şey geri çekmedi, omzu eğildi, gövdesi belden bükülerek ivme kazandı, doğrudan Denny'nin omzundaki yaraya bağlandı.

Colt'un yumruğu sızan ete çarptığında çıkan ses mide bulandırıcıydı. Denny sert bir acı uluması çıkardı, geriye düştü ve sonra deli bir adam gibi hiç tereddüt etmeden Colt'a bir kez daha saldırdı, yol boyunca bir hayvan gibi hırladı.

Colt ayaklarını dikti, artık kanlı olan sol elini kaldırdı ve Denny'yi boğazından , parmakları çenesinin altında ve çenesinin etrafında kıvrıldı. Çok az çaba harcıyormuş gibi görünen bir hareketle dirseğini kaldırdı ve Denny'yi uzağa fırlattı.

Normal koşullarda herhangi bir adam Colt'un savunmasının kolaylığı karşısında küçük düşerdi. Colt silahını düşürmediği için aslında bir kolu arkadan bağlı olarak dövüşüyordu. Ama Denny kendini toparlayana kadar sağlam koluyla birkaç metre savruldu.

Colt, "Lowe, bitti, dur," diye emretti ama Denny ona doğru geri geldi.

Colt bu sefer ona dokunmadı, ondan kaçtı ve Denny uçarak geçti.

Colt bana sabırsız bir sesle, "Git buradan," diye emretti ama gözleri Denny'den hiç ayrılmadı. Odaklanmıştı ama orada olduğumu ve gitmeyeceğimi biliyordu.

Colt silahını kaldırdı, başını eğerek Denny'ye nişan aldı ve Denny artık silahlı olmasa bile, artık dalga geçmeyi bıraktığını anladım. Denny iki büküm olmuştu, bir eli kanayan omzundaydı, diğer eli ise işe yaramaz bir şekilde sallanıyordu. Hissedilir bir nefretle kaynayan gözleri Colt'un üzerindeydi ve bir köpek gibi nefes nefese kalmıştı.

Colt'un istediğini yapmadım. Susie'nin yanına gittim ve onu yukarı çektim. Arkasına geçmeyi başardım ve dikkatli olmaya çalışarak ve paniklediğim için başarısız olarak onu göbüklerinin altından yakaladım. Onu çevirdim, aşağı çektim ve yere çarptı.

İki büküm olmuştum, onu yerde sürüklüyordum, hâlâ Colt ve Denny'yi izliyordum, Denny baltayı sağlam eliyle tutuyordu, pes etmiyordu, kaybettiğini bilmeyecek ya da umursamayacak kadar deliydi. Sağ omzu kanıyordu, Colt'un silahı olmasa bile, kurşun yarası ve baskın olmayan sol elindeki baltayla çok az zarar verebilirdi.

Sonra aniden, her yerden gelen seslerle oda adamlarla doldu. Sully, "Bırak onu Lowe," dedi ama Denny baltayı dengesizce kaldırdı.

Sol eli, gözleri Colt'un üzerinde, yarım düzine silah ona doğrultulmuştu.

Bir başkası Denny'ye donması için bağırırken önce dizlerimin üzerine çöktüm, sonra da kığımın üzerine geri döndüm ve Susie'yi vücuduma, bacaklarımın arasına çektim, kollarımı göğüs kafesinin etrafına koruyucu bir şekilde sardım. Bunu neden yaptığımı bilmiyordum ama .

Ve sonra yaptığım şeyi neden yaptığımı bilmiyordum. Ama yaptım.

"Yapma Denny, lütfen yapma," diye fısıldadım, Denny dondu, herkes dondu ama sadece Denny'nin gözleri bana geldi.

Ona başımı salladım. "Lütfen. Benim için mi?"

"Birlikte olmak zorundayız," dedi bana.

Tanrım, tam bir deliydi.

Başım hâlâ titriyordu. "canın ."

Denny gözleri Colt'la benim aramda gidip gelirken, "Onunki en kötüsü olmalı," dedi, o kadar hızlı gidip geliyordu ki başım dönüyordu.

"Öyleydi, Denny. Söz veriyorum. İkimiz için de en kötüsü oldu," dedim ve gözleri tekrar bana kaydı. "Yıllar önce beni ondan aldığında, yirmi iki yıldır en kötüsüyle yaşıyordu. Ben de öyle."

"Sana zarar verdi."

"O beni hiç incitmedi, Denny."

Denny bana "Seni Amy ile aldattı" dedi. "Onu gördüm, *sen de* gördün."

Başımı yana eğdim ve "Bunu onun yapmadığını biliyorsun.

Biliyorsun."

"O

yaptı."

"Hayır, yapmadı."

"Şubat -"

"Hayatımı elimden aldın," diye fısıldadım.

Başı sarsıldı, yüzü bir an için anlamamış gibi gevşedi, sonra gözlerinde yine o çılgın ışık yandı ve "Görmüyor musun? Onu geri vermeye çalışıyorum. Her şeyimiz vardı Feb. Sen ve ben. Her şeye sahiptik. Mutluyduk. O kadar mutluyduk ki, sürekli gülerdik. *Sen* hep gülerdin. Seni *ben* güldürdüm. Ben senin Alec'inim, beni seviyorsun, hep sevdin ve şimdi geri geldim."

"Sen benim Alec'im değilsin. Beni hiç . Colt beni güldürürdü ve sen onu da elimden aldın. Sen Alec değilsin. Colt değilsin. Sen Denny'sin."

"Ben senin Alec'inim."

"Sen Denny'sin," diye tekrarladım ve devam ettim. "Ve onu geri aldım, Denny, ama çok şey kaybettim. Onu benden aldın. Onu benden kopardın. Sahip olduğum her şeyi, istediğim her şeyi elimden aldın. Mutluluk, kahkaha, aile, bebekler, Alec, gerçek Alec, *benim* Alec'im. Hepsini benden aldın. Bunu daha da kötüleştirme. Lütfen, yapma. Baltayı bırak."

Başını iki yana salladı. "Bütün bunları senin için yaptım. *Senin için*. Seni mutlu edebildim. Seni hâlâ mutlu edebilirim."

"O baltayı bırakırsan beni mutlu edersin." "Feb
_"

"Benim için başkasına zarar verme, Denny. Kendine bile. Sadece baltayı bırak."

"Anlamıyorsun. Neden anlamıyorsun? Herkes biliyor, herkes Feb ve Alec olduğunu biliyor. Her zaman Feb ve Alec'ti. Her zaman Feb ve Alec olacak. Kimse seni benim kadar sevmedi."

"Bu konuda haklısın," diye fısıldadım. "Kimse beni senin gibi sevmedi."

Sözlerimi yanlış okudu, izin verir gibi okudu, gözleri Colt'a döndü ve biliyordum, denediğim şeyin işe yaramayacağını biliyordum.

"Kimse seni benim kadar sevmeyecek," diye mırıldandı ve bu bir yemindi. "Şimdiye kadar yaptığım her şey, olduğum her şey senin içindi."

Sonra saldırdı, gözlerimi kapattım ve çığlık attım ama hala etrafımdaki silah seslerini duyabiliyordum.

On Üçüncü Bölüm

Stavros

"Ne?"

"Beni duydun, Feb."

Doktora baktım, nutkum tutulmuştu.

Doktor dizimi okşadı ve "Kıyafetlerini giyebilirsin" diyerek ayağa kalktı.

Hareket etmedim.

Onun yerine, "Nasıl?" diye sordum.

Lavaboya doğru yürüyordu ve bana döndü, kaşları kalkık, yüzü dikkatle boştu ama o anda düşünebilseydim gülmemeye çalıştığına yemin edebilirdim ve "Nasıl?" diye tekrarlardı.

Yine nutkum tutulmuştu.

"Şubat, sanırım nasıl yapılacağını

biliyorsun." "Ama -"

"Sen ve Colt korunuyor muydunuz?" Doktor sordu.

"Hayır... ama -"

"Öyleyse böyle."

"Kırk iki yaşındayım," diye hatırlattım ona.

"Hâlâ adet görüyor musun?"

"Artık değil."

Kıkırdadı. Ben yine bakmaya devam ettim. Lavaboya döndü ve ellerini yıkadı.

Tekrar yanlarına gelip onları kuruladıktan sonra yumuşak bir sesle, "Masamdan kalk Şubat, giyin ve Colt'a hamile olduğunu söyle," dedi.

Sonra kâğıt havluyu çöpe attı ve odadan çıktı.

* * * * *

"Hey Kath," dedim Polis Karakolu'nun ön kapısından içeri girerken.

"Hey, Feb," dedi Kath kocaman sırtarak.

Hamile olduğumu bilemeyeceği ve muhtemelen bu bilgi karşısında kocaman sırtmayacağı (benim içimden sırttığım gibi), sadece belki sırtacağı için, "Ne?" diye sordum.

"Bir bakalım..." Kath dedi ve ben ön tezgâha geldiğimde öne doğru eğildi. "Onları saymam gerek. İlk olarak, Bethany dün gece Cory'nin kışına tekme bastı."

Ben de öne doğru eğildim ve "Ne?" diye tekrarladım.

"Tina Blackstone'un evine girdi, onları iş üstünde yakaladı ve tüm krizleri sona erdirecek bir kriz geçirdi."

İki elimi tezgâhın üzerine koydum ve öne doğru eğildim. "Demek dün geceki tüm o gürültü *bu yüzdendi*. Colt çok kızgındı, oraya gidip suya girmesin diye yaratıcı olmak zorunda kaldım."

Kath hâlâ sırtarak başını salladı. "Unutmuşum, sen ve Colt Tina'nın karşısında oturuyorsunuz." Sonra yüzü değişti, "Colt'la yaratıcılık, bahse girerim eğlenceliydi" demeden önce hülyalı bir hal aldı.

"Öyleydi," diye onayladım kendi gülümsememle, çünkü gerçekten öyleydi. "Her neyse," diye devam ettim, kendi dedikodumu paylaşmaya karar vererek, "Bethany gürültülü olabilir ama asıl şaşırtıcı olan Tina'nın daha gürültülü olması."

"Bu beni şaşırtmadı. Bana her zaman boşboğaz biri gibi gelmiştir," diye belirtti Kath.

"Evet, büyük bir ağız başka bir şey, *yüksek* bir ağız başka bir şey. Bethany ödüller kazanabilir ama yine de Tina'nın sesi *çok* daha yüksek çıkıyor."

Kath güldü ve sonra beni bir adım öne çıkardı. "Bethany'nin tam o anda doğuma girdiğini biliyor muydun?"

"Şaka değil mi?" Nefes aldım.

"Şaka değil," diye yanıtladı Kath, "ve bebeği doğurduktan hemen sonra, küçük bir kız, bu arada, onun kışına tekneyi bastı. Daha göbek bağını bile kesmemişlerdi. Söylentilere göre Tina'nın yanına taşınıyormuş."

"Kızartma tavaından çıkıp ateşe giriyoruz," diye mırıldandım ve Kath'in sırtışı daha da genişledi. "Tina'nın Cory'nin etrafta oynamasını nasıl karşılayacağını merak ediyorum."

"Sen ve Colt ses yalıtımı yaptırmayı düşünebilirsiniz," diye önerdi Kath ve ben de bunun iyi bir fikir olacağını düşündüm. "Ama mesele bu değil," dedi Kath bana.

"Ne o zaman?" diye sordum.

"Colt, Monica Merriweather'ı becerdi."

Tekrar "Ne?" diye sormadan önce yaklaşık bir düzine kez hızlı hızlı göz kırptım.

"Yıllar önce ona özel bir röportaj yapacağını söylemişti..." konuşmayı kesti, ifadesi değişti ve aslında söylemek zorunda olmadığı kelimeleri söylemek için elini havada salladı, "sonra, yapmadı."

"Biliyorum."

"Çok kızgın. Olay patlak verdiğinden beri neredeyse iki aydır her gün içeride. Colt'un suratına bakıyor, herkesin suratına bakıyor ama hiçbir şey elde edemiyor. Colt sıkı sıkıya mühürlendi. Sully sıkı sıkıya kapalı. Herkes sıkı sıkıya mühürlendi. Monica istenmeyen kişi.

ve hemen hemen herkes ondan nefret ediyordu. Şimdi sadece *o konuda* değil, *her* konuda hiçbir şey alamıyor. Dışarıda bırakıldı."

"Bunu ben de biliyorum, Kath." Biliyordum da, Colt bana her şeyi anlattı.

"Monica ve Colt'un on dakika önce benden sadece iki adım ötede hesaplaştıklarını biliyor muydun? Görünüşe göre *Star*'daki o muhabirin bir kitabı çıkacak ve daha kitapçılarda yerini almadan film haklarını satmış."

Ne dediğini biliyordum.

Denny karmaşası hakkında bir film memnun olduğumu söyleyemezdim ve ayrıca bir kitap olacağından da memnun değildim ama Colt bunun muhtemelen olacağı konusunda beni uyarmıştı. Bizim konuşmadığımızı, Sully'nin konuşmadığını, FBI'ın konuşmadığını fark edene kadar haftalarca muhabirlerin peşimizi bırakmamasını yaşadık. Sonunda bu bilgileri sadece doğal olarak yayınlayacaklarını anladılar ve sonra bir sonraki hikaye geldi ve ilgilerini kaybettiler.

Söyleyebileceğim tek şey, Monica'nın bu işten kariyer yapmayacağı için memnun olduğumdu. Colt bana ondan bahsetmişti ve Denny kasabaya döndüğü günden beri tam bir baş belası olmuştu. Colt'u arıyor, beni arıyor, bara uğruyor, İstasyona geliyor, ben Mimi'deyken beni rahatsız ediyordu. Hakkımızda üç makale yazmış ve bazı şeyler uydurmuştu ve bunlar hiç de hoş şeyler değildi. Colt kendini kaybetti ve Eli Levinson'la konuştu. Eli lisede Colt'tan bir sınıf üstteydi, futbol takımının en iyi oyuncusuydu, hukuk fakültesine gitmiş, kasabada kendi muayenehanesini açmıştı ve Eli'nin Colt'a bir iyilik borcu vardı. Eli, Monica'ya ve *The Gazette*'e, bize daha fazla iftira atmaları halinde dava açma tehdidini de içeren bir ihtarname göndererek borcunu ödedi. *Gazete* memnuniyetle bir tekzip yayınladı ve aynı memnuniyetle bunu Monica'nın kışına tekme basmak için bir bahane olarak kullandı. Dün onu kovduklarını duymuştuk.

Belli ki işini ve yılın hikayesi için söz verdiği (ve sözünden döndüğü) özel haberi kaybettiği için pek mutlu değildi.

"Hesaplaşmayı kim kazandı?" Cevabı bildiğim halde Kath'e sordum.

Kath kahkahalar atarak cevap verdi: "Monica'nın fiziksel müdahalede bulunduğunu ve şu anda tecrit altında olduğunu düşünürsek, Colt'un kazandığını söyleyebilirim."

Zihnim kısa boylu, tombul Monica'nın uzun boylu, zayıf Colt'a karşı koyduğu görüntülerle doldu ve bir kıkırdamayı yuttum ve merdivenlerden yukarı baktım.

"Bir polis memuruyla kavga mı etti?" diye sordum. "Sonunda, üç," diye yanıtladı Kath.

"İyi gününde mi yoksa kötü gününde mi?" demeden önce kahkahalarımı yuttum.

"Söyleyemem. Monica kilit altında, ki bu iyi bir şey, ama elleri onun üzerindeydi, ki bu hiç hoşuna gitmedi."

Dudağımın kıvrıldığını hissettim ve "Onu suçlamıyorum" dedim.

"Sanırım ellerinin üzerinde olmasını tercih ediyor," diye duydum yanımdan ve Marty'nin orada durduğunu görmek için döndüm.

Gözlerim boynuna gitti, yara izi hala canlıydı ve boğazımda o tanıdık gerginliği hissettim, tam da onunla savaşıp gülümsemeye zorladığım sırada.

"Hey Marty," dedim usulca, uzandım ve parmaklarımı eline dokundurdum. Eli büküldü ve ikimizin de elleri birbirinden ayrılmadan önce o da parmaklarıma dokundu. "Üniformaya geri döndüğünü duydum."

"Evet, bir hafta. Tatile çıkmayı düşünüyorum."

Güldüm ve Kath, "Daha yeni bir buçuk ay izin aldın," dedi.

Marty, "Evet, Nisan yağmurları boyunca, şimdi güneş çıktı ve balık tutmaya gitme ihtiyacı hissediyorum," diye cevap verdi.

"O zaman izin gününde istasyonda ne yapıyorsun?" diye sordu Kath.

"Monica'nın tecrit altında olduğunu duydum ve fotoğraf çekmeye geldim."

Bir fotoğrafı kaldırdı.

dijital kamera. "Tüm kruvazörlerin vizörlerine bir tane koymak istiyorum, moralleri yüksek tutmak için üzerime düşeni yapacağım." Bana döndü. "Kopyalamak ister misin?"

Başımı salladım. "Teşekkürler ama hayır. Bir süre için Monica'yı yeterince gördüm."

"Sanırım öyle," diye cevap verdi Marty ve ben de ona komik olduğunu düşündüğümünden daha fazlasını ifade eden bir gülümseme verdim. Bu gülümseme ona hastane odasında ve bunun dışında bir düzineden fazla kez, aslında Colt'la, annem ve babamla, Dee ve çocuklarla evine her gittiğimde, güveç ya da Mimi'nin unlu mamullerini götürdüğümde, "beni korumak için boynuma bir kurşun yediğin için teşekkür ederim" demek için hiçbir zaman yeterli olmayacaktı.

Ona gülümsedikten sonra Kath'e döndüm.

"Yukarı çıksam olur mu?" Ona dönüp bakmadan önce gözlerimi merdivenlere dikerek sordum.

"Elbette," dedi.

Ona gülümsedim, Marty'nin kolunu sıktım ve sonra merdivenlerden yukarı çıktım.

Colt masasındaydı, sırtı bana dönüktü, elindeki telefonu kulağına götürüyordu ve hem onu gördüğüm hem de sırrımı sakladığım için karnımda bir gıdıklanma hissettim.

Bana döndü ve iyi bir ruh halinde olmadığını hemen anladım. Başını masasının yanındaki sandalyeye doğru eğdi ve ben de o tarafa yöneldim.

Masasının yanına oturduğumda Colt'un, "Cumaya kadar vaktin var Ned," dediğini duydum ve sadece Monica yüzünden değil, Ned'i garajın üzerine inşaat yapması için tuttuğumuz ve onun da işi bitirmek için bizi oyaladığı için moralinin bozuk olduğunu biliyordum. Bu alışılmadık bir durumdu. Ned işlerini zamanında ve bütçesine uygun olarak bitirmesiyle tanınırdı. Öte yandan Ned'in karısı işimize iki gün kala Ned'in işçilerinden biriyle kaçmayı seçmiş, Ned'i henüz anaokuluna gitmeyen iki çocukla baş bırakmıştı ve bu nedenle Ned'in aklı başka şeylerdeydi.

"Evet, anlıyorum, boka battığını biliyorum ama üç hafta süreceğini söylemiştin. Altıncı haftadayız ve garaj yolum pislik dolu. Hem Feb hem de ben arabalarımızı sokağa park ediyoruz ve Feb'arabası yeni plakalarını daha yeni aldı," dedi Colt ve ben de kendi kendime gülümsedim çünkü yeni plakalı arabam küçük, sevimli, mavi, üstü açık bir Volkswagen Beetle'dı.

Yüksek topuklu siyah ayakkabılarımı, Jessie'yle Victoria's Secret'tan aldığımız dantelli siyah ayakkabıyı ve bilyardo masasını kullanarak bu savaşı kazanmıştım. Stratejim işe yaradı, ona teklif ettiğimde Colt hayır diyemedi.

Bu onun doğum gününden çok önceydi. Doğum gününde, eskiden beri hep yediği şeyi yedi. Annemin meşhur hardal soslu domuz bonfilesi, ardından melek yemişli bir pasta ve tüm aile yemek masamızın etrafında toplanmıştı. Dee ona benim ve Colt'un barda çekilmiş çerçevesi bir resmimizi vermişti. Colt taburesinde bacaklarını açmış, ben de aralarında duruyordum. Bir kolumu omuzlarına dolamıştım, diğer elim göğsündeydi ve dudaklarım saçlarının üzerindeydi. O da alnını omzuma koymuştu. İkimiz de profilden bakıyorduk ama ikimizin de güldüğü görülebiliyordu. Neden güldüğümüzü hatırlamıyordum ama kahkahasının bedenime nasıl dokunduğunu hatırlıyordum. Bu harika bir hediye idi ve o anda o resim masasının üzerinde duruyordu.

Benim hediyem de güzeldi, yine dantelli iç çamaşırı ve yüksek topuklu ayakkabılardan oluşuyordu, bu sefer kırmızı ve arkası dikişli jartiyer ve çoraplar içeriyordu.

Ben en çok Dee'nin hediyesini sevdim. Colt benim hediyemi daha çok beğendi.

"Hayır Ned, Jackie çocuklarına göz kulak olduğu için buna inanma," diye devam etti Colt, durakladı ve içini çekerek, "Sadece biraz odaklan ve bu işi hallet. Tamam mı?" Bir saniye daha dinledikten sonra, "Tamam, sonra," dedi ve telefonu kapattı.

Hiç tereddüt etmeden bana doğru yuvarlandı, eğildi, boynumun arkasından yakaladı ve beni öne doğru çekerek herkesin gözü önünde sert, uzun, ağzı kapalı bir öpücük kondurdu.

Eskiden Colt çok sevecendi. Elimi tutardı. Yakınıma oturur ve kolunu sandalyeme dolardı. Beni sınıfa götürürken ya başparmağını kotumun arka kemer köprüsüne sıkıştırır ya da kolunu omzuma dolardı.

Şimdi de aynıydı, hatta daha fazlasıydı. Ben yakınsam, o da yakındı; öpüyor, dokunuyor, el ele tutuşuyor, beni yakalayıp boynumdaki kolyelere ağzını değdirmek için kendine çekiyor, benimle konuşabilmek için yumruğunu saçlarıma dolayarak başımı sabit tutuyordu. Nerede olduğumuzun ya da kimin izlediğinin bir önemi yoktu.

İlk başta bunun o gün olanlarla, barda girdiği şeyle, Susie'nin yerinde girdiği şeyle ilgili olduğunu düşündüm. Ama düşündüm. Dinmeyince, bunun tüm bunlarla ve ondan önce gelenlerle ve Colt'un kaybettiği zamanı telafi etmesiyle ilgili olduğuna karar verdim. Buna aldırmadım, hem de hiç. Kimin izlediği de umurumda değildi ve kaybettiğim zamanı telafi ettiğim için mutluydum ve bu hayatımın sonuna kadar sürse mutlu olurum.

"Burada ne yapıyorsun, bebeğim?" diye sordu beni bıraktığında ama o benim alanıma yaslandı, ben de onun kine yaslandım.

"Bu akşam Costa'da rezervasyonum olduğunu söylemek için uğradım," dedim ona, her şey yolunda giderse Colt'a baba olacağını söylemek için Costa'nın mükemmel bir yer olduğuna karar vermişim. Denny'yle işler ters gittiğinden beri orada üç rezervasyonumuz daha vardı ama onun işi yüzünden üçünü de iptal etmek zorunda kalmıştık.

Gülümsedi ama "Bu gece çalıştığını sanıyordum" diye sordu. "Cheryl'i aradım. Ekstra vardiyayı kullanabilir."

Colt'un gülümsemesi daha da büyüdü.

"Saat kaçta?" "Yedi."

"Bunu yapabilirim."

"Colt?" Seslendim ve o da daha yakına eğildi. "Tam önünde, tatlım."

"Lütfen bunu kaçıрма," diye fısıldadım, başı yana eğildi ve bakışları yoğunlaştı.

", " diye fısıldadı, daha fazla bir şey söylemeyeceğimi anlayınca, o zaman değil, bana izin verdi. "Bunu kaçırmayacağım."

Parmaklarım dizinin etrafında kıvrıldı ve onu ittim. "Söz ver bana."

"Bebeğim, söz veriyorum." dediğinde parmakları başımın yan tarafındaki saçlara girdi, avuç içi yanağıma değdi.

Yanağıma avucuna bastırdım. Sonra gülümsedim.

* * * * *

"Ne düşünüyorsun?" Soyunma odasından çıkarken Phy'ye sordum. "Danny! Kes şunu ve buraya gel!" Beni ve diğer müşterileri görmezden geldi. giysi rayları arasında koşuşturan oğluna yüksek sesle bağırırken ona şaşkınlıkla bakıyordu.

Phy'nin kızı April bana bir, iki ve üç kez "Hoşuma gitti Feb Teyze," diyordu.

April'a "Teşekkürler bebeğim," dedim ve Phy'ye baktım. "Phy?"

Danny dudağı dışarıda ona doğru eğilirken Phy bana baktı. "Her şeyin içinde iyi görünüyorsun, Feb."

"Teşekkürler ama 'iyi' benim şey değil."

Danny geldi ve annesinin ulaşamayacağı bir yerde durup kollarını küçük çocuk göğsünde kavuşturdu ve elbiseme dik dik bakarak, "Çok dar," dedi.

Ona gülümsedim. "İşte ben *de bunun* için gidiyorum."

Phy bana hafifçe gülmeme neden olan bir bakış attı ve ben de soyunma odasına geri dönüp kot pantolonumu ve tişörtümü giydim.

Birkaç ay içinde artık giyemeyeceğimi göz önünde bulundurarak elbisenin aşırıya kaçtığını düşünüyordum. Dahası, bir süre için yepyeni bir gardıroba ihtiyacım olacaktı. Para azalmıyordu ama oldukça hızlı akıyordu.

Bazı CD'leri ve tahvilleri nakde çevirmiş, arabayı ve garaj kapısı açıcısını almış ve Ned'e ödeme yapmışım. Colt ve ben ayrıca Haziran ayında bir haftalığına Wisconsin'de göl kenarında bir kulübe için ön ödeme yapmıştık. O balık tutmak isteyecekti, biliyordum ve ben de onunla birlikte olmaktan başka hiçbir şey yapmak istemeyecektim, balık tutmak gibi akıl almaz derecede sıkıcı bir şey yapıyor olsa bile, bu ikimizin de işine geliyordu.

Colt ve ben, Dee ve Morrie, annem ve babam ve diğer bazı vatandaşlar Angie'nin cenaze masraflarının karşılanmasına yardımcı olduk. Bir cenaze kadar güzeldi.

olabilir.

Annem ve babam Joe-Bob'unkinin parasını ödemişlerdi. Onunki daha güzeldi, kasabanın çoğu gelmişti, bu da kasabanın çoğunun bunu yapmak için kapanması anlamına geliyordu. Gördüğüm en büyük cenaze töreniydi, Markham ve Oğulları'nda sadece ayakta duruluyordu, kasabadan arabayla geçen birkaç kişi Joe-Bob'un cenaze popülerlik ölçeğinde beşi çoktan geçtiğini, ibreyi duyulmamış onlara doğru çevirdiğini görecekti.

Daha sonra annem, babam, Morrie ve ben J&J'de büyük bir parti verdik. İlk içkinin bedava olduğu biletler dağıttık ve babam Dee, annem, Mimi, Jessie ve Lorraine'in Morrie, Jimbo, Al, Sully ve Chris'in yardımıyla temizlediği sokakta sosis ızgara yaptı. Işıklarla, balonlarla ve flamalarla süslemişlerdi. Burası artık ölüm, adam kaçırma ve kanlı bir yer değil, mutlu bir yer, parti yapılacak bir yerdi. Partiledik ve her zamanki gibi parti bütün gece sürdü.

Sanırım bu Joe-Bob'un hoşuna giderdi.

Tüm bu harcamalarla birlikte, yaz olduğu için şanslıydık ve yaz aylarında bardaki ciro her zaman artardı. Ama daha fazlası vardı. Yarışlar devam ediyordu ve artık ilgi çeken bir yer, neredeyse turistik bir cazibe merkeziydik. İnsanlar bir seri katilin son cinayetini nerede işlediğini görmek, saplantısı olan kadına bakmak için bara geliyorlardı. Hatta bazıları Joe-Bob'un taburesinin fotoğrafını bile çekmişti; Morrie'nin kendi başına kimseye söylemeden alıp siyah kadifeyle yeniden döşediği, koltuğuna büyük, siyah, saten bir kurdele iliştirdiği, yanlarına da büyük, saten fiyonklar taktığı bir tabure. Her gün açılıшта Morrie, Darryl ya da ben bir fincan doldurur ve kupayı koltuğun üzerine koyardık. Bu bir çeşit anma töreniydi. Aynı zamanda kimsenin ama hiç kimsenin artık kışını koymadığı ve asla koymayacağı bir tabureydi.

Sonra fotoğrafımı çekmeye çalışanlar bile oldu. Taburenin fotoğrafları herkesi kızdırdı ama buna alıştık, bir ya da iki içki aldıkları sürece bunu görmezden geldik. Benim fotoğrafımı çekmeye çalıştıklarında ise durum değişiyordu. Morrie ve babam bunu denediklerinde çok kızdılar. Darryl'i daha çok kızdırdı. Kameralarını ya da cep telefonlarını bana doğrulttuklarında, genellikle Darryl tarafından kapı gösterilirdi. Bazen de pek hoş olmayan bir şekilde, yine genellikle Darryl tarafından kapı gösterilirdi. Birkaç kez, o kadar hoş değildi ki, polisi aradılar. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, bu çağrıya gelen her polis geldi ve geldiklerinde pek de iyi bir ruh halinde değillerdi. Darryl'e değil, günlerini berbat eden aptalca şeyler yapan turistlere. Polisler gelmeden önce kötü ruh hallerini açıklamak için fazla zaman harcamazlardı.

şehir sınırının nerede olduğunu açıklar ve turiste oraya kadar eşlik etmek isteyip istemediğini sorardı. Turistler genellikle eskort teklifini reddediyor ama yol tarifini kabul ediyordu.

Elbiseyi astım, çantamı aldım, soyunma odasından çıktım ve Phylenda, April, Danny ve ben kasaya doğru yürüdük.

Kredi kartımı uzattığımda Phy, "Aniden ortaya çıkan dar bir elbise giyme ihtiyacına beni de dahil edecek misin?" diye sordu.

Ona döndüm ve hiç tereddüt etmedim. "Evet, fırsatım varken şık ve dar elbiseler giysem iyi olur diye düşündüm, çünkü birkaç ay içinde bir ev kadar büyük olacağım."

Phy duygularını gösteren biri değildi, çok fazla şey belli etmezdi. Her şeyi kendine yakın tutmayı ve hiçbir şeyi açığa vurmamayı, kimseye ona karşı kullanabilecekleri bir silah vermemeyi öğrenmişti.

Ama Phy değişiyordu. Erkeğini neredeyse farklı bir şekilde kaybetmek ve kasabanın konuşmaları ve kendi eylemleri tarafından bir kahraman haline getirilmek bunu yapmanın bir yoluydu. Darryl ne yaptıysa yaptı ve gerçek benliğini gösterdi, belki geç oldu ama yaptı. Kendisini gurur duyabileceği bir adama ve çocuklarını da böyle bir babaya sahip olma konumunda buldu. Darryl yıllardır ona öyle bir adam olduğunu göstermek için çok çalışıyordu ama buna asla güvenemezdi. Benimkini kurtarmak için hayatını tehlikeye atmıştı ve bu farklı bir şeydi. Başını dik tutmaya alışık değildi ama buna alışmaya başladığını ve bundan çok hoşlandığını söyleyebilirdim.

Bu nedenle, ne demek istediğimi anladığında gözleri büyüdü ve sonra da ıslandı.

"Ciddi misin?"

"Doktor bugün

söyledi." "Ne kadar

kaldı?" "On hafta."

Phy gözlerini kırıştırdı, kıkırdadım, yaklaştım ve fısıldadım, "Evet, sanırım ilk yaptığımızda oldu."

Islık çaldı ve "Colt'un yüzücüleri süper güçlü olmalı" dedi.

Bundan hiç şüphem yoktu, Colt'la ilgili neredeyse her şey süper güçlü görünüyordu.

Fişi imzaladım, çantayı aldım ve Jessie'nin en sevdiği ayakkabı mağazasına doğru bir arı gibi koşarak alışveriş merkezine girdik.

"Korkuyorum," dedim Phy'ye, gözlerim önümüzde amaçsızca dolaşan, alışveriş merkezinde bulabildikleri her şeyi alan ve muhtemelen annelerinden hayır ne almalarını isteyebileceklerini merak eden çocuklarda.

"Neden?" Phy sordu ve ben de ona baktım. "Artık tam olarak yirmi yaşında değilim."

"Kadınlar gittikçe daha geç çocuk sahibi oluyor, bu da onların işine geliyor gibi görünüyor."

Danny ve April'a dönüp baktım. "Evet, belki öyle ama Colt'la benim için pek işe yarayacak gibi görünmüyor."

Phy'nin kolu belime dolandığında sıçradım ve ona dönüp baktım. Açık değildi ve dokunaklı da değildi ama şimdi yakındı.

"Şubat, o o zamandı ve bu," diğer elini karnıma koydu, "şimdi."

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve kendi gözlerimin ıslanmışlığını hissettim. Ben derin nefes alırken o bana gülümsedi.

Sonra ellerini indirdi, çocuklarına bağırdı ve ayakkabı dükkanına döndük.

* * * * *

"Yapılacak en büyük şey ne?" Dee kollarını kavuşturmuş, gözlerini bana dikmiş, tıpkı Jessie ve Meems gibi (gerçi onların kolları kavuşturulmamıştı), hepimiz Mimi'nin kafesinin arka tarafındaki küçük ofisine sıkışmış halde sordu. "Bara geri dönmem gerek."

"Tanrım, Dee, sanki bar yerle bir olacakmış gibi davranıyorsun, içinde sen yoksun," diye mırıldandı Jessie ve Dee gözlerini Jessie'ye çevirdi.

"Evet, Darryl'i seviyorum, hepimiz Darryl'i seviyoruz, hepimiz Darryl'i *neden* sevdiğimizi biliyoruz, ama bu Darryl'in biraz yardım almadan işleri yürütebileceği anlamına gelmez," diye karşılık verdi Dee, sözlerinde cömertti, çünkü kahraman olsun olmasın, Darryl iyileşip birkaç hafta önce işe döndüğünde, şaşırtıcı bir şekilde değişmemişti. "Ruthie tatilde, Cheryl saat yediye kadar çalışmıyor, Morrie evde çocuklarla, Jackie Ned'in bebeklerine bakıyor ve Jack de ofiste faturaları ödüyor. Feb'in burada garip davranması ve Phy ile alışverişe çıkmasından bahsetmiyorum bile."

"Evet," Jessie'nin gözleri bana döndü ve suçlama dolu bakışları gün gibi açıktı. "Neden Phy ile alışveriş yapıyorsun?"

Jessie'ye, "Bugün izinli ve arada bir evden çıkması gerekiyor," dedim.

"Ama *ben* senin alışveriş arkadaşım," dedi Jessie bana. "Phy senin film arkadaşın."

Olaydan bu yana Phy'nin Darryl'e bakıcılığını onu sinemaya götürerek yapmaya başlamıştım. Bunu yaptığımda kim müsaitse, annem, babam, hatta Colt bile Danny ve April'in yanı sıra Darryl'e de göz kulak oluyordu.

Jessie'ye, "Bugün Phy benim alışveriş arkadaşım," dedim.

"Film arkadaşın olacağımı sanma. Sinemaya hoşlanmıyorum. Birdenbire canın Raisinettes çektiğinde filmi durduramazsın," dedi Jessie.

"Feb'in bizi neden buraya çağırdığı konusuna gelebilir miyiz?" Mimi araya girdi. "Evet, geri dönmem gerek," diye tekrarladı Dee.

Jessie ona, "Bunu sen söyledin," dedi.

"çocuklar," diye araya girdim, "gözler üzerimde." Onlar beni çevirince devam ettim. "Yemin etmelisiniz, size söylüyorum, bunu bir sır olarak saklayacaksınız, hiç kimseye, ne kocanıza, ne arkadaşlarınıza, ne anne babanıza, ne kız kardeşlerinize, hiç kimseye söylemeyeceksiniz, yarın sabah saat dokuzu kadar. Anladın mı?"

Hepsinin yüzü değişmiş, meraklı ve beklentili bir hal almıştı. Paylaşan bir Şubat Owens'ına alışıyorlardı ve bundan çok hoşlandıklarını fark ettim. Onlar sevdiği için ben de daha çok sevdiğimi fark ettim.

Mimi, "Colt sana evlenme teklif etti," diyerek çok yanlış bir tahminde bulundu.

"Hallelujah!" Ben onaylamadan ya da daha doğru bir ifadeyle inkâr edemedi Dee bağırdı.

"Baş nedime ben olacağım!" Jessie çığlık attı.

Ben daha ilk kelimeyi söyleyemeden Mimi ona döndü ve "Neden baş nedime sen oluyorsun?" diye sordu.

Jessie Mimi'ye, "Onu önce ben buldum," dedi.

"Yani? Sen *benim* baş nedimem olacaksın ve Feb de *senin* baş nedimen olacak ve bu da demek oluyor ki *ben de Feb'in* baş nedimesi olacağım," diye karşılık verdi Mimi.

"Çocuklar," diye araya girmeye çalıştım.

Jessie beni görmezden geldi ve Mimi'ye, "Evet ama yine de onu ilk ben buldum," dedi. "Ne demek istiyorsun, kırk iki ve ölmeyeceğim mi?"

Birinin baş olmak mı?" Mimi karşılık verdi.

"Çocuklar," diye tekrarlardım.

Jessie ona, "Her şey o da abartıldığı gibi değil," dedi.

"Evet, peki neden bu kadar istiyorsun?" Meems karşılık verdi.

"Çocuklar!" Bağırdım. "Colt bana evlenme teklif etmedi. Ben hamileyim!"

Herkesin bakışları bana döndü ve sonra donup kaldılar.

"Ne dedin sen?" Dee fısıldadı. "On haftalık hamileyim."

Hepsi bana baktı, sonra Meems gözyaşlarına boğuldu, öne çıktı ve beni sandalyemden çekip kollarına aldı. Sonra Jessie'nin yaklaştığını hissettim, sonra Dee, herkes birbirine sarıldı ve Jessie ve Dee biraz aşağı yukarı zıpladılar.

Atlayışlarını, kollarını, şimdi kahkahalarla gelen gözyaşlarını hissettim ve birden Angie'nin bugünü görecektik kadar yaşasaydı ne yapacağını merak ettim. Angie, Colt'a karşı hissettiklerimi herkesten önce biliyordu çünkü on bir yaşındayken bunu ona açmıştım. Angie, Colt'un beni ilk randevumuza götürdüğünü duyar duymaz beni aramış ve durumu düzeltmişti.

Angie'nin hayatı sönmeden önce onu yıpratmış olabilirdi ama bu haber kısa bir süre için bile olsa yükünü biraz hafifletebilirdi. Bu bilgiyle ne yapacağımı bilmiyordum, bu yüzden birçok şey gibi onu da Colt'a verebileceğim sessiz bir zaman gelene kadar bir kenara koydum, beni sıkabilir, öpebilir ya da sadece onun sihirli gücüne sahip olduğu başka bir şey yapabilirdi ve bunun acısı eriyip giderdi.

Geri çekildiler ama hepsinin bir eli üzerimdeydi. "Colt bilmiyor mu?" Jessie sordu.

Başımı salladım. "Bu gece Costa'ya gidiyoruz."

"Mükemmel," diye fısıldadı Dee, gözlerinde hâlâ yaşlar parlıyordu.

"Evet," diye fısıldadım, Dee'ye, Jessie'ye ve Meems'e baktım, dokunuşlarının üzerimde hafiflediğini hissettim, yanaklarındaki ıslak parıltıyı gördüm, benim için, Colt için, geleceğimiz için, parlak bir gelecek için sevinç dolu gülümsemelerini gördüm ve "Mükemmel," diye bitirdim.

* * * * *

Ned'in evine doğru yürürken Colt Cheryl'a, "Bunu yaptığın için teşekkürler," dedi.

Cheryl gözleri kapıda, "Merak etme," diye cevap verdi.

Saçlarını kısacık kestirmişti, böylece sadece omuzlarına dökülüyordu. Ayrıca barda çalışırken bile düzenli olarak mini etekler ve yüksek topuklu ayakkabılar giyiyordu. İkisi de onun tarzıydı ve ikisi de ona yakışıyordu. O kadar iyiydi ki Feb, Cheryl'in kendisine J&J'deki bahşişlerinin striptizdeki bahşişlerinden daha iyi olduğunu söylediğini anlattı. Bunun muhtemelen J&J's'in her zamankinden daha yoğun olmasıyla bir ilgisi vardı çünkü artık adı çıkmış bir yerdi ve ayrıca Feb

ne de Cheryl'a bakmak zordu, bu da standart müşteri kitlesinin önemli ölçüde arttığı anlamına geliyordu.

"Ethan yeni okulunda nasıl gidiyor?" Colt sordu.

Cheryl, Indy'den şehre gelmek ve sabahın köründe geri dönmek zorunda kalmamak için, zamanlarının çoğunu Morrie ve Dee'de ya da J&J'de geçiren Jack ve Jackie ile birlikte Morrie'nin dairesine taşınmış ve yol boyunca Ethan'a bakmıştı.

"Seviyor, birkaç arkadaş edindi, oyun randevuları var, arkadaşları yatıya kalıyor, arkadaşlarında yatıya . Şu anda bir oyun randevusunda," diye cevap verdikten sonra boynu büküldü ve ön sahanlıkta durup Colt'a bakmadan önce dudaklarını birbirine bastırdı. "Buradaki anneler beni J&J'çalıştığım için tanıyor, striptiz kulübünde değil. Çocuklarının, annesi J&J'de çalışan biriyle takılmasında bir sorun yok. O zamanlar... söylemeye gerek yok, bir striptizcinin evi oyun randevusu için popüler bir seçim değildir."

Colt sessizce, "Bu iyi," dedi.

"Evet, öyle," dedi Cheryl ve onun gözlerinin içine baktı. "Bunu duymak hoşuna gitmeyecek ama söylemek zorundayım ve sadece bir kez söyleyeceğim, tamam mı?"

Colt onun haklı olduğunu düşündü; söyleyeceklerini duymak hoşuna gitmeyecekti. Cheryl'in tedbirli olmadığı zamanlarda, hatta tedbirli olduğu zamanlarda bile açık konuştuğunu keşfetmişti. Genellikle Feb, Colt, Morrie, Dee, Ruthie, Jack, Jackie ve Darryl'in yanında bu konuda oldukça temkinliydi, çünkü hepsinden hoşlanıyordu ve bunu göstermekten asla çekinmiyordu. Ama müşterilere karşı açık konuşmaktan çekinmiyordu. Feb bunun bir barda çalışmak için iyi bir özellik olduğunu söyledi ama yine de Feb, oğlu Ethan'la bara gelen Cheryl'a bir kez baktı ve yarım saniye sonra Feb, Colt'un şüphelendiği gibi Cheryl'ı sıkıca kanatları altına aldı. Colt, Cheryl'ın hemen her şeyi yapabileceğini ve Feb'in de bunu kabul edeceğini düşündü.

"Öyle mi?" Colt her ne bir an önce bitirmek isteyerek sordu.

"Çılgın, berbat biriydi ve çok kötü şeyler yaptı ama bir bakıma beni içinden çıkamadığım ve muhtemelen asla çıkamayacağım bir tuzaktan kurtardı. Ona minnettar değilim, sana minnettarım ama bu beni buraya onun getirdiği gerçeğini değiştirmiyor."

Colt ona, "Buraya kendini sen getirdin," dedi, Denny'ye ne bir santim, ne bir kredi, ne de başlamasında yadsınamaz bir katalizör olduğu iyi şeylerin hiçbirisi için. O hasta herif hiçbirini hak etmiyordu ve Colt eninde sonunda, bir şekilde, herkes için, Cheryl için bile, bunun olacağına inanıyordu.

Denny olmadan her şey yoluna girdi. "Farklı bir karar verebilirdin."

Ona baktı ve "Minnettarlığı kabul etmekte pek iyi değilsin, değil mi Colt?" dedi.

Colt ona düz bir şekilde geri verdi. "Denny Lowe hakkında konuşmakta pek iyi değilim."

Anlayışla başını salladı. "Dediğim gibi, sadece bu seferlik, daha fazla değil." Colt başka bir şey söyleyemeden Jackie kapıyı açtı.

"Çabuk buraya gel," dedi Jackie, perdeyi iterek açtı. "Uyuyorlar, mucize eseri ikisini de yere yatırdım. Zamanlamayı doğru yaparsak Colt ve ben onlar uyanmadan işimizi bitirip dönebiliriz."

"Sorun değil Jackie, Ethan ele avuca sığmaz biriydi, üç çocuktan daha fazlasına sahipti. Bununla başa çıkabilirim," dedi Cheryl ona, içeri iterek.

Jackie Colt'a Ned'in artık annesiz kalan çocukları hakkında çok şey anlatan bir bakış attı ve Cheryl'a evi gezdirerek talimatlar verdi. Başlarını çocukların odasına soktular ve tüm bunlar olurken Colt oturma bekledi. Geri döndüklerinde Jackie ve Colt Cheryl'a veda ettiler ve Colt Jackie'yi kamyonetine götürdü.

Yola çıktıklarında Jackie derin bir nefes aldı ve "Susie'yle konuştun mu?" diye sordu.

Colt Susie'yi düşünmek istemiyordu. Darryl, Phy, Marty ve Joe-Bob'un çocukları olanları gayet iyi idare etmiş, hiçbir suçlama yapmamışlardı ki bu da iyi bir şeydi çünkü suçlanabilecek tek kişi ölü bir adamdı ve bu da duyguların boşa harcanması demekti. Melanie'nin enkaza dönmüş olması sürpriz değildi. Psikolojik danışmanlık alıyordu ve Colt onu haftada birkaç kez kontrol ediyordu, bunun nedeni çoğunlukla Feb'in başının etini . Melanie bir süredir işten ayrılmıştı ama sonunda geri dönmüştü. Kendini toparlıyordu, bunu yavaş yavaş yapıyordu, ki bu onun tarzıydı, ama en azından yapıyordu.

Susie, Susie olarak, bunu pek iyi karşılamamıştı. "Onunla konuştum."

"Bunu *Star*'daki çocuğa veren o muydu?" Jackie sordu. "Evet," diye yanıtladı Colt.

Jackie içini çekti ve yumuşak bir sesle, "İnsanlar işleri farklı şekillerde çözerler," dedi.

Jackie yanıliyordu ya da daha büyük olasılıkla cömert davranıyordu. Susie hiçbir şeyi çözemiyordu. Susie her zamanki gibi kaltaklık yapıyordu.

Onu şaşırtan tek şey, *Star*'da yayınlanan hikâyelerin Susie'nin bildiği kadarıyla Feb ve Colt hakkındaki gerçeği ortaya koymasıydı ama çirkin ya da kötü hiçbir şey yoktu. Colt, Feb'in baygın ve şokta olduğu her halinden belli olan Susie'ye kilitlenmesini, Denny'yi indirdikten sonra Feb'in onu bırakmasını sağlamasını, Susie'nin Feb'ten iyi bir şeyler kaptığını düşündü. Bu hayali bir düşünceydi ama Susie'nin vücudunda çirkin ve kötü olmayan pek fazla kemik olmadığı için bunu ancak böyle anlayabiliyordu.

Jackie konuyu değiştirerek, "Neden Jack ya da Morrie'yi almadığını bilmiyorum," dedi. Yoldan Colt' baktı ve "Motosikleti sevdiğimi biliyorsun tatlım, ama Harley seçmek erkek işidir" dedi.

Colt ona, "Motosikletlere , Jackie," dedikten sonra Reinhart'ın Kuyumcu Dükkânı'nın önündeki caddede bir noktaya yanaştı, durdu ve kamyonetini kapattı.

Pencereden mağazaya baktı, sonra Colt'a ve tekrar mağazaya baktı.

Alnını pencereye dayayıp fısıldadığında durumu anladığını biliyordu: "Cheryl'ı getirmeliydin. Parmaklarım Feb'inkilerden daha büyük."

"Yine de zevkiniz aynı."

Bu bir yalandı. Jackie'nin tadı Feb'inkine hiç benzemiyordu. O bunu biliyordu, o da . Colt sadece onun orada olmasını istiyordu. Onun da bunu bildiğini biliyordu ve biraz zaman aldı ama boğazında gözyaşı anlamına gelen bir kıpırtı duydu ve elini onun sırtına koydu.

"Jackie, bana bak."

Acele etmedi ama dönüp ona baktı, gözlerinde yaşlar vardı ama yüzünde titrek bir gülümseme vardı.

"Biliyor musun, senin ve Melanie'nin düğününde seninle anne dansı yapmaktan onur ," diye fısıldadı.

"Evet, o zaman bana söylemiştin."

"Bunu daha çok seveceğim" dediğinde onu zar zor duyabildi.

Colt tek kelime etmeden kadın arkasını döndü ve kapıdan çıkıp mağazaya doğru ilerledi.

Bunun nedeni kısmen hızlı hareket etmesiydi.

Bunun en büyük nedeni boğazındaki yumrunun etkisiyle konuşamamasıydı.

* * * * *

"Pekâlâ, ikimizi de yakaladın, konu nedir evlat?" Morrie J&J'nin ofis kapısını kapattığında Jack sordu.

Jack masadaki sandalyedeydi. Morrie omuzlarını kapıya dayamıştı. Colt omuzlarını duvara dayamıştı.

Colt lafı dolandırmadı. "Jackie'nin Feb'in nişan yüzüğünü seçmeme yardım etmesinden yeni döndüm."

Morrie döndü ve avucunu duvara vurarak bir attı. Jack başını eğdi ve kucağına baktı.

Colt Morrie'yi görmezden gelerek, "Jack," diye seslendi. "Dışarı," diye mırıldandı Jack.

"Baba?" Morrie seslendi.

"Dışarı," diye tekrarladı Jack ve ikisi de duydu.

Colt Morrie'ye baktı ve Morrie'nin de ona baktığını gördü. Başka bir şey söylemeden dışarı çıktılar.

Jack'i ofiste ağlarken bıraktıkları gerçeğini görmezden gelen Morrie, hayatlarında hiç görmedikleri ve görmedikleri için de çok mutlu oldukları bir şey yaparak Colt'a "Bira ister misin?" diye sordu.

"Hayır, yapacak işlerim var."

Morrie barın arkasına ve Colt da barın yanında durdu. "Sully'ye söyledin mi?" Morrie sordu.

Colt kaşlarının birbirine yaklaştığını ve sinirlendiğini hissetti. "Sana ve Jack'e söylemeden önce mi?"

"Sadece soruyorum," diye mırıldandı Morrie. "Kahretsin, Morrie, cidden mi?"

"Zaten senin düğünlerinden birinde sağdıçlık yapmıştım. Anladım ki -" Düğünlerinden biri mi?

"Benimle taşak geçme Morrie," diye uyardı

Colt. "Siz ikiniz yakınsınız."

"Evet, düğün partisine katılacak kadar yakın. Kahretsin Morrie, benim kayınbiraderim olacaksın."

Bu bilgi kafasına dank edince Morrie'nin kafası sarsıldı ve sonra sırtıttı.

"Evet."

"Ve sen de beş yaşımdan beri benim en iyi arkadaşımsın."

Morrie'nin sırtışı daha da büyüdü. "Evet yine."

"O yüzden benimle taşak geçme."

Morrie hâlâ sırtarak, "Dostum, sakın ol," dedi.

Colt başını salladı ve parmaklarını bara vurarak gitmek üzere hareket etti. "Gitmem gerek."

"Colt, bekle," diye seslendi Morrie, Colt durdu ve arkadaşına döndü, "Senin adına sevindim."

Colt başını salladı ve gülümsedi. "Sağ ol, dostum."

"Onun adına daha mutluyum," dedi Morrie sessizce ve Colt boynunun büküldüğünü hissetti. "Doğru."

"Onu geri getirdiğin için teşekkür ederim." "Morrie."

"Onu özledim, dostum." "Morrie."

"Babam da yaptı."

"Dur, Morrie."

"Dostum, sadece söylüyorum -"

Colt onun sözünü kesti ve bu özel konuşmaya bir son verdi. "Bir değil."

Morrie başıyla onayladıktan sonra, "Eğer resepsiyonda 'Mony Mony' çalmazsanız, boykot ediyorum" dedi.

Colt yine başını sallayarak gitmek için hareketlendi. "Bunu not edeceğim." "Ve 'Bağır'," diye bağırdı Morrie Colt'un arkasından, Colt elini kaldırıp bir fiske vurdu

Morrie parmaklarını uzatarak, "ve 'Livin' on a Prayer'," diye devam edince Colt durdu ve ona döndü.

"Bu bir düğün resepsiyonu Morrie, 80'lere dönüş değil."

Morrie'nin gözleri barı taradı ve Colt'a çarptığında yine sırtıyordu.

Colt şu anda elli kadar cep telefonunun arandığını tahmin ediyordu. Ön kapıdan çıktığında hâlâ başını sallıyordu ve o sırada haberlerin şehri süpürüyor olması hiç umurunda değildi.

* * * * *

Colt, Arbuckle Acres Park'taki piknik masasının tepesine oturmuş, ayaklarını bankın üzerine uzatmış, annesinin her zamanki gibi çantasını tutarak kendisine doğru yürümesini izliyordu.

Kız yaklaştığında, "Hey anne" diye seslendi.

"Hey Alec," diye cevap verdiğinde gülümsemesi her zamanki gibi küçük ve tereddütlüydü.

Kadının ayaklarının dibindeki banka oturuşunu izledi, gözleri yerdeydi.

"Nasıl gidiyor?" diye sorduğunda başı yukarı kalktı ama eli çantasının askısını kavramayı bırakmadı.

"Feb nerede?" diye sordu cevap vermek yerine.

"Bilmiyorum. Biraz meşguldü."

Gözleri kayarak adamın omzunun üzerinden baktı ve "Genelde seninle gelir," diye mırıldandı.

"Bugün seninle yalnız konuşmaya ihtiyacım vardı."

Gözleri tekrar onunkilere kaydı ve sonra omzunun üzerinden geçti.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu omzunun üzerinden gökyüzüne.

"Her şey yolunda."

"Şubat iyi mi?"

"Evet."

"Aile mi?"

"Hepimiz iyiyiz anne."

Başını salladı, sonra tekrar yere baktı. "Baban eve geldi." "Bunu bana geçen sefer söylemiştin anne."

"İyi gidiyor, ayık kalıyor, tıpkı benim gibi."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Colt ve öyleydi, en azından onun hakkında duyduğuna sevinmişti.

"Bir dahaki sefere aradığında onun gelmesine izin vermeyi düşünmeni istediğini söyledi."

Colt başını salladı. "Anne -"

"Sadece düşün, Alec. Bir dahaki sefere konuştuğumuzda bana anlatabilirsin, tamam mı?" Colt başını sallamaya devam etti.

"Umutlanmanı istemiyorum." Ona baktı ve "Bunu Feb'le konuş." dedi.

"Anne -"

"Feb ile konuşacağına söz verir misin lütfen, Alec?"

Colt annesine baktı. İki ay önce Mary Colton üç hayatın kurtarılmasına yardım etmişti; biri onun için çok değerliydi, diğer ikisi de öyle ya da böyle onun için anlamlıydı ama Melanie için daha önemliydi. O kasabada pek de beklenmedik birkaç kahraman vardı, Darryl bunlardan biriydi, Mary Colton da bir diğeri. Ancak her ikisi de kazandıkları itibarlarını değiştirerek, derinlerde bu itibarları yanlış kılan bir şeylere sahip olduklarını kanıtladılar.

Bu nedenle, "Feb ile konuşacağım ama bilmelisiniz ki konuşsam bile cevabın değişmesi pek olası değil" dedi.

"Biliyorum," diye fısıldadı ve gözleri yine uzaklara kaydı.

Colt ona, "Ona evlenme teklif ediyorum," deyince kızın bakışları hemen geri döndü. "Ne?" diye sorduğunda hâlâ fısıldıyordu.

"Bu gece."

"Aman Tanrım," diye nefes aldı ve eli onun dizine geldi.

Parkta buluşmaya başladıklarından beri ona dokunmamıştı, neredeyse her zaman Feb Mimi'den kahve ve ikramlar ya da paketlenmiş bir öğle yemeği getiriyordu. Onları Susie'nin evine götürenin 911 değil de Colt'un annesi olması Feb için önemli değildi, Colt annesiyle tanışmak isteseydi Feb yine de onunla gelirdi. Ancak Colt, Mary Colton hayatını kurtarmaya yardım etmemiş olsaydı kahve, unlu mamuller ya da paketli öğle yemeği getirip getirmeyeceğini merak ediyordu.

Gerçi öyle olacağını tahmin etmişti.

Colt elini annesinin dizine koydu, vücudu sarsıldı ve elini çekmeye çalıştı ama Colt'un parmakları annesinin elinin etrafında kıvrılıp onu sıkıca tuttu.

Onun gözlerini yakaladı ve yumuşak bir sesle konuşarak bakışlarını korudu. "Seni incitmek istemiyorum ama bilmelisin ki Jackie ile ana oğul dansı yapıyorum." Kadın gözlerini kapattı ve Jackie tekrar açana kadar elini sıktı, sonra devam etti. "Ama ayık kal, seni orada istiyorum. Onu değil, sadece seni. Tamam mı?"

Kadın başını salladı ve adam elini tekrar sıktı.

"Sen..." sesi boğuk çıkmıştı, boğazını temizledi ve eli onunkinde sarsıldı ama adam elini sıkıca tutmaya devam etti. Burnundan nefes aldı ve sordu, "Ben... ikimiz de o dansı hak etmediğimi biliyoruz ama benimle bir dans daha eder misin?"

Colt tereddüt etmeden, "Evet," diye cevap verdi.

Kızın eli adamın elinin içinde kıpırdandı ve "Evet?"

diye tekrarladı. "Ayık kal o zaman, evet."

"Ayık kalacağım oğlum," diye söz verdi.

"Sanırım yapacaksın," dedi ona ve yine eli titredi. Ona hiç inanmamıştı, hiç.

Yine de hiç bu kadar uzun süre ayık kalmamıştı ve Feb'in hayatını kurtarmamıştı, o yüzden bunu ona borçlu olduğunu düşündü.

Dudaklarını birbirine bastırdı, burun deliklerinden nefesini çekti, kontrolü zar zor elinde tuttu, sonra başını salladı ve adamın elini sıktı.

"Paraya mı ihtiyacın var?" Colt

sordu. "Biz iyiyiz," dedi kadın çabucak.

Colt onun elini nazikçe çekiştirdi. "Anne, paraya ihtiyacın var mı?"

Burnundan bir nefes daha çekti, başını salladı ve yumuşak bir sesle, "İyiyiz tatlım," dedi.

"Ara beni, ara."

"Tamam."

"Belki bir dahaki sefere eve gelip akşam yemeği yiyebilirsiniz."

Adam onun yutkunmasını ve sonra başını sallamasını izledi. "Bu hoşuma gider."

Onu son bir kez sıktı ve sonra elini bıraktı, iterek masadan atladı ve ayağa kalktı.

Onunla birlikte arabasına doğru yürürken, "Şubat iyi bir aşçı mı?" diye sordu.

"Evet, ama çoğunlukla kahvaltıyı o pişiriyor. Akşam yemeğini genelde barda Frank'in yerinde yeriz. Ya da Reggie'nin."

"Frank tanıdığım herkesten daha iyi bir aşçı." "Gerçek bu."

"Ve Reggie's hayatımda yediğim en iyi pizza ve eskiden Chicago'da yaşadığım için bunun ne anlama geldiğini biliyorsunuz."

"İstiyorum."

Sürücü tarafındaki kapının önünde durdu ve o daha kapıyı açmadan Colt eğilip kapıyı onun için açtı.

İçeri girmedi. Başını arkaya eğdi ve ona baktı. "Mutlu musun Colt?"

Vücudunun sarsıldığını hissetti ve gözlerini kırıştırdı. Ona hiç Colt dememişti.

Şaşkınlığını ve onun kendisine gerçek adı olduğunu düşündüğü isimle seslenmesinden duyduğu garip hoşnutluğu "Evet" diye cevap vererek örtbas etti.

Başını salladı. "Bir annenin isteyebileceği tek şey," elini onunkinin üstüne koydu, onunki kapının üstünde duruyordu ve yüzünü eğerek arabaya baktı ve nefesinin altında mırıldandı, "seni seviyorum oğlum."

Sonra hızla arabanın içine girdi ve ona bakmadan kapının kolunu tuttu, kapıyı çarptı, arabayı çalıştırdı ve uzaklaştı. Kornaya basacak cesareti bulana kadar on araba boyu uzaklaşmıştı.

Colt bunu duyduğunda gülümsemesini engelleyemedi.

* * * * *

Colt ön kapıyı açtı, içeri girdi ve yüksek sesli müzik eşliğinde, "Bebeğim, ben geldim," diye bağırdı.

"Hemen çıkıyorum," diye koridordan gelen Feb'in sözlerini duydu.

Wilson koşarak odaya girdi, durdu, Colt'a baktı ve yüksek sesle miyavladı.

"Sessiz ol kedi," diye mırıldandı ve Wilson daha yüksek bir miyavlamayla karşılık verdi.

Colt önce blazer ceketini, sonra da omuz kılıfını silkti. Ceketini bir yemek masası sandalyesinin arkasına bağladı, kılıfı masanın üzerine fırlattı

Sonra rozetini çıkardı ve onu da üzerine attı. Mutfağa gitti ve Feb'in cep telefonunun yanında duran müzik setinin kumandasını gördü. Kumandayı aldı, çalışma odasına doğru çevirdi ve müziğin sesini kıstı. Sonra Feb'in cep telefonuna baktı ve müzik için minnettar oldu, çünkü on iki cevapsız araması vardı, hepsi de muhtemelen düşünlerinde "Livin' on a Prayer" çalmalarıyla ilgiliydi, Feb'in henüz bilmediği bir resepsiyon. Sonra Colt kedi mamalarının bulunduğu dolaba gitti ve Wilson bir kez daha yüksek sesle miyavladı.

Colt ödülleri avucunda salladıktan sonra bir tanesini oturma odasına fırlattı. Wilson gözden kaybolana kadar ödülün gidişini izledi, sonra da peşinden koştu. Colt kediye göremedi ama başka bir miyavlama sesi duydu ve bir ödül maması daha gönderdi ve Wilson'ın kedisinin ayaklarının onu kovaladığını duydu.

Şubat'ın sesi salondan tekrar gelmeden önce bu iki kez daha oldu. "Onu şişmanlatıyorsun."

Haklıydı. Colt eve döndüğünde ve Wilson şişmanlamaya başladığında bu Colt ve Wilson'ın alışkanlığı haline gelmişti. Feb gecede üç ödül mamasına sınır koymuştu. Colt ve Wilson bu sınırı görmezden geliyor ve altıya çıkarıyorlardı. Bunun nedeni çoğunlukla Colt altıya çıkmazsa Wilson'ın susmamasıydı.

"O iyi," dedi Colt, Şubat odaya girip onu görmeden önce elini bir ödül maması daha atmak üzere kaldırmıştı.

Daracık, koyu mor bir elbise ve bir çift yüksek topuklu, seksi sandalet giyiyordu. Makyajı normalden daha ağırdı ve neredeyse ayakkabıları kadar seksiydi. Saçları kısmen taranmıştı ama normalden daha dalgalı ve hacimliydi ve ayakkabılarından çok daha seksiydi. Colt onun görüntüsünün ciğerlerinden bağırsaklarına, oradan da doğrudan sikine giden bir yol çizdiğini hissetti.

Haklıydı. Bu gece bir şeyler planlamıştı ve onun lanet olası gök gürültüsünü çalmasına izin vermeyeceğinden emindi.

Tekrar konuşabildiğinde, "Ne güzel bir elbise," dedi ve Wilson miyavladı, kediye ödül maması fırlattı ve Wilson'ın patilerinin onun peşinden koştuğu duyulabiliyordu.

"Bu kadar ikram yeter," diye yanıtladı Feb, yemek masasının karşısında durup ellerini kalçalarına götürdü, bu da memelerindeki kumaşın gerildiği anlamına geliyordu ve bunu aletinde de hissetti.

Bir ödül maması daha salladı ve havada uçurdu. "Colt!" Feb tersledi

"Buraya gel," diye yanıtladı Colt.

Gözleri mikrodalgaya gitti ve sonra tekrar onunkilere döndü. "Geç kaldın. Saat altı kırk beş. Gitmemiz gerek."

Colt ikramların kapağını yerine koyup tezgâhın üzerine koyduktan sonra, "Buraya gel Feb," diye tekrarladı.

Kadın onu görmezden gelerek, "Ben miyim?" diye sordu. Colt, "Hayır," diye cevap verdi. "Buraya gel."

Başını yana eğdi. "Neden ben ?"

"Anlaşmaya göre, ben sürece o arabayı alabilirsin. Hatırladın mı?"

"Bu aptalca bir anlaşmaydı," diye mırıldandı. "Sen de kabul ettin."

"Zorlandım," diye karşılık verdi ve bu doğrudu. Ayakkabılarını, ellerini, ağzını, kışını, amını, dantelli tulumunu ve bılardo masasını kullanarak onunla oynamıştı ve istediğini aldıktan sonra adam da onunla oynamıştı.

Elleri kalçalarından göğsüne doğru gitti. "Hadi ama Colt, bu yeni bir araba. Sürmeyi seviyorum."

"Bir yere gidiyoruz, *herhangi* bir yere, ben kullanıyorum ve lanet olası bir Beetle kullanmıyorum."

"Tam bir erkeksin" diyerek gözlerini devirdi.

Bu da doğrudu ama Colt apaçık ortada olan bir şeyi kabul etmemeye karar verdi.

"Feb, bir daha söylemeyeceğim," diye uyardı Colt onu. "Buraya gel." Kızın gözlerinin ona kilitlenmesini ve vücudunun da kilitlenmesini izledi. Sonra "Neden?" diye sordu.

"Sadece ."

"Neden?"

"Şubat -" diye başladı.

Ama o, "Tamam," diye mırıldandı, kollarını indirdi ve mutfakta ona doğru yürüdü. O bunu yaparken, adam elini cebine soktu, yüzüğü orada avuçladı ve elini geri çekti.

Onun önünde durdu, başını geriye eğdi ve "Ne?" diye sordu. Colt kalçalarını tezgâha yasladı ve ona baktı.

Hayatında bu anın geleceğinden şüphe duymadığı bir zaman vardı ve sonra hayatında bu anın asla gelmeyeceğinden şüphe duymadığı bir zaman vardı. İlkini hafife almıştı. İkincisi o kadar derin bir yara açmıştı ki, onlarca yıl ham kalmıştı ve biraz zorlukla da olsa onu görmezden gelmeyi öğrenmek zorunda kalmıştı.

Yirmi iki yaşındayken laleler, mum ışığı ve hatta dizlerinin üzerine çökmek gibi düşünceleri vardı.

Artık zamanı geldiğine göre, bunu mutfakta kalçalarını tezgâha dayayarak yapacak olmasına aldırılmıyordu ve Şubat Costa'nın yanına gitmek için sabırsızlanıyordu, böylece o da az sonra yapacağı şeyi yapabilecekti. Kızın İstasyon'daki davranışlarından evlilik hakkında konuşmak istediğini biliyordu ve parmağında yüzüğü olmadan bunu yapmasına izin vermeyecekti.

"Seni sevdiğimi biliyorsun," dedi ona ve gözleri yumuşayıp dudakları yukarı kalkarken kulağı omzuna doğru eğildi.

"Evet," diye fısıldadı.

"Seni o lanet arabayı almana izin verecek kadar seviyorum," dedi ve yüzündeki yumuşaklık kayboldu.

"Benim hakkımda konuşurken 'izin vermek' kelimesinin bu evden yasaklanması gerektiğini düşünüyorum," dedi ve Colt sırtıttı.

"Paranı garajıma harcamana izin verecek kadar seni seviyorum."

"*Bizim* garajımız."

"Topuklu ayakkabı yerine."

"Colt, merhaba?" diye seslendi. "Siyah, kırmızı..." ayaklarını işaret etti, "şimdi de mat gümüş."

"Mat gümüş mü?" Colt hâlâ sırtıtarak tekrarladı.

"Ayakkabılarımın rengi," diye bilgilendirdi onu ve adam baktı.

"Buna böyle mi deniyor?"

"Sanki umurunda," diye mırıldandı ve adam ona baktı.

"Haklısın, umurumda değil."

Kadın gözlerini devirdi ve adamın eli dışarı fırlayarak onu boynunun arkasından yakaladı ve öne doğru çekti. Dengesini kaybetti ve tüm vücuduyla adamın üzerine düştü, elleri adamın belindeydi, diğer kolu beline dolanırken parmakları adamın gömleğinin kumaşına kıvrılmıştı.

Yumruğunu kızın saçlarına doladı ve başını geriye doğru çekti. "Gözlerini devirmene bayılıyorum bebeğim," diye fısıldadı ve kızın ifadesi yeniden yumuşadı. "Bu gece sana ne oldu?" diye fısıldadı, gözleri arıyordu yüzünü. "Tuhaf davranıyorsun."

"Büyük istiyorum," diye cevap verdi ve kaşlarında yine o çukurlar oluştu.

"En büyüğünü."

"Neyi büyük istiyorsun?"

"Düğünümüzü."

Gözlerini kapatıp kaşlarını kaldırdı ve tekrar açtığında sağ eli sol elini tutup önlerine çekti. Kadının gözlerinin ellerine kayışını izledi ama yüzüğünü parmağına geçirirken yüz hatlarında beliren şaşkınlığı izleyebilmek için kendi elini kadınıninkinden çekmedi.

Yüzüğü tabanına oturttuğunda sessizce tekrarladı: "En büyüğü." "Colt," diye fısıldadı ellerine, gözleri oradaki elmastaydı. "Yemek, müzik grubu, dans, bir sürü çiçek ve beyaz bir elbise içinde sen,"

Colt kıza elini göğsüne bastırmasını söyledi ve Colt'un kolu kızın beline dolanarak bedenini yakın tutarken kızın gözleri Colt'a kaydı.

"Colt."

"Yine de bir Harley'e binip gidiyoruz."

"Colt."

"Sahilde balayı." "Colt."

Başı aşağı indi ve ağzını onunkine dayadı. "Seni kumda, yıldızların altında becereceğim."

Her iki eli de onun boynuna dolandı, parmakları saçlarına gitti ve "Colt" diye fısıldadı.

"Benimle evlenecek misin, bebeğim?"

Başını eğerek alınlarını birbirine ve "Evet" demeden önce burnunu onunkinin yan tarafına sürttü.

Gözleri kızın ağzına kaydı ve "Güzel" diye mırıldandı.

Adam onu öpmeden kadın başını çekti.

"Bir şey söyleyebilir miyim?" diye sordu. "Seni öptükten sonra."

"Hayır, daha önce."

"Ne?"

"Sadece bir soru sormak istiyorum." "Cevabım evet."

Dudakları yukarı kalktı, yüzü yine o yumuşak ifadeye büründü ve Colt'un eli otomatik olarak kızın saçlarında sıkılaşıırken, belindeki kolu da onu sıktı.

"Bu iyi," diye fısıldadı. "Ne iyi?" diye sordu.

"Cevabın evet olduğunu. Çünkü hâlâ oğlumuzun adını Jack ya da kız kızımızın adını Jacqueline koymak istiyorum."

Colt'un vücudu taşa döndü, zihni bulandı, midesi bulandı ama ağzından tek bir sessiz kelime çıktı. "Ne?"

"Eğer karnımdaki bebek erkekse, adını ben koymak istiyorum -"

Feb sözünü bitiremedi çünkü o daha sözünü bitiremeden Colt onu daha da yakına çekti, ağzını kendi ağzına götürdü ve öptü.

* * * * *

Telefon çaldı ve Stavros Costa hemen koştu.

"Costa'nın" diye cevap verdi.

"Stavros, ben Colt."

Stavros önce rezervasyon defterine, sonra saate baktı ve başına gelecekleri bildiği için gözlerini devirdi.

"İptal ediyorsun," dedi Stavros telefonda. "Yine," diye bitirdi. "Yola çıkıyoruz."

"dokuz, iki saat geciktin." "Birkaç işim çıktı."

"Masanı bir saat önce Colt." "Başka bir tane var mı?"

"Colt -"

Stavros, Colt'un araya girdiğini duydu. "Şubat benim yüzüğümü takıyor ve bebeğimi taşıyor, Stavros." Stavros uzun zamandır beklediği, çok giden, inanılmaz derecede mutlu bu haber karşısında nefesini tuttu ve Colt sözünü bitirdi. "Şimdi, masan var mı yok mu?"

Stavros telefona sırtıttı. "Sende yok, ben yaparım." Alexander Colton'un kahkahası üzerine telefonu kapattı.

#####

Yazar Hakkında

Kristen Ashley, kocası ve kedisiyle birlikte İngiltere'nin güzel West Country bölgesinde yaşıyor. İngiltere'ye on iki yıl yaşadığı Denver üzerinden gelmiş ama Brownsburg, Indiana'da büyümüş. Ailesi ve arkadaşları (en hafif tabirle) kaçıktır ama yazmak istediğinizde kaçıklık iyidir.

Kristen altı yaşındayken annesi onu, erkek ve kız kardeşlerini büyükanne ve büyükbabasının yanına taşımış. Büyükanne ve büyükbabasının annesinden çok daha küçük bir kızları vardı, bu yüzden hep birlikte çok küçük bir çiftlikte yaşıyorlardı.

küçük bir çiftlik kasabasında doğdu. Glenn Miller, The Everly Brothers, REO Speedwagon ve Whitesnake (ve uygun gardıroplar) ile büyüdü. Müzik, kıyafet ve aşk dolu bir evde büyümenin iyi bir yol olduğunu söylemeye gerek yok.

Ve o büyüdükçe, daha iyi olmaya devam ediyor.

Kristen Ashley Yazarının Diğer Eserlerini Smashwords.com'da Keşfedin

Rock Chick
Rock Chick Kurtarma
Rock Chick Redemption
Rock Chick Renegade

The 'Burg Series:
Huzur İçinde

Kristen ile Online Bağlanın:

Resmi Web Sitesi: [www.kristenashley .net](http://www.kristenashley.net)

Kristen'in [Bloguwww.kristenashley .net/menu/blog.html](http://Bloguwww.kristenashley.net/menu/blog.html):

[Kristen'in Facebook Sayfası](#)

Kapak Maxine Hayes, İletişim: max31289@sky.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

